CUNOŞTINŢE DIN LUMILE INVIZIBILE

PROF. SCARLAT DEMETRESCU

DIN TAINELE VIEŢII SI ALE UNIVERSULUI

COPYRIGHT © EMET
EDITURA EMET 3700 ORADEA OP 1 CP 243 E-MAIL: mirele@xnet.ro TEL 093 16 5271
VOLUM TIPĂRIT LA IMPRIMERIA DE VEST ORADEA
DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE
DEMETRESCU, SCARLAT
DIN TAINELE VIEȚII SI ALE UNIVERSULUI / PROF. SCARLAT DEMETRESCU
ORADEA, EMET 2001
400 P: 30 CM
ISBN 973 97770 O 7

EMET

Închin această carte celor ce vor desluşi din ea, că ceea ce vor trăi cândva e mai măreț decât tot ce au aflat ori vor afla vreodată.

Editorul

Închin această carte generației tinere, care va cunoaşte prin ea de unde vine, pentru ce s-a născut şi unde se duce după moartea trupului.

Închin această carte celui care a fost înțeleptul Khaladan, în a cărui casă din Ierusalim Domnul nostru Isus Christos a luat cea din urmă cină, împreună cu ucenicii Săi, şi care s-a întrupat în neamul nostru, sub numele de Bogdan Petriceicu Hasdeu.

Închin această carte Celui care mi-a luminat calea vieții, Celui care de atâtea ori îmbracă haina de om - Arjuna, Parsifal, Rasik, Melchisedek, Hermes, Moise, Osimandias... şi totuşi este Stăpânul suprem al planetei Pământ.

PRECUVÂNTARE

M-am hotărât să dau la iveală acest tratat pentru ca omul să-şi potolească întrucâtva setea de a cunoaşte marile mistere ce-l înconjoară.

Ştiu de pe acum că, după ce va parcurge câteva pagini, cititorul se va opri din lectură, punându-şi întrebarea: „Dar de unde ştie autorul cărţii de aceste mistere ale universului?". Întrebarea e firească şi merită să primească un răspuns. *Prezenta lucrare este fructul comunicărilor entităţilor spirituale superioare, Lumini ale Cerului, care au revelat Adevărul câtorva iubiţi fraţi ai lor de pe pământ*[1].

La aceste comunicări am adăugat, în prima carte a lucrării, cunoştinţele ezoterice publicate până în prezent, în a doua carte vorbind doar Cerul prin trimişii săi.

Aşadar această lucrare este un mănunchi de cunoştinţe adunate de la diferiţi autori, din relatările marilor lucizi spirituali pe care i-a avut pământul până acum, dar mai ales din comunicările primite de la marile Lumini Cereşti.

Desigur, adevărurile descrise în acest tratat vor depăşi înţelegerea mulţimii. Numai entităţile spirituale evoluate le vor înţelege, aprecia, sorbi cu nesaţ, până la ultima pagină. Cei care încă nu se ridică la nivelul acestor destăinuiri, vor zâmbi, socotindu-le fantezii, rătăciri ale unor minţi bolnave. Acestora le recomand cu insistenţă să închidă cartea şi să nu o mai citească, deoarece, într-adevăr, le tulbură mintea şi mersul vieţii.

Să dea Domnul ca Lumina, ca adevărurile expuse în această operă, să se reverse în sufletele semenilor mei, iar razele ei binefăcătoare să-i conducă pe calea binelui şi a iubirii. Amin!

Ce minte redusă avea omul cu mii şi mii de ani în urmă! Ce greu îşi ducea el traiul, prin câte suferinţe a trecut, urcând treaptă cu treaptă, până să ajungă la libertatea de azi, la înţelegerea diferitelor fenomene, la cunoaşterea legilor fizice, chimice şi biologice, care domină şi conduc lumile fizice!

Comparând viaţa omului primitiv cu aceea a omului din ţările civilizate de azi, constatăm o prăpastie imensă. Într-adevăr, în primele timpuri omul era atât de neştiutor, încât îşi ducea viaţa aproape ca un animal. Gol, flămând, gonit de fiare, omul rătăcea să-şi astâmpere foamea, când pe marginea mărilor - adunând plantele sau animalele aruncate de valuri, când prin păduri - culegând fructele arborilor, când prin câmpii - smulgând rădăcini şi tulpini suculente.

Azi omul civilizat se răsfaţă în locuinţe comode şi somptuoase, îşi procură hrană peste necesar, se împodobeşte cu haine scumpe, iar mintea i se înalţă de la preocupările animalice de altădată la probleme subtile, invenţii minunate, descoperiri ştiinţifice, subiecte care ajung până la infinit: suflet, spirit, nemurire, Dumnezeu, Creatorul lumilor!

Cu toată această ascensiune infinită a minţii omeneşti, adâncindu-se în studiul materiei şi al forţelor ce o animă, savantul constată că este înconjurat de o infinitate de enigme, de o serie nesfârşită de mistere.

Într-adevăr, suntem foarte departe de punctul de unde am pornit, dar mai este mult până la ajungerea progresului final, destinat globului terestru pe care vieţuim. Azi comunicăm peste mări şi continente, zburăm spre înălţimile cerului şi străbatem adâncul mărilor. Ne minunăm de câte ştim, de câte am realizat, şi cu toate acestea, atâtea probleme frământă mintea omenească, aşteptându-şi soluţia, încât ne îngrozim de numărul şi profunzimea lor.

Comparând cunoştinţele noastre actuale cu cele pe care ni le rezervă viitorul, obţinem o relaţie asemănătoare cu raportul dintre o picătură de apă şi apa unui ocean. Cunoaştem multe, dar cu toate acestea, putem spune că nu ştim nimic, faţă de câte suntem chemaţi să aflăm.

[1] Scriem *Pământ* - când ne referim la planeta Pământ în ansamblul ei, constituit din globul terestru înconjurat de Cerul sau sferele sale spirituale; scriem pământ - când ne referim doar la Terra, globul terestru pe care ne întrupăm, coborând din Cer, pentru a ne face şcoala planetară.

Această regulă este valabilă şi pentru Soare, Lună sau planete.

In aceeaşi idee, scriem *Cer* pentru desemnarea sferelor spirituale, a spaţiului locuit de entităţile spirituale aparţinătoare Pământului sau oricărei alte planete sau corp ceresc; şi scriem cer pentru spaţiul fizic aflat deasupra orizontului - bolta cerească sau firmamentul.

Cu mii şi mii de ani în urmă, graţie naturii fericite, a pământului fertil, climatului cald şi a unei rase de oameni ce îşi trage originea din noaptea vremurilor, în sudul Asiei şi în nord-estul Africii spiritul uman s-a luminat, a avansat şi a emis idei şi cunoştinţe profunde, juste şi cu o înălţime spirituală umilitoare pentru noi, europenii, care ne credem promotorii civilizaţiei, luminătorii omenirii.

Este adevărat că acele cunoştinţe înalte nu erau posedate de mulţime, de poporul întreg, ci doar de preoţime, şi dintre aceştia numai de ocupanţii treptelor superioare; secretele fiind transmise doar iniţiaţilor destinaţi să urce treptele ierarhice ale preoţimii.

Poporului neştiutor i se făceau servicii şi ceremonii impresionante, li se comunicau precepte morale şi cunoştinţe folositoare, *exoterice* - omul simplu fiind determinat să vadă lumea şi adevărul sub forme voalate, iar în preot - conducătorul vieţii sale terestre. Cunoştinţele reale, *ezoterice*, nu se comunicau vulgului, fiind sub ameninţarea pedepsei cu moartea.

“Adu-ţi aminte, fiul meu - spunea preotul brahman noului iniţiat - că nu există decât un singur Dumnezeu, Suveran al lumilor, Principiul tuturor lucrurilor, pe care tu să-L adori în secret. Dar să ştii, de asemenea, că acesta este un mister ce nu trebuie niciodată dezvăluit vulgului stupid. Dacă totuşi o vei face, te vor lovi cele mai mari nenorociri.”

Numele secret al Tatălui creator - cunoscut doar de preoţi şi pronunţat numai în serviciile şi rugăciunile lor - era cuvântul “AUM”[1]. „Sfânta silabă, compusă din trei litere A-U-M, cuprinde Trinitatea vedică şi trebuie păstrată în secret", spunea marele legislator Manu[2], care a trăit în Epoca Indiană, cu mii de ani înaintea vremurilor noastre.

Ideea de a încredinţa cunoştinţele înalte numai celor iniţiaţi, o întâlnim mai târziu, în Epoca Persană, la vechii perşi. În Zend-Avesta[3] citim următorul text: „Curatul, Sfântul, Spiritul primordial al universurilor - ţi-o spun desluşit, înţeleptule Zoroastru[4]- exista înainte de cer, de apă, de pământ, de foc, de plante şi animale, înainte de omul sfânt, înainte de toate”.

La asemenea cunoştinţe nu aveau acces decât magii, preoţimea înaltă a vechilor perşi. Vulgul nu trebuia să le afle, sub pedeapsa de a fi torturat până la nebunie, ori de a fi supus morţii.

Ideea păstrării în secret a cunoştinţelor înalte o găsim şi la evrei. Iluminaţii lor profeţi sau mediumi îşi iniţiau discipolii în privinţa textelor sacre. Mişna[5] cuprinde următorul text: „Este oprit să vorbeşti chiar unei singure persoane din Merkava[6]. Doar dacă ai în faţă un bătrân inteligent îţi este permis să-i comunici, în secret, şi numai unele din capitolele ei".

„Nu iniţia în această ştiinţă teribilă inteligenţele slabe, pentru că ea poate să le conducă la nebunie", spunea cabalistul[7] elevului său.

[1] AUM (OM) - Verbul divin care desemnează Sursa divină, cauza primordială a întregii creaţii, Sfera de unde venim şi în care ne întoarcem. Acest cuvânt se pronunţă din gât către buze, fiind compus din guturala cea mai deschisă A, din labiala cea mai închisă M, legate prin U. În tradiţia mistică este reprezentat prin treimea literelor ebraice tfDN.

[2] Manu (sanscr. - gânditor) - Cel de-al treilea Logos, sau Logos-ul planetar, Guvernatorul unui ciclu evolutiv planetar. El este Creatorul a tot ceea ce apare în Rondul sau Lanţul planetar pe care îl guvernează. Orice Rond presupune doi Manu: unul produce viaţa şi forma umană !a începutul unui Rond; şi altul sintetizează, ca într-o sământă, bilanţul şi rezultatele unui sfârşit de Rond.

[3] Zend-Avesta. (zend - lege) - Culegere de texte sacre atribuite lui Zarathustra, ce cuprind invocaţii, imnuri, învăţături şi texte referitoare la ritualuri.

[4] Zoroastru sau Zarathustra - Iniţiat persan, fondatorul mazdeismului. El recunoştea ca Divinitate supremă pe Ahura Mazda, învingătorul lui Ahriman - principiul răului.

[5] Mişna (ebr. - repetiţie, reiterare) - Culegere de comentarii referitoare la Tora.

[6] Prin Merkava - Car ceresc - iluminatul pătrunde în misterele cele mai intime şi profunde ale esenţei şi calităţilor Divinităţii. Prin ascensiunea extatică a lui *neşamah* - sufletul superior - misticii Merkava ating *Heihalot* - Palatele, lăcaşurile celeste. Purificaţi prin asceză, îndeplinind *miţvot* - comandamente divine şi trăind în *Deveikut* - ataşament şi comuniune intimă cu Divinitatea, maeştrii misticii Merkava ating momente de extaz prin contemplarea Numelor divine. Pornind de la viziunea Carului celest a lui Ezechiel şi de la

descrierea Tronului divin, *Maasei Merkava* - Creațiile carului, reprezintă împreună cu *Maasei Bereişit* - Creațiile dintâi, cele două axe ale tradiției misticii evreieşti - *Cabala*. Născută dintr-o revelație divină, Cabala este primită de om şi transmisă prin cuvânt de la om la om, începând cu Moşe (Moise), care a primit-o de la Puterea divină. Învățătura fundamentală a misticii evreieşti este cuprinsă în *Sefer Iețira* - Cartea creației şi *Sefer HaZohar* - Cartea splendorii. Constituit într-un text cabalistic cosmogonic, într-o ştiință a limbii sacre, Sefer Iețira dă o interpretare mistică alfabetului ebraic. Sefer Iețira este atribuită patriarhului Abraham, care, prin contemplarea literelor ebraice, a pătruns sensul revelației divine.

Literele ebraice sunt considerate vehicole ale potentelor creatoare, forțe revelatoare ale Creatorilor - Domni Elohim, valoarea lor numerică având o funcție esențială în creație. Angajat în căutarea Absolutului, misticul este călăuzit de puterea Cuvântului, a Verbului. Universul verbal, comparat cu un instrument muzical, reprezintă scara ascensiunii mistice, limbajul manifestat de Gândirea divină în momentul creației. Creația este limbajul exprimat de Gândirea divină, manifestându-se ca putere creatoare a universurilor. După cum creația constituie un proces lingvistic şi numerologic, omul este chemat să fie atent la sentimentele şi gândurile sale, la cuvintele rostite, la privirele, gesturile şi faptele sale.

Rezumând esența divină şi modurile Sale de manifestare, Sefer HaZohar - scrisă în aramaică şi având adaosuri în ebraică - este un midraş, un comentariu al celor cinci *Cărți* ale lui Moise, al *Cântării Cântărilor* şi *Cărții lui Ruth*.

[7] Cabaliştii, înțelepții Adevărului, cei care doresc să cunoască Adevărul, comunică prin grai viu învățătura lor. Cabala - transmiterea tradiției mistice - se face printr-un *mecubal*, un cabalist care a primit Cabala, către un *mecabel*. Cabaliştii îşi transmit învățătura doar discipolilor trecuți de patruzeci de ani, când sufletul uman - *neşamah* - a atins maturitatea necesară primirii Adevărului. Literele ebraice care formează cuvântul neşamah - suflet - alcătuiesc şi cuvintele *mem şana* - patruzeci de ani.

Din această mică expunere, pe care nu o mai lungim, se vede preocuparea constantă a marilor savanți de altădată, de a nu spune adevăruri subtile unor oameni nepregătiți în pătrunderea înțelesului adânc al lucrurilor şi faptelor.

Iată trei exemple - la trei epoci şi neamuri deosebite - din care se poate vedea că lumea de jos avea cultul ei special şi cunoştințe exoterice despre Dumnezeu şi fenomenele din natură, iar preoțimea superioară, stăpâna absolută a tuturor bunurilor - şi chiar a vieților celor de jos - deținea înaltele cunoştințe ale Adevărului, ale tuturor ştiințelor. O condiție se cerea acestor epoci şi neamuri: cei care primeau cunoştințe din lumea spirituală să fie inteligenți, morali şi bătrâni.

Din cele enumerate, se pare că atât în India primitivă, atât la vechii perşi, egipteni şi chaldeeni, cât şi la evreii din cele mai vechi timpuri, capitolul constituirii universului, al existenței lumii invizibile, al forțelor din natură şi al comunicării cu entitățile spirituale ce au trăit pe pământ constituia o ştiință secretă, plină de mister şi pericole, la care avea acces doar un număr redus de inițiați.

Existau lucrări scrise, opere religioase sau filosofice ale epocilor respective: Vedele[1], Zend-Avesta ori Tora[2], pe care toată lumea le putea citi, dar ştiința ocultă - cu filosofia şi practicile ei deosebite, învăluite în cel mai adânc mister - se transmitea numai oral, celor aleşi.

Din noaptea veacurilor, centrul Asiei este locul de origine al tuturor civilizațiilor lumii vechi, al credințelor şi practicilor profesate de-a lungul timpului, rând pe rând, de toate popoarele, cu alternări, cu suprimări, dar găsindu-le pe toate, sub diferite forme, până în ziua de azi.

Aceste cunoştințe erau ascunse deoarece se refereau la domeniul înalt al materiilor subtile, al forțelor superioare şi legilor guvernatoare ale altor lumi; cunoştințe neînțelese de mintea nepregătită a omenirii, mai ales a celei de pe atunci.

Azi omenirea a făcut un pas pe treapta evoluției, motiv pentru care nu mai este nevoie ca aceste cunoştințe şă fie atât de ascunse. Nu se mai şoptesc la ureche, nu se mai propovăduiesc prin păduri, temple ori munți izolați, ca în alte vremuri, ci se scriu şi se pun la îndemâna tuturora; dar chiar şi în zilele noastre încă nu pot fi înțelese decât de foarte puțini.

Omul a ajuns azi la un alt nivel moral şi intelectual, şi pentru a se înălța, i se oferă asemenea cunoştințe, asimilate cu nesaț de cei chemați, de cei pregătiți spiritual. Aceste cunoştințe vor contribui la schimbarea conduitei omului, la lărgirea orizontului concepției sale despre viață şi natură, pregătindu-l pentru o viață mai bună şi mai iubitoare.

Cititorule, citeşte cu răbdare şi atenție această carte de ştiință şi filosofie cerească, pentru că îți va lumina şi înălța sufletul.

[1] Veda (sanscr. - cunoaştere, ştiinţă) - O culegere de patru cărţi sacre ale hinduşilor (Rig Veda, Yajur Veda, Sama Veda şi Atharva Veda) cuprinzând imnuri, incantaţii şi formule magice recitate în timpul ritualurilor de sacrificiu, cântece religioase, formule magice pentru exorcisme şi descântece.

[2] Tora (ebr. - învăţătură, Arătare) - Este revelaţia divină ce stă la obârşia iudaismului. Tora reprezintă intenţia Creatorului exprimată printr-un ansamblu de texte sacre, fiind constituită din Pentateuh, cele cinci Cărţi revelate ale lui Moise: *Geneza, Exodul, Leviticul, Numerii, Deuteronomul*.

Tora scrisă este precedată şi urmată de o Tora orală. Prin literele şi cuvintele sale, Tora exprimă Numele divin. Prin Tora, Divinitatea a creat lumea şi prin Tora ne dezvăluie scopul Său în momentul creaţiei, Numele, atributele şi intenţiile Sale. Stând la baza oricărei existenţe, Numele divin conţine sensul profund ascuns sub aparenţe. Meditând asupra Numelui divin, misticul ajunge la extaz. Considerând că Limbajul divin este realitatea profundă, cabaliştii afirmă că fiecare lucru există numai proporţional cu participarea sa la Numele divin, manifestat în creaţie, fiind esenţa ascunsă a acesteia.

Tora a fost scrisă prin intermediul celor douăzeci şi două de litere ale alfabetului ebraic. Prin combinarea acestor litere s-a născut creaţia. Legea care a guvernat crearea universurilor stă la baza naşterii limbii ebraice. Prin urmare, meditând asupra literelor ce formează Tora şi socotind valoarea lor, vom descoperi tainele creaţiei - geneza, scopul şi finalitatea ei.

Tora se revelează doar celor care respectă ale sale miţvot, comandamente divine. Există patru căi, canale sau trepte de interpretare ale textelor sacre ebraice, a Sfintei Scripturi:

1. *Peşat* - sensul literal al textului;
2. *Remez* - sensul alegoric;
3. *Deruş* - sensul omiletic, teologic;
4. *Sod* - sensul mistic.

Cele patru trepte sunt legate între ele şi nu se pot separa. Ca urmare, cele trei canale inferioare vor răspândi focul mistic, lumina căii lui Sod. Doar după ce, urcând cele patru trepte de interpretare, înţeleptul se va înălţa de la sensul literal la cel mistic, va înţelege deplin şi limpede toate cele patru sensuri.

Lui Rabi Şimon bar Yohai, care a trăit în Galileea secolului al II-lea al erei creştine, considerat autorul Cărţii Splendorii -Sefer HaZohar - îi sunt atribuite următoarele cuvinte: „Nefericire celor ce văd în Tora doar poveşti simple şi vorbe obişnuite! Dacă ar fi aşa, am putea să redactăm şi noi o altă Tora, la fel de minunată. Dar adevărul este că fiecare cuvânt din Tora are un sens superior şi un mister sublim, îmbrăcate în veşmintele unor poveşti. Nefericit cel ce ia aceste veşminte drept Tora! Dacă Tora ar fi fost făcută din cuvinte şi poveşti obişnuite, cum ar fi fost ea proclamată Tora Adevărului, Tora perfecţiunii, mărturia autentică oferită de Divinitate?"

EXISTENȚA LUMILOR INVIZIBILE

În timpurile îndepărtate, marii inițiați comunicau discipolilor Adevărul. Azi, marile Lumini ale lumii spirituale comunică celor chemați Adevărul. Astfel aflăm că în natura înconjurătoare există o diversitate de materii eterice, de diferite grade, a căror finețe este atât de mare, încât simțurile fizice nu sunt în stare să ni le reveleze. Aceste materii sunt animate de unde vibratorii, diferite de cele care animă materia vizibilă, tangibilă, în sânul lor existând o infinitate de viețuitoare, de aceeaşi compoziție cu mediul unde trăiesc.

Aceste afirmații, ca şi multe altele, sunt primite azi de lumea savantă cu neîncredere, ba chiar cu ironie, invocând întrebarea: „De ce nu se poate proba existența acestor materii şi forțe, de ce nu pot fi văzute, auzite şi pipăite de toți oamenii?"

Răspunsul la această întrebare este următorul: Lumile hiperfizice, cu materiile şi forțele lor, nu pot fi văzute şi simțite, nu se poate lua cunoştință de existența lor, pentm că oamenii nu dispun deocamdată decât de organele de simț necesare perceperii lumii fizice.

Este adevărat că omul are în ființa sa - pe lîngă organele de simț fizice - şi organe de simț impresionabile de prezența materiilor invizibile şi a entităților spirituale viețuitoare în mediile hiperfizice, dar aceste simțuri dorm, stau latente în ființa noastră. Numai când aceste simțuri superioare vor fi puse în activitate, când vor fi chemate la viață, omul va deveni un medium între Cer şi pământ. Din acel moment el va auzi, simți şi vedea materii şi ființe animate de alte forțe decât cele fizice.

Cu alte cuvinte, lumea hiperfizică este pentru om la fel cum este lumea culorilor pentru omul născut orb. El va auzi sunetele, va simți cald sau rece, va pipăi lucrurile moi sau tari din lumea fizică, dar nu va avea nici o idee despre ceea ce înseamnă roşu, albastru sau verde. Mintea sa nu are posibilitatea să definească peisajele, perspectivele şi culorile, deoarece nu a avut niciodată un organ capabil de a primi vibrațiile luminii, care, sosind pe scoarța cerebrală, se transformă în noțiuni de culori şi forme. In mintea orbului din naştere, lumea vizibilă de către un om sănătos nu provoacă nici o noțiune corespunzătoare; însă cu toate că nu o vede, ea există.

Faptul că cea mai mare parte din omenire nu vede ființele, materiile din lumile hiperfizice, nu este un argument că ele nu există. Dacă printr-o „minune" sau operație, orbul din naştere ar dobândi vederea, la început n-ar pricepe nimic, ar rămâne uluit, dar treptat, făcându-şi educația vizuală a imaginilor sosite pe cortex, ajunge să ia pe deplin cunoştință şi de acest domeniu necunoscut lui până atunci.

La fel s-ar întâmpla cu oricare dintre oamenii care dobândesc vederea spirituală. Dacă grație unor evenimente neprevăzute, unei educații sau practici speciale, omul ajunge să-şi dezvolte simțurile superioare ale lumilor suprafizice, ar vedea forme şi ar auzi sunete neinteligibile la început, dai încetul cu încetul, obişnuindu-se cu ele, le va înțelege şi distinge unele de altele.

Pentru cunoaşterea acestei lumi invizibile se cer ani de zile de observații şi o continuă educație. Se petrece acelaşi fenomen ca în lumea fizică. Toți oamenii au ochi; cei sănătoşi văd lucrurile şi ființele, dar oare toți cunosc natura, funcția şi rostul lor în angrenajul universului? Sunt necesari ani de studii pentru a le cunoaşte, deosebi şi afla rostul în decorul vast al naturii.

Unii oameni afirmă: „Deoarece noi, deocamdată, nu simțim, auzim sau vedem aceste lumi invizibile, înseamnă că nu a sosit timpul să le cunoaştem. Când va veni vremea, se vor dezvolta treptat şi simțurile superfizice din noi şi atunci le vom cunoaşte. La ce bun să ne batem capul cu ele de pe acum? Să terminăm cu deplina cunoaştere a lumii fizice, şi apoi omenirea va trece şi la cunoaşterea lumilor necunoscute".

Argumentul este puternic în aparență, însă greşit în fond, şi iată de ce. Să presupunem că suntem chemați neapărat într-o țară îndepărtată, unde va trebui să trăim mulți ani. Ei bine, se cade să cunoaştem din vreme condițiile în care vom trăi acolo, mediul şi influența lui asupra noastră. Bineînțeles că ajungând acolo, ne vom adapta, vrând-nevrând, acelui mediu, dar oare nu este mai bine să cunoaştem din vreme noile condiții şi să ne pregătim pentru ele? Evident că da.

Aşa fiind, nu numai că nu este de prisos, dar chiar se impune să cunoaştem lumile invizibile, deoarece cunoscându-le din timp vom şti cum să ne comportăm atunci când dezbrăcând haina

carnală, trupul, vom pătrunde în aceste lumi, unde ne vom desfăşura existenţa în forme noi de viaţă. Pregătiţi ca atare vom fi scutiţi să rătăcim ani şi ani în neştiinţă şi să pierdem astfel o vreme îndelungată până să ne obişnuim iarăşi cu „noua" noastră patrie spirituală, veche din veşnicia veacurilor fără număr.

În afara acestui motiv esenţial, se cade să luăm cunoştinţă de aceste lumi şi pentru faptul că ceea ce vedem pe pământ nu este decât efectul unor cauze aflate în lumea invizibilă. Aşa de exemplu: un om simplu constată cum telefonul transmite voci de la un loc la altul, vede cum tramvaiul circulă pe străzi, vede efectul, dar cauza care le pune în funcţiune - electricitatea - nu o vede, nu o cunoaşte. Acelaşi raport există şi între lumea fizică şi cea hiperfizică. Noi nu vom ajunge să cunoaştem pe deplin lumea fizică, lumea efectelor, până nu vom avea cunoştinţe despre lumea invizibilă, hiperfizică - domeniul cauzelor tuturor fenomenelor, lucrurilor şi fiinţelor vizibile pe pământ.

Ori de câte ori o problemă este complexă prin natura ei, se cade să se vină cu exemple cât mai numeroase. Iată un arhitect decis să proiecteze o casă. Acest om nu va îngrămădi material peste material, fără nici o ordine, fără necesitate şi în cantităţi de prisos. Mai întâi se foloseşte de gândirea şi imaginaţia sa. îşi croieşte în minte o formă de casă, cu o anumită distribuţie, cu un anumit aspect şi dimensiuni. După aceea aşterne pe hârtie ceea ce croise mental, şi încetul cu încetul, urmărindu-şi imaginaţia, face pe hârtie un plan. După acest plan, începe construcţia - realizarea fizică a unei concepţii. Cu alte cuvinte, întâi a fost o creaţie mentală, ideală, apoi a urmat realizarea ei într-o imagine, într-o formă aşternută pe hârtie, într-un proiect, şi în fine - realizarea ei în lumea fizică, cu material fizic. Ideea aparţine Lumii divine; imaginea, planul, aparţine lumii astrale; iar construcţia fizică aparţine lumii fizice.

Casa, opera fizică este trecătoare, pieritoare. Un foc, un cutremur o poate rade de pe suprafaţa pământului. Proiectul aşternut pe hârtie se poate distruge şi el, dar arhitectul are în minte imaginea casei, care nu se va distruge niciodată. Omul fizic, personalitatea creatoare va pieri şi ea, dar imaginea, creaţia sa mentală, va dura în vecii vecilor în lumea invizibilă, unde s-a imprimat ca pe o placă fotografică.

Într-adevăr, universul este plin de o sumă de materii extraeterate, numite fluide[1]. Aceste fluide au, printre alte însuşiri, calitatea de a fixa pe ele imaginile, ideile emise de oameni, îngeri, supraîngeri şi alte entităţi spirituale. Cu alte cuvinte, în spaţiile infinite se găsesc arhivele[2] naturii, unde se imprimă toate gândurile, evenimentele şi sentimentele omenirii, fie întrupate, fie destrupate.

Tot ce există pe pământ - aer, apă, munţi şi câmpii, flora şi fauna, totul are influenţă asupra omului. Dar în afară de influenţele lumii vizibile, asupra fiecăruia din noi se exercită influenţe şi mai mari, şi mai puternice - influenţele lumilor invizibile. Noi suntem, la un moment dat, rezultatul influenţei mediului vizibil şi invizibil asupra noastră, şi al muncii depuse de spirit – stăpânul trupului - potrivit evoluţiei sale.

Să nu credem că ştim tot ce ne înconjoară. Chiar în lumea fizică - tangibilă, vizibilă şi cercetată cu simţurile noastre - se petrec o mulţime de fenomene de care rămânem neştiutori, pentru că simţurile noastre mărginite nu ni le fac cunoscute. De exemplu, se află înaintea noastră o statuie. Undele luminoase căzute pe această formă se reflectă şi vin la ochii noştri, de unde sunt transmise la central văzului aflat pe cortex, de aici la suflet, şi prin intermediul sufletului conştiinţa noastră, spiritul, traduce aceste vibraţii în culoare şi formă.

Dar oare cunoaştem noi totul despre această lumină? Nu, şi iată de ce. Se ştie că lumina ce scaldă cu vibraţiile ei suprafaţa pământului, vine de la soare. Dacă facem să treacă printr-o prismă o rază de lumină, vom vedea că ea se descompune în mai multe fâşii colorate, care întâlnind un ecran, ne dau spectrul solar, compus din şapte culori: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Noi atât vedem cu ochii. Cu toate acestea, adevărul este că fâşia de lumină mai dă naştere, trecând pruvprismă, şi altor culori, unele înaintea roşului - infraroşu, şi altele dincolo de violet - ultraviolet. Într-adevăr, dacă punem o lentilă în dreptul spaţiului gol dinaintea roşului şi aşezăm în focarul acestei lentile o bucată de fosfor, vom vedea că fosforul se aprinde, deoarece razele obscure, invizibile ochiului nostru, trecând prin lentilă, s-au concentrat, s-au manifestat sub formă de

căldură, aprinzând fosforul. Prin urmare, înaintea roşului există unde vibratorii producătoare de căldură.

Dacă punem la finele spectrului un paravan şi alături de el o placă unsă cu o soluție de cianură de potasiu, vom vedea cum această placă se va lumina sub acțiunea razelor ultraviolete.

[1] Fluidul este o materie formată din particule infinit de mici, de natură electrică sau magnetică. Aceste particule oferă un suport energetic pentru informații mentale şi sentimentale organizate în diverşi algoritmi. In funcție de gradul evolutiv al vibrațiilor şi algoritmilor care animă aceste particule, există o scară infinită de calități ale fluidelor, de la cele inferioare, ce însoțesc pietrele, până la cele superioare, care intră în constituția Divinității.

[2] Arhiva Akaşa (sanscr. - eter, fluid) - Cronica sau memoria spirituală permanentă a tuturor vibrațiilor din univers.

Aşadar, există în razele soarelui culori infraroşii şi ultraviolete, invizibile ochilor noştri, dar sesizabile prin efectele lor.

După cum ochiul nostru nu vede decât între anumite limite, urechea noastră nu aude decât sunetele produse în aer cu o frecvență între 32-36.000 de vibrații pe secundă. Or în natura fizică înconjurătoare se produc vibrații de o frecvență mai înaltă de 36.000 Hz şi mai joase de 32 Hz; dar urechea noastră nu le percepe, nu le aude, ca şi cum n-ar exista.

De aici tragem concluzia că suntem scăldați din toate părțile de vibrații - unele transmise prin aer, altele transmise prin eter - de care însă nu avem cunoştință, pentru că nu deținem organe potrivite recepționării lor.

Aşa de exemplu electricitatea - ale cărei unde se transmit prin eter - are de la 1.046.000 până la 35.000 milioane vibrații pe secundă. Fluidul electric ce se scurge pe firele electrice nu este văzut de ochiul nostru, pentru că vibrațiile sale au o frecvență foarte mare. Dar imediat ce curentul electric întâmpină o rezistență în drumul său - un filament de bec electric - numărul vibrațiilor prin eter scade între 350 milioane şi 760 milioane de vibrații pe secundă, filamentul devine luminos şi ochiul nostru vede lumina.

Până în prezent se cunosc 63 categorii de vibrații, din care fac parte undele hertziene, undele nancy, undele x, y etc. Din acestea, noi nu percepem decât opt categorii, prin urmare avem cunoştință de prea puțin.

Să presupunem că nervul optic n-ar dispune de sensibilitatea dobândită până în prezent; desigur n-am avea nici o cunoştință de lumina soarelui, atmosfera din jurul nostru fiind întunecată. Să presupunem acum că nervul ochiului ar fi impresionabil de undele electrice; în acest caz noi am vedea totul în jurul nostru, grație luminii emise de electronii care ne înconjoară din toate părțile. Astfel n-ar mai fi pentru noi, nici noapte, nici zi, ci o lumină continuă, atâta vreme cât electronii vor fi mânați mereu în vârtejul infinit de rapid al mişcării lor de rotație şi revoluție.

Având în vedere acest principiu, înțelegem facultatea văzului şi auzului spiritual a unor persoane numite clarvăzătoare sau lucide.

Cu toții primim vibrații din lumea hiperfizică, dar rămânem nesimțitori la acțiunea lor, deoarece conştiința noastră nu răspunde la influența lor, nu sesizează sosirea lor. Clarvăzătorii, lucizii, primind aceste vibrații, le înțeleg, conştiința lor ia act de prezența lor, şi ei văd fenomene, ființe, materii şi forțe la a căror descriere rămânem pe gânduri.

Evident că şi între lucizi există diferite grade: unii văd binişor, alții bine şi alții foarte bine, la fel ca în cazul văzului fizic comun. Pentru aceşti oameni, vederea în lumea invizibilă este un act involuntar - privesc şi văd. Ei pot vedea şi cu ochii deschişi şi cu ochii închişi, ceea ce denotă o independență între vederea fizică şi cea spirituală. Ei văd cartea pe care o au în mână, dar în jurul ei, prin ea şi dincolo de ea văd lumea invizibilă.

In această lume, luminoasă prin ea însăşi, prin care circulă valuri de materii subtile, se vede o mişcare deosebit de rapidă în toate direcțiile. Prin urmare lumea invizibilă este şi ea materială, animată de numeroase forțe, desfăşurate conform unor anumite legi. Aceste materii sunt de diferite densități, formate fiecare din particule eterice de anumite dimensiuni şi constituții, materii dispuse

unele deasupra altora, conform fineţii lor, dar în acelaşi timp pătrunzându-se rând pe rând, cele mai fine pe cele mai grosolane, sau cu particule mai mari. Vom descrie aceste materii dispuse în zone diferite, unele deasupra altora, în decursul capitolelor următoare.

În peregrinarea lui pe calea evoluţiei, timp de mii şi milioane de ani, omul abia a ajuns să-şi dezvolte inteligenţa. Graţie acestei inteligenţe, el face azi descoperiri din ce în ce mai numeroase şi mai uimitoare. După scurgerea a mii şi mii de ani şi veacuri, omul va deveni mai bun şi mai înţelept, iubind tot ceea ce-l înconjoară. În fine, când evoluţia omenească va fi spre sfârşit, pe lângă o înaltă inteligenţă şi o bunătate îngerească, omul va dobândi puteri deosebite, forţe divine. Atunci se va termina evoluţia omenirii pe această planetă. Masa umanităţii înaintată astfel, ridicată până la termenul final al existenţei sale terestre, va trece pe un alt corp ceresc, pentru a-şi continua drumul evolutiv infinit, iar cei înapoiaţi, întârziaţii, vor fi trecuţi prin întrupări, pe un alt glob, de aceeaşi natură cu Pământul, ca să-şi continue drumul neterminat.

Constatăm că evoluţia omului necesită multe secole, şi totuşi fiecare dintre noi poate grăbi sau scurta durata acestei evoluţii. Aceasta presupune o metodă specială, o hotărâre nestrămutată, sacrificii mari, adică viaţa sfinţilor, a marilor mistici sau a yoghinilor. Prin alimentaţie şi meditaţie, prin retragerea departe de vâltoarea lumii, prin sfinţenia, iubirea şi jertfa manifestată pentru tot ce a creat Tatăl şi prin rugăciunile lor nesfârşite, aceşti oameni ajung să-şi activeze spiritul, dezvoltă forţele
latente ascunse în adâncul lor, se iluminează şi dobândesc puteri divine şi cunoştinţe ignorate de omenire. Din rândul acestor oameni ieşeau savanţii de altădată, întemeietorii unei ştiinţe vaste, din care s-a oferit omenirii numai atât cât putea pricepe şi avea nevoie pentru avansarea ei.

Bietul savant de azi se străduieşte să ştie ce este eterul, cum este constituit atomul. Se zbate în ipoteze asupra vieţii, a constituţiei lui, dar nu va cunoaşte tainele vieţii decât în ziua în care îşi va ilumina fiinţa printr-o viaţă morală, corectă, conformă legilor divine - de blândeţe şi iubire pentru tot ce există în jurul său. Numai atunci spiritul său va lucra puternic prin cuirasa, prin învelişul său trupesc, şi va vedea cu ochii spiritului atomul mare cât roata plugului, îi va vedea constituţia, va înţelege viaţa şi evoluţia ei. Numai atunci când trupul său, când sistemul său cerebral va ajunge să vibreze ca şi atomul, savantul modern va ajunge să cunoască mai mult. Atunci nu va mai exista pentru el nici un mister privitor la atom. Va cunoaşte rând pe rând toate materiile invizibile, toate forţele ce lucrează asupra lor şi toate cauzele fenomenelor petrecute în natură.

Reducând totul la materia fizică şi la legile ce o stăpânesc, savantul de azi nu poate, tocmai datorită acestui materialism feroce, să se înalţe în sfere mai înalte, să cunoască materii, legi, forţe şi fiinţe mai subtile, decât cele cunoscute în jurul său din copilărie.

În antichitate, cei dotaţi cu inteligenţă, cei pregătiţi de natură, se puneau sub conducerea unui mare preot, sfânt în conduita lui şi versat în cunoştinţe oculte şi ale naturii. Acesta, timp de 20-30 de ani, îi povăţuia pe discipoli, le descria şi arăta experimental tot ceea ce se referă la om şi natură, în tot acest timp discipolii, erau ţinuţi în locuri retrase, în plină natură, feriţi de influenţele lumii, de gândurile ei josnice, de pornirile ei pătimaşe, de influenţele ei magnetice. Somnul, alimentaţia, băile şi exerciţiile fizice, antrenamentele mentale şi rugăciunile, toate erau reprezentate şi executate cu scrupulozitate. An de an, se dezvolta în ei vederea în lumea invizibilă şi auzul în lumea tăcerii, a celor fără glas.

Când discipolul dobândea aceste două instrumente de cercetare a naturii, dincolo de materia tangibilă şi analizabilă, marele guru, iniţiat sau preot, începea să-i descrie lumea fizică şi lumea hiperfizică. îi făcea cunoscută matematica, biologia, chimia şi aşa, rând pe rând, tot ce înconjoară pe om, natura întreagă. O dată intrat în stăpânirea lor, trecea la studiul forţelor şi materiilor superfizice, a materiilor eteriforme, a fiinţelor invizibile ochilor fizici. Când - după ani de zile - îşi însuşea întreg acest domeniu, trecea la cunoaşterea originii şi a creaţiei universurilor, a vieţii şi a tuturor fiinţelor.

După aceea îşi încheia cariera de discipol cu aflarea celor mai înalte cunoştinţe îngăduite unui muritor - noţiuni referitoare la Creatorul lumilor şi atributele Sale.

Din ziua când a reuşit să-şi înfrâneze simțurile şi dorințele, să-şi ordoneze gândurile, să respingă influențele semenilor săi, el ieşea în lume, păşea-în mijlocul omenirii, devenea la rândul său o mare lumină spirituală.

De acum înainte, cunoscător a ceea ce există pe pământ şi în Ceruri, el poate să-şi lase trupul pe pat, la umbra unui copac, într-un loc retras, iar împreună cu o parte din sufletul său să iasă şi să se îndepărteze de trup, să se ridice în spațiu, ca un nor nevăzut, şi acolo să vadă, să cerceteze, să audă şi să primească sfaturile marilor Lumini spirituale, înaltele entități spirituale diriguitoare ale evoluției lucrurilor şi ființelor de pe planeta noastră.

În această fază, inițiatul posedă puteri deosebite; poate face ceea ce omul numeşte „minuni"[1]. El se ridică în aer, merge pe suprafața apei, stă în mijlocul flăcărilor, se face invizibil, vindecă boli şi face o serie nesfârşită de fapte, pentru că ştie să mânuiască toate materiile, cunoaşte secretul legilor ce le guvernează, realizând - asemenea unui mic creator - orice doreşte. Vai lui dacă o va face din vanitate sau împotriva semenilor săi!

Un asemenea om era privit - cum ar fi privit şi azi - ca un supraom, respectat de toți. De la aceşti inițiați au rămas până în zilele de azi ceea ce se mai cunoaşte, ca tradiție, despre lumea superfizică.

[1] Anumite fenomene şi activități spirituale sunt în mod greşit denumite „minuni" sau „fenomene paranormale", ele fiind cât se poate de normale. Dacă în urmă cu câteva sute de ani i s-ar fi prezentat omului imaginea unui televizor, el ar fi spus că este vorba de ceva paranormal şi cu toate acestea televizorul este azi foarte normal chiar şi pentru cei mai neştiutori copii. Mai paranormal este faptul că deşi suntem creați de Tatăl şi viețuim în creația Sa, ne sustragem mereu de a-l fi recunoscători şi de a ne considera adevărații Săi copii.

Corpul fizic al omului

Corpul fizic serveşte spiritului drept instrument prin care observă, învață şi se manifestă în lumea fizică. Acest corp este format din materie fizică aflată sub patru stări distincte unele de altele; solidă, lichidă, gazoasă şi eterică sau radiantă. Dintre aceste patru stări ale materiei fizice, trei sunt vizibile, tangibile şi analizabile, iar a patra - cea eterică - este invizibilă, imposibil de captat şi analizat în laboratoarele actuale. Din această cauză suntem nevoiți să distingem, în corpul nostru fizic, două părți: trupul şi corpul eteric.

Trupul

Trupul[1] este partea cea mai dură a corpului nostru fizic, fiind învelitoarea exterioară a ființei noastre reale, a entității spirituale[2]. Format dintr-un complex de celule orânduite în organe, reunite în sisteme, grupate la rândul lor în diferite aparate[3], trupul desfăşoară diverse funcții biologice.

Fiecare celulă este alcătuită din molecule şi acestea din atomi. Atomul se comportă în lumea fizică precum o ființă vie, fiind capabil să ducă o viață independentă. Ca orice ființă, atomul are o conştiință proprie, extrem de redusă, dar nu mai puțin reală; formă de conştiință pe care noi, pământenii, nu o putem aprecia.

Până azi s-au descoperit 92 de categorii de atomi, constituind elementele chimice[4] ale lumii fizice. Cum toate organele, toată materia gazoasă, lichidă sau solidă a trupului nostru, sunt formate din asocierea acestor elemente chimice, trupul s-a mai numit şi corp chimic.

[1] Pe parcursul întregii lucrări vom folosi termenul de trup în loc de corp carnal sau corp de came.

[2] Entitatea spirituală, spiritul sau duhul este format din scânteia divină învelită de perispirit sau învelişurile fluidice prin care scânteia divină evoluează în creație.

Cabala împarte omul în trei părți fundamentale:

1. *Nefeş* - corpul eteric sau principiul vieții ce stă la baza corpului fizic şi al existenței concrete. Nefeş este forța care contribuie la construirea trupului. Cabala ne spune că nefeş se introduce în sămânța bărbatului când se uneşte cu soția sa. După ce omul, duhul, a părăsit lumea terestră, nefeş înconjoară mormântul său;
2. *Ruah* - suflu, viață, sufletul format din corpul dorințelor şi mentalul concret, este un mediator între nefeş şi neşamah. Ruah nu este atât de sensibil la influențele lumii exterioare ca şi nefeş şi cuprinde personalitatea sau ego-ul. Plutind între activ şi pasiv, între interior şi exterior, ruah reprezintă legătura dintre spirit şi materie, unind în om lumea internă cu cea externă;
3. *Neşamah* - „arborele vieții", este spiritul ce cuprinde voința, inteligența şi memoria. Este în legătură cu Divinitatea, astfel că ruah şi nefeş ajung la Sursa divină prin neşamah. Pătrunzând în neşamah, Divinitatea îi dă viață lui ruah şi nefeş.

Nefeş şi neşamah sunt esențe diferite - ca uleiul şi apa - între care nu poate exista o conexiune directă. Din acest motiv este nevoie de un mediator, de ruah, care le uneşte. Nefeş, ruah şi neşamah nu sunt complet distincte şi separate ci se interferează asemenea culorilor spectrului, care deşi sunt succesive se topesc una în alta. După moartea biologică, nefeş, mah şi neşamah se separă de trup şi se înalță fiecare în sfera de unde au venit.

În loc să-şi ia energia din Cer, trăind în Divinitate şi primind de la Ea în mod constant spiritualitatea de care are nevoie, omul îşi îndreaptă atenția mai mult spre pământ, spre lumea terestră, se afundă tot mai mult în dragostea de sine şi în senzualitate, absorbind energie din sufletul pământului. Ca urmare mah s-a îndepărtat de neşamah şi s-a ridicat deasupra acestuia, preluând guvernarea ființei umane. Prin involuție, partea inferioară a lui nefeş, fiind inițial un corp de lumină, a devenit un tmp îmbrăcat în piele. În acest fel omul a fost descompus în cele trei părți fundamentale ale alcătuirii sale - spirit, suflet şi trup.

[3] Organismul uman, trupul, cuprinde:

I. Aparatul de susținere şi mişcare, compus din sistemul osos, articular şi muscular;

II. Aparatul de transport al materiei, cuprinzând sistemul cardiovascular - cu rol de a vehicula oxigenul şi substanțele nutritive spre țesuturi, luând de acolo produsele de dezasimilație, pentru a fi eliminate, şi sistemul nervos periferic - cu rolul de a conduce stimulii nervoşi;

III. Aparatul de import al materiei, asigurând, prin sistemul respirator, introducerea în organism a oxigenului - respirația, iar prin sistemul digestiv, introducerea hranei - nutriția;

IV. Aparatul de eliminare al materiei, format din sistemul urinar şi genital;

V. Aparatul de corelație al organismului, cu rolul de a uni într-o entitate individuală componentele sale:

1. sistemul granuolar subdivizat în: a) sistemul hematopoietic, ce reface elementele sanguine şi b) sistemul endocrin, cu rol de a produce hormonii, mesagerii chimici de legătură între componentele organismului;

2. sistemul nervos central, numit sistem cerebrospinal sau nevrax, format din măduva spinării şi encefal, având rolul de a comanda întreaga organizare individuală, întregind-o ca entitate în mediul extern şi intern.

După Cabala, omul reprezintă modelul de alcătuire al cosmosului, prin principiile constitutive identice. Astfel, după cum planetele se grupează între ele pentru a forma sisteme solare, organele omului se grupează în sisteme, alcătuind aparate, care generează funcții variate. După cum viața universurilor este întreținută de curenți vitali, alcătuiți dintr-un număr infinit de ființe ultramicroscopice, ce scaldă astrele şi planetele, răspândind principiul vieții, viața omului este întreținută de curentul sanguin, format din globule receptoare şi purtătoare de viață, care scaldă şi regenerează organele, antrenând elementele inutile. In prezent se cunosc 109 elemente chimice, grupate în tabelul periodic al elementelor.

Pentru a servi cât mai bine spiritului, suntem chemați să procurăm trupului alimente din cele mai apropiate de natură, fără să fie prelucrate printr-o serie nesfârşită de procese fizice şi chimice. Aceste alimente trebuie să formeze, prin absorbție şi asimilare, un vehicol sensibil, bun reflector în exterior al voinței spiritului, şi bun receptor al impresiilor lumii fizice şi astrale.

Pentru ca trupul să răspundă la intervențiile lumii astrale şi să redea fidel şi integral manifestările duhului, trebuie hrănit cu alimente vegetale şi produse lactate în proporții şi sub forme cât mai asimilabile. Vom evita carnea, dulciurile, băuturile alcoolice, tutunul şi cafeau. Aceste substanțe, introduse în corpul nostru fizic, îl întunecă, făcându-l nesimțitor la vibrațiile eterice, venite din lumea invizibilă sau de la entitatea spirituală aflată în interiorul său, devenind astfel un rău interpret al voinței spiritului.

Se impune eliminarea alimentelor de origine animală din viața noastră, sau măcar consumarea lor în cantități cât mai reduse. Evident că în regiunile reci, unde vegetația este foarte săracă, sau în zonele cu un regim climateric variabil, în timpul iernii când vegetația doarme, omul va fi nevoit să consume şi alimente de origine animală.

S-ar părea că viața este imposibilă fără alimente de origine animală, dar cu toate acestea, sute de milioane de oameni trăiesc în diferite regiuni ale pământului, fiind deplin sănătoşi şi inteligenți, hrănmdu-se cu vegetale. Este doar o problemă de obişnuință.

În fiecare particulă de aliment există viață, cu atât mai vie, mai puternică, cu cât ființa din care provine alimentul respectiv aparține unui regn mai înalt pe scara evoluției. Celulele animale au o individualitate mai puternică decât cele vegetale şi incomparabil mai vibrantă decât particulele minerale. Această facultate de individualizare a celulelor animale face ca alimentul de origine animală să fie greu digerabil şi asimilabil, necesitând o mare cheltuială de energie şi fiind asimilat numai parțial.

Dar ceea ce contribuie la îngreunarea asimilării alimentelor de origine animală sunt fluidele eterice animale ce le însoțesc, purtând în ele toată animalitatea, toate înclinările viețuitorului din care au provenit, toate tendințele şi brutalitatea sa.

Poate că, asemenea plantelor, şi omul va avea facultatea de a se hrăni numai cu substanțe minerale, pentru că ele posedă o foarte mică energie vitală, motiv pentru care sunt uşor supuse prefacerilor. Atunci am consuma mai rar şi în cantități mai mici decât acum, când având un regim alimentar de origine animală suntem nevoiți să mâncăm mult şi de multe ori pe zi. Poate că va veni odată vremea când omul se va hrăni cu alimente concentrate, de natură minerală, chimică, sub formă de pastile, care nu vor cere timp atât de îndelungat pentru digestie, absorbție şi asimilație, rămânând organismului un mare spațiu de timp pentru odihnă sau alte preocupări.

Întrebuințarea unui aliment de origine animală are ca urmare introducerea în trupul nostru a prea multe elemente chimice - fosfați, carbonați şi sulfați - care, purtați de sânge în toate celulele, se depun în pereții vaselor sanguine, şi din elastice le fac rigide. Aceste elemente chimice, ca şi altele, create în trupul nostru prin diferite combinații chimice - urați şi oxalați - năvălesc în țesuturile organelor şi astfel, încetul cu încetul, organismul întreg îşi pierde plasticitatea, vigoarea de mai înainte, devine rigid, îşi reduce activitatea şi bătrânețea soseşte mai devreme decât ar fi timpul; ca

urmare, părul cade, dinții se cariază, pielea se zbârcește, mușchii devin flasci și activitatea totală a organismului se încetinește. În modul acesta, trupul nu mai corespunde cerințelor spiritului, acesta fiind nevoit să-l părăsească.

Dacă am căuta să introducem în trupul nostru numai alimente cu rol de întreținere și reparare al organismului - care se uzează prin însăși funcționarea sa - alimente care nu-i fac rău, nu-i distrug țesuturile și nu-i întăresc organele, vigoarea s-ar menține multă vreme, bătrânețea sosind mai târziu.

Este necesar ca atâta timp cât stăm pe pământ, să fim pe deplin sănătoși, pentru a culege cât mai multe învățăminte, prin intermediul cărora spiritul să se lumineze, să evolueze din ce în ce mai mult, iar conștiința noastră să se ridice și să devină cât mai clară.

Deoarece nu există aliment, fie de origine vegetală sau animală, care să nu conțină elemente ce solidifică și întăresc țesuturile, se cere - mai ales în a doua jumătate a vieții - ca măcar apa1 pe care o bem să fie cât mai săracă în săruri minerale, în special carbonați de calciu.

Dar regimul ideal este cel al fructelor și semințelor. Ele conțin apă curată, substanțe zaharoase ușor asimilabile și albumine, sub forma cea mai simplă, ușor de descompus și asimilat de organism.

Fructele și legumele sunt alimente care conțin proporțiile cele mai ridicate de materii nutritive și cea mai scăzută proporție de substanțe solide.

Mierea de albine este încă un aliment excelent pentru organism.

Cei care au luat cunoștință de existența lumilor invizibile, știu că animalele sunt frații noștri cei mai tineri și că spiritul lor va anima, în veacurile viitoare, corpuri umane. Se cade să nu chinuim, ucide și mânca pe frații noștri mai mici, ci, dimpotrivă, să-i ajutăm în existența lor terestră, după cum și noi suntem ajutați de ființe superioare nouă, ca să ne urmăm mai ușor evoluția pe pământ. Putem consuma produsele obținute de la animale - laptele și preparatele lactate (brânza, smântână, untul) - pentru că acestea sunt alimente ideale, natura punând în ele, într-o formă cât mai asimilabilă, tot ceea ce este necesar micilor urmași ai acestor viețuitoare. Laptele se obține prin însăși actul vieții lor, fără a provoca animalelor suferințe fizice sau spirituale.

[1] Apa absoarbe cu ușurință fluidele, păstrând în moleculele ei memoria trecutului; ea poate fi ușor încărcată cu vibrații sfinte dar și cu cele contrare. Din acest motiv, nu este indicată folosirea apei de conducte și din lacuri de acumulare, deoarece ne otrăvim templul trupesc; pe cât posibil să folosim apa de izvor. De asemenea, dacă ne-am pierdut armonia și pacea interioară, o baie scurtă în apă curată va absorbi fluidele contrare, ajutându-ne să ne restabilim pacea sufletească.

Încorporând alimente ușor asimilabile, înlesnim formarea în trupul nostru de celule noi, care le vor înlocui pe cele uzate, generând în decurs de șapte ani organe noi, total schimbate, cu totul noi față de cele avute cu șapte ani în urmă. În acest mod, începând cu substanța moale a sistemului cerebrospinal, și până la țesutul osos compact ce alcătuiește scheletul, toată ființa noastră fizică este supusă unei necontenite primeniri[1]. Așadar, în timpul vieții terestre, la intervale de șapte ani, trupul nostru se topește și se reformează de mai multe ori. Cu toate aceste transformări, noi rămânem aceeași. Materia cerebrală se reînnoiește, schimbându-se complet, dar gândirea persistă și împreună cu ea memoria își păstrează amintirile unui trecut ce depășește șapte ani, și la care actualul nostru trup nu a participat. Tocmai acest fenomen dovedește existența în noi a unui principiu deosebit de materia fizică, a unei forțe invizibile, care persistă în mijlocul prefacerilor fizice. Prin urmare, facultățile noastre spirituale n-au nimic comun cu materia fizică. Inteligența, judecata și voința sunt însușiri abstracte, pe care nu le putem confunda sau presupune că se nasc din materia sistemului cerebral sau a substanței sanguine.

Spiritul persistă, este același chiar dacă dispare materia fizică pe care o conduce. La terminarea vieții terestre, când se va dizolva pentru ultima oară această materie fizică, rămâne spiritul nepieritor. Fizica și chimia ne spun că materia nu se pierde, ci se transformă. Ei bine, la moartea noastră biologică materia fizică se va întoarce în lumea fizică de unde a fost încorporată.

De asemenea, cunoștințele științifice de azi ne spun că energia nu piere nici ea, ci se transformă. Spiritul - forța care a condus corpul fizic - va părăsi la moartea biologică trupul, haina

carnală sau instrumentul de care nu se mai poate servi, rămânând însă acelaşi ca înainte şi ducându-şi mai departe, sub o formă eterică, noua sa viață.

Pentru cel dornic să facă studii în lumea invizibilă, se recomandă regimul alimentar vegetarian, dar cu observația ca trecerea la alimentația vegetariană să se facă gradat, pe cât posibil primăvara sau vara. Nu se poate trece dintr-o dată de la un regim alimentar de origine animală - cu care ne-am obişnuit din copilărie şi pe care l-au avut mai multe generații - la un regim absolut vegetarian, ci trebuie să păşim treptat, pentru a da răgaz organismului să se obişnuiască cu noul regim, altfel riscăm să ne îmbolnăvim.

Organismul nostru se poate fortifica evitând cu grijă alimentele ce conțin prea multe materii minerale şi consumând apă curată - pe cât posibil de izvor - iar pe de altă parte favorizând cât mai mult eliminarea, prin epidermă, a produselor vătămătoare din organism, făcând băi cât mai dese. Iată motivul pentru care cele mai multe religii prescriu băi cât mai frecvente, pentru că ele purifică trupul şi întrețin sănătatea. Băile făcute cât mai des contribuie la o uşoară transpirație, ocazie cu care se elimină mari cantități de săruri din organism. Altfel aceste săruri s-ar depune treptat prin țesuturi, iar, în plus, apa cu care ne îmbăiem conține o mare cantitate de fluide, ce vor împrospăta fluidele fizice din corpul nostru fizic.

Se recomandă să fricționăm tot trupul cu apă rece, pentru a produce o năvălire a sângelui către extremități şi să provocăm astfel o circulație activă în tot trupul, antrenând sărurile către aparatul urinar, pentru a fi eliminate.

Trupul trebuie dezvoltat prin exerciții moderate pentru a-l face flexibil şi ager. Către bătrânețe, aceste exerciții se pot înlocui cu plimbări uşoare, dar nu prea îndepărtate şi obositoare:

Din când în când este necesar să nu mâncăm câte o zi deloc, ca să dăm răgaz aparatului digestiv să se odihnească, iar organismul să elimine toxinele. Însă nu e indicat ca aceste zile de ajunare să fie prea dese sau prelungite, deoarece atunci, în loc să ajutăm organismului, îl ruinăm.

[1] Grație acestui mecanism de regenerare este posibilă vindecarea spontană şi totală a unui organism, dar numai în cazul dispariției cauzelor sufleteşti; sau karmice ale bolii respective, sau dacă amprentele eterice ale unor gânduri şi sentimente contrare au fost şterse din memoria celulelor.

O grijă deosebită trebuie să avem ca defecarea să fie cât mai regulată, colonul trebuind golit zilnic şi matinal. Trebuie să acordăm o atenție deosebită eliminării excrețiilor rezultate în interiorul trupului nostru.

Când mâncăm să fim cu gândul la actul mâncării, căci acest gând activează secreția glandelor digestive şi astfel digestia va fi completă.

Este bine ca laptele sau cafeaua cu lapte să fie consumate încet, puțin câte puțin, pentru ca pe măsură ce le introducem în stomac, să fie atacate de sucul gastric; altfel, laptele intrat brusc în stomac, se coagulează în masă, formând o bulă mare de brânză, greu de fărâmițat şi atacat de sucul gastric.

De asemenea să acordăm o atenție deosebită aerului inspirat, pentru că în aer se găsesc atomi[1] purtători de energie vitală. Să evităm, pe cât posibil, incintele aglomerate - teatre, cinematografe, săli de concert, întruniri politice, deoarece acolo se găseşte un aer foarte viciat.

Cât timp nu se cunoştea anatomia trupului omenesc, nu se bănuia sublima sa alcătuirea. Azi se cunoaşte interiorul său, structura sa intimă, până la ultima sa celulă. Studiile histologice, ale diferitelor țesuturi din trupul uman, au arătat savantului structura complexă a diferitelor organe, dar mai ales a sistemului cerebrospinal, nevraxul fiind un labirint de celule nervoase. Luat în ansamblul său, trupul omenesc se arată ca o operă grandioasă, a cărei complexitate nu o întrece nici o maşinărie terestră. Aşa cum el se arată anatomistului, pare rezultatul unei evoluții ce se pierde în noaptea adâncă a veacurilor.

Omul nici nu bănuieşte ştiința posedată de marile şi glorioasele forțe angelice şi efortul lor depus la construirea trupului în care îşi duce traiul spiritul omenesc. Trupul omului este opera cea mai grandioasă din tot universul. În el se cuprinde, în rezumat, tot ce a creat Tatăl - binecuvântat fie

Numele Său - de la scânteia divină, până la mineralul globului nostru. În el găsim o arhitectură desăvârşită, fizica şi chimia pământului realizate sub formele cele mai armonioase.

Dacă ai şti tu, omule, ce alcătuire sublimă ți s-a încredințat de Atotputernicul, pentru a te bucura de frumusețile operei Sale, l-ai îngriji ca pe o nestemată de mare preț," ca pe un bun de nepreţuit. Aşadar fii atent, păstrează-l, îngrijeşte-l, dar nu uita, totuşi, că trupul este vremelnic, că el a fost făcut din pământ şi în pământ trebuie să se întoarcă. Tu eşti veşnic. Din Ceruri te-ai coborât în trup şi în Ceruri, patria ta veşnică, te vei întoarce. Unul va coborî iar celălalt se va sui.

Când vrem să cunoaştem compoziția minerală a unei plante, o luăm şi-o cântărim, iar după aceea o uscam. Prin căldura aerului, ea pierde toată apa trupului său. O cântărim din nou şi aflăm câtă apă a pierdut prin evaporare. Luăm acum planta uscată şi o ardem întrrun cuptor închis. Din cauza aerului fierbinte se vor degaja toate elementele volatile: bioxidul de carbon, hidrogenul sulfurat, amoniacul etc. În cuptor, în vasul de argilă refractară va rămâne, din toată planta, o cenuşă, un praf format din mineralele ce intră în compoziția plantei. Cântărim acest praf şi diferența până la planta uscată arată elementele chimice volatile. Trecem la analiza cenuşei şi constatăm că este alcătuită din aproximativ 12 elemente chimice - O, H, C, Ca, Ph, Mg, K, Na, CI, S, N, Mn - organizate sub formă de diferite săruri - fosfați, sulfați, carbonați, cloruri.

De când s-au creat în diferite puncte ale globului crematorii pentru incinerarea cadavrului omenesc, din care rămâne doar o mână de cenuşă, s-a trecut la analiza acestei cenuşe, constatându-se că trupul omenesc cuprinde aceleaşi elemente chimice întâlnite la plante, şi organizate tot sub formă de diferiți compuşi - cloruri, sulfați, carbonați, fosfați, oxalați.

Din studiile făcute de agrogeologi asupra scoarței pământului, s-a găsit că el cuprinde diferite minerale simple sau compuse, dar oricum ar fi, elementele lor chimice sunt Si, C, Ca, Mg, Mn, S, Na, K, O, H, Pb, Fe. Comparând seria de elemente din solul şi subsolul pământului cu seria de elemente chimice ce intră în constituția trupului uman, se constată o identitate aproape perfectă. Acelaşi material mineral intră în constituția pământului pe care îl călcăm cu piciorul, ca şi în constituția trupului nostru. Evident, unul se prezintă aşa cum a fost constituit primordial, iar celălalt se prezintă sub o formă atât de transformată, încât un neştiutor nici n-ar bănui că diferitele organe, substanța sanguină, sistemul osos sau muscular sunt una cu țărâna de pe drum.

[1] Prana (sanscr. - suflu, răsuflare) - Viața universală, forța vitală, care se manifestă pe toate planurile creației.

Într-adevăr, mineralele pământului se dezagreghează din cauza căldurii şi a frigului, din cauza dilatării şi a contractării continue şi sfârşesc prin a se sfărâma şi pulveriza. Apa ploilor se infiltrează în pământ şi dizolvă particulele lui, transformându-le în diferite soluții minerale - sulfați, carbonați, azotați. Pe suprafața pământului cresc o infinitate de forme vegetale. Oricare ar fi gradul lor evolutiv, toate absorb aceste soluții minerale, le introduc în trupul lor şi le prefac, grație luminii solare, în substanțe organice, cu care alcătuiesc celule vegetale. Acestea prin orânduirea şi diferențierea lor, vor constitui elemente reproducătoare, cu ajutorul cărora specia se va înmulți şi răspândi.

Prin rădăcinile, tulpinile, frunzele şi fructele lor plantele servesc drept hrană animalelor. Trupul plantei, introdus în trupul animalului suferă prefaceri, finalizate prin alcătuirea unei serii infinite de compuşi chimici, ce vor constitui trupul celulelor animalului, contribuind astfel la creşterea lui sau la repararea elementelor anatomice distruse prin însăşi actul vieții lor.

După câțiva ani, animalul va termina actul existenței sale terestre, va muri. Trupul îi va rămâne pe terenul unde i-a sosit moartea, fiind expus aerului, căldurii, umezelii, uscăciunii şi microbilor ce-l vor năpădi. Un proces lung se produce sub acțiunea acestor factori, materia lui trecând din etapă în etapă, până nu vor mai rămâne din el decât oasele. Unele materii se prefac în gaze - pierdute în atmosferă, altele se transformă în lichide - strecurate printre particulele pământului. În fine, părțile tari, oasele, se vor pulveriza sub acțiunea bioxidului de carbon, a oxigenului, a căldurii şi a frigului, fiind, încetul cu încetul, risipite de vânt pe întinsul pământului şi

cărate la distanță de apa ploilor, iar apoi dizolvate. Astfel, din bietul animal nu a mai rămas nimic. Materia ce a constituit trupul său s-a reîntors iarăşi în pământul din care a plecat.

Există câteva animale, pe care omul le prinde sau le creşte pe lângă casa lui, pentru a-i servi ca aliment. Materia trupului lor, intrată în uzina trupului uman, suferă o prefacere şi mai adâncă decât prefacerea plantei în trupul animalului. Din elaborările multiple şi complicate se nasc în trupul omului o serie de compuşi chimici, care, în definitiv, alcătuiesc celulele diferitelor țesuturi.

Când s-a terminat firul existenței noastre, spiritul se înalță la Cer, iar trupul îl depunem în pământ, de unde a pornit odată, căci pământ era şi în pământ s-a reîntors. Cine ar bănui că mâna cu care scriem, ochiul cu care admirăm frumusețile naturii, sistemul cerebral cu care scrutăm lucrurile şi ființele din jurul nostru sunt pământ prefăcut! De necrezut, şi totuşi acesta este adevărul.

Piatra a trecut în plantă, transformându-se în substanță organizată, iar de aici în animal sau om, revenind la sfârşitul existenței sale de unde a plecat, la mineral.

Roata vieții împinge materia din prefacere în prefacere, pentru a crea forme noi, instrumente în care să vină alte entități spirituale, pentru a învăța la marea şcoală a universului, a vieții veşnice.

Corpul vital

Un corp solid poate fi pus în mişcare prin acțiunea unui alt corp solid. Aşa de exemplu arcul de oțel al unui ceas, strâns în jurul său şi apoi lăsat liber, caută să se desfacă. În mişcarea sa de destindere, învârte o rotiță şi aceasta, prin angrenaje, mişcă o alta şi din roată în roată se mişcă minutarul şi orarul ceasului.

Dar un corp solid poate fi mişcat şi de un corp lichid. Astfel apa unui iaz, a unei gârle, lovind paletele unei roți de moară sau ale unei turbine, pune în mişcare o piatră de moară sau un motor.

De asemenea un corp solid poate fi pus în mişcare de un gaz, curenți de aer ce pun în mişcare o moară de vânt.

Ei bine, există corpuri solide puse în mişcare de curenți eterici. Astfel trupul plantelor, animalelor şi al omului este străbătut de anumiți curenți de natură eterică - invizibili ochilor - care întrețin viața, întreaga activitate internă şi externă a trupului.

în acest subcapitol ne vom ocupa de viața trupului - principiul şi vehicolul care dă vitalitate şi pune în mişcare trupul uman.

Dacă ochiul nostru vede, dacă inima bate şi muşchii se contractă, dacă gândim, vorbim şi lucrăm, într-un cuvânt întreaga viață şi activitate diversă a trupului nostru se datoreşte unui curent de natură eterică, numit curent de viață, curent vital.

Am văzut până acum că, în ultimă analiză, trupul nostru nu este decât pământ prefăcut, având aceeaşi compoziție minerală, sub diferite stări, solidă - sistemul osos, semi-solidă - sistemul muscular şi cerebrospinal, lichidă şi gazoasă - sângele, conținând atomi de O, N, H, C02 etc.

Acest trup plurimineral are o existență parabolică, adică se naşte, creşte, atinge un apogeu şi apoi se stinge treptat, scăzându-i puterile şi sfârşind cu moartea. Cu alte cuvinte, are o naştere, o existență şi o moarte. Toată această existență - la unii scurtă, la alții mai lungă - se datoreşte celui de-al doilea corp fizic, numit corp vital, corp eteric.

Dacă umplem un vas cu nisip, acesta va lua forma vasului. Să turnăm acum apă în acest vas, vom vedea că ea va lua forma nisipului. Acelaşi lucru îl putem face cu un burete înmuiat în apă. Apa va ocupa ochiurile libere ale buretelui şi, pentru un moment, va lua forma buretelui.

La fel se întâmplă şi cu vehicolul nostru fizic. Alături de trup şi în interiorul său, pătrunzându-l din toate părțile, se află corpul vital, având aceaşi formă cu el, dar alcătuit din materie eterică[1] sau fiuidică. După cum trupul are diferite organe, orânduite în sisteme şi aparate, corpul vital, umplând interiorul trupului şi pătrunzând organele sale, va reproduce absolut toate aceste organe, până la ultima celulă.

Corpul vital este o copie atât de fidelă a trupului, încât apare, pentru un clarvăzător, ca un al doilea trup, o imagine identică a acestuia, motiv pentru care a fost denumit dublul eteric.

Am afirmat că vehicolul vital este format din materie eterică sau fiuidică. Dar ce este fluidul?

Ştiința pozitivă de azi, cea predată în universități şi academii, nu cunoaşte decât trei stări ale materiei: solidă, lichidă şi gazoasă. Ştiința ocultă, sau superştiința veacurilor trecute, vorbeşte de stări ale materiei fizice, care nu se văd, nu se simt şi deocamdată, nu se pot cerceta şi analiza în laborator; materii fizice numite radiante, eterice sau fluidice.

Fluidul intră în constituția tuturor corpurilor din natură - de la microb până la astre, de la om până la universuri. Această materie eterică, şi totuşi fizică, ce nu lipseşte din nici un corp, este formată din particule infinit de mici. Cu toată dimensiunea lor neînchipuit de mică, particulele au volume şi naturi diferite, în funcție de gradul de evoluție al vibrațiilor care le animă.

Exijstă o scară infinită de calități ale fluidelor, de la cele inferioare, ce însoțesc pietrele, până la cele superioare, care intră în constituția marilor Ființe creatoare - Auxiliarele Ființei supreme - Creatorii miliardelor de corpuri cereşti risipite în spațiu şi ale ființelor ce le populează.

Din toată această serie nesfârşită de fluide, marile Lumini spirituale ale planetei noastre disting patru categorii de fluide fizice: 1. fluid planetar; 2. fluid solar; 3. fluid universic; 4. fluid cosmic.

Pentru o mai bună înțelegere, este necesară următoarea descriere.

Să ne închipuim în mijlocul spațiului infinit o sferă uriaşă, ale cărei dimensiuni întrec orice fantezie omenească. Aceasta este sfera creației sau cosmosul, plin cu un eter, cu un fluid de cea mai fină calitate, din seria fluidelor fizice, numit fluid cosmic, în interiorul sferei cosmice, plutesc patru sfere de dimensiuni inimaginabile, numite sfere-univers. Ele sunt aşezate în cruce, pe o linie spirală, la distanțe deosebite față de un punct central al cosmosului. Aceste sfere-univers sunt pline cu un fluid sau eter, de o calitate inferioară celui cosmic, numit fluid universic. In interiorul fiecărei sfere-univers se găsesc zeci de miliarde de stele, sisteme planetare de diferite mărimi, de diferite grade evolutive şi constituții fizice. Aşezarea lor în sfera-univers este ordonată după o ordine numerică, descriind între ele forme geometrice. De pe pământ, ochiul nostru le vede sub diferite forme - triunghi, greblă, car, şarpe - dar acest aspect al constelațiilor nu este decât perspectiva lor văzută de om de pe pământ. In realitate, ele sunt grupate câte două, trei, patru şi aşa mai departe.

Având în vedere evoluția lor de la nebuloasă până la sori sau planete, sistemele planetare sunt împărțite în 12 grade evolutive, iar numărul lor total trece de cincizeci de miliarde în fiecare univers - după afirmațiile marilor entități spațiale.

După cum fluidul din cele patru sfere-univers diferă unul de altul, existând patru feluri de fluide universice, tot aşa şi cele 12 grade de sisteme planetare din fiecare univers au în jurul lor şi în sânul lor un anumit fluid. Aşadar în fiecare univers există 12 categorii de fluide numite fluid solar.

În jurul fiecărui soare sau stele gravitează unul, două, trei sau mai multe corpuri cereşti, numite planete. Toate aceste planete plutesc în marele ocean al fluidului solar respectiv. Fiecare planetă fiind înconjurată de o atmosferă eterică, mai subțire sau mai groasă, numită fluid planetar.

Fluidul fiecărei planete diferă de al surorilor sale din acelaşi sistem, din cauza că fiecare are o vârstă şi ca atare o evoluție diferită. Prin urmare vor fi tot atâtea feluri de fluide planetare câte planete există în acel sistem solar.

[1] Corpul vital uman este alcătuit din patru categorii de eteruri fizice:

1. Eterul chimic - cel mai dens din cele patru eteruri care intră în constituția corpului vital. Acest eter înzestrează regnul mineral cu proprietețile sale chimice, produce creşterea regnului vegetal, iar regnului animal şi uman îi conferă facultăți legate de asimilatie, nutriție şi creştere.

2. Eterul vital - nu este activ în regnul mineral, iar în regnul vegetal, animal şi uman asigura perpetuarea speciei.

3. Eterul lumină - este în stare latentă, inactivă, la regnul vegetal, urmând a se dezvolta în timp. In regnul animal şi uman produce căldura corpului fizic, animă sistemul nervos şi muscular, şi asigură percepția senzorială.

4. Eterul reflector - este mai puțin activ la regnul animal. El este foarte dinamic la om, unde conduce vehicolul gândirii şi înmagazinează în memorie experiențele trecutului.

Prin urmare corpul nostru fizic este alcătuit din materie fizică aflată în şapte stări: cele trei stări chimice - solidă, lichidă şi gazoasă - şi patru stări eterice - necunoscute încă de ştiința actuală.

După ce am făcut această paranteză revin Ia eterul sau fluidul corpului nostru vital. Totuşi, nu pot trece mai departe fără a enunţa de pe acum că în fiinţa noastră integrală se află toate categoriile de fluide fizice expuse mai sus, a căror totalitate formează ceea ce unii iniţiaţi numesc perispirit - o serie de corpuri fluidice intermediare între corpul fizic şi scânteia divină numită spirit.

Corpul nostru vital este format din eterurile inferioare conţinute în gama de eteruri ale planetei noastre. Totuşi, particulele lui au o mişcare, o vibraţie, cu mult mai intensă decât mişcarea miceliilor ce compun substanţa protoplasmatică a celulelor trupului nostru. !

Vibraţia particulelor fluidice pune în vibraţie protoplasma şi nucleul celulei, mobilizând astfel întreaga celulă. Mişcarea, percepţia, asimilaţia, metabolismul, respiraţia, reproducerea şi excreţia celulei se datorează fluidului vital. Dacă fluidul corpului vital s-ar opri brusc din activitatea sa, din mişcarea sa vibratorie, imediat ar încetini şi mai apoi s-ar opri activitatea celulară. Din această cauză corpul eteric, corpul vital, poate fi considerat motorul trupului, animatorul său, de unde şi numele de corp vital, corp întreţinător de viaţă.

Corpul eteric este intermediar între trup şi un corp mai fin, aflat mai profund şi cu o existenţă mai lungă, numit corp planetar, denumit de unii ocultişti corp astral, considerând Pământul ca fiind una din numeroasele astre ale universului nostru.

Despre trupul nostru am spus că are o existenţă efemeră, adică are un început, o dezvoltare, un declin şi un sfârşit. Din pământul sau lutul părinţilor s-a format, din laptele mamei a crescut, din natură s-a întreţinut şi în pământ se va întoarce. Ca orice în lume, e supus şi el legii existenţei ciclice - se naşte, trăieşte şi piere, asemenea planetelor, stelelor şi a tot ce există în sfera creaţiei, pentru ca din materia lor să se formeze alte corpuri, pe o scară evolutivă mai ridicată. Totul urcă pe o scară ce se pierde în veşnicie şi către o perfecţiune fără de sfârşit.

Pe măsură ce trupul nostru - din microscopic cum era în pântecele mamei - devine din ce în ce mai mare, alături de el şi în interiorul său, se dezvoltă şi corpul său vital. După cum trupul se întreţine prin asimilarea de materii terestre, tot astfel se dezvoltă şi se întreţine şi corpul vital, absorbind din spaţiu substanţa vitală, fluidul, asemănător fluidului din care e format şi eliminând materia uzată care şi-a îndeplinit rolul de motor, de mobilizator al trupului.

Când - dintr-un motiv oarecare: boală, bătrâneţe sau accident - trupul şi-a terminat existenţa, corpul vital părăseşte şi el trupul, nemaiputând primi materia vitală din spaţiu. Când trupul şi corpul său vital sunt prea uzate, spiritul nu le mai poate utiliza în observările şi studiile sale. Atunci spiritul se retrage din aceste învelişuri şi se ridică în spaţiu, trăgând după el perispiritul său.

După moartea biologică, vehicolul vital va rămâne o vreme în trup, stând în preajma lui, înjurai coşciugului, al casei sau al mormântului, dar apoi îl părăseşte. Noaptea, în primele zile după moarte, se poate vedea pe întuneric o masă alburie de formă umană, oscilând, mişcată fiind de curenţii fluidici ai spaţiului. Acesta este corpul vital al trupului părăsit de stăpânul său - spiritul sau scânteia divină. Corpul vital zace în preajma trupului până ce încetul cu încetul materia sa eterică se risipeşte în mediul înconjurător, dispărând cu totul. .

Cu atât mai sănătos şi viguros va fi trupul, cu cât corpul său vital va fi mai puternic şi cu vibraţii mai înalte şi armonioase. Corpul vital este cu ceva mai mare decât trupul, depăşind periferia acestuia cu câţiva centimetri. Persoanele clarvăzătoare, ori cele adormite prin pase magnetice, văd în jurul omului o ceaţă alburie, un nimb cu o lăţime de 10-20 centimetri - constituind aura eterică. Rar găsim doi oameni care să aibă acelaşi fel de materie eterică. Vehicolul vital este format şi el din materie eterică de diferite calităţi, existând o strânsă relaţie între calitatea trupului şi calitatea corpului vital. Cu cât un trup este format dintr-o materie mai pură, cu atât şi însoţitorul său, corpul vital, va fi alcătuit dintr-o materie de o calitate mai fină. Prin urmare, intervine şi aici legea asocierii şi se potriveşte vorba: „Spune-mi cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti".

Corpul vital, ca şi orice corp de materie din lume, are o sensibilitate a sa proprie, o orientare, şi din această cauză am zice o conştiinţă, redusă bineînţeles, dar nu mai puţin existentă. Într-adevăr, el se micşorează în faţa agresiunii, şi se măreşte când este înconjurat de iubire.

Atâţa timp cât spiritul locuieşte în corpul fizic, corpul vital este legat de perispirit şi întreţine funcţiile, sănătatea, căldura şi puterea trupului. Corpul vital nu părăseşte complet trupul şi nu se rupe deplin de perispirit, decât în momentul morţii. Noaptea, când spiritul - pentru a-şi trăi viaţa de

spirit - părăseşte trupul adormit, trage după ei o parte din corpul vital[1]. Acesta îmbăindu-se în oceanul de fluid eteric existent în jurul său, absoarbe o cantitate din acest fluid, pentru a-şi înlocui particulele uzate prin funcționarea lor.

[1] Spiritul, care.părăseşte trupul adormit trage după sine, prin perispirit, nivelul superior al corpului vital, şi anume cel format din eter reflector şi eter lumină. Această evadare are.loc fără ruperea legăturii.existente între nivelul superior şi cel inferior al corpului vital. Nivelul inferior, format din eter vital şi eter chimic, rămâne în continuare în trup. În cazul când se produce ruptura între aceste două nivele, survine moartea biologică.

Prin magnetizare, se produce o separare între trup şi spirit. De o parte rămâne trupul împreună cu nivelul inferior al corpului vital, iar de cealaltă parte, spiritul cu perispiritul său şi cu nivelul superior al corpului vital. În acest caz, spiritul se comportă ca şi cum ar fi liber în spațiu, deşi el se găseşte tot în trup, sau prea puțin ieşit în afara lui. O asemenea separare şi o evadare parțială a spiritului are loc şi în timpul anesteziei. În acest caz se poate ciopârți trupul fără ca acesta să sufere, întrucât corpul planetar - sediul sensibilității şi senzațiilor plăcute sau dureroase - a evadat împreună cu spiritul pe care îl înconjoară.

Totul, marele şi micul, imperfectul, ca şi sublimul, sunt formate din materii de grade diferite de vibrație. Totul provine din acelaşi unic eter, care pe măsură ce s-a îndepărtat de Centrul creației şi-a încetinit vibrația, iar eterul devenind din ce în ce mai compact, mai dens, mai rece, a trecut în stare gazoasă, lichidă şi a sfârşit prin a se solidifica.

Departe, în adâncul cerului pe care-l admirăm în nopțile de vară, se află o sferă a cărei mărime întrece pe a oricăreia din cele patru universuri. Aceasta este Sfera-Laborator a tot ce vedem şi nu vedem, a tot ce ştim şi nu ştim, sfera din care pleacă spiritul - pentru a evolua secole nesfârşite, după care se întoarce la Centrul creator, pentru a porni iarăşi la drum, spre o nouă etapă evolutivă. Din această sferă pornesc - din veşnicie şi în veşnicia care va veni - în fiecare din cele patru universuri, doi curenți[1] cu o viteză deosebit de mare la început, parcurgând o traiectorie spiralată, incomensurabilă. Aceşti curenți vin şi înfăşoară cele patru universuri, obligându-le la o rotație în jurul axei lor, asemenea roților unui angrenaj, silite să se învârtească de o curea de transmisie. În acelaşi timp cele patru universuri sunt purtate de cei doi curenți, într-o mişcare de revoluție în jurul Sferei-Laborator.

Când aceşti curenți - unul de natură electrică şi altul de natură magnetică - ajung la sfera universurilor, desprind câte o ramură care pătrunde în fiecare univers. O dată intrați în cele patru sfere-univers, ocolesc fiecare stea sau sistem planetar, le determină să se învârtească în jurul axei lor şi în acelaşi timp le poartă pe o traiectorie eliptică, de la periferia sferei-univers spre centru şi înapoi. Apoi părăsesc acest sistem periferic pentru a trece rând pe rând la cele intermediare şi, în fine, ajungând la cele mai apropiate de centru. Curentul care a înconjurat un soare se abate rând pe rând la fiecare planetă a acelui sistem solar, imprimându-le şi acestora două mişcări, una de rotație în jurul axei lor şi alta de revoluție în jurul soarelui lor. Pe măsură ce se îndepărtează de Centru, curentul electric şi magnetic îşi încetineşte viteza şi devine din ce în ce mai dens şi mai puțin activ. După ce curentul cosmic - electric şi magnetic - a străbătut toate universurile, toate sistemele solare şi toate planetele, se întoarce pe o altă traiectorie spiralată, în Centrul creației, în Sfera-Laborator, pentru a fi împrospătat cu o nouă materie fluidică, trimisă din nou să întrețină mişcarea şi viața întregii creații.

Cei doi curenți - electric şi magnetic - au calități infinite, fiind în măsură să producă o infinitate de efecte. Curentul electric, electricitatea, va da naştere la lumină, căldură, mişcare şi sunel. Curentul magnetic, magnetismul, va genera combinații chimice, fenomene fizice, vitalitate şi sănătate. Din această cauză magnetismul mai este numit curentul de viață, curentul vital, iar ocultiştii indieni l-au denumit curentul afinității, al gravitației, al simpatiei între oameni - curentul iubirii.

1 După cum viața omului este întrețintă de curentul sanguin, în cosmos sau creație viața este întrețintă de curenți de lumină.

Fohat (energie, forță, viață) reprezintă suflul sau lumina Logos-ului, manifestarea vieții, principiul pozitiv sau masculin al cosmosului, spre deosebire de materia cosmică (prakriti) - principul negativ sau feminin. Fohat este polenul, sperma cosmică, ce fecundează materia virgină (prakriti), zămislind cosmosul, creația manifestată. Printr-o emanație de iubire, primul Logos fecundează materia virgină, creând un vid, un vortex, o emulsie de bule în materia devenită mamă. Fiecare bulă este un ou, o sferă plină cu viață, constituind urzeala cosmosului, universurilor, astrelor, planetelor, atomilor etc.

Materia vizibilă este absența materiei cosmice invizibile (Mulaprakriti), o gaură sculptată de energie, de Fohat, în materia invizibilă. Materia vizibilă o putem compara cu bulele de aer aflate în apă, care în acest caz reprezintă materia invizibilă. Aceste bule sunt formate în cele patru universuri de un vortex, vârtej de energie Fohat, care îşi modelează o sferă, formează un vid în materia cosmică invizibilă. Universurile sunt sfere sculptate în materia cosmică (Mulaprakriti), sistemele solare sunt sfere modelate de Fohat în materia universică (prakriti) etc. Prin urmare, sfera-cosmos, sfera-univers, sfera-soare, sfera-planetă, sfera-atom sunt modelate de Fohat în diversele stări ale materiei invizibile.

Unu în esența sa, Fohat devine triplu, septuplu, şi urmând legea septenară se divide la infinit, dând naştere, în universul obiectiv, la diferitele energi convertibile între ele: electricitate, lumină, căldură, sunet, mişcare etc. Fohat nu este Spiritul, Logos-ul, ci emanația Logos-ului care leagă în mod indisolubil spiritul de materie, Puruşa de Prakriti.

Cabala spune despre Fohat că este „calul călărit de gând".

Pe lângă energia transmisă prin sânge, procesele vitale ale organismului uman sunt dominate de energie nervoasă sau magnetism. O formă de manifestare a magnetismului este Prana, întâlnită pe toate planurile creației. Această Voință guvernatoare revărsată pretutindeni este denumită de ocultişti magnetism universal, de cabalişti - Aour "118, reprezentând aurul alchimiştilor, cauza atracției universale, iubirea astrelor.

Aceste două feluri de materii-forțe nu se pot transforma una în alta. Ele sunt deosebite şi reprezintă forțele prin care se manifestă însuşi Creatorul, forțele prin care El mişcă şi unifică totul. Prin urmare vitalitatea sau curentul de viață întreține viața de pretutindeni, deci şi de pe Pământ. Fără curentul vital, corpurile viețuitoare de pe planeta noastră, şi din întreaga creație, ar rămâne nemişcate, nesimțitoare, fără viață. Însuşi globul nostru, ca de altfel toate globurile din cosmos, ar pieri, s-ar fărâmița, pulveriza şi transforma în fluid, în materia primă, primordială.

Materia vitală este o substanță născută în infinitatea mileniilor, prin însăşi evoluția fluidului primordial. Prin urmare, ea este forța care ordonează materia fizică, determinând mineralele să se cristalizeze în anumite forme, plantele să aibă anumită culoare, înfățişare şi mărime, animalele să crească şi să îmbrace o varietate de forme. Fără această materie-forță, fără această viață, celulele trupului nostru nu ar mai fi legate unele de altele, pentru a forma țesuturi, organe, sisteme şi aparate. Toate ființele de pe suprafața pământului şi de pe suprafața infinitelor corpuri cereşti, îşi datoresc viața acestei materii-forță, acestei materii-viață, substanță fluidică radiatoare de viață, din Forța infinit de mare a Creatorului creatorilor.

Tot ce e puțin, nu e de ajuns - este rău. Tot ce e prea mult, este însă şi mai rău. Când, în totalitatea sa, organismul corpului vital funcționează neregulat sau nearmonic, absorbind din mediul înconjurător prea mult sau prea puțin, se îmbolnăveşte şi trupul, care stă sub dependența lui. Astfel, trupul slăbeşte, pierde putere fizică, oboseşte uşor, îi creşte temperatura, până când într-o zi, încetează să mai funcționeze. Atunci, activitatea lui încetând, se zice că a murit.

Această materie vie, această forță de viață ce intră şi se răspândeşte în trupul nostru, pătrunde până la ultima celulă, se furişează în interiorul ei şi prezidează toată seria de fenomene fizice şi chimice ce au loc în sânul ei, activând prefacerea alimentelor în substanțe asimilabile şi a acestora în substanță protoplasmatică, iar pe de altă parte contribuind la prefacerea şi eliminarea substanțelor care nu mai folosesc la viața celulei.

Curentul de viață sosit la Soare, după ce primeşte tonalitatea vibratorie a evoluției astrului nostru, se îndreaptă de jur împrejurul împărăției Soarelui până la ultimul său slujitor şi copil, până la cea mai îndepărtată planetă născută din el - planeta Pluto.

Pentru noi, oamenii, ca şi pentru toate viețuitoarele pământului, soarele este corpul dătător de lumină, căldură şi viață. Fără el, pământul ar fi cuprins de un frig îngrozitor, fără el, orice viață ar înceta. Omenirea nu ştie de existența curentului cosmic, ci doar de cel pe care îl vede şi îl simte, cel

venit de la Soare, unde tronează marea Lumină - Fiul iubit al Tatălui ceresc, Stăpânul şi iubitorul nostru Mântuitor.

La trecerea sa prin Soare, curentul vital primeşte încă radiațiile fluidice ale Sfintei Treimi solare, conducătoarea evoluției a tot ce este în sistemul nostru. Sosit astfel în preajma Pământului, acestui curent i se mai adaugă razele strălucitoare ale Sfintei Treimi planetare, conducătoarea Pământului, pe care îl înfăşoară şi îl vivifică sau îi dă viață.

Prin urmare, curentul vital venit la suprafața pământului cuprinde materii fluidice de la Tatăl ceresc, de la Fiul divin şi de la Sfântul Duh.

Materia vitală, risipită în toate părțile trupului, se fixează mai ales în jurul nervilor şi a centrilor nervoşi. Grație materiei vitale, neuronul transmite impresiile venite din afară, sub formă de vibrații, care trecând prin perispirit ajung la spirit; de la spirit, prin perispirit, pornesc comenzi la sistemul cerebrospinal şi de aici la organe, muşchi etc. Aşadar, mulțumită materiei vitale, ochii văd, urechile aud, pielea pipăie, nasul miroase şi limba gustă.

Acestei materii-viață i se datorează faptul că mineralul, în decursul veacurilor, devine mai subtil, se cristalizează şi, mai târziu, se transformă într-un mineral, cu o compoziție atomică mai bogată în electroni şi protoni, urcând astfel pe o treaptă evolutivă superioară.

Curentul vital sau magnetic cuprinde o gamă variată de fluide magnetice, necesare tuturor treptelor evolutive ale planetelor, sorilor şi universurilor. Astfel, se înțelege că fluidul magnetic mineral are o calitate şi deci o vibrație inferioară fluidului magnetic vegatal. De asemenea, fluidul magnetic animal este superior fluidului magnetic vegetal, dar inferior celui uman.

Prin urmare, urcând pe scara evoluției, organizarea corpului vital este tot mai perfectată, iar acest corp vital, la rândul său, ajută la crearea şi întreținerea unui trup cât mai complicat, superior prin percepțiile sale.

După cum trupul are nevoie de hrană - ca să crească şi să-şi înlocuiască părțile uzate - şi corpul vital al omului se hrăneşte, absorbind din mediul înconjurător materie vitală, pentru înlocuirea celei uzate şi eliminate. Această absorbție se face prin actul respirației, prin porii pielii şi o dată cu ingerarea alimentelor, care, ca orice materie fizică, sunt animate de fluid vital. Insă corpul vital absoarbe cea mai mare cantitate de materie vitală prin organele sale speciale, pe care le vom descrie numaidecât.

Absorbția - directă sau indirectă - de vitalitate se face în mod diferit, după condițiile mediului înconjurător. Astfel, când spațiul este mai luminos, cantitatea de materie vitală fiind mai mare, absorbția este mai activă, prin urmare, puterile şi funcțiile corpului vital sunt şi ele mai active. Când însă cerul este înnorat, şi în special noaptea, când este întuneric, absorbția este mai redusă. Ca urmare, trupul primind un impuls mai mic, puterile sale, vitalitatea lui sunt mai reduse. Iată înțelesul dispoziției noastre sufleteşti - mai bună vara, când e soare şi lumină, şi tristețea sau indispoziția iarna sau când vremea este închisă. Aşadar, sufletul este influențat de instrumentele avute la dispoziție - corpul vital şi trupul.

Persoanele cu vederea spirituală văd prin aer o puzderie de particule luminoase aflate într-o continuă mişcare sau vibrație, fiind mai vizibile în zilele cu soare, cu multă luminozitate. Aceste infinite punctulețe luminoase sunt aglomerări de particule din fluidul magnetic sau vital.

Cantitatea de materie vitală absorbită ziua, abia face față nevoilor trupului, aflat într-o continuă activitate. Din această cauză, către seară ne simțim obosiți. Noaptea, activitatea trupului se reduce, consumul de materie vitală fiind mai mic. Absorbind în continuare fluid vital, corpul vital acumulează mari cantități de materie vitală, motiv pentru care dimineața, după odihna nopții, omul se simte dispus sufleteşte şi capabil să reînceapă activitatea fizică sau intelectuală. Aşadar, ziua consumăm mai mult decât acumulăm, noaptea, însă câştigul este mai mare decât consumul.

Încorporarea fluidului vital este mai amplă în prima parte a nopții şi mai redusă către ziuă. Poporul a concretizat acest adevăr, spunând: „Un somn de o oră înainte de miezul nopții face cât două către ziuă". În a doua parte a nopții, când vitalitatea este mai redusă, spiritul muribundului părăseşte trupul său obosit sau bolnav.

Spiritul nostru se simte fericit în lumea materiei fizice, când are la dispoziție instrumente în plină putere şi activitate. Omul este mai sensibil şi mai înțelegător când se află la o temperatură potrivită, decât în condiții de căldură ori frig exagerat.

Într-adevăr, în regiunile ecuatoriale, electricitatea din atmosferă fiind foarte mare, creşte temperatura şi luminozitatea. Căldura exagerată împiedică vitalizarea trupului; motiv pentru care omul nu poate gândi, simți şi lucra bine în regiunile cu temperatură prea ridicată. Situația este asemănătoare în regiunile polare, unde datorită luminii slabe şi a temperaturii foarte scăzute, absorbția de materie vitală este dificilă şi insuficientă, sistemul cerebral aflându-se în imposibilitatea de a înregistra cu fidelitate ideile emise de spirit.

Prin urmare, electricitatea moderată favorizează vitalitatea corpului vital şi în mod indirect a trupului. Însă o cantitate prea mare sau prea mică de electricitate împiedică activitatea corpului vital.

Centrele de activitate ale corpului vital

Toate părțile trupului nostru sunt importante, toate sunt necesare unei bune viețuiri, dar unele sunt indispensabile. Astfel, se poate trăi fără un picior, o mână: sau un rinichi, dar nu se poate trăi fără inimă sau ficat. Cu alte cuvinte, există o scară ierarhică a importanței dintre diferitele părți componente ale trupului.

La fel se întâmplă şi cu vehicolul vital. Deşi este format din aceeaşi materie, totuşi el este organizat, adică în unele zone materia sa este mai fină, dând naştere unor centre sau organe, aflate într-o vibrație, într-o activitate ce depăşeşte pe cea a corpului vital în ansamblu.

Clarvăzătorii văd la suprafața corpului vital discuri sau rozete de fdtrma unor mici farfurioare, cu mijlocul scobit şi puțin adânciți, având diametrul între 1-3 centimetri.

Aceste rozete sau discuri sunt centrele de absorbție ale fluidului vital din mediul înconjurător. Ele sunt în număr de şapte, poziționate astfel: 1. la baza coloanei vertebrale; 2. În dreptul splinei; 3. deasupra ombilicului; 4. În dreptul inimii; 5. În dreptul furcii gâtului; 6. În dreptul spațiului dintre sprâncene; 7. În dreptul creştetului capului.

La majoritatea oamenilor, dintre aceste şapte centre numai una este1 într-o activitate intensă, şi anume cea din dreptul splinei, celelalte abia se învârtesc sau la unii chiar stau pe loc.

Privit de persoanele magnetizate şi mai ales. de cele clarvăzătoare, centrul splenic are aspectul unei flori cu şase petale. El se roteşte de la stânga spre dreapta, cu o viteză deosebită. Prin această învârtire se produce un sorb, care atrage din mediul ambiant fluid vital, îndreptat către o mică deschidere din mijlocul său. Procesul este asemănător cu cel petrecut la un aspirator electric, care absoarbe aerul dintr-o încăpere şi-l elimină în afară. Din cauza rotației şi acumulării de fluid vital, acest disc se arată strălucitor.

Fluidul absorbit este îndreptat în interiorul corpului vital pentru a acționa, fără oprire, asupra diferitelor organe, țesuturi şi celule ale trupului. Fluidul vital lucrează asupra fiecărui organ dar cu preponderență asupra sistemului cerebrospinal, centrul de comandă al trupului.

Un sistem cerebral bine învăluit şi pătruns de materia vitală se află în deplină funcțiune şi mai ales în stare de a primi ideile-imagini venite de la spirit, şi de a le imprima pe miceliile protoplasmei celulelor nervoase. Sistemul cerebral bine alcătuit şi condus de corpul vital se bucură de o memorie excelentă, fie în stare de veghe, fie de somn.

Orice percepție vizuală, auditivă, tactilă, olfactică şi gustativă din timpul zilei, se imprimă în perispirit sub formă de imagini reale sau simbolice, de dimensiuni ultramicroscopice, trimise în acelaşi timp de perispirit pe cortex, pentru a se imprima şi depune în miceliile celulelor sale.

In timpul nopții, spiritul - înconjurat de perispirit sau suflet - retrăgându-se din trup, vede, aude şi simte tot ce există în lumea eterică. Aceste percepții, ale unor duhuri sau forme eterice, sunt transmise de perispirit sistemului cerebral, prin cordonul fluidic care-l leagă de corpul vital, imprimându-se în celulele sale nervoase asemenea imaginilor primite, de la lumea materiei fizice, prin organele de simț.

Cum sistemul cerebral diferă de la om la om, cum puterea de recepție a spiritului diferă, iarăşi, de la spirit la spirit, după gradul său de evoluție, se înțelege că şi imprimarea imaginilor, mai ales a celor eterice, se va face la unii foarte puternic, la alții mai slab, iar la alții atât de nebulos, încât la deşteptarea din somn, cortexul nu mai poate reda nimic conştiinței de zi. Iată motivul pentru care unii oameni rețin perfect, sub formă de simboluri, de vise, călătoriile şi experiențele lor din timpul somnului trupului, iar majoritatea nu-şi amintesc decât fragmente. Cauza rezidă evident în calitatea sistemului cerebral, în gradul de evoluție al spiritului, dar într-o bună măsură şi în calitatea corpului vital, care face legătura dintre perispirit şi sistemul cerebrospinal, dintre suflet şi trup.

Curentul de materie vitală absorbit de centrul splenic se precipită perpendicular pe centrul discului. O parte din el pătrunde în corpul vital, dirijându-se în special către sistemul cerebrospinal, iar o altă parte o porneşte paralel cu suprafața corpului vital, adică în sensul celor şase petale ale discului, formând astfel şase curenți tangențiali, care se îndreaptă către toate părțile corpului vital, dar mai ales spre celelalte şase centre vitale, pentru a le stimula.

Datorită acestor şase curenți radiali se naşte prin inducție un curent circular, care trece o dată pe deasupra unei petale, apoi pe dedesubtul petalei vecine, unduindu-se asemenea nuielelor de răchită, de pe fundul unui coş, ce împletesc bețele aşezate radial, asemenea spițelor unei roți.

Discul de la baza coloanei vertebrale are 4 petale, discul splenic 6 petale, discul ombilical 10 petale, discul inimii 14 petale,; discul laringian 16 petale, discul dintre sprâncene 96 de petale, iar cel din creştetul capului 190 de petale.

După cum lumina soarelui pare unică şi de culoare albă, tot astfel curentul vital este alb. Dar ştim că raza de lumină solară trecută printr-un cristal se descompune într-un spectru format dintr-o succesiune de şapte benzi colorate, începând cu roşu şi sfârşind cu violet. De asemenea, curentul vital absorbit de centrul splenic se desface în şapte culori.

Curentul care pătrunde direct şi perpendicular pe disc - animând sistemul nervos central şi periferic - are culoarea roz, asemenea unui trandafir. Ceilalți şase curenți, de culori diferite, apucă fiecare pe câte una din cele şase petale ale centrului splenic, astfel: pe o petală curge curentul vital roşu, pe a doua portocaliu, pe a treia galben, pe a patra verde, pe a cincea albastru şi pe a şasea violet. ..:.

Ajungând la destinația lor, aceşti curenți se difuzează în tot corpul vital, dar în special în jurul centrelor vitale, pentru a le pune cândva într-o mişcare de rotație. La început, când omul este atras de mirajul forțelor şi lucrurilor pământeşti, aceste centre se mişcă foarte încet. Dar, dacă omul va înfăptui cât mai mult bine în jurul său şi va împlini toate cerințele morale, centrele vitale intră într-o mişcare deosebit de rapidă, absorbind şi ei direct din spațiu fluidul corespunzător, încărcând astfel cu mari cantități de fluid corpul vital.

Corpul vital se uzează îndeplinindu-şi rolul de organizator al vieții şi activității tuturor organelor din trup. Particulele sale venind în contact intim cu materia carnală, suferă o slăbire a calităților vitale, motiv pentru care trebuie, treptat, eliminate, prin porii pielii şi extremitățile trupului - cap, mâini şi picioare.

Oamenii se influențează unii pe alții prin fluidele emanate din ființa lor, cu toate că aceste fluide nu.se văd, Mergând într-o vizită şi stând lângă o persoană, deşi antrenat într-o discuție interesantă, omul simte ceva nedefinit, ceva ce-l nemulțumeşte. Pleacă indispus din acea vizită, şi bietul om se întreabă ce o fi cu el. Nu găseşte nici o explicație, dar simte un efect negativ asupra sa. Cauza acestei nemulțumiri este fluidul vecinului său. Acea persoană, având o viață prea lumească, o conduită echivocă, o concepție de trai prea legată de bunurile pământului, este plină de fluide de pe treapta celor inferioare. Ea emană, ca şi o sobă, efluvii invizibile, care învăluie şi pătrund corpul vital al celor din preajmă. Aceste efluvii lucrează asupra trupului - şi el prost influențat - iar spiritul, resimte această influență nenorocită. Iată înțelesul depresiunii sufleteşti.

Oamenii se încarcă între ei, în mod direct, cu fluide de calitate inferioară. Atmosfera fluidică a sălilor de spectacol, teatru, conferință etc, ne scaldă cu fluidele lor, de cele mai multe ori de calitate joasă. Câți.oameni au intrat în aceste săli! Câte suflete josnice, pline de vicii de tot felul, au stat pe scaunele acelea! Totul din acea sală - pereți, podele, fotolii - este păstrător al fluidelor degajate de mulțimea care a frecventat sala respectivă.

Această influență nefericită asupra noastră are loc şi când călătorind în alte localități suntem nevoiți să dormim într-un hotel. Camera, mobilierul, saltelele, patul sunt îmbibate cu fluidele diferitelor persoane care au poposit prin ele.

Trecerea prin fața unui abator, a unei cârciumi, a unui local de toleranță, şederea prin sălile de jocuri - unde sufletele au fost zbuciumate de dorința câştigului ori de tristețea pierderilor - ne încarcă cu fluide de calitate inferioară şi greu, foarte greu ne purificăm de ele.

După cum stând într-o tăbăcărie, o bucătărie, ori o fabrică de coloranți, diferite gaze cu un miros neplăcut îmbibă hainele, părul sau pielea noastră şi multă vreme nu scăpăm de ele, tot astfel fluidele aninate de ființa noastră se desprind târziu de pe noi şi din noi.

O, şi dacă ar fi numai atât! Dar încărcați cu această materie eterică de calitate inferioară, ne transformăm în magneți ce atrag ființe şi duhuri, de la baza scării umanității, entități inferioare cărora le plac aceste fluide mizerabile. Prezența lor, într-un număr mai mare sau mâi mic, contribuie şi mai mult la infectarea noastră. Corpul lor perispiritual fiind de cea mai joasă calitate, ne bombardează cu fluidele lor accentuându-ne otrăvirea.

Totuşi, nevoile vieții ne târăsc prin aceste localuri, zise de distracție - teatru, cinematograf, ateneu. În acest caz se recomandă ca cel puțin cât stăm în aceste locuri să ne creăm o învelitoare protectoare la exteriorul corpului fizic. In acest scop, în momentul când păşim pragul acestor localuri, ne oprim şi fără să ne gândim la altceva, adunăm, mental, din atmosferă, din spațiu, fluide benefice şi le aşezăm în jurul nostru, formând o învelitoare luminoasă, o coajă strălucitoare şi protectoare. Nu este vizibilă, nu o putem pipăi dar ea totuşi există. De acum, grație acestei învelitoare fluidice superioare, nu vor mai pătrunde în corpul nostru vital fluidele de calitate inferioară. Corpul nostru vital va fi străbătut numai de fluide superioare pe care le aspiră pentru menirea sa, şi de care e însetat prin natura sa. Această învelitoare ne apără nu numai de o proastă influență, dar şi de furtul de vitalitate din partea celor săraci în ea ori a celor bolnavi.

Vitalitatea, fluidul magnetic, este la dispoziția oricărui viețuitor, în cantități infinite, căci un curent uriaş soseşte mereu la suprafața pământului din Sfera divină, Laboratorul tuturor creațiilor. Dar după cum există indivizi care mănâncă din abundență, dar asimilează prea puțin, tot astfel există oameni care deşi au la dispoziție tot ce le trebuie, nu sunt capabili să absoarbă, şi mai ales să rețină, şi să utilizeze fluidul vital absorbit. Corpul lor vital nu poate produce acea vibrație care să stimuleze celulele trupului lor.

Asemenea oameni, lipsiți de fluid vital, entități spirituale lipsite de puterea de a imprima o anumită vibrație materiei vitale absorbite, sunt adevărate pompe aspiratoare. Ei caută, în mod inconştient, să absoarbă fluidul altor oameni, fără ca aceştia să-şi dea seama.

Acum se va înțelege şi mai bine de ce, de câte ori intrăm în camera unui bolnav, de câte ori întâlnim un om debil, ori stăm în vecinătatea unei persoane nervoase, avem neapărat nevoie de învelişul protector amintit mai sus. Învelişul acesta ne mai apără şi de miliardele de unde-gânduri care străbat văzduhul în lung şi în lat, în sus sau în jos, şi care trecând prin trupul şi mentalul nostru, valuri-valuri, stârnesc idei identice, pomenindu-ne cu gânduri fără sens, fără nici o legătură logică între ele, născute ca din senin în mintea noastră trupească. Ele nu sunt idei născute din spiritul nostru, ca o urmare a activității sale proprii, ci sunt o consecință a ideilor venite de aiurea, generate de alte entități.

Dar, mai trist este că, deşi din fire suntem serioşi, deşi prin educație suntem morali, deşi prin instrucție suntem înțelegători, ne pomenim că gândim la acte reprobabile, la combinații josnice, la plăceri animalice. Când ne oprim din cursul fără sfârşit al gândurilor şi analizăm ceea ce am gândit, ne mirăm de unde ne-au venit în cap asemenea gânduri comune.

Grație învelişului fluidic protector putem fi feriți de aceste unde-gânduri, ce străbat spațiile în fiecare moment, căci miliardele de entități spirituale întrupate ca şi cele destrupate din jurul pământului generează necontenit gânduri care necurmat bat la poarta sufletului nostru.

Am spus că această pătură eterică protectoare nu se vede, nu se simte şi ea totuşi există. Ca probă a existenței sale sunt demonstrațiile fachirilor indieni, care prin puterea voinței şi a imaginației lor, creându-şi această învelitoare protectoare, pot străbate prin flăcări, sau se pot culca pe jăratec, fără ca focul să le producă vreo arsură, fără să simtă vreo durere.

Dacă noi, oamenii, nu suntem pregătiţi decât pentru lumea fizică, terestră, fără să putem înregistra fenomenele eterice, nu înseamnă că ele nu există. Faptele le demonstrează, şi omul, cu o judecată pusă în slujba analizării acestor fenomene, trebuie să se plece. În faţa faptelor.

Există persoane cu un trup sănătos şi un corp vital în deplină activitate - instrumente admirabile ale unui spirit evoluat - având capacitatea să absoarbă cu putere cantităţi mari de fluid vital, astfel încât sunt adevăraţi acumulatori magnetici. Aceste persoane influenţează pe cei cu care vin în contact, producând în ei o intensă atracţie şi simpatie. În acelaşi timp, aceşti oameni au facultatea de a vindeca, prin gândul, privirea sau atingerea lor. Prin voinţă, ei revarsă din belşugul lor de fluid magnetic asupra unui om suferind, producând armonie în corpul său vital, care, la rândul său va însănătoşi trupul debilizat de boală. Astfel se produc vindecări miraculoase, de către mediumi numiţi vindecători.

În această operă sublimă de iubire, de vindecare, în afară de aportul acestor persoane, se adaugă şi fluidul revărsat din spaţiu de anumite mari entităţi spirituale, numite *medici spaţiali*. Fluidul medicilor spaţiali după ce a fost absorbit de omul vindecător este umanizat şi apoi se scurge prin mâinile şi ochii lui, peste omul suferind.

Plantele şi animalele absorb şi ele vitalitate, dar utilizarea lor este mai redusă decât la om. Dintre toate plantele, bradul şi araucaria au cele mai mari puteri de absorbţie şi eliminare. Iată de ce pădurile de brazi sunt dătătoare de sănătate, de forţă vitală, mai ales bolnavilor de nervi.

La un om sănătos, curenţii vitali ce ies prin porii trupului sunt perpendiculari pe suprafaţa acestuia. Din această cauză ceaţa, sau aura din jurul trupului său, se arată striată. Când omul este bolnav sau debil, prin nopţi nedormite, prin muncă excesivă sau depresii sufleteşti, liniile de expulzare - strimerii - sunt aplecate, sub un unghi oarecare, faţă de suprafaţa trupului.

Radiaţiile fluidice puternice resping orice microb aflat în atmosfera din jurul corpului fizic, tot aşa cum muştele sunt îndepărtate de un. ventilator. Când însă radiaţiile fluidice sunt slabe, obstacolul fiind mic, microbii pătrund în trup mai ales prin căile respiratorii şi omul cade bolnav.

Persoanele dotate cu darul vederii spirituale văd, de jur împrejurul omului, emanaţii fluidice mai intense prin ochi, prin orificiile nazale, ale urechilor şi prin vârful degetelor de la mână.

Oricât de uzate ar fi aceste radiaţii fluidice, dacă pornesc dintr-un corp viguros, perfect sănătos, pot contribui la sănătatea şi vigoarea unui corp debil sau slăbit de boală, numai prin apropierea celor două corpuri. Fluidul revărsat de corpul sănătos va fi absorbit de cel debil, simţindu-se astfel mai dispus, sau, bolnav fiind, se va însănătoşi.

Nu e bine ca un om sănătos să doarmă în acelaşi pat cu un bolnav, căci fluidul său vital va fi absorbit cu toată puterea de cel bolnav, sărac în fluid vital. De asemenea., nu e bine ca un copil să doarmă în pat cu o persoană mai în vârstă deoarece corpul vital al celui bătrân va absorbi, inconştient şi insezizabil, sănătate, fluid vital din corpul vital al copilului, a cărui creştere şi dezvoltare va fi lentă şi insuficientă.

Ştim deja că cel mai de jos centru de forţă vitală al corpului eteric este aşezat la baza măduvei spinării. Acest centru al iubirii trupeşti, are patru raze, şi când este în rotaţie, se arată sub o culoare roşie-portocalie sau culoarea focului.

În dreptul ombilicului se află pe suprafaţa corpului vital centrul ombilical, având o culoare roşie cu reflexe verzi, fiind văzut de lucizi în momentul când se află în activitate. El animă partea inferioară a trupului, în special sistemul digestiv, cu glandele sale anexe - ficatul şi pancreasul -şi sistemul urinar sau excretor, format din rinichi şi căile urinare.

Deasupra centrului ombilical se găseşte centrul inimii, arătându-se lucizilor, în momentele de activitate, sub o culoare aurie. Pulsaţiile, diastola, sistola, şi repausul inimii se află sub influenţa acestui centru. Activitatea intensă a centrului inimii este un indiciu că duhul acelui om este înclinat spre spiritualitate, spre problemele filosofice ale vieţii spirituale.

Mai jos de laringe, aproximativ în dreptul scobiturii pe care o formează gâtul cu sternul şi oasele claviculare se află centrul laringian. El se arată sub o culoare albăstruie cu reflexe albe, argintii, ca acelea ale lunii pline pe luciul apei.

Al şaselea centru se află între sprâncene şi are o culoare albastră-violacee. Maximul său de activitate conferă omului vederea eterică, vederea lumii invizibile a spaţiilor.

Al şaptelea centru, cel deasupra capului, are o mulţime de raze şi se prezintă celor cu vederea spirituală sub o culoare albă strălucitoare, asemenea soarelui. Acest centru conferă fericitului care îl are în activitate capacitatea de a se îndepărta de trupul său, ca spirit, şi de a avea deplina conştiinţă a percepţiilor vizuale şi auditive din lumea spaţiilor, reţinându-le perfect în mintea trupească, după reîntoarcerea în trup.

Toate corpurile, toate învelişurile, sunt sub dependenţa sau influenţa spiritului. Cu voinţă, printr-o viaţă curată şi prin exerciţii regulat repetate, reuşim să punem în activitate centrul din dreptul bazei măduvei spinării. Acest centru, o dată pus în rotaţie, absoarbe fluid vital, pe care îl trimite şerpuitor de-a lungul măduvei, până la sistemul cerebral, până la centrul din creştetul capului, în ascensiunea acestui curent de foc, omul simte o căldură, ca un fir cald ce porneşte de jos în sus, în tot lungul spatelui, până la cap.

Persoanele cu adevărat cunoscătoare ale acestor mistere nu găsesc destule cuvinte să prevină pe cei care vor să facă asemenea exerciţii fără prezenţa şi sfaturile unui iniţiat, căci din binefăcător, acest curent poate provoca o nenorocire, arzând ţesuturile, dezorganizând sistemul cerebrospinal şi aducând, dacă nu chiar moartea, cu siguranţă paralizia ori nebunia.

Cel decis la un astfel de antrenament trebuie să aibă un corp sănătos şi o viaţă perfect morală. Urmarea nepriceperii mai este că acest curent, nefiind hotărât dirijat mental în sus, o poate apuca în jos, spre organele genitale pe care le supraexcită, şi din normal omul devine o brută, un monstru depravat, care nu-şi mai poate înfrâna beţia simţului sexual.

Învăţătura trasă din nefericirea celor imprudenţi sau nesocotiţi este să nu forţăm natura. E mai bine să lăsăm curs evoluţiei fireşti, silindu-ne pe calea morală şi prin credinţă să grăbim ridicarea spiritului pe treptele evoluţiei, el producând, în mod direct, perfecţionarea instrumentelor sale. Varietatea şi numărul fenomenelor sufleteşti este foarte mare. Iată încă unul Am arătat că în afară de persoanele sărace în fluid vital, există persoane bogate în fluid magnetic, pe care îl cedează cu uşurinţă. În paginile anterioare, am văzut că acest fluid vital poate fi corupt de unii oameni sau de mediul ambiant, ori poate fi absorbit de alţii.

Dar absorbţia fluidului vital, poate fi exercitată şi de către una sau mai multe entităţi spirituale, oameni spaţiali, spirite sau duhuri neîntrupate. Oare cu ce scop fac ele această operaţie?

Prin puterea lor spirituală absorb această materie eterică, învecinată cu materia fizică a Pământului, pentru ca, după ce o concentrează, să producă diferite fenomene de natură terestră. Astfel produc sunete ciocănituri, zgârieturi, deplasări de obiecte sau ridicarea lor în spaţiu.

Dacă entităţile spirituale au o putere mare în mânuirea, combinarea şi concentrarea fluidelor vitale, pot produce vorbire umană ori pot conduce mâna unei persoane numită medium - uneori chiar şi fără voinţa ei - pentru a scrie un text oarecare, cu un conţinut străin de cunoştinţele sale şi uneori, chiar în limbi străine.

Dacă scopul lor se extinde pe o rază mai mare, pe lângă fluid magnetic, entităţile spirituale absorb chiar gaze, lichide şi semisolide din trupul mediumului, pentru ca dematerializându-le să realizeze din ele un om eteric, numit fantomă. O asemenea operaţie se numeşte materializare.

Uneori această materializare este doar exterioară, adică entitatea spirituală face numai un înveliş material, cât mai apropiat de materia carnală, înfăţişarea lui exterioară fiind asemănătoare cu trăsăturile, mărimea şi forma omului pe care îl reprezintă. În această materializare entitatea spirituală reproduce chiar veşmintele, podoabele, armura sau armele epocii în care a trăit. Această materializare se poate compara cu un balon de cauciuc, cu chip de om. Cel mai mic zgomot, cea mai mică tulburare adusă mediumului, cea mai mică distracţie a asistenţei sau tendinţa de a pune mâna pe materializare, pot provoca o micşorare, o turtire a: fantomei, ca şi cum s-ar dezumfla un balon. Acest proces precipitat are ca urmare suferinţa mediumului, şi chiar a spiritului operant; iar dacă greşeala asistenţei a fost nesocotită, se poate produce un asemenea dezechilibru în corpul mediumului, încât el să cadă bolnav pentru multă vreme, până în pragul morţii sale.

În asemenea cazuri îşi asumă o mare răspundere entităţile spirituale operante, dar mai ales asistenţii ignoranţi ai marilor taine ale vieţii. De aceea se cere ca, în prealabil, participanţii să cunoască, din literatura parapsihologică, procesul acestor fenomene şi să fie animaţi de un mare calm,; de o sfântă credinţă şi să procedeze cu o desăvârşită metodă şi prudenţă. Se impune o

participare liniştită şi conştientă cu toată atenția şi precauțiile posibile, cel puțin în primele luni de antrenament. După ce procesul materializării a avansat destul de mult şi s-a consolidat prin apariții repetate, micile perturbări sau imprudențe nu mai au rezultatele dezastruoase amintite mai sus.

Când, sub conducerea forțelor îngereşti participante la creație, la apariția primilor oameni pe pământ, se fac experimente care reproduc acest proces, când o entitate spirituală doreşte să se: arate în trup, aşa cum a fost ea în una din viețile sale pământeşti, materializarea nu mai este doar exterioară, ci completă. Entitatea spirituală care doreşte să se materializeze reface până la ultima celulă organismul fizic avut odinioară, cu toate organele şi aparatele sale, cu alte cuvinte, un om desăvârşit. O dată operația terminată şi mai apoi consolidată prin repetări, un asemenea om, venit din Cer, în mijlocul asistenței, se poate mişca, poate vorbi, dansa, cânta din voce sau la un instrument, cu alte cuvinte se comportă ca un om născut din pântecele mamei sale pământeşti, având toate facultățile intelectuale din întruparea sa precedentă.

Aceasta este opera cea mai sublimă pe care şi-o poate imagina un om, este suma tuturor ştiințelor de acum şi din vecii vecilor; cu această ocazie având loc cele mai înalte fenomene chimice, fizice şi biologice din tot universul.

Materia cu care se fac asemenea opere grandioase este împrumutată de la medium, de la asistenți şi din spațiu. Au fost cazuri când s-a constatat că după materializare, corpul fizic al mediumului a pierdut din înălțime şi greutate. Uneori această operație a necesitat dematerializarea membrelor sau chiar a trupului întreg, mediumul dispărând în acest caz din văzul asistenței, fotoliul său rămânând gol. La finele şedinței, când entitatea spirituală îşi dezbracă haina materializată şi se retrage, trupul mediumului se reface, reapărând treptat pe fotoliu.

In tot timpul acestor mărețe creații, mediumul doarme iar conştiința lui e suspendată, deoarece spiritul său, înconjurat de învelişurile sale perispirituale, se află în afară, în spațiu, în aceeaşi cameră unde are loc această operație divină.

Dacă puterile mediumului sunt insuficiente sau când entitățile spirituale doresc să-l menajeze, ele fac economie de materie şi energie, materializând doar mâna sau capul celui pe care vor să-l reproducă. O asemenea materializare se numeşte parțială.

S-au văzut cazuri când o mână materializată, ce se pierdea la cot într-o ceață fluidică, ridica un scaun sau scria pe o foaie de hârtie cu un creion pus la îndemână. De asemenea s-a văzut cum două mâini cântau la pian sau la o mandolină ce plutea în spațiul odăii. Au fost materializări fotografiate, văzându-se pe placa fotografică ființa materializată alături de mediumul adormit.

Pentru ca cei care au văzut asemenea fenomene ale lumii spațiale să nu susțină că sunt doar iluzii, aceste mâini şi-au lăsat amprenta în parafină caldă, care fiind apoi umplut cu ipsos, reproduce o mână, cu-toate amprentele pielii şi ale venelor.

Marile entități spirituale fac aceste operații sublime dintr-un ordin înalt, pentru a arăta omenirii că există un spirit şi că el este nemuritor. Scopul evidențierii acestui mare adevăr este ca omul să ducă un trai firesc, dar cu ochii şi gândul îndreptați mereu spre Cer, pentru a nu greşi şi pentru a iubi tot ce a creat Tatăl ceresc din eternitate.

Mediumul suferă cu ocazia acestor strălucitoare probe ale existenței şi nemuririi spiritului. El suferă în tot timpul şedinței, ba chiar două-trei zile după aceea organismul îi este slăbit, mai ales sistemul nervos. Dar şi-a pus corpul fizic la dispoziția semenilor săi trupeşti şi a luminilor cereşti, din dragoste şi respect pentru Adevăr, pentru dovedirea Adevărului.

Legea sacrificiului are urmările ei strălucitoare. Acest om, cu trupul alcătuit conform spiritului său evoluat, se supune cu liberă voință şi dezinteresat, oferind omenirii o probă a nemuririi spiritului şi a menirii sale în veşnicie. El suferă, dar tocmai prin faptul că aduce un serviciu omenirii, în virtutea legii iubirii aproapelui, urcă scara evoluției spirituale. Prin sacrificiul său, el atrage jubirea entităților spirituale superioare, fiind acoperit cu lumina şi puterea lor, în viața sa terestră. Înaltele entități spirituale vor conlucra pentru ca viața lui să se scurgă mai lin, în mijlocul furtunilor vieții omeneşti terestre, să fie ferit de boli, de influența fluidelor vătămătoare; pe scurt, va fi ajutat în toate împrejurările, chiar şi în cele pământeşti, dar mai ales în evoluția sa spirituală.

Prin dragostea de a pune în evidență tainele Cerului, sufletul mediumului dobândeşte o deosebită luminozitate; şi după cum în jurul unei lămpi electrice puternic luminoase se adună o mulțime de fluturi, mulți aleargă; în jurul său, căutând să-i absoarbă fluidele superioare. Dar price tentativă a celor care vor să profite de trupul inert al mediumului este zădărnicită de o puternică gardă de entități spirituale luminoase, aflată în jurul său.

În afară de medium - am spus şi repet - în timpul demonstrațiilor de materializare toți asistenții contribuie, mai mult sau mai puțin, cu fluidele lor. Dar mai presus de toți suferă entitatea spirituală care produce fenomenul de materializare. Suferința ei se datorează, în primul rând, faptului că din sferele înalte ale Cerurilor, coboară în masa fluidelor inferioare. Sforțările sale de a produce această creație umană, trupească, precum şi adversitatea curenților gândurilor josnice şi a fluidelor otrăvite, îi fac şederea în tot timpul operației - aici jos, printre oameni - sufocantă şi istovitoare pentru subtilitatea şi finețea sa spirituală. Dar după cum mediumul se înalță prin sacrificiul corpului şi al sufletului său, tot astfel sacrificiul acceptat de acest spirit evoluat îl ridică pe o treaptă de evoluție superioară. El urcă mereu pe scara ce duce la Lumina infinită a Ființei supreme.

Mintea omenească se va dezvolta pe parcursul secolelor prin subtilizarea materiei sistemului cerebrospinal; iar paralel cu perfecționarea lui, prin suferință, prin experiențe repetate, spiritul omului dobândeşte tot mai multă înțelegere şi cunoaştere, fiind împins spre perfecțiune de legea de neînlăturat a evoluției.

În anul 1911, dr. Walter I. Kilner, într-o lucrare intitulată „The Human Atmosphere", arăta că printr-un anumit dispozitiv se poate vedea aura din jurul trupului omenesc, în special aura vitală.

Pentru a urmări stare de sănătate a pacienților săi, dr. Kilner a realizat din vase de sticlă subțiri şi turtite, umplute cu diferite lichide colorate[1],o lentilă sui-generis, prin care privea pacientul. De regulă, punea în aceste vase o soluție alcoolică de cianină. Dacă dorea să aibă şi alte nuanțe colorate, adăuga carmin, albastru de Prusia sau galben de Cambodgia.

Dr. Kilner privea mai întâi câteva minute printr-o sticlă, care conținea o soluție de culoare închisă, apoi repede privea pacientul printr-o sticlă cu soluție de culoare deschisa. In prealabil, pacientul era aşezat în dreptul unui ecran negru, la o distanță de 30 centimetri. Privindu-l, vedea în jurul său o ceață alburie de 10-20 centimetri, asemenea unei benzi, unui nimb, cu o lățime egală în jurul trupului dar mai lată în jurul capului. Ea era oarecum transparentă şi prezenta strimeri1 perpendiculari pe suprafața trupului. După direcția strimerilor, dreaptă sau aplecată, dr. Kilner ştia dacă pacientul său merge spre bine sau nu.

El a mai constatat că aura vitală a unui bărbat se deosebea în lărgime şi contur, de cea a unei femei; iar persoanele intelectuale au în general o aură mai lată. De asemenea a observat în aură prezența unor raze colorate care apar şi dispar. Ele par a fi în legătură cu sexul, cu starea morală şi mai ales cu voința pusă în acțiune.

Orice obiect care vine în atingere cu o persoană, absoarbe magnetismul uman al persoanei respective. Această absorbție este cu atât mai puternică, cu cât contactul a fost de mai lungă durată. Dacă un anumit obiect - inel, ceas, stilou, brățară - este purtat, mai târziu, de o altă persoană, tot magnetismul acumulat în el se va revărsa asupra noului purtător, influențându-l într-o asemenea măsură încât îi va imprima aceleaşi porniri sentimentale şi va fi străbătut de gânduri asemănătoare cu ale persoanei care a posedat inițial acel obiect. În felul acesta se explică acțiunea exercitată de talismane asupra purtătorilor ei.

Pe baza acestui adevăr, se explică şi influența asupra credincioşilor a tot ce există în biserică. Din toți cei care au venit să se roage în lăcaşul Domnului au emanat gânduri de supunere, smerenie, iertare iubire şi implorare a Divinității. Toată simțirea, toată gândirea lor, unită cu actele şi ruga preotului, au impregnat pereții şi mobilierul acelui templu cu fluide de ordin superior, care vor scălda pe cei ce vor mai veni în acea biserică.

Pe orice pune mâna omul - căci mai ales prin mână se scurge magnetismul - se încarcă cu fluid magnetic. Pietrele prețioase şi apa se încarcă cel mai uşor şi cu mai mult magnetism. Patul în care dormim ani în şir, se îmbibă cu fluidele noastre. Ele vor exercita o influență atât de mare, încât dacă fluidele noastre sunt de un ordin inferior, o altă persoană culcându-se în acel pat va fi agitată,

indispusă, va avea vise urâte, sau va suferi de insomnie. De aceea se recomandă expunerea la aer şi soare a saltelelor şi schimbarea lenjeriei de pat când suntem găzduiţi la un hotel sau pensiune.

Un rol deosebit a jucat corpul vital, în Egipt, pe timpul domniei faraonilor. Materia eterică a acestui corp, posedând anumite însuşiri, a fost întrebuințată mii de ani de către preoții egipteni, pentru impunerea supremației lor în stat, pentru apărarea ţării contra altor neamuri, pentru vindecări, pedepsirea trădătorilor de țară sau menținerea formei de stat.

[1] Pentru observarea şi fotografierea aurei eterice, azi se practică electronografia. Prin această metodă un sistem viu este supus, pentru un timp foarte scurt, unui curent electric de intensitate mare. In acest fel se transmite sistemului un impuls electric ce determină un răspuns electro-magnetic, care se imprimă pe o placă fotosensibilă. După developare se pune în evidență o zona luminoasă în jurul sistemului testat. De asemenea se observă radiații - strimeri - care au o luminozitate, formă şi structura variabilă. La persoanele sănătoase strimerii sunt luminoşi; drepți, organizați armonios şi perpendicular pe întreaga suprafața a trupului. La persoanele bolnave strimerii au o luminozitate redusă, prezintă curburi, sunt răspândiți haotic, aplecați în jos şi cu pete întunecate - zonele respective neräspunzând semnalului electric. Pe electronograma făcută la două persoane cu afinități şi compatibilități între ele, se observă că strimerii se atrag, iar la persoanele incompatibile - se resping. Electronograma sistemelor vii diferă de a celor nevii prin faptul că este variabilă.

Am arătat că rolul corpului vital este să conducă angrenajul trupului. Noaptea, duhul stăpân evadează din trupul său, pentru a-şi retrăi câteva ceasuri viaţa de duh. În momentul ieşirii, duhul trage după sine şi corpul vital, dar numai parţial, căci dacă l-ar lua complet, trupul rămânând fără un diriguitor ar înceta să mai funcţioneze. De aceea, spiritul, ia cu el numai o parte din materia corpului vital, pentru ca prin intermediul lui să-şi menţină forma umană, asemănătoare, cu trupul lăsat să doarmă. Cealaltă jumătate, după ce îşi repară materia uzată se întoarce în trup, conducându-l mai departe, până la întoarcerea stăpânului.

Învelit în hainele sale perispirituale şi având la exterior o parte din dublul său vital cu chip de om, duhul este legat de restul dublului rămas în corpul fizic printr-un fir format din materia eterică a corpului vital. Rolul acestui cordon este ca forţa spirituală a duhului să se reverse asupra dublului rămas în trup, iar pe de altă parte, duhul să fie înştiinţat de tot ce se întâmplă cu trupul său. Orice va simţi trupul, se va transmite corpului vital rămas în trup, iar acesta, prin cordonul vital, va transmite cele întâmplate corpului vital luat de duh. Prin intermediul perispiritului ştirea se va transmite la spirit, care va analiza şi decide dacă e cazul să se întoarcă acasă, în trupul său, ori rămânând unde se află, să dispună ce să facă trupul său.

Prin urmare, acest cordon fluidic are funcţia de a transmite informaţii de la trup la spirit şi de la spirit la trup, realizând comunicarea între două vase - corpul eteric rămas în trup şi cel care, învăluind perispiritul, însoţeşte spiritul.

Când un duh întrupat iese în spaţiu, este numaidecât recunoscut de un duh liber - o entitate spirituală destrupată - deoarece, pe de o parte, atârnă de el un fir fluidic, iar pe de alta, are o formă umană perfect conturată, graţie corpului vital purtat de spirit prin spaţiu. Duhurile libere de curând destmpate au de asemenea o formă umană, dar ea nu este atât de clar conturată ca la entitatea spirituală captivă sau întrupată. La duhul liber această formă este efemeră, fiind construită dintr-o altă materie, dintr-un fluid mai subtil, care intră în constituţia corpului planetar.

Când două duhuri umane întrupate, se întâlnesc noaptea în spaţiu, se recunosc, pentru că se văd oameni, ca pe pământ. Aceste forme umane se deplasează, fac mişcări cu capul, cu mâinile şi cu cbrpul, la fel ca oamenii întrupaţi. Aşa de exemplu când vorbesc, mişcă buzele ca şi orice om sau gesticulează cu mâinile. Când un al treilea intră în vorbă, întorc capul, pentru a vedea şi asculta pe cel intervenit..

Aşadar duhul întrupat se comportă în evadările lui nocturne prin spaţiu, ca orice om întrupat. Numai picioarele nu şi le mai mişcă, nu mai păşeşte cu ele, întrucât duhul pluteşte prin spaţiu.

După cum trupul uman creşte din copilărie până la maturitate, tot aşa şi corpul vital sau dublul creşte în mărime. Spiritul copilului iese din trup tot sub formă de copil. Treptat, cu înaintarea în vârstă, trupul ia alte înfăţişări şi dimensiuni, şi paralel cu el, dublul eteric îl însoţeşte mereu ca

aspect şi mărime. Dublul vital al omului bătrân, se arată prin spaţiu - în ieşirile duhului - sub forma unui bătrân, asemănător cu trupul lăsat să doarmă acasă.

Dar în afară de aceste schimbări paralele cu schimbările trupului, dublul mai poate lua forme diferite - prin voinţa stăpânului sau a duhului. Aşa de exemplu, dacă omul este cocoşat, duhul poate să-şi reducă această cocoaşă a dublului său şi astfel corpul vital să se prezinte cu o formă corectă, fără nici o diformitate, fără această ştampilă a corecţiei aplicată entităţii spirituale în viaţa sa terestră. De asemenea, dacă îi lipseşte vreuna din membre, duhul îşi poate crea mâna sau piciorul amputat, prezentându-se prin spaţiu complet, ca şi orice alt duh. Numai forma feţei, înfăţişarea chipului său uman, nu stă în putinţa duhului să-l schimbe, să-l modifice. Ea este ştampila permanentă a duhului, cât timp va fi întrupat.

Pentru a se face cunoscut oamenilor trupeşti, când se arată în visele lor sau ca stări fantomale, duhul îşi poate modela dublul vital până la a crea veşminte în jurul său, asemenea îmbrăcămintei care înveleşte trupul omului. Procedeul este asemănător cu cel prin care sculptorul creează haine în jurul statuii sale, haine confecţionate din acelaşi material, marmură sau bronz, ca şi faţa sau mâna statuii. Sentimentul pudorii există într-un grad şi mai ridicat la duhuri. De aceea, în spaţiu, organele genitale nu mai sunt realizate. Iar pentru ca duhurile să se recunoască mai uşor între ele, când călătoresc prin spaţiu, îşi creează veşmintele cu care obişnuiesc să-şi îmbrace trupul.

In peregrinările sale nocturne, când trupul său se odihneşte, duhul este însoţit de o parte din materia corpului său vital. Există cazuri rare, când duhul întrupat este chemat în faţa Tribunalului suprem, pentru a răspunde de o faptă comisă împotriva legilor divine. Dar entitatea spirituală nu îşi poate părăsi corpul vital, de care este legat prin perispirit, deoarece survine moartea trupului; pe de altă parte cordonul fluidic nu se poate lungi atât de mult, iar ruperea sa înseamnă iarăşi moartea trupului. In ambele cazuri moartea se produce prin asfixiere, respiraţia şi inima oprindu-se brusc, întrucât duhul este legat de trup, prin bulbul rahidian, în sânul căruia se află centrul nervos care coordonează mişcările plămânilor şi ale inimii. Pentru a se evita această situaţie Tribunalul suprem nu îl mai cheamă pe cel greşit la înălţimea considerabilă a sediului Său - 300.000 kilometri - ci instituie un tribunal ad-hoc, într-o zonă inferioară, înaintea căruia apare pârâtul.

O dată cu sosirea nopţii trupurile adorm, iar duhurile pleacă să se întâlnească în spaţiu cu rudele, prietenii şi cunoscuţii, continuând convorbirile întrerupte în timpul zilei. Ieşirea corpului vital care-şi urmează duhul se face prin toţi porii trupului, asemenea aburilor dintr-un vas cu apă fiartă sau dintr-o pâine scoasă din cuptor.

Entităţile spirituale care au depăşit un anumit grad de evoluţie îşi pot părăsi complet corpul vital, dacă au de făcut călătorii mai lungi. Această operaţie este necesară pentru că materia eterică a corpului vital este greoaie, iar spiritul vrea să fie cât mai uşor în călătoria sa. In acest caz, duhul îşi ocroteşte trupul şi dublul său, tot aşa cum noi, oamenii, înainte de culcare avem grijă să încuiem poarta, uşile şi ferestrele, pentru a nu se furişa vreun hoţ în casă şi să ne surprindă în somn. Duhul îşi ia toate precauţiile, ca nu cumva vreun alt duh să intre - în lipsa sa - în trupul şi dublul său şi să se facă stăpân pe el. În acest scop roagă pe un prieten spaţial să-i supravegheze de aproape trupul şi să-l ferească de orice duh, care ar căuta să intre în el.

Despărţirea completă a perispiritului duhului de corpul său vital nu e o operaţie tocmai uşoară. De aceea, pentru o asemenea operaţie entitatea spirituală are nevoie de ajutorul unui confrate, duh liber, şi de regulă face apel la duhul aflat mai tot timpul pe lângă el, la dreptaşul1 său[1].

O dată eliberat, duhul îşi ia forma sferică şi o porneşte la drum. Prin urmare forma sa este identică cu cea pe care o va avea după ce - prin actul morţii - îşi va părăsi definitiv trupul.

Dar să vedem cum se desfăşoară actul morţii. Duhul, înconjurat de perispiritul său, iese din trup trăgând după sine dublul vital. După aceea, dublul vital este părăsit şi el, rămânând fără stăpân, lângă angrenajul sau trupul pe care l-a condus până acum. Acest dublu va dăinui atâta timp cât trupul va fi încă viu, căci se ştie că trupul, chiar după actul morţii, trăieşte încă o perioadă de vreme, prin celulele sale vii. Încetul cu încetul, celulă cu celulă, trupul moare, dublul vital se destramă, iar materia lui se risipeşte în spaţiu.

După părăsirea vieţii terestre, duhul inferior mai vine pe la cimitir să-şi vadă trupul care se distruge zi de zi. îl doare dispariţia trupului său, îl plânge, îi e milă de el, pentru că a fost un

instrument prin care s-a bucurat în viaţa lui trupească. Duhul superior nu vrea să mai aibă nici un raport cu fostul său trap şi ca să evite orice atracţie magnetică din partea trupului său, doreşte ca acesta să fie ars, şi nu îngropat.

Chiar şi azi, există în lumea spaţiului două grupări cu păreri diferite: unii cer ca trupul lor să fie ars, o dată cu aceasta risipindu-se şi corpul vital, pentru ca nimic să nu-i mai influenţeze şi să-i atragă spre lumea terestră; alţii susţin îngroparea trupului, ca să persiste cât mai mult dublul vital, a cărui materie să poată fi întrebuinţată în îndeplinirea unor scopuri.

Din a doua grupare de entităţi spirituale fac parte şi preoţii egipteni, care prin conservarea trupului şi deci prin păstrarea corpului vital s-au străduit să-şi impună dominaţia asupra poporului, pentru ca religia lor să dăinuiască peste veacuri şi ţara lor să fie populată mereu de duhuri aparţinătoare grupului lor, devenind astfel o putere armată şi economică. Or pentru acest scop aveau nevoie de un instrument ceresc, o forţă puternică şi totuşi nevăzută. Din cercetările lor şi din revelaţiile cereşti, au aflat că acest instrument poate fi materia eterică a dublului eteric, a corpului vital. De aici s-a născut ideea mumificării trupului, prin el persistând şi dublul său vital, cu a cărui materie eterică să lucreze în mod ocult, în scopul urmărit.

Astfel, preoţii egipteni au reuşit să menţină statul lor, cu religia lor populară şi cu iniţierile lor secrete, peste douăsprezece mii de ani, după cum afirmă duhurile superioare actuale ale Pământului, în acest scop, li s-a revelat metoda de mumificare a trupului, operaţie migăloasă, dar trainică, îngăduind trupului să dăinuiască mii de ani. Prin această operaţie, trupul trăia mereu o viaţă vegetativă lentă şi invizibilă; iar paralel cu el, trăia şi dublul vital, legat de trupul ce nu murea definitiv. Astfel entitatea spirituală era înlănţuită oarecum de corpul vital şi de trupul pe care îl animase. Liber devenea duhul şi totuşi era într-un fel subjugat celor două corpuri lăsate jos, era prizonierul corpului său fizic, neputându-se reîntrupa în altă ţară şi în sânul altor neamuri. Prin urmare era silit să plutească mereu în atmosfera fluidică a ţării sale, influenţând pe cei de jos în sensul tradiţiei şi culturii egiptene. Aşadar, puterea statului egiptean era determinată de operaţiile magice ale preoţimii şi era susţinută din spaţiu de puternicele duhuri - foştii preoţi şi faraoni, cu familiile lor. Multe veacuri, faraonii au fost mari iniţiaţi şi erau exponenţii lumeşti ai castei preoţeşti.

[1] Dreptaşul este entitatea spirituală de rang egal cu entitatea spirituală întrupată, pe care o ocroteşte pe tot parcursul vieţii sale terestre.

Duhurile superioare, ale celor iniţiaţi, conduceau din spaţiu viaţa terestră şi spirituală a poporului egiptean. La înmormântarea acestor oameni de elită, se făceau conjuraţii teribile şi se scria un blestem, pus în sarcofag[1]. Sarcofagul era aşezat, în secret, în cripte săpate în inima munţilor sau în locuri neştiute decât de marii preoţi. De atunci au trecut mii de ani. Multe duhuri a căror trupuri au fost mumificate au plecat de pe planeta noastră şi cu toată ştiinţa preoţilor de a menţine necurmat trupul viu, acesta a suferit, în aceşti mii de ani, o alterare, risipindu-se şi dublul său vital. Legea e lege.

Dublul vital al entităţilor spirituale care încă n-au plecat, au o asemenea forţă în ele, încât graţie jurământului legat de existenţa lor, produc efectul jurământului, când le sunt profanate mumiile. Aşa s-a întâmplat în cazul dezgropării mumiei faraonului Tutankamon, provocând moartea a şapte persoane. Toţi cei atinşi de dublul vital al mumiei faraonului, au fost otrăviţi fluidic, plătind cu viaţa încălcarea blestemului1. Pericolul profanării, şi în special venirea în contact cu dublul vital al mumiei, erau cunoscute de poporul egiptean, îngrozit de ideea de a-l atinge. Numai străinii, numai tâlharii altor neamuri, necunoscând sau nesocotind forţa acestui blestem şi a dublului vital al mumiei, devastau mormintele, pentru a fura podoabele.

Din cele expuse se vede că, deşi mumia în aparenţă pare a fi un corp mort, în realitate este încă un corp viu şi datorită vieţii sale, rămâne viu şi dublul vital, care trăieşte, palpită, respiră şi îşi primeneşte mereu materia. Unul e viu prin altul şi duhul e captiv amândurora.

Azi, a dispărut interesul pentru crearea mumiilor, o dată cu părăsirea planetei noastre de către marile şi strălucitele duhuri care au inaugurat această practică. Din grupul lor au mai rămas, în

atmosfera fluidică a Pământului, câteva entităţi spirituale, ce făcându-se vinovate de mari greşeli au fost părăsite de marele stol al duhurilor albe, care a plecat.

Entităţile spirituale întrupate în Egipt posedau cunoştinţele îmbălsămării, ale mumificării, de pe planeta de unde veniseră pentru a se întrupa la şcoala Pământ. Cunoştinţele marilor preoţi egipteni, referitoare la mumificare, s-au pierdut, iar pe de altă parte, alte idei animă acum umanitatea duhuală a Pământului şi de aceea nu se mai recurge la această operaţie. îmbălsămările de azi nu pot păstra trupul mii de ani, ele fiind slabe imitaţii ale îmbălsămărilor egiptene.

Biserica creştină, prin preoţii ei, ca şi cultul mozaic, prin rabinii săi, sunt împotriva arderii trupului. Noaptea, în timpul somnului trupului lor, aceste duhuri se supun injoncţiunilor conducătorilor grupului spiritual din care fac parte, forţe cereşti care prin intermediul dublului vital vindecă pe cei cărora legea o îngăduie, sau supun cu ele duhurile recalcitrante.

Foarte rar se mai descoperă câte un trup care se usucă şi pare că se mumifică de la sine. Aici e opera Cerului, prin intervenţia unor anumite duhuri spaţiale, prin acţiunea lor fluidică, mumificând trupul omului cuminte, care a dus o viaţă de sfânt. O fac în ideea ca dublul lor vital să persiste sute de ani, iar cu materia sa fac anumite vindecări, considerate de om miraculoase. Însă această înaltă medicină cerească nu este cunoscută decât de marile forţe albe ale Pământului.

Pe scurt - materia dublului vital uman este formată dintr-o materie eterică, o sabie cu două tăişuri. Prin această materie eterică se pot face vindecări, dar tot prin ea se pedepseşte ori se supune ordinii stabilite orice duh răzvrătit. Ea este un instrument ceresc, cu proprietăţi oculte, nebănuite de lumea trupească.

Trupul se poate asemăna cu un automobil, al cărui proprietar şi animator este entitatea spirituală. După cum automobilul este condus şi întreţinut de un mecanic, corpul vital se îngrijeşte de bunul mers al trupului. În general, duhul nu se ocupă de administrarea şi bunul mers al trupului. Toată această operă o exercită dublul vital. Prin urmare conducerea funcţiilor fiziologice se face numai de către dublul vital, fără ştirea duhului, acesta având preocupări de ordin superior, şi anume, analizarea gândurilor sosite din toate părţile universului.

Cât de neştiutori suntem, Doamne! Câte taine există în universul Tău! Câte fenomene nevăzute se petrec înjurai nostru, de care nu avem nici o idee! Căldura sau frigul, lumina sau întunericul, viaţa sau moartea, mişcarea sau gândirea şi multe altele, sunt efectul unor forţe ce sălăşluiesc în lumea invizibilă a spaţiului.

Fie Numele Domnului binecuvântat, omenirea le va cunoaşte odată pe toate! Amin.

[1] „Moartea îşi va întinde aripile sale asupra celui ce va tulbura liniştea marelui faraon" - blestemul conjuraţiei scrise pe sarcofagul lui Tutankamon.

Corpul planetar sau terestrian al omului

Al treilea corp al omului este corpul terestrian[1], sau planetar, denumit de unii ocultişti corp astral.

Denumirea de *astral* nu este potrivită, întrucât dă naştere la confuzii sau interpretări greşite, într-adevăr, vechii ocultişti îşi închipuiau că după părăsirea trupului, a învelişului carnal, spiritul omului, devenind liber prin actul numit moarte, poate vagabonda de la un corp ceresc la altul, printre planete şi stele. Având în vedere că astrele înoată într-un ocean specific de materie fluidică, entitatea spirituală neputând peregrina pe un astru, fără un vehicol format dintr-o materie asemănătoare mediului astral respectiv, au denumit corp astral, acest înveliş fluidic al spiritului.

Entitatea spirituală venită la şcoala lungă a planetei Pământ nu se poate mişca, după destrupare, decât în spaţiile fluidice ale planetei noastre. Ea nu se poate îndepărta de zona fluidică a Pământului, pentru a se duce de exemplu în Jupiter sau Neptun, asemenea evadări fiind îngrădite de legi inflexibile şi de condiţii îndeplinite doar de entităţile spirituale conducătoare ale evoluţiei Pământului. Aceste entităţi se numesc îngeri terestrieni, şi nici lor nu le este îngăduit să părăsească atmosfera fluidică a planetei decât pentru îndeplinirea unor misiuni.

Grosimea atmosferei fluidice proprie globului nostru terestru este de aproximativ 700.000 kilometri, ea fiind cu desăvârşire deosebită de eterul, de atmosfera fluidică a celorlalte planete din sistemul nostru. Iată motivul, printre multe altele, pentru care o entitate spirituală terestră nu poate călători pe altă planetă, ea fiind nevoită să dezbrace mai întâi haina fluidică terestriană, corpul planetar, şi apoi să îmbrace o haină planetară formată din fluidele planetei respective. Dar de unde să-şi procure învelişul fluidic al planetei pe care ar dori să peregrineze, căci aici pe Pământ nu-l găseşte, şi chiar dacă ar exista, nu ştie cum să şi-l însuşească.

Pe scurt - al treilea înveliş al scânteii divine este un corp fluidic, format din materia ce înveleşte planeta unde duhul îşi face şcoala evolutivă. Acest vehicol corespunde învelişului fluidic al planetei noastre, denumirea sa corectă fiind cea de corp terestrian sau corp planetar.

După ce am stabilit acest adevăr, să vedem rolul îndeplinit în fiinţa noastră de acest corp fluidic.

După poziţia sa, corpul planetar se află în profunzimea corpului vital, fiind intermediar între corpul vital şi corpul solar - aşezat şi mai adânc în masa fluidică a perispiritului.

Învelişul terestrian al omului este de diferite calităţi, după cum şi învelişul fluidic planetar al globului este şi el de diferite calităţi, reprezentate prin culorile şi nuanţele adecvate. Fiecare entitate spirituală îmbracă un corp planetar format din materia fluidică planetară corespunzătoare sferei unde îşi are reşedinţa.

Materia ce formează învelişul fluidic general al pământului este cu mult mai fină decât materia fluidică vitală, ce înveleşte orice corp de pe suprafaţa pământului. Ceea ce - în mare - este atmosfera terestriană a globului nostru, în mic, este corpul fluidic planetar ce înconjoară şi pătrunde orice corp mineral, vegetal, animal sau uman de pe suprafaţa planetei.

Superioritatea materiei planetare faţă de cea vitală, constă în intensitatea şi puterea mai mare de vibraţie a particulelor ce o compun. Energia născută din vibraţia materiei planetare este cu mult mai mare decât cea produsă de particulele vitale, care animă corpurile de pe suprafaţa pământului. Pe măsură ce ne îndepărtăm de pământ, de globul terestru, apropiindu-ne de periferia atmosferei sale fluidice, materia terestriană este mai fină, are o lungime de undă mai mică şi o frecvenţă vibratorie mai mare, motiv pentru care este din ce în ce mai vie şi mai luminoasă, până la albul cel mai strălucitor.

Vibraţia puternică a materiei terestriene îi dă însuşirea de a străbate prin fluidul vital şi prin aerul, lichidele şi solidele pământului, de parcă ele nici nu ar exista. Astfel se explică faptul că materia fizică este pătrunsă de materia terestriană, şi că entităţile spirituale, învelite la exteriorul perispiritului cu haina terestriană, au posibilitatea de a pătrunde - în deplasările lor terestre - prin ziduri, uşi, ferestre, prin toate corpurile fizice. Duhurile inferioare, bântuind cu miliardele suprafaţa pământului, străbat prin case, munţi, copaci, fără ca ele să simtă ceva şi fără ca noi să ştim de ele.

Uneori aceste entități spirituale inferioare pătrund în corpul fizic al omului şi, din nefericire, în acelaşi trup şi corp vital viețuiesc două entități spirituale - stăpânul, care nu-şi dă seama că este posedat, şi un intrus care constituie ceea ce se numeşte un posedant.

[1] Acest corp este cunoscut şi sub numele de corpul dorinței, pentru simplul fapt că este purtătorul sau vehicolul dorințelor.

Dincolo de materia fluidică terestriană ce acoperă ca un înveliş general, de jur împrejur, globul nostru, printre planetele sistemului nostru se află materia solară, sau atmosfera fluidică a soarelui nostru, în care înoată toate planetele, îmbrăcate cu învelişurile lor planetare de calități diferite, în funcție de gradul lor de evoluție.

Materia terestriană este împărțită în trei zone mari: albă la periferie, albastră la mijloc şi roşie la suprafața pământului. Zonele exterioare, cele mai fine, penetrează pe cele mijlocii şi inferioare. Zonele mijlocii penetrează pe cele inferioare, precum şi toate corpurile de la suprafața pământului. Prin urmare, la suprafața pământului întâlnim toate categoriile de materii terestriene, predominând materia terestriană roşie, ceva mai redusă fiind cea albastră şi cu totul infimă cea albă.

Dacă o entitate spirituală albă - cu reşedința în zonele periferice ale atmosferei fluidice terestre, având o haină planetară formată din fluidul terestrian alb - vrea să coboare pe suprafața pământului, trebuie să se învelească, fulgerător, cu toate materiile fluidice terestriene de culoare albastră şi roşie, ca să aibă posibilitatea de a se menține aici jos unde predomină mediul fluidic roşu.

Această materie roşie, inferioară celei albe din care este alcătuit subtilul său corp planetar, îi procură o suferință spirituală de nedescris. Iată motivul pentru care coborârea pe suprafața pământului a entităților spirituale superioare este un mare sacrificiu. Din această cauză comunicările omului cu frații din spațiu se stabilesc de regulă cu entități spirituale inferioare, sau puțin evoluate, şi foarte rar cu cele albe, care dirijează şi comandă celor de sub ele.

Materia terestriană pătrunde prin corpul vital şi trup, arătându-se la exteriorul trupului nostru sub forma unei aure, mai subțiri sau mai groase, mai întunecate sau mai luminoase, după cum spiritul acelui om este mai mult sau mai puțin evoluat. Grosimea ei poate atinge 40-50 de centimetri şi va fi cu atât mai întinsă şi mai luminoasă, cu cât omul va fi mai corect în viață, mai pios, mai moral, mai intelectual - cu alte cuvinte, o entitate spirituală cu o mare vechime şi o mai lungă şcoală evolutivă.

Aura corpului planetar este într-o continuă vibrație, suferind variații de la moment la moment, în funcție de condițiile meteorologice, starea de sănătate a omului şi starea sa sufletească: dorințele, sentimentele şi gândurile sale, calmul sau iritarea, cumințenia sau ticăloşia sa etc.

Dacă, prin actul morții, duhul unui om pios, bun şi corect şi-a părăsit trupul, el va părăsi şi corpul vital, şi dacă gradul său evolutiv este de spirit alb, va dezbrăca, rând pe rând, fluidele planetare roşii şi albastre, rămânând în sfera sa, învelit numai cu fluidele albe corespunzătoare gradului său evolutiv. Când o asemenea entitate spirituală coboară pe suprafața pământului, cu o oarecare misiune sau pentru a comunica cu anumite entități spirituale întrupate, strălucirea sa este atât de puternică - cu toate că este învelită în materie planetară inferioară - încât este văzută de omul trupesc.

Aura planetară, asemenea aurei vitale, înconjoară trupul omului, reproducând oarecum, într-o formă cu mult mai vagă, conturul trupului său, şi are înfățişarea unui ou cu vârful în jos. Această materie planetară nu o deține numai omul, ci fiecare corp viu de pe suprafața pământului. Aşadar, în afară de aura vitală, toate corpurile au în jurul lor şi o aură planetară, bineînțeles formată dintr-o materie planetară de o calitate cu mult inferioară celei din care este format corpul planetar uman.

Dacă un om şi-a pierdut un picior sau o mână, membrul fluidic planetar persistă multă vreme, din cauza atracției magnetice foarte puternice dintre particulele materiei planetare, şi în anumite zile, când aerul este foarte umed sau încărcat cu multă electricitate, simte o durere la piciorul pe care nu-l mai are. Cu timpul, acest membru fluidic se resoarbe, materia care-l formează retrăgându-se treptat în restul corpului planetar.

La fel se petrece şi cu ramurile unui copac. Dacă tăiem o creangă, partea planetară corespunzătoare acestei ramuri persistă multă vreme. De asemenea, materia astrală a unui obiect din jurul nostru -o oală, un scaun, o statuetă - se divide în tot atâta bucăți în câte s-a rupt obiectul.

Pentru punerea în evidență a acestui fapt, s-a făcut următoarea experiență. S-a trecut o rază luminoasă printr-o prismă obținându-se astfel un spectru solar. Dacă între prismă şi ecranul pe care s-au proiectat cele şapte culori ale spectrului solar se interpune membrul planetar corespunzător celui trupesc amputat, se constată că nu se mai formează pe ecran nici un spectru. Aceasta se întâmplă pentru că ceva a împiedicat trecerea razelor colorate spre ecran, şi acel ceva este membrul fluidic planetar, persistent în momentul experienței.

Corpul planetar este organizat pentru îndeplinirea misiunii sale, adică diferitele lui particule sunt ordonate, aşezate în anumite dispoziții şi direcții, cu vibrații adecvate. Cu alte cuvinte, el este viu, or prin faptul că trăieşte şi funcționează, materia din care e compusă se uzează, se corupe, şi ca atare trebuie eliminată şi înlocuită cu alta, proaspătă, nutritivă şi asimilabilă. În acest scop corpul planetar exercită o dilatare şi o contractare asemănătoare cu cea a corpului vital, deci o mărire şi o micşorare a volumului său, absorbind la fiecare pulsație a sa, materie planetară din mediul înconjurător. Când se dilată, absoarbe materie nouă; când se contractă, o elimină pe cea uzată. Asemenea trupului şi corpului vital, corpul planetar se hrăneşte şi este într-o continuă primenire.

S-ar părea că toți oamenii, având un corp planetar, absorb din atmosfera fluidică a pământului aceeaşi materie. Nu se întâmplă aşa, pentru că fiecare individ are un corp planetar deosebit, conform gradului evolutiv al spiritului său. Potrivit naturii sale, corpul planetar absoarbe, pe cale selectivă, numai acea calitate de fluid planetar din care se compune el însuşi.

Corpul planetar este o icoană fidelă a sentimentelor, impresiilor, senzațiilor şi dorințelor noastre. El se schimbă în tonalități de culori şi vibrații, după stările noastre sufleteşti. Fiecare calitate sau defect al sufletului nostru - noblețea sau ticăloşia ființei noastre - se arată în exterior, în aura noastră planetară, prin anumite culori. Dacă punem în fața unui clarvăzător, a unui om care a dobândit vederea spirituală, o persoană - veselă sau tristă, calmă sau iritată, vicioasă sau cuminte - mediumul lucid ne va indica anumite culori şi vibrații în undele aurei din jurul corpului şi în special în cea care înconjoară capul persoanei examinate. Astfel, roşu aprins denotă mânia de care e cuprins un om, roşu închis arată că acel om e un senzual desfrânat, roşu brun dezvăluie pe omul zgârcit, pe avarul al cărui gând e îndreptat numai la bani, uitând că totul va rămâne aici, când va sosi momentul cel mare. Cenuşiu deschis arată frica, portocaliu indică un om orgolios, mândru de ființa sa. Galbenul denotă pe omul ce posedă o inteligență superioară. Violetul arată pe omul spiritualizat. Rozul deschis, asemenea rozelor, arată iubirea sub toate formele ei.

Culorile corespunzătoare sentimentelor şi pasiunilor omeneşti, fiind legate de gradul de evoluție al entității spirituale, au un caracter permanent, persistând pe parcursul unei vieți terestre. Numai stările sufleteşti ocazionale - durerea, veselia, iritarea de moment - se arată prin culori corespunzătoare lor, care pier odată cu schimbarea stării sufleteşti.

Stările sufleteşti superioare generează vibrații armonioase, unde vibratorii egale, ritmice şi ordonate, care se propagă în spațiu pe mari distanțe. Dacă întâlnesc în calea lor un om, îi provoacă o armonizare a vibrațiilor învelişului său spiritual, iar acesta se va simți mai liniştit, mai mulțumit, fără să ştie cauza noii sale stări.

Omul preocupat de gândul, răzbunării, al uciderii, al furtului, omul frământat de invidie şi pasiuni josnice, răspândeşte în jurul său unde neregulate, dezordonate, cu intensități şi amplitudini diferite. Prin vibrațiile lor, aceste unde dezarmonizează tot ce întâlnesc în cale. Un om nervos, ce nu-şi găseşte liniştea, pe care îl irită toți şi toate, are corpul planetar într-o continuă furtună. Unor asemenea oameni li se recomandă un mediu liniştit, la țară, departe de vâltoarea lumii, de furnicarul marilor centre urbane, locuri unde influențele nefericite ale omenirii în frământare sunt mai reduse.

Spațiile sunt îmbâcsite de un păienjeniş de idei şi sentimente propagate în diferite direcții, sub formă de unde, fără a se deranja unele pe altele. Ele sunt mai bogate în marile aglomerații omeneşti şi mai puține în regiunile îndepărtate, sate, munți, păduri sau în largul mărilor. Din acest motiv naturilor suprasensibile li se recomandă călătorii pe mări, şederea la munte sau în localități izolate.

Intrând într-o casă unde c tristeţe, plâns şi jale, omul se simte de la o vreme cuprins de o mâhnire ce-i face rău, căutând să se îndepărteze de acel focar de vibraţii, care îl copleşesc. Intrând într-un cerc vesel, de mare bucurie, vibraţiile planetare plecate din fiinţa acestor persoane dispun pe orice om, simţindu-se atras şi reţinut cât mai mult lângă această sursă de vibraţii binefăcătoare.

Dintre toate defectele omului, ura este cea mai puternică, vibraţiile ei propagându-se departe de autorul lor, lovind şi zdruncinând corpul planetar al altora. Un asemenea om plin de venin este un criminal anonim, care contribuie prin defectul său la întârzierea evoluţiei omenirii.

Funcţiile corpului planetar

Corpul planetar îndeplineşte în om următoarele funcţii: 1. este puntea de legătură între corpul vital şi restul perispiritului, sau mai pe scurt, între suflet şi corpul fizic; 2. serveşte de vehicol, căci prin ajutorai lui, entitatea spirituală întrupată sau destrupată se poate deplasa prin spaţiile planetei noastre; 3. este centrul de transformare în senzaţii al impresiilor din lumea exterioară.

Ştiinţa pozitivă de azi, predată în facultăţi şi academii, crede şi afirmă că procesul elaborării senzaţiilor are loc în sistemul cerebral uman. Cât de departe sunt de adevăr oamenii de ştiinţă! Va sosi timpul când se vor convinge că această afirmaţie a fost greşită. Toate la vremea lor.

O persoană adormită prin fluid magnetic sau printr-un anestezic - al cărui suflet a ieşit din trup - poate fi înţepată, i se poate tăia un organ, i se poate pune la nas un flacon cu amoniac sau introduce în gură chinină, şi cu toate acestea vom observa că trupul său adormit rămâne insensibil, nu simte absolut nimic. Sistemul său nervos cental şi periferic este la locul său, atunci de ce impresia exterioară nu se transformă în senzaţie? Răspunsul vine de la sine. Senzaţia se produce în corpul planetar, aflat în afara trupului, în momentul experienţei.

Având particulele sale într-o continuă activitate, denotând o anumită sensibilitate şi chiar tendinţa de reflex, corpul planetar, se poate considera ca fiind un corp viu, ce are o viaţă proprie, şi prin extensie - o conştiinţă şi o voinţă a sa particulară. E greu de cuprins ideea că o materie este considerată vie prin ea însăşi, şi în plus că are capacitatea să exprime o voinţă şi să aprecieze ceea ce-i convine şi ceea ce-i dăunează; şi totuşi, acesta este purul adevăr. Oricare ar fi gradul de evoluţie al unei materii - căci şi materia este supusă legii evoluţiei - ea are sensibilitate, înţelegere şi voinţă, pentru că e vie, fiind formată din particule vii, adevărate fiinţe, infinit de mici.

Dar, să mă întorc la corpul nostru planetar. Materia solidă, lichidă şi gazoasă a pământului nostru are destinul să evolueze, pentru a se transforma în materie planetară de un grad superior. Dar oricât de fină ar fi materia planetară, ea simte o atracţie exercitată de surorile sale inferioare - materia gazoasă, lichidă şi solidă a globului, pe care stă piciorul nostru.

Atunci când, prin îndeplinirea funcţiilor sale, corpul nostru planetar sărăceşte în materia sa constitutivă, se naşte în el o stare particulară de necesitate, de respiraţie, tradusă omului trupesc sub formă de foame sau sete. Această aspiraţie, această chemare a corpului nostru planetar, se numeşte dorinţă. Cu alte cuvinte, corpul nostru terestrian - al entităţilor spirituale întrupate - este sediul dorinţelor omeneşti, a tot ceea ce satisface gura, a tot ceea ce produce senzaţii - unirea sexuală etc. Corpul planetar este sediul unde se naşte şi se fixează mândria, ura, avariţia, lăcomia şi multe alte vicii. El ne leagă puternic de pământ, prin toate bunurile şi plăcerile pe care acesta ni le procură. Din această cauză, corpului planetar i s-a mai dat, de către unii ocultişti, numele de suflet-animal. El fiind bruta din om, care îl împinge la satisfacerea simţurilor şi a pasiunilor josnice.

Impresiile venite din afară - după ce au fost înregistrate de organele de simţ - sunt transmise corpului planetar, sub formă de vibraţii, prin intermediul corpului vital, în special al celui din jurul nervilor. In corpul planetar sunt transformate în senzaţii de durere sau plăcere, duse mai departe la scânteia divină, entitatea spirituală reală şi veşnică a tuturor fiinţelor. Spiritul ia cunoştinţă prin proprietăţile corpului intelectului, corp aflat în imediata vecinătate a spiritului, şi în interiorul căruia senzaţiile înregistrate sunt transformate în stări particulare, numite emoţii. Aşadar impresiile lumii fizice sunt percepute de organele de simţ ale trupului, de unde sunt transmise din corp în corp -vital, planetar, solar, mental - până la gânditorul central, scânteia divină, care ia cunoştinţă şi decide, potrivit gradului său evolutiv.

Am arătat că învelişul planetar se află în toate corpurile de pe globul nostru, începând cu mineralele şi sfârşind cu omul. Evident că în fiecare îşi are rolul şi gradul său funcțional, în conformitate cu treapta de evoluție a sistemului respectiv. Sensibilitatea şi reflexele corpului planetar al mineralelor vor fi foarte reduse, nefiind sesizate de organele noastre de simț. Ele sunt ceva mai accentuate la plante şi se arată cu o notă destul de puternică la animale.

Grație corpului său planetar, un câine simte durere, țipă şi fuge când este lovit. Apariția stăpânului său îi produce o mare bucurie, iar lipsa mai îndelungată a acestuia, îi provoacă tristețe. Moartea stăpânului o plânge cu lacrimi, căzând într-o profundă depresie sufletească. Câinele are manifestări asemănătoare cu ale omului; el iubeşte până la sacrificiu, dar şi urăşte până la moarte. E lacom, e gelos pe un alt câine, când vede că e mângâiat sau i se dă mai multă atenție, şi aşa mai departe. De aici tragem concluzia că vehicolul planetar este un instrument general pe planeta noastră, pentru orice spirit, de orice fel şi grad ar fi el - mineral, vegetal, animal sau uman.

Orice corp sau instrument al spiritului, fiind format din materie vie - cu sensibilitate, cu înțelegere şi voință - poate înregistra impresiile mediului înconjurător prin oricare parte a sa. Iată o probă.

Se adoarme magnetic un om, sufletul său din cauza curentului magnetic al magnetizatorului suferă o separare de corpul său fizic. Din această cauză, el se comportă ca şi cum ar fi oarecum liber în spațiu. Punem acum un ziar în fața ochilor celui adormit; cu pleoapele lăsate, el citeşte ziarul. Dar ceea ce e mai curios este faptul că el citeşte chiar dacă îi punem ziarul la ceafă. Se citează numeroase cazuri când o persoană a citit cu vârful degetelor de la mână sau picior. În ultimul timp, experiențele au fost duse şi mai departe. Astfel, sufletul unei persoane a fost scos din trupul său şi dus la câtiva metri. Dacă s-a aşezat un ziar într-un punct indicat de un lucid, punct corespunzător locului unde se afla sufletul celui magnetizat, s-a constatat că el vede, iar trupul său aşezat pe fotoliu spunea cele scrise în ziar.

Până aici am vorbit despre funcțiile generale ale materiei planetare, care intră în constituția corpului nostru planetar. Dar asemenea corpului vital, şi corpul planetar prezintă nuclee unde materia planetară pare a fi mai activă, formând ca şi în cea vitală, rozete, centre de forță.

Asemenea centrelor vitale dintre care - la omul obişnuit - doar unul este în activitate, şi în cazul centrelor planetare - în general - numai unul este activ. Dar prin evoluție, spiritul le poate activa rând pe rând pe toate.

De asemenea, în corpul planetar se disting şapte centre de o activitate deosebită: 1. centrul din dreptul bazei coloanei vertebrale; 2. centrul splenic; 3. centrul ombilical; 4. centrul inimii; 5. centrul laringian; 6. centrul dintre sprâncene; 7. centrul din dreptul creştetului.

Intrarea în activitate a fiecăreia din aceste centre aduce în plus o facultate nouă omului. Dacă centrul inimii este în funcțiune, omul va simți prezența unei entități spirituale, şi anume printr-o senzație de aer rece, de răceală, în cazul unui spirit inferior şi de căldură, în cazul unei entități spirituale superioare. Când centrul laringian intră în rotație, omul devine medium auditiv, iar prin activarea centrului dintre sprâncene el va vedea entitățile spirituale care străbat spațiile asemenea licuricilor. Această viziune este mai clară în întuneric, deoarece lumina zilei maschează duhurile, la fel cum lumina soarelui nu permite vederea stelelor pe cer.

S-ar putea naşte în mintea cuiva întrebarea. „De ce spiritul, când este în afara trupului, vede, aude şi simte lumea înconjurătoare prin intermediul corpului planetar, iar când revine în trup, nu mai poate vedea, simți, auzi în lumea invizibilă decât ceea ce permite trupul său, numai ceea ce înregistrează organele sale de simț?"

Cauza acestei neputințe este prezența corpului vital, care este un corp semi-fluidic. El are funcția de a întreține viu şi într-o perfectă activitate trupul. Dar tocmai prezența corpului vital constituie un fel de paravan între trup şi spirit. Corpul vital aparținând lumilor fizice, fiind semi-fluidic, nu permite ca impresiile spirituale din afară să ajungă la entitatea spirituală şi deci ca spiritul să ia cunoştință de existența şi fenomenele lumii spirituale şi a entităților sale. Iată de ce noi, oamenii, nu vedem nimic dincolo de lumea fizică.

O intoxicare a trupului cu cărnuri stătute, cu peşte conservat, cu băuturi alcoolice sau diferite narcotice, produce, prin repercusiune, o învolburare, o întunecare, o slăbire a puterii de sensibilitate

şi funcţionare a corpului planetar. Dar chiar şi o tulburare a corpului vital poate dezechilibra organismul planetar al omului. Astfel, o iritare continuă produce o dezarmonie funcţională a corpului vital şi, prin reflexie, şi a corpului planetar. De asemenea, o emoţie puternică, provocată de frică, e în stare să zdruncine atât de puternic corpul planetar, vital şi trupul, încât omul poate orbi, poate încărunţi s-au îmbătrâni într-un minut, poate să rămână mut, să paralizeze, sau chiar să moară.

Din cele descrise mai sus s-a putut vedea că există o corelaţie strânsă între instrumentele pe care le are la îndemână spiritul. Nu se poate ca alături de un trup degradat să existe un corp planetar subtil şi sensibil. Entitatea spirituală nu poate fi înfiorată de un sentiment sau o emoţie nobilă, dacă nu posedă un corp intelectual superior şi un corp planetar constituit dintr-o materie fină. Josnicia unuia le coboară şi pe celelalte.

Se înţelege că un corp fizic nu poate fi un instrument perfect, dacă el se hrăneşte cu cărnuri, mai ales de mamifere. Cu cât carnea aparţine unui animal mai evoluat, mai apropiat de regnul uman, cu atât va produce în corpul nostru fizic substanţe mai puţin asimilabile şi o cantitate mai mare de toxine, absorbite în sânge şi duse în toate părţile trupului nostru. Carnea este însoţită de fluidul planetar animal. Or dacă acest fluid, care aparţine unei trepte evolutive inferioare pe scara fluidelor planetare ale globului nostru, este încorporat în corpul planetar al omului, îl va vicia şi îi va coborî gradul calitativ, din uman, în animalic.

Omul are impresia că e greu, chiar imposibil să trăiască fără carne, şi aceasta deoarece generaţii nesfârşite au consumat carne, organismul său cerând imperios alimentul cu care s-a obişnuit din copilărie. Dar dacă e greu să se renunţe în totalitate la alimentaţia carnală, cel puţin masa de seară să fie lipsită de carne. Cine are o voinţă puternică poate să renunţe cu totul la carnea de mamifere şi să consume tot mai multe vegetale, în special fructe.

Un corp fizic întreţinut curat, hrănit numai cu vegetale, produse lactate şi ouă, va deveni un corp pur fiziceşte. Potrivit evoluţiei sale în corelaţie cu trupul, spiritul îşi va agonisi un corp vital şi planetar cât mai fin, care să răspundă cu uşurinţă la toate manifestările, la emoţii frumoase, sentimente religioase, nobile, de iubire şi milă. Un asemenea om, aflat în faţa unei nenorociri, se simte zguduit, sare în ajutor şi nu e capabil să facă rău nimănui, el fiind o pildă frumoasă semenilor săi, prin răbdarea şi pacea fiinţei sale.

Pe când carnea otrăveşte corpul fizic şi degradează corpul planetar, băuturile alcoolice şi narcoticele - tutun, haşiş, opiu şi altele - distrug organismul, ruinându-l de timpuriu şi reducând puterile corpului vital şi planetar. Un asemenea om devine nesimţitor, iar ca să fie mişcat întrucâtva şi el, are nevoie de pasiuni puternice, grosolane - beţie sau sexualitate desfrânată.

O plagă a omenirii este fumatul, care, prin spiritul de imitare şi printr-o concepţie greşită se întinde din ce în ce mai mult, până şi la tinerele fete. Urmările sunt multiple şi nenorocite! în afara faptului că ruinează dinţii, corupe saliva, intoxică stomacul, plămânii, sângele, întregul trup, părţile eterice ale nicotinei se strecoară şi otrăvesc corpul vital şi planetar. Urmarea este reducerea sensibilităţii, slăbirea memoriei şi ruinarea fizicului. Celor care doresc să progreseze pe calea spiritualităţii li se recomandă să renunţe cu desăvârşire la acest obicei josnic, ce distruge totul în calea lui. Un om al cărui regim alimentar este exclusiv carnal, care bea cafea, băuturi alcoolice şi fumează întruna, atrage şi emite fluide inferioare, formând în jurul său o atmosferă fluidică de proastă calitate. Prin acest fapt, el devine un magnet pentru entităţile spirituale inferioare, care se complac în această atmosferă, se alipesc de aura lui, urmărindu-l peste tot şi îndemnându-l prin sugestie să mai bea, să mai fumeze, şi astfel, asemenea unor demoni nevăzuţi, caută prin gândurile lor josnice să influenţeze mintea bietului pământean, împingându-l cât mai adânc în vicii de tot felul. Unele duhuri inferioare o fac din răutate, altele din gelozie - deoarece ele sunt mai decăzute decât alţii, altele o fac din dorinţa propriei lor satisfaceri, prin faptul că omul, afundându-se din ce în ce mai jos în viciu, emanaţiile eterice ce se ridică din jurul lui satisfac propriile lor pasiuni.

Omul care se sileşte şi îşi impune o anumită linie de conduită, adună zi de zi materie superioară, atât pentru corpul său vital, cât şi pentru cel planetar.

Spiritul având o anumită directivă şi dispunând de instrumente cât mai fine, se dezvoltă mai repede, scoţând la iveală, cât mai devreme şi cât mai multe calităţi spirituale. Astfel, urmând ani de zile, spiritul urcă treptele evoluţiei cu paşi uriaşi. Divinitatea a creat în aşa fel lucrurile în lume,

orânduind astfel forțele în infinit, încât entitatea spirituală - liberă sau întrupată - să nu stea pe loc o veşnicie. O forță nevăzută - legea mişcării, a activității - o împinge mai departe, în mersul său, în evoluția-sa. Oricât de leneş ar fi un spirit, oricât de mult ar greşi un om, nu se poate ca în noianul faptelor sale josnice să nu-i licărească şi lui un sentiment frumos, să nu facă şi el un bine, să nu ajute şi el un nefericit ca el. Nu se poate ca în vârtejul vieții sale animalice să nu aibă un gând mai nobil, mai iubitor. Efectul produs de aceste câteva fapte, simțuri şi gânduri altruiste, contribuie la iluminarea spiritului său şi la îmbunătățirea corpului său vital şi planetar. Din zi în zi, din an în an, entitatea spirituală avansează, astfel că la plecarea din viața trupească duce cu sine un capital - e drept, mic, dar care adăugat la cel câştigat în alte vieți, contribuie la progresul său. Rari, extrem de rari sunt oamenii care să ducă o existență atât de întunecată încât să nu poată avansa cu absolut nimic, într-o viață terestră.

Este adevărat că, în general, umanitatea progresează foarte încet, precum, de asemenea, sunt cazuri rare când unele entități spirituale, grație unei voințe tari, se decid la o viață spirituală, la o viață dacă nu de sfânt, dar cel puțin sfințită. Aceste entități spirituale păşesc atâtea trepte evolutive într-o singură viață, cât parcurg altele în 20-50 de reîntrupări succesive. Mersul lor pe drumul nevăzut al spiritualizării îi duce cât mai repede către Divinitate, Izvorul de unde revarsă în lume viața, forța, ideile şi hotărârile.

Să nu uităm că anumite stări psihice ajută sau vatămă corpului nostru planetar. Aşa de exemplu o depresiune sufletească, pierderea unei persoane dragi contribuie foarte mult la dezorganizarea corpului planetar şi la întunecarea spiritului celui lăsat în valurile gândurilor negre şi ale deznădejdii. Oricât de grea ar fi viața, oricâte adversități întâlnim pe calea ei, să căutăm, cu hotărâre fermă, să înlăturăm negura grijilor din mintea noastră. Numai rămânând liniştiți, reci la diversele greutăți, vom fi în măsură să receptăm razele fluidice coborâte din Infinit - de la Tatăl ceresc - spre Pământ, raze prin care să întărim părțile componente ale triplei noastre ființe umane - spirituale, sufleteşti şi trupeşti.

Mânia, iritarea produc o mare furtună în corpul planetar uman, născându-se cu această ocazie curenți dezordonați, care atrag din spațiu entități spirituale inferioare, malefice, cărora le place să se scalde în valurile furtunoase ale corpului planetar. Prezența lor întăreşte şi mai mult iritarea omului, astfel că azi aşa, mâine aşa, persoana respectivă ajunge cu vremea să se supere din nimic, să nu se mai poată stăpâni, căci corbii lumii invizibile contribuie prin fluidele lor ca planetarul lui să fie mereu în dezordine. Iată un om care va patina aproape pe loc, având o viață trăită pe pământ în chinuri, dar fără nici un folos sau cu un folos prea mic.

In fine, calitatea gândurilor care ne trec zilnic prin minte contribuie la întărirea sau slăbirea corpului planetar. Gândurile plecate din focarul central, de la lumina scânteii noastre, pun într-o vibrație mai puternică vehicolul planetar, decât pe cel fizic. Când aceste gânduri sunt înalte, nobile, generoase, exprimând frumosul şi binele, ele trec către exterior, către corpul fizic, prin corpul planetar punându-l pe acesta în vibrație cu o anumită frecvență vibratorie şi îl obişnuiesc cu acest fel de vibrație, ordonată, dându-i deci o anumită rezonanță. Când însă ne trec prin minte gânduri josnice, de plăceri sexuale, de ură şi răzbunare, corpul planetar vibrează dezordonat şi cu o frecvență joasă. Cu vremea, corpul planetar se obişnuieşte cu acest gen de vibrații şi devine uşor influențabil la undele corespunzătoare acestor gânduri, ale altor oameni, gânduri care plutesc, într-un număr foarte mare, prin atmosfera pământului. Un asemenea corp devine un instrument netrebnic al duhului, care va fi ca un stăpân nobil în haine zdrențuite. Dar asupra acestei idei vom reveni.

Existența noastră este asemănătoare mişcării pendulei, a succesiunii zilelor şi nopților sau a anotimpurilor. Omul trăieşte o viață de zi şi o viață de noapte, o viață pământeană şi una spațială sau spirituală. Ziua, omul este conştient de lumea fizică înconjurătoare, prin intermediul corpului său fizic. Noaptea, entitatea spirituală, înconjurată de perispirit, părăseşte acest corp fizic şi se depărtează mai mult sau mai puțin de el, după cât este de evoluat. Duhul străbate spațiile, se întâlneşte cu frații destrupați sau întrupați, se consultă, întreabă şi se instruieşte. Aşadar noaptea îşi trăieşte viața spirituală, de spirit eliberat de trupul său, în care totuşi este captiv, legat fiind de el printr-un fir asemenea unui balon legat prin cablu de pământ.

În înalta Ei înțelepciune, Divinitatea a înțeles că e nevoie ca spiritul întrupat să se elibereze puțin noaptea, după atâtea ceasuri de temniță în trup. Entitatea spirituală n-ar putea să rabde în temnița trupului său zeci de ani, cât durează o viață de om, de aceea Divinitatea a orânduit odihna trupului în timpul nopții, ca şi odihna pământului şi a vegetației în timpul iernii. Noaptea, în timpul evadării sale, spiritul e conştient de lumea spirituală, ca şi de cea fizică, prin întregul său corp spiritual, prin perispirit. El vede, simte, aude atât în lumea fizică a Pământului, cât şi în lumea invizibilă, spirituală a acestuia. Conştiința spiritului şi impresionabilitatea corpului planetar este mai mare când spiritul se găseşte în afara trupului, în patria sa spirituală, decât atunci când stă afundat în materia fizică a trupului său, care îi reduce din vibrație şi deci din sensibilitate.

Eliberat de corpul său fizic, spiritul poate umbla prin dormitor, trece prin ziduri, uşi şi ferestre, călătoreşte prin împrejurimi, ori la mari distanțe, pentru a vizita locuri şi prieteni pământeni, parcurgând aceste spații cu o viteză deosebit de mare. Entitatea spirituală aproape că nu cunoaşte timp şi spațiu, ea deplasându-se cu o viteză ce depăşeşte viteza luminii. Am putea spune că ea străbate spațiile ca şi gândul. Doreşte să meargă la Paris; când a gândit să plece, se pomeneşte că a şi ajuns, putând înconjura pământul în câteva secunde.

Călătorind prin spații, prin atmosfera planetară a pământului, spiritul se poate întâlni cu prieteni de pe pământ, al căror corp fizic se află în somn, sau îi poate întâlni pe iubiții săi destrupați, care au părăsit complet corpul fizic. Se pozate întâlni cu entități spirituale mai evoluate decât el, duhuri de la care poate afla cunoştințe noi. În timpul peregrinării sale, poateț lega prietenii noi, asistă la conferințe spațiale, ori meditează asupra unor proiecte sau probleme, pe (țâre acum, având o conştiință superioară, le va rezolva cu uşurință, şi la deşteptarea din somn va descoperi cu mirare dezlegarea problemei pe care în ajun nu o putuse soluționa. De exemplu, un medic nu a reuşit să stabilească diagnosticul unei boli; în starea de spirit liber o vede clar, şi la deşteptare cunoaşte precis natura bolii pacientului său.

În stadiul actual de evoluție, omul nu a ajuns la gradul spiritual în care să-şi amintească perfect trăirile şi experiențele avute în lumea spațială, în timpul somnului trupului său. Foarte rari sunt oamenii, de diferite grade de cultură şi categorii sociale, cu minunatul dar de a-şi aminti aproape exact ceea ce au văzut, simțit şi auzit noaptea, în peregrinările lor spirituale. Majoritatea oamenilor nu-şi amintesc absolut nimic, un număr restrâns îşi aminteşte confuz şi neclar câteva fapte fără legătură între ele, clişee din care nu rezultă nici o concluzie. Cauza necunoaşterii activității nocturne a spiritului uman se datoreşte prezenței corpului vital şi mai ales a materiei sistemului cerebral.

Am mai spus şi repet - corpul vital rămâne totdeauna în trap, ca să-l conducă în timpul când stăpânul pleacă în călătorii de studii prin sfere cereşti. Aşadar el nu participă la înregistrarea panoramică a activității intelectuale a ființelor din spațiu. Spiritul, revenit în corpul fizic, suferă un fel de întunecare a memoriei sale, uitând cele petrecute în timpul nopții. O ceață, o nebuloasă se lasă şi acoperă memoria sa. Din această cauză, o dată intrat în cuşca sa, nu mai are limpezimea ideilor sale; ca atare, nu le poate proiecta cu fidelitate pe celulele cortexului, pentru a şi le pune în vibrație şi reaminti în timpul zilei.

Aşa se întâmplă cu majoritatea oamenilor. Însă există cazuri când în vederea evoluției şi a realizării unei misiuni deosebite, marele întrupător, lucrează, contribuie ca vehicolul vital al entității spirituale pe care îl întrupează la o nouă viață terestră, să fie în unele zone, oarecum incomplet sau cu orificii. Prin aceste mici spărturi, spiritul acestor oameni va avea posibilitatea să transmită, corpului fizic adormit, imaginile şi ideile culese în spațiu.

In fine, există oameni care pe lângă faptul că au corpul vital cu mult mai subțire şi cu mai multe spărturi, mai au şi un corp fizic delicat şi sensibil. Spiritul lor, foarte evoluat, are atâta forță de manifestare şi vitalitate, încât suplineşte ceea ce lipseşte din puterea de conducere a corpului vital. Asemenea oameni pot cu uşurință proiecta pe cortex tot ce au aflat, auzit şi văzut în timpul nopții. Nu numai că ei îşi amintesc experiențele din viața lor nocturnă, dar au posibilitatea să vadă în lumea fizică şi apoi, fixându-şi atenția în lumea invizibilă, văd şi aud ceea ce este inaccesibil altora. Aceşti oameni, foarte rari, deşi sunt în trup, deşi sunt în stare de veghe, pot trăi şi în alte lumi, dincolo de cea terestră. Pentru ei nu mai există actul morții, la ceasul cel mare dezbrăcându-şi

definitiv haina trupească, părăsesc conştient lumea terestră, pentru a se reîntoarce în patria lor eternă, între iubiții lor, în sferele lumii spirituale.

Această stare excepțională este urmarea unui şir de vieți trăite în renunțări, în ceea ce priveşte fascinația vieții omeneşti. Aceşti oameni s-au condus cu înțelepciune, înțelegând că totul e efemer în viața pământească. Aceste entități spirituale au absolvit şcoala vieții terestre cu mare vrednicie, urcând zeci de trepte spirituale într-o singură viață, pe când alții, pentru aceeaşi ascensiune, au nevoie de zeci de vieți trupeşti. Oricine poate ajunge la aceste stări fericite, dar îți trebuie voință, ca să duci o viață conformă planului divinului Creator. Să iubeşti, să ajuți în tot momentul, să te mulțumeşti cu ceea ce ți-a dat destinul şi să nu te mai preocupe problemele lumeşti. Somnul reglementar, alimentația vegetariană, purificarea, rugăciunea la tot pasul, dar mai presus de toate - iubirea față de tot ce a creat Tatăl, te duc sigur la aceste stări şi grade evolutive. Ei, dar cine o poate face? Greu, foarte greu ca omul să se smulgă din noianul plăcerilor şi poftelor vieții pământeşti; şi totuşi, repet, e posibil.

Într-adevăr, există în lume o lege a obişnuinței, care poate ajuta oricărui om la realizarea atingerii unui scop. Totul e să vrei.

Făcând exerciții zilnice, cu consecvență şi la anumite ore stabilite, poți să ajungi, cu ajutorul Cerului, la rezultate uimitoare. E posibil, dar pentru aceasta se cere mai întâi o moralitate desăvârşită, o credință profundă şi o înclinare nețărmurită de a face binele în jurul tău. Cel ce nu va avea aceste prealabile dispoziții sufleteşti, să nu se apuce de aceste exerciții. Saltul sufletului său va fi prea puternic şi îşi va pierde noțiunea realităților. Mintea acestui om se va tulbura şi va deveni un dezechilibrat mintal şi chiar mai rău.

Aşadar, atenție! Nu vă angajați pe căi necunoscute. Ştii de unde pleci, dar nu ştii unde vei ajunge. Pentru asemenea oameni este preferabilă evoluția normală - firească, înceată dar sigură - care îi duce la stări gradate şi conştiente ale spiritului.

Marii asceți indieni şi tibetani ajung, prin viața lor austeră şi consacrată exercițiilor spirituale, să părăsească vehicolul lor fizic, parcurgând mari distanțe. Acolo pot să-şi creeze un alt corp material, prin care se manifestă, se arată şi vorbesc cuiva, şi apoi, dematerializându-se, se întorc, precum fulgerul în trupul lor. Asemenea mari spiritualişti, numiți yoghini, pot să meargă deasupra apei, pot să stea în mijlocul flăcărilor, fără ca un fir de păr să ardă de pe trupul lor; pot să se ridice cu trupul lor în spațiu, şi ca un aeroplan, să treacă peste lacuri, munți şi păduri; pot să se facă nevăzuți, dematerializându-şi propriul lor trup, şi refăcându-l apoi în altă parte. Dar niciodată nu fac aceste fenomene ca demonstrație ostentativă marelui public, ci numai pentru a-şi încredința ucenicii. Mici şi uşoare evadări ale spiritului din temnița sa se petrec la oricare dintre noi, dar numai în caz de boli grave, când tiranul nostru, trupul, a slăbit încât forțele sale s-au redus şi nu mai are tăria de a reține sufletul în interiorul său. Atunci, spiritul călătoreşte departe, prin alte oraşe şi țări, şi se arată celor dragi, sub forma unui om de ceață, a unei fantome. De asemenea, în preajma morții sau imediat după moartea trupului, entitatea spirituală pleacă în depărtări şi se arată la iubiții săi, ori la cel căruia i-a făgăduit în timpul vieții că i se va arăta.

Față de fenomenele produse de marii maeştri yoghini, aceste manifestări fantomatice sunt comparabile cu începuturile modeste ale unui copil la vioară, față de genialitatea unui valoros muzician. Marii şi rarii asceți ai planetei noastre sunt capabili să producă fenomene pe care mintea omului, judecata noastră, la lumina cunoştințelor ştiințifice actuale, nu le pot admite, mai ales că mulți, foarte mulți nu le-au văzut şi nici nu au auzit de ele. Totuşi, despre aceste fenomene au scris şi au vorbit mari şi serioşi învățați, şi mulți guvernatori englezi, civili şi militari, din regiunile Indiei Şi ale Tibetului.

Omeneşte ai dreptate să te îndoieşti, dar să nu uităm că întotdeauna au existat fenomene şi lucruri pe care omul le-a socotit imposibile şi azi le vedem realizate. Imposibilul nu există decât pentru un anumit moment al evoluției omenirii.

Moartea

Fenomenul morții l-a preocupat pe om de la apariția sa pe pământ. Nici un eveniment nu l-a pus mai adânc pe gânduri ca starea de nemişcare şi răceală din momentul morții trupului omenesc. Sălbaticul cel mai primitiv are noțiunea morții, are sentimentul că s-a petrecut ceva extraordinar cu semenul său, căci nu mai simte şi nu se mai mişcă. Acest sentiment s-a întărit prin observarea că toate ființele mor după o vreme.

Într-adevăr, tot ce există, materii şi ființe, trebuie să-şi schimbe starea. Toate mor, după înțelesul nostru omenesc, toate trec prin diferite faze, din punct de vedere spiritual. Săracul şi bogatul, ignorantul şi savantul, cu toții trebuie să trecem prin poarta morții, care ne duce la viața spirituală. Toți suntem supuşi durerii de a vedea pe cineva iubit, plecând de lângă noi în lumea invizibilă ochilor noştri fizici.

Acest eveniment, extrem de natural, instituit cu desăvârşită înțelepciune de Cel Atotputernic, a produs asupra omului - pe parcursul a mii şi mii de secole - atâta frică, atâtea griji şi superstiții, încât toată existența lui a stat sub teroarea zilei fatale, că va muri, se va prăpădi pentru totdeauna.

Nici azi, când omul a ajuns să scruteze multe din secretele naturii, omenirea nu este lămurită ce este dincolo de mormânt. Altădată, marii inițiați cunoşteau cauza şi scopul acestui fenomen. Restul omenirii era neştiutoare şi prea înapoiată ca să înțeleagă tainele şi actele intime ce au loc cu prilejul trecerii din lumea materiei grosolane, în cea a materiei eterice. Azi însă, lărgindu-se gradul de înțelegere al omului, e posibil să se reveleze unui număr mai mare de oameni seria de fenomene ce au loc în timpul desprinderii entității spirituale din haina sa terestră.

În infinita Sa înțelepciune, Tatăl iubitor aprinde în anumite locuri candele, înalte cercuri de revelație, şi prin aleşii Săi spațiali formează instrumente - mediumi, prin intermediul cărora entitățile spirituale revelează oamenilor întregul proces al morții, modul cum se face trecerea din starea fizică în cea spirituală. Prin aceste cercuri de revelație sau de inițiere, omul primeşte cunoştințe direct din Cer, prin intermediul mediumului.

Există câțiva oameni, risipiți prin mulțimea omenirii, cu darul minunat de a vedea şi auzi fenomene şi lucruri pe care majoritatea nu le vede şi nici nu le aude. Aceştia văd entitățile spirituale şi aud vorbirea lor exprimată prin gânduri ce par a fi vorbire omenească. Un asemenea om e un fericit al pământului, pentru că are cunoştință de entitățile spirituale care îşi duc traiul în sferele cereşti. Pentru un asemenea om, moartea nu mai prezintă un aspect îngrozitor, el văzând toate etapele morții, actul morții în toată desfăşurarea ei, înțelege că moartea nu este decât un fapt ce înlesneşte omului ascensiunea pe scara evoluției veşnice.

Este o necesitate imperioasă ca omul să ştie ce este moartea, să se convingă de rostul acestui mare act din existența sa, pentru a scăpa de povara gândului „Am să mor!" Cunoscând Adevărul, el nu va mai fi copleşit de durere, bătut de vântul gândurilor negre, că şi-a pierdut pentru veci iubita sa soție, scumpa sa mamă ori adoratul său copilaş.

De ce această jale, de ce această nelinişte? Dacă omul ar cunoaşte Adevărul, n-ar mai fi atâtea zbuciumări sufleteşti, atâtea tragedii, sinucideri şi tulburări mentale, cu ocazia plecării celor apropiați.

Această trecere de la o stare la alta este un fenomen comun întregii creații. Apa este lichidă, ea poate trece în anumite condiții în stare solidă, gazoasă sau radiantă. Dar în orice stare s-ar afla, ea tot apă rămâne. Mineralul dilatat prin căldură, contractat prin frig, crapă, se sfărâmă în bucățele, în, țărână. La rândul său, praful poate fi dizolvat de apa ploilor, prefăcut în soluție şi absorbit astfel în corpul plantelor, unde se preface în materia constitutivă a plantei. Cei neştiutori, privind o plantă, nici nu bănuiesc că în interiorul ei există acelaşi mineral, acelaşi lut, piatra de var sau nisipul pe care calcă piciorul lor. Plantele mor, animalele mor şi ele, adică sunt părăsite de sufletul lor, de acel ceva care le dă viață. Planetele şi stelele, la o vreme se destramă, se pulverizează şi apoi se risipesc în spațiu, pulberea lor fluidizându-se mai târziu şi reîntorcându-se la izvorul de unde au purces cândva, cu miliarde de veacuri în urmă.

În lumina acestui adevăr, viața omului dobândeşte un alt înțeles, iar moartea, din oribilă, respingătoare, devine un eveniment firesc, chiar fericit, pentru motivul că omul scapă din

întunericul vieţii pământeşti, pentru a trece într-o lume de lumină, unde viaţa este mai uşoară, scapă de noianul suferinţelor şi grijilor necurmate, pentru a trece într-o lume liniştită şi plină de fericire - dacă s-a silit să păzească legile divine.

Este o necesitate absolută ca omul să cunoască ce se va petrece cu el în momentul morţii, pentru ca acest prag ce desparte două existenţe - cea terestră şi cea spaţială - să fie trecut cu toată încrederea, deoarece numai astfel ne redobândim repede conştiinţa în lumea cealaltă. Dacă, la ora fatală, omul vine cu idei false din lumea terestră, rămâne sub domeniul fricii şi al neştiinţei, iar trecerea se va face greu, cu o agonie prelungită; în plus, ajuns acolo, multă vreme spiritul nu e lămurit unde se află, ce s-a întâmplat cu el, se zbate în neştiinţă, şi târziu, uneori foarte târziu, află că nu mai este în lumea fizică, ci într-o lume formată dintr-o materie diferită şi în condiţii cu totul deosebite de cele pământeşti.

Acest act general şi natural a generat nenumărate presupuneri şi diferitele credinţe. Astfel, cei care pretind că ar cunoaşte mecanismele lumii fizice, nu văd în viaţa plantelor, animalelor şi a omului decât fenomene fizice, chimice şi biologice, considerând că viaţa omului este trăită acum pe pământ, şi nu este altceva decât rezultatul funcţiilor aparatelor şi sistemelor din organismul său. Aşadar, „Bucură-te, omule, cât trăieşti, căci după moarte nu mai eşti decât un stârv nesimţitor, pe care viermii îl vor roade şi fărâmiţa. Totul s-a isprăvit cu tine, când ai ieşit din cadrul vieţii".

O altă categorie de oameni cred că mai există poate ceva dincolo de moartea trupului. Ei vorbesc despre o viaţă din lumea cealaltă, deşi nu ştiu ce este, cum este, unde este acea lume şi cum îşi duce omul acea viaţă? Aceşti oameni - suflete bune, miloase, cumpătate în fapte şi în cuvinte - cred în afirmaţiile reprezentanţilor bisericii de care aparţin, şi anume că există o altă viaţă, pentru care omul trebuie să se silească să o dobândească. Dar slujitorii bisericii nu pot da nici o lămurire despre această viaţă spirituală, deoarece, ei înşişi au pierdut orice contact cu Cerul, rămânând doar cu zidurile bisericilor care au devenit simple construcţii; pentru că o biserică întreagă poate deveni o casă obişnuită când cei care intră în ea respiră doar în mărginirea lutului lor terestru, pe când un copac devine templu sfânt când este îmbrăţişat de două mâini a căror suflet este un canal al Divinităţii. Aşadar, reprezentanţii bisericilor nu sunt în stare să explice sau să descrie absolut nimic din fenomenele sau fiinţele sferelor cereşti, ei doar impunând o simplă afirmaţie care te lasă rece şi nu te scoate din cercul îndoielii. Bieţii oameni ar dori să se conformeze unei vieţi exemplare, dar nu se pot scutura de apăsătoarea şi zdrobitoarea îndoială: „Aşa o fi? Mai există pe undeva un loc unde spiritul omului îşi mai continuă existenţa?"

În fine, există oameni, foarte puţini la număr, care cunoscând ceva din ceea ce se află dincolo de vălul ce desparte lumea vizibilă de cea invizibilă, se silesc să-şi ducă existenţa terestră în deplină cunoştinţă de urmările ei, pentru a putea, după moartea trupului lor, să se bucure de o viaţă spirituală cât mai fericită.

Din cele expuse, se vede că există cel puţin trei categorii principale de oameni care au vederi deosebite asupra vieţii. Unii nu cred în existenţa vieţii dincolo de moarte. Alţii înclină a crede, şi ca atare se silesc să dobândească fericirea cerească, dar nu ştiu cum o fi şi unde o fi. În fine, a treia categorie cunoaşte o parte din Adevăr şi se sileşte să ducă o viaţă corectă, ştiind că ceea ce seamănă, în viaţa terestră, va culege în vieţile viitoare.

Curios este faptul că în vremurile îndepărtate, omenirea era mai simplă, necunoscătoare a fenomenelor din natură, dar era mai încrezătoare în existenţa unei vieţi după moartea fizică. Azi, când mintea omului este mai clară şi când suma cunoştinţelor terestre duce la concluzia existenţei unei Divinităţi şi a unui plan de evoluţie, nu se mai crede în nemurirea spiritului, intr-o viaţă dincolo de hotarul morţii. Curiozitatea creşte când vedem că statele civilizate care domină pământul prin puterea lor militară, prin prosperitate economică şi descoperiri ştiinţifice, sunt atât de înapoiate în cunoaşterea legilor spirituale şi sufleteşti, iar popoare sărace şi înapoiate cunosc unele legi şi fenomene din domeniul invizibilului, şi anume legea evoluţiei veşnice şi rolul vieţilor nenumărate, pe care omul trebuie să le parcurgă pe Pământ şi pe alte planete, ca să urce pe scara cunoaşterii şi a moralităţii. Răspunsul îl găsim în faptul că noi, europenii, suntem o rasă de oameni noi, care avem, e drept, toată vigoarea tinereţii, dar şi o superficialitate în cugetare, pe când popoarele Orientului -

indienii, chinezii, tibetanii etc, sunt popoare bătrâne, al căror trecut se pierde în negura vremurilor, ei numărând în istoria lor dinastii, legislatori şi învăţaţi de acum 30.000 de ani.

Occidentalii, cu viaţa lor intensă, cu goana după realizări pământeşti, cu frământări pentru câştiguri materiale, acordă prea puţină atenţie preocupărilor sufleteşti. Popoarele Orientului pe lângă satisfacerea vieţii trupeşti, acordă o atenţie deosebită necesităţilor sufleteşti şi spirituale; din această cauză, puterile lor sufleteşti sunt mai mari. Astfel se explică numărul mare al celor care se bucură de facultăţi spirituale în rândul acestor popoare, pe când în ţările occidentale persoanele clarvăzătoare sunt foarte rare.

S-ar fi cuvenit ca aceste taine să fie cunoscute de preoţimea tuturor religiilor şi să fie comunicate omului, dar cei care le cunosc - rabinii - o ţin ascunsă. Preoţimea creştină - care a cunoscut şi propovăduit timp de două sute de ani după plecarea Domnului din preajma Pământului, nemurirea spiritului şi reîntruparea acestuia - a pierdut orice cunoaştere referitoare la lumea invizibilă, iar azi, neştiutoare, se mărgineşte să propovăduiască doar dogma referitoare la conduita vieţii fizice. Ea nu mai este în măsură să explice viaţa omului după moarte, mărginindu-se doar la simple afirmaţii despre o viaţă plină de chinuri în iad, pentru cei care s-au făcut culpabili în lumea pământeană, şi de o viaţă fericită în rai, pentru cei care s-au conformat preceptelor propovăduite de Sfânta Scriptură, interpretată de fiecare biserică după bunul său plac, prin judecăţi infirme şi mărginite. Unde este iadul şi raiul, sub ce formă şi cât timp îşi petrece omul existenţa în aceste locuri - nu ştie nici ea. Biserica era iniţial în posesia Adevărului, dar azi nu mai este în măsură să ne descrie originea vieţii, rolul vieţii şi legile care îi domină evoluţia, în eternitate.

În timpurile îndepărtate iniţiaţii transmiteau oral discipolilor aceste cunoştinţe, iar în prezent, se aştern pe hârtie, formând diferite tratate. Obţinute de la autori diferiţi, în ţări şi timpuri diferite, prin compararea lor s-au ales părţile comune şi constant transmise, construindu-se Doctrina spiritistă revelată. Din expunerea ei, omenirea află azi despre rostul spiritului şi sufletului în lumea fizică şi metafizică, despre creaţia Tatălui şi despre natura şi atributele Fiinţei supreme.

În general, aceste comunicări nu sunt crezute de ignoranţi, cei care se pretind savanţi le neagă cu încăpăţânare, fără ca măcar să le studieze, deşi Tatăl ceresc a dat fiecărui om judecată, prin care să cerceteze lucrurile şi faptele, să le cântărească şi să extragă din ele Adevărul.

Este la mintea celui mai simplu om că dacă explicaţiile referitoare la modul în care moare omul, cum se reîntrupează şi traiul său în spaţiu, ca entitate spirituală, se potrivesc la douăzeci, o sută, o mie de comunicări făcute în timpuri diferite şi unor persoane clarvăzătoare, străine între ele şi aflate în ţări îndepărtate unele de altele, este riepermis, ca să nu zic stupid, să nu le dai crezare. Logica, bunul-simț cere să citeşti, să cercetezi şi să cauți să te convingi prin propriile tale simțuri, în felul acesta, oricine are ocazia să descopere comunicările entităților spirituale luminoase, coborâte printre noi, pământenii. Prin aceste comunicări ele ne descriu existenţa lor în imensitatea spaţiilor, senzaţiile trăite cu ocazia trecerii pragului morţii; oferindu-ne totodată sublime sfaturi prin care să ducem o viaţă cuminte, frăţescă, pentru a ne bucura de fericirea vieţii spaţiale.

Cunoscându-se aceste taine, omenirea va vedea în actul morţii o simplă trecere de la o formă de viaţă la alta, asemănătoare oarecum ieşirii dintr-o casă în curte, dintr-o închisoare la libertate. Fenomenul se petrece ca şi cum unul şi acelaşi om şi-ar dezbrăca un pardesiu şi l-ar agăţa în cui. Oare, prin acest act, îşi pierde omul personalitatea? Desigur că el rămâne absolut acelaşi, cu aceeaşi judecată, cu aceleaşi simţăminte, calităţi şi defecte; cu alte cuvinte, cu acelaşi bagaj intelectual şi moral, cu afecte şi pasiuni pe care le-a avut până atunci. Moartea fizică nu schimbă cu nimic ceea ce a văzut, citit, auzit şi experimentat omul în diferitele sale vieţi terestre. După moartea fizică, la deşteptarea sa în lumea spaţială, el nu este nici mai presus nici mai prejos de gradul său evolutiv.

Se poate întâmpla ca într-o viaţă terestră o entitate spirituală să fie un profesor universitar, un ministru sau orice altă personalitate şi cu toate acestea, duhul său are un grad evolutiv inferior. Dar e posibil ca un biet cioban, un biet ţăran, neştiutor, dar admirabil ca moralitate, după destrupare să fie o mare lumină spirituală, ocupând în viaţa cerească un înalt grad spiritual. Prin urmare valoarea unei entităţi spirituale nu se măsoară după rangul său social pământesc, după cunoştinţele sale lumeşti, ci după vechimea scânteii sale divine, după gradul său de evoluţie morală şi intelectuală.

Deşi omenirea este încă departe de cunoaşterea înaltelor taine ale naturii, totuşi citirea şi auzirea lor o pune pe gânduri, şi într-o oarecare măsură îşi va schimba conduita, pentru că ideile lucrează asupra ei asemenea unor forțe, îndemnând-o să nu mai genereze cauze ale căror efecte se vor întoarce împotriva ei. Cunoscând câte puțin din aceste taine, linia vieții umane va fi mai fermă, mai demnă, şi moartea nu va mai stârni groaza încercată de toți cei care nu cunosc Adevărul.

O, Doamne, cât aş dori ca frații mei să ajungă cu toții la cunoaşterea acestor adevăruri, orânduite de Tine în lume! Pentru că cine se osteneşte să studieze această ştiință, nu va mai greşi!

Cunoştințele cu privire la univers şi viață constituie o ştiință, pentru că fenomenele se produc veşnic după aceleaşi legi, norme fixe, după care se desfăşoară viața. Or o sumă de legi ce privesc aceleaşi fenomene, produse totdeauna în aceleaşi condiții, formează o ştiință. Dar această ştiință te poartă către Autorul tuturor forțelor şi legilor stabilite, la Ființa supremă, Tatăl creator. Raportul dintre om şi Creatorul lumilor văzute şi nevăzute se numeşte religie. Cunoaşterea acestei ştiințe, nu te va mai lăsa să cazi în greşeala atâtor bănuieli şi superstiții, ce bântuie omenirea.

Când va ajunge să se convingă că moartea e un act absolut natural, ca orice necesitate fiziologică - fiind o trecere necesară dintr-o formă de trai într-alta - omul nu va mai cădea în greşeala de a boci zile şi ani plecarea în lumea invizibilă a celor dragi. El va şti că durerea sa produce vibrații, a căror unde eterice străbat spațiile din jurul pământului. Aceste unde, având o anumită forță, o anumită lungime de undă, merg şi se adresează direct celui plecat din lumea fizică, producând asupra lui o impresie penibilă. Sărmanul spirit, nici nu şi-a revenit bine din zăpăceala trecerii pe poarta morții şi este copleşit de tristețea, de vibrațiile simțămintelor de durere, jale şi deznădejde ale celor rămaşi în lumea fizică. Această durere îl zguduie atât de mult, îl tulbură atât de puternic, încât multă vreme nu-şi poate lămuri noua stare, şi foarte târziu ia cunoştință pe deplin de mediul unde se află. Suferințele iubiților săi lăsați jos, în planul pământesc, îl întristează atât de mult, încât în loc să-l ajute la desluşirea noii situații, la avansarea lui, aceştia îl trag în jos, lângă ei, aproape de pământ, şi nu-i dau posibilitatea sufletească să se despartă de ei, pentru a se înălța în sfera cerească, în zona spațială, cuvenită gradului său evolutiv. Astfel, îi fac un rău, din necunoaşterea legilor vieții şi ale morții, şi din egoismul lor că nu-l mai au fizic printre ei.

Orice efort este insuficient pentru a convinge, pentru a îndemna pe toată lumea să se lase de doliu, de haina neagră, de crepul de jale - semnul deznădejdii, al regretului plecării în lumea luminii, al celui drag. Nu mai este nevoie de aceste demonstrații arhaice, de pe vremea când omenirea abia se orienta în viață, ca şi bietul copilaş în primii săi ani de existență. A trecut vremea când în mormânt se puneau bani pentru ca defunctul să aibă cu ce plăti transportul şi taxele pe la diferitele vămi cereşti, sau era îngropat cu armele sale. Au fost timpuri de grozavă ignoranță, când se îngropa sau se ardea soția, sclavul şi calul celui plecat în lumea sferelor cereşti.

Dacă îi iubiți cu adevărat pe cei plecați de lângă voi, nu-i mai plângeți, căci aceste lacrimi îi ard fluidic, cum arde jăratecul trupul vostru. Este mai bine, mai demn, mai spiritual, să vă înălțați gândul cu iubire, cu respect, rugându-vă zilnic pentru luminarea şi avansarea pe cărarea vieții lor veşnice. Alături de aceste rugăciuni este de mare folos - pentru cel ce se roagă şi pentru cel pentru care se roagă - ca vorba sau gândul să fie tradus în faptă.

Tot ce există în natură, de la electron la univers, e legat unul de altul, formând un bloc condus pe calea destinului spre mai bine, mai frumos, spre perfect. Tatăl doreşte ca omul, deşi absolut liber în gândurile, vorbele şi mai ales pe faptele sale, să lucreze la marea operă de solidaritate, la ajutorarea celui slab, la mângâierea celui întristat, la adăpostirea, îmbrăcarea şi hrănirea celui în mizerie. In această idee, având în vedere legea solidarității, ajutați, în numele celui plecat, după posibilitatea voastră, pe orice nenorocit ieşit în cale, indiferent de neam sau religie. Prin aceasta ajutați un greşit al vieții, din alte întrupări, iar pe de altă parte ajutați pe iubitul vostru din spațiu, care în virtutea legii corespondenței va primi unde fluidice superioare şi situația lui se va îmbunătăți. Ilustrez această recomandare cu un exemplu.

Într-una din zilele lui decembrie 1936, ghidul cercului nostru de revelație - Sfântul Mina, ne recomandă să ne rugăm pentru sufletul unui oarecare Vasile. „Rugați-vă pentru el, sărmanul, căci, născut orb în lumea voastră, a trăit până către bătrânețe în întunericul vieții fizice. Dar la o vreme, disperat de soarta lui, sărmanul şi-a curmat viața, crezând că termină cu nenorocirea. Vai lui! A

scăpat de întunericul lumii voastre, dar venind aici a dat peste o beznă şi mai profundă. O faptă necugetată, prin care acum e şi mai nenorocit."

Noi, asistenţii, ne-am propus să ne rugăm pentru sufletul său, să aprindem câte o lumânare la biserică şi să facem câte o mică pomană în numele lui. A trecut o vreme şi într-o seară, la o şedinţă, ne pomenim că ghidul ne anunţă prezenţa lui Vasile, care în cuvinte foarte înduioşătoare, ne mulţumeşte şi ne aduce la cunoştinţă că a început să se risipească bezna din jurul său şi că întrezăreşte lumina materiilor spaţiale.

Nu există entitate spirituală, care, după ce a părăsit lumea fizică, să nu coboare la suprafaţa pământului, pentru a-i vizita pe cei lăsaţi jos, pentru a-i sugestiona cu îndemnuri de curaj sau a-i ajuta, dându-le fluide de întărire fizică, de sănătate, ori chiar să-i ajute efectiv în activitatea lor intelectuală sau fizică. Evident, duhurile neavând trup nu pot ajuta în această direcţie decât pe cale fluidică - materie pe care o concentrează cu puterea voinţei şi a gândului lor până aproape de a deveni o forţă fizică. Ele vin mereu lângă noi, ne îmbrăţişează, ne sărută, îşi sprijină capul pe pieptul nostru, dar având vehicole formate din materii subtile celei fizice, rămân imperceptibile organelor noastre senzoriale. Se întristează când ne văd şi ne fac cunoscută prezenţa lor prin mici semne: trosnituri de obiecte, ciocănituri în oglindă sau geam, spargerea de la sine a unui pahar, ori printr-o străfulgerare, dacă odaia este întunecată.

Va veni vremea, peste mii şi mii de ani, când omenirea avansând mereu pe cărarea nevăzută a progresului spiritual, va ajunge să-i vadă şi să-i audă pe cei din lumea,spaţială. Prin concentrare mentală, oamenii trupeşti vor lua legătura cu lumea spirituală, aşa cum vorbim şi ne înţelegem azi noi, oamenii, între noi. Atunci, cei mai mulţi vor crede în existenţa spiritului veşnic nemuritor, atunci vor înţelege tainele naşterii, ale vieţii şi ale morţii, şi motivul pentru care Tatăl ceresc Populează din veşnicie spaţiile infinite cu miliarde de corpuri cereşti. Dar până atunci, doar acei oameni au darul de a auzi şi vedea lumea spirituală cu locuitorii săi, a-l căror spirit a revenit de toarte multe ori la viaţa trupească, trezind prin suferinţă la o conştiinţă superioară scânteia divină dinei - miezul spiritului lor, care a dobândit un grad înalt pe scara evoluţiei. Chemând mental pe cei iubiţi, aceşti clarvăzători se pot întreţine cu ei, primind răspuns la întrebări, în limita permisă oe superiorii entităţilor spirituale cu care comunică. Orice comunicare fără învoire prealabilă este pedepsită. Voi da un exemplu.

Trăia în Bucureşti un cetăţean care ducea o viaţă cuminte şi retrasă, din modestul său venit. Potrivit trecutului său spiritual, Domnul l-a învrednicit cu darul auzului spiritual. Pe vremea când era elev la şcoala comercială din Bucureşti, avea un coleg cu care se înţelegea foarte bine. Acest coleg a părăsit de tânăr viaţa terestră, întorcându-se în lumea spirituală. Intr-o seară, mentalul cetăţeanului fiind liber şi liniştit, aude „glasul" fostului său coleg - locuitor al Cerului - care îi aduce la cunoştinţă că în curând va avea o mare nemulţumire, de unde nici nu se aşteptă; şi anume, fratele îl va da în judecată, cerându-i o pretinsă sumă pe care ar fi primit-o de la mama lui, înainte de moartea acesteia. Într-adevăr, peste câteva zile primeşte citaţie de chemare în judecată, dar neexistând nici o probă, fratele pierde procesul.

Entitatea spirituală a făcut această comunicare cu de la sine putere, fără permisul superiorului său. Urmarea a fost că, pentru greşeala sa a fost judecată şi condamnată la o nouă întrupare. A trecut mai bine de un an şi cetăţeanul nu a mai fost vizitat din spaţiu de prietenul său spiritual. Într-o seară îi aude cu mirare din nou „glasul". Întrebându-l de ce a lipsit atâta vreme, primeşte următorul răspuns: „Dragul meu, orice greşeală, cât de mică, se plăteşte, fie de către voi, fie de către noi. Iată, pentru faptul că te-am prevenit de ceea ce intenţiona fratele tău, am fost pedepsit să mă nasc în sânul unei mame aici, în Bucureşti. Am stat în întunericul întrupării şi după naştere, trupul meu a mai trăit câteva luni, după care m-am întors, lăsând în lacrimi şi durere pe sărmana mea mamă, care cu mare dragoste m-a purtat la sânul ei. Acum iată-mă iar liber şi voi mai veni la tine, dar nu îţi voi comunica nimic, fără învoirea celor mai mari."

A nega este uşor şi comod. Cuminte este ca atunci când auzi despre o problemă care depăşeşte sfera cunoştinţelor tale sau despre un fenomen ce ţi se pare ieşit din comun, să spui: „Poate o fi aşa! Voi cerceta, şi voi avea ocazia să mă conving." Dar nu ţi-e permis ca fără nici un

studiu, fără nici o cercetare, sentențios, să spui: „E imposibil! Această afirmație nu este serioasă, nu este cunoscută de știință!"

Am știut noi ceva despre existența microbilor, care fiind atât de mici - trei-șapte miimi dintr-un milimetru - nu se pot vedea cu ochiul liber nici în apă, nici în aer, nici pe corpurile sau obiectele din jurul nostru? Nu! Pentru că ochiul nostru nu percepe decât până la o anumită limită. Or corpul viețuitorului fiind sub această limită e transparent și razele de lumină trec prin el și-l scaldă într-un ocean de lumină din care cauză bietul nostru ochi nu-l mai vede. Când s-a descoperit microscopul, care mărește de mai multe mii de ori, am aflat de existența acestor viețuitoare, și de atunci s-au scris mii de pagini despre viața și forma lor, despre activitatea lor malefică sau benefică.

La fel se petrece cu entitățile spirituale, omul nu le vede dar cu toate acestea ele există. Lumea terestră de azi, va forma mâine pe cea spirituală din spațiu. Noi trimitem în spațiu morții noștri, iar ci ne trimit noii-născuți. A sosit timpul ca pe lângă cunoștințele referitoare la materia fizică, să cunoaștem și ființele spirituale, rostul și viața celor două lumi care se întrepătrund, se influențează una pe alta și se ajută la ascensiunea entității spirituale pe Scara lui lacob, în veșnicie, spre infinita cunoaștere și putere.

Actul morții

Senzațiile care preced și urmează actul morții fizice sunt infinit de variate de la om la om, și ele depind mai ales de meritul, de înălțimea morală a spiritului care părăsește pământul.

În general, separarea spiritului de corpul fizic se face gradat, foarte lent. Uneori această separare se face cu mult înaintea încetării funcțiilor organismului uman. Cu cât legătura fluidică dintre trup și suflet este mai mare, omul al cărui trup moare simte o durere mai mare și agonia este mai lungă.

Pentru omul cu multe greșeli, momentul destrupării spiritului este plin de frică. Ce va fi, unde va merge? Are impresia că în față i se deschide un abis, care îl cheamă și unde se va prăvăli. Pentru cel blând, milos și moral, moartea se manifestă sub forma unei slăbiciuni; îl cuprinde o piroteală, care îl trage pe nesimțite într-un somn dulce, plăcut. Degajarea spiritului se face pe nesimțite, deoarece prin îndeplinirea datoriilor morale nu s-a legat puternic de partea materială a acestei lumi, prin urmare a fost slab unit de corpul său fizic. Câtă luptă, câtă agonie la omul lipit de bunurile pământului, care nu a cunoscut decât plăcerile materiale, uitând că e vremelnic pe acest pământ!

Când omul e gata să treacă din viața pământească în viața cerească, se observă stingerea treptată a funcțiilor vitale, deși organele fac mari sforțări pentru a-și îndeplini în continuare rolul. Cauza reducerii treptate a puterilor trupului se datorează corpului vital, întreținătorul vieții trupești, stingându-se ca o candelă în care s-a consumat untdelemnul. Corpul vital nu mai are vitalitate suficientă, pentru că nu mai primește influxuri suficiente de la sufletul retras treptat din corpul fizic, în caz de accident, acest proces este scurt și rapid, iar în caz de boală, slăbiciunea fiziologică îl cuprinde pe om cu o derulare mai lentă.

Când ora morții a sunat, nici o putere din lume, nici o știință omenească nu mai poate împiedica plecarea spiritului din lumea fizică și trecerea lui în lumea spirituală. În momentul când perispiritul începe să-și desfacă legăturile de celulele trupului, se simt furnicături în tălpile picioarelor. Treptat, perispiritul se retrage din picioare și mâini. Vitalitatea părăsind extremitățile trupului, acestea se răcesc și își pierd sensibilitatea. Perispiritul se retrage în lungul picioarelor, apoi în lungul abdomenului, și se întâlnește în piept cu partea venită din mâini. Aici se face un mic popas, după care retragerea continuă în lungul gâtului, ajungând în cap, unde înconjoară sistemul cerebral. Din cauza comprimării perispiritului în encefal, acesta dobândește o puternică luminozitate, ce radiază prin craniu, formând în jurul său o aureolă. Această aureolă poate fi observată, pe întuneric, de către cei care veghează muribundul. În aceste momente, omul e dus, pierdut ca într-un vis, văzându-și defilând prin mental toate actele vieții, întâmplările prin care a trecut și manifestările sale de cruzime sau iubire. Nimic nu se uită; imaginile acțiunilor se derulează înaintea spiritului, asemenea unui cinematograf. își vede ambițiile neîmplinite sau succesul obținut, vede recunoștința celor pe care i-a mângâiat, sau ura celor pe care i-a făcut să sufere. Se vede așa

cum este în realitate - nu mai este nici bogatul, nici săracul, nici împăratul, nici țăranul, ci omul cu merite şi greşeli.

Panorama întregii vieți terestre se derulează fulgerător, după care spiritul este cuprins de o amnezie completă, de o întunecime, de o inconştiență desăvârşită. Învelit de perispirit, spiritul se strecoară afară prin creştetul capului, sub forma unei cete alburii, ce se înalță spre tavanul încăperii. Entitățile spirituale inferioare, mai materialiste, părăsesc trupul prin gură, o dată cu ultimul suspin. După ee întreaga masă fluidică a perispiritului s-a degajat din coipul fizic, se adună, se concentrează şi ia forma trupului ce îşi sfârşeşte viața. În fine, cordonul se rupe şi spiritul îşi ia zborul spre regiunile subtile ale spațiului, trecând prin tavan, perete sau fereastră, fără nici o dificultate.

Până când nu s-a rupt cordonul fluidic - sufletul fiind legat de corpul fizic - sistemul cerebrospinal mai funcționează, vorbirea se manifestă sub voința spiritului exteriorizat şi muribundul spune că vede în cameră, în jurul său, ființe fluidice, în care îşi recunoaşte părinții sau prietenii, plecați deja din lumea terestră. Uneori întreține conversație cu ei, iar cei de față ascultă, se uită, dar nu văd nimic. Aceste ființe invizibile - dintre care una este călăuza în noua viață spațială - au venit, din iubirea ce o poartă celui care părăseşte pământul, să-l ajute la destrupare şi apoi să-l conducă în noua sa călătorie. În fine, o respirație profundă, un suspin adânc este semnul separării complete a spiritului de trup. În acest moment inima îşi opreşte activitatea. Totul s-a isprăvit. Omul real, cel veşnic, şi-a părăsit haina trupească, s-a eliberat din stânsoarea materiei.

În acest moment solemn, cei din jurul mortului sunt cuprinşi de fiori, jalea copleşeşte sufletul lor, plâng şi se aruncă peste trupul ce moare, dar totul e în zadar. Aceste manifestări sunt fapte necugetate, pentru că țipetele lor, exploziile lor sufleteşti, tulbură spiritul care se destrupează şi nu-i dau libertatea necesară de a se separa de trup, ba chiar contribuie uneori la rechemarea sa în trup, pentru câteva momente, pentru ca din nou, cu mari sforțări, să efectueze destruparea hotărâtă. Dacă lumea ar şti cât rău face spiritului prin aceste văicăreli, s-ar abține de la ele. Dacă l-am iubit cu adevărat pe acest om, se impune să ne stăpânim durerea, să facem linişte absolută în jurul său, şi în această tăcere religioasă să ne rugăm şi să mulțumim Celui care a orânduit atât de sublim creația, în acest fel să ajutăm entității spirituale care părăseşte planul fizic să dobândească puteri şi să se desprindă cu uşurință de trupul său.

Să nu-l plângem pe cel ce se destrupează, pentru a se naşte în lumea cerească, într-o lume unde omul este mai conştient şi mai cunoscător al legilor eterne, ci să ne plângem pe noi, cei rămaşi încă în valea plângerii, în lumea suferinței şi a întunericului spiritual. Să nu-i mai plângem pe iubiții noştri, pentru că ne vor vizita, şi din spațiu, ochii lor vor fi mereu îndreptați spre noi, dragostea şi ajutorul lor vor lucra pentru ridicarea noastră, pentru a ne susține în existența noastră tristă pe acest pământ. Ei ne plâng, cu drept cuvânt, pentru că încă n-am terminat seria încercărilor şi sufletul lor e torturat de mila ce ne-o poartă. Se străduiesc să întărească trupul şi sufletul nostru, pentru a trece cu uşurință încercările ce vor contribui la evoluția noastră spirituală.

În continuare voi reda comunicarea unei entități spirituale superioare, referitoare la actul morții. „Omul este bătrân, dar sănătos. A venit însă timpul să-şi părăsească trupul. Ce se petrece în preajma acestui ceas final? Doreşte oare spiritul să-şi părăsească trupul pe care l-a armonizat, l-a condus şi căruia îi datorează o serie de realizări, de plăceri şi bucurii? Anii s-au scurs. Viața în comun, dintre trup şi spirit, i-a unit într-o legătură deosebit de puternică. În această perioadă de timp, sufletul a învățat să-şi hrănească vehicolul eteric sau corpul vital, care în definitiv este şi el de natură fizică. Se simte bine în el, îi este dragă viața în corpul său fizic. Se vede îmbătrânit şi totuşi ar mai dori să trăiască. E drept că nu mai are vioiciunea şi vigoarea din tinerețe, dar încă e bine şi sănătos. Vrea să se mai bucure de frumusețile şi bunurile pământului. Legătura dintre spirit şi corpul fizic a devenit atât de puternică, încât dacă nu şi-ar simți slăbită puterea, memoria, vederea şi auzul, nici nu s-ar gândi la altă existență. De moarte nici nu vrea să audă. Vede, aude că a murit cutare ori cutare - dar parcă acest fenomen e departe de el, existând doar pentru alții, nu pentru el, şi mai ales, nu în curând!

Fraților, am întrebuințat termenul vostru - «a muri», dar el nu este potrivit, pentru că omul nu moare, ci numai îşi părăseşte cele două învelişuri fizice - trupesc sau carnal şi semifluidic sau eteric. Atât de bine s-a obişnuit entitatea spirituală în corpurile sale fizice, încât nu-i mai vine să plece din

ele, fiind asemenea unui ocnaş, care după zece ani de temniță a uitat să mai trăiască în libertate. Dar cum totul în univers are un sfârşit, aşa şi omul; vrând-nevrând, va trebui să plece.

Când, în virtutea Legii divine, soseşte termenul destrupării - termen fixat înainte de momentul întrupării entității spirituale - din înălțimile spațiilor soseşte o entitate spirituală, un mesager special, numit destrupător. Acest mesager se apropie de omul ajuns la capătul existenței sale pământeşti, şi începe să-i vorbească noaptea - spirit către spirit - despre frumusețile sferelor cereşti, despre vremelnicia vieții terestre, despre şcoala terestră pe care deocamdată a terminat-o; îi spune că a sosit momentul să se reîntoarcă acasă, în patria spiritelor, sfere infinite din jurul pământului. Stând zi şi noapte lângă el, destrupătorul îl influențează. Ziua îi sugerează ideea că viața pe pământ e trecătoare - nimeni nu a rămas veşnic aici, toți şi toate viețuitoarele trebuie să părăsească, la o vreme, viața din mijlocul materiei fizice. Noaptea, când spiritul îşi părăseşte trupul, mesagerul destrupător se adresează direct spiritului evadat din peştera trupului, spunându-i: «Frate, ai stat destul în acest trup al tău, te-ai bucurat în el, ai suferit cu el, acum a sosit momentul să te reîntorci la noi».

Astfel, zi şi noapte, spiritul bătrânului începe să se convingă, iar ziua, când se află în casa lui de lut, are idei vagi că nu mai are mult de stat printre oameni, are presimțiri că s-a apropiat socoteala pământească şi începe să comunice această impresie celor din jurul său. Aceştia caută să-i combată presupunerile, să-l încurajeze, deşi văd şi ei adevărul, cel iubit se topeşte din zi în zi, se stinge ca o candelă ce şi-a consumat uleiul.

Slăbiciunea omului bătrân nu provine de la sugestiile strecurate de mesagerul destrupător, ci de la operațiile executate de acesta metodic şi cu mare răbdare. Să vedem în ce constă această operație.

Voi, cei întrupați, vă susțineți, vă reparați trupul prin asimilarea alimentelor digerate. Dar şi corpul eteric funcționează şi din această cauză se uzează şi el. Cum se face repararea, regenerarea lui? Corpul vital se reînnoieşte, se repară prin absorbirea fluidului semimaterial, eteric, aflat în atmosfera din jurul globului vostru. Această absorbire se face ziua prin actul respirației, dar este mult mai intensă noaptea, când spiritul iese din trupul adormit, trăgând după el învelişurile perispirituale, împreună cu o parte din corpul vital. Prin puterea voinței şi a gândului, spiritul adună din atmosfera înconjurătoare fluid eteric fizic sau semieteric, şi îl introduce în corpul său eteric, silind în acelaşi timp să iasă din interiorul său elementele uzate, fluidul perimat. Odată această absorbire îndeplinită, dublul eteric este reintrodus în trup. Prin urmare, omul fizic se hrăneşte prin două modalități: în timpul zilei îşi hrăneşte trupul prin alimente, şi tot ziua - dar cu preponderență noaptea - îşi hrăneşte cu fluid eteric corpul vital.

Spiritul mesager-*destrupător*, care stă mereu în preajma moşului nostru, începe să-i fure din fluidul fizic, îl demagnetizează sau defluidizează, absorbind din el cantități de fluid eteric. În felul acesta, bietul om mănâncă ziua alimente fizice, se hrăneşte noaptea cu fluide magnetice; dar ce folos? pentru că destrupătorul îi ia o cantitate mai mare de fluid decât absoarbe el noaptea, în stare de somn. Aşadar o entitate spirituală destrupată execută o operație ocultă şi clandestină asupra unei entități spirituale întrupate. În această operație nu se amestecă nici o altă entitate spirituală, deoarece fiecare este conştientă că se procedează la o faptă bună, şi anume la eliberarea unei entități spirituale din cătuşele cărnii, ale materiei fizice, şi că se acționează conform ordinelor superioare, date în virtutea Legilor divine.

Destrupătorul ar putea împiedica asimilarea de fluide din timpul nopții, dar aceasta ar însemna pentru duhul exteriorizat al bătrânului, o tortură mai vie decât chinuirea trupului prin frustrarea de hrană fizică. Or această cruzime nu este permisă în lumea cerească, unde domnesc Legile sfinte şi eterne ale universului. Defluidizarea corpului fizic se face ziua, subtil şi nevăzut, în mod consecvent şi progresiv, fără ştirea spiritului, prizonier în întunericul trupului. Defluidizarea bruscă nu este permisă, aceasta producându-se doar în caz de accident sau sinucidere.

Omul se topeşte ca o lumânare, şi în măsura în care îi slăbesc puterile fizice spiritul se eliberează de milioanele de legături nevăzute, înnodate cu corpul său fizic. Astfel spiritul, fiind ceva mai eliberat, devine mai sensibil, mai senzitiv la undele vibrațiilor psihice sosite din spațiu.

Încetul cu încetul, bătrânul nostru, sănătos până mai lunile trecute, se deprinde cu ideea plecării, începe să se împace cu ideea părăsirii lucrurilor scumpe lui, dar mai ales se împacă cu ideea că Tatăl îl recheamă la El, părăsind pe cei dragi de pe pământ.

În fine, a sosit ziua fericită pentru cei care se vor bucura de sosirea lui în Cer, şi tristă pentru cei de pe pământ, care se despart de părintele, fratele sau prietenul lor. Când ceasul cel mare a bătut, sosesc entităţile spirituale din familia sa - fraţi, surori, părinţi, copii - care au părăsit pământul înaintea lui. Ele vin atrase de tainicele legături magnetice şi de vibraţiile primite, aflând că iubitul lor pământean, este gata de a se întoarce în Cer. Atunci ele coboară ca fulgerul, îl înconjoară şi stau în aşteptarea ieşirii sale din trup. Prin prezenţa lor, prin vibraţiile corpurilor lor spirituale şi prin rugăciunea lor, înlesnesc descătuşarea spiritului de corpul fizic. O dată cu ele soseşte şi o entitate spirituală, un expert al spaţiului, un medic ceresc, cu misiunea de a rupe cordonul fluidic ce uneşte perispiritul de corpul vital. El are un rol asemănător cu al moaşei voastre terestre, care taie cordonul ombilical ce uneşte copilul de placenta mamei sale."

Corpul omului se poate compara cu o clădire, construită iniţial pe un schelet de beton armat, în care se înalţă ziduri de cărămizi, pentru a despărţi încăperile între ele. Schema, canavaua trupului omenesc o croieşte spiritul, în momentul începerii operei de reîntrupare, folosind drept materie primă fluidul ce însoţeşte cele două elemente sexuale ale părinţilor. Printre firele acestei canavale, se orânduiesc celulele născute din diviziunea oului, dezvoltându-se cu ajutorul materiilor venite de la mamă. Pe parcurs, spiritul îşi măreşte reţeaua, dintr-o materie asemănătoare luată mereu de la părinţii copilului, şi în acelaşi timp celulele se ordonează după liniile acestor fire. Canavaua creşte şi paralel cu ea creşte şi trupul micuţului din pântecele mamei.

În general, fiecare celulă se compune din trei părţi: o *membrană* la exterior, o substanţă asemănătoare albuşului de ou - la interior, numită *protoplasma* şi un mic corp strălucitor - la mijloc, numit nucleu. În masa protoplasmei se află o mulţime de granule microscopice, numite *micelii*.

Totalitatea reţelei pe care este clădit trupul nostru formează corpul vital. Materia corpului vital este într-o veşnică circulaţie, şi această mişcare este provocată de o mică ramură a marelui curent cosmic, care circulă prin întregul cosmos şi în tot ce se află în el. Sub influenţa acestui curent vital, ce constituie o muzică sublimă, miceliile din interiorul protoplasmei se mişcă, dansează în jurul nucleului. Prin mişcarea lor, se freacă de protoplasma, dar mai ales unele de altele, generând în corpul lor electricitate. Totalitatea electricităţii din micelii produce, prin inducţie, magnetism în masa celulei. Graţie acestei forţe magnetice, celulele ţin una de alta, se atrag între ele, şi constituie ceea ce se numeşte coeziune celulară.

La începutul vieţii umane, celulele se înmulţesc şi trupul creşte. Acest proces se petrece până în jurul vârstei de 28 de ani. Urmează perioada când celulele uzate se înlocuiesc pe măsura distrugerii lor, şi ca urmare, trupul rămâne acelaşi. În fine, vine a treia parte a vieţii terestre, când celulele noi nu le mai înlocuiesc în acelaşi număr pe cele uzate - constatăm scăderea grăsimii, reducerea treptată a sistemului muscular, a taliei trupului şi apar zbârciturile pielii - de aici debilitatea celor ajunşi în vârstă, nemaiavând la dispoziţie dinamismul asigurat de miceliile din celulele numeroase avute în anii precedenţi.

Celulele care se reînnoiesc pe o distanţă mare de timp şi se reduc ultimele sunt celulele nervoase. Din această cauză, encefalul este cel din urmă organ ce pierde contactul cu perispiritul.

Toată această operă de reparare, de înlocuire, se face sub imboldul, sub conducerea spiritului stăpân. Către sfârşitul vieţii, se alătură omului mesagerul-destrupător, un spirit din spaţiu de un anumit grad, cunoscător şi meşter în desfacerea legatarilor fluidice, eliberând astfel firele fluidice ale perispiritului de corpul fizic. Acest specialist, fizician ceresc, face operaţia de slăbire a adeziunii perispiritului de corpul fizic, pentru ca la timpul oportun, desprinderea spiritului de trup, să se facă cu OA mai mare uşurinţă.

În caz de plecare prin boală, fratele spaţial retrage zi de zi o anumită cantitate din fluidul corpului vital al celui pregătit să părăsească viaţa terestră. În dreptul organului din care lipseşte cantitatea de fluid vital, necesar întreţinerii mişcării miceliilor celulare, nu se mai produce electricitate, Şi deci nici magnetism. Din această cauză, slăbeşte vitalitatea organului respectiv, începe dezorganizarea sa şi celulele nu mai au forţa necesară funcţionării lor. În fine, uneori apar

aici şi vietăţi microscopice, viruşi, care desăvârşesc opera distrugerii celulare. Slăbiciunea funcţională a acestui organ produce, prin influenţă, o perturbare, o tulburare şi în alte organe interne şi astfel tot trupul slăbeşte în puteri iar omul se topeşte ca şi ceara la para focului. Când s-a împlinit termenul durerii şi mâhnirii la care trebuia supus, intervine mesagerul-destrupător şi desprinde ultimele fire ale legăturii cu acest corp fizic redus şi fără putere. Entitatea spirituală, scânteia însoţită de perispiritul său, iese în afara corpului său fizic bolnav, întreţinând, de la distanţă, viaţa trupului ruinat de boală. Din acest motiv moartea acestui om, la ora cea sfântă, se face uşor. S-a stins viaţa din el, zi cu zi, ceas cu ceas. Un ultim efort şi totul s-a isprăvit.

Moartea prin sinucidere are un alt aspect.

Pentru a şterge cât mai mult din lista greşelilor făcute în alte vieţi, duhul, încrezut în puterile sale, â cerut Forului suprem o viaţă grea, plină de boli, dureri sufleteşti, amărăciuni şi lipsuri materiale de tot felul. Venind jos, ca om, a uitat - conform Legii - ceea ce el însuşi a cerut, şi în această existenţă terestră oftează, plânge şi crede că este năpăstuit de soarta impusă de Tatăl divin.

După o vreme, i se pare că nu mai poate îndura această viaţă şi crezând că dacă va pieri de pe arena vieţii, va scăpa şi de mizeria ei, se sinucide. Vai, nefericitul de el! Prin actul său nesocotit, prin dezertarea sa de la şcoala vieţii planetare, cerută şi voită de el prin liberul său arbitru, a încălcat Legea divină, care interzice distrugerea. Din acest motiv el va suferi şi mai groaznic în viaţa cerească şi în vieţile lui trupeşti viitoare.

Duhul omului care şi-a distrus trupul, instrumentul orânduit de Tatăl divin ca să-l ajute în învăţarea iubirii, va rămâne pe lângă cadavrul său până în ziua când ar fi trebuit să-l părăsească în mod firesc, conform destinului său. În tot acest timp, el va repeta mereu actul sinuciderii, până la nebunie, până la exasperare, provocându-i dureri atroce, de neînchipuit.

Câţi oameni, atâtea feluri de a părăsi trupul la ora fatală. Iată o femeie devenită mamă, dar ea nu-şi asumă responsabilitatea de a trece prin procesele fiziologice ale sarcinii şi urmările ei. Nu vrea să nască şi să se încarce cu neplăcerile,, greutăţile şi responsabilitatea alăptării, vegherii, creşterii şi educaţiei copilului. Prin urmare, recurge la avort - un mijloc brutal pentru a scăpa de el. Se poate întâmpla ca din cauza acestor demersuri, voite de ea, să moară. Evident, în acest caz moare şi copilul. Dar ce diferenţă între moartea unuia şi a celuilalt, a mamei fiind echivalentă cu sinuciderea, iar copilul fiind victima mamei. Spiritul copilului se desparte cu uşurinţă de embrionul din pântecele mamei, legăturile fiind puţine şi slabe. Însă, spiritul mamei iese din corpul său fizic - nepregătit de mesagerul-destrupător - cu mare greutate, cu mari sforţări, din care cauză are o agonie sfâşietoare. Dar nu numai atât; spiritul mamei trebuie să înţeleagă grozăvia faptei comise. Din acest considerent, Legea divină a sortit ca spiritul să stea, ca în cazul sinucigaşilor, lângă cadavru, resimţind durerile de naştere ale unei mame, dureri repetate până în ziua fixată în destinul ci, ca fiind data părăsirii corpului fizic. Numai rugăciunea fierbinte către Cel Atotputernic - a ei sau a celor rămaşi în urma ei - o pot uşura din această tortură de neînchipuit. Treptat, îşi revine şi îşi recunoaşte greşeala comisă. Se naşte în ea dorinţa de a reveni pe pământ pentru a-şi repara greşeala, devenind mamă şi născând cu plăcere, cu toată dragostea, copiii prin care, Legea divină a hotărât, să coboare entităţi spirituale la o nouă viaţă terestră.

Când omul moare prin accident dreptaşul, entitatea spirituală asistentă care însoţeşte toată viaţa terestră a acestui om, cunoscând că se apropie termenul fatal, cheamă pe misionarul desemnat de a-l asista în momentul producerii accidentului. Acesta, sosit ca fulgerul, o dată ce spiritul - prin violenţa accidentului - a fost expulzat din temniţa sa, taie rând pe rând ultimele rădăcini fluidice ce mai reţin spiritul de trup. Eliberat cu totul, spiritul îşi ia zborul către sferele cereşti, spre locul rezervat lui, după meritele vieţii sale terestre.

Acest caz de destrupare este adoptat foarte rar de către înaltul For Judecătoresc al Pământului, şi de obicei este aplicat spiritelor leneşe, indolente, care au nevoie de zguduiri, de comoţii puternice, pentru a fi puse în ritmul evoluţiei normale şi generale, a entităţilor spirituale. O asemenea moarte este o durere, o nenorocire pentru omul terestru, dar fiind o deşteptare a conştiinţei entităţii spirituale, constituie pentru ea o fericire. Astfel se adevereşte vorba omului - „Tot răul spre bine."

Există cazuri când un bărbat sau o femeie sunt întrupări ale unor frumoase lumini cereşti. În acest caz se stabileşte o conversaţie de la spirit la spirit, urmată de o înţelegere între spiritul mesager

destrupător şi spiritul întrupat, ajuns la finele existenţei terestre. În urma acestei înţelegeri operaţiile destrupării decurg în med normal şi treptat, prin buna învoire a entităţii spirituale întrupate.

În unele cazuri spiritul întrupat s-a ataşat atât de tare de viaţa şi bucuriile pământeşti, încât nici nu vrea să audă de părăsirea trupului, care îi procură atâtea plăceri lumeşti. S-a obişnuit în el şi îi place aici printre oamenii trupeşti. Dar legea e lege, şi el trebuie să se întoarcă în marea patrie cerească, căci a sosit timpul recoltării roadelor semănate pe pământ în existenţa sa terestră. Ca urmare a dispoziţiei sale sufleteşti, el se opune, nu vrea să revină la viaţa veşnică, nu vrea să părăsească viaţa temporară. În acest caz, mesagerul-destrupător îşi impune voinţa şi puterea, cu mult superioare, o luptă de natură mentală şi fluidică se angajează între cei doi, din care, desigur, cel superior - mesagerul-destrupător - va ieşi învingător. În cele din urmă entitatea spirituală întrupată se va supune şi va trebui, vrând-nevrând, să părăsească trupul şi viaţa terestră.

De multe ori, în locul forţei, se face uz de diplomaţie, şiretenie, de o oarecare momeală. În acest scop, în afară de fratele misionar, sunt trimişi în jurul candidatului Ia moartea fizică, iubiţii săi, întorşi înaintea lui din planul fizic. Ei vin, şi dacă nu mai au formă umană, adună materie fluidică şi îşi fabrică un corp fluidic, asemănător cu cel avut în viaţa terestră precedentă, cu îmbrăcămintea pe care au purtat-o. Fizionomia şi forma trupului lor o păstrează perfect în memoria lor spirituală, şi la nevoie o găsesc înregistrată în arhiva spirituală a planetei noastre. O dată ce au luat înfăţişarea ultimei lor întrupări, vin şi se arată spiritului candidat la naşterea în lumea spaţiilor şi stau toată noaptea de vorbă, aducându-i aminte cu multă duioşie de cei dragi, trezindu-i în suflet dorul după ei. Zilele trec, dorul după cei dragi se intensifică şi după un timp, spiritul se decide să nu se mai agate cu disperare de materia carnală, de trupul în care şi-a dus atâţia ani nenorocita existenţă terestră.

Există situaţii când destruparea se face cu o uşurinţă de care se miră cei de faţă. Astfel, prin conduita celor care au dus o viaţă cuminte, semănând blândeţe, mângâiere şi iubire în jurul lor, spiritul şi perispiritul se află deja în afara trupului, conducându-l din exterior, prin intermediul corpului vital. La ora fatală, la ora cea sfântă nu mai rămâne de făcut decât o mică sforţare şi spiritul urmat de suflet se desprinde de trup, luându-şi zborul în spaţiu. Rolul mesagerului- destrupător a fost, în acest caz, foarte redus. O simplă formalitate legală, tăind numai cordonul fluidic, care abia mai ţinea captiv sufletul de trup. Oamenii aceştia trec de la viaţa trupească la cea spaţială ca într-un vis, fără nici un zbucium, fără nici o durere; s-au întors pe partea cealaltă, au oftat şi au plecai.

O desprindere uşoară de trup o au şi cei idioţi, orbi, cocoşaţi, schilozi etc. Starea lor fizică - voită de ei sau acceptată, pe când erau în spaţiu diferă pe pământ de cea a majorităţii oamenilor, provocând în adâncul sufletului lor o mare mâhnire, o negrăită durere sufletească. Această stare fizică dezavantajată a fost urmarea unor mari şi grozave greşeli din alte vieţi. Ca spirite, au acceptat în mod conştient, spre ispăşire, această cumplită formă de viaţă, dar revenind - ca om trupesc -în lumea fizică, au uitat de ceea ce s-au angajat în faţa Forului suprem, când şi-au dat consimţământul grăind: Amin!

Aceste dureri sufleteşti, resimţite ani de-a rândul, au împins spiritul la exteriorul trupului, legăturile sufleteşti dintre trup şi spirit fiind foarte slabe. Când a sosit termenul plecării, destruparea se face foarte uşor, ca şi în cazul entităţilor spirituale miloase şi drepte. Opera mesagerului-destrupător este foarte redusă: taie cordonul fluidic care ţine legat spiritul, prin suflet, de trup.

Din situaţiile prezentate mai sus, se poate deduce că moartea survine:

1. din cauza uzurii corpului - bătrâneţe;
2. prin violenţa produsă de un liber arbitru nesocotit - sinucidere, crimă ori accident;
3. prin boală, uneori foarte de timpuriu, avându-se în vedere provocarea durerii în sufletele celor dragi, în scopul conştientizării sau a plăţii unor greşeli din trecut, din alte vieţi.

În continuare vom cunoaşte actul morţii, pe baza comunicărilor primite de la Sfântul Mina, una din marile Lumini ale Pământului. Iată cum glăsuieşte el, ca o notă mai amănunţită a fenomenului destrupării:

„Greu s-a afundat în lut spiritul când s-a reîntrupat, dar tot atât de greu se desprinde din lut la ora fatală. În acest scop, e nevoie de concursul mai multor forţe spaţiale, spirite superioare sosite la momentul hotărât, pentru a înlesni desprinderea spiritului ce şi-a terminat şcoala vieţii terestre.

După gradul evolutiv al entității spirituale care se destrupează, sosesc trei mesageri-destrupători, fiecare cu o misiune specială.

Cel mai mic în grad are rolul de a demagnetiza şi deelectriza corpul fizic, pentru a nu mai avea puterea de a reține, prin forța sa atractivă, sufletul.

Al doilea, superior celui dintâi, meşter în mânuirea fluidelor, taie pe rând toate firele fluidice ce sunt aninate de celulele trupului, operă asemănătoare cu tăierea rădăcinilor unui copac, ca să poată fi smuls din pământ.

Al treilea, superior celui de-al doilea, operează din exterior, asemenea unui sorb, a unui puternic magnet spiritual, atrăgând toate particulele eterice ce formează perispiritul spiritului, pe cale de eliberare. El atrage la exteriorul corpului fizic - fir cu fir, particulă cu particulă - tot perispiritul, şi-l aglutinează într-o masă care prin memoria ce o posedă - căci orice materie îşi are viața şi memoria sa - se adună într-o formă umană, eterică, absolut identică cu forma trupului ce agonizează pe patul de moarte. În acelaşi timp, acest savant al spațiilor lucrează asupra celei mai divine părți din om, asupra scânteii spiritului, pentru ca ea - fiind de esență divină - să iasă cea dintâi, să părăsească din prima secundă trupul, pentru ca după ea să vină, rând pe rând, celelalte părți componente ale spiritului, cele şapte haine eterice ale scânteii. Acest destrupător, de cel mai înalt grad ierarhic, se străduieşte ca nu cumva să mai rămână legat de perispirit resturi din materia eterică a corpului vital, pentru că în acest caz spiritul va suferi pe tot timpul şederii sale în spațiu; în plus, aceste particule eterice de o calitate inferioară vor prejudicia felul şi calitatea noului corp fizic, în care se va întrupa spiritul în viitor.

Prezența acestor mări entități spirituale, a destrupătorilor, este absolut necesară, pentru că în jurul muribundului, adeseori se află membrii familiei sale, care prin jalea şi prin dorința lor de a menține printre ei pe iubitul lor, exercită o forță de reținere puternică. Această forță atractivă a celor iubiți este neutralizată, este învinsă de forța atractiv spirituală a entităților superioare, care prezidează destruparea.

Se întâmplă uneori, ca forța celor din jurul muribundului să fie atât de puternică, de sfâşietoare, încât spiritul este rechemat, readus din nou în trupul său, care, oarecum galvanizat de dorința vie a celor din jurul său, reia pentru câteva clipe cursul vieții terestre, deschizând ochii, privind şi chiar vorbind conştient în lumea fizică. Însă această revenire e de scurtă durată, pentru că forțele spirituale, cu puteri dublate, atrag din nou în afară pe cel care şi-a întrerupt calea spre descătuşare. De aici necesitatea ca în ultimele momente, lângă muribund să nu stea decât o singură persoană. Toți ceilalți - familia şi prietenii muribundului, să se adune într-o cameră mai depărtată şi să rămână acolo în tăcere şi rugăciune, pentru a uşura efortul celui ce-şi părăseşte cuşca în care s-a prins atât de puternic la reîntruparea sa.

O dată ce cordonul fluidic ce leagă sufletul de trup a fost tăiat, duhul e luat de spiritele asistente şi este înconjurat cu o rețea fluidică creată de ele. Motivul acestei operații este următorul. După ce spiritul s-a desprins de trup şi a devenit liber, treptat, spiritele asistente îl dezbracă şi de hama planetară. Cum spiritul nu poate sta în preajma globului pământesc fără acest înveliş, spiritele destrupătoare îl îmbracă cu o nouă haină fluidică, o haină provizorie în care se va prezenta în fața Forului suprem, când i se va da una potrivită ascensiunii sale evolutive. Dezbrăcarea hainei planetare trebuie să se facă treptat, cu mare prudență, pentru că altfel spiritul suferă, i se tulbură claritatea conştiinței, aducându-se prejudicii viitoarei sale reîntrupări.

Cât priveşte materia hainei planetare dezbrăcate, aceasta se risipeşte şi dizolvă în spațiul înconjurător. Această materie planetară va servi entităților spirituale de acelaşi grad evolutiv cu a entității care a dezbrăcat acest corp planetar, la crearea unui nou înveliş planetar, în momentul întrupării lor. Aşadar o haină nouă se va creea din materia ce a mai fost utilizată, şi deci perfecționată, în acest mod fiecare materie a creației este spiritualizată, urcând tot mai sus pe treptele evoluției.

Deşi devenit liber, spiritul mai păstrează oarecum legături fluidico-sufleteşti cu fostul său trup. Aceste legături trebuie rupte treptat, şi nu brusc. Iată motivul pentru care recomand - în special occidentalilor vechiului continent - înmormântarea în locul incinerării, deoarece prin incinerare ultimele legături fluidice ale trupului cu fostul său stăpân şi constructor se rup brusc. Din această

cauză spiritul suferă o comoție în urma căreia își pierde pentru multă vreme conștiința. Prin înmormântare, dezagregarea corpului este lentă, materia sa se descompune în minerale, iar legăturile fluidice se desprind încet de tot ce a aparținut fostului trup pământesc."

Voi prezenta câteva expuneri ale unor entități spirituale, care ne descriu principalele impresii trăite în momentul trecerii lor din lumea fizică în cea spirituală. Fenomenele exterioare, văzute de cei din jurul muribundului, aparțin lumii fizice, așadar ele nu ne pot orienta asupra senzațiilor resimțite de spirit în momentele când, trăgând după el sufletul sau perispiritul, pășește pragul existenței lumii fizice. Numai entitățile spirituale care au trecut prin această experiență ne pot descrie impresiile și ideile avute în momentul părăsirii trupului. Numai după relatările lor vom putea reconstitui întreaga serie de fenomene ce au loc în momentul morții fizice. Pentru a cunoaște cât mai pe larg întreaga gamă de fapte ce au loc în momentul când spiritul părăsește corpul său fizic până trece în deplină conștiință în lumea spirituală, unde își va petrece existența o bună vreme, trebuie să luăm legătura cu Cerul, prin intermediul unui medium, dar numai într-un cerc de revelație condus de un ghid, de o mare Lumină cerească. Fără să invocăm noi anumite spirite, acestea vor fi aduse de către ghidul cercului, din rândul rudelor, prietenilor sau cunoștințelor noastre, și ne vor descrie cum au trecut pragul morții, ce au simțit, văzut și auzit în jurul lor în acele momente și cum se simt acum în sfera, în nivelul spațial în care se află. Dacă aceste comunicări se vor potrivi și asemăna în părțile lor fundamentale cu cele primite de alți mediumi, în timpuri și localități diferite, nu poate exista nici o îndoială că cele văzute și simțite de spiritele care se destrupează sunt o realitate ce constituie un capitol din marea serie de fenomene desfășurate în natură, din veșnicie.

Iată cum se exprimă eminentul profesor universitar Hyslop, din SUA, după ce a studiat ani de zile fenomenele spirituale și mesajele primite de la entitățile spirituale care au părăsit lumea trupească:

„Majoritatea oamenilor ridiculizează conceptul unei lumi spirituale. Dar acești domni, care disprețuiesc cu atâta ușurință aceste probleme de o covârșitoare importanță, nu se gândesc că, procedând astfel, își dau aerul că ar cunoaște toate fenomenele naturii? Cărțile literaturii revelate sunt deosebit de importante pentru că ne dau o idee asupra lumii spirituale, oferindu-ne prilejul de a compara între ele detaliile conținute în diferitele comunicări obținute. Or din cele primite până acum, se constată că învățămintele transmise de entitățile spirituale care ni se revelează prin mediumi diferiți, corîcordă între ele. Este evident că, în asemenea împrejurări, o concordanță de informații fundamentale și repetate, va avea o mare valoare pentru demonstrarea existenței reale a lumii spirituale."

Voi descrie una din comunicările celor ce au trecut pragul morții, extrasă din lucrarea eminentului profesor universitar italian Bozzano. Iată un mic pasaj din expunerea făcută de judecătorul american Edmonds, intitulată „Letters and Tracts on Spiritualism", referitoare la moartea bunului său prieten și coleg, judecătorul Peckam, care a pierit într-un naufragiu.

„.. Dacă aș fi putut să-mi aleg în acel moment modul destrupării, desigur că n-aș fi adoptat pe acela impus de legea destinului. Cu toate acestea, acum nu mă mai plâng de ceea ce mi s-a întâmplat, dată fiind natura minunată a noii mele existențe.

În momentul morții, am revăzut ca într-o panoramă evenimentele întregii mele existențe. Toate scenele, toate acțiunile făcute în decursul vieții trupești, mi-au trecut prin fața privirii, ca și cum ar fi fost gravate în mintea mea, în formule luminoase. Nici unul din amicii mei, din copilărie și până la moarte, n-au lipsit la apel. În momentul când mă afundam în mare, ținându-mi soția în brațe, mi-au apărut părinții, și mama îmi întinse mâna și mă trase din apă, dând dovadă de o energie pe care n-am înțeles-o decât abia acum. Nu-mi amintesc să fi suferit. Când m-am scufundat în apă, nu am încercat nici o senzație de frică, răceală sau asfixiere. Nu-mi amintesc de asemenea să fi auzit zgomotul valurilor, care se zdrobeau deasupra capului meu. M-am desprins de trup aproape fără să-mi dau seama și avându-mi soția strânsă lângă mine, am însoțit-o pe mama, venită pentru a mă primi și conduce. Primul sentiment penibil m-a cuprins când îmi zbură gândul la scumpul meu frate, dar mama îmi observă neliniștea și-mi spuse: «Fratele tău nu va întârzia să vină și el aici». Din acel moment, orice sentiment dureros dispăru din sufletul meu."

O expunere şi mai interesantă o găsim în cartea „Startling Fact in Modern Spiritualism" scrisă de medicul american E. Wolfe. Comunicarea provine de la entitatea spirituală a unui soldat care a murit de tifos, într-un spital, în timpul războiului pentru abolirea sclaviei dintre statele de nord şi cele de sud ale SUA. Fiind întrebată ce impresii a avut când a intrat în lumea spirituală, entitatea spirituală a răspuns: „M-am simţit ca şi cum m-aş deştepta din somn. Nu mă mai simţeam bolnav, lucru de care mă miram grozav. Aveam o vagă bănuială că s-a întâmplat cu mine ceva ciudat, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume. îmi vedeam trupul întins pe pat şi-mi ziceam: «Ce fenomen ciudat!» Am privit în jurul meu şi mare mi-a fost mirarea când i-am văzut pe cei trei camarazi ai mei ucişi în tranşeele din faţa Wickburg-ului, camarazi pe care eu însumi îi îngropasem.

- Ce ai simţit apoi?

- Am avut o senzaţie asemănătoare cu aceea când te cuprinde somnul, când gîndurile se pierd încetul cu încetul. Dar până la această întunecare, gândul meu lucra într-una. Mi-am amintit deodată de toate evenimentele vieţii, de tot ce am văzut şi auzit, de tot ceea ce am făcut, spus şi gândit. îmi aminteam de jocurile şi glumele din copilărie, le-am gustat ca şi atunci când s-au produs.

- Povesteşte-ne primele tale impresii când ai sosit în lumea spirituală.

- Vă spun că cei trei camarazi nu m-au părăsit, din momentul destrupării mele până în momentul când îmi făcui intrarea în lumea spiritelor. Aici aveam bunici, fraţi, surori, care, cu toate acestea, n-au venit să mă primească. După destrupare, mi se părea că umblu pe pământ solid şi am văzut o femeie bătrână, care mi se adresă, spunându-mi: «Jim, iată-te. Ai venit la noi?» Am privit-o cu atenţie şi deodată am strigat: «O, mamă-mare, tu eşti?» «Eu sunt, dragul meu Jim. Vino cu mine». Ea m-a condus departe de acel loc, la locuinţa ei. Odată sosiţi, îmi spuse că trebuie să mă odihnesc şi să dorm. M-am culcat şi am dormit mult timp.

- Locuinţa de care îmi vorbeşti are aspectul unei case de pe pământ?

- Desigur, în lumea spiritelor poţi să creezi, cu puterea gândului, orice doreşti."

Extragem un caz din lucrarea intitulată „The Morrow of Death by Amicus". În această culegere de comunicări, spiritul preotului N. A. Stockwell comunică prin mediumul numit Ernest H. Peekam, următoarele idei, referitoare la moartea sa fizică:

„Când eram în lumea terestră, nu mi-am putut face nici o idee despre existenţa omului dincolo de mormânt. Aveam asupra acestui subiect idei confuze şi nesigure, care se învârteau mereu în jurul concepţiilor obişnuite - ale unui paradis rezervat celor buni şi ale unui infern gata să înghită pe cei răi. Pe timpul meu nu se prea cunoştea posibilitatea comunicării cu entităţile spirituale. Nu rămânea decât să faci teorie şi să ai credinţă în Dumnezeu. Credinţa o aveam. În aceste condiţii, e inutil să mai spun că atunci când m-am găsit în lumea spiritelor, am rămas profund mirat în faţa realităţii. Am fost primit, întărit şi ajutat de persoane cunoscute pe pământ şi care mă precedaseră în marea călătorie. Primii mei paşi în lumea cerească au fost supravegheaţi de ghidul meu. Dar ceea ce constituia pentru mine suprema bucurie, în acel moment, a fost întâlnirea cu scumpa mea soţie, care mă înconjura cu toată atenţia, plină de devotament şi afectuoase mângâieri. Pot afirma că prima mea impresie în lumea spirituală a fost proba că iubirea soţiei mele nu slăbise prin moartea ei. Moartea nu poate suprima afecţiunea, nici împiedica întâlnirea a două spirite care s-au iubit pe pământ.

Una din primele descoperiri în această nouă lume a fost aceea de a mă descoperi pe mine însumi. Adevărata mea personalitate se desfăşura înaintea mea cu toată cruzimea culorilor şi această descoperire nu era prea măgulitoare pentru fiinţa mea.

Procesul morţii fizice - ca şi cel al renaşterii în lumea spirituală - este foarte interesant. În mod normal, de îndată ce încetează funcţiile trupului - proces care poate dura uneori un timp foarte lung - suferinţele fizice şi mâhnirea sufletului încetează şi ele, şi încetul cu încetul se trece gradat la starea de inconştienţă absolută. Dar aripa morţii o dată trecută, vine o dezlegare sublimă: spiritul renaşte la o nouă existenţă. Duhul la început nu bagă de seamă că a dezbrăcat trupul, dar dacă se întâmplă să observe prea devreme acest lucru, el rămâne deosebit de tulburat, mai ales când moartea a rupt legături afective puternice. Dar în lumea spirituală nimeni nu e părăsit.

Toate entităţile spirituale, fără excepţie, când ies din criza morţii sunt primite de conducători experimentaţi, pentru a-i întări, consola şi asista. Ei vor intra în noua existenţă după cum cer condiţiile lor morale, intelectuale şi spirituale. Mediul care îi va primi va fi determinat de gradul lor

de spiritualitate. Dincolo de moarte ne aşteaptă pe fiecare o situaţie pregătită de noi pe pământ Nu poţi să te duci în alt loc decât în sfera de care aparţii. Calificările noastre spirituale ne fac sa gravităm, cu o precizie de neînfrânt, către condiţiile de existenţă corespunzătoare meritelor şi lipsurilor noastre. Marea lege a afinităţii reglează acest proces inexorabil. Omul merge după moartea sa în locul de el pregătit, prin traiul său pe pământ. Acolo, el se adună cu semenii săi, gravitând în sânul acelor legiuni spirituale în mijlocul cărora se va simţi foarte bine.

Voi descrie în două cuvinte natura substanţei întrebuinţate în construcţiile sau creaţiile mediului nostru spiritual, precum şi metodele întrebuinţate. Lumea noastră este cea mentală, a gândului. Tot ceea ce se vede aici, tot ce e utilizat aici, este creaţia gândirii. Chiar corpul nostru spiritual prin care ne exercităm activitatea este o creaţie substanţială a gândului Creatorului. În jurul nostru iau formă creaţiile gândirii noastre, care se unesc şi se armonizează cu gândurile celorlalţi. Unele din ele sunt exteriorizări inconştiente ale unor spirite, altele, din contră, sunt rezultatul forţei creatoare a gândului voit şi cu un scop determinat. Noi suntem fiinţe construite din gândire, şi existăm într-o lume creată prin gândire. Aici, tot ce există pare a fi constituit după felul cum a lucrat gândirea. Substanţa asupra căreia se exercită forţa gândirii este - în raport cu noi - tot atât de solidă şi durabilă ca piatra şi metalele din mediul vostru terestru. Vouă vă este greu, fireşte, să concepeţi asemenea lucruri. Asemenea vouă şi eu îmi imaginam că toate creaţiile de aici sunt formate dintr-o materie vaporoasă, dar venind aici, am văzut că ele sunt, în felul lor, tot atât de solide şi viu colorate ca şi obiectele solide şi colorate ale mediului terestru. Casele sunt zidite de spirite specializate în a modela, prin puterea gândului, această materie eterică, spirituală.

Desigur, cei ce trăiesc în mediul terestru, radical deosebit de al nostru, vor înţelege cu greu, iar unii chiar deloc cele afirmate de noi. Cu toate acestea, te asigur că procesul de care îţi vorbesc este foarte simplu, natural şi eficace. Învăţămintele date acum pământenilor, constituie una din numeroasele taine pe care Isus din Nazaret nu le-a propovăduit decât ucenicilor Săi, pentru că omenirea de atunci nu era coaptă pentru a le primi."

Voi descrie acum ideile şi impresiile unei doamne care în timpul vieţii trupeşti nu prea frecventa biserica, dar văzând, citind şi auzind despre fenomenele şi manifestările spiritului a devenit credincioasă. Trecând dincolo, prin actul morţii fizice, ea comunică prietenei sale, doamna Dufey, care era medium.

„Ştiam că am să mor, şi totuşi nu-mi era teamă de această plecare. Ameninţările bisericii pierduseră de mult orice putere asupra mea. Mă simţeam gata să înfrâng criza morţii cu o seninătate filosofică. Mi-am propus chiar să urmăresc, cu interesul unui cercetător, apropierea domoală a marelui ceas. Nu voiam să pierd această supremă ocazie de a câştiga cunoştinţe psihologice, care scapă cercetătorilor ştiinţifici. Am rămas deci liniştită în faţa progresiei lente a agoniei mele, sperând să pot comunica, mai târziu, observaţiile mele, făcând astfel un serviciu umanităţii, risipind teama produsă de ora fatală asupra omului.

Mi se părea că înot în afara trupului meu, într-un mediu necunoscut. Nu vedeam nimic din ceea ce credeam că se va produce în timpul crizei morţii. Citisem descrieri interesante, referitoare la un fel de «epilog al morţii», în virtutea căreia evenimentele vieţii se derulează în conştiinţa muribundului. Eu nu am avut nimic din acestea. Cu toate că nu am fost o femeie prea drăgăstoasă, un singur gând, un singur sentiment domina atunci conştiinţa mea, şi anume iubirea purtată persoanelor dragi pe care le părăseam. Mă sileam ca raţiunea să-mi stăpânească toate impulsurile, toate emoţiile. Atenţia îndreptată asupra actului morţii mele fizice sfârşi prin a mă obosi, şi treptat o somnolenţă mă năpădi. Era atât de dulce şi mă odihnea atât de bine, că în cursul acelei perioade de semiconştienţă, care a precedat starea de inconştienţă totală, reflectam asupra faptului că am mai încercat o senzaţie asemănătoare de două ori în viaţa mea pământească.

M-am deşteptat marcată de un sentiment de ciudă, cum se întâmplă adesea, când îţi dai seama că ai dormit peste timpul convenit. Dar în curând această deşteptare mi s-a părut şi mai dulce decât perioada care precedase somnul. Mă simţeam bine, ceea ce îmi demonstra că nu eram pe punctul de a muri. Deodată, aud în camera vecină câteva persoane vorbind cu jumătate de voce. Ascultându-le prin uşa întredeschisă, nu prea înţelegeam sensul conversaţiei lor. Dar concentrându-mi mai bine atenţia, ajung să prind înţelesul cuvintelor lor.

Iată fraza în discuție: «Fără îndoială, era o excentrică». O altă voce răspunse: «O, da, şi în plus era o încăpățânată în părerile ei». Prima reluă: «Pentru asta a fost lovită mereu de atâtea nenorociri». Şi aşa mai departe, urma conversația asupra unor incidente din viața mea.

Eram surprinsă, vorbeau de mine întrebuințând verbul la imperfect; ce înseamnă asta? Mă credeau moartă? îmi veni ideea că poate doar se prefac, că mă consideră moartă, numai ca să aud conversația lor. De aceea am hotărât să o chem pe una din ele, ca să vadă că n-am murit şi că acum ma simt mai bine ca oricând. Dar ele nu au luat în seamă chemarea mea şi continuau să vorbească jfiai departe. Am chemat din nou, cu o voce şi mai tare, dar degeaba. Atunci m-am decis să întrerup bârfa lor, mergând eu la ele. Dar am rămas uimită. Cine era manechinul aşezat în patul meu, cu fața Palidă, ca un cadavru? L-am examinat şi am văzut că avea brațele încrucişate pe piept şi picioarele stinse şi țepene; un cearşaf alb îl acoperea. Dar, lucru ciudat: îl puteam vedea şi prin această pânză am recunoscut în acel manechin trăsăturile mele. «Dumnezeul meu! înseamnă că am murit!» - mi-am zis, şi în acel moment o puternică senzație m-a copleşit, pătrunzând până în adâncul sufletului. Tot trecutul meu apăru şi năvăli ca un val în conştiința mea. Tot ce-am învățat, tot ce-am sperat, cu privire la marea trecere şi la existența.spirituală, se prezenta spiritului meu cu o claritate de nedescris. Era un moment solemn şi înfricoşător, dar groaza s-a risipit repede şi solemnitatea grandioasă a acestui eveniment a rămas singură.

Trebuia să mă resemnez şi să ascult tot ce spuneau despre mine acele femei bârfitoare, fără să le pot reduce la tăcere. Astfel, era pentru prima oară când trebuia să mă văd în lumina în care mă vedeau alții. Cele spuse erau pentru mine ca şi o oglindă convexă aşezată în fața vederii mele spirituale, în care defectele caracterului meu erau exagerate şi deformate prin convexitatea sticlei reflectoare. Astfel că prima lecție spirituală îmi era dată chiar de amicele mele. O dată satisfăcute, cele două femei se ridicară pentru a veni să contemple, pentru ultima oară, trăsăturile amicei lor decedate, al cărei caracter l-au disecat cu atâta cruzime.

Trei entități contemplam acest cadavru, cu toate că a treia nu era văzută de celelalte două. Priveam aspectul feței mele, distrusă de suferință, şi în timp ce cu mâna mea invizibilă am încercat să îndepărtez de pe frunte câteva şuvițe albe de păr, o milă negrăită îmi copleşi sufletul, gândindu-mă la soarta acestui trup bătrân, de care mă vedeam separată acum pentru totdeauna. Eram moartă! Ce senzație stranie - să te ştii mort şi totuşi să te simți plin de viață! Cât de neştiutori sunt pământenii! Cum nu ştiu ei că murind, eşti animat de o viață nouă, extraordinară! Probabil că murisem de vreo 24 de ore. Adormisem în lumea pământenilor şi m-am deşteptat în lumea entităților spirituale. Numai în acest moment mi-am dat seama că sunt în lumea spațiilor cereşti.

Dar unde sunt spiritele atâtor persoane scumpe, care au trecut înaintea mea frontiera morții? Mă aşteptam să le văd ieşindu-mi înainte şi urându-mi bun sosit în lumea cerească, pentru a-mi servi de consilieri şi ghizi. Izolarea în care mă aflam nu mă înfricoşa, dar totuşi am încercat un penibil sentiment de decepție. Această stare n-a durat decât un moment, căci abia reflectam asupra acestor idei, că a şi dispărut camera unde mă aflam. Cum - nu ştiu, dar m-am trezit în mijlocul unei câmpii întinse. Frumusețea peisajului era de nedescris. Peisajele pământului sunt frumoase, dar cele cereşti sunt minunate. Mergeam, dar, lucru ciudat: picioarele mele nu atingeau «pământul», alunecam peste el, ca într-un vis. Dar unde erau cei pe care îi iubisem? Unde erau amicii de care eram atât de legată pe pământ, şi care au venit aici înaintea mea? Pentru ce această izolare în noua mea existență? Nu-mi amintesc să fi rostit aceste gânduri, dar ca şi cum m-ar fi auzit cineva, am văzut înaintea mea doi tineri a căror frumusețe întrecea tot ce spiritul uman poate să-şi imagineze.

Cu mulți ani în urmă, cu lacrimi de durere şi disperare, puneam în mormânt, unul după altul doi copii mici, pe care îi adoram. Adesea, plângând pe mormântul lor, întindeam brațele înainte, ca şi cum aş fi vrut să-i recâştig din ghearele morții care mi-i răpise. O, dragii mei copii, cât v-am dorit! Când au apărut aceşti tineri, fulgerător, din instinct, am simțit că sunt copiii mei, deveniți acum adulți. N-am mai ezitat şi am întins brațele ca şi altădată pe pământ, dar de data aceasta i-am strâns cu adevărat la sânul meu! «O, scumpii mei copii, v-am regăsit, în fine, şi acum sunteți ai mei pentru totdeauna!»"

Cu regret întrerup expunerea acestui spirit care îşi revede apoi părinții, prietenii şi spiritul său ghid, pentru a examina şi alte mărturisiri din lumea spațială.

Revista engleză „Light" publica în anul 1922, în câteva numere consecutive, comunicările trascendentale primite de doamna Hope Hunter - femeie simplă şi necunoscătoare a doctrinei revelate - de la fratele ei mai tânăr, care murise pe câmpul de luptă, în Franța.

Aflând de moartea fratelui ei, se deşteptă în ea dorința de a afla ceva despre el. În acest scop, se duse la o prietenă care poseda o planşetă cu literele alfabetului şi încercând să ia legătura cu fratele ei, descoperi cu mirare că primeşte silabe, cuvinte, fraze, deci constată prezența unei inteligențe, care se străduia să-i comunice. In curând, entitatea spirituală îi recomandă să părăsească planşeta şi să scrie. Ceea ce făcu, şi astfel deveni un medium scriitor automat.

Ulterior ea scrie directorului revistei: „Nu am avut ocazia să mă instruiesc. La 14 ani, după moartea tatălui meu, am renunțat la şcoală. Ca atare, nu pot să compun un text. Nu ştiam şi nu ştiu nimic despre experiențele spiritualiste. Însă, spiritele care îmi comunică mă îndeamnă să prezint mesajele primite unei persoane competente în această privință."

Iată un crâmpei din comunicările fratelui său.

„Am murit lovit de un fragment de obuz. Mi s-a spus de cei de aici că moartea mea s-a produs în mai puțin de un minut. Convulsiile agoniei au fost foarte scurte, cu toate că mi s-a părut că au durat ore. Când am fost lovit, mă găseam pe marginea tranşeei. După încetarea convulsiilor, m-am văzut din nou, aşa cum eram înainte, şi în perfectă sănătate. Mă vedeam soldat. Primul meu gând fugi la Ben al meu (micul său copil), şi deodată m-am trezit acasă la mine, unde l-am văzut dormind alături de mama lui, scumpa mea soție Carrie. îi vedeam tot atât de bine ca şi cu ochii trupului. Pe urmă te-am văzut pe tine şi pe John (soțul sorei sale). M-am gândit apoi la mama şi m-am văzut transportat la ea. Şedea pe pat, i-am adresat câteva cuvinte, dar ea nu a dat nici un semn că m-ar fi auzit.

Atunci am revenit în Franța, la locul unde am căzut mort. Ştiam că am murit! Aici mi s-a întâmplat un lucru ciudat: am văzut trecând pe dinaintea mea toate evenimentele vieții mele, constatând cât de rău m-am purtat.

După aceea, un spirit se apropie de mine. Era tatăl meu. În primele momente nu l-am recunoscut, dar când mă cheamă pe nume - «Will», l-am recunoscut şi m-am aruncat plângând în brațele lui. Eram deosebit de emoționat. Nu mai ştiu cât timp am stat aşa. Mi-amintesc numai că în acest timp nu-mi mai vedeam camarazii şi nu mai auzeam zgomotul bătăliei. Dar ce ciudat! vedeam gândurile camarazilor mei! Am aflat astfel că au rămas foarte impresionați de moartea mea. Când amicul meu Frank s-a apropiat de cadavrul meu, pentru a se asigura că eram cu adevărat mort, l-am văzut încă o dată, ca şi cu ochii trupului. Eram apoi într-o stare de confuzie de idei. Tata era toț lângă mine, încurajându-mă şi spunându-mi că nu va trece mult şi-mi voi recâştiga echilibrul mental. După care m-a condus la locuința sa, unde trăim acum, împreună, aşteptând venirea mamei la noi.

Într-o zi, tata îmi spuse: «Vrei să o vezi pe mama-mare?» Nu o întâlnisem încă în lumea spirituală, ea găsindu-se într-un loc îndepărtat. Apoi tata adăugă: «Formulează-ți puternic dorința de a fi lângă ea şi eu voi face la fel». Am făcut-o amândoi şi deodată ne-am avântat în spațiu cu iuțeala fulgerului. În mai puțin de o secundă am fost lângă ea. Era împreună cu tata-mare şi cu unchiul Walter, pe care nu-l cunoscusem în timpul vieții mele terestre, dar mi-am dat seama imediat că îl cunoşteam de pe când întrupat fiind, tata mă conducea, în timpul somnului, de multe ori la el." Într-un alt mesaj, entitatea adaugă detalii referitoare la momentul morții sale: „Au murit şi alți camarazi de-ai mei, ei însă, neputându-şi da seama că au murit, credeau că visează. Eu. mi-am dat seama imediat că am murit, dar nu-mi puteam explica acest fapt, pentru că vedeam la fel ca înainte. Înainte de a pleca în război, nu m-am gândit niciodată la condițiile probabile ale lumii spirituale. În timpul şederii în tranşee, mi-a fugit gândul la Cer, dar nu-mi puteam imagina adevărul. Fireşte, aveam în cap descrierile din cărțile bisericeşti despre coruri şi harfe îngereşti. Dar ceea ce era de neînțeles pentru mine, după ce am murit, era faptul că mă vedeam şi simțeam absolut ca şi mai înainte, pe când în realitate eram o umbră, o ceață.

De asemenea nu-mi puteam explica faptul că atunci când vă vizitam, vă vedeam pe toți ca pe o ceață, ca umbre. Imediat după moarte, când v-am vizitat acasă, v-am văzut ca şi când eram printre voi, dar mai târziu, treptat, voi îmi deveneați din ce în ce mai puțin corporali; acum vă văd

asemenea unor corpuri diafane, adică vă văd aşa cum veți fi aici, ca spirite. Aici sunt foarte ocupat, şi aşa suntem cu toții. Nu întrerupem lucrul nostru decât când ne simțim obosiți. Să ştii însă că oboseala noastră este de altă natură decât a voastră. îți voi vorbi altă dată de ocupațiile mele. Pentru acum, noapte bună!"

într-o altă comunicare, intervine spiritul ghid al acestui tânăr, care dă explicații referitoare la cele spuse de pupilul său. Iată comunicarea sa:

„De îndată ce a fost lovit de o schijă de obuz, fratele tău a ştiut că ora morții a sosit pentru el. Necunoscutul i se prezenta teribil în spasmele agoniei sale. În momentul când îți comunica, a retrăit aceste grozave momente. De aici tresăririle convulsive ale mâinii tale, care te-au impresionat atât de mult. În fond, criza morții este aceeaşi pentru toată lumea. Dar pentru un soldat ucis fulgerător, lucrurile diferă întrucâtva.

Când a sosit momentul fatal, corpul eteric, care pătrunde trupul, începe să se desfacă de el, pe măsură ce vitalitatea se retrage. Procesul e asemănător cu acela al ieşirii fluturelui din crisalida sa. In timp ce corpul eteric se eliberează de trup, vin anumite entități spirituale, pentru a da ajutor spirituîui ce se destrupează. Este o naştere întocmai ca şi a unui copil în mediul terestru; şi aici e nevoie de o îngrijire, de ajutor. Fără acest sprijin, el s-ar simți pierdut, dezorientat, înfricoşat. Or primul lucru este să convingi spiritul că nu e mort. În general, cu această misiune sunt însărcinate rudele noului sosit.

Fratele tău ți-a spus că s-a transportat imediat la Somerset, unde îşi văzu mama, copilul, soția Şi pe tine cu soțul tău. Voi încerca să-ți explic cum s-a petrecut acest fenomen.

În momentul morții, spiritul mai rămâne câtva timp impregnat de fluide umane, fluidele corpului vital. Aceasta înseamnă că el are încă raporturi cu lumea terestră. Părăsind trupul său, el rămâne învelit numai de corpul sufletesc. În aceste condiții este suficient ca el să se gândească la un loc oarecare, pentru ca să fie transportat la locul unde îl poartă dorința sa. Primul gând al fratelui tău a fost îndreptat cu mare iubire către soția şi micul său copil. El se găsi deci instantaneu la ei, şi fiind impregnat încă de fluide umane, a putut să-i vadă ca şi cu ochii fizici.

Apoi, fratele tău ți-a povestit: «Am văzut trecând pe dinaintea mea toate evenimentele vieții mele, constatând cât de rău m-am purtat». Este vorba de un fenomen foarte important al existenței spirituale, care în general, precede sancțiunilor ce vor urma şi cărora trebuie cu toții să ne supunem, în vederea corectării greşelilor noastre. Viziunea se desfăşoară înaintea noastră într-o secundă, dar ea ne apasă prin volumul său şi ne zguduie prin intensitatea sa. Atunci ne vedem aşa cum am fost, de la leagăn până la mormânt. N-aş putea să-ți spun cum se produce acest fenomen, dar fundamentul lui rezidă din timpul existenței noastre terestre. Toate acțiunile şi gândurile, bune sau rele, sunt înregistrate pentru totdeauna în eterul care impregnează organismul nostru. In definitiv, e un procedeu fotografic.

Fratele ți-a comunicat cum l-a întâlnit pe tatăl vostru. Toate acestea s-au produs într-o secundă a timpului vostru, dar fratelui tău, care calcula timpul după intensitatea evenimentelor, i s-au părut ore. La început nu l-a recunoscut, ceea ce se întâmplă des. Într-adevăr, destrupatul nu se aşteaptă să se întâlnească cu rudele lui; oricum, aspectul lor se schimbă. În general, o creştere a corpului spiritual există şi la noi. Un copil care părăseşte viața terestră creşte până atinge maturitatea, iar un bătrân redevine tânăr, până la punctul deplinei lui validităţi. Tatăl vostru a murit în plenitudinea vârstei adulte şi de aceea fiul său nu l-a recunoscut, pentru că au trecut prea mulți ani de atunci şi el a atins în lumea noastră o stare de o radiantă frumusețe. îl recunoscu totuşi, când i-a vorbit. În lumea spirituală nu te poți înşela.

O altă afirmație a fratelui tău e desluşită prin ea însăşi. El spune: «Puteam să văd ceea ce gândeau camarazii mei». Faptul acesta are loc în viața spirituală, pentru că transmiterea gândului este modul normal de conversație între entitățile spirituale. Când un pământean gândeşte, ideile se exteriorizează din fruntea lui şi iau anumite forme concrete, corespunzătoare ideilor sale, forme pe care toate entitățile spirituale ştiu să le citească.

Fratele te-a informat că trăieşte cu tatăl său în locuința acestuia. Este absolut adevărat. Ți-am explicat altă dată, într-un alt mesaj, că în lumea spirituală gândirea şi voința sunt forțe prin care se

poate creea orice doreşti. Gândirea e totul în lumea spirituală. Prin forţa gândului unită cu voinţa, entităţile spirituale creează tot ce au nevoie."

Ne oprim aici, pentru a nu da o extensie prea mare acestei expuneri.

Am descris până acum comunicările unor entităţi spirituale care au dus pe pământ o viaţă morală obişnuită. Voi descrie acum cele comunicate de o entitate spirituală care s-a abătut din calea normală a vieţii. Iată ce spune un nobil englez care nu era un om rău, şi totuşi şi-a dus viaţa în petreceri, ba chiar şi depravări. Comunicarea lui a venit prin doi mediumi, două persoane ce erau prietene, şi anume doamna Aimee Earle şi doamna Florence Dismore.

într-o zi, pe când doamna Dismore cânta la pian, doamna Earlc - clarvăzătoare - îi atrage atenţia prietenei sale, că vede o entitate spirituală, având chipul unui om brunet. A doua zi, pe când cele două prietene erau din nou împreună şi comentau cele citite într-o carte a literaturii revelate, doamna Earle vede din nou aceeaşi fantomă, care părea că ascultă subiectul comentat de cele două prietene, şi venind vorba de persoana lui, se adresă celor două femei: „Dar eu nu sunt mort, iată-mă, sunt aici lângă voi". Spiritul ghid al doamnei Earle - care era de faţă şi totuşi invizibil tuturor -îi spuse să nu răspundă nici un cuvânt acelui spirit şi să continue să citească, făcând abstracţie de prezenţa spiritului.

Spiritul ghid al noului venit în lumea cerească îl aduse aici ca să-l convingă că el într-adevăr a murit şi că acum se găseşte în lumea spirituală. După ce a înţeles noua stare şi lume în care se află, spiritul a fost convins să-şi destăinuie, ca o spovedanie, viaţa sa greşită.

„De câte lucruri trebuie să te dezobişnuieşti când vii în noua existenţă! Oh, de câte, de câte! Dar cum să faci ca să te ridici? E târziu pentru mine, şi cu toate acestea am în jurul meu spirite generoase, care mă încurajează, întărindu-mi credinţa că voi vedea şi eu splendorile spaţiilor şi voi auzi armonia cerească. Acum nu mă mai simt egoist, ba chiar am o mare simpatie pentru toţi. Mi s-a aplicat un tratament energic, dar necesar.

O secundă dn viaţa terestră mi-a fost de ajuns să mă sinucid. Căzusem la baza unei stânci. Un bloc se desprinse mai apoi de sus şi-mi strivi capul cu desăvârşire, făcându-mă de nerecunoscut. Am fost identificat după hârtiile avute la mine. După aceea, am fost cuprins de întunericul cel mai profund. Am încercat să merg, pipăind prin întuneric. Nu zăream nici o lumină. O tăcere de mormânt era în jurul meii, ceea ce mă îngrozea. îmi părea însă că licăreşte în depărtare o lumină şi că prind anumite sunete muzicale. Mă întrebam: «Ce să însemne acestea?» Simţeam că înnebunesc, pentru că luptam cu necunoscutul. În fine, obosit, am căzut la pământ, într-o depresie morală de nedescris. Când mi-am revenit, m-am trezit - nu ştiu cum - lângă stânca unde era întins trupul meu. Am încercat să-l ridic, să-l înviu, dar am fost nevoit să mă îndepărtez, respins de mirosul care se ridica din el. îmi veni iarăşi ideea că trebuie să fiu nebun, fără să mă gândesc la eventualitatea morţii mele fizice. Nu ştiu cât timp am rătăcit în jurul acestor stânci, dar în sfârşit, într-o zi «nebunia» mea ajunse într-o fază neaşteptată. Eram într-o casă, de unde nu puteam pleca, şi în care se aflau două persoane necunoscute. La început am ascultat muzică la pian, apoi, lectura unei cărţi şi conversaţiile care au urmat. Am aflat pe urmă că cele două doamne ştiau de prezenţa mea. Ascultam atent, aflând de la ele că omul posedă un spirit care continuă să trăiască şi după moartea trupului. îmi ziceam: «Ce absurdităţi vorbesc aceste doamne!» Dar deodată, cineva îmi face cunoscut că ceea ce se spunea era adevărat, şi că eu eram cel ce murise. Atunci m-am întrebat: «Cum? Eu sunt mort? Dar atunci unde mă găsesc? Ce am devenit?»

De îndată ce m-am convins că am murit, lucrurile s-au schimbat. Eram înconjurat de spirite doritoare să mă asiste. Nu vă puteţi face idee ce frământări se produceau în mine. Am întrebat: «Sunt mort? Dar mai curând mă cred nebun». Mi se răspunse: «Eşti mort, dar numai pentru lumea trupească, a percepţiilor fizice; eşti însă mai viu ca oricând, pentru că eşti în lumea spirituală. Acum te găseşti într-o altă lume. Asemenea ţie, şi noi am trecut prin asemenea crize ale morţii, înainte de acomodarea la această lume. De îndată ce îţi vei da seama de noile condiţii de existenţă, continuă progresul tău spiritual».

Spre marea mea surpriză, eram informat că această adunare de spirite se reunise pentru a mă ajuta, şi că aceasta se făcea după intervenţia unuia dintre vechii mei amici. Nu-mi trecea prin minte cine putea fi acel amic generos. Spiritele din jurul meu îmi spuneau că trebuie să reintru pentru

câtva timp în mediul oribil de unde abia mă scoseseră, dar că o rază de lumină va străluci pentru mine, ca o stea de speranță, care în fine mă va ajuta să ies din întuneric la lumină.

După puțin timp, m-am regăsit în acelaşi mediu întunecat, dar o slabă luminiță strălucea lângă mine şi deveni steaua mea polară. Cu cât o priveam mai mult, cu atât lumina sa părea că devine mai strălucitoare. Ea se arătă, când la dreapta, când la stânga mea, dar nu se stingea niciodată. N-aş putea calcula durata şederii în întunericul atenuat prin acea rază luminoasă.

Parcă nu-mi vine să descriu evenimentele prin care a trecut sufletul meu! Prin bunătatea unui alt spirit - demn de Isus din Nazaret - spiritul meu se precipită în abisul remuşcărilor. Nedreptățile mele s-au ridicat în fața mea ca o fantomă, care mă urmărea şi mă arăta ca fiind cel mai mare ticălos. Cu toate acestea, trebuie să-mi continui povestea, ca să vă puteți face o idee despre puterea iubirii mediului spiritual. Nu există în lume decât o singură lege: Iubirea, care atrage iertarea.

În fine, mă grăbesc să mă spovedesc. Iertați-mă, dacă puteți; cât despre mine, nu-mi pot ierta ceea ce am făcut. Cel care a putut să mă ierte este cel mai sublim dintre oameni, iar generozitatea lui îmi sfâşie inima. Amicul pe care l-am trădat în viața terestră, pe care l-am părăsit pradă destinului său, făcându-l un proscris al societății, a chemat spiritele în jurul meu, ca să mă asiste. Am văzut cum aceste spirite s-au dat deoparte şi cum lin spirit avansa spre mine, surâzându-mi. L-am privit atent; el era - Ambrosie, amicul pe care l-am trădat! îmi întinse brațele, iar eu mi-am ascuns fața în umărul său! Mă opresc; nu mai pot continua de emoție... destul pentru azi".

Ne oprim şi noi cu descrierea făcută de această entitate spirituală pentru a nu ieşi din subiectul nostru. Din această expunere constatăm că omul care a dus o viață plină de desfătări şi greşeli, omul care şi-a curmat firul vieții, venind în lumea spirituală, este marcat cu fluide impure, de o calitate inferioară. Gândurile de ură şi răzbunare, clevetirea şi blestemul, ca şi fapta contra legilor morale şi divine, determină un sorb de fluide inferioare, care se încorporează în corpul sufletesc al spiritului greşit. Sosind în lumea cerească împovărat de această materie greoaie, spiritul nu are posibilitatea de a se elibera de ea decât printr-o suferință morală şi o durere corporală - de natură spirituală. De aici groaza de întuneric şi tortura prin frig sau flăcări arzătoare. Durerea este medicamentul, instrumentul care face ca spiritul, scânteia divină să aibă o vibrație atât de înaltă, încât să provoace eliminarea materiei eterice ordinare. Treptat, spiritul se dezbracă, se scutură de această materie impură. De îndată ce s-a purificat, este atras în sus către nivelul gradului său spiritual. Timpul necesar acestei purificări nu se poate fixa. Unii stau puțin timp în această izolare, întuneric, foc sau gheață, iar alții stau secole.

În continuare dau cuvântul unei alte entități spirituale, care îşi mărturiseşte impresiile primelor momente ale trecerii pragului morții.

Cine nu a auzit de celebrul actor Rudolf Valentino? Acest distins artist în viața sa terestră era un medium scriitor şi văzător. Fiind în turneu în SUA, la New York, a trecut printr-o operație care s-a sfârşit cu plecarea lui în spațiu.

Soția lui Valentino, Natașa Rambova, locuia în Franța, lângă Nisa, unde făcea şedințe cu mediumul american G. Benjamin Wehner, utilizat pe vremuri şi de teosoful Helena Petrovna Blavatski. Pe când Valentino era operat la una din clinicile din New York, la Nisa, soția sa Nataşa ținea o şedință în care se manifestă spiritul unei bune prietene a familiei Valentino, cu numele Jenny, comunicând că a stat tot timpul la căpătâiul muribundului, descriindu-i transportul şi operația. După o săptămână Nataşa primeşte o scrisoare de la sora ei aflată la New York, comunicându-i, printre altele, că Valentino în ultimele momente ale vieții spunea că vede şi se întreține cu fosta doamnă Jenny. In fine, însuşi spiritul lui Valentino a venit într-o altă şedință şi a confirmat că a fost asistat de Jenny în ultimele momente ale vieții sale trupeşti.

Redăm acum comunicarea lui Valentino, despre felul cum a trecut pragul morții.

„Pe când mă găseam în condiții foarte grele, deşi nu ştiam că am să mor, am văzut fantoma lui Jenny. Am fost surprins de venirea ei şi cred că mi-am exprimat mirarea, spunându-i pe nume. Era înconjurată de o lumină de culoare roz, şi mă privea surâzând, întocmai cum făcea când era printre noi, mai ales când vedea că am nevoie de încurajare; apoi îşi întinse brațele către mine. Prin surâsul ei, părea că îmi spune: «Nu te mâhni că pleci». Viziunea dispăru în secunda următoare, dar am

înțeles că va trebui să mor. Din acel moment aveam intuiția că durata existentei mele terestre s-a sfârşit. Mă îngrozeam de acest gând, nu voiam să mor!

O senzație ciudată mă cuprinse apoi, mi se părea că mă scufund în abis. Lumea mi se părea mai frumoasă şi mai plăcută ca oricând. Mă gândeam la lucrurile mele, care îmi plăceau atât de mult. Gândul îmi fugea la casa mea, la lucrurile şi animalele mele favorite. Diferite amintiri mi se îngrămădeau în minte, despre automobile, iahturi, bani, costume, călătorii. Totul îmi părea de mare preț, iar gândul că voi părăsi toate acestea mă îngrozea.

Aveam impresia îngreunării trupului meu, şi în acelaşi timp, ceva din mine devenea din ce în ce mai uşor, ca şi cum s-ar urca în aer dintr-un moment în altul. Timpul trecea. Ceva misterios şi necunoscut se arăta ochilor mei în depărtare. Mă simțeam scufundat în ceva imens, care îmi făcea să tremure sufletul. Sutele de proiecte propuse să le realizez mi se prezentau spiritului. Viziunea trecătoare, dar vie, a lui Jenny mă convinsese însă că nu voi mai putea materializa nimic din ceea ce plănuisem. Nu puteam uita surâsul ei încântător, brațele întinse către mine şi lumina spirituală care o înconjura.

În mintea mea se prezenta confuz amintirea tuturor persoanelor cunoscute. Fețe, fețe şi iarăşi fețe. Erau persoane cunoscute doar de câteva zile, sau cu mult timp în urmă. Mă gândeam la veselii mei confrați, la persoanele care îmi cereau ajutor, la cele aparținând altei clase, venind la mine pentru nevoile lor. Am văzut figura Măriei, a lui Albert, a Adei, a tantei Tesje, a lui Schenk, a Muziei şi a ta. Apoi îmi veniră în gând amintiri în legătură cu tata şi cu mama. îmi văzui copilăria, şcoala, frumoasa mea Italie, primul meu voiaj în America, totul. Acest flux de amintiri îmi adormi suferințele. Evenimentele cele mai neînsemnate, cele mai ridicole, ale existenței mele se prezentau vii în mintea mea. Plăceri, nebunii, dureri, tot ceea ce făcusem în cursul vieții mele sosea nechemat, nu ştiu de unde, pentru a face act de prezență. Toate acestea sfârşiră prin a mă ameți, şi, în fine, mi-am pierdut conştiința.

Când mi-am revenit, operația chirurgicală se terminase. Toată lumea îmi surâdea şi mă încuraja. Trebuia să stau absolut liniştit, cu toate că aveam multe de întrebat. Deşi mă simțeam destul de tare, în cele din urmă zile ale vieții aveam un sentiment inexplicabil de frică. Credeam că dacă aş putea să mă ridic şi să mă ocup de problemele neglijate, aş fi înlăturat această frică misterioasă. Natural, nu mi se permitea să mă mişc. Scrisoarea primită de la tine m-a încurajat. Aveam chiar o intuiție ciudată, că în curând te voi revedea şi că, dintr-un moment în altul, te voi vedea intrând în camera mea. Ghidul meu spiritual de moment, doamna H. Blavatski, îmi explică faptul că această senzație înseamnă că eu însumi voi veni să te văd.

Mai târziu am fost cuprins de o mare greutate în respirație. Atunci am înțeles că sfârşitul mi se apropie. Ora extremă mă prindea prea repede. Nu cred, scumpa mea Nataşa, să mă fi cuprins frica de moarte, dar tremuram de necunoscut. Tu ştii că întotdeauna am fost neliniştit în fața. nesiguranței unei situații. Atunci, draga mea Nataşa, am început să înțeleg că o schimbare se produce în ființa mea. îmi părea că se desprinde ceva din mine. Simțeam un fel de tragere, ca şi cum ceva din trupul meu era smuls, şi paralel cu această senzație îmi apăru tot cortegiul funerar: prohodirea, incinerarea sau înmormântarea - lucruri care îmi produceau oroare.

Preotul sosi, ca o rază de lumină în întuneric. M-am spovedit, cu tot sentimentul de frică ce îmi provoacă fațada unei catedrale ce defila pe dinaintea ochilor. Mi s-a dat împărtăşania. La terminarea ceremoniei, mă simțeam deja departe de mediul terestru. Situația mea mentală se modificase. Biserica mă ținea ca şi o mână prietenă. Nu mai eram singur, nu-mi mai era frică.

N-aş putea spune cât timp a durat această stare. În fine, am deschis ochii ca şi după trezirea dintr-un greu şi adânc somn, având în acelaşi timp sentimentul că sunt luat repede în sus. Eram cufundat într-o splendidă lumină albastră şi am văzut venind în întâmpinarea mea pe Black Feather[1], pe Jenny şi pe mama mea. Eram deci totuşi viu!

Acestea sunt, draga mea Nataşa, primele mele impresii când am trecut pragul morții."

Într-o altă comunicare, Valentino îşi continuă povestea.

„Era în ziua când trupul mi-a fost transportat la locaşul său cel din urmă. Se vedea deja o slăbire a interesului publicului, față de persoana mea. Dar după ce trupul îmi era depus în mormânt şi jurnalele au încetat să se mai ocupe de mine, am încercat un sentiment de singurătate

nemângâiată. Mă revoltam împotriva destinului, care m-a smuls din apogeul gloriei mele. Mi se părea că arta nu mai poate exista de aici încolo fără mine. Acum râd de mine, de naivitatea de a crede că dispariția lui Valentino ar produce un doliu ireparabil pentru artă.

Eram în mediu terestru, mă plimbam pe Broadway. Această stradă îmi părea atât de reală şi mă simțeam atât de viu, încât uitasem starea în care mă aflam. Dar nimeni nu-mi acorda nici o atenție. Mă vedeam şi vedeam atât de reali oamenii, încât nu puteam să desluşesc marea schimbare produsă în mine. Mă plictiseam de atâta plimbare printre trecătorii atât de grăbiți, care păreau toți hotărâți să mă îmbrâncească. La un moment dat, venii piept în piept cu o femeie. Ea îngălbeni şi se strânse lângă domnul care o însoțea, strigând: «Dumnezeul meu, de unde veni suflarea aceasta atât de înghețată pe care am simțit-o?» Această exclamare mă înfurie. Aşadar moartea mă schimbase într-o suflare glacială?

M-am îndreptat către un grup de actori de teatru, care se găseau în colțul Străzii 47, aproape de teatru. Luând pe unul de braț, îi strig tare: «Sunt Rudolf Valentino!» Dar omul meu nu auzi şi nu simți nimic. El continua să discute şi să râdă cu celălalt. Nu-ți pot spune ce resentiment mă cuprinse atunci! Aş fi plâns de durere şi ciudă. Dar orice revoltă era de prisos.

Deodată, îmi amintesc de tine, de scrisoarea ce mi-ai trimis-o când eram grav bolnav, ca şi de telegrama Muziei şi a unchiului Dick. Pe când mă gândeam astfel, mă simt atins de braț. M-am întors, lângă mine era o femeie cu forme matronale, cu ochi inteligenți şi generoşi. Nu voi uita niciodată vocea sa dulce şi încurajatoare, care, cu hotărâre impetuoasă, îmi spuse: «Condamnare la flăcările infernului ți-a prezis biserica. Vino cu mine! Nimic nu e adevărat din ceea ce ți s-a infiltrat în spirit de către reprezentanții confesiunii creştine. Sunt nişte sărmani orbi. Tu ai nevoie în acest moment de un ghid. Iată-mă! Am fost în viața terestră H. P. Blavatski», şi zicând aceasta, mă luă cu ea.

Mi-am pierdut cunoştința, după care mă trezesc în salonul unchiului Dick. Era noapte. Scările vilei erau luminate. Ghidul meu era pe prag şi îmi făcu semn să avansez. Am trecut împreună prin mai multe odăi cunoscute şi am ajuns în camera Muziei. Tu erai cu ea. În fața voastră era Georges Wehner, dormind adânc într-un fotoliu. Doamna Blavatski îmi spuse: «Acum poți vorbi cu ai tăi». Astfel am început să comunic cu tine."

O anumită categorie de entități spirituale rămân legate de mediul unde au trăit, devenind adesea spirite turbulente sau fantome. Multe spirite nou venite, în lumea spirituală, nu rezistă comoției mentale provocată de schimbarea produsă. Ca urmare, printr-un efect al ignoranței lor, al fricii, al resentimentului avut - deoarece au fost smulse din lumea materiei, lumea plăcerii pe care atât de mult o iubeau - vor petrece mult timp jos, la suprafața pământului, vizitând locurile pe unde au trăit. Prin urmare - din cauza concepțiilor false, a ataşamentului față de materie şi a pasiunilor lor terestre - ele se găsesc în pătura roşie, cea mai joasă a atmosferei fluidice a pământului, în afara lumii fizice şi totuşi prin lume. Aceşti nenorociți sunt cei cărora li s-au dat numele de spirite rătăcitoare, despre care se vorbeşte atât de mult în experiențele mediumice inferioare. Unele din aceste spirite rătăcitoare sunt atât de neclintite în încăpățânarea şi felul lor de a gândi pământean, încât sunt adevărați orbi, care în acest răstimp nu au posibilitatea avansării spirituale. Ceea ce e mai rău este faptul că aceste nefericite spirite rămân alipite lumii pământene timp de mulți ani, şi uneori timp de secole.

[1] Entitate spirituală care a primit misiunea de a fi ghidul spiritual al lui Valentino, în activitatea sa de medium. Ultima întrupare a lui Black Feather a fost în India.

Concluzii

De zeci de ani se fac diferite observații, se experimentează şi se adună material referitor la manifestările spirituale. Azi, numărul manifestărilor spirituale înregistrate este atât de mare, iar numărul celor care le-au analizat şi sintetizat este atât de impozant, încât doar aceia nu se încredințează de valoarea revelațiilor venite de dincolo de vălul lumii fizice, care închid ochii şi nu

vor să vadă, care îşi astupă urechile şi nu vor să audă. Este inadmisibil ca omul să manifeste ignoranță față de modul cum moare trupul său, față de sentimentele şi senzațiile resimțite de entitățile spirituale, când trec în lumile spațiale.

Examinând seriile nesfârşite de mărturisiri ale entităților spirituale ce şi-au dezbrăcat trupul, se constată o concordanță între ele, confirmându-se unele pe altele. Nu se poate admite ca persoane inculte sau necunoscătoare ale fenomenelor spirituale, din țări şi timpuri diferite, să se concerteze între ele şi să debiteze - conştient sau din subconştientul lor - despre fenomene identice, referitoare la existența omului dincolo de hotarele morții. Când entitatea ce comunică dă probe - prin comunicările ei personale şi intime, neştiute de nimeni - că într-adevăr, ea este fosta personalitate terestră, şi când ea, ca şi alte entități spirituale, descrie aceleaşi fenomene, petrecute şi resimțite în lumea invizibilă, o minte rezonabilă, dezbrăcată de orice idee prestabilită, nu poate să nu admită realitatea lor.

Din enumerarea acestor câteva cazuri, se poate constata că există fenomene fundamentale - care se produc în mod constant, indiferent de gradul evolutiv al entității spirituale ce se destrupează, şi există fenomene secundare - care se produc sau nu, în funcție de evoluția spiritului trecut în lumea spațială.

Fenomenele fundamentale prin care trece entitatea spirituală după părăsirea vieții terestre sunt:

1. La început, nu crede că trupul său a murit;
2. Se vede om, ca şi mai înainte;
3. I se derulează panorama întregii vieți terestre;
4. Este întâmpinată de rude sau prieteni;
5. Cade într-un somn;
6. Sesizează că lumea unde a sosit este splendidă sau întunecoasă, conform faptelor sale;
7. Observă că lumea cerească este substanțială, reală şi asemănătoare ca aspect cu cea terestră;
8. Constată că entitățile spirituale comunică între ele prin gândire - limbajul spiritual;
9. Remarcă faptul că gândirea este forța creatoare a lucrurilor şi fenomenelor;
10. Vede că entitățile spirituale străbat spațiile, ca gândul, în sus sau împrejurai pământului;
11. Constată că potrivit condiției lor morale şi evoluției lor intelectuale, entitățile spirituale gravitează automat către nivelul spiritual corespunzător.

Fenomenele de ordin secundar prin care trece entitatea spirituală după părăsirea vieții terestre sunt:

1. După ce-şi vede trupul întins rece şi palid pe pat, observă că arc un corp eteriform;
2. Constată că după cum în lumea trupească nu există doi indivizi absolut identici, tot aşa două entități spirituale nu pot să treacă în mod absolut prin aceleaşi fenomene spirituale, fiind vorba de diferite grade evolutive;
3. Două duhuri care au trăit pe pământ împreună ca soți, se vor duce fiecare în nivelul lor spiritual, dar pot să se întâlnească şi să-şi comunice ideile şi sentimentele de câte ori doresc;
4. Cu toate că orice entitate spirituală poate crea prin puterea gândului său, marile creații sunt rezervate doar anumitor ierarhii de spirite specializate;
5. Entitățile spirituale dominate de pasiuni umane rămân totdeauna legate de mediul unde au trăit, un timp mai scurt sau mai lung, după intensitatea pasiunii lor. În general, moartea fizică nu le produce nici o schimbare în înțelegere, de aceea ele se cred tot pământeni, cred că trăiesc tot printre oameni trupeşti. Dintre aceste spirite sunt. şi cele ce bântuie anumite locuințe;
6. Durerea sfâşietoare a celor rămaşi pe pământ îi produc torturi groaznice şi din această cauză nu poate să intre în relație cu ei. În acelaşi timp, este reținut la suprafața pământului, nepermițându-i-se să se ridice la nivelul corespunzător evoluției sale;

7. Văzându-se singură, se înspăimântă, dar imediat aude o voce sosită de departe. Este vocea unui spirit amic, care simțind din depărtare neliniştea sa, vine să-i vorbească şi să-l sfătuiască.

Din toate aceste afirmații se relevă cât de numeroase taine există în operele Creatorului, pe care omul nu le cunoaşte şi nici nu caută să le afle. El se alipeşte cu toată puterea sufletului de lucrurile pământeşti, trecătoare precum fumul, uitând că e un musafir al pământului, al acestei forme de viață trupească.

Judecata, viața şi ocupația duhului

Judecata duhului

Întrupându-se ca om pe pământ, entitatea spirituală sau duhul îşi duce viața săvârşind uneori fapte bune, dar, de cele mai multe ori - fapte necugetate. În înțelepciunea Ei, Divinitatea a socotit că nu e bine ca greşelile comise de un duh în decursul întrupării sale să i se înscrie mereu în cartea vieții, pentru că el are deja acumulate destule crime, minciuni, pasiuni şi alte greşeli din viețile trecute. Duhul s-a întrupat să lichideze sau să corijeze o parte din ele, dar dacă se adună greşeli noi în cartea vieții sale, nu va mai putea să le achite niciodată. Prin urmare, Divinitatea a hotărât ca multe din greşelile comise de un om trupesc, în decursul unei vieți, să fie plătite chiar în acea viață.

Prima judecată a duhului are loc în timpul vieții sale terestre. La câteva ceasuri sau zile de la greşeala comisă, duhul este chemat sus, în fața unui Tribunal compus din cei trei superiori ai marelui grup din care face parte - grupul german, latin, slav etc. În fața acestui For de prim grad, apare spiritul culpabil şi acuzatorul său. Acuzatorul îşi formulează plângerea contra fratelui său, care i-a adus o critică nedreaptă, o pierdere nemeritată, o suferință nemotivată etc, şi cere ca Justiția divină să-i dea satisfacție. Inculpatul este însoțit de dreptaşul său, care a văzut şi auzit tot, asistând ca martor al Divinității. Vinovatul nu-şi poate nega fapta, ci cel mult caută să o motiveze, pentru că patru martori glăsuiesc împotriva sa. Astfel fapta este înscrisă în perispiritul greşitului, este cunoscută de dreptaşul său, de dreptaşul victimei, şi, în plus, e fotografiată în arhiva eterică a Pământului. Aşadar, negarea este imposibilă, cel mult acuzatul caută să se scuze. Examinând împrejurările, judecătorii apreciază gravitatea faptei, iar Legea divină, cerând ca nimeni să nu se facă judecătorul semenului său, dictează o pedeapsă mai mare ori mai mică.

Către dimineață, duhurile se coboară în trupurile lor şi nici unul dintre ele nu ştie ce s-a petrecut în acea noapte, sus în spațiu. Dar în zilele următoare, anumite forțe execută sentința asupra culpabilului şi el cade greu bolnav, are o pierdere oarecare, ori suferă moralmente din cauza unei acțiuni făcută contra persoanei sale. Cu alte cuvinte, omul trece prin zile grele, în care sufletul îi este zdruncinat din seninătatea, pacea şi mulțumirea lui.

În general, aceste pedepse nu sunt de lungă durată şi nici atât de drastice, încât să schimbe prea mult destinul. Este ca şi cum s-ar țese o pânză şi, din timp în timp, un nod apare în urzeală sau bătătură şi pânza iese cu mici noduri. Cu alte cuvinte, viața îşi urmează firul trasat, orânduit dinaintea întrupării duhului, dar în decursul ei intervin lacrimi şi suferințe, care sunt fructul greşelilor actuale ale duhului. Aşadar, în decursul vieții trupeşti, duhul se prezintă de multe ori în fața Juriului suprem al marii colectivități din care face parte, plătind greşelile comise în această viață.

Dar în fine, ața de pe mosorul vieții s-a terminat, ziua plecării a sosit şi duhul trebuie să-şi părăsească locuința de lut. După încetarea vieții terestre, duhul e luat de ghidul său, urcat în fața celor trei superiori ai grupului său, care examinându-l sumar, dau o sentință provizorie, ordonând în ce nivel va locui pe durata şederii sale în spațiu. După aceea e luat de ghid şi coborât la suprafața pământului, pentru a sta o vreme în preajma celor dragi, consolându-i, conducându-le paşii, corectându-i şi încurajându-i. Cu această ocazie, el asistă la înmormântarea trupului său, observându-Şi trupul pe care l-a animat şi cu care a gustat toate plăcerile lumii trupeşti. După aproximativ 42 de zile - timp în care se purifică în sferele inferioare - duhul îşi ia zborul şi se înalță în nivelul desemnat, conform hotărârii superiorilor grupului său. După o şedere mai scurtă sau mai îndelungată in spațiu, timp în care a luat cunoştință de tot trecutul său, superiorii săi decid coborârea la o nouă întrupare.

În vederea stabilirii noii forme de viață, duhul va fi prezentat înaintea Forului suprem al Pamantului. Pentru desfăşurarea acestei judecăți, ghidul său îl prezintă în fața celor trei superiori al Pământului, superiorii îngerilor care conduc evoluția globului, cu tot ce se află pe el. Acest Juriu suprem al Pământului este prezidat, de la distanță, de Stăpânul sistemului solar. Juriul Pământului examinează toată viața duhului candidat la reîntrupare - binele şi răul făcut de el, şi examinarea sa

este văzută, auzită şi ştiută, chiar în acel moment, de Guvernatorul solar. In fine, Domnul, stând pe tronul Său solar, pronunță sentința care este transmisă mental, de la distanță.

După gradul de evoluție al duhului putem spune că există două moduri în care decurge judecata.

Dacă duhul ce se va întrupa este de un ordin inferior, cei trei superiori ai grupului său expun fulgerător viața lui umană, faptele luminoase şi petele întunecate ale existenţei sale. Judecata este audiată de Domnul din tronul Său solar, şi de Juriul suprem al Pământului. Sentința se dă de Domnul şi este pronunțată de preşedintele Juriului suprem al Pământului format din trei entități angelice, înconjurat de 9 asesori şi 27 delegați, toți îngeri, aparținând Forului suprem al Pământului, compus din 39 de sfinte duhuri angelice.

Entitatea candidată la întrupare care aparţine unei trepte evolutive superioare, fiind conştientă de puterea legilor cereşti şi cunoscându-şi acum, ca duh - după o analiză îndelungată - toate greşelile, îşi alcătuieşte singură planul noii vieți terestre, prin care să-şi achite datoriile sau să-şi repare greşelile, din alte vieți. Înfățişându-se în fața Forului suprem - format din 39 de îngeri, sfinte duhuri ale Adevărului şi Domnului suprem şi nevăzut - duhul decis să se întrupeze îşi prezintă planul întocmit pentru noua sa viață trupească. Stăpânul sistemului solar, examinând planul şi găsindu-l bun îşi dă binecuvântarea, iar Juriul suprem al Pământului, prin preşedintele său, în numele Celui de sus, pronunță Amin, adică: Să fie aşa precum tu ai dorit.

Spiritele inferioare nu au discernământul necesar întocmirii unui destin nou prin care să-şi achite datoriile şi să repare greşelile comise împotriva părinților, copiilor, fraților, semenilor. Nu e uşor să alcătuieşti o formă nouă de existență pământească, în care angrenajele să fie astfel făcute încât să satisfacă, dintr-o dată, mai multe exigențe, şi să realizeze mai multe reparații. De aceea; în asemenea cazuri, cele trei sfinte duhuri supreme ale grupului de care aparține duhul examinează trecutul vieții sale, adună faptele, le elimină pe unele, le preferă pe altele, pentru a fi reparate cât mai multe din datorii sau supărări, şi în fine, din totalul lor alcătuiesc un nou destin, pe care duhul inferior îl primeşte, i se supune, cunoscând înalta înțelepciune a celor care au examinat şi hotărât. Judecata fiind făcută, duhul e coborât de ghidul său în nivelul cuvenit gradului său evolutiv, şi de acum, până la viitoarea sa întrupare, face următoarele trei lucruri capitale:

1. îndeplineşte misiunea primită de la superiorul grupului său;
2. asistă la conferințele-lecții ale superiorilor săi, pentru a învăța noi taine cereşti;
3. pregăteşte viitoarea sa viață pământească, căutând duhurile împreună cu care se va întrupa, încheind cu ele anumite înțelegeri.

Prin urmare a doua judecată se face între două întrupări ale duhului.

În fine, a treia şi cea mai înfricoşătoare judecată are loc când s-a terminat ciclul, pentru care a venit o entitate la şcoala planetei noastre. Ea arc loc aproximativ după 26.000 de ani de existență pe acest glob. Pe parcursul celor 26.000 de ani, entitatea spirituală şi-a dus existenţa când pe pământ - ca om trupesc, când în Cer - ca om ceresc sau duh spațial. În scurgerea acestui timp, omul a trăit sute şi mii de vieți. Unele din ele au fost mai bune, altele mai zbuciumate, unele mai înțelepte, altele pline de ticăloşii. Dar, în fine, legea evoluției l-a împins mereu mai sus. Timpul trece încet, dar secolele se înşiră, şi iată că a sosit finalul şcolii planetare. Acum se face marea alegere, acum are loc marele examen al acestei existențe ciclice de aproximativ 26.000 de ani.

Pentru acest examen, amănunțit şi nepărtinitor, însuşi Guvernatorul solar se coboară din Tronul măririi Sale şi înconjurat de Juriul Său solar, compus din sfintele duhuri angelice solare, vine spre Pământ şi îşi stabileşte Judecata în atmosfera fluidică a Lunii noastre. La această *Judecată divină* asistă fără consultare Juriul Pământului, format din marile entități conducătoare ale planetei noastre, care de acum nu mai au nici un cuvânt, ele asistând doar ca simpli martori la sfânta şi divina Judecată. Unul câte unul, duhurile Pământului, care au terminat ciclul şederii lor pe această planetă, trec pe dinaintea Domnului şi a îngerilor Săi. Negrăita ştiință a Divinului solar vede meritele fiecăruia, şi cei buni şi drepți sunt trecuți la dreapta Lui, iar cei nevrednici la stânga. Entitățile spirituale tremură din toată ființa lor, stând în fața Divinului solar, la Judecata făcută în numele Tatălui ceresc. Înfricoşate sunt sufletele lor, căci ştiu că dreaptă e Judecata Celui care

străluceşte cu o lumină orbitoare în faţa lor. Acum văd toată grozăvia conduitei lor, cât au stat pe acest glob.

Cei care au dus o existenţă din bine în mai bine, vor fi conduşi de îngerii solari pe o altă planetă, mai avansată, iar cei care au stagnat, din existenţă în existenţă - opunându-se curentului evolutiv, prin liberul lor arbitru, rău aplicat - vor fi luaţi de alţi îngeri şi duşi pe o planetă inferioară a sistemului nostru. Aici duhul leneş se va trezi din toropeala sa şi nu va mai ignora legile cereşti şi omeneşti. Insă, de multe ori, aceste duhuri sunt duse pe un alt soare, daţi în primire Guvernatorului altui sistem, pentru a fi repartizaţi pe una din planetele acelui sistem, de o evoluţie asemănătoare cu a Pământului nostru.

Entităţile spirituale rămase în urmă cu evoluţia lor nu mai pot fi reţinute în jurul Pământului, pentru că în locul valului de spirite de care aparţin şi care trebuie să plece, soseşte un alt val de duhuri, de pe o altă planetă, inferioară Pământului, val sosit aici să-şi facă noua şcoală ciclică, planetară, superioară celei precedente. Astfel, val după val, pleacă, şi alte valuri de duhuri sosesc. Acest ciclu se va repeta miliarde de ani, până ce planeta noastră va ajunge la finele existenţei sale.

Aproximativ la fiecare 26.000 de ani are loc, în faţa divinului nostru Stăpân, marea Judecată, de care vorbeşte şi Sfânta Scriptură.

Prin urmare, pe acest glob terestru, omul trece prin trei feluri de judecăţi:

1. judecăţile din timpul unei întrupări;
2. judecăţile de după fiecare întrupare;
3. Judecata divină de la finele şcolii planetare.

Doamne, dă tărie sufletului meu să nu mai greşesc, şi astfel să nu mă ruşinez, de faptele mele, în faţa gloriei Tale! Fă Doamne, ca sufletul meu să fie conştient de Legile Tale, ca astfel să mă întorc cât mai curând în sânul Tău, de unde am purces cândva, în noaptea adâncă a miliardelor de ani. Amin.

Viaţa duhului în spaţiu

După ce şi-a părăsit trupul şi corpul vital - corpuri aparţinând globului pământesc - o perioadă duhul are forma corporală asemănătoare cu a omului trupesc. Se vede pe sine şi mai vede un altul întins pe pat, galben şi nemişcat, care seamănă nespus de mult cu el, parcă s-ar vedea într-o oglindă. Caută să înţeleagă şi nu poate să se lămurească. Doar spiritul evoluat, părăsindu-şi haina de lut, înţelege că el nu moare niciodată, iar cel de pe pat nu e decât veşmântul său.

Curând, şi duhul evoluat şi cel mai puţin evoluat cad într-un somn adânc, când nu mai ştiu nimic de ei. Acest somn ţine la unele duhuri câteva zile, la altele câteva luni, dar sunt cazuri când durează un an, doi. Somnul acesta este indispensabil, oferind duhului posibilitatea să se odihnească, să-şi refacă forţele pierdute prin efortul desprinderii de corpul său fizic. Prin urmare, se petrece un fenomen asemănător cu somnul noului-născut, care obosit de presiunile şi durerile expulzării din matricea mamei sale, are nevoie să doarmă pentru a se reface şi obişnui cu noua lume unde a sosit. După un timp, mai scurt sau mai lung, duhul se deşteaptă şi îşi începe noua carieră de om spaţial.

Unele entităţi spirituale sunt înconjurate de duhuri cunoscute şi înţeleg pe deplin noua situaţie. Altele însă, chiar şi după acest repaus, nu pot să-şi dea seama unde sunt. Ar întreba, şi nu văd pe nimeni în jurul lor. Aceste duhuri - al căror perispirit este încă impur, adică îmbibat cu materie vitală - simt necesitatea să se coboare la suprafaţa pământului, şi pe firul legăturilor eterice revin acasă, unde îşi găsesc familia şi semenii, în toiul activităţii. Văzând la fel cum vedeau pe vremea când aveau un trup, văzându-se şi simţindu-se pe sine, se cred vii, trăind printre oamenii trupeşti.

La omul simplu sau neştiutor ideea morţii este legată de ideea unei pieiri veşnice, dar constatând că trăieşte, văzându-se încă viu, el se crede om pământean. Târziu desluşeşte că totuşi a trecut în ceata celor de sus. Aşa de exemplu, vrea să ia un obiect din casa lui, să-l aşeze în altă parte, şi constată că mâna îi trece prin acel obiect. Se adresează soţiei, copiilor, dar, cu mirare, vede indiferenţa lor, parcă ar fi surzi. E normal să nu-l audă, pentru că vorbirea lui este eterică, spirituală, diferită de cea sonoră a oamenilor trupeşti.

De multe ori s-a întâmplat ca un astfel de duh să sosească la şedinţele de comunicări cu entităţile cereşti, şi întrebat de un om trupesc ce mai face, răspunde, că e foarte ocupat, că îşi construieşte o casă nouă. Nu ştie că a murit şi că în lumea cerească nu mai are nevoie de haine, mâncare şi adăpost. El cară cărămizi, le îmbină cu var şi vede cum treptat se înalţă zidul său. Toate acestea sunt realităţi - dar realităţi eterice, construite cu puterea gândului său şi din materia eterică ce umple universul; construcţii vremelnice, ce dăinuiesc doar până când gândul său are astfel de Preocupări. Asemenea acte, similare cu cele terestre, sunt foarte numeroase şi frecvent executate de locuitorii sferelor inferioare ale Cerului.

Duhul inferior umblă, dar constată că pluteşte deasupra pământului şi nu mai are nevoie de mişcarea picioarelor. Când vrea să se ducă undeva, se şi pomeneşte ajuns acolo, în virtutea dorinţei, care îl proiectează cu viteză în locul dorit. Sosind acasă, vrea să deschidă uşa dar constată că a trecut prin ea şi se află în mijlocul camerei. Un şir de asemenea experienţe face lumină în mintea lui, şi de la o vreme îşi dă seama că nu mai e printre cei „vii" şi că acum e în ceata „morţilor". Iată pentru ce este de mare folos pentru om, ca încă de pe când se află în lumea trupească să studieze fenomenele spirituale, fie că le crede, fie că nu, pentru ca atunci când va trece pragul morţii şi se găseşte în lumea de dincolo, să-şi amintească de cele citite, şi astfel să nu mai rătăcească vreme îndelungată, făcând şcoală şi ajungând târziu la cunoaşterea Adevărului.

Repet, ca să fie bine lămurit. Lumea cerească, invizibilă pământenilor, nu se află într-un anumit loc din spaţiile universului, ci este chiar în jurul pământului. Ea este orânduită în diferite nivele, sfere sau zone, populate de duhuri după vechimea şi meritul lor.

Acel om care a dus pe pământ o viaţă vecină cu a animalului, uneori chiar şi mai rea, pentru ca s-a afundat în mocirla pasiunilor degradante, la trecerea sa în lumea cerească îşi va continua existenţa tot atât de mizerabil ca şi pe pământ, căci va locui în stratul inferior al Pământului, în eterul cel mai grosolan din jurul pământului. El va simţi sete, va suferi de foame şi va avea dorinţe bestiale, dar cum nu mai are trup, şi deci posibilitatea de a le satisface, va suferi grozav de mult, rătăcind fără ţintă în spaţiu, în sfera corespunzătoare purităţii şi evoluţiei sale. Se coboară la suprafaţa pământului, frecventând cârciumi, baruri, cluburi, case de toleranţă, abatoare etc, adică locuri unde se exercită acţiuni, pe care firea şi josnicia sa le mai doreşte. În aceste locuri se alipeşte de câte un om, şi prin sugestii, îl îndeamnă să se afunde şi mai adânc în viciu, simţind astfel o satisfacţie directă - prin emanaţiile primite, şi indirect - prin plăcerea de a ispiti şi pe altul să fie pătimaş ca el. Ducându-şi astfel vreme îndelungată o viaţă netrebnică, el devine un spirit malefic, un demon al bietului om trupesc, slab în voinţa şi judecata sa.

Omul care a dezertat din faţa unei vieţi grele, pline de amărăciune şi suferinţă - destin acceptat de el înainte de a se naşte, ori omul care din ură a suprimat viaţa unui semen al său, când se va deştepta la viaţa spaţială, se va găsi înconjurat de o ceaţă fluidică, neagră ca noaptea cea mai întunecată, simţind un frig care face să-i tremure toată fiinţa, până la exasperare. Umblă ca orbul prin spaţiu, nevăzând feeria fluidelor, nevăzând pe nimeni. Starea aceasta poate să se prelungească sute de ani, până când îi va deveni atât de chinuitoare, atât de insuportabilă, încât va striga: „O, Doamne! de eşti pe undeva, scoate-mă din acest chin!" La apelul său către Divinitate, un glas se va auzi curând lângă el, şi îi va spune: „Frate, ai greşit, ai încălcat Legile în faţa cărora se pleacă tot universul. Roagă-te şi ţi se va uşura starea." La îndemnul acestui binevoitor, duhul greşit înalţă o rugă fierbinte de iertare, la care Divinitatea răspunde prin trimiterea unei raze fluidice, risipind ceaţa întunecată. Duhul începe să vadă în jurul său şi astfel nu mai rătăceşte la voia întâmplării prin spaţiu.

Ducându-şi viaţa pământească în preocupări numai materiale, trăind numai pentru el şi considerând rugăciunea ca un act inutil şi pierdere de vreme, când va reveni în lumea veşnică, omul va pluti în prima perioadă a vieţii spirituale în nivele apropiate pământului, în sfera unde îşi duc viaţa eterică şi sufletele animalelor, care au nevoie de o scurtă, şedere în spaţiu. Sufletul plantelor nu stă decât foarte puţin timp în spaţiu, deoarece se coboară curând în trupul noii plante. Duhurile animalelor vor avea însă o atitudine duşmănoasă, văzând în acel duh pe cel care le-a urmărit cu ură şi le-a ucis cu lăcomie pentru a le devora. Astfel, şederea duhului uman în acest nivel este plină de

groază. Din fericire pentru el, pe parcursul timpului şi pe măsura rugii sale de a fi scăpat din aceasta sferă a groazei, se ridică în nivelul corespunzător gradului său evolutiv.

În timpul şederii lor prin spaţiu, entităţile spirituale mai evoluate duc o viaţă de studii, de analize şi concluzii. Ele sunt foarte active, circulă în toate direcţiile sferei lor, adunându-se pentru a discuta diferite probleme cereşti sau omeneşti, prin care înţeleg creaţia şi fenomenul vieţii. Aşadar fiecare duh îşi are ocupaţia sa şi este preocupat de ceea ce îi place. Duhurile sunt cu atât mai fericite, cu cât se află în nivele superioare, cât mai depărtate de suprafaţa pământului. Fericirea le este provocată de vibraţia, culoarea şi muzica fluidului sferei unde vieţuiesc.

În stare normală, când nu este pedepsit, duhul nu simte nici cald, nici frig, deşi are noţiunile acestea de la oamenii pământului şi din amintirile lui, de pe când avea trup. Este însă impresionat de umezeala aerului, când se coboară la suprafaţa pământului cu scopul îndeplinirii unei anumite misiuni, întrucât apa are proprietatea de a absorbi fluidele ce compun corpurile sale.

În lumea fizică, ochii omului nu văd decât exteriorul corpurilor. Ochiul spiritului - reprezentat prin întregul său corp spiritual - vede şi exteriorul şi interiorul oricărui obiect, adică privirea fluidică a duhului străbate din exterior spre interiorul oricărui obiect, şi se poate opri să observe la nivelul unde intenţionează să vadă mai bine.

Iată un ceas de buzunar. Ochiul omului vede doar capacele lui, sau un capac şi o lentilă, sub care se observă cadranul şi cele două indicatoare. Spiritul vede prin cadran şi rotiţele, până dincolo de capacul opus. Rotiţele le vede nu numai suprapuse, ci pe fiecare în parte, căci fiecare piesă e străbătută de vederea sa şi se poate opri la una din rotiţele pe care vrea să o examineze mai de aproape.

Omul trupesc priveşte o carte. El vede numai coperta de carton a acestei cărţi. Duhul, privind aceeaşi carte, cu vederea sa străbate coperta de carton şi rând pe rând toate filele, până la cea din urmă. Dacă doreşte, se poate opri cu vederea sa la pagina 75, de exemplu, şi poate în acest caz să citească, rând cu rând, tot ce stă scris pe această pagină, fără ca această carte să fie deschisă şi fără să fie scoasă din raftul bibliotecii unde se află.

Omul nu poate vedea decât vibraţiile cele mai rare şi mai lente ale lumii fizice în care se află. Duhul, ajuns în lumea spaţiilor, vede vibraţia celulei nervoase, mişcarea miceliilor dintr-o celulă, vibraţiile diferitelor categorii de fluide, şi aura din jurul tuturor lucrurilor şi fiinţelor. Orice gând, dar mai ales orice discuţie despre cel plecat din planul fizic, provoacă o vibraţie a fluidului din jur, vibraţie care propagându-se prin spaţiu penetrează duhul, luând cunoştinţă că cei dragi sau prietenii săi, vorbesc de el. Concentrându-şi atenţia, duhul ia cunoştinţă de tot ce se discută despre el.

Atenţie, dragii mei cititori! Morţii voştri ştiu tot ce vorbiţi şi tot ce gândiţi despre ei. Cuprinşi de dor, ei coboară ca fulgerul, vă privesc, vă îmbrăţişează, vă sărută cu înfocare, dar fiind mai subtili decât aerul, voi nu-i vedeţi, nu-i auziţi, nu-i simţiţi, nu ştiţi că ei sunt alături de voi. Văzându-vă uneori în suferinţă, sau în mari dureri sufleteşti, ar vrea să vă vorbească, să vă facă cunoscut că n-au murit, că trăiesc, că stau lângă voi, dar nu pot să se manifeste în chip vizibil omului trupesc. Câteodată produc prin vibraţii de dragoste o căldură iubitului lor, asemănătoare cu radiaţia caldă ce vine de la o sobă, dar bietul om - preocupat de gândurile şi durerile sale nenumărate - nu bagă de seamă căldura dulce, care îl încălzeşte, în general, pe partea dreaptă a trupului. Uneori, mai ales imediat după destrupare, când încă au ceva din puterile fluidului vital, duhurile pot absorbi fluid din spaţiu, îl condensează până la punctul de a realiza un deget semimaterial, şi apoi ciocane cu el, o dată sau de mai multe ori, în mobilă, oglindă sau fereastră, ori sparg un pahar sau trântesc un mic obiect de pe masă. Alteori, camera fiind închisă pe deplin, se simte un curent, o mişcare de aer care încetează repede. Se citează cazuri când s-a arătat fulgerător o flacără ori un punct luminos. Duhurile fac tot posibilul - după natura şi puterile lor - să-i încredinţeze pe iubiţii lor că sunt şi ei prezenţi, şi li se sfâşie sufletul de durere când constată că nu reuşesc. După puterile lor, cvasi-fizice, după nivelul lor, duhurile pot produce diferite manifestări, ca să arate că sunt prezenţi şi că aprobă sau nu cele spuse.

Lumea trupească ar trebui să fie conştientă de bucuria pe care o provoacă duhurilor când îşi aminteşte de personalitatea lor, vorbind duios despre ea. Ar trebui să ştie ce sentimente profunde de recunoştinţă şi iubire stârneşte în sufletul duhurilor depunerea unei flori pe mormântul lor. Dar pe

când amintirile duioase şi parfumul florilor le procură o fericire nesfârşită, plânsul necurmat şi disperarea celor lăsați pe pământ îi tortureazā într-o mare măsură. Dacă îi iubim cu adevărat, să nu-i mai supunem la asemenea torturi, să ne stăpânim, pe cât posibil, lacrimile care îi ard şi să-i ajutăm în drumul lor ceresc prin undele vibratorii ale rugăciunilor noastre, care le sosesc ca o briză binefăcătoare. În loc de morminte costisitoare - şi în definitiv, pieritoare - mai bine să se facă milostenie în numele celui plecat, uşurând mizeria unui bătrân, sărăcia unei mame văduve sau ajutând un copil orfan, lipsit de dragoste şi de necesarul material. Duhul ia cunoştință de gândurile noastre îndreptate către el şi se coboară ca fulgerul pe firul dragostei pentru a asista la rugăciunea noastră înălțată către Cel Atotputernic pentru uşurarea sufletului său. Undele vibrațiilor de rugăciune îi dau puteri să-şi desprindă de pe perispirit impuritățile eterice contractate în viața sa pământească. Eliberat de impurități, vibrațiile perispiritului său iau un ritm mai rapid, duhul putându-se înălța la un nivel mai înalt, până în sfera unde va întâlni un eter ale cărui vibrații corespund cu ale perispiritului său. Aşadar rugăciunile celor de jos ajută mult celor de sus, după cum şi rugăciunile celor de sus ajută celor de jos, în mersul vieții lor terestre.

Oamenii care au trăit modest, silindu-se să facă binele, cu vorba şi cu fapta, pe cât le-a fost posibil, care n-au uitat pe Cel de unde au purces cândva şi au întreținut prin rugă legătura mentală cu El, implorându-L pentru cei bolnavi şi suferinzi, pentru cei liberi şi întrupați, în momentul destrupării se vor depărta imediat de cadavrul lor, nedorind să asiste la înhumarea trupului lor. Aceste duhuri vor trece repede prin perioada de somn, şi la deşteptare vor fi perfect conştiente de starea şi locul în care se află. Ele vor străbate ca un balon toate sferele inferioare ale Pământului, înălțându-se fără oprire până în sfera corespunzătoare propriilor merite spirituale. Da, dar asemenea spirite sunt rare, ele aparțin lumii anonime, în general puțin instruite, dar cu o inimă de aur, fiind înzestrate cu sentimente altruiste, ajutând cu ce pot şi devotându-se pentru mângâierea aproapelui lor în suferință. Asemenea duhuri îşi duc în spațiu o existență de mulțumire deplină, de cea mai mare fericire pe care o poate oferi în prezent planeta noastră. Însă şi această fericire are un sfârşit, duhul fiind trimis jos, la o nouă lecție, o nouă misiune, o nouă întrupare.

Dacă nu există fericire perpetuă, nu există nici suferință veşnică. Într-adevăr, cel mai rău criminal, monstrul cel mai întunecat pe care l-a avut umanitatea, va plăti prin groaznice suferințe - pe planeta noastră, ori va fi trimis spre expiere pe o altă planetă, unde va fi supus unei existențe echivalente cu iadul biblic. Dar după o vreme, fie ea şi veacuri, tortura lui va lua sfârşit. Răul produs de el se va anihila prin însăşi suferința sa; treptat i se va lumina conştiința şi va licări în el dorința de a repara tot răul produs celor cu care a venit în contact, pe când trăia pe pământ. Un asemenea specimen a fost Torquemada, capul inchiziției din Spania, care a stat în întuneric şi frig trei sute de ani; un exemplar şi mai groaznic a fost şi este Nero, împăratul roman care a ucis zeci de mii de creştini în arenele romane, fiind aruncați fiarelor sălbatice, ori unşi cu păcură şi arşi ca adevărate torțe vii, luminând parcurile, în timpul nopții. Nero suferă de atunci până în prezent în inelul fluidic al lui Saturn.

Prin urmare, cel care şi-a desăvârşit cu fidelitate destinul, programul vieții sale pământeşti, când va trece în lumea celor tăcuți şi invizibili, va resimți o uşurare, o fericire, sentimentul libertății, ca şi când ar fi ieşit dintr-o temniță care îi mărginise mişcările şi puterea de înțelegere. Sosit în spațiu, toate simțurile lui - văzul, auzul, simțirea - sunt însutite. Acum se mişcă precum fulgerul, vede până în zările depărtate ale abisurilor cereşti, aude din spațiu până la suprafața pământului, realizează fluidic tot ce mintea lui poate concepe. Pe scurt - o viață sublimă, plină de farmec, având un câmp infinit de acțiune. Cu drept cuvânt se poate spune că a trecut din moarte la viață.

Noi îi considerăm morți pe cei plecați dintre noi, şi îi plângem. Mai morți suntem noi, pentru că toate facultățile noastre sunt mărginite de trupul nostru. Ei sunt cei vii, pentru că au revenit la viața adevărată, la forma de viață care e veşnică şi umple tot universul.

Ocupația duhului în spațiu

Creatorul inițial - care a făcut tot ce există în cosmos - gândește și lucrează în veșnicie. El e însăși legea activității, El nu se odihnește niciodată, El a creat, creează și va crea în veșnicie. Toate ființele născute din El și prin voința Lui, vor fi deci supuse acestei legi, adică să lucreze continuu.

Această lege este aplicabilă și materiilor, de toate gradele evolutive - de la eterul primordial și până la mineralul ce constituie planetele. Materiile sunt într-o continuă evoluție, într-o continuă vibrație, a cărei frecvență creștere mereu. Așadar nu există pasivitate nici chiar la piatră, sau stânca muntelui - pe care o bate vântul, ploaia, gerul, soarele etc. - și ea este într-o continuă vibrație, prefacere chimică și mecanică. Totul este în activitate.

Omul trupesc nu cunoaște legile eterne ale Creatorului, dar Tatăl ceresc i-a pus în viață necesități, condiții, care îl silesc să lucreze, să fie într-o veșnică activitate. Acțiunea, gândirea, determină scânteia din om să fie atentă, să vadă, să înțeleagă, să prevadă și să învețe.

Pentru ca duhul să câștige experiență, omul trebuie să muncească. Munca de orice fel are ca urmare perfecționarea, avansarea spiritului. Cum din fire omul - din cauza lutului care tinde să redevină la starea sa de activitate lentă — are tendința să trândăvească, să tânjească și de s-ar putea să-i vină totul de-a gata, Divinitatea i-a creat necesități pe care el trebuie să le satisfacă, căci altfel ar pieri. Trupul trebuie hrănit, deci procurarea hranei este prima lui preocupare; de dimineața până seara, trebuie să aibă în vedere satisfacerea foamei și a setei. Dar procurarea hranei solicită muncă, alergătură, bătaie de cap. În afara satisfacerii acestor necesități, trupul trebuie ferit de intemperii și frig. Atunci - goana pentru haine, dar acestea se procură direct sau indirect, prin bani, obținuți -tot prin muncă. În fine, vremea rea, apărarea contra atacului animalelor sălbatice, aspirația unui confort a dictat omului dorința construirii unui cuib, bordei sau casă. Dar obținerea materialului de construcție și construirea casei cer iarăși muncă sau echivalentul acesteia - banul.

Așadar, pentru satisfacerea strictelor lui necesități vitale, omului îi trebuie casă,, hrană, îmbrăcăminte, pe care nu și le poate însuși decât muncind din greu, din tinerețe până la adânci bătrâneți. Toate acestea au fost orânduite de înțelepciunea Tatălui ceresc, pentru că munca este rugăciune, școală și scara pe care se înalță puterea de înțelegere a spiritului, ca să vadă cât mai departe și să înțeleagă frumusețea și adâncimea înțelepciunii Celui etern. Munca are ca scop iluminarea duhului, transformarea spiritului dintr-o scânteie abia pâlpâindă într-o lumină creatoare de lumi și ființe, pentru a deveni cândva un auxiliar al Tatălui ceresc.

După ce și-a dezbrăcat haina de lut, duhul se înalță ca un fluture în spațiu, unde își petrece multă vreme viața reala, permanentă, viața de duh spațial. Aici, după o perioadă de odihnă, de reculegere, reintră în horă, pentru a munci la opera Tatălui ceresc.

Se spune des: „Ce e pe pământ este ca în Cer"[1], ceea ce corespunde unei realități. Într-adevăr, omenirea este mânată azi, în cursul activității sale, într-o continuă frământare, din ce în ce mai intensă și mai înaltă. Dar munca este deosebit de variată, fiecare îndeplinind o activitate diferită, iar drama vieții se joacă mereu, duhul specializându-se din ce în ce mai mult, și în același timp perfecționându-și vechile ocupații. Aceeași activitate intensă și frământare o întâlnim și în Cer, în spațiile din jurul corpurilor cerești. Văzduhurile sunt pline de o infinitate de duhuri, care - ca și albinele unui stup - sunt într-o continuă activitate, fiecare făcând un anumit lucru. Așadar specializare există și în Cer ca și pe pământ. De fapt, specializările din Cer au adus, rând pe rând, pe cele de pe pământ. În Cer se gândește, se studiază, se perfecționează o ocupație oarecare, și apoi prin reîntruparea duhului este aplicată și în lumea materiei fizice.

Mă voi strădui să vă descriu fugitiv câteva din ocupațiile exercitate de lumea spațială. Una din ocupațiile de căpetenie ale lumii spațiale este studierea mediului unde plutesc și trăiesc, într-adevăr, toate duhurile sunt împinse de necesitatea de a studia eterul în care se mișcă, cu care se hrănesc și construiesc ceea ce priceperea și sfera lor de cunoștințe le permit.

Evident, această preocupare nu poate să aparțină decât spiritelor cu o evoluție mai avansată. Este vorba de studierea fenomenelor fizice - cu legile lor, și de studierea fenomenelor chimice -cu multiplele lor combinații; cu alte cuvinte, cunoașterea legilor fizice și chimice ale mediului eteric ce umple spațiile și în special spațiul planetei noastre.

După cum am mai spus, în lumea spațiilor cerești totul se petrece ca și pe pământ. Milioane, sute de milioane de oameni trupești respiră aer, consumă hrană, dar habar n-au ce compoziție are

aerul sau hrana consumată, nu cunosc ce fenomene intime se petrec cu aerul şi alimentul introdus în trupul lor. Simt doar că e nevoie să respire şi să mănânce, în rest, procesele prin care se transformă aceste substanțe nu le cunosc şi, de fapt, nici nu-i interesează.

Situația este asemănătoare şi în spațiu, în lumea spiritelor. Majoritatea duhurilor au cunoştințe sumare despre seria nesfârşită a fluidelor şi legilor care prezidează la combinarea şi desfacerea lor. Numai o minoritate se dedică - la fel ca pe pământ - cercetării proceselor de combinare a fluidelor, studierii analizelor şi sintezelor la care pot fi supuse şi cunoaşterii legilor fizice şi chimice care guvernează fluidele. Aceste duhuri, fizicienii şi chimiştii cereşti, cercetează dispunerea fluidelor în jurul pământului, calitățile, vibrațiile şi curenții lor. Studiază efectele fluidelor - favorabile sau nefavorabile - asupra anumitor existențe sau creații. Rezultatele muncii lor sunt apoi comunicate mental duhurilor cu alte îndeletniciri.

În afară de duhurile savante în chimie şi fizică, unii savanți studiază corpul duhului şi bolile la care este expus. Oricât de ciudată ar părea această afirmație, ea corespunde totuşi unei realități. Duhul are un corp material, dar foarte subtil, diafan, eteric. Acest corp are o anumită anatomie, organizare, compoziție şi fiziologie, un mod de funcționare, deci este supus diferitelor influențe şi expus tulburărilor funcționale şi maladiilor. Aceste cauze, influențe sunt studiate, cercetate, şi se caută prevenirea lor, sau vindecarea efectelor lor.

Pe lângă studiul anatomiei şi fiziologiei duhului, medicii spațiali, fac studii asupra raportului dintre corpul spiritual şi corpul fizic al omului trupesc. Deşi îşi duc existența în spațiu, entitățile spirituale studiază anatomia şi fiziologia trupului, pentru a diagnostica şi vindeca anumite boli. Spiritele medici sunt preocupate de cunoaşterea din ce în ce mai completă a corpului uman şi a bolilor la care este supus, pentru că au interesul ca atunci când vor veni pe pământ, întrupându-se, să pună în practică studiile lor - făcute în spațiu - referitoare la diferitele operații şi tratamente ale corpului uman, dezvoltând astfel cunoştințele omenirii.

Când în urma studiilor, medicii cereşti au ajuns la rezultate noi, când s-au desăvârşit într-o anumită ramură medicală, primesc misiuni de pus în practică jos pe pământ, vizitând bolnavi, mai ales în spitale şi clinici, lucrând direct cu instrumentul lor - fluidul, şi cu metodele lor proprii, pentru vindecarea bolnavilor care nu sunt încă destinați să plece din lumea trupească. Alteori sugerează medicilor pământului, luniinându-le duhul, să descopere boala reală a pacientului, sau îi îndrumă cum să intervină în operația chirurgicală.

Multe descoperiri, tratamente, şi perfecționări realizate pe pământ, în materie de procedee operatorii, se datoresc sugestiilor şi influențelor duhurilor medicale, care au aflat în spațiu o nouă metodă de a realiza o operație, pentru vindecarea unor boli incurabile până atunci.

Chimia şi fizica stau la baza existenței lumilor. Anatomia şi fiziologia sunt pârghia existenței duhului, dar în afară de aceste temeiuri ale existențelor materiale şi spirituale, în lumea spațiilor se exercită toate preocupările pământeşti. Tot ce există pe pământ a fost inițial realizat fluidic, în spațiu, şi apoi creat pe pământ, cu materia fizică a pământului.

[1] „Precum în Cer, aşa şi pe pământ". În Tabula Smaragdina, Hermes Trismegistos afirmă: „Ceea ce e jos este ca şi ceea ce este sus".

Medicina, chimia şi fizica stau la baza cunoştințelor savanților care fac destruparea sau întruparea spiritului uman. Anumite entități - perfect cunoscătoare ale fluidelor, a compoziției şi combinațiilor lor - sunt desemnate să asiste spiritele întrupate în momentul eliberării lor din lutul unde au trăit, înlesnind desprinderea fluidelor corpului lor perispiritual de corpul fizic.

Se ştie că spiritul este într-o legătură intimă cu cămăşile sau învelişurile sale. Aceeaşi puternică coeziune există între aceste învelişuri şi trup. Corpul planetar este unit cu corpul vital, a cărui firişoare eterice pătrund printre țesuturile şi celulele trupului, legându-se cu protoplasma fiecărei celule. După cum trunchiul unui copac se ramifică în ramuri din ce în ce mai fine, până la cele din urmă ramuri care poartă o frunză, tot astfel corpul vital şi planetar se ramifică formând scheletul eteric al țesuturilor trupului, terminațiile lor având câte un fir înfipt în centrul celulei. Învelişurile fluidice planetare şi vitale sunt legate între ele printr-o țesătură intimă, dar sunt legate şi

cu celulele trupului, şi cu perispiritul, care la rândul său este legat cu scânteia divină sau spiritul, toate aceste corpuri formând împreună un tot unitar numit om. La momentul hotărât - moartea trupească -această legătură strânsă şi intimă trebuie ruptă. Duhul, pe cale de plecare, cade într-un fel de vis, de slăbiciune, de inconştienţă. El este incapabil să desprindă miliardele de fire care leagă corpul planetar de celulele corpului fizic.

Având în vedere că omul nu poate executa această operaţie asupra lui însuşi, Cerul - din experienţa miliardelor de veacuri - a prevăzut ajutorul unor entităţi speciale, numite medici cereşti sau destrupători, care cu experienţa lor, cu forţele de care dispun corpurile lor fluidice, desfac rând pe rând toate firele eterice care vivifică celulele trupului. Această operaţie se face subtil şi treptat, cu mult înainte de ziua ultimului suspin. Pe măsura ruperii acestor fire, trupul slăbeşte, puterile vitale se reduc şi omul se topeşte pe picioare. Concomitent cu această desfacere, perispiritul duhului părăseşte corpul fizic. Aşadar, procesul morţii nu se mărgineşte la cele câteva ore de agonie, ci el poate începe cu zile, săptămâni şi chiar cu luni înainte. Chiar dacă ochii au devenit sticloşi, trupul s-a răcit şi înţepenit, procesul morţii continuă încă multă vreme. Spiritul şi-a părăsit corpul fizic, şi totuşi viaţa acestuia, a celulelor ce-l compun, durează încă multă vreme, chiar după ce a fost părăsit de stăpânul sau cârmaciul său. Într-adevăr, fiecare celulă este activată în funcţiile sale de către corpul vital, dar cu ocazia morţii, duhul se desparte de corpul său vital. La rândul său, corpul vital, graţie educaţiei de o viaţă întreagă şi a memoriei sale - asigurată de inerţia micilor vietăţi, corpuri ultramicroscopice, din care este alcătuit - continuă să pompeze din mediul înconjurător eterul vital cu care hrăneşte protoplasma celulei. Astfel se explică creşterea în continuare a părului, a unghiilor şi mişcarea miceliilor din protoplasma.

Să nu pierdem din vedere că, în definitiv, alimentele cu care se hrăneşte orice om sunt ţesuturi formate din celule, acestea la rândul lor sunt alcătuite din molecule, formate din atomi, iar atomii au provenit din organizarea protonilor şi electronilor, care sunt particule eterice. Materia fizică solidă, lichidă sau gazoasă este eter condensat, energie condensată. Aşadar a te hrăni eteric este tot una cu a te hrăni cu un aliment solid sau lichid - format din totalitatea unitară a particulelor eterice - care în intimitatea trupului se desface în părţile lui componente. Să nu uităm că şi entităţile spirituale se hrănesc, îşi repară corpul, perispiritul, cu eter corespunzător din spaţiu.

Prin urmare - în Cer, unele entităţi spirituale au rolul de asistenţi la căpătâiul omului trupesc, pentru a-l ajuta, prin ştiinţa lor, să părăsească lutul în care a fost ani de zile întrupat. Cum oameni trupeşti sunt cu miliardele şi cum ei mor pe rând, se înţelege că Cerurile sunt pline de aceşti specialişti, care se desăvârşesc pe măsura exerciţiului misiunii lor, asemenea medicilor tereştri.

Dacă există medici destrupători, care execută eliberarea entităţii spirituale din carapacea sa carnală, înseamnă că există şi medici întrupători, care în funcţie de gradul evolutiv al entităţii ce coboară în lutul vieţii terestre, îl asistă, mai mult sau mai puţin, în procesul de întrupare.

Când unui duh i-a sosit timpul să părăsească nivelele sferelor sale fluidice şi sa coboare la întrupare, el cade treptat într-o somnolenţă. Această, stare este provocată de anumite duhuri superioare, pe care duhul candidat la întrupare nu le vede, fiind mai evoluate decât el, şi deci au un corp mai subtil, format din fluide mai fine. Legea cerească sună astfel: Duhul inferior nu vede niciodată pe cel superior. Duhul superior îl magnetizează, îl adoarme întrucâtva, pentru a-i suprima o parte din conştiinţă şi voinţă. În această stare duhul are o conştiinţă vagă, aude şi vede într-o oarecare măsură, dar n-are claritate în înţelegerea fenomenelor ce au loc în jurul său. În condiţiile acestea duhul nu este capabil să lucreze - în plenitudinea conştiinţei şi a ştiinţei sale - la construirea viitorului său trup. De aceea - în funcţie de gradul celui care se întrupează - Cerul desemnează unul sau mai mulţi medici întrupători, care în deplinătatea conştiinţei şi a ştiinţei posedate, execută opera lor în părţile hotărâtoare ale trupului, potrivit cu destinul noului întrupat.

Oricât de hotărât şi de tare ar fi un duh pe voinţa sa, dacă trebuie să-şi facă un trup netrebnic, în vederea împlinirii unui destin mizerabil, îi vine greu să-şi construiască un trup urât, cocoşat, un sistem nervos central idiot sau alte organe mizerabil alcătuite. Din acest motiv Divinitatea a orânduit ca alţii să conlucreze la orânduirea celulelor, la formarea ţesuturilor şi aglomerarea lor în organe.

Întruparea este o operă mai complexă şi mai dificilă decât destruparea, şi numai ştiinţa savanţilor medici întrupători poate pregăti casa, temniţa în care bietul duh se va coborî pentru împlinirea destinului său. La timpul său, vom vedea ce operă complexă execută aceşti maeştri întrupători de duhuri umane.

Cu această ocazie trebuie amintită şi întruparea duhului vegetal şi animal. Când împrejurările au devenit imposibile vieţii plantei, sau când ciclul vieţii sale s-a terminat, la destruparea sa asistă şi ajută anumite duhuri umane. Duhul vegetal însă nu are o şedere de lungă durată în spaţiu, el fiind curând atras într-un nou ciclu de viaţă, într-o nouă sămânţă, pe cale de dezvoltare într-un embrion, sau pui de plantă. La fel se întâmplă şi cu animalul, care - asemenea plantei şi omului - este asistat în momentul morţii sale de un duh uman, specializat în acest scop. De asemenea, după fecundarea femelei, apare duhul uman, care sub ocrotirea şi pregătirea necesară, înlesneşte întruparea duhului animal în pântecele femelei speciei sale.

Seria specialiştilor cereşti este nesfârşită, ca şi a celor pământeşti. Iată un fapt neştiut nici chiar de slujitorii bisericii creştine. În altarul fiecărei biserici se află şase entităţi spirituale albe - trei la dreapta şi trei la stânga mesei sfinte - având forţe opuse şi acţionând în sens contrar. În momentul când preotul îngenunchează şi invocă harul divin, pentru sfinţirea vinului şi anaforei din potir, se roagă şi cele două categorii de forţe treimice, atrăgând din spaţiu, din marele curent cosmic ce înconjoară planeta noastră, un fir fluidic, o rază pe care o dirijează către potir, unde se combină profund cu vinul şi anafora, dându-le din acest moment însuşiri divine. Cuminecătura va fi acum o hrană sfântă pentru sufletul curat şi smerit, ori un foc distrugător pentru cel mândru şi impur, care, prin viaţa sa păcătoasă şi trupul său pângărit, a îndrăznit să se atingă de această rază divină, trup din trupul Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh.

Tot în legătură cu lăcaşul de înălţare al gândului şi sentimentului către Cel Atotputernic, vă fac cunoscut că, o dată cu târnosirea unei biserici, se desemnează din spaţiu un duh alb, din ceata preoţilor şi călugărilor cereşti, care va avea sub protecţia sa acel lăcaş, închinat unui martir, cuvios sau sfânt.

Nu doresc să extind prea mult această paranteză, dar se cere pomenit următorul fapt. În fiecare duminică sau sărbătoare religioasă, în afara preotului terestru al sfântului lăcaş, mai oficiază şi un duh superior, ţinând locul duhului ce are sub patronare acel lăcaş. Când preotul oficiază jos printre oameni trupeşti, preotul ceresc oficiază în spaţiul bisericii, asistat de duhuri umane şi acompaniat de corul spaţial.

În primele 40 de zile după destrupare, duhul văzând durerea celor dragi pe care i-a lăsat pe pământ, coboară lângă ei şi îi înconjoară cu fluidele sale, pentru a-i linişti şi restabili oarecum armonia fluidică a vibraţiilor eterice ale corpurilor acestora. Noaptea, în timp ce dorm trupurile celor dragi, se întâlnesc - duh cu duh - şi îi face atenţi să nu mai plângă, să nu mai fie disperaţi, pentru că el trăieşte. La deşteptare, întrupatul uită de întâlnirea şi dialogul avut în decursul nopţii cu cel drag plecat din sfera fizică. Alteori, spiritul destrupat creează decoruri fluidice şi ia forma umană, asemănătoare formei din ultima sa viaţă terestră. Cele două duhuri, cel întrupat - al cărui frup doarme - şi cel destrupat se întâlnesc în acest decor artificial, vorbesc şi îşi deapănă amintirile comune. Uneori impresia decorului, forma chipului şi dialogul se imprimă atât de puternic în spiritul omului trupesc, iar de aici pe cortexul său, încât la deşteptare îşi aminteşte de cel drag care a părăsit lumea terestră.

După trecerea acestei perioade - acordată spiritului destrupat pentru a-i linişti pe iubiţii săi îndureraţi, el se ridică în spaţiu, pentru a i se încredinţa o anumită misiune sau ocupaţie. Totuşi, din când în când, el va reveni, vizitând pe cei dragi, dându-le câte un vis, dar îşi va vizita şi mormântul, locul unde a fost depus veşmântul său de pământ. Timp de şapte ani, duhul inferior coboară mereu la suprafaţa pământului, şi privind prin stratul de pământ de deasupra cadavrului, vede ca prin geam starea de descompunere în care se găseşte adoratul său trup. El poate intra cu uşurinţă în mormânt, Pentru a examina mai de aproape destrămarea vehicolului său omenesc. Toate aceste vizite şi analize au scopul de a i se face o educaţie, de a i se întipări adânc în spirit că el nu a fost trupul, ci trupul i-a fost dat ca un instrument în lumea fizică, un înveliş şi un vehicol prin care a învăţat, a lucrat şi s-a deplasat.

Aceste vizite sunt determinate de două cauze:

1. faptul că între duh şi fostul său trup există încă o puternică atracție magnetică, provocată de eterul mineral ataşat de materia carnală sau minerală a trupului, eter care exercită o atracție irezistibilă spre locul unde a fost depus trupul;

2. influența exercitată de entitatea spirituală investită cu rolul de ghid asupra pupilului său, duhul inferior fiind luat, vrând-nevrând, de ghidul său şi dus la cimitir, ca să vadă cum organele, țesuturile şi celulele fostului său trup - dezvoltat în decursul vieții sale trupeşti din alimente animale sau vegetale, crescute din materia pământului - trec printr-un proces de descompunere, prefăcându-se în pământ.

Cu această ocazie reamintesc că în general majoritatea oamenilor stau în primele zile în jurul cadavrului lor, văd şi aud toate pregătirile pentru înmormântarea fostului lor trup şi iau cunoştință de bucuria moştenitorilor şi de sinceritatea celor ce cu adevărat i-au iubit. Aceste duhuri asistă la prohodul preoților, urmăresc carul mortuar şi privesc scena înhumării trupului lor. Citesc în inimile prietenilor şi rudelor, sinceritatea sau ipocrizia, cunoscând acum, la ceasul cel mare, sentimentele cele mai adânci ale celor din mediul unde au trăit. Om pe om se poate înşela, dar om pe duh niciodată, pentru că el vede, aude şi simte gândurile şi sentimentele oricărui om cu care vine în contact, citindu-le ca într-o carte deschisă.

După ce s-a destrupat şi a devenit liber, dispunând de posibilitatea de a se mişca la viteze mari prin spațiu, în momentele libere şi cu acordul superiorilor săi, duhul porneşte în călătorii de studii terestre. Cât a fost om trupesc, timpul - dar mai ales mijloacele materiale - nu i-au permis să călătorească. Acum nu mai are nevoie de bani, vize, paşaport, vapor sau hotel. Este suficient să vrea, să se gândească la locul dorit şi se îndreaptă spre el ca un glonț. Călătorind, priveşte câmpiile, dealurile, munții, satele şi oraşele. Se plimbă pe străzile oraşelor, vizitează muzee, instituții culturale, localuri de distracție, asistă la spectacole de teatru, conferințe şi astfel îşi face educația sufletului, văzând, cunoscând şi înțelegând şi alte culturi, alte forme de viață umană, decât cea cunoscută în mediul său natal. Uneori vizitează laboratoare şi asistă la experiențele savanților. În fine, vizitează marile biblioteci unde zile şi ani la rând urmăreşte anumite cărți şi subiecte, citindu-le pagină cu pagină, cartea rămânând nedeschisă în raft.

În afară de publicul trupesc ce umple sălile ateneelor, amfiteatrele conferințelor literare sau ştiințifice, se mai află în atmosfera sălii sute şi mii de auditori nevăzuți, duhuri, care asemenea întnipatilor, sorb cu nesaț cele revelate, expuse sau interpretate cu această ocazie. Aşadar omul duh îşi urmează cultura şi în spațiu, asistând uneori la cursurile şi conferințele terestre.

Adesea duhul călătoreşte prin alte țări, ca să-i viziteze pe cei dragi, din viața precedentă sau din viața actuală, despărțiți prin actul morții sau al întrupării. Asemenea vizite fac şi duhurile întrupate, în timpul nopții, când lăsându-şi trupul dormind, se duc prin depărtări, unde, vizitează pe cei dragi şi discută cu ei ca de Ia duh la duh.

Legăturile contractate într-o viață anterioară sunt reînnodate în alte vieți, iar pe măsură ce trece vremea şi numărul lor se înmulțeşte, cu atât ele devin mai puternice. În asemenea condiții, duhul din Cer vizitează, urmăreşte şi ajută pe cel iubit, care îşi desfăşoară viața pe pământ; de asemenea duhul întrupat, noaptea când trupul i se odihneşte, se ridică în spațiu şi îşi cheamă iubitul spațial - dacă nu are posibilitatea să se ducă până la el. Iubirea face minuni şi evoluția este mult înlesnită de ajutorul reciproc al celor care s-au iubit cu înfocare.

Orice lucrare omenească este urmărită de aproape şi de un duh spațial. Iată un artist pictează un tablou sau un sculptor se străduieşte să realizeze o lucrare artistică. Opera la care lucrează nu este numai a lui, căci în jurul său se află unul sau mai multe duhuri, care îl inspiră. Sugestiile curg şi spiritul întrupat realizează frumoase opere de artă, fiind convins că propriul său duh i-a dictat sa facă aşa. Realitatea este că la această operă au contribuit două entități spirituale, una întrupată şi alta liberă.

De multe ori, mediumii clarvăzători văd la repetițiile teatrale cum un spirit, fost mare artist, insuflă prietenului, colegului său trupesc, modul de interpretare, o atitudine, anumite gesturi şi aşa mai departe. Când vor exista mai mulți clarvăzători, umanitatea trupească va afla şi va înțelege cât de intim este legată lumea de jos cu cea de sus, lumea trupească cu cea spirituală. Este firesc să fie

aşa, pentru că traiul uneia e continuarea celeilalte, cei de jos fiind întruparea celor de sus, iar cei de sus fiind duhurile eliberate din temniţa materiei fizice.

Printre numeroasele ocupaţii şi specializări cereşti obţinute de marile lumini, duhurile albe, prin rangul la care au ajuns, li se impune şi trecerea prin şcoala creaţiei, pentru a-şi însuşi ştiinţa creării formelor de diferite vieţuitoare: minerale, vegetale şi animale. Iar cei mai evoluaţi ai lumii spirituale albe învaţă şi crearea trupurilor umane.

În zonele superioare ale Pământului şi în special în jurul Lunii, duhurile angelice arată entităţilor spirituale albe cum se poate face dintr-un fluid o piatră, un mineral oarecare. Bineînţeles, când este vorba ca acest corp fluidic să fie tradus chiar într-un mineral pământesc, coboară spre suprafaţa pământului, unde găsesc fluidul cel mai concentrat, cu ajutorul căruia iac forma cristalină sau amorfă a acelui mineral.

Îngeri de un grad superior arată duhurilor-elevi şi îi pun să execute corpurile diferitelor plante, în anumite timpuri şi locuri de pe pământ - în faţa unui număr restrâns de oameni aleşi, găsiţi vrednici să asiste la aceste experienţe - duhurile angelice sau elevii lor fac în şedinţele de materializare o plantă terestră, care imediat după terminarea experienţei trebuie dematerializată în fluidul din care a fost alcătuită. De această experienţă profită mii de duhuri albe, care au asistat nevăzute la aceste înalte studii de creaţie.

O altă categorie de îngeri arată celor ajunşi la o anumită treaptă evolutivă, cum se procedează - prin concentrarea fluidelor - la crearea unui animal. Asistenţii văd, învaţă şi apoi creează şi ei un trup animal, prin concentrarea fluidelor. În unele ocazii, foarte rare, în cercurile înalte de revelaţie au fost realizate materializări de animale, bineînţeles cu scop pur demonstrativ şi instructiv. În aceste laboratoare spirituale, duhurile albe au realizat din fluidele avute la dispoziţie - luate din spaţiu, de la medium şi de la asistenţi - o formă, un tipar în care a fost introdus un duh de animal.

În fine, duhurile de pe ultimele trepte ale evoluţiei terestre sunt instruite, la un moment dat, de modul cum se alcătuieşte un trup uman. Materializări umane, aidoma unui om viu, se fac pe pământ în cercurile de revelaţie, unde omul trupesc comunică cu Cerul, cu mari Lumini cereşti care se revelează, coborând Iubirea şi Adevărul pe pământ. Este opera cea mai grandioasă la care poate fi martor un om, şi anume să asiste la crearea unui trup de om,- animat de un duh uman, cunoscut sau necunoscut în acel cerc. Asemenea demonstraţii sunt prezentate numai oamenilor care şi-au însuşit teoria şi trebuie să pună în practică cele învăţate de la profesorii lor îngeri.

Cum duhurile creatoare sunt rare şi cum cei care merită să asiste la asemenea manifestări sunt şi ei puţini, se înţelege de ce mediumii de materializări sunt atât de rari.

Viaţa duhului în eternitate este o şcoală. El trebuie să înveţe despre tot ce a creat Fiinţa supremă, Tatăl ceresc - binecuvântat fie Numele Său.

Cosmosul este cutreierat de gânduri-ordine, plecate de la Unicul Creator, al tuturor creatorilor şi de la marii Creatori, din Sfera-Laborator. Aceste ordine brăzdează fluidul care umple universurile şi sunt recepţionate de entităţi spirituale înălţate la rangul de Fii divini, singurii capabili de a le înţelege. Fiii divini sau Guvernatorii sistemelor planetare după ce descifrează şi prelucrează aceste ordine sosite din Sfera-Laborator le transmit guvernatorilor sau îngerilor planetari. Prea puţine duhuri umane aud sau descifrează aceste ordine.

Prin urmare distingem trei categorii de unde-gânduri: fiulare, angelice şi umane.

Asemenea unde-gânduri mai pot porni de la înger la înger, în jurul Pământului. Undele-gânduri angelice pot pleca de la îngerii solari la îngerii planetari, cu diferite ordine, pentru a se face pe pământ anumite acţiuni. Undele-gânduri pot porni de la un Fiu divin sau Guvernator solar către un alt Fiu divin.

Aşadar, spaţiile intersiderale sunt pline de o reţea de unde-gânduri, care trec în toate direcţiile, fiind auzite sau recepţionate numai de către cei cărora le sunt destinate.

Undele emise de posturile de radio reprezintă în mic ceea ce se petrece, în mare, în câmpul infinit al universului nostru.

Luna este şcoala unde îngerii Pământului instruiesc duhurile albe despre undele-gânduri şi fac experienţele necesare pentru învăţarea acestui capitol din marea Carte a Tatălui divin.

Şcoala creaţiei Tatălui nostru este fără sfârşit ca şi opera Lui. Duhurile avansate trebuie să înveţe legile principale ce domnesc în lumile create de Tatăl ceresc. Ele sunt chemate, în primul rând să înveţe legea legilor - Iubirea, sub toate formele ei, aplicată la fluid, particulă eterică, atom, moleculă, protoplasma, celulă, ţesut, organ, organism, planetă, soare, univers, la întregul cosmos. Duhurile trebuie să-şi însuşească toate formele sub care se prezintă legea evoluţiei în regnul mineral, vegetal, animal, uman, angelic şi Creator divin; trebuie să înveţe regulile, durata, etapele şi toate aspectele acestei veşnice transformări, a evoluţiei, care poartă totul, în veşnicie, tot mai sus, spre desăvârşire. Preocuparea cea mai însemnată dintre toate este ştiinţa vieţii, ştiinţa operei Tatălui divin - binecuvântat fie Numele Său.

Copilul-om ajuns la vârsta de 7 ani este capabil să înţeleagă multe lucruri şi memoria sa reţine multe învăţături. Ani de zile, fiinţa lui se străduieşte să afle despre trecutul şi prezentul a tot ce-l înconjoară. La 14 ani, înţelegerea lui cuprinde un orizont destul de vast, iar la 21 de ani - de trei ori şapte - se află în deplinătatea judecăţii. Puterile sale sufleteşti sunt acum atât de înalte, încât poate analiza evenimentele şi fenomenele din jurul său. Prin raţionamente, doar din câteva premise, el poate scoate la iveală adevăruri abstracte. De acum a pornit pe drumul unei cariere, asigurându-şi oarecum existenţa trupească. îşi încheagă o familie şi începe adevărata sa operă omenească. De acum începe să-şi depene firul destinului, învăţând viaţa sub toate aspectele ei, cu toate bucuriile şi amărăciunile ei.

De la naştere şi până în mormânt viaţa este o continuă şcoală. Scopul reîntrupării este învăţarea şi iar învăţarea. Ne naştem pentru a veni la şcoala materiei celei mai dense, pentru a cunoaşte, pentru a învăţa tot ce se referă la ea, ca fenomene, ca viaţă şi legi.

Tatăl a statornicit ca această şcoală - teoretică şi practică - să fie continuată şi în spaţiu. Ea va fi urmată, pe rând, pe toate categoriile de planete, pe toate rangurile de sori, în toate cele patra universuri, şi mai departe - în toată creaţia născută în Sfera centrală sau Laboratorul divin. Putem spune că şcoala nu are sfârşit, căci Tatăl mereu creează alte forme de materii şi fiinţe, stabileşte legi noi. Viaţa fiind veşnică, şi învăţarea este veşnică.

Prin urmare, după o perioadă de recuperare, duhurile planetei noastre sunt adunate din timp în timp, în anumite locuri, unde li se predau cursuri sau conferinţe în legătură cu diferite subiecte, potrivit gradului lor evolutiv. Conferenţiarul este totdeauna o entitate din lumea albă. Îngerii planetei noastre ţin la rândul lor conferinţe duhurilor albe, făcând destăinuiri asupra tainelor cereşti, iniţial despre cele privitoare la Pământ apoi despre cele referitoare la sistemul nostru solar, şi, în fme, despre tainele legate de cosmos şi infinit.

Nu mă pot opri fără să evidenţiez misiunea[1] acordată unor entităţi spirituale - de a lua legătura cu lumea terestră. Sfânta Treime a Pământului, cu aprobarea Forului solar, desemnează în anumite perioade şi în anumite puncte ale planetei, entităţi spirituale, duhuri albe, din ceata preoţilor, călugărilor şi arhiereilor cereşti, pentru a prezida, sfătui şi conduce cercurile de revelaţie de pe suprafaţa globului. În toate veacurile, Cerul, conducerea spirituală şi materială a Pământului a căutat să stabilească câteva faruri, de unde să radieze lumina nemuririi spiritului şi a cunoştinţelor privitoare la natura văzută şi nevăzută. Din aceste cercuri de revelaţie se răspândesc cunoştinţele şi astfel se dă prilej omenirii să ia contact şi să mediteze asupra ideilor care au frământat-o din veşnicie, aici sau pe alte planete. Ele vor constitui tradiţia, legenda, ştiinţa iniţiatică, anonimă despre viaţă, îngeri, Creatori, Divinitate.

Tot Forul solar suprem permite, în anumite cercuri, ca mari Lumini - cu savanta lor ştiinţă şi cu ajutorul a sute şi mii de entităţi - să producă diferite fenomene, levitaţii, scrieri, materializări etc. Dar crearea unei fiinţe umane, animale, vegetale sau minerale, reprezintă culmea manifestărilor forţelor cereşti. Ele produc omului - demn de a participa la asemenea manifestări - o negrăită impresie şi, de aici, o nezdruncinată convingere în ceea ce priveşte existenţa vieţii dincolo de mormânt.

Nu mai insist asupra acestui capitol care şi-a propus să expună judecata, viaţa şi ocupaţia duhului în spaţiu, aceste subiecte putând face obiectul unui tratat voluminos. Intenţia mea este să dau cititorului o idee generală despre natura în mijlocul căreia îşi duce traiul. Vor veni alţii după

mine, care vor lărgi cercul revelaţiilor, spre luminarea omenirii şi gloria Tatălui ceresc - binecuvântat fie Numele Său, acum şi în vecii vecilor. Amin.

[1] Prima carte a acestei lucrări conţine fragmente din comunicările unor entităţi spirituale. Cartea a doua este în întregime comunicată de entităţi spirituale, fiind fructul unei asemenea colaborări dintre Cer şi pământ.

Reîntruparea

Reîntruparea sau reîncarnarea este fenomenul revenirii spiritului omenesc din spațiile cerești în lumea fizică, într-un nou trup omenesc.

Adevărul reîntrupării a fost cunoscut de inițiații veacurilor apuse şi revelat şi azi de marile Lumini ale spațiilor. Această cunoştință o posedau pieile-roşii din America - din Alaska până în Peru şi Bolivia, celții din Europa, locuitorii băştinaşi din insulele Hawaii. În Asia, ideea reîntrupării este şi azi foarte răspândită exercitând o mare influență în conduita omului. Peste 600 milioane de locuitori ai Indiei, Indochinei, Tibetului, Chinei, Mongoliei şi Japoniei, cred în reîntrupare şi cunosc legile ei la fel cum noi, occidentalii, ştim că sângele circulă prin vasele sanguine. Pentru asiatici, legea reîntrupării este o lege ca orice lege naturală - legea contracției la frig şi a dilatației la cald a corpurilor. Ea este socotită o lege fundamentală, care se exercită asupra tuturor entităților, fie ele minerale, vegetale, animale, umane, fie soare sau univers.

Vechimea acestei cunoaşteri se pierde în noaptea veacurilor şi aproape că nu există religie sau legendă care să nu aibă un sâmbure din această idee.

Reîntruparea fiind cunoscută din timpuri foarte îndepărtate şi trecută prin mintea diferitelor popoare, a ajuns la noi sub diferite forme şi însoțită de numeroase erezii. Gândirea superioară a omului de azi a înlăturat părțile absurde aparținând superstiției pentru a-i reda valoarea filosofică şi morală avută în trectul îndepărtat. Grație nenumăratelor comunicări făcute de entități spirituale, în şedințele de revelație, această idee se întinde peste tot pământul, fiind găsită firească, deoarece explică multe probleme sociale, religioase şi filosofice, nerezolvate până azi.

Este mai bine de un secol de când ştiința a luat un avânt uimitor, valul descoperirilor purtând omul pe undele nevăzutului, spre înălțimile infinitului. An de an, omul îşi îmbogățeşte cunoştințele cu privire la lumea înconjurătoare, dar în aceeaşi măsură credința lui slăbeşte şi omenirea alunecă pe panta materialismului. Bisericile sunt din ce în ce mai puțin frecventate de credincioşi deoarece preotul de azi, pierzând legătura cu Cerul, cu ştiința şi cu arta, nu mai este în stare să dea un răspuns acceptabil la întrebările referitoare la viață, creație, destin, Absolut, nefiind în măsură să explice fenomenul naşterii şi al morții. Din această cauză, mulți afirmă că religia este de prisos, ba chiar dăunătoare, întrucât ea stagnează progresul omenirii, şi în loc să-l apropie pe om de Tatăl său creator, îl îndepărtează. Se susține că biserica - fiind îngrădită de dogme şi deci anchilozată în aceleaşi forme de mai bine de o mie de ani - vine flagrant în conflict cu datele ştiințifice răspândite în masele populare. Omul de azi nu este satisfăcut de răspunsul oferit de biserică, el având nevoie de o religie ştiințifică şi artistică, bazată pe iubire, cunoaştere şi comuniune cu Divinitatea.

Dar şi savanții - grăbiți să proclame domnia materiei şi a legilor ei - se vor convinge, în curând, că în afara materiei tangibile, mai există şi alte substanțe eterice, conduse de legi diferite celor fizice. La începutul apariției materialismului se credea că acesta va da un răspuns satisfăcător la toate întrebările. Se afirma că, în definitiv, nu există în univers decât materie, energie şi legile care le pun în activitate, că au murit pentru totdeauna vechile credințe care, secole de-a rândul, au stagnat civilizația, că spiritul de care se tot vorbeşte nu este decât produsul imaginației, iar religia o înşiruire de poveşti şi rugăciuni, care nu lămuresc viața şi adâncul prefacerilor din natură şi din corpul omului. Fizicianul a demonstrat prin experiențe că natura este condusă de legi; chimistul, grație cercetărilor ingenioase, revelează lumii structura necunoscută a materiei; biologul, în teoria sa evoluționistă, arată că există o ordine în lume şi un scop în toate domeniile complexe ale viețuitoarelor. În straturile succesive ale scoarței terestre se citeşte, azi, minunata istorie a secolelor scurse. Telescoape gigantice ne aduc mai aproape nebuloase, galaxii şi miliarde de sori îndepărtați; frupul omenesc este studiat şi cunoscut până în cele mai ascunse celule. Lumea întreagă este în freamăt la fiecare nouă descoperire. Dar cu toate acestea flacăra de entuziasm a materialiştilor se stinge treptat; iar la lumina maturității spiritului, lucrurile şi fenomenele sunt văzute mai clar, spiritul nostru revenind la ştiința ezoterică, la tradiția şi comoara spirituală a omenirii.

Din acest considerent ne vom strădui să reluăm ideile abandonate în vremurile materialismului, acordând acestor studii atenția cuvenită. Asemenea cercetătorului de minereu prețios - care reia şi realege metalul prețios din bucățelele aruncate - omul caută azi în aceste

cunoştinţe vechi, să mai găsească multe şi nebănuite bogăţii, desconsiderate de-a lungul secolelor de ignoranţă şi întuneric.

Este evident că printre lucrurile noastre de preţ există şi podoabe false, fără valoare, cu toată strălucirea lor. Astfel, ştiinţa va fi obligată să mai arunce din teoriile sale inexacte, religia - din dogmele, ritualurile şi ipocrizia ei, iar filosofia - din speculaţiile ei deşarte.

In faţa acestor frământări intelectuale, prefaceri şi conflicte, omul rămâne dezorientat şi se întreabă cu nelinişte: „Care este adevărul?"

Natura omului este făcută să caute mereu, să-şi explice existenţa lucrurilor şi a faptelor, să-şi chinuie sufletul în faţa enigmelor ce se ridică mereu în drumul său. Din această cauză, materialismul - atât de trâmbiţat şi pompos întronat - se năruie, şi omul se întoarce către datele ştiinţei ezoterice, către tradiţia spirituală a lumilor invizibile, ascunsă şi încuiată cu zeci de lacăte, căutând să-şi explice prin ea existenţa lumilor şi a destinului omenesc.

Bietul om se întreabă mereu: „Există un Dumnezeu, o Putere inteligentă, infinită, care a creat totul în univers atât de armonios?" „Da", îi răspunde biserica. „Da", răspunde şi sufletul său, dar el vede în jurul său nedreptăţi, războaie, calamităţi, boli, suferinţe de tot felul. In sufletul său se naşte întrebarea: „Dacă există un Dumnezeu, de ce permite atâta suferinţă şi nedreptate? De ce slabul cade pradă celui puternic?" Priveşte în jur şi constată violenţă şi cruzime: şopârla mănâncă furnici, ea este mâncată de şarpe, şarpele este mâncat de un arici, care la rândul său cade pradă unei vulpi. Toate fiinţele omoară şi la rândul lor sunt omorâte, şi atunci se întreabă bietul om: „Unde este mila şi dreptatea lui Dumnezeu?"

Omul nu înţelege nimic din desfăşurarea evenimentelor petrecute în jurul său, pentru că nu cunoaşte adâncul tainelor ce îl înconjoară, după cum nu ştie că moartea va face să se nască viaţa şi mai strălucitoare. El nu ştie, pentru că în faţa lui stă aparenţa, iar nu realitatea. Omul neştiutor nu vede în lume decât un vast complot al sălbăticiei fără milă, de la mic la mare, şi nedumerit, se întreabă: „Dacă există, într-adevăr, un Dumnezeu, de ce există atâta mizerie în lume? De ce oameni puternici şi sănătoşi devin într-o bună zi orbi? De ce copii nevinovaţi sunt loviţi de boli, şi mame - care strâng cu dragoste la sân un copilaş - sunt omorâte?"

De câte ori nu se întreabă ignoranţii: „De ce în această lume binele rămâne nerecompensat şi răul nepedepsit? Adesea criminalul circulă liber şi inocentul este aruncat în închisoare. Dispreţul îi urmăreşte pe cei ce muncesc şi îi împinge către mormânt, pe când în lume forfotesc neruşinaţi şi şarlatani. De ce atâta nedreptate?"

Religia ar vrea să ne facă să înţelegem că în lumea cealaltă aceste suferinţe vor fi răsplătite, păcatele noastre vor fi iertate şi ignoranţa luminată. Bazaţi pe aceste afirmaţii, timp de secole, oamenii au ridicat ochii spre Cer, au suferit încercările acestei lumi, cu speranţa -că se vor bucura dincolo de fericirea promisă.

Scepticul însă, zâmbind, răspunde acestor suflete frumoase şi încrezătoare: „Dacă Dumnezeu a creat această lume pe care o vedem atât de nedreaptă, ce mai putem aştepta în lumea de dincolo? Dacă nu este dreptate aici pe pământ, pentru ce ar fi mai multă acolo? Dacă toate sufletele se nasc egale, de ce soarta oamenilor este atât de diferită?"

Oare să fie la mijloc o simplă întâmplare? Se poate concepe un univers alcătuit de Tatăl ceresc, în care vieţile oamenilor sunt aruncate la voia întâmplării? Nu, de o mie de ori nu - răspunde omul cunoscător — deoarece chiar dacă nu vedem totul şi toate, lumea noastră fizică este guvernată de legi sublime şi absolut juste.

Cu toate acestea, neştiutorul, dar mai ales materialistul, vine mereu, în faţa aparenţelor ce ne înconjoară, cu argumente noi şi cu întrebări de felul: „De ce unii oameni au un trup sănătos şi plin de viaţă, iar alţii îl au slab şi bolnav? De ce unii sunt frumoşi şi din fiinţa lor respiră distincţia, iar alţii au o înfăţişare grosolană şi brutală? De ce unora li s-a dat o inteligenţă vie, iar alţii sunt animaţi de puţine gânduri, şi acelea confuze?"

Cu mulţi ani în urmă, trecătorii puteau vedea pe treptele Universităţii din Bucureşti un om mic, diform. Avea aproape 40 de ani, dar trupul său nu era mai mare decât al unui copil de 8 ani. Braţele : îi erau închircite, capul mare, iar picioarele arcuite. Iţi era greu să-l priveşti. îşi câştiga existenţa ; vânzând piepteni, butoni de manşetă şi multe alte nimicuri. Universul său intelectual se

limita la răspântiile unde îşi petrecea viaţa. Dacă s-ar compara sărăcia acestei vieţi, suferinţele lui morale, dorinţa lui vagă de iubire, zilele sale triste, orizontul cunoştinţelor sale restrânse cu existenţa lipsită de griji a unora aflaţi în plenitudinea fizică şi mentală, ori cu desfătarea sentimentală şi morală, cu înţelegerea largă a altora, multora dintre noi ni s-ar tulbura mintea şi nu am mai putea spune nici un cuvânt.

Acestea sunt faptele, şi tu - care ştii că în dosul acestor inegalităţi există totuşi o dreptate - te mâhneşti deoarece nu o poţi demonstra pe înţelesul tuturor. Toţi te combat cu emfază şi îţi aruncă în faţă fel de fel de argumente. Materialistul, scepticul şi ateul te vor întreba: „Pentru ce un copil se naşte într-un bordei, condamnat prin însăşi naşterea sa la o viaţă restrânsă, iar un altul se naşte

În mijlocul unei societăţi avansate în cultură şi civilizaţie, unde are prilejul să înveţe şi să fie educat. Unul vine în lume într-o cameră tristă şi murdară, unde stau grămadă şi alţi nefericiţi. Fireşte, de pe el curg zdrenţele, iar educaţia şi-o va face pe întinsul maidanelor. Un altul se naşte într-o familie bogată, crescut în cele mai bune condiţii şi instruit în cele mai bune şcoli. Unul va fi mai târziu un cerşetor, iar celălalt o personalitate de seamă. Dacă există într-adevăr entităţi spirituale şi dacă ele se nasc egale, pentru ce atâta favoritism? De ce un copil sosit în lumea aceasta este condamnat dinainte la o viaţă mizerabilă, plină de privaţiuni, pe când un altul cunoaşte o viaţă fericită? Ei, unde este Dumnezeul tău, de care tot vorbeşti? Dacă El ar exista, n-ar mai fi această diferenţă, această distribuire inegală de înlesniri ale vieţii.”

Oare destinul ne este impus fără o lege şi fără nici un scop? Pentru ce ocaziile oferite oamenilor sunt atât de inegale? Unul va lucra penibil toată viaţa sa, şi din cauza unui accident îşi va sfârşi zilele într-un azil, iar un altul moşteneşte o moşie întinsă, posedă palate şi automobile, călătoreşte prin ţări îndepărtate şi cu toate acestea este un inactiv, un membru inutil societăţii. Cum de este permis acest lucru, când se spune că nici un fir de iarbă nu creşte fără voia lui Dumnezeu? Totuşi, cu această orânduire - în aparenţă nedreaptă - suntem în mod instinctiv înclinaţi să credem că, în adâncul tuturor lucrurilor şi întâmplărilor, trebuie să existe Gândirea şi Voinţa Tatălui, plină de iubire şi întemeiată pe dreptate, dar din nefericire nu o putem proba sprijinindu-ne numai pe faptele acestei lumi, pentru că haosul moral este mai evident decât Ordinea divină.

Este adevărat că biserica creştină încearcă să rezolve aceste probleme, dar nu dispune de mijloace ştiinţifice pentru a-l convinge pe om de existenţa unui spirit, veşnic trăitor, într-o evoluţie continuă, trecând prin toată gama formelor existente, pentru îndeplinirea Legilor divine şi atingerea perfecţiunii. Religiile pământului neputând da lămuriri asupra acestor stări de lucruri, majoritatea omenirii - neştiind ce este dincolo de mormânt, dincolo de lumea materiei fizice - rămâne dezorientată, întrebându-se cu teamă şi îndoială dacă într-adevăr există spiritul şi Dumnezeu.

Cu toate acestea Adevărul este cunoscut prin comunicările fraţilor noştri din Cer, comunicări care ne permit să vedem viaţa sub alt aspect, întărind credinţa noastră, în bunătatea Tatălui şi în existenţa unui scop al vieţii. La baza acestui adevăr stă realitatea revenirii noastre în viaţa terestră, a repetatelor noastre reîntrupări.

Puţini oameni îşi dau osteneala să găsească o explicaţie lucrurilor şi fenomenelor lumii înconjurătoare. Dacă totuşi se apucă să cerceteze, sunt luaţi imediat de curentul ideilor actuale şi revin la credinţa mulţimii. De exemplu: se naşte un copil. Credinţa generală este că spiritul s-a născut o dată cu trupul copilului. Această explicaţie superficială provine din observaţia omului că pe măsură ce se dezvoltă trupul copilului, conştiinţa lui dobândeşte un orizont mai întins. Mai târziu, după ce omul dispare prin actul morţii, dispare şi conştiinţa, în mod aparent pentru că observatorul cercetează doar cadavrul celui plecat. Dezvoltarea paralelă dintre trup şi conştiinţă dă impresia că sediul şi organul producerii conştiinţei ar fi sistemul cerebral, dar adevărul este cu totul altul.

În urma numeroaselor experienţe parapsihologice, putem afirma că nu sistemul cerebral este sediul înţelegerii, al raţiunii şi al conştiinţei, el fiind doar instrumentul spiritului. Înţelegerea sau conştiinţa este fructul, rezultatul unei activităţi de mii şi milioane de secole a spiritului omenesc, care se manifestă în lumea exterioară prin intermediul sistemului cerebrospinal.

Să nu neglijăm faptul că ascuţimea inteligenţei, a conştiinţei, depinde de subtilitatea alcătuirii scoarţei cerebrale, de sensibilitatea şi calitatea acestui instrument. Encefalul unui copil reflectă greu

înţelegerea spiritului său, pentru că încă nu a atins dezvoltarea completă; ca urmare, şi inteligenţa de care dă dovadă este redusă. Pe măsură ce creşte copilul, encefalul său se organizează şi inteligenţa lui se arată tot mai clară. Către bătrâneţe, celulele nervoase încep să degenereze, şi din această cauză exteriorizarea spiritului declină din zi în zi, făcându-se greu şi confuz. Când moartea distruge sistemul cerebral - instrumentul spiritului, acesta nu se mai poate exprima în lumea fizică, dar conştiinţa persistă, pentru că este o însuşire a spiritului - consecinţa unei vaste învăţături dobândite în lunga serie de existenţe prin care a trecut. Aşadar, spiritul trăind veşnic, existenţa conştiinţei omeneşti nu depinde de sistemul cerebrospinal, după cum un artist nu depinde de vioara sa. Este adevărat că spiritul sau conştiinţa - asemenea muzicianului - are nevoie de un instrument, pentru a se exprima în lumea fizică, şi că această manifestare va fi cu atât mai fidel şi mai admirabil redată, cu cât instrumentul - sistemul cerebral, va fi mai bine organizat.

Entitatea spirituală, asemenea trupului, are o vârstă. Există spirite tinere şi altele bătrâne, însă nu există un paralelism între trup şi spirit în privinţa vârstei trupului. Evident, când spiritul a fost trimis de Tatăl ceresc în lume, pentru a cunoaşte şi învăţa, era la începutul carierei sale evolutive. Milioane de secole s-au înşirat, şi el - peregrinând prin diferite planete, sisteme solare şi universuri - s-a ridicat în înţelegere şi putere, devenind tot mai bun cunoscător a tot ce a creat Fiinţa supremă.

Cu alte cuvinte, după cum există o evoluţie a formelor de viaţă minerală, vegetală, animală şi umană, tot astfel există o continuă şi veşnică evoluţie pentru spirit.

La început, viaţa se arată - cel puţin pentru globul nostru - prin fiinţe infinit de mici şi extrem de simple, care în decursul miliardelor de ani s-au dezvoltat, prin evoluţie, spre forme tot mai complicate, sfârşind cu omul. Nu există nici un motiv să credem că această evoluţie nu va continua mereu în veacurile următoare, apărând noi forme de plante, animale şi oameni.

Revin încă o dată asupra ideii de evoluţie. Există două serii de evoluţii: evoluţia corpurilor sau a formelor, şi evoluţia spiritului care animă aceste forme. Am văzut din rândurile precedente că pe măsură ce spiritul se ridică la o conştiinţă mai înaltă, caută să conducă o formă mai perfecţionată, mai subtilă şi mai bine organizată. Graţie acestor forme superioare, contactul spiritului cu lumea înconjurătoare este mai profund, iar manifestările sale sunt mai fidel exprimate.

Entitatea spirituală îşi câştigă din lumea exterioară înţelegerea, iluminarea, graţie unei puteri aflate în stare latentă, potenţială, în scânteia divină. Am putea compara facultăţile spiritului cu facultăţile acumulate într-o sământă. De exemplu, în sământa de stejar sunt cuprinse toate calităţile acestei plante. Mărimea copacului, forma frunzelor, a florilor, fructelor, toate calităţile părintelui sunt strânse, comprimate în sământă. Ele nu aşteaptă decât mediul propice de dezvoltare, pentru a se transforma într-un falnic copac.

Tot astfel, spiritul caută mediul corespunzător dezvoltării facultăţilor sale. Acest mediu este forma pe care prin vibraţiile sale o va perfecţiona din ce în ce mai mult. Dar pe când sământa se dezvoltă în câtiva ani, spiritul îşi pune în valoare toate puterile şi facultăţile într-un timp deosebit de mare, de miliarde de secole. Pentru ca această dezvoltare să aibă loc, spiritul colindă din trup în trup, din ce în ce mai fin, mai mlădios, mai bine alcătuit.

Sistemul cerebrospinal, format din numeroase celule nervoase, cu numeroase ramificaţii protoplasmatice şi sinapse nervoase, este un instrument care primeşte impresii din afară şi le transmite sufletului. În starea de veghe a trupului, spiritul, conducătorul trupului, prin intermediul sistemului cerebrospinal şi al sufletului, culege mereu informaţii, învăţăminte, pe care le adună în nepieritoarea sa comoară de cunoştinţe. Dar conştiinţa stării de veghe, din timpul zilei, este numai un episod din conştiinţa omenească. Noaptea, evadând din corpul fizic, spiritul are o putere de înţelegere mai mare, expresia sa este mai luminoasă, deoarece nu mai este îngrădit de trupul dens, nu mai are datoria să lumineze conştiinţa acestuia. Prin urmare, conştiinţa este atributul spiritului şi persistă după părăsirea temporară sau definitivă a corpului fizic, fiind mai luminoasă decât arunci când spiritul era prizonier trupului.

Micuţul copil, este micuţ numai cu trupul, căci nu se ştie ce forţă spirituală, ce talent, ce geniu zace în el în stare latentă. Cine ştie ce conştiinţă puternică aşteaptă momentul să-şi dezvolte instrumentul fizic, pentru a-şi manifesta puterea de înţelegere, culeasă în milioane de veacuri prin alte vieţi, petrecute pe acest glob şi pe multe altele.

Reîntruparea este actul spiritului de a îmbrăca în decursul secolelor, rând pe rând, trupuri noi. Fenomenul acesta arc loc în tot universul, în natura întreagă, nu numai în regnul uman. Pretutindeni unde vedem o formă viețuitoare, să fim siguri că există un spirit închis în acea formă, un spirit aflat pe drumul evoluției, al perfecțiunii. El se serveşte de această formă fizică pentru a câştiga cunoştințe şi experiență, pentru dezvoltarea voinței şi învățarea iubirii.

Trupul uman fiind un instrument din cele mai perfecționate de pe pământ, permite spiritului manifestările cele mai înalte, neîntâlnite în regnurile inferioare. La nici un viețuitor nu găsim un centru nervos mai complex alcătuit decât la om.

Când studiem natura, vastul plan al universului, observăm cum conservarea formei nu are nici o importanță, cum natura nu face economie de forme. Moartea este pretutindeni. Nenumărate corpuri fizice se distrug pentru ca din materia lor să se formeze alte corpuri, în care să vină să-şi facă şcoala vieții un nou spirit. Natura distruge formele, fără nici o milă, dar entitățile spirituale care le utilizează, existând mereu, păstrează toate amintirile, toate facultățile, după moartea corpului fizic, facultățile manifestându-se mai departe, când spiritul va trece în alt corp. De aici tragem concluzia: reîntruparea este trecerea unor ființe conştiente nepieritoare, într-un alt corp fizic, potrivit stadiului lor evolutiv, proces prin care spiritul, ființa conştientă, va lua mai departe cunoştință de fapte şi lucruri din lumea fizică, le va analiza şi va trage învățăminte.

Din acest punct de vedere, Pământul - ca şi universul întreg - este o vastă şcoală. Într-adevăr, natura este destinată să ofere ființelor viețuitoare experiențe de tot felul, pentru a le stimula în dezvoltarea lor, formând astfel o succesiune infinită, din care regnul fizic cunoscut nu formează decât o mică parte.

După cum un şcolar care se duce în fiecare zi la şcoală învață, face experiențe şi se ridică dintr-o clasă în alta, entitatea spirituală coboară de multe ori pe pământ, la marea şcoală a vieții, pentru a învăța, a suferi, a dobândi experiență şi a se ridica mereu, din treaptă în treaptă, către spiritualitate.

La începutul evoluției noastre omeneşti, eram sălbatici, deoarece puterile noastre morale şi intelectuale abia erau trezite. După ce am parcurs mai multe vieți în aceste condiții primitive, ne-am ridicat puțin mai sus, ne-am dezvoltat încet facultățile mentale şi moralitatea, şi ne-am născut într-o civilizație ceva mai avansată. În aceste întrupări diferite am suferit mult, pentru că am fost perverşi, pasionați şi câteodată criminali. Dar pe măsura trecerii secolelor, după ce am semănat destui rău, vocea conştiinței noastre a început să se facă auzită din adâncul tainic al ființei noastre, evitând astfel să mai facem acțiuni rele. Din acest moment, ne-am născut într-o țară civilizată.

Pe măsura înmulțirii întrupărilor, ne ridicăm facultățile intelectuale şi moralitatea, grație disciplinei şi presiunii legilor sociale. Suntem încă neştiutori, capabili de a face şi câte o faptă grosolană, şi cu toate acestea ne ridicăm mereu, pe scara binelui şi a perfecțiunii.

Viețile trec astfel unele după altele, fiecare aducând bucurii şi dureri, circumstanțe favorabile şi obstacole de tot felul, succese şi nereuşite - toate având scopul de a ne face să ajungem ființe care posedă cunoştințe cât mai multe despre viață, cu experiențe felurite şi o inteligență vastă. Treptat începem să gândim, să reflectăm, înainte de a porni la o acțiune, nemailăsându-ne târâți de sentimente nerezonabile, de pasiuni sau de impulsul momentului.

Pentru a profita de observațiile, suferințele, piedicile şi seria întreagă de dureri şi bucurii ale vieții terestre - care ne duc, vrând-nevrând, pe drumul unei evoluții lungi, lente, penibile - este necesar să ne retragem departe de pământ, în mijlocul unor noi condiții, cele ale lumii invizibile. După fiecare reîntrupare, pentru a face bilanțul, pentru a cântări faptele, vorbele, percepțiile, sentimentele, bucuriile şi durerile noastre, ne retragem în lumea cerească, fiecare în sfera de care aparține. O imagine palidă a acestei retrageri ar fi aceea a negustorului care toată ziua s-a străduit în prăvălia sa, pentru bunul mers al afacerilor, şi seara se retrage cu condicile acasă, să facă socoteala zilei respective: cât a vândut, cât a cumpărat, cât are de plătit şi de încasat.

În urma analizelor efectuate în sferele superioare ale atmosferei fluidice terestre, ni se dezvoltă facultățile mentale, creşte simțul nostru moral, spiritualitatea ni se deşteaptă. Deoarece am dobândit în numeroasele noastre vieți, în lumea civilizată, o sumă de experiențe, suntem pe cale de a deveni gânditori mai profunzi şi ocupăm o situație - relativ importantă, pe scara socială. Unii

dintre noi sunt mai avansați, fiind cunoscuți de lume ca guvernatori ai civilizației, fie prin splendoarea inteligenței lor, fie prin frumusețea caracterului lor moral, ori prin profunzimea viziunii spirituale.

În toată această cale lungă - de mii, de zeci de mii de secole - nu există favoritism; scopul este creşterea şi dezvoltarea conştiinței. Starea atinsă de unii o vor atinge şi alții în viitor, dacă vor şti să utilizeze experiențele lor din trecut. Unii sunt înaintați şi au mai multă putere, pentru că evoluția lor a început mai de mult şi au o experiență mai bogată. Să nu ne mâhnim când vedem că unii dintre colegii noştri sunt în clase superioare, pentru că vom ajunge şi noi acolo; e vorba numai de timp. Înaintea noastră sunt spirite bătrâne, iar în urma noastră vin spiritele tinere, şi acest lanț merge la infinit. Pe când milioane de entități spirituale trec dintr-o clasă în alta, pentru a ajunge scopul final - perfecțiunea divină, alte milioane urmează mereu pe urmele lor. Astfel, la lumina reîntrupării, putem să ne reprezentăm umanitatea urcând o imensă scară, al cărei capăt inferior se scufundă în începutul obscur al primilor paşi, şi al cărui capăt superior se pierde în gloria Tatălui divin. Nu cunoaştem lungimea acestei scări, dar aceasta n-are nici o importanță; ceea ce e important este că ne găsim acum pe una din treptele ei şi că locul nostru în urcuşul acestei scări ni-l arată iubirea, moralitatea, cumințenia, voința şi inteligența de care dăm dovadă.

Marii bărbați şi marile femei ale acestei lumi, prin viața şi prin efortul lor, nu sunt decât exponenții unor experiențe, a unei lungi serii de reîntrupări. Individualitatea noastră este totdeauna aceeaşi, cu toate că putem să îmbrăcăm un trup masculin într-o întrupare, şi un trap feminin în alta. Aceasta pentru a armoniza şi completa evoluția noastră.

În fiecare întrupare avem un corp fizic diferit, un nume diferit, părinții noştri pot fi entități spirituale diferite, dar aceste schimbări nu ne împiedică deloc să ne păstrăm individualitatea. În momentul naşterii în lumea fizică, entitatea spirituală nu iese dintr-un ocean de viață, cum o cred unii filosofi, iar moartea biologică nu ne face să ne pierdem sentimentul existenței individuale.

Entitățile spirituale n-au sex, dar planul evoluției stabileşte un sex corpului nostru fizic, generând famila, căminul, responsabilitatea pentru copii, sacrificiul personal, relațiile de afecțiune prin care temperamente diferite vin în contact - întâlnirea lor având o mare valoare educativă.

Trupul nostru are nevoie de hrană, de îmbrăcăminte şi de locuință, iar eforturile depuse pentru obținerea acestor bunuri materiale au dus la dezvoltarea civilizației. Astfel s-a dezvoltat forța fizică, Corală şi mentală a oamenilor. Locuitorii zonelor cu o climă caldă, tropicală - unde natura oferă §ratuit tot ce este necesar omului - sunt leneşi şi necivilizați. Creşterea şi dezvoltarea noastră este mai rapidă când circumstanțele exterioare ne forțează să gândim şi să lucrăm pentru a supraviețui. Suntem cu atât mai favorizați, cu cât viața ne este mai activă; evoluăm cu atât mai repede, cu. cât viața ne este mai dificilă, trecută prin dureri.

Mecanismul vieții umane este astfel alcătuit de Guvernatorul sistemului nostru planetar, ca omul să-şi croiască singur calea prin noianul nevoilor vieții. Este adevărat că e păzit, condus în mod nevăzut, sfătuit mental pe ce drum să apuce, dar în definitiv omul are liberul său arbitru. Ferice de sufletul său, dacă va lua calea cea dreaptă a moralității, a cinstei şi a iubirii. Vai de viața sa viitoare, în noua sa întrupare, dacă se va abate de la destinul ales de el, pe când se afla în lumea invizibilă.

Metodele noi de educație au demonstrat că cel mai bun mijloc de a dezvolta inițiativa şi inteligența copilului este de a-l lăsa la propria lui judecată, oferindu-i prilejul de a-şi exercita singur facultățile. Spunându-i totul, explicându-i totul, i se poate dezvolta memoria, dar în rest copilul rămâne de o slăbiciune de plâns. Ceea ce este adevărat pentru dezvoltarea şi educația unui copil, este adevărat şi corespunde şi şcolarului vieții terestre. Aplicând principiile de mai sus, înțelegem pentru ce sunt necesare obstacole de tot felul în cursul vieții şi pentru ce chiar greşelile noastre sunt indispensabile progresului nostru spiritual.

Reîntruparea nu înseamnă că spiritul omului renaşte într-un trup de animal. Această credință a fost răspândită în popor de preoții egipteni, asirieni şi indieni, ca o sperietoare pentru omul imoral şi redus mental. Ea nu corespunde adevărului. Este absurd să credem că o ființă omenească -înzestrată cu o simțire aleasă, cu un simț moral şi inteligență superioară - să se nască într-un trup de animal imoral şi neinteligent. Cu ce ar contribui la evoluția generală o asemenea întrupare? Toate faptele naturii au un scop determinat - evoluția, regulă de la care nu poate face excepție nici reîntruparea.

Legea reîntrupării nu cere ca noi să ne naştem imediat după moarte; cu toate că se poate întâmpla, în unele cazuri, ca ea să se facă în minutele următoare părăsirii trupului. În această privință s-au citat cazuri când o persoană a murit, şi-a părăsit trupul uzat de boală sau distrus printr-un accident, şi s-a reîntrupat imediat în trupul unui copil în agonie. Spiritul copilului s-a desprins de trupul său fraged şi imediat i-a luat locul un spirit, care şi el îşi părăsise reşedința carnală. Asemenea cazuri de reîntrupări pripite sunt rare, provenind din ignoranță, nesupunere la reguli şi dintr-o dorință vie de a mai trăi în lumea cărnii.

În revelațiile făcute de entitățile spirituale de înaltă evoluție, se spune că perioada între moarte şi naşterea viitoare poate fi extrem de scurtă - când e vorba de un sălbatic. Cu cât spiritul este mai evoluat, cu atât timpul şederii sale în spațiu este mai mare. Ea se poate prelungi la marile Lumini ale spațiilor globului nostru, la mii de ani. Perioada medie, generală, între două întrupări este de aproximativ două sute de ani. Repet însă că acest interval este variabil, din diferite motive. Astfel spiritul poate să dorească o ascensiune spirituală mai rapidă - prin suferința vieții trupeşti. Poate dori coborârea în lumea fizică mai devreme, pentru a repara nedreptățile comise. De aceea nu se poate da o regulă generală.

Ideea reîntrupării displace multor oameni, la gândul că iarăşi va trece prin ignoranța copilăriei, greşelile tinereții, slăbiciunile maturității şi neputința bătrâneții, trecând din nou prin şiroaiele lacrimilor, prin seria durerilor fizice şi morale. Dar oricâte neplăceri încearcă omul, oricât de îngrozitoare ar fi perspectivele noii vieți, nu se poate înlătura legea reîntrupării, stabilită în natură de Creatorul lumilor.

Istoria depune mărturie cât de greu îşi face drum legea evoluției, cu câtă batjocură şi ironie au fost întâmpinate noile idei ştiințifice, filosofice sau artistice. Totdeauna ideile noi au întâmpinat o mare opoziție şi o dârză neîncredere. Este firesc ca şi ideea reîntrupării să fie respinsă la început, mai cu seamă când nu se acordă atenție şi bunăvoință în examinarea faptelor. Dar oricare ar fi părerea unora sau altora, ea este şi va rămâne în veci o lege divină.

Aversiunea pe care omul o resimte la ideea reîntrupării provine din faptul că spiritul său are conştiința deplină a greutăților vieții de pe această planetă. Cu alte cuvinte, nu îi displace ideea reîntrupării în sine, ci îi displace reîntoarcerea pe pământ, în lumea încercărilor şi a suferințelor. Această perspectivă este adevărata cauză a antipatiei pe care o manifestă omul față de reîntrupare. ;

Omul nu consideră viața ca un mijloc, ca un teren favorabil dezvoltării spiritului, ci o apreciază totdeauna după măsura în care şi-a satisfăcut dorințele, ambițiile sau după cât s-a distrat. Cum viața nu abundă în aceste fericiri dorite, şi în locul lor avem parte de suferință, de muncă grea, de mâhniri - care nu au alt scop decât de a ne învăța repede şi bine - suntem determinați să refuzăm reînceperea vieții pe această planetă. Da, am accepta, dacă am fi siguri că la revenire nu vom mai trece prin suferință şi ne vom bucura de modalități mai fericite ale vieții terestre, de a vedea toate dorințele noastre împlinite. Cu toate acestea, să nu uităm că experiențele cel mai greu de suportat ne fac sa învățăm cele mai mari lecții ale vieții, că suferințele şi nereuşitele noastre, care ne deprimă, reprezintă o forță foarte puternică, o lumină vie pentru viitor, pentru viața următoare. Atunci vom vedea revenirea pe pământ sub un alt aspect.

Dacă ne gândim numai la plăcerile noastre, reîntruparea este o perspectivă tot atât de neplăcută ca şi aceea de a parcurge din nou anii lungi de studiu prin şcoală. Dar dacă ştim că prin revenirea noastră urcăm treptele care ne duc la lumina înțelegerii şi la puterea divină, că revenind în lume, putem fi utili acesteia, contribuind la fericirea semenilor, ideea reîntrupării ne umple de entuziasm şi ne insuflă voința de a reveni. De altfel trebuie să ştim - iar dacă nu vrem, viața ne-o va demonstra - cele mai multe dureri omeneşti provin din faptul că nu ascultăm de anumite principii morale. Când vom şti să ne conducem în lume astfel ca faptele noastre să fie în rezonanță cu armonia universală, vom culege rezultate fericite.

Marele scop al reîntrupării este educația. Din acest motiv ne naştem mereu pe pământ, nu pentru că am fi siliți de cineva, ci pentru că entitatea spirituală - în timpul şederii sale în spațiu -

înțelege legile divine care guvernează în univers, înțelege legea evoluției şi necesitatea ascensiunii spiritului pe scara infinită a spiritualității. Ne întrupăm mereu, pentru că Divinul a sădit

în esența noastră, în scânteia divină, dorința neînfrânată de a ajunge la picioarele Celui care ne-a chemat la viață.

Entitatea spirituală doreşte să revină mereu în materia fizică pentru a învăța, pentru a se lumina şi purifica. Cel care trăieşte pe pământ, uitând de legile din spațiu, nu doreşte să revină pe pământ, el simțind doar că s-a săturat de atâta muncă şi amar.

Într-adevăr, omul care a mâncat, şi încă prea mult, nu se mai gândeşte la mâncare. De aceea, la finele unei întrupări terestre e de aşteptat să nu mai dorim reîntruparea. Această dorință nu se naşte în prima perioadă a şederii noastre în spațiu, pentru că avem nevoie de un răgaz, timp în care entitatea spirituală înțelege noua condiție de existență, cunoaşte scopul venirii sale acolo şi a vieții sale terestre.

Conştiința spiritului întrupat este mărginită de corpul fizic, şi această conştiință devine splendidă, extinsă, când nu mai este limitată de acest corp. Între aceste două condiții - de duh întrupat şi duh liber - există un spațiu de timp, în care entitatea spirituală îşi ia un avânt deplin şi intră în posesia conştiinței sale luminoase. Iată de ce în prima perioadă a existenței sale în spațiu, entitatea spirituală se cutremură la ideea unei noi reîntrupări în întunericul şi zbuciumul vieții terestre.

Puterea, înțelepciunea şi forța caracterului sunt rezultatul unei educații de secole şi nu urmările unui destin capricios. Cunoaşterea legilor şi principiilor care conduc universul se dezvoltă încet, pe parcursul timpului infinit. Prima şcoală a spiritului-om se face la suprafața corpurilor solide, pe pământ, în lumea fizică. Aşadar ne trebuie multe corpuri ca să ne ridicăm la o înțelegere din ce în ce mai înaltă, mai profundă, şi prin urmare avem nevoie de multe vieți, serii nenumărate de reîntrupări. Pe parcursul lor, se deşteaptă facultățile mentale ale spiritului, întocmai cum se luminează şi se manifestă inteligența copilului, pe măsură ce el creşte.

Scopul vieții este de a dezvolta puterile noastre, care zac latente, embrionar, în spirit. Cu alte cuvinte, avansarea spiritului nu provine din adăugarea a ceva nou, ci pune în valoare predispozițiile spiritului, grație experiențelor făcute în infinitatea timpului.

Se petrece cu noi exact ceea ce se petrece cu sămânța, care fiind pusă în pământ ca să germineze, dezvoltă ceea ce era deja creat în ea, grație acțiunii mediului înconjurător asupra sa. Existența fizică are ca scop stimularea facultăților latente ale spiritului.

Spiritul conține potențial forțe deosebite, grație cărora vom poseda în viitor puteri şi cunoştințe infinite. Prin urmare, viața noastră terestră are ca scop acumularea de experiențe, care la rândul lor vor dezvolta facultăți - din ce în ce mai numeroase şi mai puternice - de care ne vom servi în diferitele lumi pe unde vom trăi.

Dacă vecinul are o virtute sau o calitate prețioasă pe care noi nu o posedăm, nu înseamnă că el a primit mai mult decât noi, doar că el şi-a dezvoltat această calitate mai devreme decât noi. Dacă vrem să fim şi noi ca el, nimic nu ne împiedică să depunem eforturi, prin care vom scoate din adâncul scânteii noastre divine acea calitate.

Talentul unui artist, armoniile divine percepute de un muzician inspirat, spiritul lucid şi răbdător al unui savant, profunzimea gândirii unui filosof- toate aceste calități şi multe altele se pot dezvolta tfi noi;: şi aşteaptă momentul să le scoatem la iveală, prin magia voinței noastre.

Evoluția spiritului, a scânteii divine este fără sfârşit. Evoluția formei este o funcție a lumii fizice, dar nu este singura. Lumea noastră şi altele au ca scop înflorirea conştiinței până ajunge în Preajma Celui veşnic. Evoluția materiei se produce lent, în timpuri incomensurabile, pentru a transforma eterurile în atomi, atomii în materie minerală, materia minerală în materie vegetală, materia vegetală în materie animală sau umană, materia umană în materie angelică.

Într-un timp care se pierde în negura unui trecut infinit, am părăsit sediul nostru sublim, Cerul, pentru a stăpâni materia oferită de Creator. Atunci ne-am început evoluția în sistemul material. La început ne era foarte greu să punem materia în vibrație. Conştiința noastră era redusă şi puterile ei foarte slabe pentru a înțelege ceva din lumea materiei. Cu trecerea timpului, încetul cu încetul, am dublat materia voinței noastre, şi acum - când am atins stadiul de om - avem capacitatea de a înțelege vibrațiile fizice şi de a ne impune voința asupra trupului nostru. Mai mult chiar: am

început să înțelegem vibrațiile lumii astrale şi să dominăm puțin corpul nostru emoțional. Dar umanitatea încă nu cunoaşte nimic din regiunile spirituale ale patriei noastre cereşti.

Aici, la şcoala Pământului, avem trupuri tinere şi bătrâne, a căror vârstă se socoteşte după anii scurşi între leagăn şi mormânt; de asemenea avem spirite tinere şi bătrâne, al căror câmp de viață este mai vast şi cuprinde mii de reîntrupări pe pământ. Dar luat ca element esențial al naturii, spiritul este fără măsură, fără vârstă şi fără limită. El va fi făuritorul noilor lumi în veşnicia ce va veni.

Cel mai înalt ideal visat, cele mai vaste şi radiante puteri dorite există în noi. Pentru a le obține, este inutil să întrebuințăm chemări şi rugăciuni; trebuie să lucrăm ca să le dezvoltăm, întocmai după cum exersăm la pian ore în şir, pentru a câştiga uşurința de a ne exprima simțirea prin clapele lui. Suntem întocmai ca omul aflat lângă o comoară ascunsă sub pământ. Ea nu iese din locul unde a fost pusă; trebuie să muncim, săpând pământul, până ce o scoatem la iveală. Dar pentru a câştiga înțelepciunea, trebuie să culegem din grădina lumii florile durerii şi plăcerii, ale iubirii şi urii, ale acțiunii şi inerției, ale succesului şi insuccesului, ale veseliei şi tristeții, ale păcii şi neliniştii. Vom creşte pe măsură ce vom stăpâni aceste forțe contrare, şi vom ajunge cu timpul să mergem cu un pas sigur în mijlocul furtunii vieții.

Când ne naştem, natura nu caută decât un singur lucru: educația noastră. Ea nu încearcă să ne distreze, ci caută să ne dezvolte spiritul prin fel şi fel de experiențe. Natura ne oferă din sânul ei învățăminte valoroase, care ne lărgesc înțelepciunea. În general, suferința - considerată de lume o nenorocire - este un excelent răscolitor al spiritului coborât în materie, un excelent antrenament pentru dezvoltarea facultăților spirituale.

Azi începem să înțelegem că educația adevărată nu se mărgineşte la învățarea diferitelor ramuri de cunoştințe - filologie, matematică, ştiințele naturii, filosofie etc. - care nu pot stimula decât facultățile intelectuale. Educația adevărată este făcută de natura care armonizează caracterul, întăreşte simțul moral, încurajează emoțiile generoase, disciplinează inteligența, deşteaptă puterea voinței şi dezvoltă capacitatea de a simți Prezența divină. Lumea fizică este singura şcoală unde se studiază întregul program. Creația este o vastă universitate, minunat organizată, pentru progresul miliardelor de ființe viețuitoare, care locuiesc suprafața, interiorul şi atmosfera planetelor. Toate observațiile şi experiențele noastre - mari sau mici - fac parte din acest studiu. Dar nu suntem cu toții în aceeaşi clasă, şi nu învățăm aceeaşi lecție, entitățile spirituale având vârste diferite.

Toate ființele viețuitoare, oricare ar fi - un atom, un microb, o plantă, un animal, un om, ori un înger - vor întâlni în şcoala lumii lucruri de observat şi experiențe de făcut, care îi vor duce cu un pas mai departe pe drumul evoluției. Din nefericire, nu toți sunt convinşi de acest adevăr.

Avem impresia că în alte lumi, în alte medii, progresul nostru ar fi mai rapid, şi nu vedem, nu înțelegem că împrejurările vieții de aici, din viața actuală, ne invită să învățăm multe lucruri pentru a ne ridica. Din diferite motive, prea puțini dintre noi ştiu să profite de învățămintele vieții cotidiene. Numai când suntem doborâți de încercări amarnice, învățăm câte ceva. De aceea avem nevoie de multe vieți, pentru a învăța să distingem binele de rău. Am putea înțelege această deosebire într-o vreme mai scurtă, dacă ne-am sili să facem acest discernământ, dar ne târâm viața în voia întâmplării, şi când încercăm o amărăciune, aruncăm vina pe soarta noastră ticăloasă. Alergăm toată ziua, ; încoace şi încolo, ca şi copiii după fluturi strălucitori, şi atenția superficială nu ne permite să ne însuşim lecțiile profunde, prezentate de împrejurările vieții terestre.

Divinitatea a orânduit lucrurile de aşa natură încât să învățăm perfect, contrar ignoranței şi inconştienței noastre. Ea a dispus ca aceeaşi lecție să se repete în fiecare zi, în fiecare an, în fiecare viață, pentru ca înțelesul ei să ne lumineze odată şi odată spiritul. Când nu suntem atenți sau nu ; vrem să ne însuşim o lecție, ni se impune prin suferință, pentru a reține atenția noastră dispersată; alteori, lecția este însoțită de o plăcere captivantă, pentru a excita dorința noastră. Cu o răbdare sublimă, mama iubitoare întrebuințează mângâieri pentru a-şi face copilul ascultător, cuminte.

Dacă am fi elevi buni, viețile noastre ar fi mai puțin întunecate de suferință, dar pentru că nu ascultăm vocea interioară a conştiinței, pentru că nu acordăm atenție actelor noastre, vine durerea, bate la poarta vieții, pentru ane face ascultători. Dacă am fi mai hotărâți să învățăm, dacă am culege cu plăcere din fiecare eveniment o învățătură, dacă am vrea să ne asociem cu dragoste evoluției şi să

colaborăm cu Divinitatea - în loc să ne încăpăţânăm să rezistăm şi să ne revoltăm, creşterea noastră ar fi rapidă şi fericirea mai constantă.

Vom cunoaşte măreţia vieţii când ne vom aminti de experienţele din trecut, când vom vedea legăturile care le unesc, când vom poseda înţelepciunea, când vom şti sensul profund şi scopul spiritual al evenimentelor din viaţa, de atâtea ori repetate. Aşadar, înţelepciunea este esenţa descoperirilor, cunoştinţelor şi experienţelor, distilate prin filtrul suferinţelor.

Dacă am cerceta esenţa materiei noastre şi am studia neîncetat gândurile şi sentimentele noastre secrete, am vedea că cele mai multe din dureri sunt cauzate de egoismul nostru, de dorinţa arzătoare de a poseda lucruri şi fiinţe. Egoismul este tendinţa de a strânge avere, de a face din eul nostru personal centrul universului. În spaţiu, când ne legănam pe undele eterice, spiritul ştie că suntem uniţi cu toate fiinţele, dar când această înţelegere curată este întunecată de corpul fizic pe care-l îmbrăcăm, simţul nostru de unitate se limitează la cercul strâmt al trebuinţelor şi dorinţelor noastre, transformându-se în egoism.

În timpul când roata vieţii şi a morţii se rostogoleşte, suntem nevoiţi să lărgim hotarele egoismului nostru individual, pentru a cuprinde în el şi familia. Vom munci pentru soţia şi copiii noştri, căci înţelegem în mod clar că ei sunt uniţi cu noi. Cu vremea, stabilim legături cu prieteni, consacrându-ne şi lor, cu aceeaşi dragoste cu care ne-am dăruit familiei noastre. Mai târziu, în acest egoism colectiv vom cuprinde naţiunea noastră şi, în fine, omenirea întreagă. Astfel, încetul cu încetul, egoismul se transfornă în altruism. Marii Luminători ai lumii au atins acest nivel, pe care îl vom ajunge cu toţii în veacurile viitoare.

Încă nu am ajuns la acest nivel sublim de spiritualitate; cu toate acestea, spiritele noastre sunt foarte bătrâne şi în adâncurile conştiinţei noastre sunt înscrise toate amintirile unui trecut trăit în alte ţări şi în alte trupuri. De multe ori am iubit, dar de multe ori, orbiţi de pasiunile noastre, în timpul furtunoaselor noastre întrupări, am urât, am luptat, am ucis, cu inima plină de mânie. De multe ori durerea ne-a sfâşiat inima la moartea trupurilor celor dragi nouă, şi cu toate acestea, mereu ne-am întâlnit cu aceste fiinţe scumpe, cu care am trăit şi lucrat în alte întrupări. Dar în acelaşi timp, ne-am întâlnit şi cu cei pe care i-am urât, jefuit sau omorât.

De aici trebuie să înţelegem că este o absurditate să-i tratăm drept păgâni pe cei care nu adoră Divinitatea în acelaşi mod ca noi, cu acelaşi ceremonial, în aceeaşi limbă şi sub acelaşi nume. În alte vieţi şi sub alte orizonturi am avut naţionalitatea şi am iubit şi venerat Divinitatea sub numele şi cultul celor pe care acum refuzăm să-i recunoaştem ca fraţi.

Ce nebunie - să-i dispreţuim pe cei mai puţin dezvoltaţi decât noi; ei sunt fraţii noştri tineri, care încep să înveţe lecţiile vieţii, cunoscute deja de noi. Ce îngustime de spirit — să-i desconsiderăm pe cei care au un trup de o culoare diferită de a noastră; pentru că şi noi am trăit în aceste rase, şi nu se ştie dacă nu ne mai mână destinul, ca trimişi ai Divinităţii, ca misionari, în mijlocul acestor fraţi ai noştri, pentru că în plan spiritual toţi oamenii sunt la fel şi toţi suntem fraţi.

Cunoscând adevărul reîntrupării, nu am mai râvni la bunurile şi însuşirile altora, nu ne-am mai mâhni că alţii au şi noi nu avem. Astfel, ce nu avem azi, în această viaţă, vom realiza în viitor cu muncă, răbdare şi încredere în puterile noastre spirituale, căci Tatăl - binecuvântat fie numele Său - oferă bogăţiile Sale celui ce stăruieşte.

Nu există ţel, oricât de îndepărtat, pe care să nu-l putem atinge prin eforturi repetate, sacrificii, renunţări, chiar dacă pentru reuşită avem nevoie de mai multe existenţe sau întrupări.

Entitatea spirituală inferioară nu-şi poate determina locul şi părinţii viitoarei sale întrupări, pentru că ea nu este destul de avansată ca să poată face alegerea cu discernământ.

Spiritele superioare care au această misiune - observând gradul de inferioritate al spiritului candidat la întrupare - decid şi îl trimit, aproape fără voia sa şi inconştient, într-un anumit mediu prielnic pentru avansarea sa.

Spiritele evoluate nu mai au nevoie de această tutelă sau impuls de la spate, ci singure - când sunt în spaţiu - îşi aleg locul pe care-l consideră potrivit dezvoltării unor anumite facultăţi ori reparării unor greşeli făcute în viaţa terestră anterioară.

În general, locul naşterii este determinat de iubirea sau ura contractată altădată pe pământ. Iubirea este un fel de legătură magnetică între fiinţele ce s-au iubit cu mare foc. Deşi separate -una

fiind în lumea fizică, alta în lumea spaţiilor, duhurile se cercetează noaptea, se iubesc mai departe şi caută să se apropie în viitoarea viaţă pământească, după cum se caută şi trăiesc împreună în Cer. Această legătură le determină să revină pe pământ, sub diferite aspecte - ca părinţi şi copii, ca fraţi, soţi, amanţi, rude sau prieteni. Este posibil ca relaţiile lor fizice să se schimbe la fiecare reîntrupare, în scopul întăririi cât mai puternice a legăturii de iubire dintre ele.

Reîntruparea spiritului uman poate să se facă în trupuri diferite ca sex; într-o viaţă fiind bărbat, în alta femeie. Progresul pare a fi mai accentuat când un spirit a avut o serie de reîntrupări într-un sex, urmată de o altă serie într-un alt sex, şi aşa mereu, pe cărarea lungă a evoluţiei noastre. În general, după 6-7 reîntrupări, trecem în trupuri de sex opus. Aceste forme sexuale sunt determinate de nevoile avansării noastre ori ale reparaţiilor de îndeplinit. Este clar că bărbatul are o serie de calităţi - vigoare fizică, voinţă, curaj, iar femeia are alte calităţi - răbdare, sensibilitate etc. În funcţie de necesitatea dobândirii uneia din aceste calităţi, spiritul e nevoit să se reîntrupeze într-un trup masculin ori feminin.

Şirul reîntrupărilor pe pământ se face până ce spiritul şi-a însuşit tot ce putea învăţa, cerceta şi observa pe această planetă. Când termină şcoala acestui glob pământesc, entitatea spirituală se reîntrupează pe o altă planetă, de un grad superior, unde aerul, apa, mediul, viaţa în general, se prezintă în condiţii superioare. Aici, spiritul va avea posibilitatea să înceapă o altă serie de experienţe, de studii, care îl vor duce la cunoştinţe mai înalte.

Argumente aduse în sprijinul legii reîntrupării

Toate afirmaţiile referitoare la revenirea spiritului uman în corpuri fizice noi, nu prea pot convinge pe omul care aude pentru prima oară de acest fapt. Pe buzele tuturor se va naşte întrebarea: „Care este dovada că într-adevăr spiritul revine pe pământ, în chip uman, în came şi oase, pentru o nouă viaţă terestră?”

Într-adevăr, problema este de cea mai mare importanţă, pentru că se referă la existenţa noastră, la spirit, şi merită toată osteneala pentru a face să pătrundă acest adevăr în mintea oamenilor.

Înainte de a arăta seria de argumente care pun într-o lumină deplin convingătoare adevărul legii reîntrupării, voi expune mai întâi câteva obiecţii la adresa acestui adevăr.

S-a afirmat: „Spiritul uman poate să avanseze şi în cer, fără a mai fi nevoie să revină pe pământ, în trup”. După afirmaţiile teologilor diferitelor biserici, rezultă că dacă omul a trăit pe pământ conform anumitor precepte, când va muri, spiritul său se va duce în cer şi acolo va trăi până la judecata cea din urmă. Nu ni se spune nimic despre activitatea omului, atâtea şi atâtea milioane de ani. În ce stare se găseşte el acolo? Rămâne cu aceleaşi cunoştinţe şi conştiinţă ca pe pământ? Ni se răspunde: „El îşi duce acolo viaţa, prosperând mereu spre perfecţiune”. Dar cum - nu ni se arată.

Noi, spiritualiştii, afirmăm: în Cer, omul face studii de ordin spiritual, dar evoluţia cere studii şi în sânul materiei fizice. Aici, pe globul acestei planete, sau pe alte globuri similare, se îndeplineşte progresul, mai ales cel moral, pentru motivul că în Cer nu există atâtea tentaţii ca pe pământ, şi deci aici pe pământ avem ocazii să ne dezvoltăm forţele, caracterul moral şi discernământul nostru mental. In Cer trecem în revistă faptele de la naşterea şi până la moartea noastră biologică. În Cer nu mai există afaceri ori zbuciumări politice, care să-l preocupe pe om şi să-l facă să-şi dezvolte facultăţile mentale. Acolo nu există decât probleme înalte, precum cele ale evoluţiei spiritului, fizica şi chimia fluidelor, creaţia, pe care puţini din oamenii sosiţi în Cer sunt capabili să le analizeze şi cerceteze pe deplin. Cei mulţi, infinit de mulţi, nu simt nici o atracţie spre asemenea analize şi nici nu sunt în stare să le înţeleagă, deoarece conştiinţa şi evoluţia lor sunt abia la început.

Să presupunem că am lua nouă părţi din populaţia globului terestru şi le-am duce într-o parte a universului unde nu există afaceri, jurnale, cărţi, teatru, cinematograf, călătorii, politică; într-un loc unde nu au posibilitatea să mănânce, să bea, să doarmă, să muncească, să inventeze; într-un loc unde nu este posibilă pictura, sculptura, muzica - cu alte cuvinte, nici o ocupaţie şi nici un interes care să le preocupe mintea, să le impulsioneze inteligenţa. Aceşti oameni s-ar plictisi îngrozitor. 0 asemenea viaţă, în cerul descris de reprezentanţii dogmelor bisericeşti, nu ar putea să-l ducă pe om la nici un progres, şi în special pe omul sălbatic sau mediocru din punct de vedere moral. Numai

prin revenirea pe pământ, prin reîntruparea în corp fizic omenesc reluăm firul întrerupt cu ocazia morții fizice, şi culegem - în această mare şcoală a Pământului - observații noi, trecem prin încercări şi dureri, ne zbuciumăm şi vom pleca cu un capital bogat de cunoştinţe şi învăţături morale, pe care le vom analiza şi din care vom scoate rezultate ce ne vor ridica pe o nouă treaptă a evoluției noastre veşnice.

Unii înclină să creadă că spiritul omului se reîntrupează după o şedere de câtva timp în spațiile eterate, dar nu mai revine pe globul Pământului nostru, ci se reîntrupează direct pe alte planete cu condiții superioare, unde progresul omului se realizează mai uşor. E drept că şi pe alte planete există fiinţe umane; cât despre nivelul lor evolutiv, la unele este inferior Pământului, pe când la altele este superior. Dacă spiritul s-ar întrupa în prima categorie de planete, omul s-ar găsi acolo în asemenea condiții, încât în loc să progreseze ar sta pironit locului, pentru că totul îi este inferior. În cazul în care omul s-ar întrupa pe o planetă superioară, ar întâlni acolo condiţii şi oameni atât de avansați, încât nu ar putea să-şi ducă traiul nici între cei mai sălbatici oameni ai acelei planete.

Numai pe Pământ - unde, la interval de 26.000 ani, au sosit în valuri milioane de entități spirituale, ca şi cârdurile de rândunele - putem să evoluăm, pentru că numai aici găsim totul în junii nostru în armonie cu natura noastră fizică şi spirituală. Oricare ar fi mediul de unde am plecat, vom găsi aici în această perioadă de timp multe scenarii prielnice pentru reîntrupare. Pe pământ ni se prezintă toată gama evoluției: de la sălbaticul din pădurile Braziliei şi până la sfântul religiei brahmane, mozaice sau creştine - modelul suprem al evoluţiei pământeşti. La ce bun să rătăcească omul prin alte planete, când el trebuie să facă şcoala de gradul corpului nostru ceresc? Numai în anumite situaţii ar putea să se reîntrupeze pe o planetă inferioară, şi anume când e trimis acolo ca misionar de spiritele înalte, slujitorii Tatălui, pentru a lumina şi duce la progres rapid, anumite populații de pe acea planetă, sau când fiind un spirit recalcitrant, care nu poate progresa pe planeta noastră, e trimis pe o altă planetă, unde condițiile de viață sunt mai grele decât pe pământ.

Unii afirmă că reîntruparea este o noţiune contrară credinţei creştine. Oare de unde au scos acest argument? când despre ea se face aluzie chiar şi în Sfânta Scriptură. Mai întâi trebuie să ştim că această credinţă a revenirii spiritului la viaţa terestră este veche de când lumea. În primii două sute de ani după Christos, creştinii credeau în această revenire necontenită pe pământ, şi numai de atunci s-a început înlăturarea acestei credințe, prin votul celor ignoranţi, ca fiind o părere eretică.

S-a mai zis că ideea reîntrupării nu înalță spiritul. Părerea aceasta e cât se poate de necugetată. Cum poate fi înălțătoare ideea că după moarte spiritul omului pleacă în cer şi acolo duce o viață de visare extrafizică, nefăcând nimic, stând alene mii şi milioane de secole?! Unde şi cum mai avansează el când a părăsit viaţa terestră din fragedă copilărie sau direct de la coarnele plugului? Adevărul este că după ce spiritul şi-a analizat toată viaţa pământească şi a tras învăţămintele folositoare, este cuprins de o iubire nesfârşită față de cei lăsați pe pământ, faţă de întreaga umanitate, în credinţa că - prin experienţa dobândită în suferinţele şi greşelile sale trecute - le poate fi de folos, doreşte să revină pe pământ, cu scopul de a-i îndruma şi sfătui să nu repete răul făcut de el altădată, îndemnându-i să se ridice la fapte bune, care i-au procurat fericire în spaţiu, provocând astfel, după puterea lui, progresul fraților săi pământeni. Dorinţa duhurilor evoluate de a reveni pe pământ, pentru sprijinirea şi povăţuirea celor înapoiaţi nu este oare un act sublim, ce concordă cu iubirea la care ne-a îndemnat strălucitul Spirit, sublimul nostru Domn şi Dumnezeu Isus Christos? Care concepţie este mai nobilă? Să trăieşti etern într-un paradis, în mod inactiv şi numai pentru tine, egoist, ori să revii periodic pe pământ şi să participi la progresul omenirii, să-i ajuți pe frații tăi mai tineri, care şovăie ori cad în drumul evoluţiei lor?

Dezbrăcați de povara dogmelor create omeneşte de conducătorii bisericii creştine, dezbrăcați de orice prejudecată, vom descoperi că ideea reîntrupării răspunde unui plan sublim în evoluţia universului, planul Celui infinit în înțelepciune, Creatorul nostru - binecuvântat fie Numele Său. Dacă viaţa noastră terestră a fost presărată cu mai multe împrejurări şi evenimente de o importanță deosebită, durata şederii în sfera cerească este mai mare, pentru ca prin examinarea vieţii terestre să putem analiza şi extrage învățătura morală sau ştiinţifică, înregistrată în noi sub formă de aptitudini, înclinaţii ori facultăţi cu care vom reveni în viitoarea reîntrupare.

S-a mai afirmat: „Dacă este adevărat că omul se reîntrupează mereu, atunci soţul va fi separat de soţie, copiii de părinţi şi prieten de prieten, deci se elimină posibilitatea de a se regăsi în cer". Mulţi şi-au închipuit că întoarcerea pe pământ se face curând după moartea fizică şi că atunci când revenim la întrupare, ai noştri s-ar sui la Cer. Or adevărul este că şedem multă vreme în spaţiile din jurul pământului, unde sosesc rând pe rând cei dragi. Iubirea este una din cele mai mari forţe ale universului. Prin iubirea ce ne-a legat pe pământ, ca prieteni, fraţi, soţi sau părinţi şi copii, ne căutăm şi ne întâlnim în bucuria neînchipuită şi neegalată cu nimic pe pământ.

În spaţiu, toţi cei care se aseamănă se adună. Toţi cei care au suferit, au plâns, au fost buni ca noi, cu toţii ne adunăm şi formăm, cu cei iubiţi, o vastă familie, în cadrul căreia discutăm, observăm Şi ne comunicăm impresiile şi învăţămintele. Aşadar, nu suntem separaţi în Cer, şi ne vedem după nioartea terestră. Temporar se poate întâmpla să nu ne mai întâlnim în reîntruparea noastră pe Pământ, pentru că ne naştem în ţări diferite, în familii diferite - bogate sau sărace etc. - după nevoile avansării noastre. Dar această situaţie nu este cea caracteristică. Regula generală este că spiritele, când pornesc la reîntrupare, caută să revină unele lângă altele, în aceeaşi familie, pentru ca astfel iubirea şi sprijinul lor să continue pe mai departe, în noua viaţă terestră.

Dacă suntem răi cu semenii noştri, înseamnă că nu s-a deşteptat în noi încă mila. Dacă suntem egoişti, înseamnă că nu am pus în vibraţie iubirea, renunţarea la ceea ce ne este de prisos, pentru a uşura puţin viaţa celor de o esenţă cu noi, a fratelui nostru, creat de acelaşi Tată ceresc.

Rând pe rând apărând calităţile spiritului, dispar instinctele inferioare din noi pentru că în definitiv răul prin el însuşi nu există, ci doar lipsa binelui, absenţa calităţilor spirituale care nefiind puse încă în activitate în fiinţa noastră, nu ne-au permis să îndeplinim binele.

Copilul mic trage de coadă, de urechi, bietul animal şi nici prin gând nu-i trece că îi produce durere, că face un rău. Peste câţiva ani, când sufletul copilului a mai evoluat, când corpul său emoţional sau planetar se exprimă mai puternic, el este mai sensibil la durerea altora şi nu mai este atât de crud.

Ceea ce se petrece, în mic, cu sufletul copilului, se petrece, în mare, cu omul, cu evoluţia nesfârşită a spiritului. La început, omul este crud, egoist, sălbatic şi neştiutor, absolut ignorant de tot ce se petrece în jurul său, dar observaţiile, experienţele, încercările de tot felul îl învaţă mereu; astfel treptat el ajunge la înţelegere, milă, iubire şi cuminţenie. A fost imoral în primele timpuri - ajunge după nenumărate întrupări la deplina moralitate; a fost sălbatic - ajunge înţelept.

Din cele expuse se vede că omul vine pe pământ şi învaţă tot ce-l poate lumina, tot ce-l poate face mai bun. Înţelegând aspectele şi fenomenele vieţii, pricepem mai uşor problema răului şi a binelui. Când toată lumea va practica binele, frumosul şi adevărul, va dispare răul şi suferinţa. Dar până va ajunge omul la această înaltă etapă a evoluţiei, va învăţa la şcoala naturii, va suferi, se va reîntrupa până când va ajunge să deosebească ce este folositor, frumos şi moral în faptele, vorbele şi gândurile sale.

De multe ori omul deosebeşte, teoretic, binele de rău, şi totuşi alunecă şi face răul, dar curând soseşte suferinţa şi îi atrage atenţia asupra faptei săvârşite. Să rămână.bine întipărit în mintea noastră: pe această planetă, şi în stadiul actual de evoluţie, suferinţa este singura cale de educaţie, de ridicare a omului pe scara evoluţiei.

Cât trăieşte pe pământ, omul învaţă ceva - uneori şi ceva bun. Multe din cele învăţate nu le poate utiliza în lumea de dincolo. Atunci, revine la viaţa pământească, pentru ca aceste cunoştinţe acumulate în vieţile anterioare, sub formă de capacităţi, să le pună în slujba omenirii şi în acelaşi timp să le perfecţioneze. Marii oameni de. ştiinţă, inventatorii, muzicienii, pictorii, oamenii profund religioşi şi marii mistici şi spiritualişti sunt mari pentru că au acumulat învăţăminte peste învăţăminte în multele lor vieţi trecute.

Civilizaţiile pot pieri - şi cu ele arta şi ştiinţa lor, religia şi filosofia lor - dar fiinţele umane care au produs aceste civilizaţii nu pier. Ele trăiesc, îşi amintesc şi după o perioadă de timp revin pe pământ, înzestrate cu tot talentul câştigat în vieţile trecute, pentru a construi civilizaţii mai înfloritoare.

Urmărind evenimentele din trecutul istoric al popoarelor observăm cum unele naţiuni se ridica vertiginos până la înalte trepte ale bogăţiei, puterii şi civilizaţiei, se bucură un timp de o prosperitate

şi strălucire desăvârşită, apoi încep să dea înapoi - cad în obscuritate sau pier de pe arena pământului. Studiem circumstanțele exterioare care ar putea să ne explice decadența unui popor şi nu găsim o explicație convingătoare. Constatăm o decrepitudine în toate sensurile şi o diminuare a numărului locuitorilor, atâta tot.

Cercetând prin prisma legii reîntrupării aflăm cauzele decăderii unui popor pana la pieirea sa.

Cât timp viata socială şi politică a unui popor este cuminte - familia solidă, educația îngrijită, credința bine întronată în suflete, iar guvernanții sunt animați de iubirea neamului lor, spre a-l duce la un ideal - entitățile spirituale evoluate caută să se nască mereu în mijlocul acestei națiuni, care se ridică repede în grandoare şi exprimare pe toate planurile.

Aşadar, strălucirea unui popor depinde de valoarea entităților spirituale reîntrupate în sânul sau, fiind chemate de mediul din ce în ce mai prielnic avansării lor spirituale. Imediat ce corupția pătrunde în masa acestui popor, când familia nu mai are temeiuri puternice, când educația este şubredă şi moravurile uşoare cuprind întregul popor, entitățile spirituale luminoase, evoluate, nu mai vin aici, se reîntrupează în alte popoare, unde îşi pot continua evoluția. Din acel moment, neamul acela nu mai are oameni de seamă, pe nici un plan, iar poporul rămâne sub conducerea spiritelor tinere, puțin evoluate spiritual şi fără experiență. Astfel populația scade cu timpul, până ce nu mai reprezintă un factor important în concertul popoarelor, fiind copleşit de alte neamuri.

Când poporul roman a fost cuprins de corupție morală şi politică, entitățile spirituale care au; contribuit la gloria sa s-au întrupat la gali şi germani; e drept, mai puțin civilizați, dar mai puri fiziceşte şi mai puternici în credința lor. Rezultatul inevitabil a fost pieirea poporului roman, decăderea imperiului şi înflorirea națiunilor tinere.

În decursul vieții noastre terestre, muncim, ne hrănim, ne distrăm, dar, în lunga sau scurta ei scurgere, contractăm datorii fizice şi morale. Părinții ne-au crescut cu mari sacrificii fizice şi sufleteşti. Prietenii ne-au împrumutat şi mângâiat la boală sau necaz. Am adus pe lume copii pe care nu i-am educat destul de atent şi de multe ori i-am chinuit, şi aşa mai departe. Mereu obligații, de dimineața până seara. Anii trec, şi, după ce firul vieții s-a rupt, unde şi când vom mai putea plăti toate aceste datorii de ordin material şi moral?

Am mâhnit, am furat am omorât şi nimeni nu ne-a ştiut. Când şi unde reparăm toate aceste ticăloşii ale vieții noastre? În cerul propovăduit de biserică? Nu. În spațiile infinite, în viața spirituală de dincolo de moarte, nu mai este posibilă repararea faptelor săvârşite în lumea fizică.

Am făcut aceste acte necugetate deoarece n-am avut discernământul moral dezvoltat. Spiritul, ajuns în lumea spațială, vede incorectitudinea vieții sale, vede viciul în care s-a afundat ori crima comisă, şi atunci, fireşte, fiind mai conştient, se căieşte; ar vrea să-şi ceară scuze, dar nu o mai poate face; ar vrea să repare greşeala fizică, dar nu are mijloacele fizice, trăind într-un mediu spiritual. Atunci, entitatea spirituală revine la o nouă viață terestră, pentru a plăti şi repara răul produs.

Consecința greşelii fizice este durerea fizică, şi când o suferim, învățăm să nu mai repetăm în viitor greşeala respectivă. O greşeală morală, o datorie morală neachitată se va plăti printr-o durere morală, devenind din ce în ce mai luminați. Astfel ne dăm seama că orice faptă se plăteşte, orice rău săvârşit altuia se va întoarce împotriva noastră, fie în aceeaşi viață, fie în viața următoare.

Prin urmare, numai prin legea reîntrupării înțelegem situațiile noastre fizice şi morale, destinul nostru, numai ea menține şi pune în evidență Justiția divină.

Reîntruparea explică şi diferitele facultăți ale omului.

Un copil se naşte în sânul unei familii obscure, uneori vicioase, imorale, şi cu toate acestea, copilul - deşi fizic seamănă cu unul din părinții săi - este foarte cuminte, inteligent şi mai târziu devine un om de valoare. Nimic din anturajul său nu i-a dezvoltat calitățile sufleteşti. De unde inteligența, de unde moralitatea, de unde însuşirile lui spirituale?

Răspunde Cerul: Spiritul le-a adus cu sine din alte vieți. El a venit în sânul acestei familii ignorante, imorale cu scopul împlinirii unei datorii, din cauza unei legături cu aceşti părinți dintr-o altă viață, ori pentru împlinirea unei hotărâri a Celor de sus, care au voit ca prin el să urce şi părinții săi pe scara spiritualității.

Există şi cazuri, când în familii onorabile, culte, bine sub toate raporturile, se nasc copii care amărăsc bieţii părinţi tot restul existenţei lor. Seamănă fizic cu unul din generatori, dar nu seamănă prin înclinările morale şi intelectuale cu nici unul dintre părinţi.

Din aceste exemple reiese existenţa eredităţii fizice, fiind pus în evidenţă faptul că vehicolul fizic al copilului poate semăna cu părinţii săi, i se pot transmite ereditar anumite însuşiri fizice de la părinţi, dar nu sunt ereditare însuşirile sufleteşti şi mai ales cele spirituale. Părinţii nu au făcut decât să-i procure un trup - fetusul, iar spiritul ce se întrupează în acest corp fizic este străin, este o altă creaţie a Tatălui, sosit prin aceşti părinţi în lumea fizică, pentru îndeplinirea destinului său. Uneori el se ridică, alteori totul a fost de prisos, rămânând acelaşi ca înainte de naştere.

Este adevărat că eul suprem, spiritul, este limitat până la un anumit punct de instrumentul pe care îl va utiliza, de corpul fizic în care se va întrupa. Astfel, omul este un complex format din calităţile fizice ale trupului său - moştenite în parte de la părinţi, şi din însuşirile spirituale -câştigate în vieţile trecute.

In general, copiii născuţi din părinţi slabi de spirit sau vicioşi sunt şi ei reduşi şi imorali, ca şi Părinţii lor, pe de o parte pentru că elementele generatoare procurate de la părinţi sunt de o calitate inferioară, grosolană, iar pe de altă parte spiritele dispuse să se întrupeze în aceste familii sunt în general slab dezvoltate.

Fără admiterea reîntrupării nu este posibilă explicarea diferenţei de inteligenţă, cuminţenie, voinţă, caracter şi temperament între copiii aceleiaşi familii. Fiecare vine în lumea fizică cu bagajul sau de moralitate, spiritualitate, din vieţile trecute. Prin urmare reîntruparea ne explică diferenţele dintre oameni, diferenţe care nu sunt urmarea unor întâmplări fără sens, nici a vreunei legi a Meditaţii fizice, ci ele se datoresc vârstei spiritului omenesc, gradului său evolutiv.

Într-adevăr, două entităţi spirituale legate prin iubire într-o viaţă terestră, când vor reveni în laboratorul naturii terestre vor căuta să se apropie una de alta - ca fraţi sau surori, părinţi şi copii, ca prieteni sau rude. În aceste noi forme fizice, în aceste noi legături, iubirea va lua altă înfăţişare, alt colorit şi în definitiv, la fiecare întrupare ea va sfârşi mai spirituală decât era la început.

În spaţiu, în timpul analizei spirituale, ni se revelează în mod regresiv cauzele şi împrejurările apropierii noastre de acele entităţi spirituale cu care ne-am legat prin legătura divină a iubirii - fundamentul creaţiei tuturor universurilor din trecut şi viitor. Prin urmare spiritul nostru nemuritor păstrează întreaga conştiinţă: cine a fost, unde a trăit, cu cine s-a legat în bine şi în rău, are memoria deplină a vieţilor trecute şi dorinţa vie a unei ascensiuni ce duce la Perfecţiunea divină.

Cei care nu cred decât în lumea terestră, se agaţă mereu de fel de fel de argumente. Astfel, ei întreabă: „Dacă actul reîntrupării este un adevăr, atunci de ce populaţia creşte mereu pe pământ? Ar trebui ca ea să rămână constantă. Dacă oamenii de pe pământ vor forma lumea invizibilă iar aceştia, la rândul lor, vor reveni să-l populeze, ar trebui ca populaţia pământului să rămână aceeaşi."

Argumentul ar putea fi valabil, dar se uită că evoluţia este un fenomen universal, valabil pentru fiecare regn - mineral, vegetal, animal, uman, că şi pietrele, plantele şi animalele evoluează, urcând treaptă cu treaptă. Datorită evoluţiei, spiritul animalelor superioare, ajuns la o anumită etapă evolutivă, se va întrupa într-o personalitate umană, într-un corp uman aparţinând unei rase primitive. Pe lângă acest aport venit din lumea animală, mai există şi un contingent de spirite care au evoluat pe alte planete, inferioare Pământului; atingând acolo maximul de evoluţie, ele vin să-şi continue evoluţia pe planeta noastră.

Este adevărat că ştiinţa a făcut progrese mari în domeniul cercetării materiei vizibile, palpabile şi analizabile, dar în domeniul sufletului şi mai ales al spiritului se cunoaşte prea puţin, şi de un număr restrâns de oameni.

În jurul nostru se petrec atâtea fenomene neexplicate de ştiinţa materialistă - vise, prevestiri, materializări, vindecări, comunicări cu entităţi spirituale - fapte care probează că spiritul şi conştiinţa lui persistă de-a lungul vremii şi după moartea corpului fizic.

Dacă studiem cu atenţie aceste fapte, ajungem la convingerea că nici una din calităţile mentale, morale şi spirituale posedate de conştiinţa omenească nu sunt pierdute după moartea corpului fizic, deci aceste calităţi nu pot fi produsul structurii celulare a organismului nostru, şi nu se transmit prin ereditate fizică.

Ştiinţa revelată este Adevărul care luminează regiunile necunoscute ale spiritului, adevăr ce satisface şi pe savantul scrupulos şi pe omul simplu, cu condiţia să fi atins o oarecare treaptă evolutivă, puritate şi umilinţă, şi să fie încălziţi numai de credinţa existenţei unei Providenţe creatoare.

Există două teorii importante referitoare la spirit:

1. Individualitatea conştientă intră în acţiune numai din momentul naşterii sale pe pământ, adică omul esle o creaţie a Divinităţii, la fiecare naştere.
2. Individualitatea conştientă există de veacuri şi ea nu face decât să coboare, din când în când, în mijlocul materiei fizice şi să anime o formă materială, fizică.

Prima interpretate a fost dată şi susţinută de vreo 1.500 de ani încoace. Numărul celor care susţin această teorie este în scădere continuă, deoarece cu toată înapoierea în care ne găsim, în ceea ce priveşte ştiinţa spirituală, logica ne arată că această teorie duce la urmări imposibile. Într-adevăr, este absurd să presupunem că doi soţi, prin actul lor sexual, dau naştere unei personalităţi care va trăi în veşnicie. Normai este ca o personalitate chemată la viaţă printr-un procedeu fizic, să înceteze de a mai trăi în urma procedeului fizic al morţii sale.

Se invocă puterea divină în creaţia acestui om chemat la viaţa fizică. Curios, se invocă puterea creatoare a Divinităţii numai cu ocazia unirii sexuale a oamenilor?! Dacă este vorba de creaţia de moment a Divinităţii, ea nu s-ar putea face şi fără răscolirea pasiunilor omeneşti? Divinitatea este infinită în putere, în înţelepciune, după cum rezultă din tot ce este în jurul nostru.

Planul urmărit este acela ca părinţii să formeze lutul în care va veni omul spaţial, entitatea ; spirituală ce va însufleţi materia fizică, născându-se un om trupesc. Prin urmare, spiritul nu e o creaţie de moment, pentru că noi existăm de miliarde de veacuri - de pe când animam o particula eterică, un atom, o moleculă, un bob de nisip, şi de alte multe miliarde de ani - de pe când eram numai sfere luminoase în spaţiile infinite ale cosmosului. Şi apoi cum putem să ne închipuim o Divinitate atât de părtinitoare, atât de nedreaptă, încât să-l aducă pe om în lumea fizică numai o dată, fără posibilitatea ca acesta să-şi repare greşelile, să-l creeze acum şi unora să le dăruiască calităţi mentale, morale şi spirituale înălţate până la statura unui sfânt ori a unui savant. Iar altora să le acorde o existenţă întunecată, ignorantă, sălbatică şi plină de mizerie? înţelesul clar pentru o minte dezbrăcată de prezumţii este că spiritul a preexistat înainte de a se întrupa şi că el revine mereu în trup, ca să înveţe ceea ce nu a ştiut în altă viaţă, să repare ceea ce a greşit şi să-şi corecteze . imperfecţiunile.

Judecata - darul sfânt aşezat de Tatăl în fiinţa noastră - ne spune că spiritul preexistă trupului, că el trăieşte după moartea trupului, că pentru a se perfecţiona, revine mereu în mediu) unde a mai învăţat, într-o altă existenţă fizică, adică se reîntrupează. Numai graţie acestei legi ne putem explica diferenţa dintre indivizi, pe plan trupesc, intelectual şi spiritual. Totul depinde de evoluţie. Astfel înţelegem că destinul nostru actual este rezultatul trecutului nostru, iar cât priveşte naşterea noastră printr-un procedeu fizic, în pântecele mamei, acesta este numai pentru a obţine un corp fizic, un costum de scafandru prin intermediul căruia spiritul să-şi continue studiile şi cercetările în sânul lumii fizice. Dacă prin acest instrument obţinut de la părinţi moştenim anumite însuşiri fizice - o oarecare asemănare fizică, o predispoziţie pentru o anumită boală, nu înseamnă că sunt ereditare şi însuşirile spirituale şi sufleteşti. Aceste însuşiri sunt rezultatul muncii spiritului de-a lungul a mii de reîntrupări. Aşa se explică cum în sânul unei familii simple, din părinţi fără calităţi spirituale deosebite, se naşte un geniu.

În general, omenirea crede că trăieşte o singură dată pe pământ, uitând că viaţa noastră este scurtă, fie ea şi de o sută de ani. În acest interval scurt de timp, nu putem întâlni ocazii destule pentru a învăţa totul, aşa că la sfârşitul vieţii terestre suma de cunoştinţe şi înţelepciune este foarte redusă. Ai învăţat filologie, nu cunoşti ştiinţele naturii; ai învăţat filosofie, n-ai cunoştinţe de artă; ai cunoscut sărăcia, nu ai idee de starea sufletului când dispune de bunuri pământeşti - şi aşa mai departe. În acest caz, progresul spiritului, bagajul cu care spiritul trece porţile morţii, este redus. Să nu uităm că puţini oameni ating vârsta bătrâneţii, că există numeroase cazuri când omul părăseşte planul fizic în tinereţe sau chiar în fragedă copilărie. Mulţi n-au decât o existenţă de câteva zile sau

ore. Ei bine, ce învățăminte a putut aduna acest spirit nemuritor, în decurs de câteva zile petrecute în neștiință, ca sugar.

Situația se schimbă dacă omul vine mereu la reîntrupare. Oricât de scurte ar fi existențele sale pământești, învățând câte ceva în fiecare viață, aceste puține cunoștințe, experiențe și observații, se acumulează în decursul a mii de reîntrupări, formând astfel un capital vast, care va contribui la cunoașterea esenței creației, a Legilor divine, făcându-l pe om bun, milos și moral. Treptat, pe nesimțite și fără știrea sa, omul se va ridica la o înaltă spiritualitate.

Întrebați-vă judecata, și veți vedea că ea vă va răspunde ca fiind logică această revenire prin reîntrupări, și că este imposibilă o singură existență. Nașterea apare chiar fără nici un rost, când părăsești lumea aceasta în fragedă copilărie. Pentru ce ai mai venit la viață? Numai să apari ca un meteor, fără să fi gustat și înțeles ceva din ea, și să pieri pe veci de pe arena vieții?

Există atâtea argumente care conduc la admiterea adevărului revenirii prin întrupare la școala terestră, încât numai cine se îngrădește de suficiența cunoștințelor sale îl mai poate nega.

Omul nu are timpul necesar să observe natura, să studieze lumea înconjurătoare, pentru că în copilărie este prea nepriceput, sistemul său cerebral nefiind format pentru a-i înțelege fenomenele. Mai târziu își face studiile, cariera, și este prea absorbit către o singură latură a vieții. Urmează familia, copiii și grijile se adună pe capul său. Către bătrânețe, este mai liber, însă fizicul e gârbovit, slăbit și nu mai dispune de vigoarea necesară studiului și meditației asupra fenomenelor vieții sub toate aspectele ei. Așadar, în această durată scurtă a traiului său pe pământ, petrecut aproape numai pentru existența animalică, omului îi rămâne puțin timp pentru studiul naturii, pentru studiul ființei sale sub aspect moral și spiritual.

Este absolută nevoie să revenim mereu pe arena globului nostru, în lumea materiei fizice, pentru a aduna experiențe noi și a învăța lecții noi. Chiar dacă am presupune că viața noastră ar dura o mie de ani, inteligența noastră nu este deocamdată capabilă să asimileze într-o singură întrupare tot ce se poate cunoaște. Numai prin reîntrupări continue, repetate, avem posibilitatea să cunoaștem viața sub toate aspectele ei, să cunoaștem toate domeniile științei, să trecem prin toate genurile de civilizație și să cunoaștem fiecare activitate umană.

La începutul existenței sale, în primele sale întrupări, am spus că spiritul conține în interiorul său, în stare latentă, toate posibilitățile de înălțare morală, intelectuală și spirituală. Trăind zi de zi m mijlocul materiei fizice și a forțelor ce o pun în mișcare, ele îl impulsionează, lucrează asupra foi și îl fac din ce în ce mai înțelegător. Până în momentul când această calitate nu este pusă în evidență, omul este imoral, ignorant, fără spiritualitate și stăpânit de instincte joase.

Înălțimea inteligenței, dibăcia, talentul artistic, noblețea sentimentului, moralitatea, voința nu au fost dăruite la întâmplare de cineva, ci au fost câștigate printr-o muncă lungă și aspră. Nimeni nu ne-a înzestrat cu vreo calitate oarecare, ci am dobândit-o la școala grea și dureroasă a vieții.

Probele reîntrupării

Am arătat în paginile trecute argumentele logice care pledează pentru înțelegerea și admiterea principiului reîntrupării. Deși ele singure ar putea constitui o dovadă a revenirii la viața terestră, totuși s-a ridicat un argument, care în aparență pare foarte puternic. S-a afirmat: „Dacă noi am mai trăit pe pământ, de ce nu ne amintim de acele vieți trecute? Faptul că nu ne amintim dovedește că nu am mai trăit și deci ideea reîntrupării este o simplă fantezie sau o ipoteză lipsită de fundament. Pentru ce să suferim acum, din cauza unor fapte pretinse că le-am fi săvârșit în alte vieți, dacă nu păstrăm nici o amintire de aceste acțiuni greșite ale noastre? Cum putem să stabilim o legătură între cauză și efect, între faptele, sentimentele și vorbele noastre din trecut și suferințele din prezent, când nu știm ce am făptuit, cugetat sau vorbit în altă viață? Ce învățătură putem trage, dacă nu ne amintim de ele, ca să înțelegem că suferințele, starea noastră fizică sau morală de azi sunt urmările acelei vieți? Da. Această doctrină ar deveni clară și orice minte cugetătoare o va accepta, dacă ne-am putea aminti câte ceva din viețile trecute.”

În aparență argumentul este puternic, dar în realitate - foarte slab, pentru că nu se cunosc tainele divine/Mai întâi să ne lămurim asupra memoriei noastre actuale. Până la dovedirea existenței noastre din alte timpuri, să vedem cât de bine memorăm faptele, ideile și vorbele noastre, chiar în viața prezentă. Căutând în trecutul nostru, încercând să ne amintim de anii copilăriei constatăm că

nu mai ştim ce-am făcut, ce idei am avut, ce sentimente am încercat. Răsar unele fapte, întrezărim unele împrejurări ca prin ceață, ne amintim unele vorbe sau idei. Dar atât! Constatăm că nu suntem în stare să reînviem întru totul anii dulci ai copilăriei. Amănuntele au dispărut, nu ne-au rămas decât crâmpeie din faptele şi evenimentele înregistrate mai puternic în ființa noastră. Acum nu mai avem decât un rezumat al anilor trecuți. Dar nu ne amintim nici faptele, vorbele şi ideile noastre din anul trecut. Aş îndrăzni să afirm că nu ne putem reface mental nici sentimentele şi faptele petrecute ieri, alaltăieri. Rog pe cititor să încerce să-şi amintească gândurile, vorbele şi tot ce a făcut ieri, şi se va convinge de cele afirmate mai sus. În aceste condiții, cum avem pretenția să ne amintim acțiunile noastre, starea socială, suferințele şi nedreptățile îndurate sau produse în alte vieți?

Azi ştim să citim, să învățăm dintr-o carte, dar oare mai ştim noi cum am păşit de la literă la literă, cum am înnodat literele şi cuvintele ca să exprimăm o cugetare? Constatăm doar că urmărim ideile exprimate într-o carte, înțelegem esența cuprinsă în ea, rezultat al primilor ani de şcoală. Detaliile prin care am trecut pentru a ne însuşi cititul şi scrisul s-au uitat, amănuntele faptelor noastre din copilărie s-au şters din mintea noastră. Ne-au rămas însă anumite capacități, un învățământ general, restul scufundându-se în întuneric.

Când eram mici, ne-am băgat degetele în apa fiartă şi ne-am opărit. Anul, luna, ziua, nu ni le mai amintim, dar avem în memorie rezumatul, învățătura: nu e bine să bagi mâna în apă fiartă că te opăreşti şi doare. De aici esența acelei lecții: să fii prudent.

Toată conduita noastră actuală, întreaga noastră înțelepciune este suma concluziilor, rezumatul ; învățămintelor din existențele noastre trecute.

Când eram mici, de frică sau de ruşine, spuneam minciuni. După dovedirea minciunii, ne ruşinam şi eram pedepsiți pentru fapta noastră. Mai târziu, către maturitate, am uitat amănuntele acestor cazuri, dar am rămas cu însuşirea de a spune adevărul. Acest caracter splendid l-am dobândit ca rezultat al mai multor greşeli din copilărie, urmate de pedepse. Astfel am ajuns la starea morala de a fi loiali în spusele noastre. La fel am creat şi celelalte calități ale noastre. Cum, prin ce greutăți şi suferințe am trecut, care este prețul lor - nu mai ştim. Ceea ce ştim e că avem o concepție de viată, anumite tendințe şi facultăți.

Creatorul le-a aranjat astfel ca, din toate învățămintele, observațiile şi durerile noastre sa extragem numai esența lor. Bietul nostru sistem cerebral nici n-ar fi în stare să rețină din copilărie până la moartea sa toate amănuntele existenței noastre. Oare cum am mai putea scrie o scrisoare dacă în momentul când ne-am apuca de scris, ar năvăli în mintea noastră toate fazele prin care am trecut pentru învățarea scrisului?

În spiritul nostru s-a imprimat, ca rezumat, ca extract, ca germen, tot ce am văzut, auzit şi simțit în diferitele noastre vieți.

Dar totuşi, într-un colț al sufletului nostru se găsesc înscrise - infinit de minuscule - toate informațiile şi faptele vieților trecute. Dacă printr-un mijloc oarecare - regresie hipnotică - le trezim în conştiința noastră, toate evenimentele vieților noastre trăite pe pământ se vor derula, asemenea imaginilor unui film panoramic, până în cele mai mici detalii. Uneori aceste imagini ascunse în profunzimea ființei noastre, revin la suprafață spontan şi produc, prin expunerea lor mirare celor din jurul nostru. Dar acest fenomen se întâmplă foarte rar şi mai ales la copiii sub vârsta de şapte ani.

Un biet pui, abia ieşit din găoacea oului, aleargă iute să se ascundă la apariția unei păsări de pradă. Dar de unde ştie că acea pasăre îl poate răpi şi mânca? „Din instinct" - vor răspunde oamenii de ştiință, ceea ce nu este suficient pentru a explica un fapt. Noi vedem în această acțiune o reamintire, care rezumă în sine multe morți sau dureri ale acelui pui, cauzate de păsări răpitoare, iar acum la amintirea morții sau a durerii de atâtea ori repetată, puiul de găină fuge înspăimântat să se ascundă.

Nu există familie în care copii crescuți în aceleaşi condiții să nu prezinte calități sufleteşti şi tendințe diferite. Constatăm că unul din aceşti copii are talent artistic, în jocurile sale desenând diferite figuri, reuşite pentru vârsta lui. Altul prezintă dexteritate de a învăța un meşteşug oarecare, are tendințe care indică însuşiri pentru a deveni un manufacturier, un meseriaş priceput ori un fabricant renumit. Un altul neglijând şcoala, deodată o părăseşte şi se avântă în afaceri, devenind un om cu o reputație răsunătoare în lumea afacerilor. Alți tineri, cuminți, liniştiți, se retrag pentru a-şi

citi cărțile, departe de agitația tinerilor de seama lor. Toate aceste tendințe nu sunt înclinări capricioase, ci chemări imperioase ale spiritului, din cauza cunoştințelor posedate, ca rezumat al ocupațiilor din viețile precedente.

Orice ar face părinții, rar, foarte rar pot înfrânge aceste porniri sufleteşti ale copiilor lor. Prezența acestor calități înnăscute poate fi explicată prin faptul că omul, în viețile anterioare, a fost de exemplu un muzician, şi venind în viața actuală, simte o înclinare spre muzică. Asimilând vertiginos cunoştințele şi cu un talent ce se impune atenției încă din primii ani ai copilăriei, profesorul său constată o aptitudine ce uimeşte. Un asemenea spirit va căuta să se reîntrupeze într-o familie cunoscătoare de muzică, în stare să-i ofere un corp fizic delicat, un sistem nervos vibrant la undele sonore. În acest mediu prielnic, el va avea ocazia să-şi continue studiile anterioare şi să-şi desăvârşească talentul muzical. Este evident că acela care nu a mai dobândit cunoştințe muzicale în alte vieți, sau care a asimilat prea puțin, va fi greoi la învățătură, având nevoie de multă vreme până va ajunge să cânte la un instrument şi până să se desăvârşească în practica sa.

Să nu pierdem niciodată din vedere că ceea ce învățăm într-o viață sunt cunoştințe păstrate pentru veşnicie. Când dintr-o ceată de copii, aproximativ de aceeaşi vârstă vedem pe unul mai îndrăzneț şi autoritar, comandând şi luptând în fruntea celorlalți, evident întrezărim în acest copil pe fostul militar de grad superior, din altă viață. Când unul dintre elevii unei clase este mai vorbăreț, ținând cuvântări şcolare, pledând în numele colegilor săi, în diferite ocazii, putem fi aproape siguri că acest spirit a fost într-o altă viață un orator, un conducător sau un om politic.

Câte acțiuni de-ale omului nu ne cheamă judecata pentru a admite adevărul reîntrupării spiritului? Priviți micuța copilă, în jocurile ei nevinovate, cum găteşte, leagănă păpuşa, căutând să o adoarmă, certând-o pentru neascultare etc. Oamenii de ştiință vor zice: „Da, desigur, omul având o mare putere de observație, copila reproduce ceea ce a văzut la mama ei”. Explicația nu are temei, deoarece se pune întrebarea: De ce oare numai fetițele au acest fel de joacă, nu şi băieții, căci şi unii şi alții sunt în jurul mamei lor? Adevărata explicație este că această drăgălaşă copilă reproduce în mic, ceea ce a mai făcut în viața precedentă, când era mamă.

Există tineri care se îmbată de frumusețile naturii. Un răsărit sau apus de soare face să vibreze de plăcere ființa lor, freamătul frunzelor din pădure, susurul izvoarelor de munte, mugetul valurilor mării îi proiectează într-o lume de visări mai mult ca pe oricare semen al lor. Acest om desigur a fost un poet ori un artist, în viețile trecute, natura sa atât de sensibilă formându-se prin exercitarea, gustarea şi aprecierea frumosului.

Exemple în acest sens sunt cât se poate de multe şi variate, toate explicându-se logic, prin existența noastră în alte vieți pe pământ. Mulți oameni trec nepăsători pe lângă o biserică, iar unii intră în ea fără să simtă ceva în sufletul lor. Prin obicei, prin convenționalism, adoptă o atitudine cucernică la ascultarea unei rugăciuni, dar nu vibrează în ei absolut nimic. Dar pe când gândurile lor zboară aiurea şi nu sunt atenți la rugăciune, altul este pătruns până în adâncul sufletului de ceremonia religioasă, sorbind cuvintele slujitorului altarului. Desigur, această evlavie nu provine din cunoştințele, starea socială şi concepțiile actuale de viață, ci este reflexul unui sentiment împărtăşit într-o altă viață, când era un credincios desăvârşit sau un preot cucernic, cutremurat de credință în divinitate.

Principiul reîntrupării se prezintă mereu judecății noastre, aşteptând ziua când vom înțelege că este un principiu universal, care se aplică de la corpurile inerte până la om, de la microb până la corpurile cereşti.

Voi prezenta un alt caz, din cele numeroase, ce ne amintesc de principiul reîntrupării.

Expui un adevăr la două persoane care au aceeaşi lumină intelectuală şi au primit aceeaşi educație. Te vor asculta în acelaşi timp amândouă şi vei constata că una din ele a înțeles şi adoptă adevărul respectiv, pe când cealaltă nu-l înțelege, sau dacă a înțeles nu-l adoptă. Acceptarea din partea unei persoane şi refuzul din partea celeilalte este o dovadă a reîntrupării. Într-adevăr, persoana de aceeaşi părere cu tine a mai întâlnit acest adevăr, l-a citit, studiat şi cunoscut într-o altă viață, pe când cealaltă persoană întâlneşte pentru prima oară această problemă, nefiind pregătită trebuie să mai reflecteze în cursul vieții actuale sau viitoare, pentru a o găsi justă.

Iată înţelesul divergenţelor de păreri dintre oameni asupra unei probleme oarecare, unul având o amintire vagă despre adevărul respectiv, iar altul abia acum ia contact cu el, urmând să mediteze în viaţa sa prezentă. Astfel se explică faptul că la citirea unei cărţi ezoterice unii cad pe gânduri şi caută să se adâncească în cunoaşterea acestei profunde ştiinţe, pe când cei mulţi refuză sau îi lasă rece acest domeniu. Desigur, aceştia din urmă nu vor mai fi atât de neştiutori în viaţa lor viitoare ca în cea actuală.

Legea reîntrupării iese în evidenţă şi în momentul când analizăm evoluţia omului din copilărie şi până la bătrâneţe.

În general, copilul mic este egoist; vrea să posede orice lucru, i se pare că sora sau fratele său au lucruri mai frumoase şi le leapădă pe ale sale, cerându-le pe ale lor. În această epocă a existenţei sale, copilul reproduce imaginea omului primitiv, a stării sale pe când - cu multe alte vieţi în urmă - era un sălbatic de prin junglele pământului. Peste câţiva ani a mai crescut, şi acum se joacă de-a soldaţii - jocuri sfârşite adeseori cu mici accidente, zgârieturi, cucuie etc. De cele mai multe ori băieţelul călăreşte un băţ, închipuindu-l un cal nărăvaş, greu de stăpânit. Acum iubeşte un alt băieţel, acum îl goneşte sau îl loveşte.jSe supără repede şi fără vreun motiv serios şi curând, printr-o minciună ori făgăduială, se împacă. În această perioadă a vieţii sale, copilul reproduce epoca de barbarie a omenirii, când omul iubea, creştea calul şi îl călărea, când era mândru, războinic şi în veşnică pornire la atac şi cucerire, răzbunător, iute la mânie, şi uneori iertător.

Mai târziu, tânărul este stăpânit de cercetarea lucrurilor, şi totuşi este încă nestabil, nefixat în părerile sale. La această vreme contractează prietenii ce vor dura până la moarte; acum iubeşte o fată cu toată ardoarea tinereţii sale; acum este generos şi se aruncă orbeşte în vârtejul pasiunilor, a înfăptuirilor nobile, patriotice sau umanitare. El reproduce la această vârstă imaginea redusă a evului mediu, a vremurilor cavalereşti.

Unii oameni arată o judecată profundă, ce cumpăneşte just faptele şi lumea, fiind deplin stăpâni pe bucurii şi amărăciuni. Este tipul sau icoana omului evoluat. Uneori, acest stadiu este foarte concentrat, arătându-se chiar de timpuriu. Există băieţi prea maturi mental, pentru vârsta lor, iar unii tineri în luate actele şi reflecţiile lor, se arată tot atât de maturi în judecată ca şi un om în vârstă.

Ştiinţa explică aceste schimbări ca fiind urmarea dezvoltării fizicului, care creşte şi se organizează mai repede şi mai bine la unii decât la alţii. Spiritualiştii însă văd în aceste etape ale dezvoltării mentalităţii şi sentimentului omenesc o probă a revenirii noastre pe pământ, dovada că omul îşi retrăieşte sumar, de la naştere până la bătrâneţe, toate etapele evoluţiei spirituale, de-a lungul a mii de reîntrupări. Prin urmare, avem de-a face cu stări de conştiinţă ale spiritului, şi nu cu creşterea corpului său fizic, cu înmulţirea şi prefacerea celulelor ce alcătuiesc corpul pământesc.

Dintre argumentele şi exemplele enumerate, nici unul nu este atât de clar şi de convingător ca şi cel al copiilor precoce. Într-adevăr, în mijlocul unei familii modeste - atât prin inteligenţă, cât prin situaţia ei materială - se naşte un copil, care din fragedă copilărie indică o mare inteligenţă, o uimitoare atracţie şi pricepere spre un anumit câmp de activitate - matematica, pictura, muzica, limbile străine etc. În curând aceşti copii atrag atenţia asupra lor şi mai târziu se revelează ca mari genii ale omenirii.

Cercetând ascendenţa acestei familii se constată că nici unul din membrii ei nu a dat dovadă de o asemenea genialitate; dar ceea ce este mai uimitor e că descendenţa acestui geniu este de o valoare mentală şi morală inferioară, uneori submediocră. Atunci se pune întrebarea: De unde această mare inteligenţă, de unde acest mare talent? Când şi unde a putut să înveţe atât de profund unele discipline, limbi sau ştiinţe?

Oamenii spaţiali, entităţile spirituale ne spun, prin comunicările lor, că aceste genii au dobândit, în nenumăratele lor vieţi trupeşti, experienţe numeroase în domeniul genialităţii lor, o profundă înţelegere şi înalte facultăţi. Acum, revenind la viaţa fizică, le pun în evidenţă de timpuriu, din fragedă copilărie şi la un nivel pentru care alţi oameni trebuie să sacrifice ani de muncă încordată.

Copilul a venit în această familie pentru că are legături cu ea, din alte reîntrupări, are anumite datorii de achitat. Dar curios - copiii săi nu se mai ridică la înălţimea geniului său, pentru că el, la

rându-i, nu le-a procurat decât un corp fizic în care a coborât la reîntrupare un spirit obişnuit. Copiii vin în familia acestui mare om, ca urmare a unei legături din alte vieţi, pentru ca prin lumina mentalului său şi prin natura sa delicată să primească o instruire şi o educaţie deosebită.

O ciudăţenie des întâlnită în viaţa noastră, este şi aceea de a vedea o femeie care dă impresia de ceva bărbătesc în ea. Prin gândurile, caracterul şi comportamentul ei, prin energia şi îmbrăcămintea ei masculină şi chiar prin glasul coborât, liniile feţei şi prezenţa unei urme de mustăţi, te pune pe gânduri şi te determină să zici: Iată o femeie-bărbat.

Pe de altă parte există bărbaţi care prin aspectul lor fizic, delicat, adesea cu mustaţă şi barbă redusă, prin glasul lor înalt, prin emoţionabilitatea ior, prin puterea intuitivă şi întreaga lor natură feminină, te îndeamnă să exclami: Iată un bărbat cu apucături şi sensibilitate de femeie.

Acest contrast în aspectul fizic şi în manifestarea sufletului se poate explica prin reîntrupare. Am arătat că spiritul revine în lumea terestră - când femeie, când bărbat - pentru a-şi termina educaţia spirituală. După o serie de vieţi petrecute în trupuri masculine, câştigând destule cunoştinţe în această forma, spiritul schimbă sexul, întrupându-se de această dată ca femeie, pentru a învăţa lecţiile vieţii terestre ca soţie şi mamă. Cum însă spiritul a trăit într-o lungă serie de forme masculine, el s-a obişnuit cu anumite gesturi, cuvinte şi atitudini masculine. Schimbând sexul, sufletul imprimă, vrând-nevrând, noului trup creat reminiscenţe din formele precedente de bărbat, şi în acelaşi timp reproduce ceva din preferinţele, sentimentele şi apucăturile sexului precedent. Acelaşi fenomen se petrece când se trece de la forma feminină la cea masculină. Iată adevărul acestei enigme, multă vreme necunoscut sau fals explicat.

În existenţa sa terestră, omul se manifestă adesea în aşa fel încât pune în evidenţă revenirea sa la viaţa fizică. Un astfel de fenomen - subiect de cercetare şi discuţie în lumea celor care se ocupă cu probleme psihice - este şi acela al fricii „nejustificate”, manifestată de unele persoane faţă de anumite conjuncturi sau elemente ale naturii.

Unele persoane au o frică nestăpânită de a pleca cu o luntre pe un lac sau cu vaporul pe mare, altele au o frică groaznică de foc, de tunete şi fulgere, de mulţime, de înălţime, de încăperi închise sau pentru nimic în lume nu ar rămâne singure într-o pivniţă sau nu ar ieşi noaptea singure prin întuneric etc.

Psihologii explică această frică a omului prin faptul că în primii ani ai existenţei sale, copil fiind, a fost impresionat puternic de aceste fenomene sau situaţii, şi ca un reflex îndepărtat, dar puternic, este stăpânit şi la maturitate de această teamă.

Alţii, tot materialişti, atribuie frica senzaţiilor resimţite de mamă pe când purta în sânul ei acest copil, şi deci că el ar fi primit comoţia mamei, care acum la maturitate s-ar reflecta în sufletul său.

Nici una din aceste explicaţii nu poate sta în picioare. Adevărul este că fiecare din aceste persoane au sentimentul de frică pentru că, într-o altă viaţă, au trecut printr-unul din aceste evenimente tragice, au pierit într-un naufragiu, într-un incendiu, au fost omorâte cu pietre de mulţime sau ucise în bezna nopţii. Raţiunea se alătură la această explicaţie şi lespinge pe cele de mai sus, dacă află că nici copilul şi nici mama n-au trecut printr-o asemenea situaţie sau fenomene, în actuala lor viaţă terestră.

Printre numeroasele cazuri de amintiri îndepărtate, de prin alte vieţi, este şi următorul. Într-o vizită, călătorie sau la un spectacol, se întâlnesc pentru prima dată în viaţa lor două persoane. De îndată ce îşi încrucişează privirile, sau de cum îşi dau mâna şi schimbă două-trei cuvinte, se naşte deodată o iubire, o amiciţie între ele, pe care nu o mai şterge nici vremea, nici împrejurările.

Oamenii de ştiinţă au căutat să dea o explicaţie şi acestui fapt, bine constatat în lumea noastră fizică, prin supoziţia că aceste două persoane ar avea aceleaşi simţăminte, aceleaşi idei, că psihicul lor ar vibra după acelaşi diapazon. Dar, lucru ciudat: cele două persoane resimt această simpatie puternică chiar dacă n-au schimbat nici o idee între ele. Se văd pentru prima oară şi de la prima privire se plac, se simt atrase de o forţă misterioasă. Nu este vorba nici de omogenitatea de idei, nici de concordanţa de sentimente, pentru că au fost cazuri când cele două persoane erau de vârste Şi condiţii sociale diferite, cu sentimente şi vederi deosebite, şi cu toate acestea s-au simţit atrase una către cealaltă.

Această atracție se explică uşor, prin adoptarea principiului reîntrupărilor multiple. În alte vieți, cele două persoane au avut legături între ele, sub o formă oarecare - trupească sau sufletească. În aceste existențe trecute s-au legat puternic prin iubire, devotament, respect şi sacrificiu. Când în altă viață destinul îi pune față în față pe foştii iubiți, prieteni sau pe fostul copil şi părinte etc, iubirea ce i-a legat altădată a izbucnit din ființa lor în afară,. ca o rază de lumină. îmediat se plac, se simpatizează, o putere misterioasă împingându-i să se cunoască, împrietenească, să se iubească.

De asemenea există cazuri când, aflându-ne într-un voiaj printr-o țară străină, şi trecând printr-un oraş străin, ni se pare că-l cunoaştem, ca l-am mai văzut cândva, deşi pentru prima oară trecem prin acest oraş. Sunt unii care recunosc perfect unele străzi, ba chiar unele case, şi merg până acolo că pot spune ce urmează după o cotitură de stradă. Această trezire în conştiința noastră a unor amintiri, a recunoaşterii unor regiuni sau oraşe pe care nu le-am mai văzut, nu se pot explica în nici un alt chip decât admițând că am mai trăit într-o altă viață în aceste regiuni sau oraşe.

Dovada cea mai izbitoare, cea mai uimitoare a revenirilor noastre la şcoala pământului, se obține atunci când unii oameni îşi reamintesc perfect fapte, împrejurări, localități şi persoane din altă viață. Această reamintire poate fi provocată sau naturală.

Parapsihologii au ajuns cu studiile şi cercetările lor până acolo să pună în stare de somn, prin fluid magnetic, o persoană sensibilă. Din cauza acestui val de materie magnetică - revărsată de magnetizator asupra unei persoane sensibile, care se pune cu devotament în slujba ştiinței - se produce o descătuşare a spiritului de trupul său. Cum spiritul are tendința de a se depărta de pământ, el se desprinde de trup.

În această stare de libertate, spiritul îşi redobândeşte facultățile spirituale pe care le are, când trece de bariera morții. Fiind interogat, spiritul poate spune amănunte din viața sa actuală, dar dacă îl vom întreba după deşteptare, el nu-şi aminteşte episoadele descrise în stare de somn magnetic. Ceea ce uimeşte este faptul că această persoană ne povesteşte viața sa anterioară, locul unde a trăit, a murit, cu cine a fost căsătorită, câți copii a avut, cum i-a chemat şi unde sunt, dacă mai trăiesc. Dacă se cercetează datele obținute, se constată exactitatea absolută a celor declarate.

Această experiență, ca şi multe altele de acest gen, dovedeşte în mod clar, fără posibilitate de a mai comenta, că fiecare din noi avem înscris în arhiva vieții noastre, în corpul nostru spiritual, toate amintirile altor vieți, pe care nu le mai putem şti acum, când suntem închişi în trup. Acest adevăr stă la baza legilor vieții, chiar dacă unii nu vor să admită existența şi nemurirea spiritului sau alții care o admit, nu vor în ruptul capului să creadă că revenim pe pământ - îmbrăcând şi dezbrăcând numeroase trupuri. Ei susțin că dacă am mai trăit, ar trebui să ne amintim. Nu ne amintim, pentru că vehicolul fizic actual, sistemul cerebral actual, nu a luat parte la acea viață, nu a înregistrat nimic din acele timpuri, pentru că nu exista pe atunci.

Trupul actual, sistemul cerebral pune astfel o barieră între trecut şi prezent, împiedicând amintirile înscrise în corpul nostru spiritual să revină la suprafață şi să luăm cunoştință de ele. Numai când prin pase magnetice punem trupul în pasivitate iar spiritul devine liber, amintirile din alte vieți se desfăşoară înaintea noastră ca pe ecranul unui cinematograf.

Uneori amintirile altei vieți vin la suprafața conştiinței noastre în mod spontan, fără pase magnetice. Însă, de cele mai multe ori, ele se prezintă fragmentar, încât nu se poate reconstitui întreaga viață a persoanei respective. O femeie spune, de exemplu, că a trăit într-o casă mare, departe, într-o țară caldă, că avea un soț care o brutaliza şi că, în fine, într-o zi a omorât-o şi i-au rămas doi copii: Aii şi Fatima, dar nu ne spune în ce oraş, în ce an şi cum se numea soțul ei. Chiar când se dau date mai clare şi mai ordonate, tot nu se pot face verificări, deoarece faptele sunt petrecute la o epocă îndepărtată, într-o localitate de pe un alt continent al globului, astfel că e greu, dacă nu imposibil, să fie cercetate şi deci controlate.

Copiii până la vârsta de şapte ani îşi amintesc mai bine decât oamenii maturi viețile lor trecute, din cauză că până la această vârstă legătura dintre spirit şi trup este mai slabă decât în restul vieții lor terestre, şi deci pot să revadă ceea ce este înscris în corpul lor spiritual; în plus, până la această vreme, sistemul lor cerebral fiind mai delicat, încă în formare, având deci o mai mare plasticitate, permite exteriorizarea amintirilor din viața trecută. Din nenorocire, părinții lor, care n-au auzit şi deci nu cunosc adevărul reîntrupării, crezând că odraslele lor au halucinații, rătăciri ale

minții, îi ceartă şi-i opresc să mai spună asemenea „bazaconii”, ori nu le dau nici o importanță, punându-le pe seama fanteziei. Păcat, pentru că multe lucruri edificatoare am putea afla prin ei şi ne-am încredința pe deplin de această mare lege a divinului Creator!

Probabil că numai acele persoane, la care din anumite motive spiritul revine la reîntrupare imediat după moartea fizică, îşi amintesc de viața lor trecut. În aceste cazuri spiritul nu mai trece prin zonele spirituale din jurul pământului, păstrând învelişul planetar, aproape intact, prin urmare revine la noua întrupare cu vechiul înveliş planetar. Asemeniea cazuri Isunt foarte rare, pentru că un astfel de om va suporta cu greu adversitățile vieții terestre şi va profita prea puțin de noua sa întrupare, având instrumente uzate, aceleaşi pe care le-a avut şi în viața terestră precedentă.

De aceea, Divinitatea, în înalta Ei înțelepciune, a orânduit ca după fiecare viață terestră să urmeze o viețuire în spațiu, o viață de repaus, de meditare, şi numai astfel, odihnit, spiritul să revină pe pământ, cu sinteza vieții trecute, cu învelişuri şi instrumente noi, pentru a învăța lecții noi, fiindu-i înlesnită ridicarea pe scara progresului.

Constatăm că majoritatea oamenilor nu-şi amintesc viețile precedente. Rezultă că această neştiință este urmarea unei legi pe care Divinitatea a sădit-o în viața omului. Desigur, motive puternice au determinat această uitare, motive pe care mintea noastră redusă nu este în stare să le întrevadă.

Dintre numeroasele motive, unul ar fi următorul: reamintirea vieților trecute, cunoaşterea faptelor noastre din trecut ar constitui o piedică în înaintarea noastră spirituală, o adevărată nenorocire.

Creatorul tuturor ființelor, corpurilor cereşti şi al universurilor, a vrut ca noi, la fiecare coborâre pe pământ, să înscriem pe o pagină albă, o nouă viață, având impresia că acum ne-am născut pentru prima oară. Din copilărie până la moarte, în mod inconştient, vedem, auzim, adunăm observații şi cunoştințe, analizăm diferitele directive morale, ne comportăm mai bine sau mai rău, mai moral sau mai şchiopătând, mai intelectual sau mai credincios, după capitalul spiritual adunat în viețile trecute. Nu e bine să ne cunoaştem viețile precedente. Dacă în viața trecută - deşi cu un nivel intelectual ridicat, deşi cu o situație socială mai de seamă - într-un moment de mare iritare, ne-am ucis prietenul ori soția, în viața următoare, cunoscând această faptă, am fi chinuiți de gândul crimei. Fapta rea va reveni mereu în conştiință şi vom fi neliniştiți în existența actuală, astfel că progresul spiritual ar fi zădărnicit, sau cel puțin redus.

Nu e bine să ne cunoaştem viețile precedente, pentru că se poate ca iubitul nostru copilaş să fie unul din cei care în altă viață, fiind tutorele nostru, ne-a torturat, ne-a mâncat averea, lăsată de părinți, şi ne-a lăsat pe drumuri. Cu ce dragoste am mai privi acest copil, ce iubire am mai avea față de cel ce ne-a nenorocit şi brutalizat altădată? Aşa neştiind, ne considerăm copilul ca fiind carne din carnea noastră şi în virtutea legii divine, a iubirii, îl adorăm cu frenezie, dorindu-i fericirea desăvârşită în viața sa terestră.

De ce să fim stăpâniți de greşelile noastre din trecut? De ce să ne tortureze remuşcările unor fapte ticăloase din alte vremuri? De ce să fim mânați şi mai departe de aceleaşi idei, prejudecăți de rasă ori religie?

După cum nu e bine să ne cunoaştem trecutul, tot aşa nu e bine să ştim nici viitorul nostru. Cine ştie prin ce cotituri ale destinului suntem siliți să trecem, să ne facem educația amarnică, pentru a urca pe scara evoluției! Cine ştie prin ce nenorociri trebuie să mai trecem, pentru dezvoltarea spiritualității noastre, şi atunci, cunoscând dinainte torturile morale, suferințele fizice ce ne aşteaptă în viitor, oare cu ce elan vom mâna viața înainte, oare. vom mai munci cu dragoste şi avânt ca să agonisim, să ne creştem copiii, să fim morali şi activi?

Necunoscând măreția şi infinitele planuri ale Divinității nu înțelegem binefacerile uitării cu care ne-a înzestrat bunul Părinte ceresc. Deoarece nu ne amintim, negăm principiul reîntrupărilor noastre, al tuturor ființelor, al tuturor corpurilor cereşti, planete şi sori. Uitarea este o fericire, o binecuvântare pentru om. Dacă nu ar fi uitarea, viața noastră ar fi un iad aici pe pământ. Din fragedă copilărie şi până la coşciug, atâtea lacrimi, dureri şi griji ne urmăresc, încât dacă uitarea n-ar aşterne vălul ei binefăcător, pentru a ne arunca în vârtejul vieții de toate zilele, existența noastră pe pământ nu ar mai fi posibilă.

Să mulțumim bunului Creator pentru tot ce a făcut şi stabilit. El le-a întocmit pe toate cu desăvârşita înțelepciune, pe care în stadiul ajuns nu suntem încă în stare să le apreciem şi înțelegem.

Paralel cu progresul trupului, cu alcătuirea sa fizică, sensibilitatea sa mai înaltă şi inteligența din ce în ce mai vie, omul a ajuns să lucreze, să supună materia prin voința sa şi să realizeze descoperiri înalte şi uimitoare. S-ar crede că suntem într-un marş victorios al cuceririi naturii, spre folosința noastră, că omul păşeşte din ce în ce mai grăbit către cucerirea fericirii sale. Cu toate minunile realizate de inteligența sa vie, totuşi nivelul moral al omenirii este azi încă foarte scăzut. Omul fură mereu din secretele naturii, dar nu pentru a ajuta omenirii în progresul ei, ci pentru a fauri arme noi, mijloace noi de a-şi ucide frații. Am descoperit legi fizice şi chimice, nu pentru a ne înlesni viața, ci ca să ucidem copii şi femei, frații noştri, fiii unuia şi aceluiaşi Tată creator!

Dacă savantul crede în materia fizică şi în legile ce o animă, omul ignorant ori omul semidoct nu mai are nici o busolă în viața sa. Valurile vieții îi poartă în toate direcțiile şi nu mai au nici o speranță. Aleargă la biserică, dar se întorc acasă tot sub apăsarea nevoilor vieții; citesc cărți care să-i lumineze asupra scopului durerii şi asprimii acestei vieți, şi mintea lor rămâne tot atât de confuză ca şi mai înainte. Iată starea în care se află azi omenirea!

Dacă învățăturile sublimului nostru Mântuitor, Isus Christos, s-ar fi păstrat curate, nealterate - cum erau în primii două sute de ani ai creştinismului, dacă slujitorii casei Domnului ar reveni la forma lor simplă de viață, ca altădată, când cunoşteau profund legile divine, şi ar adopta ceea ce ştiau atunci, şi anume adevărul că entitatea spirituală revine mereu la viața terestră, omul ar deveni mai bun, mai milostiv şi ar înțelege rostul vieții. O moralitate desăvârşită ar cuprinde omenirea şi din sufletul fiecăruia s-ar ridica la Cer osanale Celui Atotputernic.

Reîntruparea este un Adevăr divin, care lărgeşte orizontul tuturor cunoştințelor omeneşti, oferind mai clar decât orice sentimentul eternității, iia dezvoltă în noi imaginația şi ne transportă gândul pe nesfârşita dâră a secolelor scurse. Reîntruparea conține inspirația poetului, lumina filosofului, bucuria sfântului, şi arată tuturor drumul către Tatăl.

Acum ştim că în lunga istorie a progresului nostru spiritual, am mai trăit pe când ne închinam la idoli, asemenea triburilor sălbatice de azi. De atunci, am urcat treptele vieții şi mai târziu am oferit daruri lui Brahma, în vastele temple indiene tăiate în piatra munților. Secolele s-au înşirat şi în alte întrupări, am căzut înfricoşați la pământ, când focul divin fulgera în templul lui Zoroastru din vechea Persie. Viața ni s-a scurs mereu, ca şi apa fluviilor, îmbrăcând diferite trupuri umane şi în diferite ranguri sociale, depunând flori la picioarele lui Osiris şi ale zeiței Isis, pe vremea faraonilor, în templele de la Theba şi Memphis. Am trăit şi am murit, ne-am născut în sânul a diferite popoare şi religii, ne-am simțit mândri de neamul căruia îi aparțineam şi socoteam religia noastră cea mai pură, cea mai înaltă. Am cântat cântece ritmice înaintea altarelor de marmură ridicate în Grecia străveche. Ne-am supus stricteții legilor de fier ale Imperiului Roman şi poate, unii dintre noi, am fost printre cei care am dat cu pietre şi am cerut răstignirea divinului Isus.

Acum iată-ne reveniți pe pământ, pentru a adora din nou pe Tatăl etern, fiind mereu în pelerinaj pe drumul lung al naşterii şi morții.

Procesul reîntrupării

Când a sosit ceasul coborârii la întrupare, entitatea spirituală superioară porneşte singură şi cu hotărâre, cunoscând perfect toate fazele prin care va trece, atât în timpul reîntrupării, cât şi toate peripețiile vieții sale. Linia îi este clar trasată şi ea îşi va urma cu sfințenie planul destinului.

Entitățile spirituale inferioare - şi mai ales cele oarecum conştiente de cuptorul de purificare şi dureri în care coboară - au nevoie de încurajare, de îndemn frățesc. In acest scop, pleacă în stol la reîntrupare, pentru ca văzându-se unele pe altele, să prindă curaj. O ceată mare de strălucitoare entități spirituale le însoțesc, vorbindu-le mereu de legea evoluției şi de fericirea lumilor superioare, în acelaşi timp, un cor sublim de entități spirituale - de muzică astrală - le însoțesc din nivelele lor de pornire către suprafața pământului.

Sub îndemnul zborului în comun şi sub adierea muzicii cereşti, entitățile spirituale pornesc cu voie bună. Datorită faptului că, pe măsură ce coboară, atmosfera fluidică este din ce în ce mai densă, mai grosolană şi respingătoare, entitățile spirituale superioare, mari forțe spirituale, atrag din marele curent cosmic fâşii puternice de fluid magnetic şi învăluie cu ele spiritele pornite la reîntrupare. Sub influența acestui fluid, entitățile candidate la întrupare cad într-un fel de somnolență; sunt treze, văd, aud, ştiu ce fac, dar nu mai sunt pe deplin stăpâne pe voința lor. Ca şi magnetizații sau hipnotizații de pe pământ, rămân sub influența magnetizatorului lor, care îi conduce pe calea gândului. Astfel pregătite, sunt oarecum sub influența mentală a marilor entități spirituale ce prezidează reîntrupările acestui grup de duhuri. Sosind în apropierea pământului, fiecare spirit candidat la întrupare este luat de ghidul său şi îndreptat către o anumită regiune a pământului, către o anumită țară, provincie, localitate şi familie, către o anumită mamă.

Actul unirii a doi indivizi de sex opus este învăluit de cea mai mare taină. El îşi are obârşia în eternitate şi s-a petrecut şi se petrece în lumile eterice. Actul unirii fizice este doar forma materializată a unirii fluidice, spirituale.

Cu sfială ridic un mic colțişor al acestei taine, de care pomeneşte şi preotul din biserica creştină, când face slujba cununiei.

Toate entitățile spirituale au aceeaşi origine, au aceeaşi îmbrăcăminte spirituală, deoarece toate sunt formate din esența Tatălui ceresc. Cu alte cuvinte, entitățile spirituale sunt egale şi fără sex.

Să părăsim trecutul de o eternitate, prin care au trecut aceste spirite, până au ajuns la etapa de spirite umane, animatoare de corpuri umane. În spațiu, entitățile spirituale umane sunt absolut la fel ca aspect, deci nu au nici un fel de sex. Ele sunt sfere luminoase, fiecare din aceste sfere fiind formată dintr-un punct microscopic strălucitor, care este esența sferei, scânteia divină, spiritul propriu-zis, iar în jurul scânteii se află o aureolă fluidică, un înveliş eteric, format din cele şapte învelişuri fluidice pomenite şi care formează corpul spiritului sau perispiritul său.

Cu toate că entitățile spirituale sunt perfect identice, de la originea lor, Creatorii care le-au pregătit calea au lucrat asupra lor astfel încât ele să se manifeste diferit, fiind încărcate cu două feluri de fluide de natură electrică - fluid electric negativ şi fluid electric pozitiv, aflate într-un echilibru oarecare. La unele entități spirituale fluidul pozitiv îl întrece pe cel negativ, iar la altele predomină fluidul negativ. Cu alte cuvinte, spiritele au două feluri de electricități, dar unele sunt predominant pozitive, iar altele predominant negative, aceste fluide având rostul lor în viața spațială a entităților spirituale.

Prin însăşi existența spiritului în spațiu, natura acestui fluid electric se alterează, se schimbă într-un alt gen de fluid, fiind nevoie de o primenire. Procesul de primenire se desfăşoară în mod asemănător cu respirația trupului nostru. Spiritul execută un fel de palpitare - se dilată şi se contractă, inspiră şi expiră - eliminând prin acest act mecanic fluidul corupt şi absorbind din spațiile siderale fluid proaspăt. Acest travaliu durează veşnic, spiritul absorbind proporții inegale de fluid electric pozitiv şi negativ.

La unele entități spirituale se acumulează mai mult fluid pozitiv absorbit, deoarece puterea de alegere fluidică de natură pozitivă a fost mai mare decât cea negativă, iar la alte spirite, doza de fluid negativ se acumulează într-o măsură mai mare. Astfel spiritul se încarcă prea mult cu un anumit fel de fluid electric, simțindu-se îngreunat de cantitatea prea mare a fluidului preponderent, şi atunci caută o posibilitate de descărcare.

Descărcarea are loc pe cale de schimb. Două entități spirituale care de miliarde de veacuri au pornit împreună, pe drumul nesfârşit al evoluției, se simpatizează, se caută, se doresc, vor ca mereu să se sfătuiască şi să se ajute. Când entitățile spirituale între care s-a stabilit o iubire din veşnicia îndepărtată - veşnicie care, totuşi, are un oarecare început - se simt îngreunate de o doză mare de fluid pozitiv sau negativ, se alipesc una de alta şi fac între ele un schimb din plusul de fluid acumulat. Prin acest act, s-au eliberat de povară, iar schimbul le produce o senzație de fericire.

Să vedem, pe scurt, explicația marii taine a mariajului.

Spiritul care deține în jurul său mai mult fluid pozitiv se va întrupa mai des în trup masculin, iar spiritul mai bogat în fluid negativ se va întrupa mai des în trup feminin. În toate formele de viață

- minerală, vegetală, animală sau umană - principiul feminin se supune principiului masculin. Iată de ce bărbatul este mai cu inițiativă, mai energic, şi de ce femeia este mai pasivă şi răbdătoare. Astfel înțelegem şi sensul cuvintelor spuse de preot la cununie: „Iar femeia să se teamă de bărbat”, adică să fie supusă bărbatului ales şi să-şi ducă cu el traiul până la mormânt.

După ce am vorbit puțin despre marea taină a dualității, a unirii spirituale, vom aborda şi subiectul unirii trupeşti a doi indivizi de sex opus. Am mai spus-o şi voi repeta mereu: totul este orânduit de Divinitate şi executat, de slujitorii Săi de diferite grade.

Luăm două substanțe chimice şi le punem față în față, de exemplu un acid şi o serie de metale sau oxizi metalici. Acidul va manifesta o anumită preferință pentru unul dintre aceste metale, şi se va uni numai cu unul din ele, dând naştere unei substanțe noi, numită sare. Unirea dintre un acid şi un oxid sau metal se datoreşte fluidelor care le însoțesc şi stau la baza lor. În fluidul unuia electricitatea este predominant pozitivă, iar în fluidul celuilalt predomină electricitatea negativă. Cu cât un oxid îi procură acidului mai mult fluid contrar, cu atât mai mult acidul desface oxidul şi se combină cu el. Astfel se petrece unirea în regnul mineral.

Pentru mintea noastră, fenomenul este mai clar, mai desluşit în regnul vegetal. Aici elementul reproducător, zis mascul, merge către elementul sexual femei. Oriunde ar fi, oricum ar fi organele purtătoare ale acestor două elemente, ale acestor două celule generatoare, ele se atrag, se cheamă Şi se unesc. Se atrag deoarece se doresc, şi se doresc pentru că fiecare este purtător de fluid electric de sens opus. De exemplu, grăuntele de polen, purtătorul unei aureole fluidice mai bogată în electricitate pozitiva, se îndreaptă către ovulul din camera ovariană a gineceului, pentru că este chemat, este atras de fluidul predominant negativ al acestuia. Iată înțelesul unirii grăuntelui de polen Gu ovulul, de pe urma căruia se naşte oul, începutul viitorului pui de plantă.

Dacă trecem la regnul animal, vom fi martorii aceluiaşi plan de unire şi perpetuare a speciei. Uri individ, masculul, emite o celulă generatoare numită spermatozoid, şi celălalt individ, femela, emite o celulă generatoare numită ovul. Din unirea lor se naşte celula numită ou, din care se va forma embrionul şi mai târziu viitorul animal. Cele două celule generatoare au alergat una spre alta Şi s-au unit din motivele sus amintite, dând naştere unui produs care deține elementele materiei fizice şi fluidice provenite de la doi indivizi de sex opus.

Un fapt însă rămâne constant. Unirea între cele două elemente cu încărcături electrice diferite, se face în anumite condiții şi mai ales în anumite epoci. Într-adevăr, nu oricând şi nu în orice condiții o floare produce polen şi ovule. Nu oricând femela primeşte să fie fecundată de individul mascul. Totul se face după o ordine nevăzută, dictată din spațiu de forțele spirituale invizibile.

Omul, coroana creației Tatălui divin pe pământ, cu toată înțelepciunea cu care a fost înzestrat de Creator, se abate de la legea sfântă a procreației, a formării de trupuri noi, în care să coboare şi să se fixeze un spirit pentru o nouă viață terestră. El a coborât sfânta unire spirituală şi a batjocorit sfânta unire trupească. Asemenea celorlalte regnuri şi la om este indicat momentul firesc pentru unirea trupească, în zilele din preajma fazelor lunare, când se produce eliminarea ovulelor de către femei. Dintr-un act divin, hotărât cu regulă, la toate viețuitoarele, omul a făcut un act de patimă, de viciu. Frumusețea spirituală şi chiar trupească a fost terfelită şi coruptă prin noroiul plăcerii. Dar, în viitor, omenirea cunoscătoare a legilor încă necunoscute, se va ridica la nivelul frumuseții legilor divine.

În fine, în momentul când elementul sexual masculin, spermatozoidul, părăseşte organul generator, este înconjurat de o aureolă fluidică, în care sunt fixate toate particularitățile fizice şi toate defectele trupeşti ale părintelui emițător. Mama emite celula sexuală feminină, numită ovul, care asemenea spermatozoidului are o zonă fluidică, în care sunt imprimate toate particularitățile trupului acestei femei. Din unirea celor două elememte sexuale se va naşte oul, care va purta în sine toate particularitățile trupului celor doi generatori.

La plante şi animale, actul unirii, formarea oului, evoluția embrionului şi, în final, naşterea se fac sub influente cosmice determinate, realizate sub imperiul unor legi fixe. Numai omul se abate de la aceste legi, prin liberul său arbitru. Dar totuşi, cu toată ignoranța omului față de legile morale şi fată de exemplele din natură, pe care Domnul i le pune înainte, actul procreării trebuie să aibă loc la

timpul său, pentru ca şi actul naşterii să se petreacă sub privirea unor anumite constelații şi influenta unei anumite planete.

Actul naşterii la om, mai dramatic decât la animale, în general este însoțit de mari dureri. În acele momente femeia mamă renunță pentru restul zilelor ei la orice unire trupească. Dar zilele trec şi uitarea aşternându-se peste această durere, unirea are loc din nou, potrivit cu ceea ce a orânduit Divinitatea pe pământ. Într-adevăr este de înțeles plăcerea unirii trupului celor doi îndrăgostiți. In perispiritul lor se produce o descărcare electrică - pozitivă de la unul şi negativă de la altul - răspândită reciproc în perispiritele lor. În acest moment, spiritul lor simte o senzație de fericire, pe care omul necunoscător al tainelor lumii nevăzute o atribuie trupului său. Atât de mare este această fericire, încât ea întunecă amintirea marilor dureri ale naşterii. Sub imboldul acestei plăceri, actul se repetă, pentru a avea loc noi zămisliri de trupuri, în care să-şi găsească culcuş un spirit, pentru o nouă viată terestră.

Există cazuri când în destinul unor oameni a fost scris să nu aibă copii, pentru ca, intr-o viața precedentă, tatăl a avut o conduită repulsivă față de copii, brutalizându-i până a stins orice iubire din inima lor, ori pentru că în altă viață femeia nu i-a vrut, căutând mereu să scape de ei, imediat ce a constatat că va deveni mamă. În aceste cazuri, cei doi soți se vor uni fiziceşte, dar nu vor avea urmaşi, pentru că dreptaşii lor - veghind ca destinul lor să deruleze cât mai fidel planului întocmit sus şi acceptat de ei când erau spirite libere în spațiu - le neutralizează fluidele celulelor generatoare. Urmarea este că elementele lor sexuale, lipsite de fluidele corespunzătoare, nu se vor atrage, nu se vor putea uni pentru a da naştere unui ou, murind înaintea fuzionării lor. Iată pentru ce se zice în popor: „Nu le-a dat Dumnezeu copii". Legea divină, prin reprezentanții şi slujitorii Tatălui, nu le acordă această bucurie, chiar dacă în această viață ar dori din tot sufletul să audă şi ei spunându-h-se cuvântul magic: „mamă" sau „tată". Totul se plăteşte, mai curând sau mai târziu. Dreptatea Tatălui este veşnică şi se aplică fără cruțare.

Spiritul candidat la reîntrupare, însoțit de ghidul său, se apropie de viitorii săi părinți şi sta în preajma lor. Sosind ziua unirii lor fizice, o forță a spațiilor lucrează asupra celor doi generatori, învăluindu-i cu anumite fluide, pentru a-i dispune la unire trupească; iar bietul om se supune asemenea unei marionete. El crede că este voința sa, plăcerea sa, să se „iubească" cu partenera lui. Da, această unire este la fel ca altădată, dar pe când arunci era o simplă manifestare animalică - mai joasă chiar, fără să fi avut vreo urmare - de data aceasta omul se supune unei forțe care îl îndeamnă, în vederea unui act divin, pentru un scop ce intră în planurile Creatorului. Cei doi soți s-au unit, crezându-se singuri, şi cu toate acestea şase martori au fost de față: *dreptaşul* tatălui, *dreptaşul* soției, spiritul care se va întrupa, *ghizii* celor doi soți, precum şi *Marele Întrupător*. De îndată ce s-a format oul, spiritul candidat la întrupare îşi înconjoară mama cu o bandă eterică şi se pune în legătură cu oul. De acum începe marea operă necunoscută de ştiința materialistă.

Voi descrie pe scurt principalele faze ale formării copilului în pântecele mamei şi naşterea lui.

Spiritul coborât la întrupare înconjoară cu perispiritul său trupul viitoarei sale mame, perispiritul său luând forma unei rochii, strâmtă sus şi largă în poale, adică forma unui clopot, a unui trunchi de con. Acest înveliş fluidic se întinde din dreptul umerilor mamei, până mai jos de gleznă, capul ei rămânând liber.

Se ştie - fiind dovedit şi de ştiință - că vehicolul fizic al omului conține o masă de fluide electromagnetice. Dintre toate organele corpului omenesc, cel mai bogat în fluid este sistemul nervos central şi periferic. Orice acțiune de natură fluidică venită din spațiu, va lucra asupra întregului corp fizic, dar sistemul cerebrospinal va răspunde cel mai promt şi mai puternic la aceste influențe. Dacă acțiunile venite din afară vor fi puternice, encefalul, care este de o sensibilitate deosebită, va fi penetrat, fluidul său fiind pus violent în vibrație. Vibrațiile neobişnuite ale fluidului cerebral vor acționa la rândul lor asupra cortexului şi a celulelor nervoase. Impresionate puternic, celulele nervoase fiind puse în vibrație cu o putere neobişnuită, se va produce în ele o perturbare funcțională, care va sfârşi, în timp mai prelungit, cu un dezechilibru mintal. Cum sistemul cerebrospinal este comandantul organismului, de la el plecând toate ordinele prin care sunt dirijate funcțiile organelor interne, se înțelege că şi aceste organe vor funcționa dezordonat. Astfel, omul va avea mişcări necoordonate, îşi va pierde orientarea în spațiu, dereglându-i-se circulația sanguină,

secrețiile hormonale, excreția etc. Pe scurt, o dezordine generală, de pe urma căreia va suferi spiritul, posesorul acestui trup dezarmonizat.

Cunoscând aceste legi, spiritul coborât la reîntrupare caută să nu facă nici un rău mamei sale - din acest moment această femeie îi este mamă - ferindu-se să-i înconjoare capul cu perispiritul său. Trunchiul de con fluidic se află uneori mai aproape de trupul mamei, alteori mai depărtat, în funcție de vârsta mamei, culoarea pielii, a părului şi ochilor. Dacă mama este tânără, spiritul încercuitor stă mai departe de ea, vitalitatea corpului ei fizic fiind destul de ridicată. Grație vitalității puternice, spiritul încercuitor, candidat la întrupare, trebuie să se țină la o distanță mai mare, pentru ca influența perispiritului său să nu fie resimțită prea puternic de mama sa. Când, din neatenție, se întâmplă acest lucru, mama are dureri de cap şi o nervozitate neobişnuită. Dacă mama este mai în vârstă, spirkul înconjurător se apropie mai mult de ea, pentru a o influența ceva mai puternic, trupul ei neimpresionându-se ca cel de 17-20 ani.

Se ştie că persoanele cu ochii negri emit şi primesc mai puternic fluidele electrice. Ochii sunt supapele trupului, prin care spiritul emite valuri de unde electromagnetice, fermecând sau adormind un om ori un animal. Dacă femeia aleasă să fie mamă va avea ochii negri, spiritul sosit la întrupare va căuta să păstreze o distanță mai mare de trupul ei, decât în cazul când culoarea ochilor ii este deschisă, pentru ca nu cumva pe calea ochilor razele sakrfluidice să influențeze prea puternic perispiritul mamei sale. Aceleaşi considerente le are în vedere spiritul, când mania sa va fi brunetă. Când ne pieptănăm, se aud pârâituri şi firele de păr se zbârlesc, respingându-se unele pe altele. Prin pieptănare se produce o frecare între păr şi pieptene. Din această frecare se naşte electricitate diferită în păr de cea din pieptene, generând fulgere microscopice, urmate de mici tunete, percepute sub formă de pârâituri. S-a observat însă că părul negru dezvoltă mai multă electricitate decât cel blond. Prin urmate, spiritul-fiu va sta mai departe de iubita sa mamă brunetă, pentru a nu-i produce nici o greutate.

In general, cea mai mică apropiere dintre fiu şi mamă este de câțiva centimetri, iar cea mai mare nu trece peste un metru de la suprafața trupului mamei. Spiritul înconjurător nu se va alipi niciodată complet de trupul mamei sale, pentru că în acest caz vibrațiile lui, fiind prea apropiate, izbesc cu putere în trupul şi perispiritul mamei, cauzându-i prejudicii. O greşeală făcută din necunoaştere sau neatenție poate avea rezultate dezastruoase, de care spiritul rămâne răspunzător în fața Divinității. Dar în definitiv care este motivul pentru care spiritul nou venit la viața trupească nu stă deoparte, ci înconjoară trupul mamei sale? Explicația este următoarea. Viitoarea mamă, în vederea acestei sfinte misiuni, trebuie să aibă pregătite anumite condiții fizico-organice şi sufleteşti. Aceste condiții le asigură spiritul coborât la reîntrupare.

O dată ce spiritul-fiu îşi înfăşoară mama, începe să trimită raze fluidice către trupul ei. Aceste raze o pătrund, şi lucrând asupra perispiritului şi a unor organe, produc schimbări anatomice şi fiziologice. Astfel glandele mamare încep să se dezvolte în vederea marelui scop - producerea secreției lactice. Organele generatoare se congestionează, trec prin anumite modificări, pregătind condițiile pentru păstrarea embrionului şi creşterea fetusului. Se produc o serie de transformări interne, vizibile uneori şi la exterior - umflarea buzelor şi picioarelor, pătarea pielii etc. Dar în afară de pregătirile provocate de spiritul-fiu, mama este cuprinsă de sentimente şi dispoziții sufleteşti, cu totul diferite de stările ei anterioare. Aceste sentimente şi dispoziții o determină să primească cu plăcere vestea sosirii unei ființe la viața pământească, s-o accepte, s-o iubească şi crească în idei Şi stări sufleteşti demne de o mamă desăvârşită, să n-o respingă, să nu caute să scape de ea.

Dacă femeia ar şti ce misiune sublimă îndeplineşte în lumea noastră trupească, n-ar mai căuta să abdice de la acest măreț rol în mecanismul vieții de pretutindeni. Vai de sufletul femeii care va respinge un spirit căruia în Cer i-a promis că îi va fi mamă, dar ca om trupesc îl goneşte, despărțindu-se de el. Amarnic se va căi în spațiu şi i se va plăti şi ei cu aceeaşi eliminare, deşi va arde de dorința vieții trupeşti, pentru avansare, pentru terminarea acestei şcoli planetare.

Deşi spiritul înconjurător, spiritul-fiu se ține la o distanță oarecare de femeia-mamă, totuşi el ia contact cu trupul ei în trei regiuni:

1. printr-un fir fluidic se leagă de măduva ei, de aşa-zisul nod vital, realizând un contact intim cu perispiritul mamei;

2. prin ombilic se leagă de bazinul în care se va forma căsuța lui carnală;

3. se leagă de centrul aflat în partea inferioară a laringelui, în scorbura unde se unesc claviculele cu sternul şi unde palpită sufletul, pentru că aici se produce un fel de inspirație şi expirație fluidică, un sorb de fluide spațiale şi o eliminare de fluide uzate.

După cum, peste nouă luni, mama va ține copilul său drag în brațe şi îl va acoperi cu dragostea ochilor săi, tot astfel spiritul-fiu, în cele nouă luni de zile cât va ține gestația noii ființe umane, o îmbrățişează pe dinafară, cu toată dragostea lui. Ce minune pentru noi, oamenii! Ce fenomen natural pentru lumea spațială! Priveşti la femeia însărcinată şi nu vezi nimic în jurul ei; ea se mişcă, se îmbracă şi se dezbracă şi nu simte prezența nici unei materii. Trece printre oameni, pe lângă obiecte şi nu simte nici o neplăcere. Cu toate acestea, duhul este prezent, ca o ceață invizibilă în jurul pântecelui ei.

Mari sunt faptele tale, omule, dar opera spiritului e mai mare: construirea noului edificiu trupesc pentru viitoarea sa viață terestră. Aceasta este marea sa lucrare. Spiritul este arhitectul propriului său trup, căci aşa cum îşi va aşterne, aşa va „dormi" în haina sa carnală. Or pentru împlinirea acestei opere el are nevoie de fluide spațiale, pe care le are la dispoziție din oceanul fluidic înconjurător.

În afară de aceste fluide libere, spiritul-fiu are nevoie şi de fluidele umanizate ale mamei sale. El ia cu precauție, cu răbdare, puțin câte puțin, din fluidele mamei, lucrând cu ele asupra oului, determinându-l să se dividă, să crească, să ia treptat forma umană, să-şi organizeze rând pe rând diferitele organe.

Această absorbție de fluide umane se face noaptea, de la mamă, când trupul ei doarme, în aşa fel încât să nu aibă repercusiuni asupra acestuia. Spiritul mamei, aflat în afara trupului său adormit, ; oferă cu dragoste fluid din ființa sa trupească şi perispirituală, pentru a ajuta spiritul-fiu, la opera sa constructoare.

Dar spiritul-fiu are nevoie şi de fluidele tatălui, pentru ca legătura iubirii să se împânzească şi cu ceva de la tată. În perispiritul mamei predomină fluidul electric negativ, la tată predomină i fluidele pozitive. Operele Creatorului sunt totdeauna armonizate prin împerecherea contrariilor, a pozitivului cu negativul. Spiritul sosit să-şi construiască reşedința în care va sălăşlui ani de zile, trebuie să aibă la dispoziție şi fluid pozitiv şi fluid negativ, procurat de la ambii părinți. Pe când fluidele mamei le absoarbe noaptea, pe ale tatălui le absoarbe ziua.

Există cazuri când spiritul înconjurător, spiritul-fiu, absoarbe fluide umanizate într-o cantitate ; mai mare de la tată decât de la mamă. În acest caz, fizicul copilului va semăna mai mult cu tatăl decât cu mama. Dacă mama oferă mai mult fluid umanizat, copilul va semăna mai mult cu ea. Când proporțiile furnizate de cei doi părinți sunt aproximativ egale, trupul copilului va avea caractere fizice comune celor doi părinți. Dar există cazuri când un copil nu seamănă nici cu tata, nici cu mama, ci cu una din rudele apropiate - văr, unchi etc. În acest caz spiritul-fiu a absorbit mai multe fluide de la acea rudă a părinților săi, persoană de care e legată printr-o existență comună şi drăgăstoasă dintr-o viață anterioară.

Iată înțelesul real al marii taine a eredității. Cât s-a discutat, cât s-a scris despre această problemă importantă şi câte ipoteze şi presupuneri nu s-au elaborat, pentru explicarea acestui fenomen spiritual, general în viața fizică minerală, vegetală, animală şi umană. Pornind de la date fizice, nu se poate ajunge la o concluzie reală în explicarea unui fenomen cu rădăcini adânci în lumea spirituală. Cu toate că efectul fenomenului eredității este vizibil în planul fizic, cauzele îşi au rădăcinile în materia invizibilă a spațiilor. Numai când savantul va cunoaşte fizica şi chimia fluidelor lumilor spațiale, când va descoperi materiile metafizice, energiile care le animă şi legile care le guvernează, va găsi soluția tuturor fenomenelor încă nedescifrate.

Ceea ce este interesant şi sublim, în acelaşi timp, e faptul că ziua spiritul-fiu îşi înconjoară mama, iar noaptea, mama părăsindu-şi trupul, vine şi îşi înconjoară spiritul-fiu; astfel, de la o vreme, se realizează o înconjurare reciprocă în jurul trupului matern. Înțelesul tainic al acestor îmbrățişări fluidice alternante este următorul. Ziua, spiritul-fiu primind anumite fluide venite din Infinit, le îndreaptă către mamă, care la rândul ei le concentrează spre pântecele ei, spre copilul în formare. Noaptea, spiritul mamei absoarbe din spațiu anumite fluide, pe care le revarsă asupra

perispiritului spiritului-fiu. Spiritul-fiu cât şi spiritul-mamă contribuie astfel la o operă comună. Toate aceste acţiuni se concentrează asupra pruncului, care prin hrănirea continuă cu diferite fluide şi cu substanţele asimilate din sângele mamei, se dezvoltă foarte rapid.

În timpurile stăvechi, tainele naturii erau bine cunoscute. Viitoarea mamă avea grijă să-şi aşeze patul în direcţia est-vest, şi anume cu picioarele la răsărit şi cu capul la apus, aşa după cum a rămas obicei de a se aşeza mortul cu faţa la răsărit. Scopul urmărit era următorul. Se ştie că marele curent cosmic, după ce a înconjurat Soarele, vine să înconjoare şi planeta noastră. Direcţia acestui curent este la început de la răsărit la apus, dar de la o vreme se ridică pe unul din meridiane spre nord. Este bine ca trupul femeii însărcinate să fie aşezat pe axa curentului cosmic, astfel ca acesta să intre prin picioarele sale, să străbată trupul şi să iasă prin creştetul capului, adică în acelaşi sens în care se retrage spiritul din trup, la moartea acestuia.

Cu câtă sfinţenie mânca, bea, dormea şi trăia mama pe acele vremuri! După ce patul era direcţionat în felul descris mai sus, somnul ei trebuia să aibă loc imediat după apusul soarelui, adică din momentul în care se întuneca şi până când începea să se lumineze de ziuă, dar negreşit înainte de răsăritul soarelui. Noaptea, perispiritul ei se încărca cu fluide spaţiale cosmice, iar ziua acumula fluide solare şi terestre.

Cu câtă dragoste şi respect îşi privea soţul perechea iubită, aflată în această situaţie nobilă şi importantă. O îngrijire deosebită îi acorda prin vorbe, fapte şi atitudine, scutind-o de orice emoţie violentă sau supărare, şi hrănind-o cu alimente consistente şi în cantităţi mici. Soţul se separa de soţie, pentru a nu împiedica, prin apropierea lui, desfăşurarea fenomenelor oculte de care avea cunoştinţă, fără să cunoască amănunţit mecanismul lor. Orice contact fizic era interzis în timpul sarcinii soţiei, pentru a nu produce spasme interne, care ar fi comprimat puiul uman, în formare în pântecele mamei, iar pe de altă parte, spasmul erotic trimite fluide de ordin inferior către copil, contribuind la nefericirea fizică şi intelectuală a viitorului om. Cât de înţelegători erau oamenii în acele vremuri, sufletul lor fremătând la vibraţiile venite din spaţiu, deşi trăiau într-o epocă lipsită de tehnica civilizaţiei de azi!

Am spus că spiritul-fiu absoarbe fluide de la părinţi, pe care concentrându-le până la o cvasi-materializare, îşi făureşte trupul, fetusul din pântecele mamei. Pe când absorbirea de fluide materne se face uşor, spiritul-fiu fiind în preajma mamei, absorbirea de la tată este mai dificilă, pentru că el nu este mereu prezent. Absorbirea fluidelor paterne se face fără ştirea tatălui, ca om, îndeplinindu-se la orice distanţă s-ar găsi tatăl de soţie şi de viitorul său fiu. Într-adevăr, tatăl ziua se duce la birou, la cafenea, la club, jucând o partidă de cărţi, ori e plecat departe, prin alte ţări, cu misiuni sau afaceri. Oriunde s-ar afla, la orice distanţă în jurul pământului, spiritul-fiu, ajutat de fraţi spaţiali, absoarbe fluid din corpul fluidic al tatălui său.

În această privinţă, intervine o problemă foarte grea pentru bietul spirit-fiu: felul cum îşi duc viaţa părinţii săi, în perioada când soţia este însărcinată, se cere ca ambii părinţi să trăiască după o anumită conduită. Astfel mama se va sili să nu se supere, să-şi impună un calm deplin, pentru că supărarea ei va produce furtuni, perturbări în perispiritul ei, împiedicând spiritul întrupător în opera lui constructivă; pe de altă parte, materia furtunos procurată de mamă va dăuna la alcătuirea perfectă a trupului micuţei făpturi. Se mai cere ca mama să nu obosească, pentru că o activitate corporală prelungită îi slăbeşte trupul, având repercusiuni asupra perispiritului său şi deci asupra copilului din pântecele ei. Aşadar se cere odihnă, dar fără a se cădea în limita opusă, şederea prelungită fiind la fel de dăunătoare. Între o activitate încordată şi o şedere dusă până la trândăvie e de preferat cea dintâi. Însă calea de mijloc este cea mai favorabilă. Muncă, mişcare - dar nu până la oboseală, până la sleirea trupului. Se mai cere ca simţurile, în special văzul şi auzul să fie plăcut impresionate pe tot timpul sarcinii. Natura, prin peisajele ei încântătoare - munte, pădure, litoral - oferă imagini care prin ochii şi perispiritul mamei penetrează copilul, contribuind foarte mult la alcătuirea perfectă şi armonioasă a trupului său. Vorbele blajine şi frumoase, vibraţiile armonioase, muzica melodioasă, au de. asemenea un ecou puternic în fiinţa plăpândă din sânul mamei.

Contribuţia tatălui, prin fluidele sale, la alcătuirea trupului copilului său, este la fel de importantă ca şi cea a mamei. Viaţa cuminte, calmă şi rezonabilă, a tatălui va avea urmări fericite pentru viitorul său copil. Soţul trebuie să evite nopţile pierdute la bar sau la masa verde a jocurilor

de noroc; el trebuie să respecte orele de somn, să nu transforme noaptea în zi, căci lipsa de somn aduce slăbiciunea perispiritului său, care ştim că îşi primeneşte fluidele uzate noaptea, când trupul său doarme. Alimentația tatălui trebuie să fie, în tot timpul sarcinii soției sale, calculată, simplă şi uşoară. Băuturile alcoolice, tutunul, cafeau şi condimentele vor acumula o anumită varietate de fluide în perispiritul său, iar acesta va emite unde vibratorii nedorite. De asemenea, agitațiile sale în domeniul politicii sau al afacerilor, lovesc nevinovata ființă pe cale de formare, contribuind la nefericirea sa. Se cade ca tatăl să fie conştient că vibrațiile şi fluidele pe care le răspândeşte în jurul său trebuie să fie armonioase şi benefice trupului uman, ele reflectându-se în alcătuirea embrionului.

Iată marea misiune a părinților în procesul reîntrupării unui spirit, sosit în mijlocul lor în calitate de copil, având o mare responsabilitate față de legile divine. Cu măsura cu care ai măsurat, ți se va măsura la timpul întrupării tale. Ferice de mama care pune toată grija să prepare calea viitorului copil! Ferice de tatăl care pune toată atenția să nu se facă vinovat, prin conduita sa, de vreo slăbiciune sau malformație a viitorului copil!

Nouă luni de zile spiritul-fiu a lucrat cu atenție şi dragoste asupra mamei şi asupra trupului din pântecele ei. Dar a sosit momentul naşterii, spiritul-fiu îndepărtându-se cât mai mult de trupul mamei sale - până la trei metri. Când micul trup a pornit spre lumina zilei, spre viața terestră, perispiritul spiritului-fiu se desparte în două jumătăți. Imediat ce a ieşit copilul, spiritul-fiu îl înconjoară, iar cele două jumătăți ale perispiritului se reunesc în jurul său. Nouă luni de zile duhul şi-a înconjurat şi înfăşurat mama; de acum, ani de zile mama va îmbrățişa trupul copilului ei, animat de duhul fără de care ar rămâne inert, ca o bucată de carne atârnată în cuiul unui măcelar.

Vechea înțelepciune - obținută în veacuri prin revelație şi stabilită prin observații - recomandă prezența unui număr mic de persoane în camera de naştere. Privirile, gândurile şi sentimentele celor prezenți produc valuri de fluide magnetice, electrice şi spirituale, care au consecințe asupra trupului sensibil al copilului, asupra mamei şi spiritului-fiu care pândeşte momentul de a-şi lua în stăpânire trupul, casa de lut, în care va vieţui pe acest pământ. Moaşa şi un ajutor - două sunt suficiente, fără să umble forfota, fără agitație, ci totul să fie orânduit din vreme şi toate aşezate de partea capului mamei, adică spre apus. Nu e bine să se umble pe la partea opusă, spre răsărit, adică în jurul picioarelor lăuzei, pentru că este perturbat curentul divin, venit dinspre răsărit, care acum, mai mult ca oricând, are o influență hotărâtoare asupra pruncului ce vine cu un strigăt, cu o primă respirație la viața trupească a pământului.

Mama fiind aşezată cu capul spre apus, primeşte curentul cosmic de la picioare. În momentul ieşirii la viața terestră, copilul primeşte curentul divin de la cap spre picioare, asemenea unei binecuvântări a Tatălui ceresc, asemenea unui prim sărut în noua sa carieră.

Acest uriaş curent divin a pornit de la Tatăl, străbate cosmosul, înveleşte universurile, înconjoară rând pe rând galaxiile, sistemele solare, ajunge la fiecare planetă, învăluie şi întreține cu viață, mişcare şi vibrație tot ce se află pe corpurile cereşti, pentru a se întoarce la Tatăl.

Din soarele nostru, din centrul sistemului nostru planetar, soseşte un al doilea curent - curentul solar. Acesta are o influență specială asupra vieții şi a evoluției. În fine, trecând prin atmosfera fluidică din jurul pământului, cei doi curenți iau din spațiu, din zona unde a sălăşluit spiritul care se întrupează, o coloană de fluid care va avea imprimată în ea toate gândurile şi sentimentele, chintesența tuturor acțiunilor acestui spirit în nesfârşita sa carieră umană. Acest curent fluidic, al propriei esențe evolutive a fiecărei entități spirituale, îl vom numi curentul terestru.

Aşadar, în momentul naşterii copilului, entitatea spirituală primeşte trei influențe - cei trei magi de la răsărit - fiind scăldat de un curent care conține trei feluri de fluide: divine, solare şi terestre. Prin întrupare, fiecare entitate spirituală primeşte trei forțe, oferindu-i o anumită tărie, cu care va lucra de acum încolo asupra trupului său, asupra casei sale.

Curioasă casă, pentru că în orice casă omul se adăposteşte în interiorul ei, pe când aici spiritul stăpân stă deocamdată afară, în jurul trupului său, luând în definitiv tot o formă umană, dar ceva mai mare. Încă din prima secundă a ieşirii pruncului din întunericul matricei la lumină, acest om fluidic, ce înconjoară micuțul trup, se leagă printr-un cordon fluidic cu bulbul rahidian. Orice spirit

este legat de trupul său prin bulb sau mielencefal, punctul prin care măduva spinării se leagă cu encefalul.

Odată distrus acest punct printr-o înțepătură de ac sau prin spânzurare, omul moare trăznit, spiritul fiind rupt de trupul său. Casapii de la abator lovesc cu cuțitul în acest punct biata vită, care dintr-o singură lovitură se prăbuşeşte la pământ.

Spiritul va lucra asupra întregului său trup, dar mai ales asupra sistemului cerebrospinal, lucrare executată conform destinului său. Aflat în fața unui destin mai trist, spiritul lucrează cu durere asupra encefalului său, făcând din el un instrument rudimentar, un pian dezacordat, prin care nu se poate manifesta, deşi cunoaşte multe. Aşadar, spiritul lucrează la propria sa nefericire, ca om pe pământ; e trist şi dureros, dar aşa e destinul şi spiritul nu se poate abate, pentru că este asistat de o entitate spirituală mai puternică, despre care vom vorbi îndată.

Chiar dacă spiritul-fiu nu vrea să facă ceea ce a jurat sus în Cer - adică să-şi făurească un trup conform destinului său - o va face curentul terestru. Această coloană fluidică aduce toată forța, chintesența evoluției sale din viețile anterioare şi nu va îngădui spiritului să construiască altceva decât ceea ce corespunde gradului său evolutiv.

Un spirit inferior, cu toate că vrea, nu poate să-şi alcătuiască un trup sensibil, care să-i redea fidel voința şi gândirea. Un duh superior deține toată cunoştința de a-şi făuri un trup admirabil, care să manifeste corect sentimentele şi gândurile sale. Trupul său subtil şi sensibil va putea înregistra şi o parte din influențele lumilor eterice.

Spiritul-fiu a sosit din primul moment al producerii celulei-ou. El îşi înconjoară mama, pentru a o pregăti şi pentru a împrumuta materie fluidică de la ea. Dar în afară de această prealabilă operă - chiar din prima secundă a sosirii sale - spiritul se pune în legătură printr-un fir fluidic cu celula-ou din pântecele mamei. La capătul său, acest fir înfăşoară oul de jur-împrejur, şi pe măsură ce oul creşte şi se divide devenind o masă celulară, firul se îngroaşă mereu devenind un cordon fluidic prin care se stabileşte un raport din ce în ce mai complex între spiritul care urmează să se întrupeze şi fetusul din pântecele mamei. Prin acest cordon fluidic, spiritul înconjurător trimite mereu fluide embrionului, provocând divizări celulare, anumite direcții de creştere şi calități de celule, acordând o atenție deosebită celulelor care vor forma sistemul cerebrospinal.

Calitatea, rezistența şi dimensiunea fizică a viitorului copil depind de materia trimisă din exterior de spiritul-fiu. Aceste forțe, aceste fluide nu sunt trimise către interior la voia întâmplării, ci după un plan prestabilit, conform hotărârii luate în fața Juriului suprem, deci potrivit cu destinul spiritului venit la viața terestră. Aşadar, toată dezvoltarea embrionului din pântecele mamei se face sub coordonarea şi acțiunea puternică a spiritului din afară.

Dar la opera de construcție a trupului, în care va sălăşlui ani de zile spiritul-fiu, contribuie şi alte forțe, intervin şi alte influențe, pe care le voi descrie în cele ce urmează.

Din cele expuse până acum, constatăm că pruncul - adorat şi strâns cu drag de mamă la pieptul ei - a fost opera a trei entități: tata, mama şi fiul, iar cele trei ursitoare, de care vorbesc legendele populare, sunt cei trei curenți - divin, solar şi terestru - veniți să îmbrace vehicolele noului-născut. După felul cum au lucrat aceşti factori, copilul va avea un trup frumos, normal sau hidos, va avea o inteligență vie sau redusă, va fi sensibil sau grosolan.

Zilele se vor înşira, iar mama îl va îngriji şi hrăni, oferindu-i materie terestră, pentru ca lutul să crească. În aceeaşi măsură în care trupul se măreşte, perispiritul, corpul fluidic extern se măreşte în volum, absorbind mereu din spațiu materie fluidică identică. Această absorbție se face grație unei pulsații, a unei mişcări de apropiere şi depărtare a perispiritului de trupul său, un fel de flux şi reflux, asemănător respirației. Într-adevăr, când copilul inspiră, perispiritul se apropie de trupul pe care-l înconjoară, trimițând un val de fluid în interiorul său. În momentul expirației copilului, perispiritul se depărtează de trup, absorbind din spațiu fluidul necesar lui şi trupului său.

Prin această acțiune continuă, spiritul-fiu, învăluit de perispiritul său, năvăleşte puțin câte puțin în profunzimea trupului său. Procesul acesta se înfăptuieşte timp de şapte ani, când, în fine, spiritul-fiu a pătruns complet în trup. Din acest moment, spiritul - din exterior copilului - a devenit interior. Dacă până acum, chiar în timpul zilei, mai avea raport cu lumea sa spațială, de acum spiritul nu mai vede în afara temniței sale carnale decât lumea fizică înconjurătoare, prin ferestrele

celor cinci simțuri. Dar pentru că această izolare de lumea cerească pe tot restul vieții pământești ar fi insuportabilă, divinul Creator a orânduit ca noaptea spiritul să iasă din temnița sa şi să reia contactul cu lumea invizibilă a spațiilor, pentru a se fortifica şi strânge puteri să suporte întunericul şi suferința captivității zilei următoare.

Noaptea, ieşind din trupul său, spiritul recunoaşte că este un spirit captiv, legat prin cordonul fluidic de corpul său fizic. Spre ziuă intră în trup şi nu mai ştie nimic de lumea invizibilă, de feeria şi muzica sublimă a spațiilor.

Uneori, cei din jurul copilului de 4-5 ani iau cunoştință de povestirile sale bizare. Spiritul copilului fiind exterior, duce oarecum o viață semi-spirituală, având amintiri pe care le comunică sistemului cerebral. După vârsta de şapte ani, când spiritul se îngroapă complet în lut, copilul nu mai are această clarvedere.

Am arătat că spiritul este asistat de un frate mai bătrân în evoluție. Este ghidul său, fără nici un rol în opera construirii trupului pupilului său. Dar o dată cu ei a venit din înălțimea Cerurilor, din sferele superioare fluidice ale pământului, un mare spirit, un mare savant, numit mesagerul întrupător. El a coborât pentru a prezida şi contribui prin ştiința sa, prin povețele sale şi prin coordonarea fluidelor, la întruparea mai multor spirite încredințate lui. Mesagerul întrupător stă la distanță şi de acolo conduce întreaga activitate. îi învață, îi îndeamnă sau corijează pe cei care încep acțiunea de înconjurare a trupului femeii-mamă şi mai târziu a copilului. Conduce, vorbeşte - prin graiul gândirii - ordonând celor care i-au fost încredințați.

Dar în afară de învățătura dată ucenicilor săi, mesagerul întrupător adună anumite fluide din spațiu şi le îndreaptă către spiritele la a căror reîntrupare asistă. Prin urmare, în afară de acțiunea proprie a spiritului înconjurător, a spiritului-fiu, şi mai presus de ea, se adaugă acțiunea puternică a mesagerului întrupător.

Mesagerul întrupător îndreaptă către fiecare spirit-fiu un fluid de calitate diferită, pentru că destinele lor sunt diferite. Prin înaltele sale cunoştințe, prin marea sa putere spirituală, mesagerul întrupător ține sub controlul său executarea punct cu punct a destinului fiecărui spirit. De justa aplicare a ordinelor mesagerului întrupător este răspunzător spiritul-dreptaş, care fiind prezent, controlează toată seria fenomenelor şi prefacerilor din trupul mamei, cât şi din embrionul aflat în pântecele ei.

Acțiunea spiritului-fiu asupra mamei sale şi a viitorului său trup are coeficientul zece, iar acțiunea mesagerului întrupător are coeficientul nouă zeci. Prin urmare, acțiunea de reîntrupare este făcută de mesagerul întrupător într-un procent de nouă zeci la sută.

Aceasta este regula generală. Există situații când spiritul ce se va reîntrupa este o mare lumină a spațiilor, venind ca misionar printre frații săi trupeşti, pentru a-i ridica şi produce o schimbare moral-spirituală printre ei. În acest caz spiritul-fiu este atât de puternic, cunoscător şi conştient de misiunea sa, încât pregăteşte el însuşi prefacerile mamei şi lucrează la alcătuirea viitorului său trup.

Pe lângă acțiunea mesagerului întrupător asupra dimensiunii, formei şi structurii organelor micuțului trup, rolul său de căpetenie este de a determina sexul fetusului - masculin sau feminin, învăluită într-un mister, această acțiune este exercitată chiar din primele momente ale construirii fetusului.

Se ştie că entitățile spirituale n-au sex, că sunt identice sub acest raport, între ele diferind doar potențialul electric, ia unele mai mult pozitiv iar la altele mai mult negativ. Cu toate acestea, când coboară la viață terestră îmbracă o haină - când masculină, când feminină, în funcție de scopul urmărit. Aşadar, sexul este determinat de necesitățile evoluției entității spirituale.

Un spirit cu o încărcătură fluidică preponderent pozitivă va îmbrăca în câteva întrupări un trup masculin, după care într-una sau două întrupări ia şi un trup feminin. După aceea revine la filiera sa de întrupări bărbăteşti. Prin urmare, după serii de întrupări bărbăteşti, se intercalează câte o formă feminină. Spiritele al căror corp este încărcat preponderent cu fluide electrice negative vor fi femei în 7-9 întrupări, după care vor lua o formă masculină. Ele revin la seria de întrupări feminine, după care iau din nou o formă masculină, şi aşa mai departe.

Cineva ar putea întreba: „Dar cine determină, în destinul omului, sexul şi cum de se menține pe pământ un raport aproape constant între oamenii de sex masculin şi cei de sex feminin?”

Răspunsul este următorul: în Cer, ca şi pe pământ, e orânduit principiul diviziunii muncii. Am arătat că lumea spaţiilor, a atmosferei fluidice a pământului, este împărţită în două: lumea oamenilor şi lumea îngerilor. Oamenii sunt elevi, fac şcoală; îngerii sunt profesorii, care predau lecţii şi guvernează, pregătind evoluţia a tot ce se află pe pământ - mineral, vegetal, animal şi uman.

Lumea îngerilor, a celor care conduc evoluţia globului nostru cu tot ce se află pe el, este împărţită în grupe, ranguri şi funcţii deosebite. Una din numeroasele funcţii ale acestor strălucitoare spirite este menţinerea ordinii, a echilibrului dintre sexe pe suprafaţa pământului, fie la animale, fie la om. Urmărind această orânduire, ele caută ca întrupările să se facă astfel ca un sex să nu depăşească prea mult pe celălalt.

La un moment dat, într-o ţară, provincie sau oraş pot să fie mai mulţi bărbaţi decât femei; totuşi raportul este menţinut pentru că în altă localitate, provincie sau ţară, numărul femeilor este mai mare decât al bărbaţilor. Este posibil ca în anumiţi ani - de regulă după marile războaie, când cad în luptă mulţi bărbaţi şi rămân multe văduve - pe tot globul, să fie mai multe femei decât bărbaţi, dar raportul se restabileşte imediat, născându-se după război mai mulţi băieţi decât fete. Toată această orânduire, contabilitate cerească, este urmărită şi determinată cu mare grijă de cei care au această misiune importantă.

În Forul Judecătorilor supremi asistă şi Guvernatorul suprem al întrupărilor. El primeşte de la subalternii săi ordinea numerică pentru un anumit timp, şi când observă că s-a depăşit prea mult numărul unui sex, intervine, modificând ordinea întrupărilor, până când se va restabili echilibrul. Totul e ordonat, totul e prevăzut şi executat după un anumit plan.

În lumea spiritelor care conduc destinele oamenilor de pe pământ, există o categorie de entităţi cu misiunea de a determina forma trupului unui duh, conform cu planul destinului alcătuit de Juriul suprem. Există trei mari modele de trupuri, îmbrăcate de spirit în funcţie de destinul său:

1. o formă pentru entităţile spirituale destinate unei vieţi obişnuite, comune;
2. o formă pentru duhurile ce vor cultiva ştiinţele şi artele;
3. o formă pentru entităţile spirituale cu o misiune moral-spirituală.

Trupul fiecărui om este încărcat cu anumite categorii de fluide, organele sale fiind astfel alcătuite încât să corespundă uneia din aceste trei mari categorii de vieţi terestre. Dar între aceste trei forme destiniale se găsesc o infinitate de modele de trupuri, corespunzând ispăşirii greşelilor din trecut, îndeplinirii unor anumite funcţii sociale ori câştigării unor aptitudini.

După spusele cunoscătorilor acestor adevăruri spaţiale, există serii catalogate de modele fluidice, dăruite de aceşti mari diriguitori destiniali; modele avute în vedere de mesagerul întrupător, spiritul care se va întrupa şi ghidul său. Nici o abatere nu este îngăduită, neatenţia unuia dintre ei va fi greu sancţionată, căci totul în univers trebuie să meargă armonios şi după un plan preconceput.

Prin urmare, la reîntruparea unui duh au contribuit tatăl, mama, duhul însuşi şi mesagerul întrupător. Dar în afara acestor patru forţe, intervin influenţe de un ordin îndepărtat, importante totuşi, prin marea lor putere. Este vorba de influenţa planetelor din sistemul nostru solar. Într-adevăr, în vorbirea comună a popoarelor se spune de un om fericit: „Sub ce stea bună s-a născut!" sau de un om nenorocit: „Vai de steaua lui!"

Vorbele acestea - transmise din veacuri nesfârşite prin grai viu - îşi au înţelesul lor tainic. În tot timpul gestaţiei copilului în pântecele mamei, sosesc din spaţiile siderale raze fluidice de la stele şi planete. Dar influenţa cea mai puternică vine de la planeta aflată, în momentul naşterii copilului, la meridianul sau în vecinătatea meridianului locului naşterii sale, contribuind într-o anumită măsură la destinul omului, la felul cum îi va fi trupul. După gradul evolutiv al acestei planete, după undele vibratorii pornite de la ea şi sosite pe pământ, trupul viitorului copil va fi: sănătos, debil sau bolnav; frumos sau urât; va avea un sistem cerebral redus sau admirabil, şi aşa mai departe.

Fiecare planetă imprimă în copilul sosit la viaţa terestră o anumită calitate. Marte pecetluieşte omul cu dispoziţii războinice, făcându-l hotărât, dintr-o bucată. Copilul privit de Venus va avea un sistem nervos sensibil, un trup armonios şi plăcut, va fi un sentimental cu înclinaţii spre frumos.

Dintre păcatele omului, cele capitale sunt: egoismul, orgoliul, avariția, senzualitatea, minciuna, furtul, uciderea. Să vedem câteva exemple de reîntrupări prin care duhul îşi repară greşelile.

Să zicem că un om, prin destinul său, îşi făureşte un trup viguros, cu un aspect ce stârneşte admirația celor din jur. Dar făcându-i-se complimente, vorbindu-i-se de frumusețea sa, se trezeşte în sufletul său ideea că este deosebit față de ceilalți oameni. El se va admira în oglindă, ocupându-se prea mult de ființa sa. Ideea că are un fizic deosebit se fortifică şi mai mult în adâncul sufletului său, devenind mândru de sine. Sărman frate neştiutor! El confundă frumusețea veşnică cu frumusețea unei mase de pământ, pieritoare ca formă. În loc să fie preocupat de strălucirea conținutului, el prețuieşte vasul exterior.

Mândria e contra legilor divine, pentru că ea alunecă uşor pe o pantă şi mai rapidă, care-l duce pe bietul suflet în abisurile întunecate ale orgoliului. Omul orgolios se crede mai presus de toți, prin fizicul, inteligența, darul vorbirii, puterea de a subjuga voința oamenilor, prin averea sau rangul său social. Orgoliul este cea mai mare injurie adusă infinitei Puteri şi înțelepciunii Tatălui ceresc. Această încredere a omului - un vierme, un fir de praf, pierdut în infinitatea spațiilor şi miliardelor de uriaşe corpuri cereşti - duce la rezultate incalculabile, în marele angrenaj al mecanismului vieții de pretutindeni.

În asemenea cazuri, de porniri spre abisuri înfiorătoare şi ucigătoare, Divinitatea a hotărât o lege - înfrângerea orgoliului chiar de la începutul afirmării sale. Legea cere ca în viața următoare, omul mândru de propria-i frumusețe să ia o formă urâtă, să-şi ducă traiul într-un trup schilod, la care lumea să privească cu compătimire, ori să-şi întoarcă cu dezgust capul. Trăind în acest trup, sufletul va fi secundă de secundă amărât că e un diform, că nu e şi el ca toți oamenii. Are un cap mare sprijinit pe un trup de copil, ori poartă în spate o cocoaşă ce inspiră repulsie etc. Din cauza diformității nu poate obține o situație socială deosebită şi câteodată e chiar lipsit de mângâierea de a avea o soție şi copii în jurul său. Această diformitate va produce în mintea sa ideea: „Ce rău e ca omul să fie schilod, deosebit de ceilalți!” Or noaptea, când spiritul său evadează din corpul fizic, când îşi trăieşte viața de spirit, cunoaşte cauza acestei deformații, ştie că e consecința mândriei din viața precedentă, căci el a voit-o şi acceptat-o, la judecata cea mare, când i s-a alcătuit destinul. Din analiza situației sale, a legăturii dintre mândria sa din altă viață şi diformitatea actuală a trupului, ajunge la următoarea concluzie: mândria nu e bună pentru că duce la suferință fizică şi sufletească. Această idee, această învățătură, se întipăreşte adânc în mentalul său, înfățişându-se mereu înaintea sa, în întrupările viitoare, ori de câte ori va avea tendința să se admire, să se creadă deosebit de ceilalți oameni, să fie mândru de sine.

Iată înțelesul prezenței unor forme hidoase printre oameni. Nu întâmplarea a creat aceste forme, ci o lege spirituală a fost pusă în aplicare, pentru îndreptarea celui pornit spre păcat.

Dacă pentru un defect oarecum mic se aplică o asemenea corecție - atrasă în mod automat de cel mândru de sine - cu atât mai grea va fi viața viitoare pentru sufletul orgolios. După ce a fost o inteligență, un orator, un conducător de oameni, neîncăpând în piele de mândrie pentru rangul, puterea şi averea sa, în viața imediat următoare vine grozavul corector, ştergând pentru totdeauna din sufletul acestui om orgoliul, care dacă ar domni în lume, s-ar prăbuşi sori şi universuri, prefacându-se în haos.

Acestui spirit i se recomandă un plan de viață, pe care, cu greu, dar îl acceptă ştiind că nu e posibilă altă cale, şi anume ca în următoarea viață trupească să fie un cretin, să vrea să se exprime şi să nu poată. Spiritul însoțit de această reducere cerebrală, este nevoit să trăiască într-un mediu umil, într-un cătun şi în sânul unei familii sărace şi izolate, unde nu va mai avea putința dominării; şi pentru ca opera de corijare să fie deplină, i se dă şi o formă trupească respingătoare. Imbecil, diform, izolat şi evitat, va duce o viață obscură, departe de învălmăşeala marilor centre urbane.

În timpul nopții spiritul îşi vede starea nenorocită în care îşi duce traiul trupesc. O durere nesfârşită cuprinde sufletul său şi iarăşi, ca spirit ştie că el a voit acest fel de viață umană, fiind urmarea unei stări nenorocite, când a crezut, ca om, că este perfecțiunea întruchipată, ori că puternic ca el nu este altul.

Legătura între trecut şi prezent, înnodarea între cauză şi efect naşte ideea că orgoliul nu e bun, căci ce eşti tu, omule, pe pământ? Trupul tău, averea, titlurile şi puterile tale sunt efemere şi ca fumul vor trece toate. Cât de mic e trupul omului faţă de globul terestru! Dar la rândul său, pământul, este de 1.300.000 ori mai mic decât soarele. Soarele nostru e mai mic decât steaua Antares de 474 de milioane de ori. Ca steaua Antares există mii de corpuri cereşti în universul de care aparţinem. Dar Divinitatea a creat un cosmos care conţine patru universuri. Cât de mic eşti tu, omule, faţă de sfera infinită a creaţiei! Cu ce drept te crezi puternic, înţelept, de ce eşti orgolios de fiinţa ta? Frate, fii cu capul plecat în faţa lumii, căci eşti infinit de mic, în mijlocul creaţiei. Trăieşte cu modestie şi curaj - dar fără îngâmfare, încrezător - dar nu în puterile tale, ci în ajutorul venit de la Tatăl, infinit de puternic şi atotştiutor.

Dar să zicem că cei luminaţi, care ţin în mână cumpăna Justiţiei divine, au hotărât ca omul să fie în viaţa terestră bogat, să-i meargă bine şi veniturile să intre din toate părţile în contul său. Venind în viaţa pământeană, bietul om nu ştie că a fost doar însărcinat cu misiunea unui simplu deţinător, cu rolul de administrator al unei averi care nu e a lui, după cum crede el, ci aparţine pământului, mai exact Stăpânului Pământului, Duhului Suprem, Guvernatorul destinului nostru, Cel reprezentat în icoana de la altar ca ţinând cartea evoluţiei în mână, pe o pagină având A (Alfa) -ceea ce înseamnă: Eu sunt începătorul creaţiei acestui sistem planetar, şi pe alta Q. (Omega) - ceea ce înseamnă: Eu sunt Cel care voi prezida cea din urmă disoluţie a acestui sistem şi voi duce la Tatăl rodul evoluţiei împărăţiei Mele cereşti.

Răsfăţat în plăcerile şi bunurile pământului, omul bogat va trăi cu ele numai pentru el şi ai lui, neavând nici un gând de milă, fără să dea un ban pentru o şcoală, o biserică, un azil de sărmani, un orfelinat, un cerşetor, un nefericit care-i iese în cale, sufletul său rămânând rece ca gheaţa.

Dar, toate au un sfârşit - mineralul, vegetalul, animalul, omul, planeta, steaua, toate apar şi dispar, materia lor fiind mereu în cursul prefacerii fără de sfârşit. Viaţa acestui om bogat se va sfârşi, spiritul se va ridica în spaţiu, unde nu va deţine nimic din cele avute pe pământ. Fiind singur - o steluţă cu ceaţă eterică - va înţelege marele adevăr: a fost un bogat nemilos, şi tot ce a avut nu era al său, ci al pământului, căci era materie din materia terestră. Atunci îl cuprinde regretul că sufletul i-a fost rece faţă de suferinţa celor mulţi. Se va căi, dar va fi prea târziu. Legea divină cere imperios perfecţiunea, cere reparare şi avansare spirituală. Acestui om încercat, dându-i-se averi ca să vadă cum le va gospodări, îi va fi hărăzit să se reîntrupeze în viaţa următoare, sau alta, în sărăcie. Va fi un nefericit, de pe care vor curge zdrenţele, adăpostindu-se prin poduri sau pivniţe. Viaţa lui se va scurge în plâns şi tremurat, în adâncă şi multă suferinţă trupească şi sufletească, flămânzind adesea şi trăind din ceea ce lumea se va milostivi să-i dea.

Noaptea, spiritul va cunoaşte cauza stării sale actuale, iar în sufletul său se va săpa adânc: Vai de omul fără milă, grozav va plăti pentru lipsa lui de altruism, căci totul din natură - mic şi mare : - este legat prin legea solidarităţii şi a iubirii.

În toate şi întotdeauna există suferinţa pentru a şlefui şi dezrădăcina defectele contractate din neştiinţă şi înrădăcinate pe calea obişnuinţei. Ai fost un mare potentat, conducând fără judecată şi milă -vei fi într-o viaţă următoare un biet nefericit, în care vor da toţi şi te vor supune torturii şi batjocurii nesăbuite. Ai ucis, fără să fii conştient că întrerupi şcoala unui spirit, stricând orânduirile cereşti - vei cunoaşte valoarea acestui act nesocotit, fiind şi tu suprimat, poate tocmai când erai mai fericit, în cursul unei frumoase vieţi omeneşti. Ai furat, ţi-ai însuşit averea unui orfan - negreşit vei cunoaşte înţelesul acestui act în viaţa pământeană. În viaţa următoare sau într-una ceva mai depărtată, vei fi şi tu orfan şi vei fi lăsat pe drumuri sărac şi nefericit, aşa cum ai făcut tu altădată. În modul acesta se plătesc toate greşelile făcute de om.

O persoană este acuzată de o faptă foarte gravă - omor sau furt. Un om care o duşmăneşte merge la judecată şi punând mâna pe sfânta cruce, jură că într-adevăr persoana respectivă a comis fapta, descriind crima, fără remuşcare. Vai, suflet nesocotit! ura şi duşmănia i-a întunecat lumina spiritului, conştiinţa a adormit în el şi amarnic îşi va plânge, în Cer şi pe pământ, pornirea pătimaşă împotriva unei făpturi de aceeaşi origine, plecată din acelaşi Izvor de viaţă. Acest nefericit îşi va vedea grozăvia, în toată goliciunea ei, când va fi în spaţiu. Plânsul şi căinţa sa vor umple infinitul, dar nu va exista nici o posibilitate de iertare. Numai repararea, trecerea prin suferinţa celui

nevinovat va şterge crima de a lua ca martor pe Cel mai Sfânt între sfinţii eternităţii. A jurat în numele Lui; în viaţa următoare sau peste multe alte întrupări, va fi acuzat pe nedrept de crimă, petrecându-şi restul zilelor pământeşti în întunericul ocnei, ori va coborî în lumea terestră fără grai, fiind mut din naştere. Se va simţi extrem de nenorocit, fiind conştient că toţi vorbesc şi numai el nu are darul sfânt de a se înţelege prin vorbire cu semenii săi.

Iată pentru ce Mântuitorul şi Luminătorul sufletelor noastre a spus prin trimişii Săi: „Nu mărturisiţi strâmb. Să nu faceţi jurământ nici pe Cer - pentru că este Tronul Tatălui, nici pe Pământ - pentru că este aşternutul picioarelor Sale, nici pe capul tău să nu juri - pentru că nu poţi să faci un fir de păr alb sau negru. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da - da; iar ceea ce este nu — nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este".

Nu aduceţi ca martor al minciunii voastre pe bunul Părinte ceresc. Prin acest act se aduce cea mai mare ofensă Tatălui, care iartă prin îndurarea Sa, căci cunoaşte micimea omului şi conştiinţa lui întunecată, dar nu iartă legea instituită de El din eternitate şi pentru veşnicie.

Prin urmare, avem printre noi fraţi şi surori lipsiţi de facultatea vorbirii, pentru că în altă viaţă au greşit tocmai prin grai.

De câte ori întâlnim în viaţă vreun frate nefericit, ne vine parcă în minte: „Doamne, dar acest om - mai exact, acest spirit - cu ce o fi greşit?" Din înţelepciunea popoarelor de peste veacuri nesfârşite au rămas aceste cuvinte: „Ce păcat o fi apăsând pe acest suflet de nu vede lumina?"

Într-adevăr, nu este nenorocire mai mare decât a avea ochi şi a nu vedea cu ei frumuseţile naturii, culoarea şi forma variată a fiinţelor şi lucrurilor. O noapte adâncă îl înconjoară pe acest nefericit. Ar vrea să se servească singur, ar vrea să circule prin lume, dar nu poate fără să fie condus de un altul. Ştie că alţii văd, că se orientează oriunde vor, şi că numai el este mai prejos de orice animal. Este negrăită suferinţa ce-i roade sufletul, secundă cu secundă. Viaţa lui e un infern şi e cel dintâi care doreşte să plece din această viaţă, plină de întuneric. Ca om nu ştie nimic din trecut, constată că e orb din naştere, sau că ulterior şi-a pierdut vederea, însă cauza acestei groaznice infirmităţi nu o cunoaşte. Dar noaptea, când trupul său doarme, îşi cunoaşte starea, ştie ca plăteşte o poliţă grea pe care stă scrisă o mare greşeală făcută într-una din vieţile sale trecute, când a adus nenorocire altora, pe calea văzului. A spionat, a văzut şi a spus, după care a urmat osânda grea pentru cei pe care i-a pârât. Ori prins de mânie, în veacuri îndepărtate şi-a chinuit adversarul zdrobindu-i ochii. Ai luat vederea altuia - ţi se va lua şi ţie putinţa de a mai vedea.

„ Cine trage sabia, de sabie va muri", i-a spus Domnul lui Petru, în momentul când era arestat de servitorii arhiereilor evrei în grădina Ghetsimani.

Iată marea taină, iată pentru ce sunt în lumea noastră trupească atâtea deosebiri între oameni, în privinţa sănătăţii, inteligenţei, moralităţii, voinţei, situaţiei materiale sau sociale. Ei sunt ori pe drumul ascensiunii marelui munte al evoluţiei care duce la picioarele Creatorului, ori sunt forme de viaţă prin care ispăşesc greşeli mari din alte vieţi. Prin urmare, suferinţele nu sunt jocul întâmplărilor, întâmplare nu există în natură. Totul e orânduit, totul se mişcă voit, şi după norme de o armonie şi exactitate necuprinsă de mintea noastră.

Toate aceste diferenţe, diformităţi şi nenorociri, nu şi le poate explica bietul om trupesc, deoarece ele se datoresc unor legi, unor orânduiri sau fapte ce aparţin lumii nevăzute - lumii spiritelor spaţiale şi a legilor divine, după care totul se mişcă, de la electron şi până la sfera creaţiilor.

Iată pentru ce am afirmat că numai prin reîntrupare se face avansarea spirituală, căci şcoala vieţii acestei planete se va urma pe alte corpuri cereşti, în forme materiale din ce în ce mai fine, în forme corporale tot mai apropiate de perfect. Şcoala planetei noastre este doar o clipă din şcoala universică pe care o vom parcurge în eternitate. Totuşi, în comparaţie cu efemera noastră existenţă trupească, este foarte lungă - aproximativ 26.000 de ani, şi pe toată durata acestei şcoli, trebuie să luăm diferite forme, să trăim în diferite nivele sociale şi în sânul diferitelor neamuri ale pământului. Am convingerea că în veacurile următoare, peste trei sau patru mii de ani, tema reîntrupării va fi mai bine şi pe larg cunoscută, şi omenirea trezită la o conştiinţă mai luminoasă va avea o altă conduită, fiind iubitoare a tot şi toate ce au fost create de Fiinţa supremă.

Doamne, luminează sufletele noastre să nu mai greşim, căci acum ştim că totul se plăteşte prin suferință! Amin.

Regresie hipnotică

Voi expune, în rezumat, experiența celebră a renumitului magnetizator francez Alphonse Bouvier, din Lyon, făcută în 1905. O probă a nemuririi spiritului şi a nenumăratelor sale întrupări.

„Aflând de studiile colonelului de Rochas asupra regresiei memoriei, am dorit la rândul meu să controlez aceste fenomen, având în curând satisfacția de a vedea şi înregistra revelări din vieți trecute. Dintre mediumii mei, cel cu care am avut cele mai frumoase experiențe a fost o doamnă instruită şi foarte distinsă, născută într-un mic orăşel de pe apa Isere, în anul 1876. După terminarea cursurilor universitare, această doamnă s-a măritat cu un ofițer şi acum - în anul 1905 - este mama unei fetițe de 4 ani. Am fost ajutat de dânsa în cercetările mele, pentru că dorea foarte mult să cunoască fenomenele psihice.

Pentru a nu mă repeta, expun câteva puncte generale, care vor da înțelegerea celor ce vor urma. De exemplu: de câte ori îndrept mediumul spre vârsta copilăriei, se mişcă şi vorbeşte asemenea unui copil. Către o fază şi mai înapoiată, copilul abia poate vorbi. În fine, când mediumul este adus până în faza vârstei de sub un an, face gesturi cu mâinile şi buzele ca şi cum ar suge. Când îl fac să revină în faza din pântecele mamei sale, se încovoaie ca un fetus, cu mâinile pe lângă trup şi cu pumnii în dreptul ochilor. Din luna a treia până la concepție, mediumul cade pe spate. În fine, când mediumul e dus şi mai mult înapoi - adică în starea de spirit liber - se vede cum în momentul întrupării face eforturi, ca şi cum ar vrea să se sustragă unei forțe care îl atrage şi îl poartă către viitoarea sa mamă.

În tot timpul experienței, magnetizez mediumul, oprindu-mă numai când vreau să aflu ceva asupra unei faze oarecare, să primesc explicații sau să-mi descrie viața respectivă. Când doresc să revină la viața actuală, îl demagnetizez în sens invers, pas cu pas, fază cu fază, readucerea bruscă la viața actuală fiind foarte periculoasă.

De câte ori trecem printr-o viață în care a îmbrăcat trup feminin, are timbrul şi gesturile de femeie. De câte ori se prezintă ca bărbat, are tonul mai gros şi atitudinea caracteristică bărbatului, în fine, când e vorba de un bătrân bolnav, vârsta şi starea sa suferindă sunt zugrăvite prin gesturile şi vocea obosită a unui bătrân. Iată pe scurt experiența.

Am aşezat mediumul pe un fotoliu comod. I-am făcut pase de adormire. Încetul cu încetul i s-au lăsat pleoapele, după care a adormit profund. Când am luat cunoştință că s-a exteriorizat complet, îl fac să treacă repede, în mod regresiv, prin toate etapele vieții sale terestre. Îl trec mai departe, prin faza celor nouă luni din pântecele mamei sale, şi în fine - ca spirit în spațiu.

Adus până la această fază, mediumul îmi spune că acum e spirit liber prin spațiu, că se mişcă în jurul pământului, vizitându-şi părinții şi prietenii, ca îşi caută logodnicul, pe Louis, care a plecat de pe pământ înaintea sa, dar că nu-l găseşte, şi mai adaugă că adesea se duce la cimitirul din Briancon, ca să-şi privească trupul purtat în viața sa terestră, ca domnişoară, numită Margareta Duchesne. A murit în anul 1860, în vârstă de 26 ani, din cauza unei boli pulmonare.

Dusă şi mai înapoi, se vede tânără, dar bolnavă; tuşind mereu, îşi duce mâna la piept, spunând că are sentimentul că va muri din cauza acestei boli şi e tare mâhnită, pentru că îl iubeşte pe Louis Jules Martin, care îşi face acum stagiul militar la Briancon.

Din acest stadiu am trecut mediumul înapoi, prin copilărie şi naştere până la starea de spirit, în această stare el declară că e nefericit, pentru că suferă chiar în spațiu. Nu prea ştie ce e cu el, pentru că se simte greoi ca plumbul.

Îl întreb cum de suferă, dacă este spirit şi nu mai are trup; şi-mi răspunde: «Da, nu mai am trup, dar am un corp sufletesc, care îmi redă încă senzația de durere din trupul părăsit».

I-am ordonat să-şi reia trupul. Se supune pe plan spiritual, se vede bărbat, şi tuşeşte mereu şi acum. îşi exprimă dorința să moară, căci viața e grea şi plină de mizerii. Preferă să moară, pentru că atunci nu va mai suferi - crede şi el, ca toată lumea, că moartea aduce alinare.

Îl întreb în ce an trăieşte; îmi răspunde că în 1780 şi are 42 de ani. Adaugă apoi că pe când era de 38 ani, se afla la Milano, unde era lucrător la un oarecare Paoli, tăietor şi sculptor în marmură, dar că nu prea era îndemânatic. Cu această ocazie, îşi descrie patronul ca fiind un bețiv, o brută care l-a scărmănat de multe ori.

Dus înapoi la vârsta de 25 ani, spune că e slugă într-o băcănie, iar la 21 ani a fost chemat la recrutare, dar a fost respins, având trupul prea slab.

Când avea 19 ani, spune că vindea jurnale, între care ziarul «Durance». Întrebat ce scria acest ziar, răspunde că nu ştie, dar se aude că vor veni austriecii. Întrebat din nou în ce an este acum; el răspunde: «1757».

La 18 ani se vede ucenic la un cizmar, meserie pe care o găseşte prea grea, nu i-a plăcut şi a părăsit-o. La 16 ani, se vede acasă la părinți şi mărturiseşte că vrea să fugă, pentru că prea îl pun să facă mereu treabă. îl întreb unde locuieşte acumj iar el îmi răspunde: «La Saint-Pierre, aproape de Briancon, unde tatăl meu e cultivator la o fermă.»

La 12 ani merge la şcoală, dar nu-i place deloc cartea. Ca profesor are pe un preot numit Antoine, cu care învață catehismul. La 10 ani spune jcă îi e frig, pentru că nu are haine. «Mama mi-a făcut nişte pantaloni dintr-o rochie veche de-a ei, şi copiii când mă văd cu ei îşi bat joc de mine. Mi-a spus să fiu cuminte, căci îmi va face nişte haine noi când mă voi împărtăşi. Atunci voi avea şi eu pantaloni frumoşi. Când mă răzbeşte frigul, mă duc în grajdul boilor şi vacilor, unde e cald».

La 6 ani e întrebat dacă se joacă. «Aş, de undb să mă joc, mă pune mereu la treabă.»

Mediumul este adus treptat în pântecele mamei sale, şi din nou ca spirit în spațiu. I se spune că e spirit şi rămâne nelămurit, întrebând: «Dar ce e aceea spirit?» I-am explicat că spiritul e omul fără trup - explicație pe care se pare că nu prea alînțeles-o.

Priveşte în jurul său şi întreabă: «Dar unde sunt pentru că nu-mi văd copiii şi prietenii?» I-am spus din nou că nu mai are trup şi că a trecut prin procesul numit moarte; iar că cei dragi ai săi au rămas jos, printre pământeni.

În fine, e readus mai înapoi, în faza de pământean, şi e întrebat ce sex şi ce vârstă are. Răspunde că e femeie, are 30 ani, se numeşte Jenny Ludovic şi este în anul 1702. Are doi copii, Auguste de 7 ani şi Jean, născut de curând, şi locuieşte în localitatea Plouermel împreună cu soțul ei, care lucrează doage pentru butoaie.

La 16 ani se vede la unchiul ei, numit Marietti, fiind orfană. Unchiul ei n-a dat-o la şcoală, dar a învățat-o să semneze. El face serviciul la un farmacist. Aplecându-se într-o parte, pare că-mi spune o confidență: «Cred că unchiul e tatăl meu, dar nu trebuie să o spun. Când vorbesc de tatăl meu, îi vin lacrimi în ochi. El e foarte drăgăstos cu mine. Cred însă că unchiul meu n-a fost cuminte, dar n-am dreptul să-l judec, fiind foarte bun cu mine.»

La întrebarea dacă iubeşte şi pe altcineva în afară de unchiul ei, răspunde: «Cunosc şi pe Ludovic. Deşi e văduv şi are doi copii de la prima soție, îi port o dragoste deosebită şi aşteptăm amândoi, nerăbdători, să ne căsătorim. E atât de drăguț şi dulce cu mine! Ne-am înțeles ca pe copii să nu-i ținem noi, ci să-i trimitem la bunica lor, păstrându-le totuşi toată atenția noastră».

E readusă la 12 ani. Se vede tot la Plouermel, pe marginea apei, unde adună flori de câmp, pentru ceaiuri. «Unchiul mi-a arătat care sunt acele plante, căci i le dă farmacistului - Ursului, cum îi zice el domnului Joannes Yves.»

Întrebată dacă poate enumera câteva din aceste plante, răspunde afirmativ, şi începe să le înşire: «Ochiul-pisicii, planta-cerului, steaua-firmamentului, piciorul-păianjenului, oglinda-sufletului».

La 5 ani se vede pe genunchii unchiului, care o mângâie şi o ajută să-şi facă din berberiță coronițe.

Este magnetizată şi dusă mai departe, până la vârsta de 3 ani. La această vârstă, orfana afirmă: «îi spun unchiului meu - unchiule, când e de fața cineva, dar când suntem numai noi doi îi spun - tată, şi atunci mă mângâie pe obraji. Pe mama nu o ştiu».

Adusă în momentul naşterii, spune: «Văd o femeie pe pat, greu bolnavă şi pe tatăl meu plângând».

Dus înaintea acestei întrupări, adică în faza de spirit, mediumul spune că suferă grozav de lovitura de lance primită între coaste, pe partea sa dreaptă. Este întrebat:

- Dar cum se face că ai o durere fizică, când tu nu mai ai trup?

- Da, şi totuşi simt durerea în partea dreaptă, din cauza unei împunsături primite la Marignan. Se continuă regresia şi este întrebat:

- În ce an suntem şi cum te numeşti?

- Suntem în anul 1515 şi am 22 de ani. Mă numesc Michel Bery, şi punându-se un creion în mâna mediumului, scrie foarte neîndemânatic: «Michel Bery, de la curtea regelui».

- Ce faci acum?

- Luptăm de trei zile şi trei nopți contra elvețienilor.

- Ce părere ai de regele tău?

- O, Francois este un brav şi are o inimă bună.

- Cum îl socoteşti tu că e bun, când el omoară atâta lume?

- Omoară pentru că e necesar.

- Dar dacă tu vei fi omorât, crezi că mai rămâne ceva din tine?

- Aş, ce să mai rămână, totul se sfârşeşte cu moartea.

E dus la vârsta de 20 ani, şi este întrebat:

- Ce faci acum?

- Ce să fac, plecăm spre Amiens. Englezii vor să le mai dăm o lecție.

- In ce an eşti?

- 1513. Nu cred să mai trăiesc mult timp, după visul avut. Cred că peste doi ani nu voi mai trai. Am visat în primăvara asta că îmi curge sânge dintre coaste, din partea dreaptă a trupului, străpuns cu o lance.

- Dar crezi în vise?

- Da, pentru că ceea ce am visat, mai totdeauna s-a realizat. N-am fost înşelat niciodată.

E dus la vârsta de 19 ani. În acest moment se vede glumind cu prietena sa, Diane de Concy. Este întrebat dacă o iubeşte şi dacă are planuri să întemeieze o familie.

- Aş, de unde. Mi-e dragă, dar nu mă gândesc să mă însor cu ea.

- Şi ce faci acum?

- Sunt în serviciul regelui, ca muşchetar, corp creat de Carol al Vl-lea, fiindu-i frică şi de pielea de pe el.

La 18 ani spune că se duce să se înroleze în garda stăpânului său: «Mă duc cu plăcere, dar trebuie să o părăsesc pe Diane, pe micuța mea, cu bărbia roză şi dinții ei micuți».

La 16 ani spune că se fâțâie pe lângă Charlotte de Montmorency, de la care nu-i fuge gândul. E întrebat dacă se bucură numai el de favorurile acestei tinere, la care mediumul răspunde: «O, ştiu bine că ea cochetează şi cu Franşois, care e de aceeaşi vârstă cu mine, dar puțin îmi pasă de asta».

La 12 ani e paj la curtea regelui. La întrebarea ce face el la curte, răspunde: «Ei, ce să fac? Conduc doamnele - şi cu un gest grațios întinde mâna şi cu surâsul pe buze imită conducerea unei doamne a curții. Dau scaunul şi.îndrept rochia doamnelor şi câteodată mă plec şi le sărut piciorușul. A, trebuie să ştii că nu se permite la toți pajii să sărute piciorul doamnelor. Mi se spune că sunt drăguț pentru că am ochi albaştri şi părul blond. Doamnele mă plac şi eu le voi plăcea când voi fi mai mare.»

La 9 ani spune că tatăl său îl va trimite la curte, să servească de paj. E întrebat de ocupația tatălui său? «Cum, nu ştii? E paznicul casei de Montmorency, la Civry. I s-a promis că mă vor lua ca paj la curte, dar se teme să nu mă stric acolo.»

Mediumul e adus din nou în starea de fetus şi mai apoi de spirit. Din acest stadiu, i se comandă să treacă în faza de întrupat, în momentul morții sale. Întrebat ce vârstă are, răspunde că are 20 de ani. Se numeşte Mariette Martin, face lecturi unei doamne ce avea un băiat, pe Gastonycare dacă n-ar fi murit - omorât de calul său - ar fi devenit soțul său, contra voinței mamei sale.

Dusă la 18 ani, e întrebată ce face. Răspunde că acum e la contesa de Guise, unde predă lecturi nepotului ei. La vârsta de 4 ani spune: «Mama e supărată că tata e mereu bolnav şi nu mai poate face desene pentru rege.» Este întrebată de care rege e vorba «Nu ştii? E Filip cel Frumos.»

Mediumul e readus până la faza de spirit. În această stare, nu-şi dă seama că a murit. I se pare că e tot om pe pământ. Starea aceasta confuză se datoreşte numeroaselor sale greşeli, făcute pe când era întrupat. Într-adevăr, în precedenta viață a fost starețа unei mănăstiri, tiranizând tinere fete, din ordinul celor de sus, finându-le în carcere, fără soare, şi punându-le să lucreze lucruri migăloase cu acul. Întrebat în ce an trăieşte, răspunde:

- 1010.

- Ce rege trăieşte acum?

- Robert al II-lea, Capetul. Nu-mi vine să-i pronunț numele, căci din cauza lui frumoasa Blanche de Paris e închisă, pentru ca fratele ei Robert să-i ia toată averea.

La 60 de ani se vede pregătind tinere fete care doresc să se călugărească. Este întrebată:

- Pentru care motiv sunt aduse să se călugărească?

- Pentru ca frații lor să le ia averea.

- Cine ți-a adus-o pe Blanche de Paris?!

- Nu pot să-ți spun. Mi-e frică de abatele Choiselles.

- Dar ce eşti tu în mănăstire?

- Sunt superioară de 20 de ani în mănăstirea «Compagne de Jesus» şi am sub ordinele mele 20 de călugărițe, dar sper să fiu avansată ca stareță, când voi avea sub mâna mea totul şi toată lumea la picioarele mele.

Trecut în faza de spirit, mediumul spune că îl dor ochii, şi îşi poartă mâinile peste ochi. Întrebat din ce cauză suferă, răspunde că fiind soldat, a fost prins de Attila, la Chalons sur Marne şi că din ordinul lui i s-au ars ochii. Nu avea la această epocă decât 31 de ani, se numea Carlomee şi era comandantul unei unități franceze, sub ordinele lui Masoee, iar deasupra tuturor comandanților avea pe Marovee. Această luptă a avut loc în anul 449. Întrebat dacă cunoaşte pe Dumnezeu, răspunde că da, şi toți ai timpului său îi fac sacrificii de oameni care sunt arşi, căci aşa îi place dumnezeului lor. Era păgân.

La 25 de ani e plugar, împreună cu mama sa, Li, locuind în ținutul Albinos, prin care curge apa Tourn unde lucrează pământul.

Este dus treptat în sânul mamei sale şi apoi în starea de spirit. Din nou spune că suferă mult, căci a fost ars de viu de împăratul roman Probus, la vârsta de 40 de ani. Fusese păzitor al palatului împăratului şi era originar din ținutul numit Romulus, prin anul 279, când a purtat numele de Esius. Spune că urăşte de moarte pe împărat, deoarece i-a răpit fetița, ca să o facă metresa lui. Pentru a se apropia de împărat, s-a oferit ca soldat lui Pecius, comandantul gărzii palatului, cu gândul ca la prima ocazie să-l omoare, răzbunând-o astfel pe fetița sa, Florina. A fost prins asupra încercării sale şi ars de viu împreună cu fiica sa. Printre lacrimi, spune că prietenii din gardă i-au jurat răzbunare, omorându-l pe împărat. Are mângâierea că fiica lui a murit pură.

Dus în viața precedentă mediumul spune că este o tânără, numită Irisee. Adună flori pentru preotul Aii, ca să le ardă la picioarele zeilor, producând un fum care se ridică până la cer, până la locuința zeilor. Povesteşte că preotul îi povățuieşte pe oameni să se roage, pentru ca sufletul lor să se ridice sus până la zei, în Cer. Este în anul 100 după Christos şi trăieşte în țara numită Imondo - aproape de Trieste. «Preotul mă ia şi mă face să inspir din fumul plantelor arse, ce au proprietatea să mă trimită spre zei, cu care vorbesc şi îi comunic preotului. Eu nu văd zeii, dar îi aud şi îi spun lui Aii ceea ce îmi comunică ei. Nu muncesc, ci alții îmi aduc de mâncare, dar nu am voie să fiu văzută de nimeni. În fiecare zi adun flori de irum pe care preotul le depune la altar, iar seara le arde. Respirând fumul lor, trupul meu rămâne jos, iar eu mă ridic în sus, către zei.» La întrebarea, cum se vede când se ridică sus, răspunde: «Ca un glob alb. Aii mă iubeşte şi m-a crescut de mică, cerându-mă părinților mei, care m-au dat cu bucurie.»

Descrie că fiind mică, de 6 ani, a fost luată să fie sacrificată zeilor, dar a fost scăpată de un tânăr comandant războinic, numit Jeus. Când s-a făcut mai mare, spune că l-a iubit şi la rândul ei l-a scăpat din închisoarea unde a fost închis de un adversar al său, cu numele de Joanime”.

Cu descrierea acestei vieți se termină experiența lui Bouvier, căci de aici înainte spiritul mediumului nu mai vede clar în viețile sale anterioare.

În rezumat, mediumul ne-a descris nouă din viețile sale anterioare. În prima a fost Margareta Duchesne. În viața precedentă a fost bărbat, un sculptor în piatră. În a treia a fost un copil orfan, numit Jenny Ludovic. În a patra viață a fost bărbat şi se numea Michel Bery. În a cincea a fost o institutoare, numită Mariette Martin. În a şasea a fost stareța unei mănăstiri. În a şaptea - ofițer în armata lui Merovee, care a luptat contra lui Attila. În a opta - soldat pe timpul împăratului roman Probus. În a noua - vestală în templul din țara Imondo.

Această strălucită experiență a lui Bouvier, alăturată de cele ale lui Rochas şi ale altor mulți experimentatori, pune în evidență existența unei individualități - spiritul - care îmbracă în decursul veacurilor diferite trupuri umane, devenind diferite personalități, ce îşi deapănă viața pe scena pământului după cum un actor joacă rolurile sale, pe scena unui teatru.

Ce sublim a orânduit Tatăl creația! Prin câte vieți a trecut omul! Cu câtă duşmănie şi-a urmărit semenul! Câte crime a comis, pentru a înlătura pe cel care părea că stă în drumul ambițiilor sau scopurilor sale! Dorim să revedem aceste crime? Cu ce linişte sufletească am mai trăi, văzând josnicia vieților noastre din alte timpuri? Dacă am cunoaşte toate faptele noastre, dacă ar şti şi cei care au suferit de pe urma noastră, recunoscându-ne, ar căuta să se răzbune şi crimele s-ar ține lanț. Văzându-ne, ar striga în gura mare şi lumea ar căuta să suprime din sânul ei un asemenea tâlhar sau criminal.

O, dacă am cunoaşte zilele negre ce ne aşteaptă în viitor, cu ce curaj am mai trăi zilele ce ne despart de acel accident, de acele suferințe sau nenorociri puse în drumul vieții, pentru a scoate din ele înțelepciunea ce ne lipseşte?

Divinul Creator a instituit uitarea, ca să nu mai ştim trecutul ruşinos, nici viitorul plin de lacrimi şi dureri sfâşietoare. Omenirea trebuie să trăiască liniştită, cunoscând doar viața prezentă.

Ce fericire ar fi pentru spirit dacă ar putea uita şi el, dar este imposibil, căci uitarea ar echivala cu moartea spirituală. Spiritul este o ființă care va trăi în veşnicie şi uitarea, neexistând pentru el, greşelile comise îi vin mereu în minte, iar remuşcarea faptelor sale uneori este atât de groaznică încât doreşte să se reîntrupeze pentru a nu-şi mai aminti de ele.

Doamne, iartă greşelile noastre, şi dă-ne puteri să nu le repetăm!

Mărire Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, în veci. Amin.

Destinul omului

După ce am luat cunoştinţă de părţile constitutive ale omului, de continua lui prefacere şi de mersul său - la unii mai lent, la alţii mai rapid - pe cărarea evoluţiei, să vorbim de marea lege a cauzalităţii, care prezidează reîntrupările omului, ale tuturor vieţuitoarelor şi lumilor.

Tot ce există are o cauză creatoare. Orice faptă produsă de un om are un mobil, o cauză determinantă. Prin urmare, fapta este efectul unei cauze. În anumite împreurări efectul poate deveni o cauză, generând la rândul său un alt efect. Cu alte cuvinte, în scurgerea timpului fără sfârşit, cauzele şi efectele se înlănţuiesc la infinit. Originea tuturor cauzelor este Creatorul.

Un om cu sănătatea, inteligenţa, situaţia sa socială, cu toate însuşirile fiinţei sale pământeşti, sufleteşti şi spirituale, este rezultatul unei serii nesfârşite de cauze, produse de el în alte vieţi.

În existenţa omului nu intervine ceea ce lumea numeşte „întâmplare”. Lumea neştiutoare crede că întâmplarea face ca unul să fie norocos şi altul nefericit. Omul face asemenea afirmaţii pentru că nu-şi cunoaşte vieţile trecute, nu ştie ce conduită a avut în acele existenţe, nu poată să facă o legătură între viaţa actuală şi faptele, sentimentele şi gândirea ce i-au frământat fiinţa în alte existenţe. Din acest motiv, când întâlnim un eveniment în calea noastră, avem impresia că întâmplarea a făcut să trecem prin acel eveniment, că puteam să-l evităm dacă în timpul acela nu eram acolo. Dacă am deţine facultatea spirituală stăpânită de foarte puţini oameni - de a vedea în urma veacurilor şirul nesfârşit de locuri, familii, naţiuni în care am trăit altădată - am putea examina fiecare viaţă, cu faptele noastre, cu dorinţele ce ne-au mânat existenţa, cu sentimentele ce ne-au călăuzit, cu gândurile ce ne-au determinat toate acţiunile, am vedea că am produs când bucurii, când mâhniri, am comis când fapte uste, când nedreptăţi - păgubindu-i pe alţii, că în unele vieţi am comis comploturi, crime şi ne-am torturat semenii; cu alte cuvinte, am generat o mulţime de cauze care acum, în această viaţă, sau în cele viitoare, îşi produc efectul.

Prin aceste fapte, gânduri şi sentimente ne-am creat un destin bun sau rău, care trebuie plătit neapărat, asemenea unei datorii.

Numai astfel aungem la cunoaşterea perfectă că suntem ceea ce am cauzat altădată, că suferim pentru că i-am făcut pe alţii să sufere, că ne bucurăm pentru că am mângâiat altădată, şi aşa la infinit. Vălul ce acoperă trecutul ascunde cauzele stării noastre din prezent. Însă toate vor fi descoperite la vremea lor. În planul creaţiei Tatălui este cuprins ca lucrurile să fie aşa cum sunt acum, adică să plutim în neştiinţă, până când, prin suferinţă şi dureri, pârghia cunoaşterii ne va ridica la o viaţă înţeleaptă.

Trăim azi - în ceea ce priveşte problemele spirituale - asemenea sălbaticului care nu cunoaşte nimic din legile lumii fizice. El considera ploaia, vântul, fulgerul, cutremurul etc, ca fiind fenomene produse la întâmplare, fără cauze. Pe parcursul timpului, trecând prin numeroase vieţi terestre, el se ridică la cunoaşterea fenomenelor fizice, aunge să cunoască materia fizică şi legile care o conduc. Din acest moment, când va sta în faţa unui efect va cunoaşte cauza care a generat-o, ori văzând o cauză, va şti ce va urma - efectul ei.

După cum din neştiutor, omul a păşit încetul cu încetul spre cercetarea naturii, câştigând mereu cunoştinţe şi stabilind, pe parcursul a mii şi mii de veacuri, legile şi condiţiile care determină un anumit fenomen fizic, tot astfel, ridicându-se din ce în mai sus, pe scara spiritualităţii, omul va aunge, în veacurile ce vor urma, să cunoască în lumea metafizică, în lumea invizibilă, materiile şi forţele care le pun în activitate, va şti să mânuiască aceste materii şi forţe. Atunci va fi conştient că în domeniul moralei şi al vieţii spirituale, lucrurile se petrec ca şi în lumea fizică. După ce va înţelege că orice acţiune este urmată de o reacţiune, va duce o viaţă mai cumpănită, maiiconştientă, ţesându-şi în mod conştient destinul. îşi va sădi o viaţă viitoare mai fericită; nu va mâi fi ucăria naturii, ci îşi va aservi natura scopurilor sale.

Trăind mai înţelept, iubind şi autându-i pe cei nefericiţi, rugându-se Celui Atotputernic, omul nu va mai avea un destin greu, iar ca urmare a acestui fel de viaţă, curând va rări pelerinaul de la pământ la Cer şi de la Cer la pământ. Roata morţii şi a naşterii se va învârti mai departe, dar nu pentru a-l readuce la suferinţă. El va deveni un spirit luminos, ducându-şi de atunci în veci o

existență spirituală, autând — de sus din spațiu, şi os pe pământ - pte cei slabi şi neştiutori, pentru ca şi ei să-şi sfârşească evoluția pământească.

Însă până atunci omenirea îşi va târî existența din greşeli în greşeli, suferind pentru a se îndrepta şi învăța. Până atunci, bietul om crede că totul îi vine din lumea înconurătoare, că el nu este decât un biet fulg purtat de vânt, la voia împreurărilor, că în fața destinului nu se poate face nimic.

Influența gândurilor, dorințelor şi faptelor în formarea destinului

Pentru a nu mai bâbâi în întuneric, ca orbul lipsit de vedere, e nevoie să cunoaştem marea lege a cauzalității, legea cauzelor, şi a efectelor, cunoscută în Orient sub numele de karma - acțiune -iar în poporul nostru destin, lege oglindită în vorba românului: „Ce semeni, aceea vei culege".

În timpul existenței sale terestre, omul emite din ființa sa trei feluri de forțe. Mai întâi emite vibrații mentale, numite gânduri, care se răspândesc în infinit. Ele lucrează în urul nostru sub forma unor cauze uriaşe, producând efecte în fiecare secundă şi la orice distanță, asupra oricărei ființe sau lucru, asupra oricărei materii sau forțe. Prin gândurile sale, omul devine un emițător de unde, care acționează mai slab sau mai tare, mai aproape sau mai departe, după cum şi gândul său a fost dictat de o voință mai tare sau mai slabă.

L-am putea compara pe om, în ceea ce priveşte gândirea sa, cu un magnet, care acționează în urul său pe o arie magnetică, mai mică sau mai mare, după cum şi el este mai slab sau mai tare. Dar o comparație mai ustă ar fi aceea cu un post de emisiune radiofonic sau telegrafic. Acest centru emite unde care se risipesc de ur împreurul stației radiofonice, pe distanțe cu atât mai mari, cu cât emisia a fost mai puternică. Dar asupra acestei probleme vom reveni mai târziu.

A doua categorie de forțe ale ființei noastre sunt dorințele. Ele se nasc în sufletul nostru şi se fixează ca idei-forțe în corpul nostru mental. Aici vibrează continuu şi aşteaptă momentul prielnic de manifestare, să se realizeze - fie în lumea eterică, fie în lumea fizică pământească.

În fine, a treia categorie de forțe sunt forțele fizice denumite fapte, şi sunt puse în lucru de cele două forțe descrise mai sus: gânduri şi dorințe.

Dar să nu pierdem din vedere că energiile mentale sunt cele mai puternice, căci ele acționează asupra materiei cu care şi din care Creatorul a creat şi creează totul.

Să vedem acum modul cum acționează aceste trei feluri de forțe cât timp trăim pe pământ, şi efectele pe care le produc. Rezultatele lor se țes între ele ca firele unei pânze, din care vom construi viitorul nostru corp vital şi fizic, determinând astfel şi felul de viață ce-l vom avea în viitoarea reîntrupare. Cu alte cuvinte, să vedem felul în care aceste trei feluri de cauze constitue destinul nostru viitor. Să nu uităm însă că, în viața sa pe pământ, omul are în fața sa două destine:

1. un destin din veacurile trecute, care l-a adus aici unde este acum, cu fizicul, inteligența şi starea sa socială;
2. al doilea destin este țesut de acum încolo, combinând-ul prin cele trei forțe de mai sus.

Ferice de omul care achită cât mai mult din datoriile veacurilor trecute, şi pe de altă parte se sileşte să nu mai contracteze altele noi. În acest caz, viața sa terestră viitoare îi va fi mai uşoară, mai lipsită de suferințe fizice sau sufleteşti.

Cât de complicată este viața omului, câte fire înnoadă în existența sa, prin nenumăratele legături contractate cu alte ființe!

Omul se naşte când în România, când în Franța, când în Asia, când în America, în diferite familii, stări sociale şi regiuni, în existența sa fiind legat magnetic prin iubire sau ură de toți cei cu care vine în contact. Destinul său din trecut se înnoadă cu cel viitor şi destinul său individual se leagă de destinul colectivității, al națiunii din care face parte. De aici, o rețea foarte complicată de legături spirituale, care toate trag de om spre anumite locuri, stări sociale şi condiții de existență.

Vom lăsa deoparte problema destinului națiunii din care face parte un om, pentru a urmări doar destinul său individual - care îl leagă în lanțuri puternice, ducându-l la o viață redusă, sau îi dă putința unei vieți rodnice, intelectuale şi morale, devenind astfel un centru spiritual ce va radia în

urul său raze nevăzute, producând efecte reale şi precise, atât în familie, cât şi la nivelul naţiunii în care trăieşte.

Cu o altă ocazie, am arătat modul cum prin gândurile noastre refacem şi organizăm corpul perispiritual. Într-adevăr, când gândurile, preocupările noastre mentale sunt obişnuite şi inferioare, cele ale existenţei de toate zilele - mese copioase, chefuri, plăceri senzuale, urzeli calomnioase ori răzbunări etc. - perispiritul devine mai grosolan decât era până atunci, prin faptul că se îmbibă cu materie eterică de proastă calitate, din mediul înconurător. Când gândurile noastre se înalţă la probleme ştiinţifice, la preocupări de felul ridicării neamului, uşurarea durerii celor nefericiţi etc, cu alte cuvinte - la idei de un ordin superior, atragem din spaţiu, fără ştirea noastră, materii eterice de o calitate superioară, îmbibându-ne astfel perispiritul cu o materie fluidică superioară.

Cu un corp perispiritual mai fin, cu un instrument mai delicat, omul-spirit acumulează mai bine cunoştinţe, reflectă mai profund asupra celor văzute, şi astfel va putea realiza planuri ori descoperiri geniale, folositoare omenirii. Or tocmai acest gen de activitate intelectuală contribuie la crearea unui destin frumos în viaţa viitoare. Tocmai aceste preocupări pregătesc viitorul său corp spiritual. Ele îl înzestrează pe om, în viitor, cu calităţi sufleteşti, cu daruri intelectuale minunate, cu o minte cuprinzătoare şi înţelegătoare a celor mai abstracte probleme.

Pentru realizarea acestor dispoziţii sufleteşti, acestor facultăţi, omul trebuie să se nască într-un trup perfect, cu un sistem cerebral care să răspundă uşor la impulsurile primite de la spirit.

Din cele expuse se vede că omul este singurul făuritor al destinului său, suportat în viitoarea sa viaţă terestră. El este meşterul care îşi ţese haina viitoare, perispiritul, şi după cum a pus o grijă mai mare ori mai mică, acea haină va fi mai fină ori mai grosolană, mai curată sau mai pătată. Se poate ca acea haină să fie mai frumoasă decât cea din întruparea precedentă. Însă poate să fie inferioară, pentru că în viaţa actuală s-a lăsat târât de pornirile trupului, a dus o viaţă prea materială, iar gândurile i-au fugit mereu la lux, petreceri, onoruri, adică mintea i-a fost străfulgerată de idei prea pământene şi nu l-a preocupat nimic din ceea ce l-ar fi apropiat de sferele spirituale. Şi-a ţinut spiritul în mreele materiei, nu l-a pus în legătură cu Creatorul, unde a luat fiinţă.

Tatăl ne-a dat urzeala şi ne-a dat şi suveica - voinţa cu care să ţesem pânza fluidică a existenţei noastre viitoare. Aşadar, suntem creatorul propriei fericiri sau nefericiri. Faptul că ne aflăm mai sus ori mai os pe scara socială este rezultatul muncii noastre. Am determinat cauze care ne aduc într-o stare plină de mizerii sau într-o stare de belşug. Toată starea noastră prezentă nu ne-a făcut-o Creatorul - cum cred cei care nu cunosc legile cereşti - ci noi am fost făuritorii ei. Dacă am lucrat în acord cu conştiinţa noastră, cu simţul milei şi al iubirii, ne vom ridica sub toate raporturile, iar dacă am trăit contrar legilor morale şi am lucrat după impulsurile trupului şi pornirile pătimaşe, vom cădea în abis, vom avea un loc nefericit, o viaţă plină de boli, de lovituri ale soartei, de lipsuri materiale ori de întunecimea minţii. În loc să urcăm grăbit cărările binelui, frumosului şi adevărului, pentru a aunge la eliberarea vieţii pământene, coborâm în profunzimile întunericului şi ale răului, rămânem în urmă, departe de cursul evoluţiei ce curge grăbit spre perfecţiune.

Dar să vedem pe rând, cum lucrează cele trei forţe - gândul, dorinţa şi fapta - asupra noastră şi a celor din urul nostru.

Dintre toţi factorii care determină viitoarea noastră întrupare şi modul de viaţă desfăşurat în acea întrupare, gândul este factorul cel mai puternic, cel mai hotărâtor. Este firesc să fie aşa, deoarece gândul este opera omului real, a scânteii divine, a spiritului etern, aflat în interiorul nostru. Scânteia divină produce energie, care se traduce în vibraţii în materia divină ce o înveleşte. Aceste vibraţii poartă cu ele ideile, captate altădată din spaţiu şi fotografiate, clişeul lor fiind reţinut în urul spiritului, în perispirit.

Ideea este o lumină învelită într-o porţiune de eter - numită gând, care ia o formă şi posedă o anumită culoare şi vibraţie.

Trebuie să ştim că gândul născut în mintea unui om este mai concret sau mai abstract, mai comun sau mai filosofic, după facultăţile mentale deţinute în viaţa sa actuală. Aceste facultăţi s-au format în timpul vieţii din sferele spirituale ale Pământului, din materia mentală care a frământat mintea omului pe când era întrupat pe pământ, în viaţa sa precedentă. Aşadar gândirea oamenilor este diferită, deoarece vârsta entităţilor spirituale diferă, aşa cum şi trupurile noastre se deosebesc

între ele după vârstă. O gândire comună aparține unui spirit tânăr, o gândire abstractă aparține unui spirit bătrân, trecut prin multe vieți, ridicându-se pe scara spiritualității prin învățămintele trase din existențele trecute.

Din cele expuse rezultă două învățături mari, pe care e bine să le reținem:

1. să nu mai gândim mereu, fără nici un rost, de una de alta, trecând de la un subiect la altul, abordându-le superficial, fără să ne concentrăm în mod serios asupra unui anumit subiect;
2. să nu permitem să se nască în noi - sub influența unor factori invizibili ori sub impresiile celor petrecute în timpul zilei - idei osnice, necuviincioase, de critică ori ură împotriva cuiva.

Dar să vedem care este rațiunea acestor recomandări. Dacă gândim dezordonat şi trecem mereu de la un gând la altul, înşirându-le ca mărgelele pe ață, producem în corpul perispiritual vibrații dezordonate, imagini care abia formate se distrug prin imaginea următoare, şi aşa mereu mai departe. Această furtună, această învălmăşeală de imagini abia conturate, adună în urul nostru o materie haotică, din care spiritul nu va putea extrage, prin analiză, nici o concluzie sau învățătură. O înşirare de imagini dă putință spiritului să facă o analiză a mărimii, intensității şi culorii ideilor, cu alte cuvinte - o comparație ce are ca rezultat o udecată. O înşirare de udecăți dă naştere la un raționament. Dintr-o sumă de raționamente, spiritul extrage o învățătură, ce are ca rezultat final naşterea unei aptitudini, a unei facultăți.

Or dacă gândim mereu fără rost, o adevărată avalanşă de idei confuze şi fugitive va copleşi spiritul, care nu va mai avea un material de udecată clar şi precis, nu se va putea forma un raționament, deci nu va urma nici: un câştig pentru el. Omul va veni în viața ulterioară cu o mentalitate tot atât de inferioară ca cea avută în viața trecută.

În existența noastră terestră, lungă de mii şi mii de ani, urcăm încetul cu încetul scara lui Iacob, scara spiritualității. Dar din nefericire nu există numai suişuri, ci sunt şi căderi spirituale, din cauza unei vieți nesocotite, a unor gânduri osnice, simțuri brutale şi fapte ruşinoase sau criminale. Concluzia este că trebuie să ne silim să acordăm atenție gândurilor noastre şi din când în când să ne oprim mintea din inerția activității ei şi să controlăm ce gândim. Când constatăm că ne-am abătut de la subiectul inițial, să ne întoarcem la el, să stăruim şi să ne concentrăm asupra aceluiaşi gând, pentru ca imaginea mentală croită prima dată să o fortificăm, să o facem mai evidentă, cu un contur mai precis, astfel ca materialul din care se va forma udecata, raționamentul şi învățătura, facultatea ce va rămâne în ultima analiză, să fie puternic. Urmând astfel, mintea noastră devine din ce în ce mai clară, vorbirea mai coerentă, noțiunile mai înalte, raționamentul mai puternic.

Dar să nu urmărim numai claritatea imaginilor, ci mai ales calitatea şi puritatea lor. Pentru aceasta să ne silim să citim, să vorbim, să gândim numai despre probleme serioase, ştiințifice, filosofice sau artistice, idei ce îmbracă frumosul sub toate aspectele, gânduri umanitare sub configurații infinite. Gândind astfel, hrănind mintea cu asemenea subiecte şi evitând discuțiile, cărțile sau filmele obscene, de aventuri, sex, crimă, perversitate şi viață destrăbălată, pe scurt, căutând să înlăturăm orice fel de imagini sau gânduri inferioare, atragem din mediul înconurător particule eterice fine, cu un grad înalt de evoluție. În acest fel perispiritul - instrumentul şi vehicolul spiritului, al eului nostru spiritual, suprem, format din scânteia înconurată de cele trei învelişuri centrale -va deveni din ce în ce mai luminos, va atrage şi emite la rândul său, idei, udecăți şi raționamente, manifestând facultăți superioare, care vor constitui bogăția noastră spirituală, darurile noastre mentale, talanții din viitoarea reîntrupare.

Să urmărim acum procesul petrecut în spirit şi să vedem felul în care gândurile ne pregătesc pentru viața următoare un destin mai bun, ori mai rău decât cel actual.

Spiritul omului, scânteia divină are facultatea de a emite unde vibratorii, care pun în mişcare materia divină a corpului nostru spiritual. Corespunzător acestor vibrații se nasc în corpul spiritual imagini a căror totalitate formează gândirea sa. De asemenea când o persoană vorbeşte, produce vibrații receptate de urechea noastră, şi prin fluidul care înconoară nervul auditiv sunt transmise fluidului ce înconoară cortexul cerebral, iar de aici - prin corpul planetar, solar, universic, cosmic şi divin - aung la spirit, care priveşte aceste imagini, le vede forma, culoarea şi aude muzica lor specială, înțelegând astfel despre ce a vorbit sau gândit interlocutorul nostru. Imaginile se înşiră prin

fața spiritului, ca şi proiecțiile unui cinematograf. Prin urmare, spiritul nu aude sunete ci vede imagini. De multe ori, cuvintele se traduc prin imagini neclare, având formă şi contur nedesluşit, cu intensități abia perceptibile; din această cauză nu sunt înțelese şi ca urmare nu se pot memora. Motivul care a.determinat producerea ideilor dă acestor forme-gânduri anumite culori. Aşa de exemplu, dacă ne-am gândit să cumpărăm un cărucior unui paralitic, ori să dăm un autor bănesc unui nefericit țintuit pe patul său de boală, acest gând de milă se traduce printr-o formă colorată roz, însoțită de un sunet plăcut. Cum mai totdeauna gândurile noastre sunt însoțite de sentimente, după ce imaginile lor au luat naştere, pornesc prin spațiile eterice, producând, sub forma unor cauze, efecte identice cu natura lor înaltă sau oasă. Cei care posedă vederea spirituală văd aceste forme-gânduri asemenea unor ființe colorate şi sonore şi pot urmări isprăvile lor în lumea spațială. Prin dorințele, pasiunile şi gândurile sale nobile sau ordinare, omul este un creator de ființe, reproducând în mic ceea ce Creatorul universurilor a produs în mare. Lumea din urul nostru este plină de hoarde nesfârşite de asemenea creații, agenți producători de bine sau rău, entități benefice sau malefice, forțe ce acționează asupra celui care le-au creat, sau a celor pe care îi vor întâlni în cale.

Durata vieții acestor ființe în spațiu depinde de energia cu care au fost înzestrate de creatorul lor. Uneori viața lor ține numai atât cât a gândit autorul lor, alteori durează săptămâni, luni şi ani de-a rândul. Dar în afară de forța inițială, existența lor se lungeşte şi se întăreşte, prin repetarea aceluiaşi gând în zilele următoare. Dacă autorul lor revine cu gândul la aceleaşi idei, sentimente şi pasiuni sau dorințe, le trimite o nouă cantitate de energie prin care ele se fortifică, dobândind o mai mare putere de rezistență în timp.

Cum lumea este încă destul de înapoiată şi cum fiecare om generează astfel de ființe, spațiile sunt pline de miliarde de asemenea creații, iar cele de acelaşi gen, atrăgându-se unele pe altele, se fortifică prin influențe reciproce şi astfel durata vieții lor se lungeşte, ființa lor capătă o consistență Şi mai mare, iar forma lor un contur şi mai precis. Aşadar trăim într-un roi nevăzut de ființe, cu tendințe benefice ori malefice, create toate de duhurile umane.

O dată create, aceste ființe, forme-gânduri se țin lângă autorul sau generatorul lor, formând în urul său o ceață; prin vibrațiile lor, produc în mintea autorului vibrații similare, acel om gândindu-se din nou la persoana pe care o urăşte sau la o faptă bună. Aşadar aceste ființe îl îndeamnă din nou pe creatorul lor la duşmănie împotriva aproapelui său, ori îl determină să pornească la realizarea actului frumos la care se gândise mai înainte.

Dacă ar exista numai ființele create de propriile sale gânduri şi sentimente, omul ar mai putea câştiga lupta împotriva lor, dar prin gândul său osnic, obscen sau de ură, el atrage din depărtare - asemenea unui magnet - şi alte asemenea ființe malefice, care îl vor năpădi şi îndemna şi mai intens spre senzualitate şi perversiune, spre mânie şi ură.

De aceea, ori de câte ori simțim tendința de a ne irita, de a porni la o acțiune necugetată, să ne amintim că acestea nu sunt manifestările spiritului nostru, ci îndemnul ticălos al creațiilor malefice din urul nostru. Atunci să revenim hotărâți la calm, la ideea că toți sunt frații noştri, că însăşi piatra este un frate al nostru mai mic, o creație - asemenea nouă - a Tatălui ceresc. Dacă ne-am scuturat de ideile negre sau răutăcioase, calmul se aşterne peste sufletul nostru, devenim mai cuminți şi nu mai atârnăm destinului nostru încă o ghiulea, care să ne rețină alte veacuri pe treapta evoluției pe care ne aflăm.

Când aceste ființe malefice vor întâlni în hoinăreala lor un om liniştit - un suflet curat, credincios Tatălui, străduindu-se să nu facă rău nimănui, nici cu gândul - ele vor fi respinse asemenea benzilor de hârtie din fața unui ventilator, neputându-se apropia de el, nu-l vor putea influența. Acest om pur, cinstit şi blând, va atrage către el, asemenea unui magnet uriaş, toate ființele şi entitățile benefice, care au fost create de alții, prin gânduri sublime de rugăciune, milă, iubire şi generozitate.

Războaiele, revoluțiile, mişcările muncitoreşti şi altele de genul lor sunt provocate de gândurile de duşmănie, răzbunare, uneltire ale multora. Ele plutesc în spațiu ca ființe[1] nevăzute, pline de energie potențială, ca uriaşe baterii, şi la un moment dat izbucnesc, se manifestă în planul fizic, împingând indivizii, masele la acțiuni militare ori la revoluții, mişcări ale gloatelor

inconştiente. Drodia societății umane, asemenea unei fiare, se aruncă în luptă, ucide, distruge, dărâmă instituții, fură şi efuieşte, dreptatea pierind pentru un moment.

Multe mişcări politice, militare, economice, culturale au fost pregătite prin manipulări, urziri de gânduri, cuvântări sau scrieri provocatoare, care de fapt s-au acumulat în spațiu, de unde apoi s-au revărsat os, în planul fizic, sub influența lor omul distrugând totul şi lăsând în urma sa ruină şi doliu.

Chiar crimele se înmulțesc când ura aunge la paroxism. Omul vorbeşte azi de rău, mâine se înfurie, poimâine blestemă şi făgăduieşte răzbunare. Mereu pornesc din ființa sa gânduri de mânie sau de ură atroce, care se acumulează în spațiu. Acest munte de ură se ridică din mentalul milioanelor de oameni rămaşi încă în.stare înapoiată - asemenea particulelor de apă ce se evaporă de pe suprafața oceanelor - formând în spațiul din urul pământului nori întunecați, care lucrează apoi asupra tuturor, dar în special asupra generatorilor lor; astfel crimele se țin lanț.

Frica este o altă forță care lucrează asupra mulțimii - mai ales asupra omului necredincios - provocând boală sau inactivitate. Frica slăbeşte trupul, mentalul revenind mereu la obiectul fricii, micşorează rezistența trupului, până când într-o zi omul cade lovit chiar de ceea ce îi era frică, de ceea ce rnereu a născut şi hrănit cu gândul: boală, pagubă etc.

Prin urmare, gândurile duşmănoase sau de teamă ale omului creează ființe malefice, care vor împiedica pe autorul lor şi pe alții să progreseze spiritual, făcându-le fără voia lor o atmosferă ; fluidică plină de imagini, de forțe generatoare de teamă, duşmănie etc. Aşadar fiecare om se coboară pe sine, dar în acelaşi timp împiedică o lume întreagă să progreseze. Prin acest fapt, omul nesocotit este un generator de rău, creând bariere în evoluția generală a umanității, care în mod firesc tinde spre mai bine. În acest fel, sufletul său se încarcă cu o povară mai mare şi destinul său viitor va fi nefericit sub toate raporturile.

Toate gândurile care trec prin mintea unui om, în viața sa terestră, conțin o imagine infinit de : mică, depusă în arhiva sa nepieritoare. Când spiritul trece bariera morții fizice şi porneşte la drum, îşi va vedea în planul analizelor, cercetărilor şi concluziilor trase din materialul adunat,- adică în sfera sa proprie, corespunzătoare vibrațiilor corpului său spiritual - toate aceste imagini, care vor defila prin fața spiritului asemenea unei armate în fața comandantului. Omul îşi vede atunci toate actele, pornirile, dorințele şi gândurile din viața sa terestră.

[1] Aceste ființe-gânduri colective, denumite egregor, se nasc din sânul unei comunități mai mari de oameni sau al unui popor, atrăgând din sferele spirituale entități care se întrupează, exprimând şi materializând gândurile şi sentimentele grupării respective. Egregor-ul fiecărei grupări umane are o formă şi culoare particulară, exprimând gândurile, sentimentele şi dorințele comune ale membrilor grupării respective. Orice grupare, orice mişcare culturală, religioasă, artistică, ştiințifică, politică, socială, sportivă etc, are un egregor. Uneori egregor-urile unor popoare luptă între ele, în sferele inferioare ale Cerului, după care izbucneşte pe pământ un război între popoarele respective. Ar fi bine ca toate grupările, popoarele şi diferitele mişcări spirituale şi culturale să inițieze formarea unui egregor al păci şi iubirii, al binelui, frumosului şi adevărului.

Aceste imagini hotărăsc calitatea corpului său planetar, felul de viață, caracterul şi facultățile sale, într-un cuvânt destinul din viața sa următoare. Prin urmare, omul poartă cu sine arhiva în care se află înregistrate toate viețile sale umane, de la început şi până la sfârşit, cu toate actele, împreurările, locurile pe unde şi-a desfăşurat viața, relațiile avute cu alții, pornirile, pasiunile, dorințele şi gândurile sale.

S-ar părea că ceea ce relatez sunt simple afirmații. Ei bine, în maoritatea cercurilor de revelație existente pe pământ, entitățile spirituale misionare, care doresc să-i lumineze pe frații lor pământeni, ne aduc la cunoştință adevărul că omul poartă cu sine, înscris în corpul său divin, tot ce a suferit, gândit, vorbit sau făcut în lungul şir al reîntrupărilor sale. O afirmație de acest fel - a cărei valoare este incalculabilă pentru reformarea comportării omului şi a concepției sale de viață - nu poate fi primită prea uşor. Ea are nevoie de verificări, de probe şi experimente. În capitolele precedente, am arătat câteva din experimentele unor specialişti în această materie - Rochas, Bouvier, Gibier, Lancelin etc. - prin care s-a dovedit clar şi neîndoielnic că spiritul omului poartă cu

el, înscris cu litere eterice, acţiunile tuturor vieţilor sale anterioare. Am citat cazuri în care unele persoane uşor sensibile, adormite de magnetizatori, au descris una sau mai multe din vieţile lor trecute.

Formele gândurilor care pluteau prin spaţiu au pierit demult, dar imaginea lor, depozitată în materia divină a spiritului, a rămas pe veci. Tot pe veci au rămas înscrise imaginile lor şi în materia eternă, memorială a planetei şi a universului nostru. Ele s-au fotografiat pe această materie ca pe o placă fotografică. Tot ce s-a petrecut în noaptea veacurilor pe pământ - fenomene meteorologice, maree, cataclisme, războaie, apariţii sau dispariţii de continente sau forme de vieţuitoare etc. - s-au înscris pe această materie arhivă a Pământului. Cât timp va trăi Pământul şi cât timp va exista acest univers, tot ce a gândit un om, tot ce a dorit şi simţit în lunga lui serie de vieţi pe diferite planete, va rămâne întipărit în această arhivă a Cerului. În aceste profunzimi abisale ale Cerurilor se găsesc toate clişeele a tot ce a fost odată sau tot ce a gândit, simţit şi făcut omul.

Cu toţii privim cerul, dar nu vedem imaginile din această arhivă, formată dintr-o materie eterică invizibilă ochiului nostru. Cu toate acestea, există persoane - întrupări ale unor entităţi spirituale evoluate - care au darul divin de a citi memoria eterică a Pământului. Acestor persoane li s-a zis că au darul clarvederii, iar facultatea lor a fost numită psihometrie.

Pentru a găsi cărarea către Arhiva Cerului, unde sunt înscrise faptele, sentimentele şi dorinţele unei persoane care nu este de faţă, clarvăzătorul are nevoie de fotografia persoanei sau de un obiect oarecare - îmbrăcăminte, biuterie - purtat de persoana respectivă. Fotografia sau eterul ce însoţeşte obiectul - degaat din persoana care l-a purtat - călăuzeşte spiritul clarvăzătorului până la clişeele înscrise în Cer, pe care le citeşte. Clarvăzătorul vede tot ce; a făcut persoana respectivă în viaţa sa, împreurările prin care a trecut, bucuriile de care a avut parte, suferinţele şi pierderile întâmpinate. Uneori descrierea este atât de exactă şi de amănunţită, încât îi uimeşte pe cei din ur. Clarvăzătorul nu face decât să urmărească înşirarea panoramică a locurilor şi evenimentelor prin care a trecut o persoană, întocmai ca un spectator ce priveşte un film despre viaţa unui om.

Marile duhuri, membrii uriului suprem - orânduitorul vieţii oamenilor - privesc în marea Carte a Creatorului şi citesc trecutul duhului pentru a-i stabili programul viitoarei sale vieţi pământeşti.

Iată de ce trebuie să fim atenţi mereu la gândurile, vorbele şi faptele noastre, pentru că toate se înregistrează şi se plătesc. Acesta e comandamentul, dar bietului om trupesc îi este foarte greu să nu greşească.

De dimineaţa până seara, când ne culcăm, gura ne-a mers mereu şi de cele mai multe ori am doenit, criticat, ocărât sau blestemat. Acest fel de acţiuni sunt aproape neînsemnate faţă de infinitatea gândurilor ce ne-au trecut prin minte de dimineaţa până seara. Ele mai rar sunt de laudă sau cu un fond de iubire. Cele mai multe planuri ale omului sunt de răzbunare, în care gelozia se ţese cu invidia. Mai toate au ca bază personalitatea noastră, ego-ul nostru, presupus a fi ofensat sau micşorat. Dacă vrem să reprezentăm raportul dintre cele trei categorii de acţiuni omeneşti dintr-o zi, am atribui numărul 1 greşelilor cu fapta, 100 pentru cele cu vorba şi 10.000 pentru cele cu gândul. Aşadar omul face cele mai multe greşeli cu gândul.

Fericit este omul care nu greşeşte cu fapta; însutit mai fericit este cel care nu vorbeşte de rău pe aproapele său şi nespus de fericit va fi în viaţa viitoare, omul care se va sili să nu greşească deloc cu gândul.

Din cele expuse, se înţelege că atunci când entitatea spirituală are un instrument fin la îndemână poate realiza opere delicate, iar atunci când dispune de un instrument mai grosolan nu poate face decât lucrări comune.

Ştim că gândurile creează facultăţile, tendinţele şi concepţiile omului. Ştim că suntem chemaţi - punând în acţiune voinţa noastră şi o atenţie deosebită - să ducem o existenţă liniştită, înţeleaptă, sfinţită şi iubitoare, căutând mereu să ne instruim şi să alinăm durerile altora, cu fapta ori cu vorba, să ne străduim să treacă prin mintea noastră gânduri generate de preocupări ştiinţifice, filosofice ş artistice. Gândind astfel mereu se naşte în spirit, din ce în ce mai imperios, tendinţa de a-şi realiza şi pune în practică gândurile. Aunşi în spaţiu, intensificăm într-o asemenea măsură aceste gânduri, încât la viitoarea reîntrupare venim cu ele, sub forma unor daruri înnăscute, venim cu porniri ori

facultăți care uimesc pe toți cei care le constată sau aud de ele. Gândind mereu la probleme înalte, duhul se obişnuieşte cu asemenea gânduri, cele comune provocându-i durere.

Iată aşadar că după felul cum am gândit într-o viață ne pregătim o stare superioară sau inferioară, în viața următoare. Să nu ne mai mirăm arunci de ce unul prinde înțelesul unei expuneri mai repede şi altul mai greu; de ce unul e dispus să învețe mai repede algebra, care comportă noțiuni abstracte, iar celălat nu şi le poate însuşi; de ce unul are dispoziții filosofice şi altul nu se poate ridica de la gândirea comună, şi aşa mai departe. Acesta este înțelesul progresului nostru mental, dintr-o viață în alta. Acesta este mecanismul urcuşului spiritual pe scara existenței terestre, pentru ca în fiecare viață să adăugăm la cele câştigate într-o existență precedentă o nouă facultate, o nouă dispoziție spre mai bine, spre o mai mare înțelepciune.

Cred că oricine a urmărit aceste rânduri, înțelege că numai astfel se ridică omul din întunericul minții sălbaticului până la lumina minții savantului, şi de aici la înțelepciunea îngerească a sfântului. Acesta este rostul existenței noastre terestre, să ne ridicăm mereu la cumințenie, la înțelegerea că totul din urul nostru este Divinitatea manifestată, că toți oamenii sunt copiii aceluiaşi Tată Creator, prin urmare suntem frați, şi trebuie să ne iubim.

Prin bunătate întărim toate facultățile divine care zac adormite în scânteia noastră şi devenim entități spirituale luminoase, cu puteri uimitoare, ființe care vom contribui la progresul a tot ce ne înconoară.

A doua categorie de energii desfăşurate de om în viața sa pământeană sunt dorințele. Acestea ne îndeamnă cu toată puterea să intrăm în stăpânirea lucrurilor plăcute, să obținem bani, case, moşii, obiecte de artă etc. Dorința este motorul care ne mână spre onoruri şi plăceri de tot felul, pe scurt - către tot ce aparține vieții pământene.

Dorințele sunt aspectele voinței spiritului, degradate şi pervertite de corpul nostru planetar, care cere satisfacția năzuințelor sale terestre, întrucât aparține globului pământesc.

În faza actuală de evoluție, maoritatea oamenilor este animată de dorințe inferioare, cu toții alergând să-şi satisfacă pântecele cu cele mai scumpe şi felurite bunătăți, toți doresc să se înalțe în ochii semenilor săi prin glorie, renume, onoruri şi vanități efemere, neinteresându-i ce va fi dincolo.

Puțini, foarte puțini, spiritele bătrâne stau deoparte şi duc o viață retrasă, pioasă, căutând să-şi îmbogățească mintea cu noi cunoştințe, arătând o blândețe ce cucereşte, iertând greşelile celor care le fac rău, ştiind că sunt spirite tinere, care abia urcă scara spiritualității. Entitățile spirituale bătrâne fiind întrupate doresc şi ele ceea ce este în legătură cu viața fizică - întrucât şi ele sunt oameni - dar mai presus de toate urmăresc cu nesaț ceea ce înnobilează sufletul, ştergând lacrimile altora, povățuindu-i şi autându-i pe semenii lor.

Corpul nostru planetar se formează în funcție de calitatea şi puritatea dorințelor noastre. Dacă ne fură poftele către îmbrăcăminte luxoasă, biuterii, automobile costisitoare, case de prisos etc, corpul nostru planetar va aspira din atmosfera eterică a pământului materie vie inferioară. Dacă ne conducem spre o viață tihnită, indiferentă față de lux, de lumina înşelătoare a vieții terestre, corpul nostru planetar aspiră materie planetară de cea mai fină calitate.

Materia eterică - fină sau grosolană - va determina după părăsirea vieții terestre, după moartea biologică, simțăminte superioare sau inferioare, bucurii ori mâhniri, dureri sufleteşti ori fericire.

Aşadar dorințele contribuie, în mod fatal, la formarea unui corp planetar mai delicat sau mai grosolan, în viitoarea noastră reîntrupare.

Venind la o nouă întrupare, duhul va influența, prin constituția sa, fetusul din pântecele mamei sale, determinându-l să ia o formă incorectă. Un corp planetar cu metehne va determina formarea unui corp vital slab, care va conține, potențial, cauzele unui sistem cerebral slab, a viitoarelor boli, a epilepsiei şi în general a tuturor bolilor nervoase. Dacă omul va persista multă vreme pe această cale nesocotită, viitorul său trup se va forma incorect.

Pentru că dorințele înscrise în corpul planetar trebuie realizate cândva, omul se va naşte, în viitoarea lui reîntrupare, în mediul în care dorințele din existența sa precedentă vor putea fi satisfăcute. Dacă a fost animat de dorințe superioare, el se va naşte într-o țară, familie şi mediu civilizat, oferindu-i-se posibilitatea să se ridice mai sus şi să-şi realizeze dorințele superioare. Dacă a fost stăpânit de dorințe lumeşti, va căuta să se nască acolo unde aceste forțe vor fi cheltuite,

risipite, în anumite împreurări se poate întâmpla ca o dorinţă, o pasiune, să nu poată fi împlinită nici în noua întrupare. In acest caz ea va fi urmărită veacuri de-a rândul în viitoarele întrupări, până când, în fine, se va realiza.

Dorinţele sunt forţe, care nu se sting veacuri peste veacuri, negăsindu-şi echilibru decât în ziua împlinirii lor. Cu alte cuvinte, dorinţele sunt forţe care-l fac pe om capabil să realizeze un obiectiv, să conducă spiritul spre realizarea sa, după care încetează de a mai fi o forţă.

În fine, destinul se mai făureşte şi cu ceea ce faptuieşte omul în lumea fizică. Aceste acţiuni pot folosi sau dăuna persoanelor cu care el vine în contact. Cu alte cuvinte, faptele noastre de tot felul - din copilărie şi până închidem ochii - lucrează asupra noastră şi a celor din urul nostru, fericindu-i sau nenorocindu-i, împiedicându-le sau favorizându-le evoluţia. Toate faptele exercitate asupra fiinţei sau bunurilor unui semen, se înscriu în corpul nostru divin, precum şi în Arhiva Cerului, determinând felul nostru de viaţă în viitoarea reîntrupare. De orice natură ar fi fapta, ea va trebui neapărat să-şi găsească satisfacţia, după care va urma plata sau răsplata ei.

Acţiunile noastre sunt rezultatul unor cugetări şi dorinţe. Gândurile şi dorinţele au lucrat asupra spiritului, până l-au determinat să intre în acţiune. Tocmai prin faptul că au avut loc cugetări şi dorinţe, înseamnă că acţiunile sunt efectul, exprimarea finală, a unor cauze - gânduri şi dorinţe - produse în existenţa anterioară. După ce gândurile şi dorinţele au găsit o posibilitate de exprimare, un mod de realizare, nu vor mai exercita nici un imbold asupra spiritului, asupra omului intern. Dar dacă exprimarea, tradusă prin fapte, va produce o nouă durere, pagubă etc, aceste fapte se vor transforma în cauze noi, care vor deveni forţa creatoare a unor efecte noi, care îşi vor cere dreptul de a se manifesta şi înfăptui cândva.

Orice acţiune lasă o urmă nepieritoare în duhul omului. Dacă repetăm mereu aceeaşi acţiune, ea se încetăţeneşte în fiinţa noastră trupească, devine automată, conform legii obişnuinţei. Or un asemenea automatism pune în general un zăgaz, o barieră celorlalte manifestări ale ego-ului nostru. Noroc că această stânenire nu durează decât atât cât durează trupul care contractase acest automatism. La crearea viitorului corp fizic, aceste obiceiuri nu vor mai exista, pentru că noul trup nu mai are nimic comun cu corpul fizic din întruparea trecută.

Să vedem acum modul cum faptele noastre ne leagă, pe viitor, de persoanele cărora le-am făcut bine sau rău.

Omul este o fiinţă sociabilă. Ca probă a acestei afirmaţii este faptul că fiind izolat, deşi va fi înconurat de toate înlesnirile vieţii, omul se va simţi nefericit, Or, convieţuirea sa cu alţii aduce cu sine neapărat influenţe reciproce - acţiunile unora asupra celorlalţi. Aceste acţiuni pot fi în legătură cu bunurile pământeşti, cu fiinţa sau trupul, ori cu sufletul.

De exemplu aflăm că un coleg de şcoală este în mare nevoie materială, că este literalmente muritor de foame, Dacă sufletul nostru e răscolit de milă pentru acest semen necăit, ne vom duce şi-i vom da bani, lucruri necesare, îmbrăcăminte, şi-i vom ridica moralul printr-o vorbă duioasă, de încuraare. Fapta noastră nu va rămâne doar ca o expresie a bunătăţii, ci va naşte o legătură karmică între noi, care va lucra asupra sa, în vecii vecilor, până când îl va determina, în alte existenţe, să ne plătească sub forma unui spriin oarecare material. Numai prin această faptă a lui destinul a fost satisfăcut, datoria achitată.

Să luăm şi un alt exemplu. Simţindu-se pe patul de moarte, un om îl roagă pe un frate să accepte îngriirea copiilor săi şi administrarea averii lăsate. Or dacă acest om nu are o conştiinţă înaltă şi o inimă miloasă, va cheltui din averea copiilor în folosul său. În veacurile ce vor urma, acest om va fi urmărit pentru fapta sa, căci şi-a legat existenţele sale viitoare de soarta acestor moştenitori nefericiţi. Când nu se va aştepta, într-una din existenţele viitoare, va fi deposedat, la rândul său, de un altul, rămânând în mizerie, pentru ca astfel legea divină să fie aplicată. Atunci va învăţa lecţia amară: omului nu îi este îngăduit să ia din bunul altuia.

Se poate întâmpla ca mila şi iubirea noastră, conştiinţa că toţi oamenii suntem copiii aceluiaşi Creator, să ne ducă la căpătâiul unui om care zace bolnav şi n-are pe nimeni să-i dea un pahar cu apă, să-l îngriească, să-i şteargă lacrimile şi să-i amintească adevărul că nu e singur pe lume şi că Tatăl nu l-a părăsit. Fapta aceasta ne leagă de fratele nostru şi în existenţele viitoare, tocmai când vom fi mai singuri, mai lipsiţi de căldura sufletească, ni se va plăti gestul făcut în veacurile trecute.

Astfel de exemple se pot înşira în sute şi mii de chipuri. Dacă am autat pe plan material, ne vom bucura în viitor de un destin favorabil sub aspect material. Dacă am fost pentru semenul nostru cauza mizeriei sale materiale sau fizice, vom avea un destin deplorabil, născându-ne în circumstanţe care ne vor provoca suferinţe fizice, sau mizerii materiale.

Urmările karmice sunt independente de motivul care ne-a decis să facem o faptă oarecare, bună sau rea. Dar să nu pierdem din vedere că motivul va avea un rezultat hotărâtor în destinul viitor al omului. Aş putea spune că dintre cei doi factori - acţiune şi motiv - motivul este precumpănitor faţă de fapta produsă. Pentru o înţelegere mai clară, să luăm trei exemple.

1. Un om bogat, având multe proprietăţi, lasă un imobil pentru adăpostirea, creşterea şi educarea copiilor orfani. Este o faptă foarte frumoasă, care va aduce roade karmice, inevitabile în vieţile sale viitoare. Dar omul nu a făcut acest gest doar din milă, ci împins şi de un gând ascuns, de mândrie, de vanitate, să se recomande atenţiei lumii. Cei doi factori - acţiunea şi motivul - îşi vor produce fiecare efectul lor. Actul prin care atâţia copii nefericiţi vor fi scăpaţi de mizerie, devenind oameni cu un rost în societate, va contribui ca în viaţa sa viitoare să se bucure de o existenţă şi mai îmbelşugată decât cea actuală. Dar omul se va simţi ca un parvenit, în milocul luxului şi al comodităţii sale. Va fi mereu umilit, ca o consecinţă a mândriei sale de altădată. Vedem că fapta a adus consecinţele sale - o existenţă îmbelşugată, iar motivaţia - vanitatea şi mândria, care sunt atribute sufleteşti, au adus consecinţe sufleteşti - umilinţa, izolarea şi dispreţul fiinţei sale.

2. Un om a furat, a înşelat o viaţă întreagă, şi totuşi inima sa nu a murit cu totul în faţa milei. Din ce a furat şi adunat, aută o văduvă, creşte un copil orfan, bucură un nefericit. Autându-şi semenii, omul se va bucura pe viitor de o viaţă înlesnită din punct de vedere material, dar pentru că a produs pagubă, pentru că s-a bucurat de bunul altuia, va fi ocolit mereu de lume, şi va trece prin paguba cu care îşi păgubise odinioară semenii. După cum făcând binele a recoltat binele, tot aşa, cel care a produs răul va recolta răul, chiar dacă a fost împins de motive altruiste.

3. În vederea bunului mers al instituţiei, directorul îl dă afară pe un funcţionar incorect. Motivul a fost lăudabil: să fie un exemplu şi să stabilească ordinea în instituţie. Dar funcţionarul incorect a fost lovit în existenţa sa materială. Pentru motivul de a fi corectitudine în viaţa oamenilor, fostul director se va reîntrupa cu dispoziţii sufleteşti prin care va fi ordonat, liniştit şi mulţumit de el şi starea în care se află. Dar, în viaţa trecută aruncând pe drum un frate de-al său, lipsindu-l de pâinea cea de toate zilele, va trebui să guste neapărat, măcar temporar, lipsa prin care a trecut fratele său. !

Prin urmare, una este fapta comisă, şi alta motivul. Dar vreau să subliniez - între fapta fizică şi motivul care a determinat-o, motivul are o putere mai mare în orânduirea viitorului destin.

Într-o viaţă sau în mai multe, producem când bine, când rău, faţă de atâtea persoane din urul nostru, încât revenind în viaţa viitoare, nu putem plăti dintr-o dată toate faptele rele, clevetirile răspândite ori gândurile urâte cu care am umplut spaţiul, adresându-le fraţilor noştri. Motivele pot fi multiple. E posibil ca în timpul întrupării noastre actuale să nu se fi întrupat persoanele către care am contractat datorii, legături karmice, în viaţa sau vieţile precedente. Se poate ca aceste persoane să se fi întrupat odată cu noi, dar potrivit destinului lor, s-au întrupat în alte ţări, sau chiar dacă trăiesc în aceeaşi ţară, se pot afla într-un alt nivel social, fără să existe posibilitatea unui contact între noi, prin care să ne achităm datoria faţă de ele. Cum legea justiţiei divine trebuie împlinită, urmează că vom reveni de mai multe ori la viaţa fizică, pentru ca odată şi odată să venim în raport direct cu toţi cei faţă de care suntem datori cu reparaţii.

În lumea spaţiilor există entităţi spirituale strălucitoare, de a căror vechime şi evoluţie nu avem nici o noţiune. Aceşti îngeri, cu rolul special de a regla şi stabili ordinea achitării datoriilor contractate de duhurile umane, aleg din lista cea mare, din totalul greşelilor, al destinului nostru, o anumită cantitate, pe care ne-o dau spre achitare într-o întrupare, urmând ca restul să fie plătite în vieţile următoare. Îngerii combină o mulţime de dispoziţii fizice şi sufleteşti, pentru ca anumite obligaţii din marea noastră datorie să fie achitate. Ei conduc spiritele la reîntrupare într-o anumită naţiune, după aptitudinile câştigate de duhul respectiv, şi orânduiesc astfel ca întruparea să aibă loc într-un rang social, într-un trup şi într-un moment favorabil pentru achitarea datoriei încredinţate

spre plată la pornirea într-o nouă viața terestră. De regulă, această orânduire se face cu oamenii aflați pe treptele inferioare ale scării evoluției spirituale.

Entitățile spirituale mai bătrâne, cunoscătoare a marii legi evolutive, dorind să se dezrobească de cătuşele greşelilor din trecut, pentru a se ridica în lumina Cerurilor, caută să-şi ia o porție cât mai mare, cât mai dureroasă, din destinul lor, achitându-şi mai repede datoria adunată în timp de mii de veacuri. Aşadar ele îşi făuresc singure programul vieții viitoare.

Trecând din lumea eterică în cea fizică, bietul spirit a uitat totul, şi când mizeria, prigoana şi o viață plină de dureri şi lacrimi îl copleşesc, se miră de atâta nefericire şi datorită neştiinței sale se revoltă: „Cu ce am greşit Doamne de sunt atât de pedepsit?” A uitat sărmanul că singur şi-a ales această viață sfâşietoare. Nu i-a impus nimeni, nici chiar Creatorul, alegând-o acolo sus, pe când ştia de legile care duc la splendorile negrăite ale vieții spirituale.

Cum suma greşelilor adunate veacuri nenumărate este foarte mare, şi cum ea nu se poate achita într-o singură viață, omul revine mereu la viața terestră, întrupându-se până când va şterge toate greşelile adunate în trecut. Omul revine mereu în trup, născându-se în locurile unde sunt întrupate duhurile cu care a contractat cândva legături spirituale, în bine sau în rău, trăind acum ca frați, ca soți, ca părinte şi copil, ori ca buni prieteni. Pe parcursul noii existențe terestre duhurile îşi achită datoriile acumulate una față de cealaltă, prin bucurii comune, iubire şi spriin până la sacrificiu. Astfel, ura din alte vremuri se va şterge prin iubire, efuirea de altă dată se va compensa prin sacrificiul şi dăruirea de acum, şi aşa mai departe.

Să luăm un exemplu.

Un copil se naşte într-o familie săracă, de care este legat prin trecutul său. Părinții săi fiind sănătoşi şi fizicul lor având anumite însuşiri estetice, dau copilului, prin ereditate, un trup sănătos şi o înfățişare atrăgătoare. Într-o viață precedentă, duhul acestui copil a făcut un mare bine unui om, pe care acum destinul l-a adus să se nască în preama acestei familii. Deşi copilul s-a născut în sânul unei familii sărace, îi este hărăzit să dispună de o mare avere. Cei din spațiu, care caută la marea operă a Creatorului, combină astfel condițiile ca datornicul de altădată, fiind acum, om bogat, să nu aibă copii şi totuşi să-şi dorească. Văzând acest copil frumos şi inteligent, bogătaşul îl place nespus de mult şi îl cere de la părinții săi săraci pentru a-l adopta, educa şi creşte ca pe copilul său. Copilul - fostul filantrop, care l-a scos din mizerie pe actualul bogătaş, îşi primeşte răsplata faptei din partea datornicului său de odinioară, care îi pune acum la dispoziție întreaga avere.

Pentru neştiutori, asemenea împreurări par născute „din întâmplare”, ele fiind de fapt efectele unor cauze produse în trecut. Destinul cere desfăşurarea evenimentelor după modul cum era conduita omului în trecut. În felul acesta, ustiția divină se aplică fără greşeală şi fără îndurare. Astfel omul, Pământul, universul întreg merg în scurgerea timpului fără de sfârşit din progres în progres.

Din cele expuse în acest capitol al destinului, înțelegem că trupul nostru, este clădit după calitățile corpului vital, la rândul său corpul vital a fost construit conform corpului planetar, acesta conform corpului mental, care îşi ia forțele necesare şi se supune destinului spiritului coborât la reîntrupare. Corpul nostru vital va fi construit de spiritele constructoare, în funcție de calitatea materiei mentale acumulate şi în funcție de sentimentele frumoase sau urâte de care am fost animați în viața trecută. De asemenea, corpul vital este făurit conform anumitor datorii pe care le avem de plătit din lista mare a greşelilor noastre.

În jurul corpului vital sau dublului eteric, se orânduieşte un complex de celule, sisteme şi aparate - ca într-un tipar sau model - pentru a forma un tot unitar, un corp fizic cu o înfățişare mai comună sau mai frumoasă, cu Un sistem cerebrospinal mai fin ori mai redus. Acest corp fizic va fi o temniță pentru bietul spirit; mai strâmtă sau mai largă, mai întunecată sau mai luminoasă, după cum i-au fost faptele din viața trecută. Spiritul, omul adevărat, va lucra în această temniță pe cât îi va permite lumina şi spațiul ei, pe cât îi permite sistemul cerebral, va lucra cu facultățile sale făurite prin gândurile de altădată. Deşi încătuşat şi mărginit în această viață, spiritul poate gândi, simți, dori şi face ca viața sa viitoare să fie mai uşoară, mai liberă şi cu puteri mai mari, sau va face ca facultățile sale viitoare să fie şi mai reduse, viața sa şi mai tristă.

Omul este împricinatul, acuzatorul, udecătorul şi victima sa proprie. El face greşeli, se udecă, se condamnă, îşi construieşte temniţa pedepsei sale, se mărgineşte sau se înalţă în puteri spirituale.

Destinul colectiv

In existenţa sa terestră, omul nu cunoaşte legile care conduc universul, ducându-şi viaţa fără să ştie nimic despre marile scopuri ale Divinităţii.

Când faptele sale rele s-au acumulat prea mult, când gândurile şi vorbele au creat în preama sa o lume nevăzută, împiedicând aungerea fluidelor superioare până la el, copleşit de povara păcatelor sale adunate din viaţă în viaţă, omul va fi smuls din seria nesocotinţelor sale, printr-o zguduire sufletească puternică. Acest seism îl va aduce la o altă concepţie, la o altă înţelegere a adevărurilor, a legilor, a legăturii dintre el şi cauzele create de el. În vederea acestui scop, destinul său este astfel alcătuit încât viaţa trupească să-i fie brusc curmată, printr-o moarte violentă în război, revoluţie, incendiu, cutremur, naufragiu, catastrofa feroviară etc.

Toţi cei desemnaţi de Forţele cereşti, de spiritele executoare ale legii destinului, să treacă printr-o moarte violentă, vor fi adunaţi într-o zi la un loc, fiind puşi în situaţia de a pieri brusc din existenţa lor fizică. Se vor îmbarca pe acelaşi vapor - care va naufragia, trenul lor va deraia, vor merge la un teatru, unde vor fi carbonizaţi de un incendiu etc. Însă vor scăpa toţi cei nedestinaţi acestui fel de a pleca din lumea fizică, neavând în destinul lor datorii de plătit printr-un accident sau catastrofă. Aceştia vor pierde trenul sau vor renunţa în ultimul moment de a mai pleca cu acel tren sau vapor, vor scăpa ca prin minune din milocul unei catastrofe seismice sau a unei înspăimântătoare ploi de gloanţe etc. Cazul se va prezenta mulţimii neştiutoare ca fiind „o scăpare providenţială”, dar în realitate a fost determinat de legea cauzalităţii.

Ca să ilustrez acest fel de expiere al destinului colectiv, şters printr-o suferinţă comună, voi cita un caz petrecut în ţara noastră. În anul 1930 presa română a publicat date asupra nenorocirii petrecute în comuna Costeşti, udeţul Argeş. În Săptămâna Patimilor, în preama comemorării învierii Domnului nostru Isus Christos, s-a aprins, de la o lumânare, biserica de lemn, arzând 110 persoane. Un cerc de revelaţie din Bucureşti, a primit, prin intermediul unui medium, o comunicare referitoare la acest caz. Iată textul comunicării:

„Sunt mai bine de trei sute de ani de când prin apusul Europei oamenii se ucideau între ei, pentru ideile lor religioase. În Franţa, sub instigaţia preoţilor, cetăţenii catolici îi urmăreau şi-t exterminau pe hughenoţii protestanţi. Cu toate prigonirile şi suferinţele îndurate, hughenoţii au preferat să moară decât să se lepede de credinţa lor.

La acea epocă, într-un mic sătuc, pitit la poalele munţilor Ceveni, s-a ascuns o mână de hughenoţi, goniţi ca fiarele sălbatice, catolicii considerându-i eretici. Aici, neavând biserică, să se roage lui Dumnezeu, se furişau noaptea unul câte unul pe drumuri ascunse, pe cărări pline de spini, către un punct mai ridicat al muntelui, unde se adunau într-un adăpost de vite, făcut din trunchiuri groase de lemn şi scânduri.

Nu departe de acest sătuc, era un orăşel unde îşi avea sediul episcopul catolic din partea aceea. E Săptămâna Mare, se ţin predici prin toate bisericile catolice, ocazie cu care se tună şi fulgeră în contra ereticilor. Între altele, episcopul din acest oraş spuse: «A-i distruge pe aceşti oameni este o binefacere, este a face un lucru plăcut domnului, a câştiga un loc în cer»-, şi apoi cu un gest larg le dădu binecuvântarea. «Duceţi-vă, căutaţi-i şi oriunde îi veţi găsi, denunţaţi-i».

O voce ascuţită de femeie se ridică din milocul mulţimii: «Eu cunosc un cuib de hughenoţi, ştiu unde se adună, şi peste câteva ore se vor întruni acolo. Să mergem să-i distrugem». Din mulţime se desprinse o ceată de 110 persoane - bărbaţi, femei şi tineri - şi prin drumuri ascunse, necunoscute nefericiţilor de hughenoţi, s-au dus până la locul lor de rugăciune.

Sub adăpost se aflau 73 de persoane, înălţând cu sufletul pierdut rugi fierbinţi către Cel Atotputernic. Cei veniţi au înconurat adăpostul, au aprins torţe şi i-au dat repede foc. Bărbaţii ţinteau cu archebuzele încărcate, gata să ucidă pe oricare ar da să fugă din această casă de rugăciune. Predicatorul observă grozăvia, îşi dădu seama că nu mai este nici o scăpare. Cu vocea tremurândă de emoţie, zise: «Fraţilor, a venit vremea să dăm socoteală Domnului de .viaţa noastră.

Bunul Dumnezeu să ne ierte păcatele, slăbiciunile şi groaza de care sufletele noastre sunt cuprinse acum, şi să ierte şi pe nenorociţii care ne-au urmărit cu ura lor, precum i-a iertat Mântuitorul pe călăii Săi». A doua zi - sărbătoare mare printre catolici. S-a mai distrus un cuib de şerpi. Sus pe munte nu a mai rămas decât o mână de cenuşă, oase calcinate, o Biblie arsă pe la colţuri - Cuvântul Domnului nu piere.

Aţi iertat voi martiri, dar legea dreptăţii, legea cauzalităţii nu se poate înlătura. Acţiunea nesocotinţei lor va trebui să aibă urmări, sancţiuni!

Trei sute şi mai bine de ani, spiritele acestor ucigaşi au rătăcit prin spaţiu, învăluiţi în noaptea neagră şi torturaţi de actul lor nebunesc. Domnul i-a adunat pe toţi la un loc, azi pe unul, mâine pe altul, aducându-i din nou pe pământ, ca oameni trupeşti în satul Costeşti din România; iar în Săptămâna Mare, pe când se rugau, au ars toţi cei 110 care au dat foc fraţilor de altă credinţă. Au plătit fapta lor din trecut! Legea divină s-a executat.

Cine omoară prin sabie, prin sabie va pieri. Cine omoară prin foc, prin foc va pieri. Nimic din ce pare omului neînţeles, nu este fără rost. Totul este recompensat - şi fapta bună, şi cea rea!”

Pământul se roteşte în urul axei sale într-o zi, şi în acelaşi timp călătoreşte mereu în urul soarelui, înconurându-l într-un an. Vremea se scurge mereu, anii şi secolele se înşiră fără oprire.

Entităţile spirituale vin valuri la reîntrupare, pe suprafaţa pământului, pentru a-şi face şcoala vieţii, iar după un timp se întorc în spaţiu. Această migraţie intensă, de la Cer la pământ, ori de la pământ la Cer, se urmează sute de mii de ani, având ca scop perfecţionarea.

Umanitatea se înşiră astfel inconştientă pe calea evoluţiei, împinsă de legea progresului. Din această mulţime nesfârşită, răsar în anumite locuri şi momente, entităţi spirituale în care se dezvoltă facultăţi divine, graţie conştiinţei lor mai devreme iluminată, graţie destinului lor mereu fericit, graţie unor zguduiri sufleteşti ce au înflăcărat şi cuprins întreaga lor fiinţă. Aflând rostul vieţii, înţelegând legea binelui şi a iubirii, aceşti oameni îşi analizează firea, îşi recunosc caracterul şi slăbiciunile, pornind hotărâţi la corectarea defectelor şi la întărirea părţilor bune. Ştiind că totul are urmări, că vor fi iertaţi în aceeaşi măsură în care au iertat, cunoscând că orice faptă rea, oricât de redusă ar fi, va trebui expiată, fiind conştienţi că orice gând pregăteşte mentalitatea şi facultăţile omului din prezent, dar mai ales pe cele din vieţile viitoare, vor exprima în viaţa lor terestră doar blândeţe şi iertare. Aceşti oameni se desprind din cursul general al evoluţiei, vor urma conştient şi ştiinţific o cale spirituală, acumulând în fiinţa lor materii mai fine. În acest fel vor dispune de forţe mai mari decât fraţii lor, păşind grăbiţi să-şi termine cât mai repede şcoala pământului.

Mii de veacuri a durat până când omul, supus la flacăra durerilor şi a suferinţelor de tot felul, a auns la momentul fericit în care să înţeleagă că deasupra tuturor lucrurilor există legi inflexibile. Din acest moment, omul trece în sfârşit la partea a doua a existenţei sale terestre, se naşte în lume din nou, dar de această dată se botează în lumina spiritualităţii. Va muri şi se va naşte şi de acum înainte, dar vieţile lui se vor scurge mai lin, vor fi mai pioase, mai fericite iar progresul său spiritual va fi din ce în ce mai accentuat.

Omul va şti că minciunii care cutreieră spaţiile trebuie să-i opună forţa adevărului, pentru ca astfel să distrugă forţele ce se opun mersului omenirii spre perfecţiune. El va şti că împotriva forţei gândurilor egoiste, care dezagregă materiile şi tulbură armonia din natură, e nevoie să răspândească mereu forţa iubirii şi a unirii. El va şti că forţa rugăciunii, ce cheamă din spaţiu lumină - forţele şi materiile binefăcătoare - poate ameliora sau vindeca o boală, poate consola o pierdere sau întări un suflet. Arunci, asemenea unui soare dătător de viaţă şi lumină, omul va răspândi către anumite persoane bolnave, necăite şi disperate, valul rugăciunii sale, le va înconura cu fluide benefice şi luminoase, dăruindu-le sănătate şi eliberându-le din adâncul mâhnirii în care au căzut.

Prin urmare, din ziua când omul s-a convins că există legi ce conduc existenţa universurilor, din ziua când se străduieşte să repare trecutul şi să-şi amelioreze viitorul, el va lucra cu forţele pe care i le pune la dispoziţie Divinitatea, pentru ridicarea celor de sub el. Graţie voinţei sale, îşi va îmbunătăţi mereu destinul şi va îndulci soarta altora, până va aunge la perfecţiunea finală a evoluţiei terestre. El va face ceea ce realizează şi fizicianul, care emite un sunet de o anumită vibraţie, urmat de un alt sunet a cărui limită inferioară de vibraţie corespunde limitei superioare a primului sunet;

cele două sunete se vor întâlni, şi la întretăierea acestor două forţe sau vibraţii se produce linişte. Acest fenomen poartă numele de interferenţă .

Tot astfel poate lucra forţa iubirii contra forţei urii. În felul acesta, omul drept va aunge la tăcere şi pace, la armonizarea şi echilibrarea forţelor sale, la eliberarea sufletului de sub influenţa nefastă a forţelor distrugătoare.

Sublimul nostru Domn Isus Christos a spus: „Când unul te loveşte, întinde şi celălalt obraz". El a dorit să spună: palma primită acum e palma pe care ai dat-o odată; este efectul cauzei produsă de tine într-o altă întrupare. Tu, care ai primit palma, nu trebuie să răspunzi cu o altă palmă, căci în acest caz generezi o cauză, al cărei efect îl vei culege cândva. Ca să nu mai continue această înşirare de cauze şi efecte, întinde şi celălalt obraz, în virtutea legii iertării.

E greu de înţeles înălţimea acestor cuvinte ale Luminii lumilor sistemului nostru solar, dar şi mai greu este de aplicat.

Când îşi termină omul existenţa terestră?

Sunt miliarde de veacuri, pe care mintea noastră nu le poate cuprinde, de când omul a plecat din Sânul Creatorului şi a venit în sfera creaţiilor, pentru a studia opera Tatălui şi a se îndumnezei.

De atunci a trecut din materie în materie, suflul de viaţă din Viaţa Creatorului animându-l din ce în ce mai intens. A fost o formă subtilă - ca gândul, a fost o fiinţă şubredă - ca materia astrală. A fost rând pe rând piatră, plantă, animal şi mai apoi om, trăitor pe un glob, ducându-şi o existenţă vecină cu a unui animal.

Au trecut multe milioane de ani de atunci, din neştiutor ridicându-se, prin suferinţe atroce, la înţelegere şi cunoaştere. Conştiinţa i se luminează din ce în ce mai mult, iar acum este în milocul unor vieţi superioare, în milocul unei civilizaţii ce pare a-l duce mereu înainte.

Orice gând sau acţiune benefică va anihila pe cele malefice înregistrate în Arhiva cerească. Marile Lumini cereşti ne recomandă pentru fiecare greşeală comisă cu gândul, vorba sau fapta, să le „interferăm" cu gânduri şi fapte izvorâte din iubire.

Ia seama, omule, cunoşti destul de bine materia fizică şi legile ei, posezi multe din secretele naturii, dar ai pierdut legătura cu sferele subtile, cu materia primordială a Creatorului, cu legile divine, cu însuşi Creatorul tău! Sufletul tău se desfată cu plăcerile lumii fizice, la luminile ei sclipitoare, dar pieritoare. Nu uita să priveşti şi Cerul, nu uita rugăciunea - scara ce te ridică în sferele sublime ale vieţii veşnice. Rugăciunea este antena pe care o întinzi spre Infinit, pentru a se coborî fluidele divine ce te vor întări şi ferici.

Ai suferit veacuri peste veacuri, ai trecut prin toată gama amărăciunilor şi chinurilor suferinţei sufleteşti, ai plătit mereu din datoriile contractate şi înscrise în cartea ta cerească, de pe când erai sălbatic, mai apoi barbar, rând pe rând bandit, hoţ, avar, un egoist feroce, un vanitos fără seamă, şi aşa mai departe. Dar, la fiecare întrupare, viaţa pământească te-a învăluit cu tentaţii şi dorinţe noi, care te legau iară de pământ, înscriind din nou în cartea destinului tău greşeli peste greşeli.

Aşa fiind, se pare că abia achităm din destinul nostru o greşeală din trecut, că facem altele noi. Dacă lucrurile stau astfel, când ne vom scăpa de legăturile pământului, de chemarea la naştere şi moarte? Când vom înceta de a mai reveni în trup, aici sau pe o altă planetă? Când vom aunge să ne ducem traiul în spaţiile infinite, sub formă de spirit, asemenea unei sfere strălucitoare?

Răspunsul vine din antichitatea profundă a umanităţii: când nu vei mai avea nici o dorinţă terestră.

Dar cum e posibil să trăiască omul fără dorinţe? Dorinţa face parte din însăşi făptura noastră, ea este o formă a voinţei şi voinţa este cârmaciul vieţii noastre în veşnicie. Cu toate acestea, numai lipsa dorinţelor materiale - care ne îmbie la posedarea diferitele lucruri, la obţinerea unor plăceri şi stări sociale - ne poate elibera din cătuşele vieţii pământeşti. Cât timp însuşirile divine dorm în scânteia din om, este nevoie ca omul să alerge, să dorească, să se zbată, să sufere, pentru ca prin aceste acţiuni să scoată din somnolenţa lor facultăţile sublime, conştiinţa divină ce zace latent în luminiţa din fiinţa noastră.

Motorul acţiunilor omului este dorinţa. Sub imboldul ei, sub biciuirea ei, omul e scos din inerţia sa, din lenea sa. Priviţi la sălbaticul din unglă cum doarme întins la umbra copacilor. Se deşteaptă la o vreme, se întinde, dar pare ţintuit locului. Insă foamea începe să-l îmboldească, în minte îi vine imaginea mâncării. Se naşte în el dorinţa de a-şi procura ceva de mâncare ca să-şi potolească foamea. Aşadar, foamea îl determină să se ridice, să umble, să caute un fruct, o rădăcină, un vierme ori un animal mai cărnos, ca să-şi împace nevoile organismului. Când şi-a astâmpărat foamea, se lungeşte din nou să trândăvească. Or dorinţa de a-şi procura hrana îi deşteaptă simţurile, îl face sprinten, îl învaţă să rabde, până va găsi ce să mănânce. Încetul cu încetul, ani de-a rândul şi vieţi după vieţi, se dezvoltă în fiinţa sa facultăţi mentale ce tind spre realizarea celor dorite.

Astfel, sub imboldul dorinţei, omul caută să-şi creeze o existenţă mai bună - casă, îmbrăcăminte, hrană - să-şi satisfacă o plăcere fizică sau morală. Dorinţa ne ridică mereu, din existenţă în existenţă, spre nivele superioare, renume, glorie, şi, în fine, spiritualitate.

În această continuă evoluţie, se constată o iluminare a conştiinţei, devenind din ce în ce mai luminată, mai ust apreciatoare a lucrurilor şi fenomenelor. Cu timpul, omul aunge să înţeleagă rostul vieţii, minunăţia legilor divine. De atunci, el are pe buze lauda Celui suprem, în inimă mila şi blândeţea, respingând iluziile vieţii terestre. Înţelege că este necesar să se îmbrace - curat şi simplu, că trebuie să aibă un adăpost - modest şi lipsit de lux, de podoabe scumpe. Încetul cu încetul, dorinţele sale devin din ce în ce mai pure, mai spirituale, nu se mai supără, iubeşte tot şi pe toţi din urul său, iartă celor nesocotiţi, nu se mai teme, căci ştie că deasupra tuturor planează Duhul Celui nevăzut. Se roagă pentru iertarea greşelilor altora, ută cu fapta sau gândul umanitatea, pentru a se ridica şi ea din noaptea neagră a existenţei materiale, spre ziua existenţei spirituale. Cu alte cuvinte - omul duce o viaţă modestă, retrasă, neînţeleasă de cei mulţi.

În tot cursul acestei vieţi, el înţelege să-şi facă cât mai conştiincios datoria de soţ, tată şi membru al societăţii din care face parte. O astfel de viaţă, dusă de-a lungul unei serii de întrupări, are ca rezultat ştergerea greşelilor trecute şi evitarea altora, în cadrul aceleiaşi vieţi. Consecinţa unor astfel de vieţi este aungerea la eliberarea spiritului din cătuşele ce-l reţineau legat de pământ.

Omule, ducând o astfel de existenţă vei avea multe ocazii să te încredinţezi prin simţurile tale interne, prin sufletul tău, prin revelarea unor fenomene, glasuri şi melodii divine, care te vor zgudui din adâncul fiinţei tale şi vei crede nestrămutat, în viaţa eternă a spaţiilor, în bunătatea nesfârşită a Creatorului. Astfel vei aunge la ultima sau penultima ta întrupare aici pe pământ; nu vei mai veni pe acest glob, în peştera întunecată a trupului, terminându-ţi existenţa tristă în această vale a plângerii şi suferinţei. Te vei înălţa în zările albastre unde vei duce o viaţă fericită şi veşnică. Ai plătit scump, pelerinule, această fericire. Ai trecut cu bine lunga ta evoluţie pământeană. De acum vei duce o existenţă de spirit, supus totuşi legii evoluţiei, urcând mereu treptele spiritualităţii, până vei aunge de unde ai plecat, în preama Luminii infinite, a Creatorului.

Cartea a doua

COMUNICĂRI DIN CER

Descrierea integrală a vehicolelor entităţii spirituale umane şi a vieţii sale terestre, prezentată în prima carte, exprimă cunoştinţe şi reflecţii extrase din lucrările publicate de înaintaşii mei, la care am adăugat şi din adevărurile comunicate de prietenii mei cereşti.

De acum înainte, în a doua carte, va vorbi doar Cerul, reprezentat prin cele mai înalte grade de entităţi spirituale aparţinătoare Pământului.

Dintr-un material dictat timp de şapte ani — cuprinzând peste trei mii de pagini - mi s-a îngăduit să extrag numai această parte, permisă a se comunica omenirii în stadiul actual al evoluţiei sale.

Se cere tăcere inițiatului

Marii preoți ai antichității adunau pe papirusurile lor tot ce aflau de la noi, şi orânduindu-le după materie şi alfabet, păstrau cu grijă aceste scrieri, ca nu cumva să se piardă sau vreun ochi indiscret să le citească. De atunci au urmat decăderi, prefaceri şi răsturnări de guvernământ, revoluții, războaie, acte de vandalism, iar focul şi sabia le-au distrus. Cele puține care s-au mai strecurat de-a lungul veacurilor au fost distruse şi ele în epoca întunecată a Evului Mediu.

In epoca actuală, noi, albinele Cerului, căutăm să refacem ştiința ascunsă din noaptea timpurilor. Conform legii divine, omul fiind om nu ştie nimic de lumile invizibile. Dacă el se află pe o treaptă mai ridicată de spiritualitate, încercăm să-l convingem de existența lumii noastre invizibile. În acest scop îl punem în fața unor fenomene fireşti, dar uimitoare pentru el, stârnindu-i puternic curiozitatea - resortul care îl va împinge la studiul acestor fenomene. O dată pornit în cercetarea lumii noastre, îi punem în cale un medium de comunicări, şi prin el îi predăm cunoştințe referitoare la lumea cerurilor. Cu alte cuvinte, căutăm să introducem pe discipolul nostru în ştiința pierdută din veacurile apuse. În fine, când el s-a adâncit suficient în aceste studii, coboară marile entități spirituale, revelându-i din tainele cele mai înalte la care un pământean are acces.

În antichitate, când cei aleşi întâlneau un fenomen necunoscut, nu ne mai întrebau pe noi, entități spirituale libere, ci se duceau la biblioteca sfântă, unde, căutând, aflau explicația fenomenului respectiv, sau primeau răspuns la anumite întrebări referitoare la problemele vieții.

Azi, cereți să vă explicăm tot ce vedeți şi auziți. O facem bucuroşi pentru luminarea voastră, dar nu totdeauna avem la îndemână instrumentele necesare, mediumi de o anumită valoare. De aceea suntem nevoiți să alegem din mulțimea omenirii pe cei coborâți în lume cu misiunea de a fi răspânditorii luminii lumii noastre, şi punându-le în cale un bun medium de comunicări sau făcându-i pe ei mediumi auditivi, le spunem tot ce este necesar, pentru ca ei, la rândul lor, să le aştearnă pe hârtie şi să le transmită mai departe aleşilor sau ucenicilor lor. Astfel refacem ştiința Cerului, pierdută în timpurile îndepărtate.

Dificultății de a găsi un bun medium se adaugă şi faptul că nu oricând o mare Lumină cerească se coboară ca să depene din ştiința universului, căci numai strălucitoarele duhuri sunt posesoarele unor cunoştințe înalte şi numai ele au posibilitatea să ne facă asemenea destăinuiri.

Aşadar se cere un bun instrument şi o mare Lumină care să comunice. Dar această entitate deosebit de luminoasă nu poate comunica oricui, ci numai misionarilor coborâți aici pe pământ. În general, lumea noastră superioară nu se pune în legătură decât cu oamenii morali. Nu se pot da perlele Cerului, cunoştința Adevărului, decât sufletelor pure. Aceasta este cea mai de seamă condiție. Nu aceeaşi exigență se cere şi din partea mediumului. Desigur, dacă un medium este un om corect, cu sentimente frumoase, el va constitui un instrument admirabil, dar această condiție nu este absolută. Mediumitatea sa nu este în raport cu moralitatea sa. Se înțelege că un duh luminos comunicând printr-un medium cu o moralitate ceva mai scăzută, va suferi mult, dar în definitiv el se achită de o misiune, iar durerea sa va fi recompensată.

Lumea Cerului caută să aducă la sentimente mai bune chiar şi pe cei imorali. Isus Christos, Fiul Tatălui divin, stătea El de vorbă numai cu cei morali? Fugea El de cei imorali? Pe aceştia căuta El să-i îndrepte, căci pentru lumea imorală coborâse pe Pământ, ca să-i vindece. Isus Christos nu venise să-i vindece pe cei bolnavi trupeşte. E drept că i-a vindecat pe mulți de lepră, a dat vedere orbilor şi grai muților, a înviat morți etc, dar la urma urmei El nu venise pentru aceste semne -care arătau Divinitatea Sa. A venit să stabilească o doctrină, o nouă linie de conduită omenirii. Mulți bolnavi aflați în Palestina au rămas nevindecați! Aşadar, El nu venise să vindece durerile fizice, ci să îndrepte starea de imoralitate a omenirii.

Se poate îmbolnăvi trupul, dar se poate îmbolnăvi şi duhul. Dintre aceste două boli, cea mai gravă e a duhului, a spiritului. Imoralitatea este o boală a scânteii, a spiritului uman.

Dacă s-ar mai fi păstrat scrierile antichității, ați fi văzut acolo că şi scânteia se poate îmbolnăvi, şi boala ei se manifestă prin pervertirea legilor Tatălui ceresc. Tot din acele scrieri ați fi văzut că boala spiritului aduce după sine neapărat şi durerea trupului spiritului întrupat, sau a perispiritului duhului liber, destrupat.

Preocuparea principală a entităților spirituale înalte este studiul. Ele vor studia în vecii vecilor, fără de sfârşit. Dar dorința lor este de a împărtăşi, cât de cât, din cunoştințele lor în rândul fraților mai mici - fie cei din spațiu, fie coborâți în trup. Iată pentru ce am aşternut şi noi aici aceste cunoştințe, ca să fie aflate de cei ce au în suflet dorința de a le cunoaşte.

Noi comunicăm aceste adevăruri din dragoste pentru semenii noştri, din conştiința că totul trebuie să evolueze. La fel cum am comunicat şi în alte timpuri, comunicăm şi azi cu lumea trupească, dar nu vrem ca din adevărurile noastre să se facă o profesie, să se câştige de pe urma lor. Noi comunicăm Adevărul numai din dragoste şi ca să fie răspândit printre oameni, pentru ca atunci când vom veni şi noi printre ei să nu bâjbâim prin întunericul neştiinței.

Când voi fi iarăşi printre voi, oameni trupeşti, şi voi vedea că cel ce posedă asemenea taine nu caută să câştige din ele, sau mediumul nu caută să profite din darul său, voi da crezare cuvintelor sale. Spiritul nu trebuie ispitit cu bani. Acolo unde se cer bani, vorbeşte alt spirit, iar acolo unde este inimă curată şi dezinteres, va veni să comunice un spirit luminos. O comunicare plătită, asemenea unui spectacol de teatru, nu reflectă Adevărul şi să nu-i acordați nici o încredere. Spiritele superioare se îndepărtează de unde văd că domneşte lăcomia. Planul divin este plin numai de duhuri dezinteresate. Noi nu suntem instrumente oarbe, la dispoziția oricui; avem individualitatea noastră şi scopurile noastre nu se îndeplinesc cu satisfacții materiale, ci numai cu dragoste şi bunătate.

Dacă găsim un bun medium, îl acoperim cu iubirea şi protecția noastră. Acolo unde el omeneşte este bine condus, facem din el un fericit, iar acolo unde e rău condus, va deveni un nefericit. În antichitate, când preoții descopereau un medium în afara templului, îl luau sub ocrotirea lor, împreună cu familia lui, îl îngrijeau, dându-i tot ce avea nevoie. Mediumul era separat de restul lumii, hrănit cu anumite alimente, era instruit, pentru a face din el un medium desăvârşit.

Aşa să faceți şi voi, deținătorii unor mici temple, modeste copii ale templelor din antichitate. Să-i iubiți, mângâiați şi ajutați pe mediumii voştri, pentru a-i feri de întinare şi imoralitate.

Rețineți bine: din moment ce mediumul cere bani, adică face o meserie din darul său, va fi acaparat de spirite inferioare, care îl vor nefericі. Adesea azilul de nebuni va fi ultimul său locaş.

Trebuie să ştiți - şi nu este vorba de egoism sau părtinire, dar omenirea nefiind pe aceeaşi treaptă evolutivă, tainele noastre nu pot fi strigate spre cele patru colțuri ale pământului. Noi nu avem voie să comunicăm totul şi mai ales oricui. Cunoştințele noastre le răspândim în lume asemenea unor mici semințe aruncate într-un noian de vorbe inutile. Din ele trebuie scoase cele voite de noi şi încă şi acelea interpretate. Numai aleşilor noştri le spunem tot Adevărul, dar lor le cerem tăcere şi iar tăcere, căci încă nu e îngăduit să se ştie jos la voi, tot ceea ce ştim noi. Tăcerea este pârghia studiului. Cu cât veți tăcea mai mult, cu atât vi se va da mai mult.

În antichitate, inițiații noştri ascultau fermecați cuvântul nostru, dar tăceau. Ei nu ne trădau niciodată. Azi, la fel ca şi atunci, nu se îngăduie să spui în dreapta şi în stânga cele aflate de la noi, cei de sus - pentru că pe de o parte, mulțimea ne va contesta existența - spusele şi ființa noastră - iar pe de altă parte, cele comunicate de noi vor părea atât de deosebite de cunoştințele pământeşti, încât vă vor socoti pe voi, iubiții noştri, ființe pierdute, candidați ai ospiciilor de nebuni.

În lumea noastră există oameni plini de o iubire desăvârşită, dar tot aici - în sferele inferioare - sunt şi răzvrătiții Legilor tatare, fiulare şi duhuale. Contra acestora este greu să rezistați şi veşnic sunteți în pericol de a cădea în lațul lor. De aceea trebuie mare băgare de seamă, ca asemenea răzvrătiți sau inconştienți să nu se furişeze pe lângă ființa voastră, în cercurile voastre, în templele voastre. Pericolul este şi mai mare când mediumul vostru e imoral sau lipsit de tăria spirituală.

Concepțiile voastre morale se schimbă din veac în veac. Pe timpul inițiaților marilor temple din Egipt, fratele lua de soție pe sora sa, ceea ce azi ar constitui un incest. Prin urmare, nu este absolut necesar ca mediumul să fie moral, dar cei care populează templul trebuie să fie de o puritate desăvârşită. Noi coborâm şi ne spunem cuvântul numai în templele pure, curate fizic şi fluidic.

În viața voastră terestră ziceți: „Omul sfințeşte locul”, ceea ce nu e tocmai exact. Noi spunem: „Locul sfințeşte omul”. Într-un templu pur fluidic nu pot să-şi dea întâlnire duhurile inferioare, şi dacă prin surprindere se furişează vreunul, el rămâne oarecum paralizat şi nu-şi poate desfăşura acțiunea. Acest adevăr s-a verificat în lumea voastră terestră. S-a întâmplat ca o femeie căzută în

abisul depravării, intrând într-o mănăstire, să-şi închine restul zilelor Domnului, pocăindu-se prin rugăciune şi resemnare, cu timpul devenind o sfântă, citată de biserica creştină..

Templul nu se compune numai din ziduri, ci mai ales din slujitorii săi şi din credincioşii ce vin să îngenuncheze în faţa Tatălui. Să nu vă preocupe numărul celor care vin în templul vostru, pentru că e mai bine să fiţi puţini dar buni. Totul e ca ştiinţa noastră să nu piară.

Acestea sunt sfaturile noastre, şi căutaţi să le puneţi în practică.

Pământul este scena, iar oamenii sunt actorii

Aşa e orânduit de sus, ca în general omul trupesc să nu ştie de noi, să nu creadă în ruptul capului că există, prin spaţiile eterate, o lume a entităţilor spirituale. Omul neagă cu putere existenţa noastră. Cei care ar vrea să creadă cer probe peste probe. Ar vrea să ne audă vorbindu-le prin odaia lor, ar vrea ca o rudă a lor plecată din lumea pământească să le lase o probă scrisă pe hârtie. Pentru unii nici aceste probe nu sunt de ajuns, ar vrea să li se arate iubitul lor plecat, în carne şi oase, să-l vadă şi mai ales să-l pipăie, ca nu cumva ochii şi urechile să-i înşele.

Majoritatea oamenilor declară: „Cum să credem în existenţa spiritului? când el nu ni se arată, când nu ştim cum este, ce constituţie are, dacă mai gândeşte ca noi. Nu ştim dacă cineva a văzut, auzit sau vorbit cu vreun spirit. Aşadar, nu putem crede numai după vorbe în existenţa spiritului". Noi, duhurile, îi înţelegem şi le dăm dreptate. Cum să creadă, dacă nu ne aud, nu ne văd şi nu ne pot pipăi? într-adevăr, ia-l pe un sălbatic antropofag din pădurile Noii Guinee şi vorbeşte-i de stilou, cerneală şi hârtie. El te va asculta, dar nu va înţelege nimic, măcar că i se vorbeşte de lucruri comune, pentru că în viaţa sa de până atunci nu a văzut şi nu a pipăit asemenea obiecte.

Legi severe ne opresc să ne facem cunoscuţi oricui. Nu orice îi este permis unui duh. Bineînţeles, e vorba de duhurile conştiente de ceea ce fac, iar nu de cele cu totul inferioare, pentru care nu există nici o lege. Ele sunt oarbe şi se conduc, ca şi animalele pe care le-au însufleţit, numai după impulsul de moment şi sub imboldul instinctului.

Din exemplul următor se va vedea că nu putem interveni evident în viaţa fratelui nostru întrupat. Să zicem că asistaţi la un spectacol de teatru foarte reputat. Un artist cu renume, joacă rolul împăratului roman Nero, tiranul care a ucis mii şi mii de oameni. Interpretarea sa este admirabilă şi redă perfect, firea, gesturile şi cruzimea lui Nero. Lumea uită unde se află şi pare că vede aidoma pe acest împărat despotic. Iată că în cursul piesei, când lumea este mai atentă la desfăşurarea acţiunii, un individ de după culise apare pe scena teatrului şi începe să spună: „Onorat public, vă rog să nu vă indignaţi, să nu-l blestemaţi pe Nero, pentru că împăratul acesta e fratele nostru, actorul X. Să nu-i purtaţi pică pentru că acesta e rolul său. Bietul om nu distruge nimic, fiind un cetăţean cuminte, un soţ ideal şi tată a cinci copii". Vă închipuiţi ce impresie penibilă ar fi printre spectatori şi în ce depresie va cădea bietul artist.

Suprafaţa pământului e scena vieţii. Lumea ce îşi duce viaţa pe pământ este formată în acelaşi timp din actori şi spectatori. Fiecare om joacă rolul asumat, sau atribuit de sus. El nu trebuie să ştie decât de rolul său interpretat pe scena lumii, rol dictat de gradul său evolutiv şi de destinul său. Unul va juca un rol de rege, altul de servitor şi un altul de cerşetor.

Nouă, entităţi spirituale ale sferelor cereşti, nu ne este îngăduit să venim şi să spunem la toată lumea: „Să ştiţi, oameni buni, că acest rege este fostul tâlhar dintr-o viaţă terestră precedentă, să ştiţi că acest cioban este cutare sfânt din Cer" etc. Nu ne este permisă această destăinuire, pentru că lumea cunoscând adevărul, nu ar mai privi cu respect la iubitul său rege iar pe omul simplu l-am face să protesteze, să se întristeze şi mai profund de starea lui nenorocită sau umilă, când de fapt în Cer el este o mare lumină. El va judeca asemeni oricărui om şi judecata omului trupesc este de cele mai multe ori greşită. Omul nu trebuie să ştie ce a ştiut în Cer, el nu ştie ce a făgăduit mai-marilor săi, iar când vine jos, îşi blestemă ziua naşterii. Să venim noi să spunem unui om nepregătit adevărul despre starea sa, înseamnă să-i tulburăm personalitatea, să facem o faptă nesocotită, pentru care vom plăti. Nu trebuie să ne facem cunoscuţi şi mai ales nu trebuie să convingem decât pe cei ajunşi la un grad de evoluţie, când cunoaşterea lumii noastre nu mai poate tulbura viaţa lor trupească. Din acest moment, le devenim sfătuitori şi deci de un mare folos în evoluţie.

De aici rezultă că majoritatea oamenilor nu trebuie să cunoască aceste taine, nu trebuie să ştie de existenţa noastră. Ei nu trebuie să ştie decât de Creatorul care i-a creat şi de îngeri - slujitorii Săi de lumină. Numai când duhul omului a atins un anumit indice de lumină şi puritate, legea îi acordă dreptul şi ne îngăduie să-i facem cunoscută existenţa noastră, să-i revelăm din normele de conducere şi din tainele ce ne înconjoară.

Ca o primă treaptă, ca un prim pas făcut de la neştiinţă pentru a se ajunge la revelaţie, este producerea unor fenomene parapsihologice. Mai-marii noştri, ne îngăduie - ba chiar ne ordonă -să producem anumite fenomene în faţa omului apropiat de gradul de a cunoaşte câte ceva din constituţia spiritului şi a universului, fenomene care îl pun pe gânduri şi mai apoi îl determină să le cerceteze şi să le urmărească peste tot. Încetul cu încetul, judecata sa înlătură ideile preconcepute ale mediului său fizic şi intelectual, şi de la o vreme se naşte în el ideea că poate există o lume eterică prin spaţiu, plutind în jurul omenirii trupeşti. Cu trecerea timpului, după oscilare şi zbucium, va veni deplina convingere. E posibil ca această convingere să nu se îndeplinească în chiar viaţa când a văzut fenomenul; în acest caz, în viaţa sa viitoare va fi un adept desăvârşit al lumii spaţiale. De acum înainte, numai acestui om îi putem vorbi despre ştiinţa divină, înscrisă în marea carte a Creatorului, despre ştiinţa ştiinţelor - Natura înconjurătoare pe care în veşnicia viitoare trebuie să o învăţăm la perfecţie.

Cerul trebuie să aibă legături cu omenirea trupească

Oricât de tristă şi grea este viaţa trupească, ea este totuşi necesară evoluţiei spiritului.

Spiritul întrupat nu ştie decât ceea ce-i revelează simţurile trupeşti. Regula stabilită de Divinitate este ca omul să creadă că aceasta este prima şi ultima sa viaţă. Totuşi, această regulă are şi excepţii. Tot regulile cereşti ordonă ca în anumite împrejurări şi locuri, unora dintre oameni să li se facă cunoscut că viaţa e în totul, că spiritul are o origine divină şi deci existenţa lui e veşnică. Fiind în întuneric, omul e greu de convins că există miliarde de corpuri cereşti cu floră, faună şi oameni asemenea planetei noastre. El are nevoie de probe care să-i demonstreze că pe lângă forţa şi materia fizică mai există - chiar în fiinţa sa - şi alte forţe şi materii.

Aşa unora dintre oameni li se arată cum un altul se înalţă - levitează - de la suprafaţa pământului. Nu a mai văzut niciodată şi nici nu a auzit de un asemenea fenomen, care înfrânge legea atracţiei pământului. Alteori li se oferă ocazia să vadă un om care ştie ce se petrece sau se vorbeşte în alt oraş, ţară sau continent. Cum de vede sau aude acel om ce se petrece la distanţe îndepărtate de el? Cu ce ochi vede el întâmplările din alte localităţi? De asemenea sunt nenumărate cazuri când un om, cu aparenţa că trupul său doarme, vorbeşte despre evenimente ce se vor întâmpla zilele sau lunile viitoare/Zilele trec şi evenimentele prezise se desfăşoară cu exactitate. De unde a ştiut el de aceste evenimente? Unde le-a văzut? Cu ce le-a văzut? Astfel se produc, în anumite situaţii, fapte ce uimesc şi provoacă polemici din care se trag concluzii.

Asemenea fenomene şi multe altele s-au produs, se produc şi se vor produce în toate timpurile. Cei chemaţi le văd, le studiază şi se încredinţează că în dosul paravanului de carne şi oase se află un alt om - eteric, care vede, aude, simte la distanţe inimaginabile, că acest om se numeşte om spaţial, duh, spirit sau entitate spirituală, locul firesc al existenţei sale fiind spaţiile sau sferele cereşti. Încetul cu încetul, cel destinat să cunoască aceste taine ajunge la convingerea că există lumea duhurilor, ce dirijează lumea materiei fizice.

Regula este ca, la anumite etape ale evoluţiei lor, majoritatea oamenilor să nu ştie decât de lumea văzută, auzită şi simţită prin simţurile trupului lor.

Dar alături de acest ocean de neştiutori, Cerul vrea să existe printre ei şi misionarii săi, trimişii săi, cărora - deşi îmbrăcaţi în haina neştiinţei - să li se reveleze lumea Cerului. Acestor oameni li se pun la îndemână instrumente - mijlocitori între Cer şi pământ, mediumi, prin care lumea Cerului produce anumite fenomene pentru a-i convinge, şi apoi cu totul câştigaţi cauzei cereşti li se comunică taine - ştiinţa cerului, răspândită prin grai sau scris semenilor; aruncând astfel o sămânţă ce va răsări în unele locuri, pentru ca omenirea să nu zacă în întunericul neştiinţei.

Azi noi, duhurile, căutăm să luminăm prin cunoştinţele noastre mai ales pe cei culţi, pentru ca cele aflate de la noi şi difuzate prin personalitatea lor - ce se bucură de o stimă şi reputaţie binecunoscută - să aibă toată tăria şi lumea să îşi zică: „Dacă Wallace, Newton, Crookes, Lombroso, Lodge, Notzing, Baret şi mulţi alţi savanţi ai pământului afirmă că există spirit, că spaţiile sunt pline de entităţi spirituale şi că se poate comunica cu ele, atunci trebuie să fie aşa”.

Ţinem să vă atragem atenţia că ştiinţa lumii noastre nu se poate revela decât treptat, an de an, metapsihica noastră practică având nevoie de mulţi ani pentru a fi cunoscută, controlată şi pusă în practică. Cine vrea să cunoască în profunzime ştiinţa Cerului, trebuie mai întâi să citească tot ce s-a scris despre lumea noastră, şi apoi să caute să controleze cele citite, prin diferiţi mediumi. Numai adevărurile constant comunicate şi prin mediumi diferiţi, să le considere ca adevărate; restul să le arunce, ca fiind vederile, presupunerile, ipotezele comunicantului care ori nu posedă deloc adevărurile, ori le ştie superficial.

E drept că, în prealabil, cerem cultură spirituală, dar mai mult cerem practică făcută cu noi. Credinţa în existenţa noastră se dobândeşte mai mult sau mai puţin prin lectură, dar mai presus de cele citite sunt cele văzute, ca fiind făcute de lumea noastră. Experienţa, practica înseamnă pentru noi mai mult decât teoria. Dorim ca lumea evoluată să fie cuprinsă de dorinţa nestăpânită de a ne cunoaşte şi experimenta. Va veni vremea când această dorinţă se va extinde, se va concretiza şi dezvolta în anumite temple ale noastre, unde se vor face experienţe convingătoare. Va veni o vreme - nu prea îndepărtată - când studiile lumii Cerurilor vor fi predate în şcolile şi universităţile pământului. Atunci alături de teorie va exista şi laboratorul de cercetări spirituale, unde cercetătorul îşi va vedea teoria realizată şi verificată cu ochii săi trupeşti. Atunci templele metapsihice, templele religiei religiilor, templele religiei universale sau cereşti, se vor umple de credincioşi, şi conduita omului va fi conform legilor eterne. Va veni vremea când numai cei cu studii universitare îndelungate, licenţiaţi în parapsihologic, vor putea oficia şi conduce templele. Atunci nu se vor mai putea ocupa cu aceste practici decât cei care au studiat şi cercetat Adevărul, obţinând o diplomă legală -asemenea medicilor, inginerilor şi profesorilor de azi. Ştiinţele actuale,'cu toate erorile şi lipsurile lor, sunt luate de bune şi toată lumea crede în ele, ca fiind absolut reale. Va veni vremea când ştiinţa terestră va cuprinde şi ştiinţa metapsihica, parapsihologia, ştiinţa iniţiatică, ştiinţa duhurilor.

Câtă vreme omenirea se află, ca şi în alte cicluri, pe o treaptă inferioară de cunoaştere, religia teoretică trebuie să fie baza existenţei sale. Cu cât omenirea îşi va ridica înţelegerea şi conştiinţa, i se întăreşte raţionamentul, iar religia actuală, rămânând în urma ştiinţei care probează totul, nu va mai satisface sufletul, fiind nevoită să se reformeze, conform celor comunicate de sus. Religia ştiinţifică va proba afirmaţiile sale prin experienţe, şi atunci omul se va încredinţa că cele comunicate sunt adevăruri cereşti, iar sufletul său se va cutremura la ideea că va plăti prin suferinţă încălcarea legilor eterne.

Cele comunicate acum nu se vor înfăptui nici mâine, nici poimâine, ci într-un viitor foarte îndepărtat. Dar totuşi, voi - oameni trupeşti - şi noi - entităţi spirituale - albinele universului trebuie să strângem polenul şi nectarul de la florile Cerului - îngeri de toate gradele - să le transformăm în miere - învăţătură - alinătoare şi însănătoşitoare de suflet.

Nu există muncă rodnică fără oboseală şi adversităţi. Auzind un medium în transă vorbind despre un subiect oarecare, omul nu va putea distinge sursa vorbirii sale, dacă este a lui sau a noastră, căci fondul fiind ideea, ea poate fi emisă de duhul mediumului sau de un duh liber din spaţiu. De aici greutatea de a distinge originea terestră sau spaţială a unei idei.

Însă fenomenul este bine definit şi pe deplin convingător când mediumul, fiind om simplu, va vorbi într-o-iimbă străină, necunoscută de el, sau despre probleme abstracte, ştiinţifice, cu desăvârşire străine sufletului său. Cel mai dârz sceptic va trebui să se încovoaie în faţa faptului şi va admite că altcineva a vorbit despre acele cunoştinţe înalte sau în limba vorbită în alte timpuri şi ţinuturi. Suntem fericiţi că oamenii de ştiinţă ai pământului au început să se ocupe de lumea noastră, de natura şi fenomenele ei, că ştiinţa Cerurilor îşi va face intrarea în templul ştiinţelor pământeşti, înţelesul bucuriei este că fenomenele afirmate în Sfintele Evanghelii vor fi demonstrate prin experienţe şi religia ştiinţifică nu se va referi la „crede cele scrise acolo”. Ştiinţa va merge mână în

mână cu credința, dispărând bariera dintre biserică şi laborator. Va dispare frica clericului - că se naşte o sectă, fiind şi el fericit că cele citite prin cărțile sfinte le-a văzut şi auzit cu propriile simțuri, devenind cu adevărat un profund credincios şi umil slujitor al Stăpânului a tot ce există.

Deocamdată ne silim să formăm doar câțiva antemergători, care să lumineze lumea prin scrisul sau vorba lor, pentru ca atunci când va veni Cel ce trebuie să vină, să găsească suflete pregătite. Aşa s-a petrecut şi în Iudeea în veacurile îndepărtate. Întâi s-au întrupat profeții şi în ultimul moment Ioan Botezătorul, care a propovăduit şi pregătit lumea, pentru Cel ce urma după el.

În milioane de temple se proslăveşte azi numele Celui coborât din înălțimea Sa divină, făcându-se Om, pentru a răspândi o religie universală, o religie a religiilor, ca împlinire a celor anterioare.

Iată pentru ce acum, primind cuvântul Divinului nostru Solar, ne străduim să restabilim strălucirea religiei de altădată, şi în plus, conform legii progresului, să o inoculăm în adâncul sufletelor tuturor oamenilor prin fenomenele produse de noi, prin demonstrația făcută prin mediumi, pentru a dovedi existența altor materii şi forțe decât cele fizice, şi a existenței unei ierarhii spirituale nespus de strălucitoare.

Omul evoluează pe mai multe planete şi sisteme solare

Dragă frate, cunosc viețile tale din veacuri, ştiu că eşti un aprig iscoditor al tainelor cereşti, dar trebuie să înțelegi că deocamdată nu se pot dezvălui multe din cunoştințele lumilor noastre, pentru că omenirea pământului nu a ajuns cu evoluția până la faza în care să poată lua cunoştință de tot ce tu ne întrebi. Vedem râvna ta şi Cel mare a aprobat să iei cunoştință de multe din ele, dar îți punem o condiție: să le divulgi doar pe cele pe care ți le vom desemna, şi pe acelea le vei împărtăşi doar celor ce vei crede că merită să-şi hrănească sufletul cu asemenea cunoştințe sfinte.

Ne întrebi dacă omul e obligat să evolueze pe toate planetele sistemului acesta, sau evoluția lui poate fi continuată pe alte planete, din alte sisteme planetare. Îți răspund: se urmează şi una şi alta depinde de gradul evolutiv al duhului. Orice trecere - de pe o planetă pe alta sau de pe un sistem pe altul - se face după anumite norme.

Orice spirit al planetei Pământ, de la cel inferior - canibalul din Noua Guinee - până la cel superior, ştim de unde a venit, de pe ce planetă a sosit aici. Din capul locului îți afirm că nu toți locuitorii Pământului - întrupați sau destrupați - au venit de pe aceeaşi planetă. Azi voi faceți studii etnografice şi constatați că pământul este populat de mai multe rase de oameni şi că fiecare are mai multe feluri de naționalități. De ce s-au format aceste rase? în ele se poate întrupa orice spirit? îti răspund că fiecare rasă aparține unor duhuri, sosite pe Pământ de pe o anumită planetă.

Este adevărat că toate planetele au locuitori - cereşti sau pământeşti - care trăiesc în condiții diferite, pentru că sunt de diferite evoluții. Când eu, duh, voi termina şcoala acestei planete, va trebui să emigrez de aici, pe alta superioară. Dar să nu crezi că terminând stagiul meu pe acest glob am atins ultimul termen al evoluției acestei planete. Ca să învederez această idee, voi da un exemplu. În fruntea tuturor duhurilor planetei Pământ se află Guvernatorul terestrian. Dar a ajuns el oare Superiorul acestui glob evoluând pe el de la începutul creării globului şi până acum? Nu, îți va răspunde orice mare spirit de aici. El a venit cu gradul lui format pe alte planete ale universului, în facultăți spațiale superioare evoluției pe care o putea face pe Pământ. Situația se repetă în evoluția oricărui duh uman, deoarece evoluția cere o şcoală vastă. Ea nu se poate termina pe acest glob, chiar de ar sta duhul aici un miliard de ani. Există atâtea feluri de planete, cu atâtea constituții materiale, iar eu sunt dator să le cunosc pe toate, să trăiesc pe toate gradele lor şi să cunosc diferitele feluri de vieți.

Prin urmare, oricât timp voi şedea pe planeta Pământ, nu voi ajunge guvernator planetar. Este necesar să fac şcoala tuturor felurilor de grade de planete din univers, ca să pot fi avansat abia la gradul de înger. Aici voi face un fel de şcoală. Pe o altă planetă voi învăța alte lecții, şi cine ştie prin câte planete va trebui să colind, ca să pot ajunge şi eu, din înger, suveranul unei planete.

Răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o, îl cunoşti bine ca duh, dar coborât în trup nu îl mai ştii. Îți vine în minte ceva vag, din vieți trăite pe aiurea, şi atunci - curios - vrei un răspuns al

nostru. Deoarece gradul evolutiv ți-a permis ca duh să le ştii, avem dezlegarea să-ți dezvăluim aceste taine, pentru a le cunoaşte şi ca om trupesc.

Una din legile de seamă ale cosmosului este legea evoluției, cunoscută doar de duhurile superioare, iar studiul ei le procură o deosebită satisfacție şi fericire. Pe duhurile mici - tinere - nu le interesează, pentru că nu o pricep. Pe baza legii evoluției, vin pe această planetă duhurile de aiurea, ori pleacă de aici mai departe, pentru studiile lor.

Se cunoaşte de departe un negru de un alb sau de un mongoloid. De asemenea, dintre oamenii albi îi deosebim pe semiți de arieni. Desigur că v-ați întrebat de ce această deosebire. Am să-ți răspund: pentru că nu au sosit deodată pe Pământ şi pentru că au venit fiecare de pe altă planetă. Dacă întrebăm pe un semit de unde a venit, el ne spune: „Din cutare planetă, unde eram fericiți. Acum plângem pentru că am plecat de la bine şi am venit aici la rău, şi în plus plângem pentru câ unii am fost forțați să plecăm şi alții dintre ai noştri au rămas acolo.” Multe ne spun aceste duhuri din trecutul lor de pe acea planetă.

Descrierile din Tora nu sunt basme, ci adevăruri mascate, simbolice. Dar în afară de această Biblie scrisă, avem cunoştință de Biblia nescrisă a evreilor, care cuprinde multe adevăruri. Aşa de exemplu Adam nu e un mit, ci un adevăr, el fiind o căpetenie-duh, cu care au venit de pe acea planetă pe Pământ. Semiții sunt spirite evoluate, dar oameni fiind, au greşit mereu. Atunci s-a făcut o selecție şi cei mai greşiți au fost aduşi în iadul planetei Pământ, pentru ca la para arzătoare a unei vieți hulite, veacuri şi veacuri, să se cumințească şi să se ridice în înțelepciune şi în respectul legilor divine; să devină ca frații lor, care meritând raiul acelei planete au rămas pe ea, pentru ca mai târziu să treacă pe alte corpuri cereşti, mai evoluate. Semiții constituie cea mai nouă migrație de popoare ale Pământului,

Spiritele vin stoluri, stoluri, şi se întrupează formând diferitele rase ale Pământului: rase de trupuri pe pământ şi rase de spirite în Cerurile noastre. Fiecare rasă a venit de pe o anumită planetă. Aşadar fiecare din ele au alte cunoştințe şi o altă evoluție.

Cel care îți dictez acum, sunt un pelerin al acestui glob, sosit aici împreună cu ceata mea. Nu cunosc amănunte privind evenimentele petrecute pe Pământ în alte vremuri, pentru că nu am trăit pe el, dar am aflat câte ceva de la marile duhuri conducătoare ale Pământului, sosite aici, de la crearea lui, şi rămânând până la terminarea evoluției sale. Ele ne-au spus că nu s-au format deodată toate planetele acestui sistem, ci unele sunt mai vechi iar altele mai noi. Pe măsură ce au îmbătrânit, s-au îndepărtat de soare. De aici deducția că fratele cel mai tânăr al Pământului este cel mai apropiat de soare, că în afară de planetele cunoscute, există şi altele, necunoscute de voi. Marii noştri „cărturari” ne spun că cei care ne conduc acum sunt veniți aici de pe o altă planetă, populată înainte de formarea Pământului cu oameni foarte avansați. Pe planeta cea mai apropiată de soare trăiesc oameni inferiori, din toate' punctele de vedere, celor de pe Pământ, iar pe cele mai depărtate trăiesc oameni superiori, având o constituție diferită de a oamenilor tereştri. Au existat şi pe ele oameni asemănători cu cei de pe acest glob, dar au pierit de mult, şi acum există acolo forme umane, pe care cine ştie când - ca urmare a evoluției - îi va avea şi Pământul.

Totul e gradat în lume. Pe un corp ceresc superior nu se poate duce orice spirit al Pământului. E drept că, pe acel glob omul ar putea evolua de la a (alfa) până la z (omega), dar legile evoluției nu o permit. Cum să duci un duh începător între locuitorii învățați ai acelui glob? Duhul terestru nu ar pricepe nimic, nu ar învăța nimic, şi deci, nu ar evolua deloc. Nici aici, pe globul nostru, care nu se poate compara cu acea planetă, nu se pot aduce orice fel de duhuri de aiurea. Fiecare planetă e o şcoală şi în clasele ei învață entitățile spirituale organizate după gradul lor evolutiv. Un elev din clasa a patra primară nu poate urma anul patru de liceu.

Chiar şi pe Pământ duhul poate face şcoala de la a (alfa) până la z (omega), dar legea evoluției nu permite să leneveşti milioane de ani în şcoala lui, ci nevoia legii te conduce să descoperi şi să înveți şi la şcoala altor planete pentru a înainta mai repede. Totul se conduce după anumite Norme divine şi nimeni nu le poate înlătura.

Spuneam că fiecare rasă a venit de pe o altă planetă, cu evoluția şi mentalitatea ei. Din această cauză, luate în masă, rasele sunt durabile şi nu se pot amesteca. De exemplu, un duh din rasa neagră a terminat evoluția completă a rasei sale, şi acum, pentru a merge mai departe, are două căi: să

treacă în rândul rasei albe a Pământului sau să părăsească această planetă, pentru a trece pe o alta, unde se află o rasă albă asemănătoare cu cea de pe Pământ. Cei mari din rasa lui îl vor sfătui ca în loc să se desprindă de marea sa grupare cerească, de stolul său şi să plece aiurea, mai bine să treacă în rasa albă a acestei planete, rămânând în Ceruri în legătură permanentă cu stolul său. Ca urmare a acestui sfat, duhul trece în rasa albă şi încetul cu încetul devine un membru al rasei albe. O dată expirat termenul acordat pe acest glob, trebuie să plecăm pe o altă planetă, pentru a face loc altora. Se înțelege că nu vom face şcoala marilor forțe de pe acea planetă, superioară Pământului, ci pe a celor mai mici. Plecarea nu se face individual, ci în cârduri numeroase, cu aprobarea Conducătorilor Pământului şi cu binecuvântarea Celor din planeta unde vom poposi.

Pentru noi, entități spirituale albe, când va sosi vremea terminării stagiului nostru aici, nu ne rămâne decât să ne ducem pe o altă planetă a unui alt sistem solar. Scopul actual al evoluției noastre este să devenim din spirite planetare, îngeri planetari, dar cine ştie când vom atinge acest ideal. Există multe, foarte multe cunoştințe pe care trebuie să le aflăm şi a căror sumă l-ar zdrobi pe un duh mai tânăr. Toate marile probleme sunt scrise în Cer cu litere, semne sau simboluri. Cine poate citi aceste semne, poate învăța tainele Tatălui care le-a înscris în materia eterică a Cerurilor. Primii creştini pentru a nu fi descoperiți de necreştini întrebuințau şi ei semne. Rostul acestor simboluri este de a nu forța marile entități să întrebuințeze multe „cuvinte" - pentru a explica ceva - şi ca să nu fie înțelese de toate duhurile. Limba universală, folosită de duhurile de pretutindeni, este limba simbolurilor sau a semnelor. Numai că acest limbaj este scris asemenea celui chinezesc, pe care nu orice chinez îl poate citi. Cu cât eşti mai evoluat, înveți mai multe semne, ai un limbaj mai bogat. Când ai ajuns să cunoşti toate simbolurile întrebuințate pe Pământ, ai terminat şcoala acestui glob, pentru stagiul la care ai fost adus; poți pleca pe o altă planetă, superioară Pământului. Frate, în ce mare greşeală sunt oamenii trupeşti, adunând bunuri materiale pământeşti, pieritoare! Dacă ar şti că numai comorile morale şi intelectuale, numai cunoştințele sunt singurele bunuri, care nu pier niciodată, n-ar mai face greşeala să alerge toată viața lor după averi şi onoruri, după deşertăciuni. Nu bunurile materiale te vor elibera de şcoala terestră, ci cunoaşterea legilor şi împlinirea lor.

Noaptea, când vii şi tu printre noi, vezi o forfotă, o activitate neînchipuită. Muncă şi iar muncă. De ce acest veşnic zbucium peste tot? Unii vin, alții pleacă, unii se întrupează, alții se destrupează. Unii ajută pământenilor, alții audiază diferite cursuri. Totul e făcut pentru a afla, învăța şi progresa, în spațiul din jurul pământului există duhuri care observă viața umană de aici. Ele nu se pot întrupa aici, din cauza inferiorității lor, mentalul lor fiind prea neînțelegător încă. Stau, privesc şi ascultă iar după ce îşi mai lărgesc într-o oarecare măsură orizontul cunoaşterii, pleacă pe o planetă inferioară Pământului, unde se vor întrupa. Uneori este permisă întruparea lor chiar pe pământ, printre voi, dar în acest caz constituie cei mai înapoiați oameni ai pământului, iar ca duhuri sunt socotite demoni elementali sau vampiri.

Îmi permit să-ți afirm un mare adevăr, pe care nu-l va crede oricine. Când a trebuit să se facă revoluția rusă, pentru a sălbatici populația de acolo, au fost aduse valuri de duhuri inferioare, care au stat toată ziua şi noaptea pe lângă oameni, influențându-i puternic, stârnind în ei porniri sălbatice, pentru a-i scoate de sub influența binefăcătoare a duhurilor amice lor. Aceste duhuri primitive, după ce îşi fac opera, sunt luate şi duse în altă parte, pentru a-şi face şcoala evolutivă.

Odată veți înțelege că Cerul conduce pământul, că lumea nevăzută comandă lumii văzute - vouă, oamenilor trupeşti.

Combinarea fluidelor

Întrebi un duh despre o anumită problemă şi el îți va răspunde în măsura cunoştințelor sale, aflate în raport cu evoluția sa.

Însă există probleme cunoscute de orice duh. Aşa de exemplu cel mai redus duh îți va spune că auzul nostru este identic la toate duhurile Pământului, dar că vederea e deosebită, că este cu atât mai puternică şi mai subtilă, cu cât duhul este mai avansat.

O să vă pară ciudat, dar trebuie să vă spun că duhurile au posibilitatea să se facă nevăzute spiritelor inferioare lor. Spiritele inferioare aud duhul superior care li se adresează, dar nu-l văd.

Explicația acestui fenomen ciudat constă în faptul că deşi înotăm într-un ocean fluidic, nu cunoaştem toate categoriile de fluide ce intră în compoziția lui.

În lumea noastră este ca în lumea voastră: ştim atâta cât vedem. Cu cât un duh e mai evoluat, cu atât vederea sa este mai pătrunzătoare, şi deci cu atât poate vedea o categorie de fluide în plus, din mulțimea de fluide aflate prin spațiu. Unele fluide sunt atât de fine încât majoritatea duhurilor nu le vede şi nu le simte, după cum nici voi nu vedeți aerul în sânul căruia vă mişcați şi respirați.

Prin urmare, să nu credeți că dacă suntem spirite, cunoaştem tot ce există în univers. Există şi pentru noi multe mistere rămase nedezlegate, până când vom mai avansa. Dacă pentru noi moartea nu mai este un mister, ştiința naturii formează un mister fermecător, captivant şi ne atrage la studiu.

După cum voi, oameni trupeşti, bazându-vă pe metoda analogiei, deduceți compoziția diferitelor stele sau planete, prin măsurarea radiațiilor electromagnetice cu ajutorul spectroscopuiui, ori din compoziția meteoriților, tot aşa căutăm şi noi să tragem concluzii din analiza fluidelor, atât a celor în stare de agregație, cât şi a celor în stare de libertate.

S-ar putea ca cineva din lumea voastră să ne întrebe: „Dacă nu vedeți toate fluidele, de unde ştiți că ele există?" Răspund scurt: după spusele mai-marilor noştri, care le văd şi le analizează. În lumea noastră, fiecare fluid îşi are numele şi culoarea proprie. Nu e vorba de culorile voastre, văzute de noi altfel de cum le vedeți voi, ci de culorile noastre. Cum orice duh se compune dintr-o scânteie, înconjurată de o serie de fluide - care învăluie scânteia asemenea unor haine, fără a fi adăugate pur şi simplu unele peste altele, ci întrepătrunzându-se unele pe altele - duhul va fi colorat după culoarea dominantă a fluidelor externe. Prin urmare, şi în lumea noastră avem o culoare, după cum voi, omenii trupeşti, sunteți unii albi, alții negri, galbeni etc.

Natura fluidelor, proprietățile şi combinarea lor formează o ştiință cunoscută şi pusă în practică numai de marile duhuri. După cum în lumea voastră luați două corpuri, două substanțe chimice, şi le combinați şi obțineți alte corpuri, cu anumite înfățişări şi proprietăți, tot astfel marii noştri savanți chimişti combină două sau mai multe fluide între ele şi obțin o anumită substanță eterică. Aşadar noi, duhurile, suntem oameni cu un corp fluidic diferit colorat. Regret că nu e momentul potrivit să-ți pot vorbi, măcar la un nivel elementar, despre aceste combinări ale fluidelor.

Noi, duhurile superioare, cunoaştem gama nesfârşită a fluidelor şi ştim că ele sunt formate din particule sferice. Într-o perioadă a evoluției noastre a trebuit să învățăm proprietățile fluidelor, fără de care n-am fi putut ajunge la acest grad.

Fluidele intră în compoziția corpului meu, şi deci le văd şi le simt. Voi oamenii vă vedeți carnea trupului vostru. E drept că cei neştiutori o văd pe dinafară şi nu ştiu că e formată din celule de diferite forme, fiecare îndeplinind o anumită funcție.

Există un paralelism între lumea noastră şi a voastră. Parcă cei mulți de la noi ştiu ce este sub ultimul lor înveliş fluidic? Totul în lume se reduce la ştiință şi neştiință. Mulți nu ştiu, puțini cunosc.

După această lungă introducere, vreau să-ți vorbesc despre ceea ce mi-am propus azi.

Văzul şi auzul vostru este aproape acelaşi pe toată durata vieții terestre. Bineînțeles, către bătrânețe, din cauza slăbiciunilor omeneşti, aceste două simțuri încep să se reducă. În lumea noastră se petrece altfel, căci pe când auzul stagnează pentru toate duhurile umane, văzul evoluează din ce în ce mai mult. Aşadar auzul e unic dar văzul diferă după gradul de evoluție al duhului. Insă până să ajungă la acest stadiu şi auzul a evoluat. Într-adevăr, duhul mineral are şi el auzul său, e drept foarte redus. Auzul a evoluat la duhul vegetal, s-a mai accentuat la duhul animalelor şi a culminat la duhul uman. De aici încolo evoluția auzului stagnează. Toate duhurile umane, de orice grad ar fi, vor auzi deopotrivă. Prin urmare, auzul a atins culmea evoluției sale.

Fenomenul văzului diferă. El a evoluat de la duhul mineral până la om, şi de aici înainte îşi urmează ascensiunea până la înaltele grade de Duhuri divine.

Noi, duhurile, vedem diferit. Unele duhuri văd numai câteva fluide - a, b, c; altele, mai ridicate, văd fluidele d, e, f; în fine, cele superioare văd toată gama de fluide până la z. O dată ce le vedem ne apucăm să le studiem, şi după ce cunoaştem toate însuşirile şi proprietățile lor, începem să le combinăm în vederea aflării marii taine şi anume cum a creat Tatăl lumile.

Toate felurile de fluide din natură Tatăl le-a pus şi în sânul meu, în corpul meu fluidic. Aceleaşi fluide ca ale mele sunt şi în corpurile voastre. Noi vă vedem, dar nu vă vedem trupul - care pentru mine e transparent ea geamul vostru - ci vedem corpurile voastre fluidice ca şi cum ați fi duhuri libere. Spiritele inferioare nu prea pot deosebi duhul întrupat - sosit noaptea prin spațiu - de un duh destrupat, spațial. Noi, cei mai avansați, nu ne mai înşelăm, nu mai facem nici o confuzie între un duh destrupat şi un duh întrupat.

Bătrânii noştri savanți, veniți de prin diferite lumi şi cu tolba plină de cunoştințe adânci, ne spun că în jurul globului nostru nu se găsesc toate fluidele din cosmos, că prin alte globuri, risipite prin univers, se găsesc fluide necunoscute pe Pământ. Din studiile făcute asupra fluidelor acestei planete, au ajuns la concluzia că pământul are în jurul său două serii de fluide: 1. fluide proprii - particulare globului nostru; 2. fluide generale - aflate şi prin alte corpuri cereşti şi regiuni ale universului.

Pe lângă fluidul propriu, particular, toate corpurile terestre au în masa lor şi un fluid general, al universului. Aşadar, toate mineralele pământului au în sânul lor câte două feluri de fluide: unul propriu şi altul general, aflat în tot universul. Fluidul general îl numim Fluid divin, iar fluidul propriu – Pecetea, sau Ştampila cu care Tatăl a binecuvântat creația când a făcut-o.

Fluidul propriu este fabricat în centrul planetei noastre, de unde este emis, încetul cu încetul, către exterior. Toate planetele îşi au fluidul lor propriu, toate îl fabrică şi-l emit din interiorul lor. Dacă o planetă n-ar mai fabrica fluidele sale proprii, ar muri. Rolul acestui fluid în existența unei planete este de a o transforma într-un magnet uriaş. Când o planetă nu va mai emite acest fluid magnetic, se va demagnetiza, dar corpul ei nu va putrezi - cum putrezeşte trupul vostru - ci se va sfărâma în părți din ce în ce mai mici, până se va pulveriza şi apoi se va risipi în spațiile siderale. Procesul este asemănător cu dizolvarea unei bucăți de sare în apă.

„Prin urmare, sarea se dizolvă în apă pentru că a fost demagnetizată?” - va întreba omul trupesc. Da; orice corp solid se dizolvă dacă este pus într-un lichid ce are puterea de a-i lua fluidul magnetic. Apa a absorbit în masa ei magnetismul sării, care s-a fărâmițat şi moleculele ei s-au răspândit printre moleculele apei.

„Bine - va zice acest om - dar pământul are în spinare mase enorme de apă, formând oceane şi mări, cum de nu-l dizolvă? Cum de nu-l demagnetizează?” Este adevărat că apa oceanelor şi mărilor îi fură o mare cantitate de fluid, dar producând mereu acest fluid magnetic propriu, pământul rămâne în starea actuală, menținută până când va produce acest eter magnetic.

Dacă punem pe foc vasul cu apă şi cu sarea dizolvată, apa evaporându-se redă fluidul absorbit sării şi acesta se reface la loc, în stare solidă, rămânând pe fundul vasului.

Când cade pe pământ câte un meteorit din spațiul cosmic, marii savanți cereşti îşi adună elevii, doritori de cunoaştere, şi le spun: „Vedeți acest meteorit? Ei bine, în el se găseşte fier. Voi ştiți că fierul are fluidul propriu A, combinat cu fluidul general B “. A zis - combinat, dar să nu credeți că e combinat ca în lumea trupească, ci numai alăturat, ca şi culorile spectrului solar, ce stau una lângă alta. „Vedeți - continuă marele savant - fierul acesta nu mai are fluid propriu. Să ştiți că atunci când pământul va pierde fluidul său propriu, ştampila sa - la fel ca această bucată de fier - el va muri şi se va rupe în bucăți asemănătoare acestui meteorit ce a aparținut unei planete. Toate celelalte fluide ale pământului, nemaifiind reținute, cimentate prin acest fluid magnetic, se vor risipi şi ele în spațiu. Aşa vor muri toate planetele, ce nu vor mai avea puterea să-şi reînnoiască fluidul magnetic. Rolul fluidului magnetic propriu este de a reține într-un tot unitar mineralele globului terestru, şi în acelaşi timp de a se opune atracției soarelui sau altor corpuri cereşti.”

Uite că încetul cu încetul vă conducem în cunoştințele noastre de chimie fluidică. Voi, oamenii, faceți diferite combinații chimice. Prin combinarea unui acid cu un metal obțineți un corp nou, numit sare chimică - sulfat, carbonat etc. În combinațiile substanțelor voastre constatați doar ceea ce sesizați cu organele de simț. Noi vedem că orice corp este însoțit de un fluid propriu. Când combinați două substanțe, ați combinat şi cele două fluide proprii şi ați dat naştere unui produs fluidic, cu anumite culori şi proprietăți. E firesc să nu cunoaşteți acest fenomen, pentru că nu vedeți fluidele. Dacă le-ați vedea şi ați putea să-i luați de exemplu acidului fluidul său, ati constata că el nu

mai atacă nici un metal sau oxid metalic cu care vine în contact. Aşadar în orice stare s-ar afla un corp din lumea voastră, totdeauna el este însoţit de fluidul său propriu, sau particular.

Domnul Solar a înviat morţii de se minunau toţi evreii. El nu făcea decât să redea trupului mort magnetismul pierdut şi prin puterea Gloriei Sale să cheme duhul evadat, ordonându-i să intre din nou în trupul său remagnetizat. Aşadar, când moare un om, între altele pierde fluidul său magnetic, şi spiritul nemaifiind reţinut, se eliberează din catenele trupului său.

După aceste explicaţii, să abordăm puţin şi corpul fluidic al spiritului uman. Am spus că scânteia este înconjurată de o combinaţie de diferite fluide. Între ele distingem două categorii: fluidele terestre - asemănătoare cu cele întâlnite în mineralele, vegetalele şi animalele pământului, şi fluidele proprii duhului. Noi, duhurile superioare, ştim, după prezenţa fluidelor proprii ale Pământului, că avem în faţă un întrupat, pe care nu-l confundăm cu un destrupat.

În afară de fluidele proprii mineralelor, vegetalelor şi animalelor acestui glob, pământul mai are în jurul său o atmosferă fiuidică, formată dintr-un fluid care-l învăluie ca o haină. Acesta este fluidul planetar. Toate duhurile care trăiesc în jurul globului terestru trebuie să aibă în jurul lor o haină alcătuită din acest fluid, fără de care nu s-ar putea mişca şi trăi în atmosfera fiuidică planetară.

În afară de haina planetară, duhul mai are şi alte haine fluidice: haina solară, universică şi cosmică. În fine, scânteia este îmbrăcată şi cu cele trei haine primite în Sfera divină, şi care constituie pentru duh ştampila sa divină sau hainele sale divine. Această ştampilă sau haină divină reprezintă pentru duh ceea ce pentru globul pământesc este atmosfera sa fiuidică planetară.

Acum - ştiind că orice substanţă, orice corp este însoţit de un fluid propriu - aflaţi că atunci când sunteţi bolnavi şi luaţi medicamente, graţie cărora uneori vă faceţi bine, nu mineralul, nu produsul farmaceutic v-a însănătoşit, ci fluidul care îl însoţea. Fluidul a reparat, a vivificat şi a dat un impuls nou corpului vital, sau magnetic al vostru şi din acel moment trupul - aflat sub dependenţa corpului vital - s-a făcut bine.

În lunga sa şcoală, duhul peregrinează din planetă în planetă. Când soseşte pe o planetă, el este obligat să îmbrace fluidul planetar propriu acelei planete. Dar duhul are în corpul său, în cantităţi foarte reduse, şi din fluidele tuturor planetelor pe unde a trecut. Fiecare fluid planetar îşi va avea culoarea deosebită, cu toate formând un glob fluidic în jurul hainelor divine ale scânteii. Hainele divine vor fi purtate o veşnicie, fără a putea fi demagnetizate de nimeni, căci Creatorul le-a dat şi numai El le poate dezbrăca din jurul scânteii.

Duhul soseşte pe planeta noastră din diferite motive: ori este un misionar, care va părăsi Pământul după împlinirea misiunii sale, ori a venit să facă şcoala acestei planete prin numeroase întrupări, ori a venit să asculte cursurile marilor noştri savanţi şi apoi va pleca mai departe. Cu toţii poartă o culoare specifică. Dacă ne adresăm unuia dintre aceştia şi-l întrebăm ce înseamnă o anumită culoare? el răspunde invariabil:

- Este culoarea sistemului de unde am venit.

- Dar această culoare?

- Aceasta e culoarea fluidului planetei pe care locuiesc de multă vreme.

- Dar aceasta?

- Aceasta e culoarea fluidului planetei unde am locuit în alte vremuri.

- Dar această culoare, asemănătoare cu cea a corpului meu planetar?

- Acesta e fluidul planetei Pământ, cu care m-am îmbrăcat când am sosit aici, dezbrăcându-l când voi pleca.

- De ce trebuie să-l lepezi?

- Trebuie să-l lepăd pentru că altminteri globul acesta nu-mi va permite să-l părăsesc. Acest fluid este legătura dintre mine şi planeta Pământ. Graţie acestei haine mă pot mişca în sus, în jos, la dreapta şi la stânga, înainte şi înapoi, pretutindeni.

- Dar de ce nu ai lepădat complet hainele fluidice ale planetei de unde ai sosit?

- Pentru că nu m-aş mai putea întoarce cu uşurinţă pe planeta mea.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă din greşeală pierdeai sau lepădai fluidele proprii planetei tale? Nu te-ai mai fi putut întoarce pe ea?

- Ba da, dar nu direct, ci indirect. M-aş fi dus mai întâi în soarele de care aparține planeta mea, şi acolo aflându-se toate fluidele planetelor sale, aş fi luat cantitatea de fluid necesar, m-aş fi îmbrăcat cu el şi apoi m-aş fi dus cu uşurință în planeta mea. Când va fi să plec de aici, voi dezbrăca învelişul fluidic al planetei Pământ. În acest scop, mă voi înălța până la zona periferică a Pământului şi numai acolo mi-o voi dezbrăca. Să nu credeți că o dezbrac ca pe o haină de stofă, ci trebuie să fac o serie de operații cu ajutorul cărora desprind fir cu fir fluidele acestei planete dintre particulele celorlalte învelişuri ale mele. Se produce un fenomen analog cu limpezirea unei ape tulburi, când, prin decantare, se depun particulele nămoloase, apa rămânând limpede.

Dar pentru că veni vorba de un duh care umblă din sistem în sistem şi din planetă în planetă - bineînțeles, cu anumită învoire - s-ar putea naşte în mintea cititorului gândul: „Bine de mine, când îmi voi lepăda acest trup şi voi deveni spirit liber, voi pleca şi voi vizita tot Pământul, şi pe urmă voi face un voiaj de plăcere prin toate planetele sistemului nostru, şi până la viitoarea reîntrupare voi da o raită şi prin alte meleaguri ale universului”.

Nu, nu, îți răspund eu. Nu vei avea putința să te plimbi, pentru că deşi ai câte ceva din fluidele celorlalte planete ale sistemului nostru, nu vei şti să o dezbraci pe cea de aici, ca să poți pleca, şi nu vei avea destul fluid al altei planete, pentru a putea să te duci de exemplu în Marte sau Venus. Dar veți spune că ați auzit că unele duhuri se duc în Marte, Venus sau o altă planetă a sistemului nostru; ele cum s-au putut duce? Mai întâi se cere o aprobare specială, apoi trebuie ca o mare forță spirituală să-i dezbrace haina planetară. În acest scop îl duce până la periferia atmosferei fluidice a Pământului, şi acolo, după ce-l va dezbrăca de fluidul planetei noastre, îl îmbracă cu fluidul planetei dorite. La periferia fiecărei planete din sistemul nostru se găsesc - trimise de Soare - toate felurile de fluide din jurul planetelor acestui sistem.

Prin urmare, nu poți să pleci oricând. Asemenea învoiri sunt foarte rare şi date numai în vederea unor misiuni. Iată taina pentru care duhurile Pământului sunt robii acestui glob, fără'a putea dezerta de la şcoala amară a acestei planete. Câți n-ar da să fugă aiurea, să scape de întrupările de aici! Cunoştințe referitoare la natura fluidelor, la fizica şi chimia lor, se dau periodic, la mii de kilometri depărtare de suprafața pământului. Nu putem să ne ducem întotdeauna să le audiem, pentru că ni s-au dat anumite misiuni de îndeplinit, care contribuie şi la avansarea noastră. Viața e viață şi ea trebuie trăită şi aici, ca şi jos în nămolul cărnii. Pentru că mâine trece vacanța stării de spirit şi trebuie să ne coborâm iar la viața terestră, care cere multe şi mari pregătiri, căci, frate, cum ne vom aşterne de sus, aşa vom „dormi” jos. Oameni suntem şi noi, şi aceste misiuni şi preocupări materialiste ne răpesc mai tot timpul şi abia ne rămâne vreme să ne completăm studiile, încă de pe acum, de aici din Cer, trebuie să-mi fac toate legăturile terestre, pentru a-mi continua, jos, pe pământ, studiile întrerupte de mult timp. Dar vei spune: „Bine, frate, nu-ți poți face studiile în Cer?” Ba da, s-ar putea, dar una se învață la noi, şi alta jos la voi. Ambele sunt folositoare avansării noastre spirituale. Mulți dintre noi - obosiți şi plictisiți de atâtea studii - spun asemenea elevilor din şcolile voastre: „De ce să mai învăț şi cutare materie, la ce îmi va folosi?!” Până la un ioarecare punct au dreptate rudimentarii noştri, căci pe drept cuvânt ştiința Cerurilor este infinită, înveți, înveți miliarde decani, şi vezi la urma urmei că tot nu ştii totul. Bătrânii noştri cu vârste de miliarde de ani ne spun: „învățați, copii, căci Tatăl nostru are nevoie de savanți, lucrători în via Sa infinită”. Atunci cu toții ne consacram muncii, mai departe.

Nu mi-am terminat expunerea, dar cred că pentru azi a sosit momentul să închid robinetul cugetării mele.

Totul a provenit din concentrarea fluidului primordial

Cu ajutorul trupului vostru simțiți, auziți şi vedeți lumea fizică. Aşadar cu fizicul sesizați doar fizicul. Cu ajutorul corpului vital - format dintr-o materie semieterică - vedeți tot ce e format din această materie semieterică. Dar spiritul trăitor pe acest glob mai are în jurul său şi o învelitoare fuidică planetară, un vehicol planetar. Etericul nu vede fluidul planetar, dar duhul prin intermediul corpului planetar vede corpurile şi ființele eterice sau fizice.

Un duh venit din Soare - prin urmare nu are corp planetar - vede toate duhurile terestre, dar pe el nu-l vede nimeni. De ce nu este văzut? Deoarece corpul său solar este format dintr-un fluid cu mult mai fin decât fluidul planetar. De aici concluzia: un corp grosolan nu vede un corp mai subtil sau mai fin; duhul inferior nu vede duhurile superioare.

Noi, entitățile spirituale superioare ale Cerului, nu avem preocupările materialiste ale entităților inferioare, materialiştii Cerului, care se întreabă: „Unde-mi voi stabili viitorul culcuş? Cât mai este până mă voi întrupa? Cum să-mi croiesc destinul?" Noi ne gândim cum să facem să terminăm cât mai curând şcoala acestei planete, pentru a ne duce prin planetele îndepărtate ale altor sisteme solare, adevărate paradisuri față de această planetă a suferinței necurmate.

Fluidul şi proprietățile sale este un mare capitol al învățăturilor noastre aici pe Pământ. Dar nu putem ieşi dintr-o gravă dilemă: nu poți pleca de aici, până nu ai învățat toate lecțiile acestui glob; şi nu poți învăța toate fluidele din jurul pământului, pentru că unele sunt mai fine chiar decât cele care intră în constituția corpului meu spiritual. Ei, atunci ce te faci? Până nu înveți, nu pleci. Să înveți, dar cu ce? Nu ne rămâne decât să audiem cursurile mai-marilor noştri, şi să fii numai urechi căci şi la noi se potriveşte vorba voastră: „Popa nu toacă de două ori pentru o babă surdă".

Un duh mai mic veni la mine şi mă întrebă: „Ce-o fi cu fratele-duh cutare, că nu-l mai văd?" Da, e drept, sărmanul meu frate mai mic nu-l mai vede, deoarece cunoscutul său, prin vrednicia sa spirituală, a fost avansat şi ca urmare şi-a schimbat învelişul fluidic cu un altul mai fin, din care cauză fratele său nu l-a mai putut vedea. Cu această ocazie se poate întâmpla ca un duh să-şj dezbrace complet haina veche, obținând o alta mai fină. Duhurile mici, neştiutoare, văzând îmbrăcămintea veche plutind câtăva vreme fără direcție prin spațiu, deduc în simplitatea lor - asemenea omului trupesc - că un frate al lor spațial a murit, pentru că şi ele când şi-au părăsit trupul, au murit pe pământ. Duhurile neştiutoare vor trăi cu această părere până într-o zi când li se va explica faptul că nu există propriu-zis moarte, ci dezbrăcări de haine, potrivit mediului destinat duhului să-şi ducă viitoarea existență.

Chiar şi scânteia mea e un fluid, prin urmare şi ea este o materie, o materie vie, care gândeşte, voieşte şi simte. Aşadar, orice fluid este o materie. Unii oameni, care au auzit câte ceva despre noi, crezând în existența noastră, a entităților spirituale, ne consideră făcuți din ceva imaterial. Ce eroare! Totul în lume e făcut din materie. Însuşi Creatorul, Ființa Primă, e constituit dintr-o materie, identică cu a mea, însă, bineînțeles cu însuşiri duse până la infinit.

Am aflat că unii învățați ai pământului afirmă că materia fizică este energie concentrată. Dar cum să existe energie fără un piedestal material? Energia este mişcarea infinit de rapidă a materiei, a unor particule materiale infinit de mici, a fluidului.

Din studiul făcut asupra fluidului, a rezultat că acesta nu are posibilitatea să gândească şi să judece ca duhul, dar totuşi este viu, simțitor şi cu o mică doză de voință. Dar caracteristica esențială a fluidului este de a-şi apropia sau asocia particulele.

Frații noştri mai mari ne spun: „Fraților, vedeți la suprafața pământului acest fluid roşu, ce intră şi în constituția fraților noştri mai mici? Iată lucrez cu puterile mentale şi ale voinței mele asupra acestui fluid şi îi răresc particulele componente. Vedeți acum că nu mai are culoarea roşie aprinsă, ci roşie deschisă, ca un trandafir sălbatic? Dar iată că îi răresc şi mai mult particulele. Vedeți că acum abia mai puteți observa culoarea roză? Prin urmare, fluidele au proprietatea de a se condensa şi dilata, când anumite forțe lucrează asupra lor. Puterea mea nu numai că le dilată sau contractă, dar poate chiar să le combine între ele, obținând diferite feluri de materii fluidice."

Am auzit pe unii pământeni că se îndoiesc de puterea noastră, dat fiind faptul că suntem fluidici şi lucrăm cu fluide. Un nesocotit fudul chiar a bravat, spunând că ar vrea să vadă ce putem să-i facem noi, entități fluidice, lui, puternicul om trupesc! Sărmanul ignorant – aşa ştie, aşa vorbeşte; el nu cunoaşte că totul, chiar el, a fost făcut din fluid şi de către Forțe fluidice. El nu ştie că prin intermediul fluidelor îl putem însănătoşi sau îmbolnăvi, că din fluide putem face orice în lume şi chiar să-l desființăm, defluidizându-i trupul.

Am citit în gândul multor oameni întrebarea: „Ce poate să iasă din mâinile magnetizatorului, când plimbându-le în lungul trupului unui om slăbit de o boală oarecare îl vindecă, ori îl adoarme în vederea unui anumit scop?" Se miră şi se îndoiesc, pentru că nu văd nimic, nu ştiu că din mâinile lui

iese un fluid cu anumite puteri. Câţi nu s-au mirat şi n-au râs că spiritiştii, în şedinţele lor de fenomene, se ţin de mână. Au râs pentru că sunt ignoranţi! Nu ştiu ce rezultate uriaşe se pot obţine prin utilizarea fluidelor! Fluidul întreţine viaţa trupurilor tuturor fiinţelor de pe pământ.

Cauza primă - Tatăl, a făcut totul prin condensări şi multiplicări ale materiei Sale constitutive, dând naştere la urma urmei tuturor corpurilor cereşti şi fiinţelor de pe ele. Noi, duhurile, suntem un trei-una, o trinitate; aşadar scânteia mea divină este o treime. Astfel constituit, dacă adaug o cantitate mică din fluidul, aflat în toate astrele, pot călători prin întregul univers.

„Priviţi, fraţilor, în acea parte a Cerului! Ce vedeţi?" Ne-a întrebat o mare entitate spirituală. Nu vedem nimic, i-am răspuns. „Vi se pare că nu e nimic, dar acolo e Centrul infinitului, acolo se află Creatorul prim, de unde am purces cu toţii şi unde ne vom întoarce după ce vom colinda prin tot universul. Departe de centrul creaţiilor se află corpuri cereşti făcute dintr-o materie ca o alifie, ca o masă gelatinoasă, iar pe ele trăiesc oameni tot atât de moi ca şi pământurile acelea. Acolo vom merge şi noi odată, acolo viaţa este fericită, trupul are o existenţă mult mai lungă decât pe Pământ, exigenţele vieţii sunt prea puţin materiale şi oamenii întrupaţi îşi văd fraţii spaţiali şi aud graiul lor. Astfel se deapănă cunoştinţele noastre. Fiind fluidici şi trăind în sânul materiilor fluidice, prima noastră preocupare este să studiem mediul unde ne ducem traiul. Cunoştinţele obţinute dorim să le împărtăşim şi celor însetaţi după cunoaşterea formelor de viaţă subtile, diferite celor fizice ale Pământului. Avem misiunea să răspândim în lume ştiinţa Cerului. Ea are menirea de a forma legătura dintre religie şi ştiinţă, de a îmbina religia teoretică cu practica ştiinţifică a Cerurilor. Ordin ni s-a dat din Sfera divină să întemeiem pe pământ o religie ştiinţifică, experimentală şi iniţiatică.

În viitoarele temple ale pământului, în Templul comuniunii omului cu Divinitatea se vor pune bazele corespunzătoare ale existenţei spiritului, şi atunci nimeni nu va mai îndrăzni să nege existenţa noastră, lămurindu-se mai bine rostul vieţii şi a responsabilităţii conduitei, dusă în veşnicie, aici sau oriunde prin univers.

Materializarea din Tibet

Mă întrebi dragul meu frate dacă este adevărată afirmaţia unor teosofi, şi anume că ar trăi prin regiunile munţilor Himalaia, în Tibet, oameni al căror trup nu este conceput după legile cunoscute ale formării trupului.

Au auzit ceva despre anumite materializări petrecute acolo, dar purul adevăr nu-l ştiu nici ei.

Invizibil sunt, ştiutor sunt şi totuşi nu am libertatea de a vorbi despre tot ce ştiu. Veşnic suntem cenzuraţi şi supravegheaţi, dar totuşi îţi, voi spune câte ceva.

Ştiinţa voastră oficială actuală a pătruns în multe taine ale antichităţii, iar pe viitor va pătrunde şi mai adânc. Fiinţele despre care mă întrebi există în realitate, dar ele există numai pentru anumiţi oameni, care afirmă că le-au văzut şi au vorbit cu ele.

Eu cunosc o singură Fiinţă care a realizat acest fenomen, în Europa şi Asia răsăriteană, şi acea Fiinţă a fost întrupată şi cunoscută de atunci şi până acum, sub numele de Isus Christos. Un asemenea fenomen s-a întâmplat după răstignirea lui Isus, după moartea trupului Său, când femeile plângând pe Cel răstignit şi văzând deodată lângă ele pe Isus, au crezut că este absolut identic cu Cel pus pe cruce. Nu era acelaşi, căci timp de 40 de zile El a trăit asemenea acelor personaje de care se vorbeşte că ar trăi în Tibet. A fost o automaterializare întocmai a fostului său trup.

S-a dus Isus să se arate arhiereilor, ori lui Pilat, cei care L-au răstignit? Nu, nu s-a dus, căci i-ar fi nefericit prin prezenţa Sa. Isus s-a arătat numai celor cărora a considerat El că e necesar, să-L vadă în noua Sa ipostază. Când L-au văzut ucenicii Săi au crezut pentru un moment că-L văd pe Cel de pe cruce. Dar credeţi că Isus i-a lăsat în întuneric? Credeţi că nu le-a spus prin ce fel de corp li se arată? Vă mărturisesc adevărul: Isus le-a spus totul.

Marii noştri conducători au primit autorizaţia de a ne lumina în privinţa tainei coborârii Domnului nostru pe Pământ, şi prin ei am dobândit libertatea de a lămuri lumea europeană, care începe să fie coaptă pentru asemenea cunoştinţe înalte. .

Dragă frate, cunosc o entitate spirituală, care - la anumite intervale de timp - apare şi azi, în unele din sectele budhiste din Tibet, într-un corp ce pare carnal. Nu ştiu cum se face, dar marii noştri inițiați se complac să se întrupeze acolo.

Dar veți întreba: „De ce se întrupează tocmai în Tibet?" Pentru ca în acel colțişor al pământului, ferit de zbuciumul omenirii, să asiste la anumite experiențe şi explicații. În Tibet există un laborator psihic, unde se fac experiențe deosebite. Să nu credeți că aceşti experimentatori de prin pustietățile Tibetului, participanții la aceste experimente, sunt ignoranți ai pământului. Ei sunt preoți ciudați, adevărați savanți - în ştiințele cereşti, iar nu în ştiința europeană. Aceşti învățați nu vor să răspândească învățăturile lor oricui, ținându-se de regulile anticilor inițiați. Ei sunt într-o permanentă legătură cu lumea noastră cerească şi cu o mare entitate spirituală, care în scopul realizării unor experiențe se materializează în chip de om complet - bea, mănâncă, se mişcă şi vorbeşte. În momentul materializării sale este înconjurat de milioane de duhuri - toate mari savanți ai Cerurilor.

Din aceste experiențe făcute în Tibet, în locuri ferite, ascunse în munți, a transpirat ceva în lumea budhistă, de unde acel ceva a fost preluat în mod denaturat de secta teosofilor.

Preoții savanți, asistenții experiențelor lumii cereşti, nu permit nimănui să se apropie de acest Adevăr, repetat de sute de ani pe pământ. Aceşti savanți în ştiința trecutului, sau mai exact în ştiința viitorului, au puterea de a se feri de privirile profanilor. Să nu vă mirați când afirm că, prin puterea lor mentală, aceşti oameni au posibilitatea de a se face nevăzuți față de oricine, chiar trecând prin lume. Voi nu cunoaşteți încă tainele lumilor fluidice. Asemenea fenomene vă par minuni, pe când în realitate ele sunt fenomene naturale, încă necunoscute vouă. Oamenii aceştia ar putea produce fenomene şi fapte ce par minuni pentru omul de rând, dar nu o fac pentru că sunt supuşi unui anumit ordin şi unei anumite discipline.

După cum Domnul Isus nu s-a arătat decât celor a căror evoluție o permitea, tot astfel aceşti inițiați ai Pământului nu pot trăda secretele entităților spirituale superioare, mai ales cele experimentale. Ei ştiu că asistă la o serie de experiențe ale înaltei entități, care după ce se materializează, se întreține cu cei prezenți. Ei ştiu că mari duhuri spațiale asistă la această experiență de creație sau prefacere a materiei divine în ultima ei stare, în cea fizică. Să nu uitați că cel mai tare oțel a fost format de-a lungul miliardelor de secole, prin prefaceri succesive, tot din materia unică divină sau materia primă, din care e format şi Corpul divinului Creator.

In acel laborator din Tibet, pe lângă experiențe se predau şi cursuri, ascultate cu smerenie de marii inițiați de acolo. În timpul acestor experiențe, trupul celor ce asistă cere prea puțină hrană fizică, deoarece hrana şi-o absorb din atmosferă, în stare fluidică, pe care prin puterea lor spirituală o condensează, o cvasi-materializează într-un volum mic, hrănindu-şi trupul pentru mai mult timp. Multe duhuri ar dori să asiste la aceste înalte experiențe de creații divine, dar nu li se îngăduie, acest laborator fiind înconjurat pe distanțe îndepărtate - ca o cetate - de sfere fluidice concentrice. Numai duhurile de un anumit grad pot pătrunde prin aceste bariere sau îngrădiri fluidice, ele ştiind să desfacă aceste oprelişti. Milioane de ani apa oceanului nu a putut fi trecută de la un țărm la altul. Dar spiritul întrupat a dat o asemenea formă materiei solide, încât a navigat cu ea de-a curmezişul apelor. Dacă eşti în posesia unor cunoştințe minime, poți pătrunde prin zidurile sau sferele fluidice ale acelei cetăți, ca să asişti la cele mai sublime experiențe realizate de duhuri pe pământ.

Având în vedere viitorul, noua epocă de spiritualitate, marile călăuze ale lumii au nevoie de multe alte operații, pentru că pământul merge spre dezrobirea stării de azi, iar furtuna ce va veni va aduce mari prefaceri sociale. O dată cu introducerea unei noi ordini de viață, se vor petrece fapte noi, introducerea noii religii - religia ştiințifică.

Te previn, frate, nu tot ce s-a scris de teosofi sunt exacte. În plus, ei lucrează pe ascuns. Noi dorim Lumină şi lucrare la lumina zilei, pentru folosul vostru şi mai ales al nostru, căci mâine vom reveni jos în locul vostru, şi vom avea nevoie în viitorul apropiat de Lumină pentru a fi mai fericiți. Te asigur, frate, că fiul tău cel mare se va interesa mult de opera noastră. Va citi lucrările tale şi toate cărțile bibliotecii tale, pe care le va păstra cu sfințenie. Citind mai târziu aceste rânduri se va minuna când va auzi de modul cum au fost obținute. Mărturisesc că la revenirea mea pe pământ voi

avea grijă să nu treacă viaţa mea terestră fără ca, prin viitorii mei ochi trupeşti, să nu recitesc aceste rânduri, de acum ale mele, care mă vor umple de un farmec nespus.

După cum mulţi dintre voi, oameni trupeşti, spun în timpul vieţii lor că dacă vor mai exista după moarte, vor da probe de existenţa lor de dincolo de mormânt, tot astfel, pentru a mă recunoaşte în această operă a cugetului meu, de pe acum prezic viitorului meu tată, azi copil: Tată, tată al viitorului meu trup, să ştii că primul tău copil va fi un băiat. Pentru a te convinge pe tine - care vei citi aceste rânduri, şi pentru a mă convinge şi pe mine - care voi fi copilul tău, mai prezic: Primul tău copil va fi un băiat, care în contrast cu fizicul tău oacheş, va fi blond. Eu citind peste mulţi ani de acum înainte aceste rânduri, mă voi bucura şi voi găsi în ele un puternic imbold de a mă ocupa de lumea duhurilor. Sărutări şi alintări divine îţi urez, bunicul meu, pentru restul zilelor petrecute în acest trup, de un nepreţuit folos cauzei noastre.

Omul a trecut prin trei faze în existenţa sa pe Pământ

Ştii bine că noi, duhurile suntem împărţite în diferite grade, după evoluţia prin care am trecut. Fiecare urmărim să aflăm ceea ce nu cunoaştem încă, şi pentru aceasta ne stau la dispoziţie două căi: ne zbatem să aflăm adevărurile, direct prin noi înşine, sau dacă este imposibil, ne adresăm celor ce ne-au depăşit cu şcoala lor, fiind pe plan evolutiv la o distanţă de miliarde de ani de noi.

De multe ori vă puneţi întrebări rămase fără răspuns. Noi, duhurile cu posibilităţi mai mari decât voi şi un câmp mai vast de cunoştinţe, îndrăznim totuşi mai mult decât voi şi punem întrebări de felul: Unde locuieşte Creatorul? De ce nu ne permite să cunoaştem anumite adevăruri înainte de vreme? Ne frământă multe întrebări, căci şi noi suntem curioşi ca voi, şi pe noi ne arde dorinţa de a fi luminaţi asupra multor probleme.

Iată o problemă arzătoare: De ce planta, animalul şi omul e diferenţiat în două forme, una feminină şi alta masculină? Primind răspunsul la această întrebare doresc să-l împărtăşesc cu voi, deşi este una din marile taine ale Cerurilor. Nu ni se permite să vorbim pe larg despre acest subiect oprit pentru omul trupesc, dar ni s-a dat învoirea să vă dezvăluim câte ceva.

Mai întâi trebuie să ştiţi că în lumea fluidelor nu există forme pământeşti, diferenţiate în sex. Aşadar sexul lipseşte în lumea spaţiilor cereşti. Noi, duhurile umane, nu suntem nici bărbaţi, nici femei, şi cu toate acestea înţelepciunea Creatorului a stabilit ca vieţuitoarele fizice să aibă sex.

Omul sau animalul nu se naşte la întâmplare într-un sex masculin sau feminin. Totul e voit şi orânduit de sus. Dar să reţineţi bine că acelaşi duh trebuie să cunoască şcoala formei de viaţă a sexului masculin, precum şi şcoala formei de viaţă a sexului feminin. Acelaşi duh trebuie să joace, ca şi actorul pământului, ambele roluri, de bărbat şi femeie.

Am spune noi multe, dar ne este teamă ca nu cumva preoţimea pământului, după ce va vedea că nu mai merge cu raiul şi cu iadul, ori cu păcatul lui Adam, să susţină că bărbatul care a greşit într-un anumit sens a fost pedepsit să se întrupeze într-o viaţă terestră, sub formă de femeie.

Cât de interesante sunt problemele celor două forţe contrare, care conlucrează pentru viaţă şi progresul ei în veacuri!

La orice vieţuitor femininul are o formă atractivă mai puternică decât masculinul. În schimb masculinul are o forţă activă, creatoare, mai mare decât femininul.

Multe am vrea să vă mai spunem, dar cenzorii de lângă noi nu ne îngăduie. Le este frică şi lor ca nu cumva adevărul destăinuit despre sexualitate să aibă soarta cunoştinţelor care - de-a lungul istoriei a mii de ani - au fost astfel interpretate, încât să servească anumitor interese.

Dorim ca problema sexualităţii să piară din învăţăturile teologice ale religiilor. Nu vrem ca venind pe pământ, în viitoarele noastre întrupări, să ne mai adăpăm la erorile de până acum. Templul viitor să fie luminat numai de Creator şi legile Sale, atât şi nimic care să amintească de sexualitate.

Este adevărat că tot ce există în natură este condus, din veşnicie, de principiul dualităţii opuse. Dualitatea este o mare taină dar omul nu trebuie să citească şi să audă în templul Domnului nimic ce se referă la sexualitate, pentru că este prea pământesc.

Cu câte erori se încarcă mintea copiilor în şcolile primare, câte bazaconii s-au scris şi continuă să se scrie şi acum. Dacă a fost o vreme când simbolurile erau singura modalitate de a se transmite cunoştinţe şi informaţii, pentru omul de azi ele şi-au pierdut valoarea, vechile simboluri generând doar concepţii copilăreşti şi inexactităţi pe marginea cărora s-au făcut şi se fac numeroase polemici şi speculaţii filosofice. A sosit vremea să fie înlăturate aceste absurdităţi.

Iată un exemplu. Dumnezeu a făcut pe om - bărbat şi l-a aşezat în rai. Dar văzând că sărmanul de el se plictiseşte, a hotărât să-i facă un partener. În acest scop a rupt din coasta lui o parte din care a făcut femeia.

Se poate o expunere mai naivă decât aceasta? O fi fost frumoasă povestea asta odată, în urmă cu mii de ani, când omul era tare înapoiat. Dar acum chiar pe omul cât de puţin ridicat îl face să zâmbească. „Cum, taică - ar întreba cineva preotul - Dumnezeu a făcut pe om după ştiinţa Sa infinită? Nu putea ca prin aceeaşi metodă să facă şi femeia? De ce să o scoată din coasta bietului Om? Femeia este şi ea om, la fel ca bărbatul, doar cu o mică deosebire. De ce a făcut Dumnezeu pe Eva din coasta lui Adam?"

Azi nu mai este permis să se ia litera cărţii aşa cum a fost scrisă odată, pentru ignoranţi, ci să se spună ce se înţelege din aceste simboluri, cunoscute din cea mai adâncă antichitate de iniţiaţi. Ei cunoşteau şi cunosc şi azi că Domnul Dumnezeu este unul, şi El este pozitiv şi negativ, şi că în lumile fizice El a descompus stările cereşti în două forme: bărbat şi femeie, masculin şi feminin. Fixaţi-vă bine în minte: Din veşnicie şi în toate universurile, pe toate planetele lor, masculinul nu a putut exista fără. femininul corespunzător.

Omul a fost la început androgin, bisexual. Pe Pământ şi pe oricare altă planetă omul nu a fost de la început pereche, adică bărbat de o parte şi femeie de altă parte, ci au fost amândoi într-un acelaşi trup.

Asemenea unor animale actuale omul trupesc, primitiv, avea în interiorul său organe producătoare de elemente sexuale masculine şi feminine. La anumite perioade de timp, legate de fazele Lunii şi de poziţia unor anumite planete ale sistemului nostru solar, se formau în interiorul trupului omenesc elementele sexuale masculine şi feminine, fără ştirea omului, după cum voi nu simţiţi cum şi când se face filtrarea urinii din sângele trecut prin rinichi. Două elemente sexuale contrare se uneau între ele şi generau oul, care prin dezvoltare, dădea naştere copilului, expulzat la timpul său. În această perioadă se dezvoltau mamelele omului şi produceau lapte. Născătorul lua copilul venit în lumea fizică şi îl hrănea cu laptele produs de mamelele sale. Aşadar, în acest stadiu evolutiv omul se autofecunda în mod inconştient.

După această primă fază a urmat a doua formă de om, tot androgină sau bisexuală, dar de data aceasta era bărbat şi femeie la exterior, adică era prevăzut cu organe genitale femeieşti şi bărbăteşti. Cu alte cuvinte, acest om era hermafrodit. În această fază, oamenii se cuplau câte doi. Unul juca rolul de bărbat şi celălalt de femeie, iar apoi se împerecheau invers. După schimbul de elemente sexuale, se forma în fiecare dintre ei fetusul, pe care după ce se dezvolta îl năşteau. Fiecare om devenea mamă, îşi creştea şi alăpta copilul cu mamelele devenite turgescente şi pline cu lapte.

Forma aceasta bisexuală a durat multă vreme pe pământ, şi ca o probă a ei, în virtutea atavismului, în diferite ţări apar şi azi hermafrodiţi, oameni care sunt în acelaşi timp bărbat şi femeie.

In fine, încetul cu încetul, atributele masculine au început să se reducă la unii, iar la alţii au pierit atributele feminine. Procesul a continuat astfel mii de ani, până când unii au rămas numai bărbaţi iar alţii numai femei, împerechindu-se în vederea funcţiei divine - procrearea, formarea unor corpuri noi, în care să se întrupeze anumite entităţi spirituale.

Cunoştinţele despre aceste stări - transmise prin viu grai, din generaţie în generaţie - s-au deformat până au degenerat în basmul cu crearea Evei din coasta lui Adam. Nu s-a rupt nici 0 coastă, ci s-au format trei serii principale de fiinţe fizice umane, cu stările lor intermediare.

Prin urmare, întâi a fost forma androgină internă, cu organe bisexuale interne, care se autofecundau fără ca omul să poată controla acest proces; a doua formă - androgină externă, hermafrodită, cu organe bisexuale externe, care se fecundau prin împerechere reciprocă şi cu schimbul, fiecare individ născând şi alăptând; în fine, starea actuală - când omul e reprezentat prin

indivizi sexuaţi ce procrează prin împerechere, născând şi alăptând numai femeia. Iată înţelesul prezenţei la bărbaţi a mamelelor, bineînţeles pe cale de dispariţie.

Aceste adevăruri le posedăm de la superiorii noştri, care au trăit pe acest glob în timpurile când omenirea trecea prin aceste faze, şi mai suntem informaţi şi de duhurile sosite aici de pe planete inferioare, dintre care una chiar din sistemul nostru, unde omul se află în prima fază a autofecundării, şi din altă planetă, dintr-un alt sistem solar, unde omul este în a doua fază - a împerecherilor reciproce, ambii fiind născători.

Duhul îşi construieşte viitorul sistem cerebral conform destinului său

Omul nu-şi amineşte nimic din primii trei ani ai copilăriei sale pentru că la acea vreme sistemul său cerebral era slab format, şi ca urmare nu înţelegea nimic din cele petrecute în jurul său. În această perioadă, traiul omului este asemănător cu al unui animal: mănâncă, se joacă, toată ziua fiind pentru el un continuu prezent. El trăieşte îndemnat de un instinct avut chiar de la crearea sa.

Prin aceeaşi stare trece şi duhul în prima perioadă a existenţei sale. După ce a fost creat de Tatăl divin, duhul vede, aude, simte, într-un cuvânt - trăieşte, dar traiul său se scurge într-o somnolenţă, visare şi vegetare prelungită la infinit. Memoria sa este foarte redusă, şi capitalul de imagini acumulate foarte sărac. Din această cauză, în perioada imediat următoare naşterii sale din sânul Creatorului, duhul nu are nici un „trecut” înregistrat în fluidul memoriei sale. Copilul-duh trăieşte condus asemeni copilului-om, numai de instinct, sub îndemnul unor imagini aşezate de Creator în scânteie, chiar din momentul creaţiei sale în Sfera divină, locul său de origine. Aceste imagini îl îndeamnă să facă ceea ce este conform cu menirea sa, să execute automat ceea ce e înscris în el.

Memoria omului este una din minunile creaţiei, cu care, funcţionând mereu, omul s-a obişnuit şi nu-şi mai dă seama de valoarea ei deosebită. Într-adevăr este o minune a Creatorului ca, în existenţa sa infinită, duhul să poată acumula în haina sau vehicolul său de memorie, imagini infinite şi ultra-microscopice, pe baza cărora să-şi poată reaminti tot trecutul său.

Noi, entităţile spirituale, distingem două feluri de memorii:

1. memoria divină - manifestată instinctiv, automat, datorită clişeelor puse de Creator în momentul când ne-a creat ca duh;
2. memoria observării sau a învăţării, agonisită de noi, duhurile, în decursul existenţei noastre, acumulând ani de ani, zi de zi şi secundă de secundă imagini sau clişee în haina noastră divină.

Prima memorie, cea divină, a fost dăruită, iar cea de-a doua, umană, a fost agonisită.

Aşadar, Creatorul a aşezat în spirit un clişeu ce reprezintă Divinitatea Creatoarei pe Cel care l-a chemat la viaţă. Alături de acesta mai este clişeul conservării şi clişeul perpetuării speciei, pus în practică de duh când se va întrupa, când va vieţui prin lumile planetare. Alăturat acestora au mai fost puse în scânteia divină şi alte clişee, dintre care clişeul dorinţei arzătoare de a studia operele Creatorului, cu scopul de a ajunge şi el odată un creator.

In afară de această memorie originară există şi marea memorie a duhului, memoria sa personală, câştigată cu preţul a miliarde de ani de suferinţă. Din acest punct de vedere, eu, duh sunt identic cu Tatăl, pentru că şi eu acumulez clişee ca şi El, şi dacă aci|im numărul clişeelor mele este mai mic decât cele ale Tatălui ceresc, mă voi sili să mă apropii de| numărul clişeelor acumulate de El, în veşnicia sau eternitatea viitoare.

Savanţii pământului afirmă greşit, că memoria este rezultatul înregistrărilor făcute pe cortex. Sistemul cerebral nu este decât un translator, un releu, o legătură între lumea fizică şi spirit. El se distruge şi se reface zilnic.

Încă din primele momente ale întrupării sale duhul îşi va fasona şi sculpta sistemul cerebral, conform planului destinului său. Când spiritul vine să se întrupeze, aduce cu sine toată comoara sa formată din minuscule clişee memoriale, adunate în toate existenţele sale anterioare. Pe baza acestor clişee şi conform destinului pe care îl va trăi, duhul îşi alcătuieşte sistemul cerebral, instrumentul cu care va cânta, armonia sau dezarmonia manifestărilor sale sufleteşti.

Dar pentru ca duhul să-şi poată cânta simfonia gândurilor sale, instrumentul său cerebral trebuie să fie în armonie cu cutia sa craniană. Încă din faza embrionară a viitorului său trup şi până la vârsta de trei ani a copilului, duhul lucrează mereu, cu ajutorul anumitor fluide, asupra materiei instrumentului său cerebral, modelând protuberantele cerebrale şi oasele craniene. Această modelare este executată de duh fie pentru a-şi manifesta prin sistemul cerebral facultățile avute, dobândite în trecut şi folosite pentru obținerea unor facultăți noi, fie pentru întunecarea unor facultăți dobândite în trecut şi care nu trebuie să ajungă la exprimare prin trupul din noua sa viață terestră.

Ajutat de anumiți frați cereşti, duhul lucrează la configurația, forma şi structura encefalului său, pentru ca prin intermediul acestuia să-şi poată manifesta anumite facultăți, să-şi însuşească facultăți noi sau să fie privat de facultățile dobândite cu veacuri în urmă, dar a căror manifestare este interzisă conform destinului său din această întrupare. Nu este vorba de cunoştințe ştiințifice, ci de cunoştințele dobândite de-a lungul miliardelor de ani de când duhul a fost făurit.

Să admitem că - potrivit destinului său din această viață terestră - duhul trebuie să fie un idiot, în acest caz orice fasonare a circumvolutiunilor cerebrale şi a cutiei craniene îi sunt interzise. Aşa fiind, ele se vor dezvolta la voia întâmplării, iar encefalul duhului va fi ca o pădure sălbatică în comparație cu un parc înfrumusețat de o inteligență superioară.

Dacă cunoştințele frenologiei ar fi fost duse mai departe, omul ar fi putut deduce, din examinarea cutiei craniene, anumite capacități şi posibilități de manifestare intelectuală şi implicit destinul acelui om. O anumită dezvoltare a sistemului cerebral va permite duhului să-şi exteriorizeze diferite clişee ale memoriei sale integrale, dobândită în mii de vieți.

O, dragul meu frate, câte taine ne înconjoară! Stăm şi medităm pentru ce oare a făcut Tatăl aşa şi nu altfel, şi de multe ori nu putem rupe vălul ce acoperă misterul scopului urmărit de Creator. Eu sunt un duh bătrân al planetei Pământ, şi cu toate cunoştințele mele, Creatorul aşa a vrut, ca mâine, când mă voi întrupa şi voi fi iarăşi un copil de 5-6 ani, să încep reînvățarea alfabetului şi părinții mei să-mi poarte mâna ca să învăț din nou scrisul. De câte ori m-am întrupat am început de la ABC, deşi cunosc tainele creației Tatălui meu ceresc.

Dar cineva de la voi ar putea spune: „Aşa e, frate, este clar şi am înțeles, dar, rogu-te, dacă omul a mai trăit în România în altă viață, şi a vorbit româneşte, de ce nu vorbeşte chiar din primul an al copilăriei noii sale întrupări?” Voi răspunde acestui frate că duhul ar vorbi chiar din primele luni ale vieții sale trupeşti dar sistemul său cerebral încă nu este în stare să coordoneze deodată respirația, mişcarea gurii, a limbii, a coardelor vocale etc. Chiar dacă în memoria duhului este înscris tot catalogul cuvintelor româneşti, acestea nu se pot exterioriza, pentru că trupul său e prea plăpând şi organele lui sunt în curs de formare. De asemenea filtrul auzului îi lipseşte iar ego-ul său nu are o legătură fidelă cu sistemul cerebral încă incomplet format.

Dar iată - copilul s-a făcut mare şi acum lucrează. Înaintea duhului său vin zi de zi noțiuni noi şi el va asimila noile date, noile idei, cu o mare repeziciune şi uşurință, pe când un altul se va trudi ore întregi să şi le însuşească. De ce această deosebire? Pentru că cel dintâi nu a făcut decât să răscolească, din arhiva duhului său, ceea ce a depozitat odată, iar cel de al doilea vine pentru întâia oară în contact cu aceste idei, şi deci are nevoie de o atenție mai încordată şi repetări mai numeroase pentru ca noile clişee să se întipărească bine în materia memorie a duhului său.

Cu această ocazie, constatăm că există două feluri de idei sau noțiuni cu care vine în contact un duh: cele vechi, pe care le-a mai întâlnit şi deci le posedă, şi altele noi, pe care duhul le întâlneşte pentru prima oară şi caută să le memoreze, să şi le însuşească. Operația întipăririi, a înregistrării ideilor se face automat. Însă condiția este ca duhul să acorde atenție exclusivă asupra ideilor memorate, pentru ca înregistrarea lor să se realizeze cât mai clar, şi apoi se mai cere o repetare a acestor imprimări, pentru ca clişeul să nu se piardă. Orice clişeu estompat, neclar, cu vremea se pierde şi este nevoie să fie refăcut.

Povestea meşterului Manole se potriveşte de minune şi aici. După ce şi-a îngropat soția, zidurile construcției sale nu s-au mai dărâmat. Eu voi spune: după ce duhul şi-a îngropat multe soții ale sale - trupuri numeroase - el va ajunge să vorbească imediat după întruparea sa.

Din cele expuse mai sus reiese că duhul face două operații când întâlneşte idei noi: o operație de asimilare automată şi una de asimilare după înțelegerea conținutului ideii. Omul simplu, auzind o idee nouă, o înscrie deocamdată în memoria sa, dar neînțelegându-i sensul, nu o poate memora, o uită repede. Omul care posedă aceste idei din trecut, asimilindu-le înțelesul, le va rememora foarte uşor într-o altă viață când va întâlni din nou aceleaşi idei. Despre un asemenea om se va spune că are o memorie fenomenală, sau că memorează cu foarte mare uşurință. El de fapt nu mai înregistrează nimic, ci doar pune în vibrație ceea ce s-a întipărit şi retipărit de multe ori, în nenumărate alte vieți.

Scânteia divină este deosebit de mică şi subtilă. În jurul ei există o mică peliculă de materie eterică, numită înveliş memorial. Acest înveliş memorial este şi el foarte redus, foarte mic, dar cu toate acestea, s-au înscris în el, sub formă de semne sau simboluri infinit de microscopice, toate cunoştințele acumulate de la naşterea duhului şi până acum. În învelişul memorial se va înscrie tot ce va mai afla duhul în veşnicia viitoare.

In această uriaşă arhivă este înscris şi planul construcției noului trup, în care duhul trebuie să se întrupeze. Conform acestui plan, duhul - dar mai ales mesagerii cereşti întrupători - lucrează asupra fetusului din pântecele mamei, formând trupul noului copil ce se va naşte pentru a desfăşura destinul duhului în această nouă întrupare.

Nu m-a întrebat nimeni, dar s-ar putea ca cineva, citind prin ziare că o femeie a născut un monstru - ce pare mai mult animal decât om - să se întrebe: „Ce s-a petrecut acolo? Cum se poate ca un om să nască un animal?” Răspunsul este următorul. Pe când începuse operația construcției fetusului, apare un duh animal, care înlătură prin brutalitatea sa oarbă duhul uman şi se leagă de embrionul din pântecele mamei. Conform clişeelor sale memoriale, corpul embrionului s-a dezvoltat în mod automat şi a reprodus fostul său trup animal, la care s-a adăugat automatismul eteric al mamei umane şi astfel ea va naşte o formă hibridă, monstruoasă, care însă nu va trăi.

Există cazuri când trupul noului fetus are în linii generale forma umană, şi cu toate acestea el este anormal, diferit tipului uman de pe această planetă, dar contrar primului caz el va trăi multă vreme. În acest caz un duh semi-om, rătăcit prin planeta noastră, în ignoranța sa a dat buzna şi s-a întrupat într-o femeie aparținătoare formelor proprii ale Pământului. El are forma umană aparținătoare unei alte planete, inferioare planetei noastre.

Doamne, mare este lumea Ta şi multe mai avem de aflat prin ea!

Aşa-i, frate, că sunt frumoase comunicările noastre? Dacă ai trăi o mie de ani, noi ți-am povesti din cunoştințele noastre în fiecare zi şi tot nu le-am putea isprăvi. Iată îți comunic din nou câteva crâmpeie de idei.

Noi, duhurile, lucrăm când sus, când jos - ca oameni, la transformarea vieții sociale a omenirii acestui pământ. Când tu şi alții sunteți jos, vă îndrumăm noi. Când vom coborî, ne veți comunica voi, fiind atunci duhuri libere prin spațiu. Legea solidarității ne dictează să ne ajutăm reciproc.

E foarte uşor şi bine când ai de-a face cu egali de-ai tăi, dar ce facem când avem de ridicat câte un pietroi de frate neînțelegător? Este ca şi cum tu, tânăr şi sprinten, ai vrea să urci până la vârful unui munte împreună cu un bătrân neputincios care abia îşi târăşte piciorul. De mult ai fi ajuns sus, dar nevoiaşul te-a reținut şi întârziat.

Când am venit pe Pământ, am fost un cârd de câteva miliarde de duhuri. Această legiune de spirite, adusă aici pentru a ne face stagiul evolutiv al acestei planete, cuprinde o serie de grade de duhuri. Unele din ele au fost mai vrednice, terminându-şi înainte de i; timp şcoala. Altele, mai nevoiaşe, au rămas mult în urmă cu avansarea şi cunoştințele lor. Sunt frați de-ai noştri, şi trebuie înghionțiți, siliți să se grăbească, pentru a nu întârzia şederea noastră aici. Dacă ar fi vorba de câteva sute de ani, n-ar fi nimic, dar pot să ne întârzie mii de ani.

Frații avansați, cei mai bătrâni ai grupului îi ajută cât pot, dar dacă sunt leneşi, ce te faci cu ei? Ar fi să-i părăseşti, dar nu ți-o permite legea Tatălui - legea iubirii, a solidarității. Atunci bătrânii şi avansații se sacrifică pentru cei neputincioşi şi pleacă cu ei de pe această planetă, pe o alta inferioară, cu fluide şi mai grosolane şi mai biciuitoare decât cele terestre, care să lucreze asupra duhului leneş, până îl fac şi pe el activ şi atent. Sosiți pe această nouă planetă, se întrupează mai întâi fruntaşii, pentru a se impune băştinaşilor prin cultura şi conduita lor. După ce au pregătit

terenul, se întorc în Cerul acelei planete, trimițând rând pe rând la întrupare şi pe cei întârziați. Vor evolua prin suferință şi apoi se întorc la marele grup de pe planeta de unde au plecat.

Iată - acum şi aici, pe Pământ, partidul nostru are întârziații săi. Ca să-i scoatem din toropeală, înainte de a-i trimite jos la întrupare, îi ridicăm sus, sus de tot, în nivelele noastre, unde îi încărcăm cu o bună cantitate de fluid solar şi planetar. Astfel electrizați, galvanizați, îi coborâm pentru a învăța în clasa în care au tot rămas repetenți.

Înaintând în vârstă, voi, oameni trupeşti, vă moleşiți; vă încetiniți în toate actele voastre, pentru că pierdeți din energiile electrice ale trupului şi corpului vital. Electricitatea joacă un mare rol în operele cereşti. Încă n-ați ajuns să ştiți să o întrebuințați pentru întărirea trupului vostru. Va sosi vremea când multe slăbiciuni, ba chiar maladii, vor fi vindecate cu fluide magnetice şi mai ales electrice. În medicina viitoare se vor crea diferite aparate, cu ajutorul cărora omul slăbănog se va întări prin curenți electrici.

Iată, am făcut o prezicere, deşi unii savanți afirmă că noi, duhurile, nu facem preziceri referitoare la invenții ştiințifice. Noi am comunicat oamenilor trupeşti despre multe invenții şi descoperiri ale viitorului, dar aceste comunicări s-au pierdut sau nu au fost luate în serios. Poate această prezicere a mea se va reține, şi într-o zi ştiința medicală o va duce pe făgaşul său firesc, de a trata maladiile pe cale fluidică, pentru că trupul omului prin concentrarea fluidelor s-a născut şi prin coruperea fluidului s-a îmbolnăvit.

Duhul nu mai revine pe urmele evoluției sale

Multe adevăruri am spus şi vom mai spune omenirii întrupate. Om am fost pe pământ şi om sunt şi aici în Ceruri. Mai exact aş putea spune că am fost mii de oameni trupeşti. Frații mei mai mari au reprezentat milioane de oameni trupeşti aici şi pe multe planete pe unde au trecut.

Nu în toate timpurile omul de pe pământ a avut inteligența şi forma actuală. A fost o vreme când, deşi omul exista ca formă exterioară, el nu avea în el un duh uman, ci unul de animal superior. Atunci existau două lumi separate: una jos - om-animal, şi alta sus - duh uman, care nu făcuse încă nici o întrupare în forma om.

A venit timpul când trupul uman a ajuns la un asemenea grad de evoluție, încât a permis să se întrupeze în-el şi duhul de om. De atunci s-au format două lumi într-una, ziua lumea spirituală fiind sus iar cea întrupată jos, iar noaptea ambele lumi - a duhurilor libere şi a celor întrupate - se amestecă şi se confundă sus, viața uneia neputând continua fără sprijinul celeilalte.

Noi, cei de sus, vă hrănim toată ziua cu ideile noastre creatoare şi conducătoare. Astfel au trecut milioane de ani de când voi sunteți supravegheați şi conduşi de noi. Prin urmare, noi suntem un fel de stăpâni ai acțiunilor voastre din timpul zilei.

Dar veți spune: „Dacă e aşa, atunci cum rămâne cu liberul meu arbitru? Mai există el?” Da, există, pentru că eu nu te iau de mână şi te împing să faci sau nu ceva, ci îți dau numai un îndemn, iar tu prin judecata ta eşti liber să admiți sau nu îndemnul meu.

In univers totul merge cu o exactitate matematică. Micile abateri nu prejudiciază marelui plan al evoluției lumilor. În linii mari, fiecare individ are trasat dinainte planul său. Fiecare planetă îşi are şi ea etapele ei, prin care va trece în viitor.

Noi, care am studiat trecutul Pământului şi îi cunoaştem drumul viitor, am aflat şi de istoria altor planete ale sistemului nostru. Iată, de exemplu, am aflat despre trecutul şi prezentul planetei Marte. Examinând omul, animalele, plantele, întreaga viață a acelei planete, am ajuns la concluzia că, din punct de vedere evolutiv, ea este cu un grad mai sus decât Pământul. Există alte planete - Venus, Jupiter - aflate cu două, trei grade mai sus. Cum planul de evoluție al planetelor este unul şi acelaşi, rezultă că în cursul existenței lor, de la origine şi până în etapa finală, toate planetele vor trece, rând pe rând, prin aceleaşi forme evolutive.

Cunoscând acest adevăr, putem spune ca Pământul, în evoluția sa, a ajuns într-o anumită fază din trecutul planetei Marte. Să nu vă mâhniți, dar noi suntem în urmă față de Marte cu câteva milioane de ani evolutivi. Prin urmare ceea ce vedem - cu ochii spiritului - că există acum acolo, va fi şi la noi, peste câteva milioane de ani.

Aflați că marțienii ştiu de existența noastră pe Pământ. Ei au aparate cu care ne văd globul şi viața omenească de aici. Lumea fizică de acolo este în posesia aparatelor prin care văd lumea lor spirituală, şi au alte aparate prin care întrețin conversații cu ei. Duhurile marțiene ne vizitează, iar ta întoarcere comunică oamenilor de acolo tot ce este la noi. Superioritatea lor se arată în toate direcțiile[1].

[1] Bineînțeles că aceste forme de viață de pe alte planete sunt imperceptibile organelor de simț ale omului întrupat pe pământ; iar în ceea ce priveşte aparatele lor, nu trebuie să ne gândim la un sistem de piese electronice asemănătoare celor terestre.

Planul divinului Creator fiind unic, evoluția planetară urmând acelaşi drum, înseamnă că ceea ce s-a realizat pe Marte se va realiza şi pe Pământ, peste milioane de ani. Orice s-ar petrece pe suprafața unei planete, omenirea îşi urmează evoluția - mai încet sau mai grăbit. Micile întârzieri sau abateri nu pot schimba planul stabilit de Divinitate. Este bine ca eu, individ, să mă grăbesc cu şcoala mea planetară, dar nu e nici un pericol pentru planeta aceasta dacă mă abat din calea destinului meu. Ceea ce n-am făcut acum, va trebui să fac mai târziu. Aceste abateri sunt permise pentru că, la urma urmei, planul nu are termen. Important este ca el să fie îndeplinit. Pentru noi, duhurile, noțiunea de timp nu există, astfel că ne putem amâna anumite studii, făcând alte experiențe care în definitiv sunt tot în legătură cu evoluția mea şi a celor din jurul meu.

Când planeta Marte a ajuns la o formă de viață umană bazată pe ajutor reciproc, un fel de socialism fericit, aplicat între ei şi de primii noştri creştini, lumea fizică a cunoscut perfect lumea cerească şi a intrat în legătură permanentă cu ea. Pământul se îndreaptă acum către acea etapă marțiană de viață socialistă. Se vor petrece pe suprafața pământului mari frământări omeneşti, aducând o nouă formă de viață individului şi statului, iar concomitent acestor noi forme de existență umană, omenirea trupească va intra într-o legătură mai largă cu lumea spirituală sau cerească. Atunci omul va fi mereu sfătuit, viața sa morală va fi mult schimbată, şi ca urmare va trăi conform legilor divine.

Acum - după ce mi-am depănat ideile cu care am venit - am să răspund la problema ce văd că te frământă, şi anume, următoarea afirmație a unor autori teosofi: „Dacă în existențele sale trupeşti duhul uman greşeşte mereu, şi din ce în ce mai rău, în viitor el se va întrupa într-un animal. Dacă printr-o serie de vieți denotă numai răutate şi prin farmece a ucis totul în jurul său - om, animal, cultură etc, atunci el se va întrupa într-o plantă şi chiar într-o piatră”.

Dragă frate, vi s-a spus întotdeauna că tot ce veți citi ca venind din lumea noastră să le treceți cu de-amănuntul prin ciurul judecății voastre. Admite judecata voastră ca să se piardă ceea ce s-a câştigat în miliarde de ani prin studiu, muncă şi suferință? Admite judecata voastră ca divinul Tată, care a stabilit mersul evolutiv din ce în ce mai sus, să condamne pe un copil al Său să facă drumul invers, în regnul animal, vegetal sau chiar mineral?

Este adevărat că omul e supus greşelii. Se poate ca un duh, cât de superior, îmbrăcând haina trupească, să greşească, să se înşele; dar nu e posibil ca duhul uman să revină pe urmele miilor de secole apuse şi să mai anime o buruiană sau un animal oarecare. Categoric ți-o spun, acest fenomen nu are loc. Când un duh inferior, întrupat, greşeşte - urând, prigonind, sau ucigând - el va fi pedepsit conform faptei sale şi potrivit gradului său evolutiv. O aceeaşi greşeală făcută de un duh superior, întrupat, va cântări mai greu în balanța judecății, în fața Forului Judecătoresc de sus.

În general, o greşeală fizică, cu efect asupra trupului, are o valoare mai mică decât greşeala spirituală, care afectează o masă mare de oameni. Astfel filosoful german Nietzsche, prin răspândirea ideilor sale contrare legilor divine, a influențat mulți cititori, primind o pedeapsă mai grea decât un criminal, mai ales că era un duh superior în lumea spațiilor.

Dacă totuşi, după o serie de vieți greşite, urmate de condamnările respective, duhul persistă pe aceeaşi cale întunecată şi nu dă semne de revenire, el va fi luat şi dus pe o planetă inferioară planetei noastre, şi întrupat într-o formă umană inferioară. El nu pleacă singur - am mai spus-o - ci însoțit de toate duhurile care l-au ajutat în ticăloşiile sau învățăturile sale false. Acum, fostul

Nietzsche nu mai poate greşi, căci se află pe o altă planetă, unde ideile lui sunt conforme mediului de acolo.

Tot ce angajează viitorul şi influenţează mulţimile spre regres, este socotit drept cea mai mare greşeală faţă de Divinitate. Tatăl ceresc vrea progresul copiilor Săi şi descoperirea de către aceştia a tainelor Sale, a adevărurilor eterne. A veni tu, om nesocotit, aruncând în lume idei false, create de mintea ta redusă, înseamnă să pui o barieră mersului progresiv al mentalităţii unei societăţi, înseamnă să te opui legilor stabilite.

Prin urmare, duhul nepriceput şi întunecat se va întrupa printre oameni semi-animale, pe o planetă inferioară Pământului, dar niciodată într-un animal de pe planeta noastră. Cât priveşte întruparea într-o plantă - sau şi mai rău, într-o piatră - nici nu poate fi vorbă. Aşadar, afirmaţiile unor autori teosofi nu corespund adevărului.

În încheiere, îţi mai fac cunoscut că în sistemul nostru solar există planete mici, în afară de cele mari şi cunoscute, unde viaţa e un vis, unde trupul are o constituţie diferită de cea terestră, iar evoluţia este o plăcere. Nu ne rămâne decât să ne silim să binemerităm, de la Stăpânul acestui sistem, un popas pe o astfel de planetă, pentru odihna sufletului nostru, făcând un ciclu evolutiv pe aceste mici raiuri ale divinului nostru Tată.

Trecutul şi viitorul

Mă întrebi, dragul meu frate, dacă Charles Richet afirmă un adevăr, atunci când, în lucrarea sa „Prezicerea”, spune că existenţa duhului este trasată de la început, adică trecutul, prezentul de o clipă şi viitorul nesfârşit sunt orânduite de mai înainte.

Iată un subiect de o foarte mare importanţă, care în funcţie de locul unde este examinat primeşte două interpretări. Într-adevăr, dacă este examinat de un om trupesc, el ia un anumit aspect, dacă este examinat de noi, cei de dincolo şi anume de un spirit superior, el se prezintă sub un alt aspect. Fiecare din cei doi examinatori au dreptate, din cauza situaţiei în care se află.

Să vedem dacă în lumea noastră, a duhurilor, există timp. În acest scop sunt silit să vă spun că lumea duhurilor acestui glob se împarte în trei categorii: duhurile umanizate, astralizate şi divinizate. Ele se deosebesc prin evoluţia lor, şi deci prin felul de a gândi şi vedea lucrurile.

Lumea divinizată este posesoarea regulilor de conducere ale Pământului. Lumea astralizată cuprinde conducătorii de tot felul ai popoarelor de pe suprafaţa pământului, iar sub ei se află lumea duhurilor umanizate, tot ce există ca duh uman pe acest glob, în Cer şi pe pământ.

Lumea umanizată şi astralizată - având strânse raporturi şi interese cu lumea trupească şi cu bunurile materiale ale acestui pământ - nu poate vedea decât prin prisma acestor interese, a constituţiei corpurilor sale şi a mentalităţii încă în curs de evoluţie. Din această cauză, pentru lumea umanizată şi astralizată există noţiunea de timp, există un trecut - prin care a vieţuit, şi există un viitor - pe care îl aşteaptă, dar nu-l cunoaşte.

Situaţia se schimbă la duhul superior. Pentru un duh divinizat nu mai există decât un vast prezent, deoarece deţine puterea analizei şi a vederii în trecut şi viitor, de parcă ar fi de faţă.

E greu pentru omul trupesc să admită concepţia noastră. „Cum nu mai există timp? - va spune el - tot ce s-a întâmplat ieri, în urmă cu zece, o sută, o mie de ani, nu este un trecut? Tot ce va urma de acum înainte, tot ce nu s-a întâmplat încă, nu este un viitor? Atunci cum nu există timp?” Astfel, dreptatea este de partea omului întrupat, pentru că el nu are posibilitatea să judece altfel, însă, duhul superior consideră toate aceste noţiuni ca fiind iluzii, rezultatul neştiinţei şi neputinţei. Locuind la o mare distanţă de suprafaţa pământului şi având posibilitatea să străbată spaţiile până la planetele acestui sistem şi chiar până în centrul acestui sistem, noţiunea de spaţiu a dobândit pentru el un alt înţeles şi o altă concepţie, un orizont cu mult mai vast. Aprecierile sale asupra noţiunii spaţiului sunt altele decât ale omului trupesc.

Putinţa duhului superior de a străbate ca gândul spaţiile siderale distruge şi noţiunea timpului. Duhul fiind nemuritor, are o vechime atât de mare, încât se confundă cu eternitatea fără margini. Atunci, neexistând propriu-zis un trecut apreciabil, nu mai există trecut.

Omul trupesc, având o existenţă scurtă şi o memorie limitată, îşi aminteşte parţial trecutul, timpul pe când era tânăr sau copil, şi dacă i se arată o fotografie a fiinţei sale din vremea copilăriei, îşi poate face o noţiune vagă asupra unui trecut mărginit. Dar eu, duh, îmi amintesc tot trecutul meu ce se pierde în ceaţa eternităţii. Eu nu mai am noţiunea trecutului, pentru mine nu mai există trecut, ci un prezent continuu.

Aşadar există o mare deosebire între un duh întrupat şi unul liber. Primul este orb şi olog, al doilea este văzător şi creator. Dacă vreau să-mi amintesc ceva din trecutul meu trăit acum 20.000 de ani prin Persia sau India, în momentul când mi-am propus să-mi amintesc acest trecut - de necrezut pentru voi, oameni lipiţi de pământ - el îmi apare exterior fiinţei mele, defilând prin faţa ochilor mei spirituali asemenea imaginii unui film. Această imagine a trecutului este atât de bine conturată, atât de reliefată, încât privind-o, mi se pare că trăiesc acum în acel timp, că acţiunile, scenele şi evenimentele se petrec chiar în prezent.

Vedeţi de ce nu vorbim lumii terestre despre stările de la noi? Ele se deosebesc atât de mult de ale voastre, încât descriindu-le, vi s-ar părea basme. Când căutaţi să răscoliţi trecutul, vi se pare că îl vedeţi ca fiind în interiorul vostru. Noi, când căutăm să retrăim acest trecut, îl vedem la exteriorul nostru şi este atât de real, încât uităm că trăim în alte veacuri, transpunându-ne cu fiinţa noastră chiar în acel trecut devenit prezent. Vedeţi ce greu ne este să mai concepem trecutul? Tot acest trecut, devenit prezent, îl pot desfăşura ca aţa de pe un mosor, până în veacul veacurilor, miliarde de ani, până în copilăria mea de duh. Veşnic retrăiesc trecutul ca fiind un prezent.

Dacă într-o oarecare măsură mă puteţi urmări mental în expunerea despre trecut, apoi nu vă mai puteţi face nici o idee despre o altă facultate a noastră, a duhurilor mai evoluate - aceea de a vedea, în linii mari, generale, tot viitorul nostru, până în zările depărtate ale veacurilor ce vor veni.

După cum prin voinţă pot să-mi regresez memoria şi să văd în trecut, tot astfel pot să-mi îndrept voinţa, asupra memoriei mele, ca să-mi arate ce îmi rezervă viitorul. Deja văd născându-se în mintea voastră mirarea şi întrebarea: „Trecutul a fost trăit, el s-a imprimat cu toate peripeţiile lui în spirit, dar ce mai poţi vedea în viitor, când acest viitor nu s-a desfăşurat încă? Ce a putut să se înscrie în substanţa memoriei tale?” Raţionamentul este corect, dar omul nu cunoaşte operele Creatorului.

Aflaţi acum încă o taină a lumilor spaţiale. Din primul moment, Creatorul a înscris în mine, a pus în mine sub forma unor semne nepieritoare gândirea Lui, asemenea unui proiect ce cuprinde tot viitorul meu, întreaga mea evoluţie, drumul pe care îl voi parcurge şi destinaţia unde voi ajunge.

Aşadar El a scris ceva în mine iar eu scot la iveală acel ceva, depozitat acolo. Astfel, când doresc, apar vederii mele clişeele Gândirii divine referitoare la viitorul pe care îl mai am de parcurs. Aceste clişee mă absorb atât de puternic, mă identific atât de fidel cu ele, încât mă văd actualmente trăind în ele, în viitor. Atunci, dragul meu, mai există realmente, în sensul nostru ceresc, un viitor?

Trecutul îl cunosc, nu există, prezentul este clipa ce tot fuge spre trecut, iar viitorul îmi apare înaintea ochilor. Ei, atunci mai am eu un trecut, un prezent şi un viitor? Nu, nu-l mai am, în sensul concepţiilor voastre trupeşti, terestre. Pentru noi, duhurile superioare, există un vast prezent, iar aria acestui prezent şi intensitatea cu care vieţuim acest prezent creşte din rang în rang, astfel că pentru marile Forţe ce conduc universurile nu mai există decât un permanent prezent.

Aşadar, suntem creaţi cu această facultate a reprezentărilor înscrise în fiinţa noastră. Când mă gândesc la ce am de făcut în viitor, îmi apar - în linii generale - stările mele viitoare. Încep să văd viitorul mai apropiat, apoi pe cel mai îndepărtat şi tot aşa din ce în ce mai îndepărtat. De la o vreme, simt oboseală după care se aşterne înaintea mea o ceaţă şi încetul cu încetul nu mai văd nimic. Din acest moment, parcă mă deştept dintr-un vis şi mă văd iarăşi în prezent, cu tot mediul ce mă înconjoară. La fel se petrece şi cu trecutul. Văd veacuri peste veacuri, mii, sute de mii de ani. De la o vreme, imaginea filmului este din ce în ce mai ştearsă, până nu se mai vede nimic.

De aici deducerea că prezentul meu - ce îmbrăţişează o durată de timp inimaginabilă pentru voi - în definitiv este mărginit, conform gradului meu de evoluţie. Aceste margini se depărtează pe măsura evoluţiei, astfel că pentru gradul meu au o anumită limită, pentru îngerii planetari aceste margini sunt mai largi, pentru îngerii solari şi mai largi, lărgindu-se mereu, din grad în grad, până la

marii Creatori din Sfera divină. Aşadar, memoria este limitată la entitățile spirituale mai puțin evoluate şi este din ce în ce mai extinsă pe măsură ce urcăm treptele evoluției spirituale.

Concluzia este următoarea: fiind în condiții diferite de ale noastre, este inevitabil ca omul trupesc să vadă lucrurile altfel şi să aibă concepții cu totul deosebite de ale noastre.

Îu vederea apărării copilului de pericolele ivite în existența sa, a îndemnului la fapte bune, spre binele său, şi pentru a ocoli pe cele rele, spre a nu se nenoroci. În situația părintelui terestru se află şi veghetorul omului. Orice îndemn greşit sau în afara destinului ocrotitului său, va fi plătit de veghetor cu amarnice suferințe.

Cu această ocazie, țin să atrag atenția că omul întrupat îşi va plăti greşeala proporțional cu gravitatea ei, dar dacă duhul liber va greşi, făcând acte contra legilor divine, greşeala sa va fi cu mult mai greu pedepsită, pentru motivul că el are o conştiință mai liberă şi este mai bun cunoscător al regulilor de conducere ale lumilor decât omul trupesc, care nu ştie decât ceea ce îl înconjoară. Iată un exemplu. Legile morale pământeşti spun că nu-ți este permis să iei femeia altuia, pentru că strici o alcătuire divină. Legile morale cereşti spun: Nici cu gândul să nu râvneşti la femeia altuia - căci omul greşeşte şi cu gândul, după cum a afirmat Domnul nostru Isus Christos.

Modul cum îți foloseşti gândirea, cugetarea, poate să te fericească sau să te ducă la săvârşirea unui păcat. Ideea are în sine o forță colosală. De felul cum te vei servi de idee în relația cu semenul tău, vei fi un fericit sau aspru pedepsit. Prin cuvântul tău, omule, poți deveni şarpele biblic, căci prin ideile tale poți să abați pe un om din calea destinului său.

Dacă un om este responsabil de modul cum sfătuieşte pe un altul, această responsabilitate este mai gravă când, prin scris sau vorbă, el determină mai mulți oameni la fapte contra legilor divine. Aşadar, în linii generale, duhul are înscris în el drumul evoluției sale, de la care se abate de multe ori, prin voința sa, prin libertatea de a hotărî. Prin urmare, este nevoie să se facă ceva pentru ca această libertate să-i fie disciplinată şi să-şi pună voința în joc numai pentru împlinirea misiunii sale. În sprijinul urmăririi acestei discipline vine întruparea cu tunica ei de lut, care prin suferințe, aprige, orânduite şi intenționat alese, încovoaie tendința de abatere şi influențele lăturalnice. Din întrupare în întrupare, fiind călit mereu la focul suferințelor, Voința omului se disciplinează şi de la o vreme va înțelege că trebuie să-şi ducă traiul aşa cum i-a fost trasat.

Veghetorul are sarcina să observe drumul vieții terestre a protejatului său, conform destinului înscris înainte de întruparea sa. Să zicem că în destinul unui om este scris ca el să se călugărească. La timpul hotărât - conform destinului - veghetorul îl îndeamnă să se călugărească. Dar o persoană oarecare, auzind de hotărârea lui, se amestecă şi stăruind cu argumente îl determină să nu facă acest pas, abătându-l de la impulsul său intern de a se călugări. În acest caz, cel care intervine îşi asumă o mare responsabilitate, deoarece a contribuit la modificarea unui destin. Ideile unui iresponsabil au întors un om din drumul pe care pornise.

Prin urmare, putem greşi în alegerile noastre, şi putem greşi acționând prin ideile noastre asupra semenilor.

Fiecare om are un veghetor

Orice om întrupat are un spirit veghetor lângă el. Rolul său este de a-şi conduce protejatul la îndeplinirea destinului, după cum este înscris în haina sa memorială. Divinul Creator a voit ca Iu, omule, să-ți urmezi calea ce ți-a înscris-o de la crearea ta, până te vei întoarce de unde ai plecat, însă Creatorul a dat copilului Său ceea ce a avut şi El - libertatea, facultatea de a voi, de a se conduce aşa cum i se va părea lui că este mai bine, dar punându-i în față legile Sale, pe care călcându-le, va suferi şi îşi va da seama că a greşit.

În legătură cu această orânduire, marii inițiați ai trecutului au creat legenda pomului binelui şi al răului, de fructele căruia omul nu trebuie să se atingă. Dar în jurul omului este mediul înconjurător şi îri plus liberul său arbitru, reprezentate prin şarpele îndemnător la fapte contrare. Tu, omule, eşti tentat să faci sau nu ceea ce îți sugerează veghetorul. Lumea ce te înconjoară cu

interesele ei te va împiedica să-ți îndeplinești destinul. Iată șarpele din rai care te va împinge să faci lucruri contrare celor stabilite, înscrise în destinul tău.

Cum vei lupta cu aceste forțe, care tind să te abată din drum? Tatăl a pus în ființa ta facultatea numită judecată. De câte ori te vei afla într-o situație nouă, să o examinezi la lumina judecății tale, şi mai ascultând şi de sugestiile veghetorului tău - dăruit de Creator să te ajute la înlăturarea altor sugestii şi forțe - vei reuşi să-ți urmezi calea destinului. Dacă totuşi nu asculți de această judecată, dacă nu asculți de sfatul veghetorului tău şi te duci după amăgirile de un moment, vei veni în conflict cu destinul, cu legea divină, iar urmarea va fi nefericirea ta.

Omul este mereu hărțuit de forțele lăturalnice ale mediului înconjurător, cu interesele lui multiple. Pentru a putea lupta cu uşurință contra acestor influențe, el a fost determinat să se asocieze cu alții, formând o comunitate care să-l apere în toate împrejurările şi să-l ajute să-şi urmeze calea în veci. Rolul acestei asocieri este asemănător cu cel dintre părintele pământesc şi copilul său, unire creată în vederea apărării copilului de pericolele ivite în existența sa, a îndemnului la fapte bune, spre binele său, şi pentru a ocoli pe cele rele, spre a nu se nenoroci. În situația părintelui terestru se află şi veghetorul omului. Orice îndemn greşit sau în afara destinului ocrotitului său, va fi plătit de veghetor cu amarnice suferințe.

Cu această ocazie, țin să atrag atenția că omul întrupat îşi va plăti greşeala proporțional cu gravitatea ei, dar dacă duhul liber va greşi, făcând acte contra legilor divine, greşeala sa va fi cu mult mai greu pedepsită, pentru motivul că el are o conştiință mai liberă şi este mai bun cunoscător al regulilor de conducere ale lumilor decât omul trupesc, care nu ştie decât ceea ce îl înconjoară. Iată un exemplu. Legile morale pământeşti spun că nu-ți este permis să iei femeia altuia, pentru că strici o alcătuire divină. Legile morale cereşti spun: Nici cu gândul să nu râvneşti la femeia altuia - căci omul greşeşte şi cu gândul, după cum a afirmat Domnul nostru Isus Christos.

Modul cum îți foloseşti gândirea, cugetarea, poate să te fericească sau să te ducă la săvârşirea unui păcat. Ideea are în sine o forță colosală. De felul cum te vei servi de idee în relația cu semenul tău, vei fi un fericit sau aspru pedepsit. Prin cuvântul tău, omule, poți deveni şarpele biblic, căci prin ideile tale poți să abați pe un om din calea destinului său.

Dacă un om este responsabil de modul cum sfătuieşte pe un altul, această responsabilitate este mai gravă când, prin scris sau vorbă, el determină mai mulți oameni la fapte contra legilor divine. Aşadar, în linii generale, duhul are înscris în el drumul evoluției sale, de la care se abate de multe ori, prin voința sa, prin libertatea de a hotărî. Prin urmare, este nevoie să se facă ceva pentru ca această libertate să-i fie disciplinată şi să-şi pună voința în joc numai pentru împlinirea misiunii sale. În sprijinul urmăririi acestei discipline vine întruparea cu tunica ei de lut, care prin suferințe, aprige, orânduite şi intenționat alese, încovoaie tendința de abatere şi influențele lăturalnice. Din întrupare în întrupare, fiind călit mereu la focul suferințelor, Voința omului se disciplinează şi de la o vreme va înțelege că trebuie să-şi ducă traiul aşa cum i-a fost trasat.

Veghetorul are sarcina să observe drumul vieții terestre a protejatului său, conform destinului înscris înainte de întruparea sa. Să zicem că în destinul unui om este scris ca el să se călugărească. La timpul hotărât - conform destinului - veghetorul îl îndeamnă să se călugărească. Dar o persoană oarecare, auzind de hotărârea lui, se amestecă şi stăruind cu argumente îl determină să nu facă acest pas, abătându-1 de la impulsul său intern de a se călugări. În acest caz, cel care intervine îşi asumă o mare responsabilitate, deoarece a contribuit la modificarea unui destin. Ideile unui iresponsabil au întors un om din drumul pe care pornise.

Prin urmare, putem greşi în alegerile noastre, şi putem greşi acționând prin ideile noastre asupra semenilor.

Visul

După actul morții şi al reîntrupării, visul este fenomenul cel mai important din viața omului. Lumea savantă a făcut apel la fel de fel de ipoteze pentru a-şi explica acest fenomen, dar nu a putut

să se apropie nici pe departe de adevăratul mecanism al producerii visului, întrucât el, aparținând lumii fluidice, e imposibil de cunoscut pe cale fizică.

Oricât de fantastice ar fi, visele sunt realități ale lumilor fluidice. Iluziile există doar în lumea fizică, deoarece simțurile ne arată una şi adevărul este altul.

Înainte de a intra în analiza fenomenului numit vis, trebuie să reținem că omul are o stare a sa eternă - starea de spirit liber, când posedă o memorie deplină a trecutului, prezentului şi viitorului. A doua stare a omului este cea vremelnică, starea de duh întrupat - când nu mai ştie nimic de patria de unde a veniți şi nu cunoaşte decât ceea ce aparține acestei vieți pământeşti, memoria lui fiind foarte limitată. Între aceste două stări se înşiră starea somnambulică, transa şi visul.

În starea somnambulică omul este în legătură şi cu lumea trupească şi cu cea spațială. În starea de transă duhul omului s-a exteriorizat complet - ceea ce nu are loc în starea somnambulică - fiind în legătură numai cu lumea fluidică. În starea de vis, duhul este exteriorizat, iar corpul vital rămâne în trup.

Divinitatea a orânduit ca omul şi orice animal să doarmă, pentru ca spiritul să-şi trăiască pentru câteva ore viața de spirit, fără de care viața trupească ar fi deosebit de chinuitoare. După o zi de muncă, omul se culcă şi adoarme. Ce se petrece cu el? De cum a pus capul pe pernă, încetul cu încetul duhul începe să se retragă din temnița sa, din trupul său. Iată-l afară la un metru de trup, trăgând după el şi o parte din corpul său vital. O dată ieşit complet din trup, duhul începe să iasă şi din învelişul sau corpul său vital. În acest moment un lucid vede pe pat trupul din care pleacă un fir aflat în legătură cu corpul vital. Apoi din corpul vital pleacă un alt fir, care se leagă de duh - format din scânteia divină înconjurată de toate celelalte învelişuri fluidice. La deşteptare, omul nu va şti nimic, nu-şi va aminti nimic din tot ce va gândi şi face de acum spiritul înconjurat de corpul său perispiritual.

Starea de somn adânc, fără vise, este starea normală a omului în timpul nopții, sinonima cu starea de transă. Cineva ar putea să mă întrebe: „Dacă starea de somn este la fel cu starea de transă, de ce omul când doarme nu ne aude deloc şi de ce mediumul în stare de transă ne aude şi ne vorbeşte?” Pentru că în stare de somn duhul s-a îndepărtat de trupul său, fiind atent la fenomenele din spațiu, iar în stare de transă un duh străin a ocupat dublul vital exteriorizat şi prin el comunică trupului, şi celor din jur, văzând şi auzind asemenea omului în stare de veghe. Dar stăpânul trupului, la rândul său, vede şi aude lumea spirituală, auzul şi văzul său fiind spirituale.

Dublul vital a fost scos din trup, pentru a fi încărcat cu fluid electric, grație căruia acest corp eteric va putea conduce ziua următoare funcțiile trupului. O dată ce a fost încărcat, dublul vital este introdus în trup, iar duhul îşi vede de studiile, meditațiile şi conversațiile sale. cu lumea spațială. Spre ziuă, începe visul. Aşadar visul are loc după ce corpul vital a fost reintrodus în trup, iar duhul singur este în afara corpului vital şi al trupului.

Visul poate avea loc şi ziua când dormim. Somnul de zi nu este absolut necesar, ci doar pentru agrement, odihnă sau meditare. În acest timp dublul vital rămâne în trup, iar spiritul hoinăreşte prin împrejurimi.

Visul poate avea loc şi în timpul unei boli trupeşti. În general, durerile trupului nu lasă dublul vital să iasă afară. Cu toate acestea, între anumite momente de ațipire, spiritul scoate puțin afară corpul vital, îl încarcă repede cu fluid vital şi îl reintroduce în trup. După puțin timp îl scoate din nou, îl încarcă şi iar îl bagă la loc. În cazul unor boli grave, duhul iese singur din trup, şi din afară, prin cordonul fluidic, îl încarcă - e drept, greu, foarte greu, dar îl încarcă. În acest caz duhul este ajutat de frați cereşti, cu care se consultă, vorbeşte, şi se poate întâmpla ca frânturi din aceasta discuție să fie exprimate, prin grai, de trupul său. Cei aflați în jurul bolnavului spun ca acesta aiurează. El nu aiurează, ci reproduce fragmentat, incoerent, conversația sa cu cei din spațiu şi de aceea nu este înțeles de cei de față. Către ziuă duhul intră în dublul eteric şi în trupul său.

În rezumat, omul trupesc cunoaşte trei stări:

1. Starea de veghe - când duhul şi dublul eteric se află în trup;
2. Starea de somn adânc - când spiritul împreună cu dublul său eteric sunt în afara trupului;
3. Starea de vis - când dublul eteric se află în trup, iar spiritul este în afară. Numai în această stare au loc visele.

În mod normal, omul nu vorbeşte când doarme. Dacă îi vorbeşte cineva el nu aude, pentru ca spiritul fiind plecat, trupul său nu mai este capabil să audă. Trupul nu aude, ci duhul din el înțelege şi răspunde. Insă duhul nu va şti ce i se vorbeşte, pentru că dublul vital este în interiorul trupului, fiind o pavăză, o piedică între vorbitor şi duh, fie că duhul va fi departe, fie că va fi pe lângă trupul său. Dacă prin pase magnetice - ale unui om spațial sau trupesc - se scoate şi dublul vital din trup, persoana respectivă cade în starea numită transă. În acest caz, adresându-ne duhului, el ne va înțelege şi ne va răspunde, dar după deşteptarea trupului său nu va şti absolut nimic despre întrebările primite şi răspunsurile date. Cu alte cuvinte, nu va şti nimic din ce s-a petrecut în jurul său.

Când omul se deşteaptă - am mai spus şi repet - dublul vital se află deja în interiorul trupului, iar duhul vine şi se introduce la rândul său în dublul vital. Intre adormirea completă şi starea de veghe există o stare de tranziție, numită ațipire.

Încetul cu încetul, duhul se retrage din trup, trăgând după el corpul vital. De acum omul doarme profund. După ce duhul îşi va încărca dublul vital cu fluid, cu forța electrică necesara pentru douăsprezece ore de funcționare, îl va introduce în trup. Din acest moment, omul începe să viseze.

Va vedea peisaje din diferite țări şi ținuturi, va vorbi cu alte duhuri, despre trecut sau viitor etc, dar la deşteptare le va uita pe toate. Aceasta e regula.

Câteodată, când visul are loc către ziuă şi omul se deşteaptă mai mult sau mai puțin repede după vis, el îşi aminteşte câte ceva. Pentru a-şi aminti pe deplin, condiția este să se deştepte repede, imediat după vis, ceea ce se poate realiza rugând pe un spirit prieten să-i facă acest serviciu. O data deşteptat, să nu se mişte, să nu deschidă pleoapele, pentru că altfel lumina zilei îl trece complet la viața trupească. Să stea liniştit şi să mediteze asupra visului avut până mai admeaon. Apucând de un capăt al visului şi trăgând cu mintea mereu de el, visul pare că se desface ca de pe un mosor, şi încetul cu încetul îl reconstituie. În modul acesta, toate ideile şi imaginile culese de duh -neavând timp să se risipească în spațiu - sunt transmise dublului eteric. Din corpul vital, imaginile trec în sistemul cerebral şi prin el omul îşi conştientizează şi memorează tot visul.

Fiind o materie vie, dublul vital are capacitatea să înregistreze direct toate impresiile vizuale, olfactive sau auditive venite din lumea exterioară. Aşadar, în afară de duh sau ființa noastră spirituală, şi dublul vital constituie un suport de înregistrare al fenomenelor din afara trupului omenesc. Acest corp eteric, sau dublu vital - care ne împiedică ziua să ştim ce am făcut noaptea sau ce cunoaştem din alte vieți - înregistrează cunoştințe ziua, când spiritul se află în trup, şi înregistrează cunoştințe şi noaptea, când duhul este în afara trupului. Prin urmare, corpul vital este o arhivă păstrătoare de cunoştințe. El reprezintă „subconştientul" ştiinței voastre terestre.

Pe lângă materia memorială a duhului şi în dublul vital se imprimă, sub formă de simboluri, tot ce a aflat duhul în timpul nopții despre viitorul său apropiat, despre evenimentele prin care va trece, iar la deşteptare „subconştientul" - nefiind prin sine însuşi inteligent, cugetător ca duhul sau stăpânul său - nu le poate traduce limpede, decât sub formă de presentiment, de presimțire că va fi ceva, că stăpânului său i se va întâmpla ceva, dar ce anume, nu ştie. Dublul vital fiind doar un înregistrator, fără să posede o inteligență, nu poate reproduce decât inconştient şi vag, ceea ce a reținut sau memorat.

Dublul vital are o importanță capitală în existența omului trupesc. De vigoarea sau slăbiciunea sa depinde starea de sănătate sau debilitatea trupului. Chimiştii noştri cereşti acționează asupra dublului vital, schimbându-i compoziția originară, cu scopul de a face din om un medium auditiv, vizual sau telechinetic. Compoziția dublului vital este conformă constituției planetei pe care s-a întrupat duhul. Consistența trupului va fi în raport cu compoziția dublului vital. Grație acestei adaptări, omul poate trăi pe orice planetă, oricare ar fi constituția sa fizică şi chimică.

Datorită dublului vital se construiesc visele. Visul poate să însemne ceva pentru om şi poate să nu-i arate nimic. Dacă de exemplu un spirit superior trebuie să joace într-o întrupare a sa rolul unui biet cioban, potrivit rangului său, el poate avea noaptea conversații cu alte duhuri, poate călători sau vizita diferite regiuni terestre sau spațiale. La deşteptare îşi va aminti ceva, dar atât de neînțeles pentru mintea lui simplă din actuala viață terestră, încât visul nu-i va spune nimic. Aşadar, visul reprezintă uneori ceva şi alteori nimic - pentru cel care a visat.

De multe ori o persoană incultă, pusă în stare de transă, ne uimeşte prin cunoştinţele sale de chimie, fizică şi astronomie. De unde le scoate? Din adâncul arhivei sale spirituale, pentru că este o entitate superioară în lumea spaţiilor.

Visele sunt necesare omului. Uneori duhul are nevoie ca ego-ul - personalitatea prin care s-a întrupat şi constituie conştiinţa sa în (starea de veghe - să ştie ceva, cât de cât, din cele ce trebuie să facă în viaţa terestră actuală. În acest scop, duhul provoacă un vis, pentru ca tot el - prin intermediul ego-ului, care îi oferă coiiştiinţa de veghe când" va fi în trup - să aibă presentimente vagi despre evenimentele ce vor urma, despre faptele pe care trebuie să le facă şi despre cele de care trebuie să se ferească.

Am spus că omul spirit are un program de urmărit. Ca să se ţină pe acest drum şi să nu greşească, el trebuie să aibă, cât de dât, indicaţia drumului său. Pentru a avea în vedere calea ce o are de urmat, duhul face astfel ca înkăşi vehicolul său să înregistreze, sub formă de vis simbolic, cărarea pe care îi vor fi aşternute flori sau ghimpi, bucurii sau supărări.

Lumea crede că visul este ceva întâmplător, o fantezie fie a celulelor cerebrale, fie a retinei, fie a „psihicului" său. Nu, nu este aşa. Visul este o producţie voită a duhului, a stăpânului trupului, sau a altor duhuri, care vor să transmită ceva iubitului lor întrupat.

Deşi viaţa pare a se scurge fără nici o continuitate între lumea noastră şi a voastră, adevărul este că între viaţa trupească în stare de veghe şi viaţa de spirit liber este o continuă curgere, fără cea mai mică întrerupere, căci între aceste două lumi, îmbinate una în alta, există o legătură indisolubilă, a cărei funcţionare lumea neştiutoare de adevăruri cereşti nu o cunoaşte.

Pentru omul simplu viaţa trupească e o fericire. Pentru duhul superior, coborât în trup, viaţa pur trupească este un chin al neştiinţei şi întunericului. Atunci Divinitatea a orânduit viaţa de duh exteriorizat din timpul nopţii, al somnului.

Omul simplu e un cvasi-animal. El nu trebuie să fie stingherit din cursul vieţii sale, nu trebuie să ştie că tot ce spune şi face este auzit şi văzut de cei din lumea spaţială. Ar fi îngrozit ştiindu-se observat, urmărit în toate actele şi gândurile sale. Viaţa nu i s-ar mai desfăşura în libertate, după deplina sa înclinare. Prin urmare, Divinitatea, în nemărginita Ei înţelepciune, a socotit că omenirea, în general, trebuie lăsată în necunoaşterea lumii spirituale; cunoaşterea Cerului constituind doar privilegiul celor puţini.

Noi suntem o piedică pentru animalul din om. Însuşi duhul inferior declară că el nu vrea - ca om trupesc - să ştie de lumea sa spirituală. Cei mulţi nu cred în existenţa spiritului, a vieţii spirituale, şi nu le plac cunoştinţele lumii cereşti, duhurile lor fiind încă pe treptele inferioare ale scării evoluţiei spirituale.

Cele mai multe vise par a fi irealităţi, pentru că duhul nu are permisiunea să construiască un vis concret, imaginativ-real. Aceste reprezentări enigmatice vor dura mii de veacuri, până când omenirea va ieşi din starea morală şi intelectuală înapoiată, până când se va ridica pe treptele superioare ale înţelegerii şi conştiinţei, când voinţa nu îi va mai permite să se abată din calea armoniei divine, stabilită din veşnicie în tot universul.

Idei despre creaţie

Toată materia pământului pe care-l locuiţi - numită de voi fizică - a provenit prin concentrare din prima materie fluidică, din care a făcut Creatorul toate corpurile cereşti.

Precum norii sunt reprezentanţii sub formă de vapori ai lichidului numit apă, tot astfel există în univers reprezentantul fluidic al aurului, argintului, platinei etc. Tot ce vedeţi pe pământ a provenit, dintr-un anumit fluid. Prin urmare, în univers există fluidele corespunzătoare a tot ce există pe pământ.

Să presupunem că un mare spirit, din categoria celor ce construiesc sori şi planete, ar coborî în atmosfera superioară a Pământului, în zona albă sau divină, unde sunt marile noastre entităţi spirituale, şi ar dori să facă o demonstraţie. Prin puterea voinţei sale, el ar putea să facă din fluidul

humifer un bob de humă, exact de aceeaşi compoziţie cu huma terestră. De asemenea, ar putea să fabrice orice metal sau piatră preţioasă ar dori, din fluidul lor corespunzător.

Dacă acest mare spirit ar coborî mai jos, în zona a treia, roşie - cea de la suprafaţa pământului - va găsi fluide vegetale, animale şi umane, putând face din ele o portocală, o pasăre şi chiar un trup de om ca al celorlalţi oameni.

Misterul creaţiei a constat, constă şi va consta în transformarea fluidelor în materii gazoase, lichide şi solide. În plus fluidele îşi urmează cursul lor evolutiv, care constă în prefacerea fluidelor de natură minerală în fluide vegetale, a acestora în fluide animale şi pe urmă în fluide umane.

Din fluidele universice s-a format tot ce există pe diferite planete. Pământul fiind acum un glob bătrân, nu se mai produc pe el asemenea transformări. Dar când este vorba să se construiască o planetă nouă, din Sfera divină coboară cete numeroase de Constructori divini, care încep crearea materiei minerale, materializând fluide minerale. După consolidarea mineralului, prin condensarea şi încetinirea vibraţiei particulelor fluidului mineral, o altă serie de Constructori prepară din fluidul mineral aflat în jurul planetei, fluide vegetale, şi apoi din ele, prin materializări, creează primele plante. Când pământul a fost îmbrăcat cu o haină vegetală - plante aflate pe cea mai de jos treaptă evolutivă - o altă serie de Constructori a transformat fluidul vegetal în fluid animal, din care au început să facă trupuri de animale - şi aşa mai departe. Aşadar, începutul vieţii pe o planetă nouă este o continuă materializare, săvârşită de anumite mari duhuri.

Duhurile de pe Pământ au auzit de asemenea operaţii de materializare, dar nu au luat parte la ele. Entităţile spirituale superioare ale Pământului sunt cunoscătoare ale acestor creaţii, Ic pot realiza, efemer, pe unele din ele, în scop de experiment, dar nu destăinuie nimănui taina lor, mecanismul operaţiei lor. Consideră că divulgarea acestor taine este o adevărată crimă asupra creaţiei, din cauza pericolelor prin care ar trece omenirea aflată într-o fază evolutivă inferioară, într-adevăr, dacă duhurile inferioare ar cunoaşte mecanismul materializării fluidelor - de exemplu a unui fruct, animal etc. - ar cunoaşte şi mecanismul dematerializării corpurilor, şi atunci vă daţi seama ce grozăvii ar rezulta! Din ură, sau pentru â se răzbuna pe un semen al său întrupat, care în altă viaţă i-a făcut vreun neajuns, duhul inconştient ar putea defluidiza corpul vital al semenului său şi prin aceasta să provoace moartea trupului acestuia, ba chiar să-i dematerializeze însuşi trupul, în fluidul său corespunzător.

Prin urmare, marile duhuri, marii savanţi ai Pământului, după ce au făcut o materializare - a unei portocale, flori etc. - o dematerializează, adică o transformă în fluidul din care provine - nu o lasă ca atare în atmosfera voastră, pentru că ar da posibilitate duhurilor de aici să se instruiască şi să poată face şi ele asemenea operaţii, interzise nu de vreo oprelişte oarecare, ci din cauza ignoranţei, a inferiorităţii lor, care i-ar determina să facă un rău oarecare, prin dematerializarea în fluid a unei pietre, plante sau a unui animal. În rezumat, dematerializarea este transformarea materiei fizice, de natură minerală, vegetală ori animală, în fluidele sale corespunzătoare, şi apoi transformarea în fluid primitiv, din care îşi trag cu toate obârşia.

Ce frumoase şi interesante sunt aceste teme, referitoare la mânuirea fluidelor şi crearea din ele a diferitelor materii planetare! Asemenea cunoştinţe sunt predate de marii noştri îngeri, în zonele înalte ale Pământului, conferinţe la care luăm şi noi parte. Din sfere superioare, îngerii primesc pe eale de comunicări transmise prin unde-gânduri, cunoştinţe şi mai înalte, la care noi nu ne putem adăpa, pentru că în aceste expuneri sunt idei al căror conţinut nu-l pricepem.

Limba duhurilor este una şi aceeaşi peste tot universul - aceleaşi semne, culori şi sunete spirituale - dar ea nu este înţeleasă de oricine, deoarece cuprinde cunoştinţe şi gânduri ce nu intră în capitalul său de memorie şi gândire. Un spirit întrupat învaţă mai uşor - sau mai exact, reînvaţă - limba ţării sale, decât învăţăm noi limba universală. Fiecare idee îşi are semnul, sunetul şi culoarea sa, dar când se comunică cunoştinţe foarte abstracte, degeaba auzim sunetul şi vedem semnul luminos, că nu pricepem nimic. Atunci ce este de făcut? Să întrebi. Dar pe cine? Căci pe când omul trupesc îşi poate pierde vremea lenevind sau hoinărind, în lumea duhurilor toţi au de făcut o activitate, pe care cu ardoare caută să o termine cu bine. În acest caz nu-ţi rămâne decât să urmezi carul evoluţiei tale, să nu te mai ţii după carul preocupărilor celor superiori ţie. Să te sileşti, căci în fiecare an, prin muncă, atenţie şi supunere, vei urca un mic pas spre mai bine, un pas prea mic faţă

de eternitate. Până ce duhul analfabet a ajuns în clasa întâia primară a Cerurilor, au trecut câteva miliarde de ani. Dar câte miliarde vor mai trece până ajunge în lumea spațiilor la bacalaureat, licențiat şi doctorat? Te înspăimânți gândindu-te numai.

O greutate în plus este faptul că nu se permite învățarea mai rapidă, decât este stabilit în program. De exemplu, subiectul A se predă la o anumită vreme, pe când subiectul B se predă la o epocă mult mai târzie. Ai dori să înveți mai repede, dar cine să-ți spună? Căci după ce ai învățat pe A, cel care trebuie să-ți vorbească de B îți spune: „Aşteaptă, încă nu a sosit vremea predării cursului meu".

Deşi Pământul primeşte o mulțime de unde-gânduri, cursuri sosite din sori sau planete superioare, nu putem profita de ele, neînțelegând ideile expuse în acele conferințe cereşti. Din ele trag învățăminte numai îngerii, cu o cultură cerească superioară culturii noastre.

Ei, dragul meu, dacă ați şti ce de reguli şi legi ne îngrădesc şi conduc lumile, v-ați minuna de înțelepciunea Celui ce le-a orânduit!

Eu, entitate spirituală, nu pot să fac ceea ce vreau, ceea ce îmi place, ci numai ceea ce trebuie să fac conform gradului la care am ajuns. La revedere la noapte, când îmi vei da o notă bună pentru cele comunicate pe ziua de azi.

A! Dar vreau să-ți răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o: „E posibil ca un om trupesc să fie în stare de veghe iar spiritul să-i fie departe de trup?"

Te iubesc şi vreau să ai şi la această întrebare răspunsul meu. De altfel acesta este rolul nostru: să te lămurim, ca om trupesc, cu tot ceea ce ca spirit cunoşti foarte bine.

Da, este posibil ca un spirit uman să plece din trupul său şi totuşi omul să nu doarmă, adică să fie în veghe, dar această veghe nu e deplină. Ce se întâmplă în acest caz? Să iau un exemplu.

În timpul zilei, un spirit uman a ieşit din casa lui trupească şi s-a dus într-o altă localitate unde se află întrupat un spirit prieten, cu care vrea să se întrețină. Trupul părăsit de spirit pare deştept, dar este într-o stare de prostație; trăieşte, dar nu vede şi nu aude; se mişcă şi are aparența că e deştept, pentru să spiritul, prin firul de legătură, acționează de la distanță asupra sa.

În acest timp, poate să treacă pe acolo un duh nu prea cumsecade sau un duh trimis de o entitate superioară. Acest duh se introduce în trupul subiectului nostru şi începe să vorbească. Cei din jur îl ascultă şi nu-l înțeleg, întreabă şi primesc răspunsuri aiurea şi nu ştiu ce să mai creadă.

Dar iată că spiritul-stăpân vine ca fulgerul şi dă afară spiritul-musafir. Din acest moment omul este recunoscut şi înțeles de frații săi, pentru că acum le vorbeşte veritabilul stăpân al trupului.

Dacă fenomenul se repetă mai des şi mai prelung, cei.din apropierea subiectului nostru cred că fratele lor a înnebunit şi îl duc la ospiciu, unde face pe împăratul Abisiniei.

Când pleacă musafirul nepoftit, sau trimisul special, spiritul-stăpân revine în trupul său, şi începe să vorbească la fel ca toată lumea, logic şi cuminte; îi recunoaşte pe ai săi şi medicii cred că alienatul, înstrăinatul s-a făcut bine.

Săracul! Uneori a fost o neglijență a sa, ori o încercare, la care îl supuneau cei mari, ca să-l învețe să fie mai atent cu trupul său. Alteori a fost o pedeapsă, pentru ca trecând prin acest fel de suferință să ştie prin ce trece spiritul când nu poate intra în propriul său trup. Această suferință - considerată demență de medicii pământului - vine ca o ispăşire din trecut, a unei greşeli a duhului împotriva aproapele său, ori împotriva legilor orânduite.

Pentru că te-am ținut destul, mă duc şi îți spun: La revedere, când îți voi mai depăna cunoştințele mele, sau vor veni alții, superiori mie; cu toții difuzându-ți cunoştințele Cerului, necesa întemeierii, pe tot întinsul pământului, a marelui templu viitor, templul ştiinței şi artei divine Templul marelui Adevăr.

Ierarhia cerească

Din antichitate şi până în zilele noastre omul a afirmat, în mod inconştient, că fiecare popor are un dumnezeu al său. Cu ocazia primului război mondial, împăratul Wilhelm a spus: „Poporul german are dumnezeul său şi el ne va ajuta să câştigăm războiul". Fără să ştie, el spunea un adevăr.

La rândul său, poporul evreu afirmă din vechime că îl are pe Dumnezeul său.

Noi, cei din spațiu, spunem acelaşi adevăr - dar, în mod conştient - şi anume că avem pe marele nostru Terestrian, pe marele nostru Divin, Guvernatorul Pământului.

Veneratul nostru Terestrian, în toate cuvântările Sale, ne spune: „Eu nu fac altceva decât execut ordinele Tatălui Meu ceresc, ale marelui Dumnezeu, fostul nostru de odinioară Isus".

La rândul Său, marele Isus răspunde celor care îl întreabă: „Eu nu fac decât să execut ordinele Tatălui Meu ceresc, Dumnezeul Dumnezeilor din univers, marele Arhitect Creator".

Iată, frate dragă, ierarhia Divinilor noştri iubiți şi venerați. Noi cunoaştem toată scara ierarhică a ființelor conlocuitoare pe acest glob. Cunoaştem şi Tronul argintiu al Divinității noastre teriene, cel mai mare spirit al Pământului, care cu dragoste păstoreşte peste oițele duhuri ale acestei planete. Noi îl numim Dumnezeul planetei Pământ.

Aşadar la noi există o altă ordine socială, alte somități spirituale, alți sfinți. Aceste somități cereşti ne aduc la cunoştință evoluția viitoare a micului nostru glob plutitor în imensitatea nemăsurabilă a universului nostru. De la ei spicuim, adunăm cunoştințe, ca şi puii semințele, dar ce greu găsim aceste boabe, căci deşi sunt multe, nu le putem digera pe toate. Lipsa mea de superioritate nu-mi permite să diger o mare cantitate din aceste boabe, din aceste fructe roditoare de cunoştințe. Lucrările intelectuale, cunoştințele referitoare la univers sunt hrana sufletelor noastre.

Nouă, duhurilor de gradul meu, ni se permite să luăm cunoştință de evoluțiile planetare.

Copiilor voştri din şcoala primară li se spune că pământul şi întregul univers a fost creat de marele Creator în şapte zile. Sărmanii copii citesc, învață şi datorită fragedei lor inteligențe întunecată de reîntrupare şi datorită neputinței de a cerceta şi verifica, cred în această absurditate. Pe măsură ce cresc, inteligența li se luminează şi amintindu-şi de gogorițele învățate în orele de religie, ei se răzbună pe naivii care i-au învățat asemenea absurdități, devenind indiferenți față de fețele bisericeşti.

Copiii observă că teoriile şi cunoştințele oamenilor de ştiință se bat cap în cap cu învățătura cărților scrise de preoți. Tată-l pe bietul preot neştiutor pus într-o situație foarte grea în fața elevilor mai mari, din ultimele clase de liceu. Din nefericire, această ignoranță face să se distrugă credința şi ştiința în existența marelui şi adoratului nostru Tată divin.

Este adevărat că preotul, chiar dacă ar cunoaşte Adevărul nostru ceresc, nu ar putea încă să-l dezvăluie în întregime, având în vedere mintea necoaptă a micului şcolar.

În învățăturile primite, ni s-a vorbit şi despre creația Pământului, precum şi a universului întreg. Creația a necesitat nu şapte zile, ci miliarde de miliarde de ani. Marele nostru Terestrian ne-a spus într-una din prelegerile Sale: „Eu, Păstorul vostru, iubitorul vostru Tată, supus ordinelor marelui meu Guvernator solar, nu existam pe când s-au făcut aceste infinite corpuri cereşti. Marele meu Stăpân, numit pe Pământ Isus Christos, Guvernatorul acestor de voi locuite planete, mi-a zis: «Iubitul Meu frate, când Eu am făcut aceste planete, dintre care pe aceasta ți-am dăruit-o să o conduci, tu nu existai pe aici, ci zăceai în sânul lui Abraham, adică în sânul divinului Meu Stăpân». Eu, păstorul Pământului nu eram aici în momentul creării sale?! Atunci mirat, am întrebat:

- Doamne, împărat al acestei vaste împărății solare, eu nu eram de față la crearea Pământului?

- Fiule, adevăr grăiesc, tu nu erai de față pentru că nu-Mi erai necesar.

- În genunchi stând, eu, neputinciosul Tău serv, o, Domnul meu iubit, îndrăznesc să Te întreb; Măria Ta, singur ai făcut aceste planete ale împărăției Tale?

- Nu, fiule, nu le-am făcut singur, ci împreună cu Lucrătorii Tatălui Meu.

- Dar cum erau aceşti Lucrători, de unde au venit, cine erau şi unde sunt Ei acum?

- Fiule, tu eşti acum Guvernatorul planetei Pământ, dar Creator, Ziditor nu eşti. Tu eşti Conducătorul suprem al acestei planete, care este proprietatea Mea, dăruită de Tatăl Meu şi Frații Mei mai mari şi pe care, la rândul Meu, ți-am dăruit-o ție. Frații Mei din Sfera-Laborator, Fiii Tatălui Meu sunt Creatorii de universuri. Frații Mei nu mai conduc, Ei au fost ca tine odinioară, după aceea asemeni Mie veacuri nenumărate au fost, iar azi Ei sunt Ajutătorii marelui nostru Tată, Constructorii operelor Sale. De pe vremea când am fost şi Eu prin lumile fizice au trecut miliarde de ani divini, unitatea Lor de măsură a timpului, de milioane de ori mai mare decât anul solar, iar acesta de zeci de mii de ori mai mare decât anul globului tău.

- Mărite Doamne, Divinul Cerurilor noastre, Tu, făcătorul Soarelui şi al acestor douăsprezece mari planete, de ce acum Tu nu mai creezi? De ce ai rămas aici şi nu ai părăsit Soarele şi aceste planete pentru a Te duce cu Fraţii Tăi în sânul Tatălui ceresc şi a ne lăsa pe noi, aceştia mai mici, să conducem fructul muncii Tale divine?

- Frate - mi-a răspuns Domnul, marele fost Isus- adevăr grăiesc vouă că Eu sunt mai mic decât Ziditorii care au lucrat la acest sistem planetar. Înainte de a fi fost ceea ce sunt azi, Eu am fost ceea ce eşti tu azi: un umil conducător de planetă, într-un alt sistem al acestui nemăsurat univers, şi am avansat până la gradul de Păstor solar sau de astru. Cum însă toate astrele îşi aveau conducătorii lor, Tatăl nostru suprem a creat un alt sistem planetar, pe acesta, în fruntea căruia M-a pus pe Mine. Marele Creator trebuie să creeze continuu, căci o dată cu crearea de duhuri, Părintele nostru trebuie să creeze şi casele lor, unde să trăiască şi să avanseze.

Înainte ca Tatăl Meu să-Mi dăruiască acest sistem, a fost necesar ca veacuri de ani divini să stau pe soarele de care aparţinea planeta Mea. Acolo am studiat cele ce trebuie să cunoască un Guvernator solar. Când studiile Mele s-au terminat şi când Tatăl acelui astru, Guvernatorul acelui sistem solar a judecat că Eu, Fiul Său, sunt demn de a poseda, la rândul Meu, un astru asemănător cu al Lui, Mi-a zis: «Fiule, a venit vremea să Te întorci în sânul Lui Adam şi Abraham, de unde ai plecat, din negura îndepărtată a miliardelor de ani. Întoarce-Te acolo şi pune-Te la dispoziţia marelui Creator şi El îţi va ordona ceea ce trebuie să faci, când vei fi conducător de sistem planetar».

- Tatăl meu iubit, Păstorul mult iubit al acestui sistem, nu poţi să-mi spui ce are să facă Tatăl suprem cu mine?

- Fiule, Eu ştiu ce are să-ţi spună şi facă, marele Creator, dar nu am voie să-ţi vorbesc despre acestea. Tu, acum eşti egal cu Mine, căci vei fi şi tu un conducător de astru. Ce Mă întrebi nu-Mi aparţine, ci Tatălui nostru al tuturor. Numai El, marele Arhitect al lumilor, ţi le poate spune. Tu acum ştii cum se conduce un sistem, cunoşti cum trebuie să evolueze o planetă din punct de vedere moral şi fizic şi cum să evolueze duhurile de pe ele, dar încă nu cunoşti cum se creează un sistem planetar, cum au fost create puzderie de miliarde de sisteme şi miliarde nesfârşite de planete.

Eu, frate, am asistat la crearea acestui astru şi a acestor planete ale Mele. Marele Arhitect Creator Mi-a comunicat când eram în sânul Său, în Sfera divină, cum se nasc sorii şi planetele, cum trăiesc şi cum mor. «Du-Te - Mi-a spus atunci Tatăl - cu Fraţii Tăi de aici de la Mine, din Sfera-Laborator, în spaţiul unde Eu voi ordona şi Ei vor lucra împărăţia Ta. Tu să urmăreşti pe Fraţii Tăi Ziditori de universuri, cum fac şi ceea ce vei vedea ţine minte. Când astrul Tău şi planetele pe care Ei le vor crea vor muri, Tu vei reveni la Mine şi atunci vei fi una cu Fraţii Tăi de aici, Ziditori de astre, şi vei fi egal cu Ei. După aceea nu vei mai avea astru de condus în vecii vecilor şi vei ajunge şi Tu Ziditorul Meu, precum Ei sunt egalii Mei în creaţie, şi aici cu Ei în sânul Meu vei trăi. Du-Te, prin urmare, Fiule, şi aşteaptă la crearea lumii Tale şi după ce o vei vedea făcută, condu-o precum Te-am învăţat.»“

Iată, frate pământean, un mic pasaj din marea noastră Biblie, din marea carte a creaţiilor, a Tatălui nostru ceresc. Domnul să ne binecuvânteze pe toţi. Amin.

Totul începe cu numărul unu şi se continuă spre infinit. Totul începe cu A şi urcă spre Z, spre infinit.

Spiritul mineral a evoluat pe toate felurile de planete solide din univers. Când a terminat seria completă de minerale din lume devine spirit vegetal. Animând un trup de plantă, spiritul vegetal va trăi şi evolua prin toate felurile de plante de pe toate gradele de planete din univers, purtătoare de vegetaţie, iar când va termina întreaga serie - de la cele mai solide, până la cele mai eterice -va deveni spirit animal. Aceeaşi filieră o va urma şi duhul animal din planetă în planetă şi din sistem în sistem, până la formele cele mai sublime de animal, când va deveni duh uman. Aceeaşi scară de evoluţie o va urma şi duhul uman; când scara evolutivă umană va fi urcată complet, duhul uman va fi ridicat la rangul de înger planetar. La început va fi înger pe o planetă inferioară dar va avansa pe rând ca înger planetar pe toate categoriile de planete din univers, devenind guvernator planetar. Conducătorul planetar sau terestrian va peregrina prin planete de toate gradele, devenind nger solar. Cu acest rang va evolua, rând pe rând, pe toate categoriile de sori şi după terminarea acestei

nesfârşite şcoli solare, va deveni Guvernator solar, conducător de sistem planetar. Treptele se urcă mereu, tot mai sus, până la Fiinţa supremă care a creat totul.

De ce a venit pe Pământ marele Guvernator solar

Intrupându-se sub numele de Isus Christos, marele nostru Păstor solar nu a coborât pentru prima oară pe planeta noastră, care-i aparţine împreună cu multe altele. Evoluţia planetei şi evoluţia Domnului nostru a necesitat întruparea Sa printre oameni. Precum tu, dragă frate, ne întrebi dacă Guvernatorul solar s-a întrupat de mai multe ori pe planetele Sale - am pus şi noi această întrebare Domnului solar, atunci când a fost în Cerurile noastre. „Copii! - ne-a răspuns Domnul, în rarele Sale prelegeri - şi Eu am evoluat ca voi. Să nu uitaţi că şi Eu am fost odată asemeni vouă."

Atunci sufletele noastre s-au umplut de fericire şi de speranţa că trecând şcoala lumilor planetare vom ajunge şi noi în strălucirea preaslăvitului nostru Păstor solar. De aceea când ne întrupăm, toată speranţa noastră este în El, în Tatăl nostru ceresc, căruia ne adresăm: Doamne binecuvântează-ne şi ajută-ne să îndeplinim misiunea cu care ne-ai învrednicit.

Văzându-ne şi auzindu-ne, materialiştii noştri râd de noi spunând: „Bigoţilor, nu se ocupă Creatorul de fleacurile voastre. Slujitorii altarelor îşi bat joc de voi şi vă speculează credinţa." Cu toate acestea noi şi voi am îngenunchiat mereu în faţa altarelor, şi necăjiţi şi amărâţi am implorat ajutorul Părintelui ceresc. Noi, cei de aici, în convorbirile nocturne purtate cu voi, când părăsiţi trupurile voastre, vă povăţuim în ciuda materialiştilor noştri cereşti să cereţi cu spunere şi umilinţă ajutorul Domnului.

În lumea noastră la fel ca în a voastră există două tabere: materialiştii şi spiritualiştii. Materialistul nostru când se va întrupa, jos pe pământ, nu va vedea şi crede decât în cele ce oferă pământul; va mânca, bea şi petrece, considerând că viaţa terestră e dată pentru a fi trăită cât mai intens prin trup. Spiritualistul, oricât de umilit şi amărât va fi, îşi va ridica ochii către Cer şi se va ruga, iar viaţa sa terestră va fi înţeleaptă şi plină de milă faţă de durerea altora.

Omul neştiutor spune că unii oameni sunt norocoşi, iar alţii ghinionişti. Cunoscătorii tainelor cereşti ştiu că nu există favoruri şi întâmplări în lume, ci plată şi răsplată, evoluţie şi grad de misiune. Omul nu-şi datorează starea sa nimănui, ci numai lui însuşi. Aşa-numiţii dezmoşteniţi ai soartei nu sunt decât întârziaţi în mersul evoluţiei sau cei care au încălcat legile cereşti. Ei sunt victima greşelilor lor.

Există două feluri de evoluţii: morală şi intelectuală, fără de care nici un duh nu poate avansa. Unii indivizi au fost foarte harnici pe scara evoluţiei intelectuale, dar au rămas înapoi cu înţelegerea moralităţii, cu evoluţia morală. Când duhul rămâne în urma ritmului general de progres, i se aplică suferinţa, ca să se deştepte din toropeală şi să-şi grăbească înaintarea.

Pe planeta noastră se face o anumită evoluţie, care cere suferinţă şi se prezintă sub diferite aspecte şi grade. Hai să gradăm scara evoluţiei morale asemenea unui termometru. La un moment dat, spiritele de aici devin pe scara evoluţiei morale mai înaintate, fenomen petrecut după coborârea şi întruparea marelui nostru Solar. Învăţătura Lui a provocat un salt moral de 100°. După aceea, încetul cu încetul, termometrul moralităţii a scăzut, până ce în zilele noastre a ajuns la 10° şi merge scăzând spre 0°, când viaţa va deveni o povară şi traiul un iad. Atunci va fi nevoie să coboare din nou marele nostru Păstor pentru a lumina lumea cu lumina Iubirii Sale.

Domnul va coborî din nou, pentru că suferinţa va deveni atât de mare încât suspinele şi strigătele de durere vor umple spaţiile acestui sistem planetar, vor ajunge până în Soare, copleşind cu întristare lumea îngerilor solari. În faţa acestei cumplite jelanii, îngerii solari vor spune: „Doamne, jale mare este pe planeta Pământ. Au plecat de acolo duhurile evoluate şi au sosit valuri de duhuri înapoiate, viaţa celor rămaşi acolo devenind de nesuferit." Atunci marele Păstor va zice: „Mă voi duce din nou acolo, pentru ca prin sacrificiul Meu trupesc, prin învăţătura Mea şi prin exemplul răbdării Mele fizice şi psihice să-i întăresc, să-i ridic din ignoranţa în care se zbat".

Aşadar venirea Guvernatorului nostru suprem a fost şi va fi determinată de scăderea moralităţii, nestânjenită de conducătorii omeneşti.

Duhul poate să avanseze pe plan intelectual până la gradul de duh alb, dar dacă nu este moral, va avea haina fluidică albă plină de pete negre. Evoluția morală este mai severă, mai grea decât evoluția intelectuală. Evoluția intelectuală este lăsată la liberul arbitru al duhului, pe când cea morală este absolut obligatorie. Ori de câte ori greşim - fie ca duh întrupat, fie ca duh destrupat - ni se pune o nouă pată pe albul imaculat al gradului nostru.

Marele Păstor - cunoscând mersul vieții terestre, provocată de emigrări de duhuri, ştiind cu mii de ani înainte ce are să se petreacă printre oamenii trupeşti - anunță din vreme, prin profeții Săi, noua Sa venire. Toți din spațiu îl admiră, îl adoră pentru sacrificiul Său, de a coborî din Gloria Cerurilor în noroiul vieții umane, pentru a da o nouă direcție morală, mântuind lumea pentru o bună perioadă de timp de suferința produsă de ignoranță.

Când într-o parte a pământului conducerea ajunge pe mâna duhurilor roşii - cum a fost Imperiul Roman, condus de împărați, duhuri roşii, care se întreceau prin cruzimi şi crime - este necesar să coboare Guvernatorul solar pentru a fonda o nouă religie, trecând puterea duhurilor roşii în mâna albaştrilor, şi chiar a albilor, când s-a înscăunat religia creştină. Când timpul va veni din nou - şi nu e prea departe - Domnul nostru va reveni pe norii Săi simbolici şi se va întrupa din nou.

Cei mari de la noi, sub prestare de jurământ, afirmă că Guvernatorul solar a mai fost pe pământ sub numele de marele Krishna şi, mai înainte de acesta Rama. Binecuvântat fie numele infinitului Tată divin că ne trimite asemenea străluciți Slujitori ca să mântuiască sufletele noastre. Amin.

Combinarea-şi asimilarea fluidelor

Seria fluidelor din natură este infinită, fiecare având o anumită calitate. Ele se pot combina între ele ca şi elementele chimice, dând naştere la o infinitate de compuşi cu însuşiri diferite. Aşa de exemplu, se poate combina fluidul mineral cu cel vegetal şi fluidul vegetal cu cel animal. Prin urmare, fluidele sunt ori libere, ori combinate în diferite moduri între ele.

Duhul mineral este foarte mic, prin urmare este însoțit de cantități mici de fluid. Duhul vegetal este înconjurat de un perispirit care poate fi foarte mare, după mărimea corpului fizic al plantei. În afară de fluidul propriu vegetal, perispiritul plantei conține o cantitate bogată de fluide minerale. În stadiul actual al Pământului un fluid vegetal nu se mai poate transforma în fluid animal. Mielul mănâncă iarbă şi găina boabe de porumb, animalele digeră corpul material solid al plantelor, dar nu pot asimila fluidul care le însoțeşte. Fluidul mineral se combină în diferite moduri cu fluidul vegetal, obținându-se varietăți de plante, dar fluidul vegetal nu se poate converti în fluid animal sau uman.

Mineralul este în pământ. Apa ploilor îl face lichid, îl dizolvă, iar planta absoarbe mineralul în trupul său, pentru a se hrăni. Dar, o dată cu mineralul solubil, planta a absorbit în trupul său şi fluid mineral, care se alătură fluidului vegetal, luat direct din atmosferă pentru regenerarea corpului vital al spiritului întrupat în plantă. Grație procesului de absorbire al fluidului vegetal, desfăşurat fără oprire, ziua şi noaptea, spiritul şi perispiritul vegetal n-au nevoie să iasă noaptea din trupul plantei, pentru a se hrăni cu fluid din spațiu. Situația se schimbă la animal şi om.

Animalul mănâncă plante, adică materie fizică însoțită de fluide minerale şi vegetale, care regenerează corpul vital, dar nu pot regenera complet corpul planetar al spiritului animal. Din această cauză ar urma ca perispiritul spiritului animal să slăbească, punând în pericol viața corpului vital şi mai apoi a trupului. Pentru a se preveni slăbirea şi moartea trupului său, animalul are nevoie să doarmă, pentru ca în acest timp spiritul, însoțit de perispirit, să poată ieşi din trup, perispiritul absorbind, încorporând, din spațiu fluid planetar animal; astfel întremat perispiritul, reintră în trup, putând de acum anima corpul vital şi trupul spiritului animal. La fel se petrece şi cu duhul omului. Se pune întrebarea: Ce s-ar întâmpla dacă animalul sau omul nu ar avea posibilitatea să-şi primenească materia fluidică a corpului lor vital şi planetar? în acest caz, corpul perispiritual animal sau uman şi-ar pierde tot mai mult energia şi puterea, până când corpul vital şi trupul s-ar îmbolnăvi; iar dacă această stare se prelungeşte mai multă vreme, trupul moare, adică spiritul este

nevoit să părăsească acel trup, în care nu a avut posibilitatea să-şi repare zilnic corpul său vital şi planetar. Hrănirea fluidică are loc în timpul când trupul doarme. Nu atât trupul are nevoie de somn, cât mai ales spiritul, ca să poată ieşi şi să încarce cu fluid electric corespunzător perispiritul său.

Dimineaţa, când omul sau animalul se trezeşte din somn perispiritul său este încărcat cu energie electrică, asemenea unei baterii electrice. Datorită activităţii fizice, biologice şi mentale din timpul zilei, perispiritul pierde din această energie, iar seara, animalul sau omul se simte obosit, fiind nevoit să se culce, să doarmă pentru a se reîncărcea. Un somn de o oră, două, după-masă şi chiar o scurtă aţipire permit duhului să se încarce uşor cu o doză nouă de fluid, simţindu-se astfel bine dispus pentru orice activitate, până noaptea târziu.

Doresc să fie bine lămurit: perispiritul duhului uman sau animal este format din mai multe învelişuri. Dintre toate aceste cămăşi fluidice, numai corpul vital uman şi animal trebuie reparat zilnic, ziua parţial - prin alimente, şi noaptea pe deplin - prin absorbire directă de fluid corespunzător din atmosfera înconjurătoare.

Ca probă a acestui adevăr este faptul următor. Omul poate să mănânce oricât, dacă nu doarme cât de puţin nu are nici o dispoziţie, nici o putere de muncă;. Poţi să-i dai oricât să mănânce, dacă nu-l vei lăsa să doarmă, se va topi pe picioare şi, până la unjnă, va adormi atât de adânc, încât poţi să-l tai în bucăţi, căci el tot nu se va deştepta ci va trece în lumea celor drepţi.

Omul poate lucra zi şi noapte, cu condiţia să aţipească câte o jumătate de oră. Îi dai de mâncare dimineaţa şi apoi îl laşi puţin să doarmă; îl deştepţi şi-l pui la lucru. La prânz mănâncă şi adoarme puţin şi iar e pus la lucru. Seara mănâncă, doarme puţin şi iar lucrează. La miezul nopţii, de asemenea: mâncare şi somn, şi acest om ar putea astfel să lucreze zi şi noapte, o săptămână întreagă. O altă experienţă este şi mai concludentă. Adormi un om prin pase magnetice, şi în această stare de somnambulism îl pui să taie lemne. El va tăia toată ziua şi noaptea, de vor curge năduşelile de pe el. După ce a muncit 24 de ore, îl iei, îl aşezi pe un scaun şi îi faci pase magnetice, încărcându-l din nou cu fluid vital, până la saturaţie. Acum îl deştepţi şi-l întrebi dacă e obosit şi el îţi va răspunde că e perfect odihnit. Dacă i se va arăta câte lemne a tăiat toată noaptea, nu-i va veni să creadă. De aici concluzia: acest om nu a mâncat nimic şi totuşi a putut să desfăşoare o mare cantitate de energie, pentru că a fost încărcat cu fluid vital de către magnetizator. Magnetizatorul a dat forţă corpului său vital, şi prin acesta truplui.

Dar în jurul scânteii divine sau a spiritului mai sunt şi alte învelişuri fluidice; acelea nu se uzează? Acelea nu trebuie reparate? Da, funcţionând, se uzează şi ele, necesitând reparaţii, dar regenerarea lor se face la intervale mari de timp, cu atât mai mari cu cât aceste învelişuri fluidice sunt mai interne, mai apropiate de spirit.

Cu această ocazie mi-a venit în minte un adevăr pe care de mult doream să ţi-l dezvălui, dar nu găseam momentul.

Iată, un spirit superior a greşit. Va fi condamnat la întrupare, dar superioritatea sa îi va permite să treacă cu uşurinţă toate piedicile puse în cale de destinul său. Din acest motiv el va fi însemnat şi împiedicat oarecum să înlăture suferinţa prin care va trebui să treacă. Însemnarea şi reducerea puterilor sale se vor face prin încorporarea unor pete negre pe albul corpului său fluidic. Această operaţie o fac anumite mari duhuri, savanţii chimiei şi fizicii spaţiilor, un fel de călăi cereşti. Toate duhurile se înspăimântă de aceşti aplicatori de semne, indicator că purtătorul lor este un greşit, un condamnat. Aceste pete sunt cu atât mai mari şi mai negre, cu cât duhul a păcătuit mai puternic. Negreşit, un duh roşu sau albastru va fi mai pătat şi mai întunecat decât un duh alb, care, nu putea greşi într-o asemenea măsură încât vehicolul său fluidic să poarte pete mari şi întunecate.

Să vedem cum se aplică pata pe haina fluidică a unui duh alb, judecat în Cer şi condamnat pentru o greşeală gravă. Duhul-călău extrage mai întâi fluid alb din anumite locuri ale perispiritului duhului condamnat, înlocuind fluidul extras cu un anumit fluid inferior. Din acest moment, duhul alb întrupat, strălucitor prin cunoştinţele sale, stimat şi apreciat de semeni, cade într-un fel de slăbiciune, de întunecime a judecăţii sale. Duhurile care îl văd fug de el, iar oamenii care vin în contact cu el constată o reducere uimitoare a facultăţilor sale. Astfel, el nu-şi mai aminteşte ceea ce a ştiut sau făcut ieri. O mâhnire şi o toropeală îi cuprind toată fiinţa. El însuşi se miră de starea sa şi

constată cu durere că este evitat de toată lumea. Deşi este un spirit de o înaltă evoluţie, nu mai are pe deplin discernământul actelor sale. A devenit un neputincios, un nefericit.

De obicei pedeapsa aplicării acestor pete se execută la întruparea viitoare, pentru duhul alb. Pe duhul albastru îl aşteaptă o pedeapsă mai grea; cât despre duhul roşu, durerea şi suferinţa prin care va trece este şi mai grea, avându-se în vedere lipsa lui de evoluţie şi deci de înţelegere. Duhul neştiutor şi nesimţitor solicită o durere mai violentă, o mizerie fiziologică şi materială mai groaznică, pentru a se deştepta din apatia sa sufletească.

Evoluţia duhurilor planetare

Orice planetă din univers, oricărui sistem ar aparţine, are trei zone fluidice în jurul ei, în care îşi duc traiul duhurile ce fac şcoala acelei planete. Aşa fiind, se pune întrebarea: Cum evoluează duhurile? Fiecare duh urcă prin vrednicie, din sfera cea mai de jos, pe rând, în sferele superioare, până ajunge în sfera cea mai înaltă a aceleaşi planete?

Răspunsul este următorul. Să luăm ca punct de plecare planeta noastră, şi de pe ea să luăm duhul roşu. El va trăi când în spaţiu, când întrupat pe pământ, pe toată durata evoluţiei necesară pe acest glob. La finele stagiului, dacă a fost într-un continuu progres, duhul roşu va trece pe o altă planetă a sistemului nostru - cea imediat următoare, ca valoare evolutivă - şi va trăi şi evolua pe ea, tot ca duh roşu, atâta timp cât necesită şcoala acelei planete. La finele acestui stagiu va trece pe a treia, a patra, pe rând prin toate planetele sistemului nostru, mereu ca duh roşu. Când a terminat cu bine toată seria de evoluţie pe planetele acestui sistem se reîntoarce la prima planetă, cea mai de jos a sistemului, dar de această dată cu rangul de duh uman albastru. La fel va face şi duhul albastru, şi când va termina toată seria va deveni duh alb.

Dar, e posibil ca un duh roşu, devenind duh albastru, să plece de pe una din planetele sistemului nostru pe planeta unui alt sistem solar, cu aceeaşi valoare evolutivă ca sistemul nostru, unde să-şi facă şcoala planetară de duh albastru, pe toate planetele acelui sistem solar, până va deveni duh alb.

De asemenea, duhul alb poate evolua pe toate planetele sistemului său solar sau pe planetele altui sistem, egal în grad cu sistemul său solar.

Când duhul alb termină toată gama de şcoli planetare, va fi ridicat la rangul de duh înger planetar.

Trebuie să ştiţi că există douăsprezece grade de sisteme solare şi ca urmare douăsprezece categorii de planete. Orice duh al Pământului - roşu, albastru sau alb - este chemat să treacă prin şcoala lor, cu alte haine, de alte culori, până va ajunge de la rangul de om la rangul de înger, care în definitiv, este tot om, dar cu un grad mai mare.

Dar să nu uitaţi că pe lângă universul nostru mai există încă alte trei universuri, unde planetele şi sorii au constituţii diferite de ale universului nostru şi în care duhul va parcurge, timp de milioane de ani, şcoala lor respectivă, până ce va ajunge şi pe ele înger. Treptele ascensiunii spre gradul de înger sunt nespus de numeroase, şcoala este grea şi durata se numără în milioane de ani.

Din ce este format un fluid

Universul este plin de o materie eterică, în care înoată miliarde de stele şi planete, a căror viaţă nu ar fi posibilă fără această materie fluidică, aflată într-o continuă acţiune şi reacţiune cu corpurile cereşti. Eterul sau fluidul constituie hrana pentru aceste nenumărate sfere cereşti.

Acest eter - numit de voi materie fluidică - îl vedem şi simţim prin puterea simţurilor noastre spirituale cu care ne-a înzestrat Creatorul. Desigur că datorită trupului vostru format din materie foarte concentrată, voi nu aveţi posibilitatea să-l percepeţi.

Prin urmare, toate corpurile cereşti înoată într-un ocean de materie fluidică. În jurul sorilor această materie este mai densă decât în spaţiile interstelare, iar în jurul planetelor este şi mai densă,

mai concentrată. Fiecare soare sau planetă exercită o atracție asupra materiei fluidice, acumulând în jurul său fluid, pe care îl concentrează şi-l face cu mult mai dens decât în spațiile interstelare Această atracție se datorează magnetismului posedat de toate corpurile cereşti, atracție căreia voi i-ați dat în mod greşit numele de gravitație.

Prezența fluidului în cantități mari în jurul sorilor, dar mai ales în jurul planetelor, contribuie deosebit de mult la viața mineralelor, plantelor, animalelor, oamenilor şi a tuturor duhurilor. Fluidul universic necesar vieții acestor vietăți există în corpul lor perispiritual, dar uzându-l prin însăşi viața lor, trebuie să-l primenească, să-l reîmprospăteze cu fluidul proaspăt, ce umple universul respectiv.

Cu altă ocazie, am spus că dublul vital al tuturor vietăților are nevoie de acest fluid nutritiv, fără de care corpul fizic nu ar putea exista. Noi, entitățile spirituale, nu mai avem nevoie de primenirea corpului vital, pentru că nu-l mai avem, dar totuşi celelalte părți ale corpului nostru perispiritual se uzează şi trebuie să le reîmprospătăm.

În acest scop - la intervale mari de timp - ne ridicăm în zonele periferice ale atmosferei fluidice terestre şi acolo ne încărcăm cu un fluid mai diafan şi mai fin decât cel aflat la suprafața globului pământesc. Fluidul de la suprafața pământului este foarte dens şi pe măsură ce ne depărtăm de el, pe una din razele sale, întâlnim straturi de eter tot mai rare, mai fine - până dăm de fluidul solar în care înoată toate planetele sistemului nostru.

În mod sumar, am mai amintit că atmosfera fluidică a Pământului este compusă din trei pături sau zone fluidice, trei sfere concentrice a căror densitate este mai mare în jurul globului terestru şi scade spre periferie. Prima sferă, cea mai subtilă, se află la periferia atmosferei fluidice a Pământului, fiind formată de o pătură eterică de un alb strălucitor. Urmează a doua sferă, o pătură fluidică de culoare albastră, de asemenea cu toate nuanțele spre alb. În fine, la suprafața pământului şi de jur împrejur se află a treia zonă, o pătură fluidică de culoare roşie, cu toate nuanțele ei până la roşu-alb.

Acum să vedem ce este un fluid. Fluidul universic este o masă de mici corpuri vii, vietăți ultramicroscopice, a căror mărime - raportată la lumea voastră fizică - ar corespunde cu cea a microbilor. Cât de mici sunt microbii voştri! Dar cât de mici sunt aceste vietăți, căci într-un microb de-al vostru sunt mii, sute de mii de astfel de particule vii. Ele sunt într-o continuă mişcare şi prin natura lor - fiind electrice - produc energie electrică. Din această cauză le putem numi particule electrogene.

Marii savanți ai spațiilor, îngerii solari, afirmă că eterul universic este format din particule libere şi că, pe măsură ce te apropii de sori, aceste particule se asociază, formând sferule din ce în ce mai mari, care plutesc sau constituie eterul din jurul sorilor şi mai apoi al planetelor. În însăşi acest eter liber sau universic se pot distinge trei feluri de particule vii. Unele au calitatea de a fi inteligente, altele - pe lângă o mică inteligență - au o mare memorie, şi în fine, o a treia categorie, au însuşirea unei puternice voințe. Repartizarea acestor trei categorii de ființe vii, de particule eterice este inegală. Cele mai numeroase sunt cele cu voință, urmează cele cu puterea de înregistrare, de memorare, şi în fine, cele mai puține sunt cele cu însuşirea capitală de a fi inteligente. Ca să prezint oarecum acest raport, aş spune că din o sută de particule, nouă zeci sunt cele cu particularitatea unei voințe puternice, nouă cu însuşirea de memorare şi una singură este inteligentă.

Ne-am întrebat adesea de ce Divinitatea a stabilit astfel acest raport: „O, Doamne, de ce ai făcut Tu capul mai mic decât mâinile şi picioarele?” Dar ce ştim noi? înțelepciunea Creatorului e nesfârşită şi noi nu o înțelegem. Bănuim că prin puterea voinței, Divinitatea creează şi conduce lumile. Prin puterea memoriei, adică prin cunoaşterea trecutului împiedică preschimbarea cu uşurință a formelor. În fine, prin puterea inteligenței, transformă în veci operele Sale, prin slujitorii Săi, către forme şi stări superioare.

Pe când în spațiile interstelare aceste particule sunt libere, în jurul sorilor ele sunt aglomerate şi întrunite câte trei la un loc, adică o particulă de voință, împreună cu una de memorie şi una de inteligență. Cu alte cuvinte, acest glomerul - corp unitar, sferic, mai mare decât fiecare component al său - se află într-o continuă mişcare, este plin de viață, ca atare este o vietate, înzestrată cu cele trei calități ale componentelor sale. El constituie o altă categorie de eter, cu care se hrănesc planetele şi sorii. Din asocierea a două, trei sau mai multe glomerule s-au format particule şi mai

mari, constituind diferitele feluri de eter sau fluid. Aceste particule, simple sau compuse, evoluează şi ele în decursul veacurilor, dobândind diferite însuşiri pe care nu le posedau iniţial.

Să revenim la cele trei feluri de particule simple şi libere şi în special asupra particulelor vii denumite de noi ale memoriei. Pentru noi, duhurile, această materie vie joacă rolul unei plăci fotografice sau de gramofon. Particula memorie se află în spaţiile uriaşe dintre stele, dar se află într-o oarecare măsură şi la periferia atmosferei fluidice a Pământului. Acest eter, aceste particule cu memorie puternică, vietăţi reţinătoare de impresii-gânduri, fiinţe păstrătoare de imagini, constituie suportul de înregistrare al evenimentelor petrecute pe un glob ceresc, al tuturor acţiunilor, vorbelor şi gândurilor fiecărui vieţuitor de pe acel glob ceresc, în tot timpul existenţei sale.

În zona compusă din particule memorie, se află, ca într-o arhivă uriaşă, tot ce s-a petrecut pe planeta noastră, de la începutul creării sale, şi se va înscrie tot ce se va petrece până la finele existenţei sale. Aici sus, în această zonă, găsim noi, duhurile, tot ce am. făcut prin alte vieţi. Aici aflăm tot trecutul globului nostru, crearea mărilor, oceanelor, continentelor; apariţia şi dispariţia plantelor şi animalelor. Aici e înscrisă, de veci, toată istoria omenirii - războaie, revoluţii, migrări de popoare - totul e notat, imprimat în această materie-memorie. Ea este cartea ce poartă scris cu litere nepieritoare tot ce am făcut, fiecare din noi, întrupaţi sau destrupaţi.

Din cele expuse până acum, înţelegi că noi, duhurile, ne mişcăm, trăim într-un ocean de materie vie, de particule vii - aflate în diferite combinaţii şi stări de concentrare - un amestec infinit de eter, denumit generic fluid. Fluidele sunt trup din trupul Sferei divine.

Am arătat că la suprafaţa pământului nu se găsesc decât particule fluidice treimice, trei într-una, fiinţe vii cu mişcare, voinţă, gândire şi simţire, fiinţe conştiente de propria lor existenţă. Aceasta este forma cea mai simplă de corpuri asociate trei în una, ele existând în stare liberă sau combinându-se la rândul lor în diferite conglomerate.

Iată, aşadar, fluidul din jurul pământului - de o parte, şi noi, duhurile - de altă parte. Ţin să atrag atenţia că scânteia mea divină, în esenţă, a fost formată de Creator din aceste particule simple, aflate în interiorul universurilor. Dar despre aceasta voi vorbi altă dată mai pe larg.

Noi, duhurile, aflându-ne în a treia zonă fluidică a pământului, plutim în acest fluid roşu precum pluteşte gheaţa pe apa oceanelor polare. Acesta este raportul între mine, duh, şi eterul roşu de la suprafaţa pământului, adică din zona duhurilor roşii. Dacă mă ridic în a doua zonă fluidică, cea a duhurilor albastre, găsesc un eter mai rarefiat, mai fin, în care mă simt ca gheaţa faţă de nori, faţă de vaporii de apă. În fine, către periferia atmosferei fluidice a pământului, eterul este atât de diafan, de puţin condensat, încât raportul dintre mine şi fluidul alb al acestei sfere este ca gheaţa faţă de aer. Dacă m-aş putea duce în spaţiile interstelare sau solare, m-aş simţi aproape ca trăind în vid atât de rarefiat şi simplificat este eterul din aceste regiuni ale abisurilor siderale.

Aşadar noi, duhurile, ne mişcăm în zonele inferioare ale eterului terestru ca într-o apă eterică.

Se petrece cu noi, acelaşi fenomen ca şi cu gheaţa, care deşi e apă este mai grea decât apa şi totuşi pluteşte pe suprafaţa ei. Deşi noi, duhurile, suntem mai grei decât eterul, ne mişcăm cu uşurinţă în masa ei. Asemenea gheţii ce are aceeaşi compoziţie cu apa, şi noi, duhurile, plutim în apa eterului, deşi suntem formaţi din aceleaşi particule vii din care este format şi eterul. Deosebirea dintre naşterea noastră şi formarea gheţii este că noi, duhurile, nu ne-am îngheţat aici, din apa acestui eter, ci am fost formaţi din el, în Sfera divină, de Tatăl ceresc.

Eu sunt alcătuit din aceeaşi materie în care plutesc, dar foarte concentrat. Numai Creatorul ştie - şi poate nimeni altul, în afară de El, în vecii vecilor nu va şti şi putea - să facă duhuri ca El.

Din cele trei particule vii de voinţă, memorie şi inteligenţă, întrunite trei în una, s-au alcătuit şi electronii cunoscuţi de ştiinţa voastră.

Pretutindeni există viaţă, deoarece pretutindeni există materie vie

Ştim deja că în tot cosmosul se află o materie formată din particule infinit de mici, fiinţe inteligente şi simţitoare. Ca urmare, această materie se află şi în Sfera centrală a cosmosului, în Sfera divină sau Laboratorul creaţiilor. Dar pe când în cele patru universuri particulele vii se găsesc

mai mult asociate, în Sfera divină ele sunt libere, au alte raporturi între ele şi se adună în alte asocieri.

Dacă în jurul planetelor raportul dintre cele trei feluri de particule este astfel alcătuit încât numărul pafticulelor-voință îl întrece pe cel al particulelor-memorie şi inteligență, în Sfera divină, raportul este inversat: particulele-inteligență fiind mai numeroase, iar cele de voință - în minoritate.

Înțelesul acestei stări se explică prin faptul că Sfera divină este sediul Creatorului, acolo se află marii Săi Auxiliari, acolo legea domneşte cu sfințenie şi deci nu există nici un pericol dacă numărul particulelor-inteligență este mai mare.

Materia sau particulele vii din Sfera divină poartă numele de materie divină. Prin întrunirea acestor trei feluri de particule, s-au format, în Sfera divină, trei categorii de materii eterice sau fluide:

1. Fluidul psihic - intră în alcătuirea scânteii duhurilor;
2. Fluidul fizic - formează corpul astrelor şi al planetelor;
3. Fluidul fizico-psihic - rezultat din combinarea primelor două fluide.

In lumile create, aceste fluide se află libere, şi întrunite, câte trei la un loc, formând o unitate, un anumit fel de materie. Să nu se piardă din vedere că, în afara diferitelor posibilități de combinare a celor trei feluri de particule vii, care dau o infinitate de fluide, mai există o gamă infinită a aceloraşi fluide, aflate în diferite stări de condensare.

Aşadar cele trei feluri de particule vii şi libere una de alta - particule de inteligență, memorie şi voință - dau naştere la prima categorie de fluide. A doua categorie de fluide se formează prin numeroasele posibilități de aglomerare, în agregate de câte trei, a particulelor de inteligență, memorie şi voință. Acest agregat treimic poate fi format dintr-o particulă de voință şi două de memorie, una de voință şi două de inteligență, una de memorie şi două de inteligență, una de memorie şi două de voință, una de inteligență şi două de memorie, una de inteligență şi două de voință etc. Posibilități multiple de combinare şi tot atâtea feluri de fluide.

Dar diversele particule treimice, agregate treimice - formate prin combinarea particulelor libere -se pot asocia, la rândul lor, câte două, trei, patru etc, formând o particulă ceva mai mare, dar de o natură deosebită şi deci cu însuşiri proprii.

Aşadar, cele trei particule vii - de inteligență, memorie şi voință - trei feluri de ființe ce umplu cosmosul, formează, prin multiple asocieri şi combinări, diverse agregate treimice, a căror asociere va realiza o diversitate de materii. Toate aceste feluri de fluide din univers nu s-au făcut de la sine, au fost hotărâte şi făcute de Creator şi Ajutoarele Lui, prin puterea voinței şi inteligentei Lor uriaşe.

Aveți în jurul pământului aerul în stare gazoască, starea sa naturală şi de echilibru pentru globul vostru. Dar prin ştiința la care ați ajuns, supunând aerul în stare gazoasă la presiuni înalte şi temperaturi joase, obțineți aer lichid sau apă de aer. În fine, în ultimul timp puteți realiza şi aer solid. Prin urmare, aceeaşi materie, supusă la presiuni înalte şi temperaturi joase, poate să treacă prin toate stările de agregare. Astfel, prin scăderea temperaturii apa voastră devine gheață, dar în Cer se poate produce „frig” prin mijloace spirituale, care determină condensarea şi transformarea unei materii dintr-o stare în alta.

De câte ori am făcut din fluidul cosmic o materializare oarecare, un cap de om, o mână sau un trup întreg, n-ați simțit voi, un vânt rece, o scădere de temperatură în camera de experiență? Tot prin presiune şi frig - dar nu de natură terestră - Creatorul produce o categorie infinită de fluide. Presiunea o mai exercită şi forța de atracție, magnetică, a fiecărui corp ceresc, iar frigul este rezultatul reducerii mişcării acestor particule din univers.

Din cele expuse, reiese că noi, duhurile, trăim în mijlocul unei naturi inteligente. Înotăm în sânul unei materii vii, formată din vietăți inteligente cu simțire şi memorie, trăim în oceanul unor ființe din care Creatorul a făcut însăşi scânteia mea. Voi, oameni trupeşti, credeți că sunteți singurele ființe cugetătoare. Ce eroare! Cugetă şi animalul, nu numai omul; bineînțeles, mai puțin profund decât omul. Dar în afară de voi şi fără ştirea voastră, simțim şi cugetăm şi noi, oamenii spațiilor, nespus de mulți, ca nisipul mărilor şi oceanelor, căci la fiecare om de pe pământ îi corespund peste o mie de duhuri; aşadar suntem cu miliardele în jurul pământului.

Noi suntem fiinţe cugetătoare, ba încă cu mult mai profund analizatoare decât voi. În fine, alături de noi, printre noi şi umplând universurile există infinitatea micilor fiinţe cugetătoare, denumite particule vii de voinţă, inteligenţă şi memorie. Din ele a făcut Creatorul aerul, apa, piatra, planta, animalul şi omul. Aşadar, viaţă există pretutindeni, în tot universul.

Din viaţă, din particule vii a făcut Creatorul stelele şi planetele din univers. Totul este viu, totul este inteligent; bineînţeles, în grade diferite de evoluţie.

Particulele sunt vii pentru că simt şi reacţionează la acţiunea undelor noastre. Ele sunt într-o continuă mişcare, din care cauză sunt luminoase. Azi, vă luminaţi casele cu ajutorul electricităţii. Priviţi becul cum proiectează raze de lumină, vedeţi filamentul roşu-aprins, şi credeţi că el luminează. Greşită concepţie, dictată de ceea ce vedeţi şi mai ales de ceea ce simţiţi. Adevărul este că pe filamentul becului, noi vedem cum curge o apă luminoasă, un fluid format dintr-o infinitate de corpuri, de particule vii şi luminoase. Această apă căreia voi îi spuneţi electricitate, iar noi îi spunem eter sau fluid, este îndesată de dinamurile sau generatoarele voastre prin învârtirea rotorului, care atrăgând particulele vii din spaţiu, le-a condensat şi trimis pe firele voastre ca să vă lumineze. Aceste particule vii sunt luminoase deoarece sunt libere şi se mişcă cu o viteză mare. Prin condensare mişcarea lor este redusă, iar când s-a ajuns la crearea pământului, format din fluide extrem de condensate, mişcarea lor a fost mult incetinită, dar lumina lor tot nu este văzută de ochii voştri trupeşti. Întâlnind în cale o rezistenţă - un filament de bec - vibraţia particulelor vii devine atât de redusă încât percepeţi şi voi lumina lor.

Strălucirea soarelui este produsă de continua ciocnire a particulelor ce alcătuiesc fluidele electrice aflate în mare cantitate în jurul său. Întregul glob solar este înconjurat de un uriaş furnal electric. Pe măsură ce fluidele solare se vor condensa din ce în ce mai mult, soarele va pierde tot mai mult lumina şi căldura sa, se va răci şi întuneca, transformându-se într-o planetă. Dar până atunci vor mai trece miliarde de ani pământeşti.

Aceste vietăţi ultramicroscopice - particule vii de voinţă, memorie şi inteligenţă - ne sunt nouă, duhurilor, de mare ajutor, pentru că prin puterea voinţei le folosim asemenea unor instrumente, unor forţe. Marii noştri savanţi, prin cunoştinţele lor, ştiu cum să le infuenţeze, să le comande şi să realizeze diferite lucrări prin ajutorul lor. Chiar dacă sunt mici, fiind numeroase, prin unirea lor pot emana din ele energii uriaşe, utilizate în scopurile dictate de necesitatea evoluţiei noastre.

Particulele vii servesc în acelaşi timp drept hrană corpului nostru fluidic. În fine, ele sunt instrumentele Creatorului cu care îşi impune voinţa în tot cosmosul creat de El. Prin aceste particule vii, marii noştri conducători supun legii şi drumului destinului pe fiecare om, lucrând asupra dublului său vital. Aşadar, particulele vii sunt baza existenţei noastre şi tot ele sunt forţele prin care Creatorul conduce lumile. Prin ele, Divinitatea aşează în fiecare fiinţă inferioară simţul instinctului, prin care vietatea se conduce în viaţă.

Materia lumii create este formată din diferite stări de condensare a fluidelor, alcătuite prin combinarea şi asocierea particulelor vii. În lumile create nu există nici un alt fel de materie în afară de fluidele formate din aceste particule vii. Din ele am fost formate noi, duhurile. Din ele este constituită însăşi Fiinţa Creatorului.

Noi, duhurile, am fost formate, odată, în Sfera divină, din trei asemenea bobite de fiinţe vii, alipite una de alta, alcătuind un tot absolut unitar. În jurul nostru au fost puse „pături” peste „pături” - formate din alte bobite - servindu-ne ca instrumente de mişcare, acţiune, gândire etc, pentru a progresa pe toate planurile, din toate punctele de vedere.

Noi, scântei treimice, vom progresa graţie surorilor din jurul nostru - particule vii ce alcătuiesc învelişurile noastre - dar şi ele vor progresa, sub căldura şi vibraţia gândirii noastre, până când Creatorul va face şi din ele duhuri asemănătoare cu noi.

Evoluţia noastră constă în dezvoltarea capacităţii de înţelegere, simţire şi memorare - creşterea puterii spiritului. Paralel cu aceasta, urmează dobândirea unei străluciri cât mai intense a învelişurilor noastre. Pe măsură ce cresc forţele spirituale ale scânteii divine, dobândim fluide noi şi hainele noastre s-au schimbat, rând pe rând, de la roşu-închis la trandafiriu-deschis, de la albastru-

întunecat la albastrul cel mai deschis şi de la albul mat la albul strălucitor ca focul viu al unui furnal electric.

Duhurile roşii cheamă în jurul lor, în corpul lor fluidic, fluidul roşu al voinței sau instinctului animalic. Duhurile albastre au în corpul lor mai mult fluid al inteligenței, iar duhurile albe, pe lângă o inteligență puternică, au o memorie puternică, un vast capital de cunoştințe.

Prin urmare, evoluția nu constă numai în acumulări de cunoştințe, ci mai ales în încorporarea de fluide evoluate în corpul nostru. Prin studiile făcute, încorporăm în perispiritul nostru fluid albastru, iar prin moralitate sau sfințenie avem posibilitatea de a încorpora mai ales fluid alb.

În rezumat, duhul roşu va avea instinctul animalic, cel albastru - pornirea spre cercetare, iar duhul alb - păzirea moralității, a Ordinii divine.

Închei acest subiect, foarte abstract pentru voi, cu o scurtă recapitulare. În spațiile intersiderale, materia primă este formată din trei feluri de particule vii şi libere - particule de inteligență, memorie şi voință. În jurul şi în masa stelelor şi a planetelor aceste particule prime s-au asociat în bobite sau glomerule treimice. Din combinarea lor, în fel şi fel de chipuri, s-a format seria infinită a fluidelor din cosmos.

Evoluția de la piatră la om

In esența sa, oricare entitate spirituală se compune din scânteia divină sau spiritul, înconjurat de învelişurile fluidice sau perispirit. Spiritele evoluează de la scânteia atomului până la marile Divinități Creatoare din Sfera divină. Perispiritul sau fluidul corpului scânteii, al spiritului, evoluează şi el mereu, tot mai sus. Aşadar şi scânteia şi materia învelişurilor sale se schimbă, se perfecționează. Dar să nu se creadă că aici, pe Pământ, scânteia de mineral devine scânteie de plantă,'scânteia de plantă devine scânteie de animal, că spiritul de animal devine spirit de om. Această prefacere se face numai în Sfera divină. De asemenea, după o evoluție de mii şi milioane de ani, prefacerea fluidelor perispiritului se face tot în Sfera-Laborator.

Aşadar, omul e om şi animalul e animal Aici, pe globul nostru, spiritul de animal nu va anima niciodată un trup uman. El va trebui întâi prefăcut din spirit de animal în spirit de om, pentru ca apoi - animând un trup uman - să devină cu adevărat om, să fie om şi nu „animal".

Numai fluidul care intră în constituția dublului vital al viețuitoarelor pământului se poate preface aici pe Pământ din dublu vital mineral în dublu vital vegetal, iar acesta în dublu vital animal şi mai apoi uman.

Când Creatorii au pornit la crearea unui nou sistem solar, au plecat cu o infinitate de duhuri minerale. În jurul acestor scântei minerale, dezvelite, se fac diferite condensări fluidice, până se formează un tot numit nebuloasă, vizibilă şi vouă pe cer. Pe măsura îndepărtării de Sfera divină, fluidele nebuloasei se îndesesc, până când aceasta ajunge la punctul din univers unde se fixează pentru a da naştere unui nou sistem planetar.

Aici, scânteia minerală primeşte un dublu vital mineral şi o mică haină fluidică universică. Inițial scânteia minerală a fost descoperită, iar când prin asociere va forma regnul mineral, primeşte o mică învelitoare fluidică, un rudiment de perispirit. La duhul vegetal, învelişul este mai bogat, iar la animal şi om el a devenit multiplu şi complex.

Din aceast motiv, când noi, duhurile umane superioare privim la un duh mineral, vedem scânteia din interiorul său. Privind un duh vegetal, abia zărim misteriosul spirit din interiorul său, ca şi cum l-am vedea printr-un geam îngheţat. În fine, privind la un duh de animal sau de om, nu mai vedem deloc scânteia lor, părând că învelişurile perispirituale sunt opace.

Deşi scânteile sunt deosebite între ele, nu se vede nici o deosebire exterioară între ele, aparent fiind absolut aceleaşi. Numai lucrând asupra lor, influențându-le în fel şi fel de moduri, constatăm deosebiri intrinseci între o scânteie de mineral şi o scânteie de vegetal, sau între o scânteie de animal şi o scânteie de om. Deosebirea în modul lor de a se impresiona şi de a reacționa este lesne de înțeles, având în vedere diferența de constituție şi evoluție dintre ele.

În existența voastră, ca duhuri întrupate, dublul vital joacă un rol deosebit. La drept vorbind, dublul vital al trupului uman nu e un dublu pur uman, ci un amalgam de fluide minerale, vegetale, animale şi umane, asociate în vederea unui scop comun: întreținerea funcțiilor trupului. Dublul sau corpul vital asigură sănătatea, căldura şi puterea de muncă a trupului. În decursul vieții pământeşti, dublul suferă diferite modificări, alterări sau vindecări, aducând sănătatea, boala sau moartea trupului, conform voinței şi acțiunilor medicilor cereşti şi a puterilor duhului stăpânul corpului vital. Toate acțiunile duhului, ale medicilor cereşti sau medicilor pământeşti, fac ca dublul vital să sufere multiple variații în decursul vieții trupeşti, prin urmare, trupul va trece prin diferite dispoziții.

Dar asupra acestei probleme voi reveni altă dată.

Vreau acum să răspund întrebării formulate de tine: „Este adevărată afirmația unor ocultişti - Papus - că în trupul omului s-ar afla patru feluri de fluide sau suflete: în abdomen - un suflet vegetal, în torace - un suflet animal, în cap - un suflet de om-animal şi deasupra capului - spiritul uman, care conduce totul?"

Dragă frate, răspund scurt şi răspicat: Nu este adevărat.

În trupul uman s-a întrupat un sjvirit uman. El a coborât din spațiu cu un perispirit uman, care a îmbibat şi cotropit întregul trup. În fine, spiritul înconjurat de perispirit este legat de trup, prin dublul vital. În constituția acestui dublu vital - pe lângă fluidul uman - se află şi fluid vital mineral, vegetal şi animal. Aceste fluide vitale provin din alimentele ingerate şi asimilate de om, aflate într-o stare de asociere şi nu de combinare profundă. O mică întovărăşire, dar atâta tot. Restul învelişurilor fluidice sunt numai umane.

Ce rost ar mai avea alte.fluide şi învelişuri în jurul spiritului uman? Aşadar, afirm încă o dată că e greşită ideea emisă de acel ocultist.

De altminteri, materia fluidică a dublului vital uman a fost obținută de spirit de la părinți, de la elementele lor sexuale, spermatozoidul tatei şi ovulul mamei. În jurul acestor celule reproducătoare se află câte o învelitoare de fluid vital, de natură electromagnetică pozitivă pentru una şi negativă pentru cealaltă. Grație acestor fluide vitale, de naturi diferite, cele două elemente sexuale se caută şi se atrag unul către altul, pentru a se contopi.

Fluidul magnetic din jurul elementelor sexuale ale animalului este deosebit de fluidul magnetic din jurul celulelor sexuale umane. Ele au o altă vibrație, o altă viață, un alt rang în lumea fluidelor.

Pentru a se învedera acest lucru, se poate face următoarea experiență.

Pe o placă de sticlă se vor pune mai multe ovule de om şi câine, iar în vecinătatea lor mai mulți spermatozoizi de om şi câine. În anumite condiții de lumină, căldură etc, se va vedea, sub microscop, cum spermatozoizii umani se vor furişa prin lichidul spermatic şi vor merge numai către ovulele umane, iar spermatozoizii canini nu se vor contopi decât cu ovulele de cățea. De ce această selecție? Pentru că fiecare element sexual masculin - grație fluidului său special - este atras cu putere de fluidul magnetic contrar din acelaşi regn, uman sau animal.

S-ar putea face o experiență şi mai apropiată de natură. Introducând în vaginul cățelei spermatozoizi umani, se va vedea că ei nu vor înainta spre uter, din cauză că nu-i atrage fluidul celulelor sexuale animale, chiar dacă sunt de sens contrar.

Fluidul care atrage cele două elemente sexuale, l-am numit fluidul iubirii şi este de natură magnetică.

Din momentul fuzionării celor două celule sexuale s-a născut o celulă nouă, numită ou, iar fluidele lor - pozitive şi negative - s-au contopit între ele şi au dat naştere unui fluid neutru -dublul vital al acestui ou. Celula-ou este atrasă cu o mare putere în cavitatea uterină. Sosită aici, se alipeşte de peretele uterului şi din acest moment mama îi trimite prin curentul său sanguin cantități de fluid vital din care se hrăneşte şi dezvoltă dublul vital al oului.

Sub acțiunea acestui dublu vital, celula este silită să se dividă în două, apoi în patru, în opt, şi aşa mai departe, în progresie geometrică, formând o masă celulară prin care se ramifică şi întinde dublul fluidic.

Curând, către acest glomerul celular vine de la spiritul candidat la întrupare - exterior mamei - o ramură fluidică prin care acesta se leagă de viitorul său trup. Mama va consuma alimente vegetale

şi animale, cu fluidele lor specifice, şi intrând în sânge, se vor răspândi în jurul viitorului fetus. Iată că dublul vital uman va avea, pe lângă fluid uman, şi fluide minerale, vegetale şi animale. Dacă raportul acestor fluide nu este în cantitatea normală, viitorul copil va ieşi cu diferite metehne de natură trupească, dar mai ales intelectuală; după cum dublul vital va fi normal sau anormal, şi trupul viitorului copil va fi corect sau incorect construit.

Dezechilibrul dublului vital este determinat de destinul spiritului candidat la întrupare. Acest destin este pregătit prin dezarmonia provocată în dublul vital de către spiritul mesager întrupător de duhuri, care asistă la întruparea spiritului.

Fluidele se pot combina între ele, se pot asimila unele cu altele, dar niciodată un dublu vital animal nu va putea conduce viața unui trup uman, sau un dublu vital vegetal pe al unui trup de animal. Chiar dacă dublul vital este un amalgam de fluide vegetale, animale şi umane, fluidul predominant conduce trupul respectiv. Iată de ce afirmația că abdomenul omului ar fi animat de un fluid vegetal, toracele de un fluid animal etc. nu poate fi logică şi reală. Dublul vital este unul şi acelaşi, de jos până sus, de la picioare până la creştet. El împresoară trupul, infiltrându-se prin toate celulele sale şi aninându-se de ele prin câte un fir fluidic. Această învelire şi penetrare constituie fericirea şi nefericirea voastră. Este nefericirea voastră, discipoli la şcoala vieții trupeşti, căci nu mai ştiți de lumile eterice. Aşa a voit Creatorul ca fiecare să-şi desfăşoare programul vieții după cum se află înscris în destinul său, fără să mai ştie nimic de patria sa spațială, de viața spirituală.

Dacă duhul înconjurat de învelişurile sale perispirituale ar fi la un metru deasupra capului, deci separat de dublul său vital, el ar fi conştient de lumea noastră şi ar avea legături permanente cu noi, ne-ar vedea şi auzi mereu, ziua şi noaptea.

Dublul vital este unul şi acelaşi în tot trupul unde s-au infiltrat şi au penetrat adânc şi celelalte fluide ale corpului perispiritual. El este cârmaciul vieții trupului, tot timpul cât trăieşte. La drept vorbind, nu trupul moare, ci dublul vital îmbătrâneşte, se uzează şi moare. Prin neputința sa, se ruinează şi trupul, şi astfel unul îl nenoroceşte pe celălalt. Dar, lucru curios, amândouă sunt victimele stăpânului lor, ale spiritului, care le-a format şi condus.

Noaptea când iese din trup şi colindă prin lumea spațială, spiritul află de la prieteni, de la ghidul său, că se apropie eliberarea din temnița trupului. Fiind conştient de planul divin, doreşte din adâncul ființei sale să vină o dată această sfântă zi. Din acest moment, el singur începe să dărâme pereții temniței unde a viețuit ani şi ani de zile.

In cazul duhului aflat la un nivel inferior de evoluție, necunoscător al tainelor cereşti, intervin medicii cereşti. Aceştia cunoscând momentul eliberării definitive a duhului din trup, vin şi lucrează asupra dublului eteric, modificându-i compoziția, sărăcindu-l şi ruinându-l.

Voi trăiți în trup şi nu ştiți ce minune e făptura sa. Privindu-l, noi vedem prin el ca printr-un geam. Ii vedem organele, toate celulele aflate într-o mişcarea de dilatare şi contractare, vedem cum aleargă globulele sângelui prin vasele lor, curentul electric curgând de-a lungul nervilor, vedem totul, până la atomul ce constituie substanța celulelor trupului şi rămânem uimiți de minunata sa alcătuire, de înțelepciunea Creatorului, care l-a organizat şi pus la dispoziția duhului!

Discutați, vă deplasați sau citiți, dar inima bate, rinichii filtrează substanțele nocive din sânge şi intestinele absorb din bolul alimentar substanțele nutritive. Trăiți fericiți sau nefericiți, dar în adâncul celulelor se petrec o infinitate de procese şi fenomene, fără ca duhul să ştie ceva.

Organismul vostru funcționează mereu, secundă de secundă, ca o maşină automată. Dublul vital - mecanicul - supraveghează bunul mers al acestei complicate maşini, iar mica scânteie divină, duhul uman profită - vede, aude şi simte lumea fizică. Duhul uzează, dar de cele mai multe ori abuzează, ruinând mai devreme dublul vital, servitorul său bun şi supus, fără să ştie că, prin repercusiune, îşi ruinează piedestalul terestru, trupul, prin care învață legile materiei fizice şi ale moralei sociale.

Cititorii gândurilor

Mă întrebi dacă există întradevăr persoane cu minunatul har de a citi gândul oamenilor.

Da, există asemenea oameni, dar ei sunt extrem de rari, mai rari chiar decât mediumii, care aud vorbirea noastră spirituală.

Cauza acestei rarități se află în una din marile legi cereşti, care opreşte acest dar spiritual. Darul de a citi gândurile ar nenoroci un duh întrupat lipsit de un trecut evolutiv de lungă durată. Nenorocirea ar consta în faptul că, deținând acest dar, ar fi ispitit să citească gândurile cele mai intime ale semenilor săi, şi apoi să profite de cele aflate, în diferite scopuri şi interese personale.

Înainte de a dezvolta acest subiect, afirm că, din diferite motive, această capacitate apare câteodată efemer la unele persoane, dar dispare curând. Este atât de trecător încât ei înşişi, după trecerea fenomenului, se miră cum de au citit acele gânduri.

Acum să vedem mecanismul citirii sau aflării gândului unui om.

Mai întâi, trebuie să ştiți că atunci când omul are pe suflet o taină, o idee pe care vrea s-o ascundă în adâncul sufletului său, tocmai acel secret este dat mai repede la iveală; şi iată cum.

Prin faptul că acordă o importanță deosebită unei idei, prin silința depusă ca nu cumva să scape un cuvânt ori să facă vreo aluzie la ea, omul o fixează zi de zi tot mai puternic în sufletul său. La început imaginea ideii era simplă, dar gândindu-se la ea, silindu-se mereu să o țină ascunsă, o reproduce, o multiplică, înzecind-o şi însutind-o. Cu cât îşi îndreaptă mai mult atenția la ea, cu atât o fortifică şi ideea iese mai la suprafață, devine mai uşor exteriorizabilă.

Să luăm un exemplu.

Un om a comis o infracțiune. Frica de a nu fi descoperit îl determină să facă tot posibilul - prin fapte, vorbe etc. - să nu fie bănuit de fapta sa. Prin urmare, îşi îndreaptă mereu gândurile asupra faptei sale, fiind preocupat de ascunderea ei. I se pare că este bănuit de oricine priveşte mai lung la el. Adică, iar şi iar este cu gândul la ceea ce a făcut. Apariția întâmplătoare a unui polițist îl face să tresară şi gândul îi fuge iar: „Nu cumva ăsta mă caută pe mine?” Astfel că, vrând-nevrând, acest nefericit făptuitor scoate din adâncul memoriei ideile faptei sale şi fără să ştie, fără să vrea, le exteriorizează.

Treptele citirii gândului sau a faptelor comise se ridică de la simpla presupunere, până la vederea sau auzirea gândului - ca în lumea noastră a duhurilor.

Iată-l pe făptaş în fața comisarului. Prin meseria lor, aceşti oameni au dobândit un fel de a ghici pe făptaş, şi iată cum. Comisarul ştie că ideile sunt ca verigile unui lanț; apuci de una şi tragi apoi de toate celelalte. Stând în fața comisarului, făptaşul tremură la gândul că va fi descoperit. Dar tocmai gândul acesta scoate la suprafață ideile faptei sale, care pornesc prin spațiu sub forma unor semne eterice colorate şi sonore. Polițistul sau magistratul le primeşte, inconştient, în spiritul său. Cum nu poate traduce clar aceste idei în mentalul său, ele se arată numai sub formă de bănuieli. Având această bănuială, începutul slab al unei convingeri, pune întrebări meşteşugite, scoțând de la făptaş idei lăturalnice, aflate, cât de cât, în relație cu fapta ascunsă. Perspicacitatea cercetătorului găseşte că una din idei are legătură cu însăşi fapta şi o dată ce a pus mâna pe această primă verigă, o speculează, o întoarce, o suceşte, ca să mai scoată încă una şi încă una, toate fiind lăturalnice, dar de mare valoare, pentru a obține pe baza lor mărturisirea faptei comise.

În acest caz avem de-a face cu un simplu act de psihologie umană, o simplă bănuială născută de ideea plecată din spiritul făptaş şi transmisă involuntar şi inconştient spiritului instructorului. O citire de gând, neclară, oarecum presimțită, intuitivă.

Doar un puternic medium vizual sau auditiv poate citi sau cunoaşte gândurile cu adevărat. Există oameni cu darul de a vedea fluidele şi duhurile din lumea spațiilor. Deşi sunt oameni trupeşti, se comportă din punctul de vedere al percepției asemenea unui spirit liber. Aceşti oameni se opresc din orice acțiune sau gândire, devin atenți şi spiritul lor traduce automat semnele colorate ieşite din capul semenului lor. Aparența face să se creadă că ei văd cu ochii trupeşti gândirea unui om. În realitate, spiritul - fără ştirea personalității, a conştiinței sale de veghe - vede reprezentările simbolice ale gândirii unei persoane şi le traduce automat în grai mental. Astfel în mintea omenească a cititorului de gânduri vin cuvinte-gânduri de la o persoană aşezată lângă el.

În fine, o altă categorie de mediumi primesc unde-gânduri - în mod telepatic, de aproape sau departe - sub forma unor voci. Un asemenea om, posesor al unei capacități foarte rare, stă liniştit şi

surâzător iar în capul său, răsună o voce ca şi cum ar avea un receptor de telefon la ureche, prin care i-ar vorbi cineva.

Uneori, omul constată că ideile sale sunt rostite de o persoană aflată alături, mirându-se cum de un străin a citit ceea ce gândise în forul său intim. Dacă străinul îi mai spune câteva din propriile sale idei, cade pe gânduri şi chiar îl îngrozeşte faptul că nu-şi poate explica cum de acest om ştie ceea ce gândeşte el.

Pentru că este întruparea unei entităţi spirituale evoluate, cititorul de gânduri aude şi vorbirea duhurilor, a oamenilor spaţiali, fiind oprit de aceştia să se destăinuie sau să facă o imprudenţă, care să-l dea de gol. Din această cauză devine foarte rezervat şi cuminte.

Posesorul unei asemenea mediumităţi este un fericit, pentru că poate afla gândurile semenilor, dar în acelaşi timp este şi un nefericit, căci omul e om şi poate cădea în greşeli. Profitând de capacitatea sa mediumică se va face nespus de vinovat, aşteptându-l consecinţe grave. Fiind un duh superior şi un protejat şi răsfăţat al Cerurilor, greşeala sa va cântări de zeci şi sute de ori mai mult decât a oricărui altul. A încălcat o lege morală şi îşi va plăti amarnic greşeala.

Fiind conştient că îmbrăcând haina trupească, este supus greşelii, nu orice duh acceptă să i se acorde darul minunat de a citi sau auzi gândirea oamenilor. Este greu să-şi ducă la liman misiunea destinului pentru care s-a întrupat, darmite să se mai încarce şi cu năpasta asta, care prin ispitire îl poate prăbuşi spiritual. Iată de ce sunt rari mediumii cititori şi auditori ai gândurilor umane.

Fotografierea entităţilor spirituale

Găsind un fotograf profesionist sau amator care ne poate servi ca medium, unii dintre noi dăm buzna în cabinetul său de lucru pentru a ne fotografia. În acest scop, luăm fluide din dublul vital al mediumului-fotograf şi le îmbibăm în perispiritul nostru, făcându-l mai compact, mai dens; în acelaşi timp, ne micşorăm, ca prin acest fapt să îndesăm mai bine fluidul extras şi apoi ne aşezăm la distanţa obişnuită în faţa obiectivului. Fotograful făcând poza la lumina vie a electricităţii risipeşte fluidele acumulate cu atâta greutate în jurul nostru, şi nu apărem clar pe placa fotografică.

Bietul om a fotografiat un client, dar lângă el s-a alăturat un asistent nevăzut. În momentul expunerii fluidele duhului au fost risipite de lumina electrică, disociindu-se, dar reuşind totuşi să impresioneze vag placa sensibilă. Prin urmare, poza clientului a ieşit pătată, incorectă; placa s-a stricat. Developând placa, fotograful se miră că i s-a stricat poza şi bănuieşte că a cumpărat o placă alterată. Negustorul de plăci, primind asemenea reclamaţii de la mai mulţi clienţi, reclamă la producător, care şi el este mirat, şi nici unul, nici altul nu bănuieşte că aici e isprava unui om din spaţiu, a unui duh dornic să-şi aştearnă figura, post-mortem, pe o placă pământească.

Pozele făcute în aer liber şi în amurgul serii ne reuşesc mai des, mai ales prin cimitire, unde avem la dispoziţie fluid vital din belşug. Totuşi, tehnica fotografierii noastre trebuie îmbunătăţită. Cu această ocazie, îmi permit câteva observaţii, a căror utilizare ar duce la rezultate frumoase. Iată aceste sugestii ale mele.

Deoarece mediumi-fotografi, consacraţi ca atare de Cer, nu prea se găsesc, iar noi nu reuşim să impresionăm din prima încercare placa fotografică, avem nevoie pentru fiecare repetare de o nouă cantitate de fluid de la fotograf. Dar nu ne putem permite să depăşim o oarecare limită pentru că îl îmbolnăvim, făcându-ne responsabili de suferinţa sa. Nu ne rămâne decât să ne procurăm fluid din spaţiu, şi să pozăm fără fluidul fotografului. În acest scop ne gândim la chipul şi înfăţişarea avută în viaţa terestră. Prin concentrarea gândirii, ne creăm un corp fluidic aidoma cu cel din viaţa precedentă. Acum, strângem, condensăm acest corp de mărime naturală, până devine mic de tot, cât un bob de mazăre. Cu această dimensiune ne aşezăm la distanţa convenită până vom impresiona placa fotosensibilă. Este nevoie de o expunere mai lungă, de 2-3 minute, pentru că vehicolul nostru nu este un corp solid ca al fraţilor pământeni, ci este un corp fluidic care va impresiona mai greu placa fotografică.

În ultimul timp aţi constatat că anumite substanţe pot fi impresionate chiar de lumina slabă a nopţii, de lumina infraroşie a spaţiilor din jurul pământului. Vă recomand să faceţi plăci fotografice

sensibile la lumina infraroşie, care nu risipeşte fluidele noastre. În fine, obiectivul aparatului de fotografiat să fie o combinație de lentile, care să facă din el un microscop. Cu acest aparat, ce ar putea fotografia şi microbi, cu plăci sensibile la lumina infraroşie şi prin contractarea noastră de la mărimea unui om trupesc până la un corp de câțiva milimetri, vom putea sensibiliza perfect placa fotografică, chiar şi la întuneric, când lumina nu ne va mai risipi fluidele.

Am credința că - intrând într-un nou ciclu de mare spiritualitate - se vor naşte mai mulți mediumi-fotografi, iar prin realizarea unui aparat cu obiectiv-microscop şi producerea plăcilor impresionabile la lumina infraroşie, vom reuşi mai uşor şi mai bine să ne arătăm lumii întrupate şi să o zguduim din ideile ei false că „morții" au murit şi s-au prăpădit pe veci.

Omul trupesc este instrumentul entităților spirituale

Tu eşti om trupesc. Eu sunt om al spațiilor, sunt un spirit. Există vreo deosebire între mine şi tine? Da. În afară de faptul că eu nu mai am trup şhcorp vital, ca şi tine, mai există o deosebire, şi încă foarte mare: eu posed o memorie deplină, completă, atât din trecutul meu cât şi din viitor, pe când tu nu ai decât memoria vieții actuale. Memoria mea îmbrățişează sute de mii de ani trecuți şi viitori, pe când a ta abia reține pe cea a câtorva zeci de ani din viața actuală.

Din fericire pentru tine, reducerea memoriei tale integrale durează numai în timpul zilei, în timpul stării de veghe. Noaptea, când îți părăseşti trupul dispui ca şi noi de memoria divină.

Deşi, grație memoriei mele, posed tot ce am învățat, văzut şi auzit mii şi sute de mii de ani, constat că încă nu cunosc pe deplin structura întregului univers. Creatorul parcă a voit ca opera Lui sa rămână un mister pentru copiii Săi. Dar tot El a pus în ființa noastră dorința vie, nesățioasă să-L căutăm, să-I cercetăm operele. Grație capitalului agonisit de milioane de ani — chiar de miliarde de ani, de când am venit întâia oară pe lume ca duh, copil al Tatălui meu ceresc - grație dorinței de a iscodi şi afla, eu cunosc ceea ce tu, ca un pelerin trecător în această viață trupească, nu poți şti Aşa fiind, sunt dator, în virtutea legii solidarității, să te luminez şi pe tine, în starea ta de veghe asupra multor probleme de care nici nu bănuieşti.

Tu ai simțul percepției vizuale şi auditive. Noi îl avem pe al nostru, cu totul diferit de al vostru şi, în plus, e unitar. Ochiul vostru nu va vedea ceea ce vede corpul nostru. Urechea voastră nu va auzi undele sonore de natură fluidică, percepute de corpul nostru. Voi vedeți şi auziți în lumea fizică; noi vedem şi auzim în lumea noastră eterică. Când vederea voastră a slăbit vă serviți de ochelari sau când e neputincioasă pentru a vedea lucrurile prea mici vă serviți de microscop. Ceea ce vede omul cu microscopul nu va vedea niciodată cu ochiul liber.

Există momente când vrem şi noi să studiem materia fizică, dar sub unghiul sau aspectul uman trupesc, iar nu cel spiritual. În acest caz, sugerăm unui om întrupat să privească obiectul dorit. Undele fizice venite de la acel obiect sub- formă de imagine impresionează retina omului şi sunt transmise prin intermediul nervului optic'pe cortex; de aici sunt preluate de dublul vital, care transformă undele fizice în unde psihice. Spiritul acelui om primeşte atunci undele microscopice purtătoare ale imaginii respective şi află ce este în fața sa. Eu mă alătur acestui om şi prin undele sale psihice văd obiectul respectiv sub aspect fizic, pământesc, adică îl văd ca şi cum aş avea şi eu un trup. După cum microscopul vă serveşte să vedeți cu ochii voştri microbii, imposibil să-i vedeți direct, tot astfel şi noi ne servim de voi, pentru a lua cunoştință, sub aspect fizic, pământesc, de lumea fizică, unde nu de mult aveam şi noi un trup.

Dar nu numai voi, oamenii emiteți unde psihice vizuale, ci şi animalele emit unde vizibile pentru noi. Chiar cele mai mici insecte emit undele lor, percepute de noi, dacă vrem. Aşadar, noi vedem ceea ce vede o musculiță, vedem microbii, invizibili pentru tine, pe care- ea îi caută şi înghite cu mare plăcere. Prin urmare, noi vedem şi omeneşte, prin intermediul vostru, dar vedem şi ceea ce este invizibil ochilor voştri, dar este vizibil pentru unele animale.

De pildă, musculiță aşezată pe o masă de sânge închegat, vede o rețea de fire prin ochiurile căreia se află globulele de sânge albe şi roşii, iar uneori şi microbii aflați printre ele sau în ele. Ea emite unde psihice şi eu văd prin intermediul lor ceea ce voi vedeți numai cu microscopul.

De câte ori nu ne abatem pe la laboratorul unui savant şi cercetăm, nevăzut de el, ceea ce observă sub microscopul său. Vedem imaginile şi îi citim gândurile, reflecțiile sale privind ceea ce vede sub microscop.

Vezi, dragă frate, de câte mijloace dispunem noi? Asemenea taine ale lumii noastre sunt nenumărate, dar nu le putem mărturisi oricui. Pe de o parte orice comunicare trebuie să aibă o autorizare prealabilă a marilor noştri superiori, iar pe de alta, nu vrem să părem asemenea unor visători, pentru că de cele mai multe ori comunicările noastre par a fi absurdități pentru voi.

Revin, spunându-vă că avem mijloacele noastre de investigare, datorită constituției corpului nostru. Vederea noastră este dublă: vedem în lumea duhurilor dar vedem şi în lumea fizică, trupească, ceea ce văd oamenii trupeşti.

Aceste facultăți le avem şi în privința auzului. Undele voastre sonore, aeriene-fizice, fiind foarte grosolane, cu vibrații de undă foarte lungi şi de intensitate mică, nu le putem auzi. Dacă dorim să auzim fizic, trupeşte, ne aşezăm în apropierea capului unui frate întrupat. El primeşte în urechi undele sonore fizice. Acestea sunt conduse prin nervul auditiv la sistemul cerebral, al cărui dublu vital le transformă în unde'psihice. Numai sub acest aspect de unde psihice spiritul vostru poate percepe sunetul din lumea voastră fizică. Aşadar, undele sonore fizice, transformate în unde psihice de dublul vital al sistemului vostru cerebral, sunt percepute de noi ca şi cum am avea urechi, auzim ca şi fratele nostru întrupat.

Din cele expuse se vede - şi să nu vă fie cu supărare - că ne servim de voi după cum voi va serviți de anumite instrumente sau dispozitive.

Subiectul descris mai sus nu-l vei găsi pomenit în nici o lucrare omenească, iar dacă mai ai răbdare îți voi spune încă o taină.

Iată un fenomen ciudat şi în acelaşi timp interesant pentru voi. Din diferite motive, un om are trupul său grav rănit sau bolnav. Prin sistemul său nervos periferic, durerea fizică se transmite sistemului cerebrospinal. Acolo este transformată de către dublul vital în unde psihice de durere, şi în această stare este simțită şi de duh, care suferă îngrozitor. Dacă nervul sensibil prin care se transportă sensibilitatea durerii de la organul bolnav până la sistemul cerebrospinal este tăiat sau anesteziat, sensibilitatea durerii, nemaiavând pe unde veni la dublul vital al sistemului cerebrospinal şi deci la spirit, nu mai este simțită. Cum nu mai există durere? Există, dar ea este resimțită doar de celulele afectate - bolnave sau rănite - care, în virtutea conştiinței lor, pornesc să repare rana produsă ori să vindece organul bolnav. De această reparație spiritul nu are, în acest caz, nici o cunoştință. Menținut astfel sub acțiunea continuă a narcoticului, duhul poate să-şi piardă trupul, chiar fără să ştie de această pierdere.

Să presupunem că rănirea a fost provocată de un om hain, răzbunător sau cu instincte animalice în el. Pentru fapta sa va fi judecat şi va suferi în lumea fizică, dar după moartea trupului său, venind la noi, va fi judecat de Forul suprem şi condamnat să sufere şi el durerea provocată semenului său, din răutate sau lăcomie. Duhurile culpabile sunt condamnate să sufere durerea provocată altora, pentru a învăța că este rău să faci pe altul să sufere. Asemenea cazuri fiind frecvente, aceste duhuri sunt adunate la un loc şi legate toate printr-o centură fluidică. Acum, acest mănunchi de fioroşi criminali, lipsiți de noțiunea durerii aproapelui lor, este pus în legătură, printr-un cordon fluidic, cu un bolnav, cu un om ce suferă cumplit de o rană oarecare. Durerea trupească a acestui om va fi transformată în durere psihică, transmisă prin cordonul de legătură la întregul ciorchine de duhuri needucate, care până acum nu ştiau ce e durerea şi ce rău e să sufere omul trupesc.

Duhul a fost condamnat să treacă prin durerea de care s-a făcut culpabil. Urmând aşa mereu, se va săpa adânc în spiritul său raportul dintre o anumită faptă şi durere, ferindu-se în viitor de a mai face acea faptă, ştiind că după ea va urma durerea. Astfel se face educația duhurilor inferioare, până ajung să devină mai înțelepte.

Tot în legătură cu durerea, mai află, frate, că unii oameni, făcând fapte reprobabile, care puteau fi evitate din calea destinului lor, sunt condamnați să sufere. Dacă un om are legături puternice şi numeroase în lumea duhurilor superioare, duhurile coboară în virtutea iubirii ce le leagă

de fratele lor greşit şi se leagă printr-un fir fluidic de iubitul lor întrupat, suferind şi ele, luându-i o parte din durere şi uşurându-i astfel chinul.

Iubirea este temelia universului, şi ea poate face minuni.

Cauza activităţii

Deşi este începutul tuturor operelor, numărul unu este neputincios când este singur, chiar dacă acel unu ar fi una din cele mai înalte Forţe divine. Dacă însă trei de unu se asociază pentru îndeplinirea unei opere, forţa lor este resimţită, voinţa lor se impune, opera lor va avea succes.

Având în vedere acest principiu, toate operele cereşti au la bază numărul trei.

În lumea voastră, unu plus unu plus încă unu fac trei. În lumea cerească, unu plus unu plus unu fac tot unu, o unitate sfântă, numită sfânta treime, care se bucură de binecuvântarea Forţelor supreme ale universurilor.

Această treime este temeiul oricărui succes al operelor cereşti. Dacă acest principiu ar fi urmărit şi în viaţa terestră, şi destinul nu se opune, succesul unei acţiuni oarecare ar fi dinainte ştiut.

Preotul îşi începe cuvântarea rostind mai întâi sacramentala formulă: „In numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh". Când termină, spune acelaşi lucru.

În lumea voastră materială, sunteţi mânaţi la lucru de interese materiale. În lumea noastră spaţială, avem în vedere legea şi numai legea, sau, cum ziceţi voi, moralitatea. Intre amândouă stă unitatea, numită intelect, motorul tuturor operelor.

Aşadar, o treime domină viaţa omului: legea, inteligenţa şi interesul material.

Omul e un mic Dumnezeu, un candidat la dumnezeire; ca atare el este un mic lucrător, în uriaşa şi veşnica operă a Divinităţii. Prin inteligenţa sa omul preface mereu materia, dar e nevoie să se ţină de ordinea stabilită, de morală, de lege. După ce îşi părăseşte trupul, materia fizică rămâne jos, iar el pleacă cu fructele inteligenţei şi ale răspunderii sale morale. Stare pasivă sau inactivă nu există nicăieri în univers. Totul se mişcă, totul se preface, totul este în activitate. Spiritul fiind un factor determinant în univers, el trebuie să fie în veşnică activitate, pentru ca prin munca lui să împingă totul mai departe. Chiar dacă aş vrea să stau, să nu mai fac nimic, tot nu pot, căci Tatăl şi-a construit instrumentul care mă sileşte pe mine şi pe toate duhurile să fim mereu active, să lucrăm asupra materiei, de orice grad, pentru a o mâna mai departe pe drumul evoluţiei.

Ca spirit, eu ar trebui să fiu mai liber, mai puţin activ decât tine, decât voi toţi, pământenii, care aveţi atâtea nevoi de împlinit pentru satisfacerea vieţii trupeşti. Diferitele voastre nevoi - haine, hrană, adăpost - vă transformă, vrând-nevrând, în fiinţe active. Aşadar, nu te poţi sustrage activităţii dictate de tiranul tău instrument pământesc, al cărui rob vei fi cât vei trăi pe acest plan fizic.

S-ar crede că, venind la noi, omul a scăpat de această robie, de al treilea factor al activităţii - materia fizică. Ei bine, frate, nu este aşa. După destrupare, când nu mai ai nici un raport fizic cu trupul tău, faci cunoştinţă în lumea spirituală, în locul celui de-al treilea factor - materia - cu un alt factor, de o forţă covârşitoare, care există invizibil şi în lumea voastră, dar nu-l simţiţi, deoarece îl confundaţi cu activitatea trupului vostru. Acest nou stăpân nu mai lucrează cu forţa brutală trupului uman, ci cu o subtilitate delicată şi plăcută, dar cu o forţă de nerezistat, numită necesitate Spiritul trebuie să fie activ, căci altfel se plictiseşte şi devine nefericit. Examinând cauza acestei nefericiri, constatăm curând că ea are ca izvor inactivitatea. Dar alături de acest adevăr constatăm că unitatea, coeziunea ne dă tărie în lucru, reuşită în toate, procurându-ne fericire. Atunci ne unim câte trei pentru a face o anumită lucrare.

Un nepriceput al lumii tale ar putea să spună: „Bine frate, dar de ce laşi să se amestece un altul acolo unde nu-l priveşte? De ce nu lucrezi singur?" De aici decurge nenorocirea omenirii terestre-din lipsa solidarităţii şi a organizării acestei solidarităţi. Noi am încercat, „am simţit pe pielea noastră" - cum ziceţi voi - că lucrul de unul singur, nu are nici un spor, ba chiar uneori, nici un rezultat. Trebuie să lucrăm în roiuri treimice, ca albinele pământului în stupurile lor.

Un ignorant al lumii voastre ar putea să spună: „Dar bine, spirite, de ce să nu te odihneşti, să meditezi, să fii într-o stare contemplativă, ca şi pustnicii noştri din mănăstiri? Lasă-i în pace pe

ceilalți, şi nu mai lucra nimic". Răspund şi acestui om neştiutor: Nu se poate, omule, chiar dacă aş vrea, pentru că în univers există un anumit fluid, care înlocuieşte în lumea noastră imboldul sau necesitatea trupului vostru. Vrând-nevrând el ne scoate din starea de inactivitate şi nu ne dă pace până nu ne punem la lucru. Aşa că, devenim activi. Lucrând sub imboldul acestui fluid, simțim o mulțumire, o stare mai bună decât cea produsă de inactivitate.

Tatăl ceresc este într-o perpetuă activitate, iar reprezentantul Său în lume este acest fluid, care ne pune la lucru, să fim activi ca El, Creatorul nostru. Acest fluid de natură electrică vine de la Soarele nostru, scaldă pământul şi atmosfera sa fluidică, producând - fie în omul întrupat, fie în cel spațial - dorința de a face ceva.

Acest imbold venit de departe nu ne dă pace şi determină toate ființele Pământului să fie active. Cum activitatea mea sau a altui duh este vizibilă tuturor duhurilor şi cum această activitate trebuie să fie ordonată, mă asociez cu încă două spirite, pentru a face o lucrare omogenă, armonică, spre folosul nostru şi al operei cereşti. Dar activitatea noastră trebuie să aibă mereu ca îndreptar sau busolă Legea sau codul moral. Aşadar, iarăşi o sfântă treime în acțiunea noastră: inteligența noastră, legea sau codul moral, plus al treilea factor - asocierea puterilor noastre spirituale.

Pentru o mai bună înțelegere a acțiunii acestui factor activant solar, am să-l compar cu fluidul electric solar, mai grosolan decât cel expus mai sus, şi care vine ziua să vă lumineze şi încălzească. În timpul zilei, când acest fluid electric vă vine de la soare, voi lucrați. Când pământul, prin mişcarea sa de rotație, a întors spatele, cum s-ar zice, soarelui, se face noapte, nu mai primiți acest fluid şi simțiți nevoia încetării lucrului, pentru a vă culca şi dormi. Aşadar, atâta timp cât fluidul electric solar a lucrat asupra voastră, ați fost treji şi activi, dar de îndată ce a încetat să vă scalde, v-a cuprins somnul şi orice activitate trupească a încetat. Căldura şi lumina sosită de la soare provin de la un fluid lipsit de căldură, dar care, combinându-se cu efluviile pământului, dă naştere la lumină şi căldură.

In afara acestui fluid ce produce lumina zilei, fluidul activant - pomenit mai sus - străbate duhurile şi pământul. El înlocuieşte, În lumea noastră, nevoile trupeşti - al treilea factor al activității lumii voastre.

Aşadar, pentru a ne duce existența în mod fericit, noi, duhurile, trebuie să ne supunem:

1. Inteligenței noastre creatoare - prin care ne vom construi destinul sau programul activității noastre viitoare pământeşti;
2. Codului moral divin - impus de semenii noştri superiori;
3. Fluidului îmbolditor sau activant - factorul solar determinant pentru a fi veşnicele albine lucrătoare în marele stup al sferei Tatălui ceresc.

Copilăria duhului

O mare plăcere ne procură studiul fizicii şi chimiei eterurilor din sfera plină de stele şi planete. Ele fiind în jurul nostru, le putem vedea şi studia. Însă în mod direct nu putem cunoaşte nimic despre natura fluidului ce umple Sfera-Laborator. Puținele cunoştințe despre materia de acolo, din care se prepară totul în lumea creată, le posedăm de la mai marii noştri, savanții Cerurilor noastre.

In Sfera divnă ne-am născut şi am făcut primii paşi, dar nu am luat cunoştință despre ce era acolo, pentru că la vremea respectivă, inteligența noastră era prea puțin dezvoltată şi dorința de a afla nu exista încă în ființa noastră. Înainte de a ne fi emis din sânul Său, Tatăl a pus în noi facultatea de a voi şi puterea de a înțelege, dar, pe când eram în Laborator, ele erau într-un stadiu embrionar redus. Pentru ca în condițiile de acolo, lipsite de materiile, forțele şi astrele existente aici, în sfera creată, să le fi dezvoltat la stadiul actual, erau necesare miliarde de ani şi tot nu am fi reuşit pe deplin să le scoatem din starea lor de inerție, pentru a le pune în starea dinamică actuală. Nu ştim cum am fost creați de Tatăl ceresc din materia primă. Crearea noastră este un mister nentru noi şi de aceea elaborăm presupuneri, ipoteze, ca şi voi, duhurile întrupate. Această necunoaştere a ceea ce era în Sfera-Laborator, când eram duhuri-copii, o constatăm la noii duhuri-copii, sosiți acum în sistemul nostru.

Creatorul ne-a expulzat curând din Laboratorul Său - sau cum spunem noi, din sânul Său - în sfera cu miliarde de stele sclipitoare. Aici am învățat, prin diferitele școli ale Tatălui nostru, chimia și fizica materiilor eterice. Voința Creatorului nostru a fost ca în copilăria noastră de duhuri, să fim neștiutori, lipsiți de putere și voință. Dacă Tatăl ne-ar fi făcut egali în inteligență și voință cu El, nu am fi avut ce studia. Dar El nu a avut nevoie de zei egali, ci de copii inimoși, care să-I studieze operele, și la lumina găsirii înțelepciunii Sale, să-L servească cu dragoste, în vecii vecilor.

Sosiți în sfera creată, am fost atrași de unul din miliardele de sori, fiecare soare având puterea sa atractivă. Orice corp sideral are gradul său de atracție, mai cu seamă pentru materia pură, plecată din Laborator. Când sosește noul duh-copil în Soare, este îmbrăcat cu un anumit fluid, grație căruia poate voi și se poate mișca. Acest fluid își are gradul său de energie, potrivit astrului care-l emite. Așadar, toate astrele au un fluid al voinței, diferit de la un astru la altul. Grație acestei energii atractive, sorii se atrag unii pe alții, proporțional cu puterea fluidului lor atractiv.

Spiritul sau omul fluidic expulzat din Sfera-Laborator nu se mai poate întoarce acolo, după ce a fost capturat de un soare, pentru că nu-i mai dă voie să iasă din captivitatea sa. Dacă acest soare are un satelit, o planetă, forța atractivă a planetei sau fluidul său captivant va avea o putere secundară față de soarele său. În fine, dacă acel soare are două sau mai multe planete, a doua planetă va avea fluidul atractiv de gradul trei, și așa mai departe până la cea din urmă planetă.

Fiecare-planetă își are voința sa atractivă. Pe măsură ce planeta este mai depărtată de soare, puterea fluidului său atractiv este mai mare. Cea mai puternică voință atractivă o au planetele nevăzute încă de telescoapele astronomilor voștri. Odată ele aveau aceeași voință atractivă ca și soarele din care s-au rupt. În decursul timpului s-a desfăcut din soare o cantitate mică de fluid-voință, atrasă de planete. Din acel moment ele s-au îndepărtat puțin de soarele lor, menținându-se totuși pe drumul lor eliptic, în jurul soarelui, până la o nouă acumulare de fluid, când iar se vor îndepărta. Prin urmare, în trecutul îndepărtat, la distanțe de miliarde de ani, soarele s-a fragmentat în planete, care de cum se nășteau și fluidul lor atractiv se fortifica, se depărtau de părintele lor.

Savanții noștri ne spun că la o vreme, soarele nostru se va transforma într-o planetă și după alte miliarde de ani va muri și ea, ca orice alt corp ceresc.

Iată, frate, cu ce fel de probleme ne ocupăm noi în Cer. Dacă divinul nostru Creator nu ne-ar fi oferit fericirea de a ne preocupa de creația Sa, cine s-ar mai ocupa, de ea? Omul trupesc, copleșit de preocupările sale materiale? Nu, ci noi care avem mijloace nenumărate pentru a o studia.

Creatorul dorește ca, în parte, aceste studii subtile și altele de o mare abstracție să fie împărtășite unora din lumea voastră trupească. Cu alte cuvinte, să le umanizăm. Evident, prin forța lucrurilor, ele nu pot fi date oricui, deoarece premerg cu cel puțin un secol-două, majorității savanților de azi ai pământului. Ceea ce azi pare ficțiune și absurditate, peste două-trei secole va fi foarte inteligibil, demonstrat și verificat. Dar noi nu avem în vedere starea actuală a științei, ci facem cunoscute aceste probleme în vederea viitorului. Azi ele vor părea pură fantezie, pentru cei ce nu le pot cuprinde profunzimea, deoarece spiritul lor încă nu este pregătit să le asimileze, lipsindu-le al șaselea simț, simțul spiritual.

Prin comunicările noastre dorim să dezvoltăm simțul spiritual la cei care îl au în stare embrionară. Vrând-nevrând, evoluția va face ca mișcarea spirituală să crească, spre fericirea și norocul nostru, a celor ce vom veni la întrupare, devenind, la rândul nostru, propovăduitori înfocați ai lumii fluidice.

Opera materializărilor

Văzând marea deosebire de simțire și cunoștințe dintre voi și noi, mă cuprinde o mâhnire, dar îmi revin, căci înțeleg legea progresului orânduită de Divinitate în lume. Totul începe cu neștiință Și se termină cu atotștiință.

Miliarde de ani au trebuit să treacă până ce ochii voștri să ajungă la starea actuală și, cu ajutorul microscopului, să puteți vedea microbii. Existența acestor microorganisme a fost cunoscută de marii preoți inițiați egipteni, asirieni și chinezi, însă era păstrată în secret, poporul neștiind nimic.

Inițiații nu au văzut aceste mici organisme - precum nici voi nu ne vedeți - dar sub conducerea noastră secretă, au aflat că multe din bolile omului sunt datorate acestor ființe foarte mici, invizibile omului trupesc. De asemenea, au aflat că aceste ființe sunt sub conducerea marilor noştri sfinți savanți, care la anumite momente le îndreaptă spre trupurile unor oameni, pentru a produce anumite efecte.

Bolile sunt cunoscute de noi în însăşi cauzele lor. Medicina noastră este cu mult mai vastă decât a voastră.

Noi studiem în. veşnicie, dar anumite cunoştințe se predau la anumite momente, după gradul evolutiv al fiecăruia: celor mici - un fel de cunoştințe, celor mai bătrâni - alt grad de cunoştințe. Cuvintele evanghelice sunt aplicate şi la noi: „Uşile, uşile, să nu intre cei nechemați", adică cei neajunşi la nivelul cerut pentru aflarea unor cunoştințe.

In lumea noastră inițierea se face prin comunicări mentale, prin grai mental. La noi se inițiază, nu se învață, pentru că învățământul nu este obligatoriu, ci este fericirea după care aleargă însetat duhul ajuns să simtă frumusețea unui subiect.

Voi considerați ca fiind materie numai ceea ce cade sub percepția simțurilor voastre. Dar la aceste materii trebuie adăugate şi materiile percepute de simțurile noastre, ale oamenilor fluidici. Aşadar, în afară de materia aflată în stare solidă, lichidă şi gazoasă, mai există şi materia eterică sau fluidica, adică a patra stare a aceleiaşi materii.

Această materie fluidica umple tot interiorul universului. Ea a provenit dintr-o materie şi mai fină, numită materia primă, materia primordială sau materia numărul unu, neîntâlnită în univers, ci numai în Sfera-Laborator sau Sfera divină. Întâi a fost materia primă, din ea s-a făcut materia fluidica, din aceasta - materia gazoasă, din ea a derivat materia lichidă, care printr-o condensare . şi mai accentuată a devenit materie solidă. Materia primă a trecut din grad în grad, printr-o serie nesfârşită de stări intermediare, până a ajuns materia grosolană a solidului.

Pentru voi, şi anume pentru cei culți, nu există decât starea solidă, lichidă şi gazoasă. Pentru cei inculți există doar două stări: solidă şi lichidă. De unde să ştie omul simplu - sălbaticul din Africa sau iakutul din Asia - că mai există încă o a treia stare a materiei, starea gazoasă. Chiar voi, pe când erați copii nu ştiați de existența gazului.

Din cele spuse mai sus, reiese că voi nu aveți cunoştință de starea a patra a materiei, de starea fluidica, precum noi, cei din spațiile acestui univers, nu cunoaştem starea materiei prime, ea neexistând decât în Laboratorul divin. Voi, nu vedeți fluidul din jurul pământului şi nu ne vedeți nici pe noi. Pentru voi fluidul este inexistent, dar noi îl vedem, îl simțim şi constatăm că e destul de consistent. Eu mă simt pe mine şi constat că sunt mai tare decât fluidul din jurul pământului; corpul meu este mai dens decât apa fluidica în care viețuiesc şi mă mişc asemenea peştilor din apele voastre.

La noi studiile se fac numai mental, şi se repetă, de miliarde de ani, celor ce doresc şi le merită. Din aceste cunoştințe culese de mine, îți dau şi ție, frate iubit, cunoştințe, ce vor părea foarte ciudate fraților tăi trupeşti. Eu îți dau ceea ce îmi permite gradul meu, destul de înalt în lumea eterică a Pământului, dar nu afirm că aceste învățături sunt definitive şi reprezintă ultimul cuvânt, ci spun: Aşa ştiu eu, la gradul meu de duh alb.

De altfel, despre existența materiei eterice îți pot vorbi toate duhurile, oricât de inferioare ar fi, pentru că toate o simt. Aşadar, spațiile interplanetare şi interstelare nu sunt goale, cum cred unii dintre savanții voştri, ci sunt pline de o materie în stare eterică.

Dragă frate, milioane de frați duhuri mai mici, se află în sferele inferioare. Doritori de a afla şi ei arhitectura universului, mă întreabă: „Tată, luminătorul nostru, auzim pe frații noştri de jos, întrupați pe pământ, zicând că pământul stă în vid. Noi ştim că de jur împrejurul planetei există un fluid, dar nu ne este lămurit cum de pământul, un corp mai dens decât eterul, pluteşte prin spațiu, în acest ocean de materie fluidica? Să fie atracția stelelor, care îl atrag din toate părțile prin puterea gravitației lor, după cum afirmă savanții pământului?"

Nu, fiii mei, teoria gravitației universale, emisă de fratele nostru Newton, e bună numai pentru cei întrupați. Ca terian, ca duh întrupat, Newton a uitat ceea ce cunoştea perfect ca duh spațial. El ştia că globul pământesc pluteşte în mijlocul oceanului fluidic şi se mişcă în sânul acestui ocean ca

şi peştele prin apă. Fiind format din particule vii, condensate până la starea solidă, acest glob e viu, are o viaţă a sa, neînţeleasă de voi, are un simţ şi o voinţă proprie.

O, Doamne, cum să vă fac să puteţi concepe această viaţă? Pretutindeni e viaţă. Totul e făcut din viaţă. Totul e simţitor şi cu voinţă supusă din grad în grad voinţei superioare. Dacă n-ar fi astfel, pământul ar naviga la voia întâmplării şi noi am călători cu el de la un capăt la altul al acestui imens ocean fluidic, în care plutesc sutele de miliarde de corpuri cereşti. Fluidul universic este format din particule de viaţă supuse Voinţei supreme a Creatorului; prin urmare, El îşi impune Voinţa fluidului universic. Prin intermediul fluidului universic Tatăl creator îşi impune Voinţa asupra globului terestru conducându-l pe un anumit drum sau traiectorie. Fluidul universic, acest curent de materie eterică are o mişcare, o curgere într-un sens circular.

Să luăm ca punct de observaţie sistemul nostru planetar, şi anume soarele. Fluidul universic curge în jurul soarelui.

- Cum, luminătorule, nu se învârteşte pământul în jurul soarelui?

- Nu, copii, pământul nu se învârteşte singur în jurul soarelui, ci fluidul universic care scaldă de jur împrejur soarele se învârteşte, curge în jurul soarelui şi în mişcarea sa târăşte şi globul terestru. Acest fluid curge continuu, se mişcă în jurul soarelui de miliarde de ani, de la crearea lui.

La început era numai soarele şi fluidul din jurul său. Iniţial fluidul solar era mai dens, dar din cauza mişcării sale de rotaţie, s-a rarefiat din ce în ce mai mult. Când rarefierea a atins un anumit grad, s-a rupt din soare o bucată, din care s-a format apoi planeta noastră. Aşa au luat naştere, rând pe rând, şi celelalte planete desprinse din soare, datorită mişcării sale de rotaţie, provocată de mişcarea circulară a fluidului universic înconjurător.

- Până unde se întinde atmosfera fluidica solară?

- Până dincolo de ultima sa planetă, necunoscută de pământeni, pentru că n-au văzut-o încă cu telescoapele lor.

Acum revin şi mă adresez ţie, frate. După cum voi puteţi trece un anumit corp din starea solidă în stare lichidă şi apoi gazoasă, tot astfel noi, cei ştiutori, putem supune voinţei noastre fluidul solar, trecându-l din concentrare în concentrare, până la starea gazoasă, lichidă sau solidă, prin toate stările materiei voastre terestre.

Iarăşi sunt întrerupt: „învăţătorule, cum de se face ziuă şi noapte pe pământ, dacă el este târât de fluidul din jurul sistemului solar?”

Se face ziuă şi noapte pentru că în mişcarea sa de rotaţie în jurul soarelui, pământul mai face şi o a doua mişcare, de rotaţie în jurul axei sale, provocată de fluidul universic, care prin partea exterioară ~a mişcării circulare trage mai repede, iar prin partea interioară merge mai încet. Din inegalitatea acestor două forţe tangente - internă şi externă - s-a născut mişcarea de rotaţie proprie pământului, care a determinat ziua şi noaptea, succesiv, pe suprafaţa lui. La această cauză s-a mai adăugat încă un factor. La începutul creării sale, pământul cădea mereu spre periferia atmosferei fluidice solare. Din combinarea mişcării de îndepărtare a pământului de soare şi a mişcării circulare a fluidului solar s-a născut mişcarea de rotaţie a globului pământesc în jurul axei sale.

Fluidul solar a fost şi este mai dens în apropierea soarelui, şi din ce în ce mai rar către periferia sa; adică particulele componente ale fluidului solar sunt mai apropiate în vecinătatea soarelui, şi mai depărtate între ele către periferia sferei fluidice solare. Această atmosferă eterică solară se termină dincolo de ultima sa planetă - cea dintâi ruptă din soare - pe o distanţă de milioane de kilometri.

Azi, puterea de atracţie a soarelui nu-i permite pământului să se îndepărteze decât foarte puţin, cu câţiva centimetri în fiecare an. Cu trecerea timpului, materiile constitutive ale pământului s-au transformat, până au ajuns la starea actuală, atribuită de voi răcirii. Pe măsura îndepărtării de soare, compoziţia şi starea materiei terestre se va schimba. În decurs de miliarde de ani, pământul s-a îndepărtat de locul său de origine, intrând într-un fluid solar din ce în ce mai rar, care a determinat toate prefacerile de pe suprafaţa sa.

Omul trupesc a început studiul pământului de curând, şi nu a avut încă timpul să constate că el se îndepărtează de soare. Noi, care avem miliarde de ani în urma noastră, având ocazia şi putinţa să

observăm globul în jurul căruia ne facem şcoala, cunoaştem acest fenomen, încă necunoscut astronomilor voştri.

După cum în lumea voastră trupească un copil din clasele primare pune câte o întrebare de te miri cum i s-a născut în minte, tot astfel un duh tânăr m-a întrebat: „Domnule, pe când am fost şi eu om trupesc, am învățat că doar un corp uşor se înalță. Cum se face că pământul - care e un corp greu - se înalță, se îndepărtează în atmosfera, solară?"

Suntem obligați să răspundem duhului în a cărui minte s-a putut naşte o asemenea întrebare Ştiințifică. Da, fiule, pământul se îndepărtează de soare sau se înalță în atmosfera lui fluidica, deoarece este atras de Sfera divină. Cu vremea, toate astrele au tendința de a porni sau cădea către Sfera divină, aflată în centrul sferei cosmosului. Aşadar, cu timpul, şi soarele nostru împreună cu toți puii săi va avea tendința de a cădea către Laboratorul divin. De acolo, din Sfera divină se exercită atracția despre care a vorbit fostul pământean Newton, mare sfânt la noi în Cer.

Un vapor de zeci de mii de tone pluteşte pe apa oceanului. De ce? Pentru că - ai să zici - e construit ca să plutească. Ei bine, şi pământul este astfel construit ca el să plutească pe linia hotărâtă de Cel Atotputernic, deoarece el posedă, condensat în interiorul său, fluid solar.

După această lungă introducere, răspund şi la întrebarea ta: „Ce este o materializare?" Materializarea este un studiu făcut de savanții Cerurilor noastre, cu fluidul solar, aflat în jurul nostru, în chiar atmosfera voastră, pătrunzând globul pământesc până în centrul său.

Savanții noştri lucrează cu acest fluid, căutând să-l treacă prin toate stările fizice ale pământului' gazoasă, lichidă şi solidă. Una din numeroasele lor studii şi experiențe este creația. Ei se trudesc să afle cum a creat Divinitatea, din această materie subtilă, omul, animalul şi planta. Vrând-nevrând ei ajung astfel să facă materializări. Materializarea este un capitol important din studiile savanților cereşti. Deoarece aceste studii nu se pot finaliza în Cer, savanții cereşti coboară la suprafața pământului, formează un cerc de frați trupeşti, oameni morali şi intelectuali, aduc în mijlocul lor un medium superior, anume pregătit de la naştere pentru această înaltă misiune cerească, şi impunând anumite condiții, îşi încep experiențele care îi vor duce la ştiința creației.

Aşadar, pentru asemenea operații foarte rare se cer trei factori: savanți cereşti, un medium de materializare şi un cerc select format din oameni puri, evoluați şi culți.

Savanții cereşti fac aceste experiențe pentru că le sunt necesare, şi nu de dragul de-a uimi pământenii. În antichitate, experiențele se făceau numai în sânul cercului marilor inițiați. Acum 20.000 de ani exista în spațiul din jurul pământului o pleiadă de mari savanți, dintre care s-au întrupat în Egipt, constituind, rând pe rând casta marilor preoți, inițiați în tainele cereşti. Unii erau în spațiu şi alții întrupați pe pământ. Cei de sus, împreună cu cei de jos, făceau experiențe privite din două puncte de vedere, uman-trupesc şi uman-spiritual. Aceşti mari savanți cereşti au experimentat şi făcut studii pe pământ aproximativ 12.000 de ani. Ei se schimbau cu rândul, când unii erau sus, ceilalți erau întrupați jos, şi invers. Casta marilor preoți a dobândit un caracter religios pentru a nu avea acces oricine la ea şi apoi au ierarhizat-o. Pentru ca tainele aflate de la cei de sus să nu fie divulgate, inițiatul depunea un jurământ, acceptând mai degrabă să moară decât să destăinuie cele comunicate de sus. Tăinuirea acestor experiențe şi comunicări nu era dictată de vreun scop egoist, ci pentru că ştiința cerească, împărtăşită prin viu grai celor nepregătiți, s-ar fi deformat. Duhul inferior - întrupat sau neîntrupat - neputând, datorită nivelului său de evoluție, să cuprindă adâncul tuturor lucrurilor, interpretează conform limitelor sale ceea ce nu înțelege şi astfel, transmițându-se mai departe, fondul prim al informației s-ar fi deformat, până ce nu ar mai fi corespuns adevărului. Vă dau un exemplu simplu şi comun. Omul de la țară a auzit de „automobil", dar el necunoscând la început înțelesul acestui cuvânt, l-a transformat în „motomobil". Tot aşa cu orice idee: omul simplu o schimonoseşte ori o înlocuieşte cu alta. Fiind necesar să se dea omului pământesc sau ceresc anumite cunoştințe, evoluția duhului este reprezentată prin clase sau grade, avându-se ca punct de plecare moralitatea şi intelectualitatea.

Pentru a-şi face studiile, marii savanți ai Cerului acestui glob au creat în anumite locuri - India, Tibet, Egipt - nuclee de inițiați, pentru ca prin ei şi cu ajutorul lor să-şi facă experiențele, iar lumea superioară a Pământului să nu rămână fără această ştiință cerească, altfel pierdută.

Dar după ce şi-au terminat studiile, savanţii cereşti au părăsit planeta noastră. De la plecarea lor, religiile şi castele organizate de ei au decăzut, iar iniţieri nu s-au mai făcut, deoarece în locul celor plecaţi, casta preoţească a fost ocupată de duhuri mai puţin ştiutoare. De asemenea, numărul mediumilor s-a redus, până au dispărut şi ei, pentru că, pe de o parte, erau întreţinuţi complet de casta preoţilor, iar pe de alta, Pământul nu mai avea savanţi cereşti care să cunoască mediumizarea vehicolelor unui om, pentru a face din el un bun instrument pentru studiile lor. Treptat, omenirea a decăzut tot mai mult în abisul neştiinţei şi mai ales al imoralităţii.

Aşa s-au scurs veacurile, până a reapărut marele Christ, aducând în lume vechile cunoştinţe ale savanţilor de acum 20-25 mii de ani, formând o religie, care - aparent - nu are la bază ştiinţa, ci numai iubirea, anihilând oarecum pornirea duhurilor inferioare spre bestialitate. De atunci au trecut veacuri, şi pe baza dragostei Lui, omenirea a ajuns la civilizaţia de azi, strălucitoare mai mult în domeniul material, pământesc, pe când în cel moral este în regres faţă de primele veacuri ale creştinismului.

Acum în spaţiu se află din nou cete de mari savanţi, cărora le puteţi da numele de Glasul Adevărului. Ei doresc să refacă studiile răspândite de cei plecaţi acum zece mii de ani. Aceşti savanţi au început să reia combinaţiile fluidului solar cu materia solidă, lichidă şi gazoasă a acestui glob, dând naştere la fenomene neînţelese, necuprinse încă de voi, oameni trupeşti. În acest scop, aproximativ de o sută de ani încoace, unii dintre ei s-au şi întrupat, întemeind o ştiinţă nouă, în definitiv veche de când se află omul pe acest pământ, ştiinţa numită spiritism.

În general, lumea crede că spiritismul constă în mijlocul de a comunica cu omul ceresc, ceea ce nu este exact. Noi, oamenii fluidici, nu avem nevoie să comunicăm cu voi, nu avem nevoie să încredinţăm lumea terestră de existenţa noastră, deoarece noaptea duhurile întrupate sunt şi ele ceea ce suntem şi noi. În scopul avansării cunoştinţelor noastre, avem nevoie de experienţe terestre, imposibil de realizat fără intervenţia oamenilor întrupaţi, care, prin simţurile lor trupeşti - simţuri dezbrăcate de corpul nostru fluidic - au posibilitatea de a fi impresionaţi de materii terestre. Aşadar spaţialul sau duhul, în dorinţa de a se cultiva, are nevoie de instrumentul trupesc al pământeanului. Spaţialul îşi formează concluziile din concluziile pământeanului, când asistă la anumite fenomene spirituale, în special cele de materializări.

Există o mare deosebire între viaţa actuală a omenirii şi cea de acum 20.000 de ani, căci pe când atunci era neapărată nevoie de o formă de religie, de o castă, care să cuprindă o întreagă serie de iniţiaţi, acum - datorită civilizaţiei, moralei creştine şi ştiinţei terestre - nu mai sunt necesare studiile noastre de religie şi castele. Va fi însă nevoie de iniţiaţi.

În acest scop s-au întrupat[1] noii savanţi cereşti sosiţi pe acest glob, punând bazele ştiinţifice ale noii ştiinţe spiritualiste, şi astfel cunoştinţele lumii noastre împânzesc azi pământul.

[1] Allan Kardek, Charles Richet, Crookes, Gelley, Lombroso, Lodge, Notzing, Baret şi alţii.

Lumea cerească doreşte să îndrume lumea terestră, profitând de datele şi descoperirile ştiinţei. Noi nu mai suntem preocupaţi să facem din preoţii pământului colaboratorii noştri, ci avem nevoie de savanţii pământului, care sub prisma cunoştinţelor pământeşti, să studieze cele cereşti. Iată de ce noi acum optăm pentru intelectuali laici, propagatorii noii ştiinţe cereşti - ştiinţa revelată - denumită de unii metapsihism. Din cele expuse se înţelege că nu atât lumea terestră are nevoie de aceste experimente cereşti, eât mai ales lumea spaţială, obligată să-şi facă experienţele fără de care entităţile spirituale ar rămâne doar teoreticieni. Combinările fluidice au produs levitaţia unor corpuri - fără intervenţia omului trupesc, formarea de fantome, scrieri fără condei, materializări etc.

Cât timp vor sta aceşti savanţi cereşti în preajma pământului şi vor radia din cunoştinţele lor, omenirea va progresa din ce în ce mai mult, acumulând, asimilând şi publicând aceste cunoştinţe.

Toate invenţiile de o sută de ani încoace sunt date omenirii de aceşti savanţi cereşti, întrupaţi ca orice om.

Am terminat, iubite frate, cu subiectul de azi. Înainte de-a mă înălţa în sferele luminii şi ale armoniei să mulţumim Divinităţii Creatoare. Să mulţumim Fiului Său solar, Guvernatorul nostru.

În fine, să mulţumim înalţilor savanţi care ne-au admis ca auxiliari ai lor. La lumina lor ne vom adăpa şi noi două mii de ani, când, agonisind destul capital, vom părăsi această planetă, pentru o alta, unde ne vom continua studiile.

Producerea sunetelor şi vorbirii directe a duhurilor

Sunetele şi vorbirea sonoră a omului trupesc le producem cu oarecare greutate. Sunetele produse de duhuri imită pe cele de clopoţei, lanţuri, butoaie rostogolite etc, iar vorbirea sonoră este întocmai ca şi a voastră trupească.

Am spus că în jurul pământului, ca şi al tuturor planetelor şi sorilor, se află materia eterică, în diferite grade de condensare. Între aceste eteruri sau fluide există şi cel numit de voi electricitate.

Generatoarele voastre electrice absorb fluidul electric, îl condensează şi trimit mai departe, pe conductori electrici. El curge pe firul electric, pe deasupra firului şi prin toţi porii săi, ca şi apa într-un canal, cu o viteză de 300.000 kilometri pe secundă. Din nefericire pentru voi, dar şi pentru noi, nu aveţi încă un aparat de analizat natura fluidului electric.

Materiile eterice ce umplu interiorul universului le vom numi azed, ele fiind un complex de eteruri de diferite calităţi şi densităţi; fluide care încep cu a şi se termină cu zed. Fiecare fel de fluid are o anumită însuşire, şi aplicaţii diferite în viaţa noastră spaţială.

Materia azedică înveleşte soarele, formându-i corpul fluidic. Acest corp azedic are inteligenţă, voinţă şi o memorie proprie, mecanică, automată, care reproduce în mod inconştient ceea ce s-a imprimat pe ea, asemenea unui suport magnetic. Aşadar, materia azedică are proprietatea de a reţine ideile emise de cineva şi de a le reproduce apoi ca o placă de gramofon.

Eul nostru cel mai intim este o scânteie foarte mică. Scânteia divină este partea noastră esenţială, cea care cugetă şi voieşte. Împrejurul ei există o serie de eteruri, adică avem azedul nostru, care împreună cu scânteia divină formează duhul. În studiile noastre am constatat că materia azedică a corpului nostru spiritual are însuşirea de a fi imprimabilă de ideile, gesturile şi acţiunile noastre, că Şi ea are inteligenţa, memoria şi voinţa ei. Dar, această voinţă este anihilată sau robită voinţei eului, a scânteii. Aşadar există o deosebire între scânteie şi corpul spiritual format din materie azedică, pentru că scânteia are voinţă, memorie şi inteligenţă superioară. Scânteia divină cugetă la înaltele probleme ale creaţiilor, pe când materia azedică din jurul ei are o cugetare comună. Materia care formează scânteia divină nu se află printre stele şi planete, în spaţiile siderale, ci numai în Sfera divină, unde a fost creată.

Din cele expuse, reiese că materia azedică are o voinţă oarbă, o inteligenţă slabă şi o memorie inconştientă, oarecum mecanică.

Eu, fiinţă azedică, trăiesc într-o apă azedică şi totuşi nu mă topesc în ea; sunt ca şi gheaţa, sunt un aisberg plutitor prin oceanul azedic al spaţiilor.

Noi, duhurile ne-am întrebat adesea: „La ce-o fi făcut Creatorul această materie azedică, cu un rudiment de inteligenţă, voinţă şi memorie?” Iar judecata ne-a dat răspunsul că divinul nostru Tată a vrut să mai aibă un instrument, între multe altele, prin care să conducă lumea.

În studiile noastre, am constatat că tot ce facem, gândim şi vorbim se imprimă în această materie azedică. Dar ceea ce este mai curios e că la fel se petrece şi cu vorbirea, gândirea şi acţiunea voastră, căci şi ele se înregistrează în memoria materiei azedice. Am constatat că pe când noi avem o voinţă exprimată prin fiber arbitru, materia azedică - deşi are o voinţă - nu are o conducere proprie şi deci un liber arbitru. Vi se pare o situaţie ciudată, dar acesta este adevărul. Materia azedică reproduce în veci, în virtutea voinţei şi mai ales a memoriei, ceea ce s-a imprimat pe ea.

Materia azedică joacă un rol hotărâtor în existenţa noastră, servind ca hrană materială corpului nostru şi hrană intelectuală sufletului nostru.

Am spus că avem memoria noastră azedică şi putem citi în ea. Dar, ca să fiu mai sigur întreb şi pe vecinul meu; totuşi, câteodată fiind tentat să mă îndoiesc de spusele lui, dobândesc o convingere deplină citind cele dorite în materia azedică înconjurătoare, în care plutesc. Pentru a citi în ea, trebuie să o pun în mişcare, în vibraţie. Vibraţia ei, într-un anumit mod, dă naştere la una din

multele „minuni” ale Cerurilor: fără să fie o ființă inteligentă ca mine, materia azedică vorbeşte, produce o voce, o vorbire identică cu a mea, dar care nu este decât o reproducere mecanică, un răspuns scurt, inconştient, diferit de răspunsul variabil şi inteligent al unui frate spațial.

Cum să fac să mă înțelegeți mai uşor? Vă dau un exemplu. Pentru ca lumea duhurilor acestei planete să învețe, să memoreze un Ordin divin, Guvernatorul Pământului gândeşte puternic, şi tot ce a gândit s-a imprimat în azedul din jurul pământului. După aceea, Guvernatorul suprem al globului terestru pune în vibrație acest azed, aşa cum înțelepciunea Lui ştie să o facă. Din acest moment o voce, ca un ecou general, răsună de jur împrejurul pământului: „Domnul Domnilor a ordonat prima Sa poruncă «Să nu ucideți» căci cel ce va ucide îşi va lua pedeapsa prin mine, azedică şi puternica Lui materie, în care voi trăiți.”

Aceste cuvinte se repetă mereu iar duhurile le aud şi sunt cuprinse de obsesie, transformată în interiorul lor într-o conştiință puternică şi vie că nu e bine să ucizi, că Voința Tatălui ceresc este să nu ucizi.

Noi, duhurile superioare ale Pământului, citim în această uriaşă carte a Divinității, Biblia cerurilor, ceea ce mai marii noştri au gândit sau propovăduit cândva. Această carte veşnică, istorică a omenirii, îmi va reproduce oricând, dacă voi şti să o pun în vibrație - asemenea unei plăci de gramofon - aspecte din viața unui om, anumite evenimente din istoria unui popor sau ordine ale ierarhilor mei superiori.

Să presupunem că un spirit superior, asemenea unui răzvrătit de la voi, ar striga către cele patru puncte cardinale: „Nu e adevărat că există un Dumnezeu”. Fiind un spirit de grad superior, cuvintele sale vor avea autoritate în lumea duhurilor mai mici. Pentru ca ideile sale să nu aibă trecere în lumea duhurilor mai mici, Guvernatorul Pământului comunică iar materia azedică înregistrează şi apoi reproduce: „Adevăr vă spun, Eu, Domnul vostru Creator exist şi am existat din veacul veacurilor”.

Ecoul acesta răsună şi se repetă până când sugestia puternică se va săpa adânc în scânteia lor divină, până când nici un duh nu se va mai îndoi, şi nu va mai da ascultare celui răzvrătit în contra Tatălui. Răzvrătitul rămâne o unitate combătută mereu de materia azedică, instrumentul Divinității.

Acum revin la întrebarea ta: Cum producem noi, duhurile, vorbire directă, trupească, asemănătoare cu a voastră, deşi nu avem plămâni, laringe, limbă etc.

Mai întâi trebuie să ştiți că noi producem foarte rar asemenea fenomene, fiindu-ne interzis de mai marii Cerurilor, pentru a nu speria oamenii. Dar când avem învoire sau când duhurile inferioare, din ignoranța faptei, o fac fără învoire, fenomenul se produce astfel. Noi, duhurile, vorbim. Vorbirea noastră este psihică, perceptibilă numai între noi duhurile. Dar dacă eu, duh, vreau să determin pe oamenii trupeşti să-mi audă graiul, vorbesc în limba lor şi materia azedică o înregistrează. Dar cum vorbirea mea e puternică, materia azedică vibrează şi reproduce vorbele mele. Această vibrație pune în mişcare aerul din camera unde am dorit să mi se asculte graiul, şi cei din odaia aceea aud vibrații sonore care reproduc aidoma vorbirea mea psihică, şi totuşi cu un caracter uman trupesc. Astfel răsună în acea cameră o vorbire omenească, produsă de o ființă invizibilă, de un duh, şi nu de un om trupesc. Ea se produce în anumite cercuri cunoscătoare, şi, nu oricărui om, care de spaimă ar cădea mort. Iată de ce asemenea fenomene sunt pedepsite cu grele suferințe cereşti, dacă sunt produse fără învoire specială.

De asemenea se pot provoca şi diferite zgomote. Însă producerea acestor sunete se bazează pe principiul tunetelor din natură.

Materia azedică este bărbat-femeie, adică hermafrodită; nu este nici pozitivă, nici negativă, ci este neutră. Ea este o materie vie, cu voință, memorie şi o inteligență foarte redusă, fiind maleabilă şi influențabilă. Prin puterea voinței mele, pot să-i desfac forțele electrice şi apoi să combin materia pozitivă cu cea negativă, adică să fac un fulger psihic, vizibil numai duhurilor, dar care va zgudui aerul unei încăperi producând un mic tunet sau zgomot, perceput de voi, oameni trupeşti.

Înainte de a arăta cum se face această desfacere şi combinare electrică, deschid o paranteză. Noi nu auzim vorbirea voastră sub formă de unde sonore. Noi auzim doar ideile care formează miezul undelor voastre sonore. Vocea, timbrul vocii voastre, ne este necunoscut. Noi auzim vorbirea voastră psihică, pe care o produceți când vorbiți, pentru că vorbirea cuprinde idei, cugetări

imprimate în materia azedică înconjurătoare. Dacă azedicului ce a înregistrat gândirea voastră i-ați putea da o anumită direcție, ați realiza fenomenul numit telepatie sau vorbirea la distanță cu un altul, numai prin calea gândului. Închid această paranteză, dar deschid alta.

Am mai spus că duhurile nu au sex ca voi, şi totuşi sunt de două feluri: masculine şi feminine, sau, ca nu care cumva să vă fugă gândul la sexualitate, unele sunt încărcate mai mult cu electricitate pozitivă şi altele au în corpul lor azedic mai mult electricitate negativă. Dacă două duhuri cu electricități contrarii împărtăşesc aceleaşi idei, au aceeaşi evoluție şi sunt oarecum asemănător organizate, ele se simpatizează, se iubesc. Această iubire constă în alipirea trupurilor lor azedice şi producerea unui schimb de electricitate între ele. Schimbul acesta produce un sentiment de o nespusă plăcere, o îmbătare şi fericire negrăită.

Omul spațial feminin se hrăneşte, absoarbe în corpul său azedic numai electricitate negativă, iar duhul masculin se hrăneşte numai cu electricitate pozitivă. Dar azedicul din spațiu, în starea lui normală, este neutru şi în această stare nu-i este de nici un folos duhului.

Ei, atunci cum procedează un duh ca să-şi procure azedicul necesar? Iată cum. Eu am corpul meu azedic. Scânteia divină, eul meu gândeşte. Gândurile sau şirul ideilor mele produc unde; corpul meu spiritual fiind masculin, prin acest proces mă descarc de electricitatea mea pozitivă care transportă gândirea mea prin spațiu. Atunci, corpul meu azedic slăbeşte în putere şi trebuie să-l refac, pentru a putea gândi mai departe. În acest scop, mă hrănesc, absorb în mine materia azedică din mediul înconjurător. O dată absorbit, îl desfac în două, în pozitiv - pe care îl rețin, şi în negativ - pe care trebuie să-l elimin. Dar descărcarea electricității negative ar produce o perturbare în azedicul neutru din jurul meu, s-ar produce mici fulgere - asemenea fulgerelor voastre din natură, şi zgomote psihice, care ar tulbura gândirea duhurilor din jurul meu, leproşându-mi-se că suni un nepriceput un nepoliticos,

Dar soseşte momentul când sunt prea plin de electricitate negativă. Cum fac să mă descarc? Pe un spațial feminin - o surioară, ați zice voi - cu care mă împac la idei, îl rog să ne unim, să ne alipim corpurile spirituale. Această alipire fiind făcută, mă despart de negativul meu iar duhul feminin elimină prisosul său pozitiv. Acest schimb ne produce o sensibilitate de o fericire divină. Când vrem să producem anumite sunete sau zgomote - ciocănituri, trosnituri, fâsâituri etc. - procedăm astfel. Se întrunesc mai multe duhuri, de obicei cele inferioare, care au corpul mai grosolan, mai apropiat de dublul vostru vital. Ele având aceeaşi încărcătură electrică, se descarcă direct în azed şi produc o vibrație puternică, punând la rândul său în mişcare aerul din cameră ori mobila unde s-a produs descărcarea. Uneori aceste sunete sunt făcute intenționat, pentru a atrage atenția omului, alteori, pentru a se distra pe contul lui, ori în scop de studiu, pentru a vedea efectele descărcării lor electrice.

Tot prin intermediul electricității se pot produce şi mişcări de obiecte - masă, scaun - care se ridică sau se plimbă singure, fără intervenția nimănui - vorba vine - căci în aceste împrejurări, unul din asistenți, mediumul, este un instrument, conştient sau inconştient. Să presupunem că mediumul este femeie. Atunci toate duhurile feminine din acea cameră sau casă se descarcă de electricitatea lor pozitivă în medium. În acelaşi timp, toate duhurile masculine se descarcă de electricitatea lor negativă în azedicul neutru dintr-o mobilă oarecare. Nu se încarcă mediumul cu prea multă electricitate pozitivă, pentru că vătămarea dublului fluidic poate provoca moartea trupului. Acum, mediumul devenind un puternic magnet pozitiv, atrage cu putere către sine, mobila încărcată cu electricitate negativă. Dacă doresc ca obiectul să se îndepărteze, duhurile încarcă mobila cu electricitatea predominantă a mediumului.

Se poate produce o descărcare electrică între electricitatea mediumului şi cea acumulată într-o mobilă şi în acest caz se produce în mobilă un zgomot oarecare, fără să se producă mişcare. Tot grație electricității bipolare, se pot produce vibrații atât de puternice încât zidurile se clatină ca de un cutremur, parchetul se onduleză, ferestrele se închid şi deschid de la sine etc.

Voi nu vă dați seama ce precauții luăm pentru evitarea îmbolnăvirii persoanei de care ne servim ca medium, în producerea acestor fenomene, căci suntem responsabili de îmbolnăvirea ei şi vom suferi consecințele.

O mare dificultate întâmpinăm şi la încărcarea obiectului pe care vrem să-l mişcăm de la un loc la altul. În acest scop procedăm astfel. Eu, duh masculin, mă aşez la un capăt al obiectului de încărcat, iar un alt duh, feminin, se aşează la capătul opus. Apoi ne descărcăm de surplusul nostru electric. Din combinarea electricităților de sens contrar se nasc, în acel obiect, fulgere psihice - invizibile vouă - care alungă din acel obiect azedicul său neutru. După aceea, ne aşezăm mai multe duhuri de acelaşi fel şi încărcăm obiectul cu electricitate pozitivă ori negativă, după cum ne este intenția. Verificarea se face astfel: dacă se va alipi de obiect un duh de polaritate contrară, va simți o mare plăcere. După ce am încărcat o masă, un scaun, un condei etc., încărcăm mediumul, care se supune conştient, sau îl alegem şi îl încărcăm fără ca el să ştie. Repet: mediumul va fi încărcat cu electricitate contrară naturii sale; dacă este femeie - cu electricitate pozitivă, dacă este bărbat -cu electricitate negativă. Obiectul îl încărcăm cu electricitate pozitivă sau negativă, în funcție de medium şi de intenția noastră de a îndepărta sau apropia obiectul de medium.

În fine, tot prin intermediul electricității putem face levitații de obiecte şi chiar levitarea mediumului. În acest caz, creăm o sferă din fluid electric de o anumită polaritate, iar obiectul sau mediumul îl încărcăm cu electricitate de sens contrar. Sfera sau globul fiind fixat de noi în spațiul camerei şi având o mare forță atractivă, ridică obiectul sau mediumul către el. Se cere ca azedicul din cameră să fie liniştit, motiv pentru care, în timpul acestor experiențe asistenții nu trebuie să se mişte din locurile lor, pentru că aerul va mişca azedicul, îngreunând sau împiedicând producerea acestor fenomene.

Levitația făcută într-un loc deschis şi la mari distanțe este diferită, are un alt mecanism, fiind opera directă a entităților spirituale. Dar despre acest fenomen voi vorbi altă dată.

Păzirea legilor aduce fericire, încălcarea lor – nefericire

Dragă frate, vrei să ştii dacă este adevărată părerea unor ocultişti care susțin că divinul Tată ne-a creat şi aşezat în raiul Său, unde să evoluăm şi să-L ajutăm în creațiile Sale viitoare. Dar, la o vreme, unii din noi crezându-ne puternici şi atotştiutori, am căutat să ne dezrobim de sub ascultarea Lui. Acest păcat spiritual ne-a făcut să cădem în materie şi, în loc de evoluție pur spirituală, am fost sortiți la o evoluție prin forme umane.

Iți răspund că această părere este absolut falsă. Nu există două feluri de evoluții: una în Sfera divină şi alta în sfera creată. Creatorul nu are două măsuri, două metode; El conduce totul după un singur plan. Tatăl nu face excepții, El este unic şi legile Sale sunt unice. Nici o abatere nu este permisă de la legile Sale, care sunt fatale.

Deşi Tatăl are deplină libertate de voință, totuşi El nu hotărăşte o lege în mod arbitrar, din voința Sa suverană, ci o extrage dintr-o experiență. Cu toate că eu sunt copilul Său, chiar dacă sunt un candidat la Divinitate, totuşi nu pot să lucrez asupra materiei din jurul meu, din care să trag o concluzie sau lege, precum o face Tatăl meu, pentru că materia din sfera creată este o materie compusă, pe când cea din Laboratorul Său divin este liberă şi simplă.

Aşadar, în virtutea liberului meu arbitru, nu pot să fac experiențe decât cu materia de aici, din jurul pământului, şi nu pentru a scoate o lege, ci numai pentru a extrage învățăminte. Tatăl ceresc a creat materiile de tot felul pornind de la simplu la compus. Eu, din contră, în studiile mele sunt nevoit să pornesc de la compus la simplu, să analizez materia sintetizată.

Mai-marii noştri de aici ne spun că Sfera divină este plină numai de particule simple, de materie aflată în prima ei stare şi că acolo nu se fac decât diverse combinații ale acestor particule libere.

Imediat ce Tatăl a creat o materie compusă, o trimite în sfera creată. Prin urmare, orice fel de materie întâlnită în univers este materie compusă. Chiar fluidul cel mai simplu e o asociație de particule şi nu o materie simplă.

Dorind să cunosc cum a creat Tatăl această materie compusă, fie ea chiar şi fluidul cel mai simplu, sunt silit să-l desfac, să-i analizez elementele componente. Dar făcând această operație - inversă celei făptuită de Creator - încalc legea Lui, îmi atrag răspunderea Legii divine, fatale, care

glăsuieşte răspicat: „ Cel ce strică ceea ce Eu am creat, acela va suferi”. Da, ştiu că prin opera mea produc o perturbare sau anarhizare în materia divină; cu toate acestea, în dorința de a mă instrui şi în virtutea liberului meu arbitru, caut să o descompun în particulele sale primare, să o desfac în elementele inițiale din care a fost compusă.

Noi, duhurile ajunse la gradul de a şti să facem asemenea experiențe înalte de fizică şi chimie cerească, am reuşit să aflăm cum a făcut Tatăl materia compusă în Laboratorul Său. Dar cu această ocazie am constatat un fapt nou: imediat ce materia compusă a fost descompusă, se adună şi se recompune la loc, în mod automat, grație legii, grație memoriei ce o are de-a reveni la starea dată de Creator.

Ca să studiez materiile din universul creat, nu-mi rămâne decât să mă întrupez. Cum materia trupului este vie şi sensibilă, toată sensibilitatea ei îmi va fi transmisă şi mie, duhului. Ca spirit, voi înregistra orice experiență suferită de trupul meu, şi voi învăța o lecție. Dacă îmi rup un picior, îmi ard o mână, îmi îmbolnăvesc un organ intern, cu alte cuvinte orice i se va întâmpla trupului meu, voi învăța o lecție nouă, înscrisă în spirit. De asemenea experiențe are nevoie orice spirit, dacă vrea să evolueze, dar toate cer durere. De la materia cea mai densă a trupului meu voi trece la experiențe cu materia corpului meu fluidic şi, treptat, Ta fluidele cele mai simple din natură. Am plecat de la compus şi am ajuns la simplu.

Materia primă, simplă, din Laborator, a fost şi este mereu lucrată de Tatăl nostru Creator, care are un corp simplu şi unic. Din această materie unică ne-a făcut Creatorul şi pe noi, dar pe când Tatăl este format din trei particule sferice, alăturate una de alta, pe noi ne-a făcut tot din trei sfere, dar le-a lipit una de alta. O particulă de voință, una de memorie şi alta de inteligență.

Prin urmare, scânteia mea este o inteligență creatoare, o voință mobilizatoare şi o memorie înregistratoare.

Pentru a crea materia, divinul Creator pune în joc Voința Sa şi combină în fel şi fel de chipuri particulele libere din Laborator, precum şi rezultatele lor.

Ca să ajung şi eu din spirit simplu un Lucrător divin, ca şi Cei aflați în Laborator, trebuie să devin aidoma Divinității, adică cu cele trei particule - voință, inteligență şi memorie - alăturate. Tatăl este unic, adică o singură ființă, nu trei sfere lipite, ci trei sfere una lângă alta. Divinii Săi Lucrători sunt şi ei formați tot din trei sfere alăturate. Nici marele nostru Guvernator solar nu este format din trei sfere alăturate, ci tot din trei sfere într-una, alipite, ca şi la mine.

Lumea Laboratorului este formată dintr-o infinitate de Lucrători divini, care, sub ordinele Tatălui, pregătesc din materia primă materiile compuse, trimise apoi în sferele create pentru a forma sori, comete şi planete.

Prima mea particulă este inteligența, prin care raționez, judec, ea fiind producătoare de idei. Când inteligența mea nu funcționează, nu produc nici o idee. Ideile se arată sub formă de lumini sau fulgere electrice extrem de mici. Scânteile, fulgerele fiind idei, inteligența mea se descarcă de electricitatea pe care o posedă. Cu alte cuvinte, ideile sunt foițe electrice. Dar să nu confundați electricitatea voastră casnică cu electricitatea ideilor emise de inteligența unui duh.

Din momentul în care cuget, când inteligența mea lucrează, emit idei, adică proiectez din scânteia mea fulgere electrice. Dar tot cugetând, emițând idei, eu ar trebui să mor. Nu se întâmplă acest fenomen, pentru că în aceeaşi măsură în care emit, absorb particule-idei din spațiu.

Ideile mele nu le proiectez la întâmplare, ci, când judec, de regulă le dau o direcție către un spirit prieten. El ascultând, primeşte în sânul său particulele de inteligență, fulgerele electrice emise de mine, le înțelege şi apoi îmi răspunde. La rândul său, „vorbind” şi el, sejdescarcă de forțele sale electrice, care vin spre mine, intră în mine şi astfel mă încarc din nou. În acest fel se menține echilibrul corpului meu.

Există cazuri când emit o serie de idei de ordin general, fără o destinație personală. În acest caz, ideile ies din corpul meu duhual, izbesc fluidul din mediul în care trăiesc, produc în el unde şi prin aceste unde se răspândesc. În acest caz ideile se răspândesc sub formă de raze. Dar spațiul fiind plin de asemenea particule-idei, le absorb şi-mi refac corpul meu inteligență.

Inteligența cunoaşte legile divine, deoarece acestea au fost înscrise, în linii generale, în materia-memorie a spiritului. Nefiind raționalizate de inteligență ele se numesc instinctuale.

Materia-memorie este un fluid universic unde se întipăresc toate experienţele Divinităţii. Eu fiind alcătuit din inteligenţă sau viaţă vie, din voinţă producătoare de mişcare şi din memorie - tipar divin sau carte veşnică, îmi menţin forma dată de Părintele meu.

Eu funcţionez astfel: inteligenţa propune, apoi memoria dispune, după care intervine voinţa, fransformându-mi ideile interioare în fapt. De exemplu, inteligenţa mea spune: Ucide! a doua parte a fiinţei mele - memoria - spune: Tatăl, legea Lui nu permite crima! Iar la urmă intervine voinţa sau liberul meu arbitru care hotărăşte să fac sau nu acel fapt. Din armonizarea sau nearmonizarea acestor trei factori, independent unul de altul, se naşte concluzia: fericire sau nefericire. Într-adevăr, în cazul când concluzia va fi conformă cu legea, va urma fericirea mea interioară, iar dacă va fi în contradicţie cu legea, voi simţi o nefericire.

Instinctiv, memoria ştie că uciderea - sau alt comandament - este oprită. Chiar în memoria celui mai înapoiat sălbatic se află instinctul de a nu ucide, şi totuşi canibalul este forţat de necesitatea fizică - foamea - să ucidă. În interiorul său adânc are teama instinctivă de a ucide şi numai foamea neînduplecată îl face să calce ceea ce conştiinţa lui interioară îi recomandă să nu facă.

Păzirea legilor divine aduce după sine fericire, iar încălcarea lor, nefericire, pedeapsă tradusă prin căderea spre materia mai densă. Cu cât experimentăm în contra legilor divine, cu atât ne îngreunăm şi cădem mai adânc, spre centrul materiei create.

Spiritul mai evoluează în acest caz? Desigur că evoluează, dar numai prin nefericire.

Evoluţia nu are nici o legătură cu fericirea sau nefericirea.

Templul ştiinţei cereşti

Trupul omenesc este astfel creat, ca spiritul cufundat în el să se creadă a fi una cu trupul. De ce acest lucru? Deoarece Divinitatea, în marea Ei înţelepciune, a dorit ca pe Pământ studiile să se facă pe două căi: 1. prin simţurile psihice - capabile să aprecieze materia psihică; 2. prin simţurile trupeşti - în stare să examineze materia fizică şi fenomenele din sânul ei.

Trăind doar o viaţă spirituală duhul nu ar avea posibilitatea să examineze materia fizică a pământului. Prin urmare, duhul trebuie să fie o dată liber, iar altă dată - coborât în sânul materiei terestre.

Dacă un om ar purta de mic, toată viaţa sa, ochelari roşii, el nu ar cunoaşte aspectul naturii văzut cu ochii liberi. El ar vedea lumea, dar sub un alt colorit. Tot aşa duhul liber vede şi el lumea materială a pământului, dar nu cu ochi trupeşti, ci cu vederea psihică, cu o oarecare alterare a realităţii fizice văzută de voi. Iată de ce acelaşi duh trebuie să trăiască şi în forme pământeşti, pentru a compara cunoştinţele entităţilor spirituale cu cele ale oamenilor trupeşti. Prin urmare, există două forme de viaţă: 1. de duh liber în spaţiul ceresc; 2. de duh întrupat la viaţa planetară.

Deşi noi plutim în jurul vostru cu miliardele, lumea trupească nu are cunoştinţă de noi. De ce? Pentru că aşa a voit Creatorul nostru, ca fiind eterici să rămânem invizibili omului trupesc. Dar cu toate acestea, tot Creatorul a voit ca un număr foarte mic de oameni să ştie de noi, de existenţa noastră. În acest scop, ne-a permis să dovedim acestei minorităţi existenţa noastră. De aici selecţionarea şi adunarea anumitor persoane - pentru a forma un cerc psihic. Însă aceste cercuri sunt şi ele gradate. Ceea ce se poate da şi proba cercului B, nu se poate spune cercului A, şi aşa mai departe.

Deasupra tuturor acestor cercuri, noi formăm un grup de oameni, constituit din spirite întrupate din zonele superioare ale Pământului, pentru a face cu ei înalte studii cereşti. Dar pentru a le destăinui tainele divinului Tată, le cerem jurământul - ca pe timpul vechilor egipteni sau indieni - că nu vor divulga cele comunicate de noi. O dată constituit acest mic cerc de revelaţie, îi vom da din comorile cereşti, ce vor cuprinde probleme morale, sociale, politice, religioase şi ştiinţifice. Anticii cereau pedeapsa cu moartea pentru cei care divulgau asemenea secrete, pentru că îşi dădeau seama de gravitatea acestei fapte.

Vrem ca cei aflați în cercurile noastre de revelație, spirite superioare întrupate, să nu stea în întunericul trupului, ci să fie propagatorii credinței şi ştiinței cereşti, precum şi a legilor morale. În diferite locuri sunt necesare câteva faruri care să lumineze Adevărul în bezna vieții trupeşti. Aceşti oameni sunt chemați să aducă anumite corectări ştiinței oficiale, greşită în cea mai mare parte, deoarece omul a văzut şi judecat numai prin mentalul său concret, fără să aibă în vedere factorul numit eter, care joacă un rol covârşitor în toate fenomenele produse în jurul vostru.

Acestui cerc de inițiere îi cerem o anumită conduită în lume şi o rigurozitate, obiectivitate şi exactitate în cercetare. Să asculte cele comunicate de noi, dar, să le verifice, pe cât le este posibil. Recomandăm cu stăruință să nu se entuziasmeze, să nu adopte cu uşurință cunoştințele primite de la noi şi să le recepționeze ca fiind cel mai mare dar acordat unui muritor. Aceasta este atitudinea unui adevărat savant. Cerem ca ei să învețe prin comparație şi să aştepte ca timpul să confirme ideile noastre. De asemenea cerem ca un astfel de cerc să fie format din persoane puține, culte şi mai presus de toate morale, oameni reținuți, iar nu palavragii, pentru că marile Lumini cereşti nu pot sta de vorbă cu persoane neserioase, nestudioase.

Atât în lumea noastră, cât şi în lumea voastră, există duhuri care sunt adversari hotărâți ai legăturilor noastre permanente cu cei de pe pământ. Un asemenea duh se va prezenta la un cerc format din tot felul de persoane, pregătite şi nepregătite, dându-se drept Domnul Isus. El nu o face din grandomanie, ci cu un anumit scop, fiind unul din adversarii răspândirii doctrinei noastre şi a ideii existenței noastre printre pământeni. El urmăreşte discreditarea acestor persoane în lumea lor şi în acelaşi timp, în mod indirect, discreditarea întregii noastre mişcări.

Trebuie să fiți foarte circumspecți, fie şi numai în a afirma existența lumii noastre. Noi avem nevoie numai de insule, nu de oceane de credincioşi, şi în special nu avem nevoie de obsedați şi exaltați, căci aceştia sunt stăpâniți de duhurile materialiste, adică de duhurile contrare, care au adoptat teza materialistă a filosofilor noştri cereşti.

Trebuie să se ştie că Divinitatea a făcut în lume totul pereche, două principii contrare una alteia. Numai prin acțiunea lor opusă lumea materială şi spirituală învață şi merg spre progres. Progresul cere existența a două păreri - principii - contrarii. Astfel, în secolul trecut au coborât pe pământ forțe cereşti care aveau rolul, în special, de a fi propagatorii celui mai-aprig materialism. Acum au coborât forțe cu misiunea de a propaga spiritualismul, ca o contrapondere a materialismului de ieri şi de azi.

Maestrul ceresc A, cu toată ceata lui de miliarde de spirite, a adoptat teza X. Maestrul B, egal în evoluție cu A, a adoptat împreună cu adoratorii săi teza contrarie Y. Aceşti doi erudiți sunt prieteni buni, forțe egale şi de acord cu privire la toată ştiința şi legile cereşti, dar pentru a contribui la evoluția duhurilor de sub ei, au primit misiunea, de la mai-marii lor, să adopte două teze diferite. Unul - o teză materialistă, iar celălalt - teza spiritualistă, fiecare putând lua oricând locul celuilalt, deoarece cunoaşte la perfecție şi teza contrară. Ca duh, Hegel ştia bine adevărul, dar se obligase ca atunci când va fi om trupesc, să fie un înverşunat adversar al celor ce vor susține că există suflet, că există duhuri şi viață veşnică, se obligase să susțină teza materialistă. Acum venim noi să dominăm cu experiențele şi ideile noastre teza spiritualistă. Aşadar, totdeauna trebuie să existe pe pământ foc şi gheață, pentru a se menține lupta ce duce la progres.

În alte vremuri a fost necesar ca savanții noştri cereşti să sălăşluiască printre preoții religiilor. Acum ştiința pământului cere ca savanții Cerului să se nască în lumea cultă, printre laicii pământului. Cu această ocazie, fac cunoscut că într-un veac se întrupează mai multe spirite care au adoptat pe pământ ideea de luptă a materialismului. Într-un alt veac, se întrupează mai mult duhuri care au misiunea să lupte pentru ideea spiritualistă. Prin urmare, când unii, când alții vor domina cu ideile lor omenirea terestră.

Noi lucrăm pe tot pământul pentru formarea Templului ştiințific al Adevărului revelat - Templul Marelui Adevăr. Idealul nostru este ca în fiecare țară, în fiecare mare oraş să avem un templu unde şă se facă ştiință şi experiență, adică studii şi cercetări în domeniul parapsihologic, cu aplicarea lor. În acest templu să existe o sală de conferințe publice şi o mare bibliotecă publică, de unde lumea să primească ideile cereşti, studiul vieții, al naturii şi duhurilor din tot universul.

Dorim ca omul luminat prin ştiinţa cerească să nu mai fugă de casa Domnului şi să nu mai creadă că se poate lipsi de rugăciune şi ajutorul celor din Ceruri. În fine, vrem ca cele scrise în cărţile sfinte sa nu mai fie doar crezute, ci şi probate.

Este posibilă evoluţia entităţii spirituale în Cer, fără să se întrupeze?

Dragă frate, îmi pui această întrebare deoarece eşti în interiorul trupului tău, care te înconjoară cu neştiinţa lui. După moartea biologică sau în timpul somnului, când devii duh liber, tu ştii că nu este posibilă doar existenţa cerească, pentru că evoluţia cere ca orice duh să facă şi studii planetare. Or aceste studii solicită neapărat întrupări repetate. Cu altă ocazie am afirmat că Divinitatea nu are două măsuri, Ea conduce lumile create după un singur plan. De ce ar face excepţii cu anumite duhuri, ca ele să nu facă şcoala vieţii de om trupesc? Creatorul a stabilit legi şi ele se aplică tuturor.

Ni s-a dat ordin şi o ceată de fraţi cereşti, din planul divin al Pământului, te înconjurăm şi prin tine vrem să luminăm şi pe alţii. Prin urmare, nu putem să-ţi spunem decât adevărul. Iar răspunsul la întrebarea pusă este: în primele timpuri ale ascensiunii lor infinite, toate duhurile trebuie să îmbrace mii şi sute de mii de ani haina trupească a acestei planete, precum şi a tuturor gradelor de planete risipite- în spaţiul infinit al universului.

- Dar oare toţi spiritiştii din lume, toţi ocultiştii, masonii, teosofii, cabaliştii etc. primesc în şedinţele lor, de la fiinţele invizibile, numai adevărul?

- Îţi răspund categoric că nu.

- Cum se poate?

- Există spirite forţate să spună minciuni.

- Dar cine le forţează?

- Evoluţia şi mentalitatea ascultătorilor.

Să presupunem că avem înaintea noastră un bigot, sau chiar slujitorul unui cult oarecare. Nici un spirit nu va îndrăzni să-i tulbure ideile de bază şi deci îi va vorbi în conformitate cu credinţa sa religioasă. Preotul creştin va fi convins că nu există o religie superioară religiei sale, rabinul crede că religia lui este cea mai ştiinţifică şi aşa mai departe. Cum să le spunem acestora adevărul pur, şi anume că Divinitatea-Christ şi Divinitatea-Iahve[1] este una şi aceeaşi Entitate divină. Omul nu poate concepe că pe măsură ce omenirea se înalţă în înţelegere apare şi necesitatea creării pe pământ a unei noi religii. Cum să spui budhistului, mozaicului, creştinului etc. că religia viitorului va fi o religie generală pe tot pământul? Va exista o religie universală, religia tuturor miliardelor de planete, religia adevărurilor ştiinţifice cereşti.

Însuşi Divinul nostru Guvernator solar a spus-o în ultima Sa întrupare: „Voi trimite Duhul Adevărului, care să vă spună şi să vă lumineze". În baza acestei promisiuni, noi, duhurile superioare ale Pământului, am primit ordin să difuzăm adevărurile referitoare la opera Creatorului.

Examinând adevărurile spuse la fel pe tot pământul, şi comparându-le cu cărţile diferitelor voastre religii, veţi constata o nepotrivire şi atunci se va naşte în mintea voastră, întrebarea: „De ce această nepotrivire? Cum, vechii mediumi-scriitori au primit de la comunicanţii lor cereşti informaţii neconforme cu Adevărul?"

Ei nu au fost induşi în eroare, ci comunicările date erau conform evoluţiei lor de atunci, şi mai ales s-a avut în vedere lumea căreia erau destinate acele comunicări. Totdeauna profesorul predă cunoştinţe conform gradului de înţelegere al elevilor săi.

Prin urmare, duhurile predau adevărul numai în măsura evoluţiei auditorului lor. Iată înţelesul ideilor mai înalte ale comunicărilor de azi, faţă de cele scrise şi vorbite în timpuri îndepărtate. În plus, să nu se uite că, am afirmat cu toţii, din diferite interese, aceste vechi scripturi au fost alterate.

Interesul material şi Adevărul nu pot sta la un loc. Religia viitorului va fi o religie ştiinţifică, lipsită de preocupări de ordin material. Adevărurile din planurile divine nu se pot împăca cu materialismul planului de jos. Când s-au întrupat pe globul nostru pământesc, conducătorii divini nu s-au interesat de bunurile pământului.

Am făcut o mare digresiune şi acum revin la subiectul iniţial.

După cum nu poți semăna anumite semințe în orice pământ, tot aşa nu poți semăna anumite idei în orice om. Trebuie să-i dai omului numai adevărurile potrivite cu gradul evolutiv al spiritului său.

Unui duh întrupat i-a venit în minte întrebarea pusă de tine: „Există spirite care au evoluat în Cer, fără să se întrupeze?" Duhul comunicant, conform regulii stabilite la noi, i-a dat un răspuns ce nu corespundea Adevărului. „Cum se poate - vei spune iarăşi - spiritele mint?" Eu îți răspund că uneori, neputând, nefiindu-le permis să spună Adevărul, deoarece n-o permite evoluția celui care întreabă, spiritele spun un neadevăr. Apoi să nu se uite că la grade mici de spirite întrupate, vin duhuri mici şi acestea spun atâta cât ştiu; duhurile tinere sunt mai neştiutoare, necunoscând înaltele adevăruri. De unde să spună dacă nici ele nu ştiu?

În lumea cerească există o axiomă: Legile divine nu permit excepții. Niciodată şi nicăieri în univers nu s-a văzut o excepție. Încălcarea unei anumite orânduiri atrage după sine automat pedeapsa, suferința şi mai apoi supunere oarbă. De multe ori în existența mea am încălcat legea, uneori inconştient, dar de cele mai multe ori conştient. Am făcut-o cu scop de experiment, să văd ce se va întâmpla, să văd efectele faptei mele, dar întotdeauna am suferit. Am învățat că cel ce încalcă legea divinului Creator trebuie să plătească prin suferință.

Iată un capitol asupra căruia mai toate duhurile fac experiențe, capitolul uciderii. Legea divină spune: Să nu ucizi! Dar nu dă nici un motiv, nu ne luminează, pentru ce să nu ucidem.

Duhul îşi zice: „Prea iubitul meu Tată Creator nu este aici ca să mă vadă, sau să-L întreb de ce şi cum. Ia să ucid."

[1] YHVH - Tetragrama Havayah, considerată numele de nespus a Divinității. Evreii nu pronunță acest nume, înlocuindu-l cu Adonai, când îl întâlnesc în Tora. Pentru cabalişti tetragrama YHVH reprezintă mai mult decât numele Divinității, fiind considerată formula cheie pentru descifrarea şi înțelegerea tainei sferei create. Tetragrama YHVH exprimă Cuvântul, omul creat după chipul şi asemănarea Domnului. Divinitatea se manifestă prin întruparea Cuvântului, a Verbului. Astfel Havayah devine Ieşua (Isus), Divinitatea asumându-şi natura umană, devine fiul omului, pentru ca în finalul misiunii Sale să revină în slavă pe Tronul Său. Tetragrama frântă la mijloc este reunită prin (şin) - focul generator şi subtil, vehicolul vieții nediferentiate, mediatorul universal care permite întrupările, coborârea spiritului în materie. Ieşua (Isus) reprezintă întruparea Cuvântului.

Duhul a fost creat să nu creadă tot ce i se spune şi apoi el este doritor să experimenteze şi să vadă ce se va întâmpla dacă ucide, căci numai experiența te învață, numai aşa evoluezi. Deşi în pravila penală a țării se spune: „Cel ce ucide merge la ocnă", în primele timpuri ale existenței sale, neavând conştiința pe deplin luminată, duhul uman ucide. Tu, eu şi mulți am trecut prin aceste greşeli, pe alte planete, în urmă cu multe sute de mii de ani. Acum te îngrozeşti la ideea uciderii şi a vieții de ocnaş. Pe omul inferior nu-l sperie mediul ocnei şi el încalcă legea terestră, dar mai presus de ea, încalcă legea cerească, şi ucide pentru că aşa îi dictează neştiința. Va ucide într-o viață, şi va suferi; va ucide iarăşi, în altă viață, şi iar va suferi. Atâta va suferi din viață în viață, încât odată i se va întipări în spirit raportul dintre ucidere şi suferință, dintre încălcarea legii şi pedeapsă. Când citiți legea divină: Sa nu ucizi, sunt sigur că la cei mai mulți le fuge gândul la faptul să nu ucidă un om. Totuşi, legea Cerurilor glăsuieşte: Nu ai voie să ucizi nici o vietate. La care veți spune mai toți: „Auzi, frate? nici o vietate. Cum se poate? Să nu am eu voie să mănânc un iepure, un pui fript, un antricot sau un muşchi fraged? Ce, aceste animale sunt frați de-ai mei? Sunt oameni? Ori posedă, cum spun brahmanii, vreun spirit de om condamnat să se facă bou, oaie, găină etc, pentru vreo greşeală de-a lor?"

Nu, răspund eu. O asemenea metempsihoză, o asemenea retrogradare a spiritului uman nu are loc niciodată. Dar să ştiți că nici sfinții voştri brahmani nu sunt mincinoşi sau neştiutori, ci ei au alterat voit Adevărul, ca să îngrozească pe omul simplu, neevoluat, să-l sperie, ca nu cumva să-şi mănânce fratele decedat şi reîntrupat în drăgălaşul şi blândul mieluşel de pe lângă casa lui. El nu a mințit, ci numai l-a speriat, deoarece cunoştea ce spune pravila cerească: Nu vei ucide, porunceşte Domnul Dumnezeu, Creatorul tău. Iar rabinul, alterând legea divină, adaugă: „Căci de nu, în mânia Sa, Domnul Cerurilor te va pedepsi". El nu minte, ci exagerează, alterează Adevărul, numai ca să-l sperie pe iudeu, şi astfel să-l salveze de la urmările uciderii, de la pedeapsa cerească.

Adevărul adevărat al acestui comandament este: Nu ucide nici o vietate. Omul va fi pedepsit când va ucide o vietate din plăcere sau pentru a-i consuma carnea. Însă omul poate ucide lupul, pentru apărarea sa şi a animalelor sale. În acest caz nu este ucidere, el nu încalcă legea. Dar dacă se va apuca, să mănânce din carnea panterei sau a leului care l-a atacat, situaţia se schimbă: încalcă legea şi va fi pedepsit.

- Dar cum, frate? eu n-am văzut ucigători de animale, vânători sau măcelari pedepsiţi.

- Da, e just, n-ai văzut în lumea ta trupească, dar când vei veni la noi, îi vei vedea pe toţi cei ce au ucis animale că îşi iau pedeapsa.

- Numai cei ce ucid primesc pedeapsa?

- Nu, ci chiar şi cei ce n-au ucis - dar au mâncat din carnea unui animal ucis - fac un păcat şi deci vor avea partea lor de pedeapsă.

Pedeapsa soseşte uneori chiar în viaţa voastră trupească. Urmăriţi paralel doi oameni: unul vegetarian - din voinţă sau nevoie, iar altul se îmbuibă numai cu cărnuri. Veţi vedea clar că unul este plin de sănătate şi ajunge până la adânci bătrâneţi, iar cel carnivor este mereu lovit de boli şi viaţa lui este chinuită. Chiar medicii pământului au observat acest lucru, şi de multe ori, mai ales în caz de boală, recomandă un regim vegetarian. Microbii şi bolile se ţin pe lângă cei cu alimentaţia carnală. Nu e pedeapsă aceasta? Ba da, pentru că au mâncat din trupul fratelui lor mai mic, care aşteaptă ca în veacurile nesfârşite, pe alte planete, să fie avansaţi la rangul de duh-uman. Vegetarianismul produce o anumită imunizare împotriva microbilor diferitelor boli. M-am pierdut din nou în digresiuni, dar şi acestea sunt importante. Acum însă revin la subiectul de azi: existenţa unor spirite care nu s-au întrupat.

Există spirite care de când a fost creat Pământul, de multe miliarde de ani, nu s-au mai reîntrupat deloc, pentru că au terminat de mult orice şcoală planetară umană din acest univers. Aceştia sunt îngerii.

Trebuie să faci deosebire între o întrupare făcută în vederea învăţării a tot ceea ce priveşte materia şi forma de viaţă a unei planete, şi întruparea făcută din milă pentru fraţii tăi mai mici, coborând în mijlocul lor pentru a-i lumina. O asemenea întrupare a făcut-o de multe ori însuşi Guvernatorul nostru planetar, făcându-se om pentru a determina anumite curente de idei printre oameni. De asemenea, Divinitatea noastră solară s-a întrupat de multe ori, din Iubire pentru copiii Săi neştiutori. Pentru lumina, puterile şi înţelepciunea Sa, o asemenea întrupare este mai mult decât o misiune - este un martiraj.

Prin urmare, nu există, nu a existat şi nu va exista niciodată duh-şcolar al lumilor planetare, care să stea în atmosfera fluidică a Pământului fără să fi făcut vreo întrupare.

În preajma Pământului, în zonele lui cele mai sublime - zona divină - există spirite care mai au încă de făcut şcoala vieţii trupeşti, dar există şi spirite - îngerii - care au terminat de mult evoluţia lor trupească, pe planete dispărute de miliarde de ani. Cu toate acestea, când primesc ordine, îngerii se fac şi ei oameni trupeşti ca şi oricare om, în vederea îndeplinirii unei anumite misiuni. Dar mai presus de misiunea lor este pilda, exemplul lor de răbdare, smerenie şi abnegaţie, supunându-se la privaţiuni şi nedreptăţi, la suferinţă trupească. Văzând pe străluciţii lor superiori trăind cu smerenie sub asprimea vieţii trupeşti, duhurile mai mici, prind curaj şi cer întruparea în vederea avansării lor spirituale. Ele ştiu că îngerii au fost odată simpli oameni, asemenea lor; înţeleg legea divină care cere oricărui duh să treacă prin şcoala amară a întrupării. Scăpare, excepţie nu există nicăieri în univers.

Duhul-copil

O axiomă a Cerurilor noastre este şi aceasta: Divinitatea nu a făcut nimic inutil. Totul are un rost în natură. De câte ori Divinitatea a creat ceva nou, a stabilit şi legea sa corespunzătoare.

Printre numeroasele Sale legi este şi legea evoluţiei duhului şi a materiei. Dar de felul cum se face această evoluţie nu s-a ocupat şi nu se ocupă Creatorul. Divinitatea nu a lămurit misterul evoluţiei - de ce să evoluezi şi cum să evoluezi mai repede - nescriindu-l în nici o lege. Bietul duh a

vrut să afle de ce trebuie să studieze şi să sufere, dacă vrea să evolueze. Pentru aceasta, el a făcut apel la divinul său Creator, şi din Sfera divină i s-a răspuns: „Fiule, te-am înzestrat cu inteligenţă, voinţă şi memorie egală cu a Mea. Acum Eu nu mai am timp să Mă ocup de tine. Ca să avansezi îţi recomand să faci apel la judecată, iar raţiunea ta îţi va dezvălui tot ce trebuie să faci ca să cunoşti opera şi legile Mele. Legea o poţi cunoaşte, pentru că e scrisă şi pusă de Mine în tot universul creat. Ea este acolo pentru a te lumina, controla şi ajuta în studiile tale."

Bietul duh înţelege că nu există alt mijloc decât să-şi pună în funcţiune inteligenţa şi voinţa. Dar ce grei au fost primii săi paşi, deoarece nu ştia cum să-şi întrebuinţeze inteligenţa, cum să-şi pună în funcţiune voinţa, mai ales că memoria sa conştientă era coală albă, nu conţinea nici o reprezentare, neavând nici un „trecut". Pentru el nu exista, deocamdată, decât un „prezent".

Acolo departe, în Sfera-Laborator, în casa Tatălui său, duhul-copil venea zilnic în contact cu idei şi numai idei, care nu-i lăsau în memorie nici un semn, nici un tipar, deoarece toate erau idei abstracte, care oricât de definite erau de Cei ce sălăşluiesc acolo, nu-l puteau lămuri, nu-l puteau face să le înţeleagă şi deci să le memoreze.

Trece „timp peste timp" - de fapt nu trece nimic, deoarece timpul se măsoară prin ceva, şi acel ceva acolo nu este decât evoluţie - dar evoluţia duhului pare să nu mai pornească. Trec mereu idei peste căpşorul micului duh şi noua făptură tot nu poate înţelege nimic. „Timpul" trece, dar duhul-copil nu are nici o vârstă, deoarece vârsta se măsoară în capitalul de noţiuni acumulate, idei pe care duhul nu le poate încă înţelege şi fixa în memorie. Trec astfel „mii de ani" şi duhul-copil aflat într-o stare de somnolenţă abia începe să prindă câte o noţiune. E o minune să înveţi o noţiune abstractă, lipsită de o reprezentare concretă. Te îngrozeşti numai când te gândeşti să înveţi ceva ce nu ai văzut deloc.

Printre primele noţiuni acceptate de micul duh uman este ideea existenţei Tatălui său, a Creatorilor auxiliari din Sfera divină şi a materiei prime din care se creează totul. În fine, după ani şi ani de-ai voştri tereştri, când a agonisit un mic capital, duhul uman va fi trimis în lumea creată. El nu poate rămâne o veşnicie în Laborator, pentru că ştiinţa marilor Lucrători divini de acolo este atât de înaltă, încât nu ar putea niciodată înţelege şi învăţa ceva.

Duhul a primit în Sfera divină anumite noţiuni. De exemplu, ştie că există şi alte duhuri-copii, asemenea lui; că marii Creatori de acolo au fost cândva ca şi el; că tot ce se creează acolo este destinat să fie trimis în lume, spre perfecţionare. În fine, a văzut şi s-a convins că toţi Creatorii muncesc necontenit şi se simt fericiţi că muncesc la opera Tatălui lor.

Duhul-copil se convinge că nu poate să mai rămână în Sfera divină, deoarece acolo nu se învaţă cum să „lucrezi", ci numai cum să „cugeti". Cu alte cuvinte, activitatea nu se învaţă prin pură idee, ci prin înfăptuire. De la o vreme, înţelege că tot ce se lucrează în Laborator nu poate să rămână acolo, ci este destinat pentru dincolo, adică în sfera creată, despre care tot aude vorbindu-se. Convingerea duhului-copil se întăreşte când cei întorşi din sfera creată în Laborator, le descriu lucruri şi fapte despre care nu-şi poate face o concepţie, nu şi le poate reprezenta, pentru că nu a fost acolo să le perceapă. Din acest motiv nu poate înţelege şi prin urmare nici memora descrierile şi definiţiile celor întorşi din sfera creată.

Atunci se convinge că locul unde l-a creat Tatăl său este Rai, dar fericit nu este, deoarece se plictiseşte într-un loc unde nu poate face nimic. În plus, auzind de la cei întorşi despre minuni de fapte, fiinţe şi privelişti din lumea creată, se naşte în el dorinţa vie să plece din Raiul Tatălui şi să vină să vadă şi el cum sunt aceste regiuni, stele, comete şi planete pline de tot felul de fiinţe. Doreşte să le vadă şi să înveţe şi el ce este aici, în sfera creată, pentru a ajunge tot atât de ştiutor ca cei întorşi în Laborator şi ca Lucrătorii divini din Sfera divină.

Când s-a convins - de la bătrânii reîntorşi în Rai, ce au în spate miliarde de ani - că numai în lumile stelelor şi planetelor va putea vedea şi pipăi tot ce a auzit, că numai în sânul acestor lumi poate deveni perfect şi fericit, se hotărăşte să plece. Nu i s-a spus că această învăţătură se obţine cu preţul ^suferinţei, şi, asemenea, unui pelerin, pleacă pe un drum lung, ce pare că durează o veşnicie. Începe să cunoască munca, prin lacrimi şi suspine, şi în sudoarea frunţii îşi câştigă pâinea - învăţătura. Aici află imediat de legile divine ale Tatălui.

Iată plecarea lui Adam din raiul biblic. Trăind prin sori, află de legile solare, şi în fine, mai târziu, află şi de legile planetare. Curând înțelege că legea solară este comentariul legii divine, iar legea planetară este regulamentul explicativ, dezvoltat, al legilor divine şi solare.

Din cele spuse, se vede că duhul nu a fost izgonit din Rai, ci a plecat, convins că nu va putea ajunge să cunoască ceea ce ştie Tatăl său Creator - pomul cunoaşterii binelui şi răului - decât învățând tot ceea ce El a creat, toate ideile emise de El în lume, şi că această învățătură nu o poate obține decât vizitând marea Sa împărăție. Şarpele ispititor - duhul ajuns perfect - i-a mai spus că numai aici, în creație va vedea concretizate, într-un fel oarecare, ideile abstracte învățate în Laborator, şi că o primă condiție să devină fericit e să iubească. Or iubirea nu se poate cunoaşte şi învăța decât în creația Tatălui. Aceşti diavoli simbolici i-au vorbit atât de frumos, i-au descris creația Tatălui în asemenea culori, încât bietul duh-copil s-a entuziasmat şi s-a hotărât să pornească la drum.

A plecat, a colindat din sferă în sferă şi aici, în creație a aflat că există o „moarte". Aici face cunoştință concretă cu bunătatea şi răutatea oamenilor, idei de care se vorbise şi le reținuse ca noțiuni abstracte, dar acum le-a văzut şi simțit pe propria sa piele. Aici vede şi se îngrozeşte cum răutatea merge până la uciderea ființelor create de Tatăl. Aici vede aplicându-se legile divine, de care i s-a vorbit în Rai, dar acolo nu le-a înțeles.

Cum ar fi putut bietul duh-copil să ştie ce înseamnă „a ucide", când în Laborator nu a văzut niciodată aşa ceva. Cum era să înțeleagă fenomenele complexe ale compunerii şi descompunerii materiei fizice, când asemenea fenomene şi materii nu existau în Laborator, ele fiind rezultatul procesului de combinări fizice şi chimice a materiilor fluidice compuse din lumile create.

În lumea creată, duhul-copil învață, învață şi disperă învățând. Aici suferă, suferă, până la exasperare, până la revoltă, regretând Raiul pe care l-a părăsit. El vine în conflict cu mediul intelect de aici - divin, solar şi planetar - se revoltă şi încalcă legile divine, solare şi planetare. Vrea să plece din acest iad, dar nu mai poate, şi - încercuit de forțe - duhul cade înfrânt şi vlăguit. Târziu înțelege că nu există altă scăpare decât supunerea, umilința, tnunca din greu, adică să lucreze în via Tatălui divin, pentru propăşirea lui şi a operei Tatălui său.

Miliarde nesfârşite de ani, duhul uman îşi va depăna existența, şi din neputinciosul de altădată va deveni o Foiță creatoare, din neştiutorul de altădată, va deveni atotştiutor ca Tatăl său. Atunci se va întoarce în sânul Tatălui, în Sfera Sa fluidică, în Raiul din care plecase odată, devenind Lucrător divin, Creator de materii şi duhuri, Auxiliar al Tatălui ceresc, în uriaşa Sa operă: Creația.

Rugăciunea poate înlătura legea divină?

Omul nu poate afla Adevărul decât prin destrupare, ori noaptea, când iese puțin din trupul său.

Noi, duhurile superioare, cunoaştem adevărurile Tatălui, după cum voi cunoaşteți că cerul e înnorat sau senin, dar nu le putem spune omului, pentru că am veni în conflict cu ideile lui terestre.

Legile Tatălui sunt universale. Oriunde ne întoarcem privirea nu vedem nici o excepție, nici o abatere.de la legile Sale. Atunci cum o să credeți că legea are.să fie suspendată, prin faptul că voi vă rugați! Dar cu toate acestea, rugăciunea este necesară, pentru că trăind în neştiința vieții trupeşti, nu cunoaşteți cauza suferinței voastre. Constituie o adevărată fericire faptul că se naşte în om speranța că Tatăl îi va asculta rugăciunea şi îşi va suspenda legea. Efectul real al acestei speranțe este că bietul om simte de parcă suferința i s-a mai alinat. E o simplă părere sau iluzie, dragul meu frate, pentru că legea e lege şi cauza trebuie să-şi aibă efectul.

Cum viața terestră este plină de spini, presărată mai mult cu zile negre decât cu bucurii, bietul om neştiutor de legile divine, se roagă şi iar se roagă, ore întregi. Marele nostru Divin, fost Isus, văzând că iudeii înşiră rugăciuni, rostite mecanic, numai din buze, iar nu din adâncul sufletului, a recomandat apostolilor să facă cunoscută oamenilor o scurtă şi concisă rugăciune: Tatăl nostru.

După plecarea divinului Guvernator solar, la această simplă rugăciune s-a mai adăugat câte ceva şi astfel ea a fost alterată. Vedeți de ce nu vă putem comunica Adevărul? Pentru că venim în conflict cu ideile voastre religioase. Dar vă pot spune, în numele Adevărului, că au fost create mai

târziu, din interes material, multe alte rugăciuni, căci interesul predomină în toată viața omului trupesc. Astfel, preceptele divine - simple şi clare - au fost înlocuite cu un pomelnic nesfârşit de rugăciuni.

Noi nu am recomandat niciodată asemenea înşiruiri de vorbe fără rost. Lumea duhurilor de pretutindeni nu se roagă Tatălui ca să-şi suspende legea. Noi nu rostim în rugăciunile noastre cereri, ci aducem Creatorului cuvinte de laudă şi ne exprimăm adorarea şi fericirea procurată de studiul tainelor Sale. Noi nu îi putem cere nimic, deoarece atotînțelepciunea Sa ne-a dat totul ca să viețuim şi să învățăm.

Prin rugăciune vă înălțați sufletul la un înalt nivel vibratoriu, coborând din Cer energii binefăcătoare prin care restabiliți pacea şi armonia pe pământ. Rugăciunea este comuniunea omului cu Divinitatea, este o relație intimă a omului cu Creatorul său.

Cu cât duhul este mai jos pe scara evoluției, cu atât este mai neştiutor de legile divine. După cum un om nu poate cunoaşte toate legile țării sale, tot astfel duhul inferior nu poate cunoaşte toate legile Tatălui, şi încălcându-le din neştiință, constată mai apoi că îşi atrage asupra sa, în mod automat, pedeapsa.

Legea este scrisă în materia-memorie a universului, dar duhul-copil - ignorant - nu ştie să citească în această pravilă cerească. El încalcă legea, neştiind de urmarea ei - pedeapsa. După mii şi sute de mii de ani, după o serie nesfârşită de reîntrupări în suferințe, duhul ajunge să prindă teamă şi respect față de Divinitate şi legile Sale.

Cei mai mari ai noştri le spun: „Copii, siliți-vă să nu mai greşiți şi rugați-vă Tatălui să vă lumineze conştiința.” Nu li se spune că Divinul Tată a făcut legea, că El nu se mai ocupă de cei ce greşesc şi că pedeapsa se aplică automat. Duhul trebuie să ştie doar să implore mila Creatorului. Venit în lumea trupească, el repetă ceea ce a făcut în Cer şi se roagă fierbinte în casele Domnului, ca să-i ierte greşelile. Însă va veni vremea când conştiința îi va spune că oricâte rugăciuni va face, greşeala comisă nu se poate ierta şi că trebuie plătită cândva.

Iartă greşeala semenului tău!

Legea fiind călcată, urmează condamnarea; dar iertarea este şi spre folosul celui greşit dar şi a victimei. Să mă explic.

Dintr-un motiv oarecare, un om îşi omoară aproapele. Victima se pomeneşte sus, în lumea spațială, unde curând îşi dă seama că a fost destrupată din motiv de ură, răzbunare sau pentru a fi jefuită. Atunci, ea se prezintă în fața Juriului şi se plânge de actul suferit şi cere aplicarea legii divine. Juriul recunoaşte că s-a încălcat legea şi cheamă la judecată pe ucigaş, noaptea, când trupul său doarme. În fața faptului de netăgăduit, se dă o sentință prin care ucigaşul este condamnat la o anumită suferință în viitoarea sa viață terestră. Apoi duhul coboară în trup şi îşi desfăşoară viața trupească, mai departe, conform destinului său înscris înainte de a se naşte.

Dar o dată cu pronunțarea condamnării, Juriul intervine pe lângă victimă - entitatea spirituală ce a suferit destruparea prin ucidere - şi o roagă să-l ierte pe nesocotitul său frate. Fiind un duh de un grad mai mic, victima nu înțelege să aplice comandamentul recomandat de Guvernatorul solar: „Să ierți greşeala aproapelui tău!" Ca atare ea se încăpățânează şi refuză să ierte pe cel ce i-a curmat viața terestră. Juriul îi atrage atenția că destruparea s-a făcut conform destinului său, că avea înscris în destin această destrupare - prin uciderea trupului său - deoarece şi ea a ucis în altă viață, şi că ucigaşul a fost doar instrumentul, aplicatorul sentinței Forului Judecătoresc. Prin urmare, nu a fost destrupată la întâmplare şi nici înainte de vreme. Victima răspunde Tribunalului de bătrâni:

Nu-l pot ierta, pentru că m-a ucis. Voi m-ați condamnat la moarte prin ucidere, pentru faptele mele din trecut; dar pe el nu-l pot ierta, deoarece, dacă nu făcea fapta aceasta, voi nu aveați prin cine să aplicați hotărârea voastră de atunci. Nu-l pot ierta, pentru că, în definitiv, şi el a încălcat legea divină.

Iartă, nefericitule - îi spune Tribunalul de bătrâni - pentru că neiertarea ta va crea un fir fluidic între tine şi el şi astfel, în viitor, destinul tău va fi mereu legat de destinul său.

Nu vreau, nu-l pot ierta - spune destrupatul.

Atunci, sărmane duh, vei suferi, veți suferi unul lângă altul, pentru că el se va naşte ca frate sau copil al tău, şi te va amărî şi viața ta va fi un iad. Tu îl vei persecuta, iar el şi mai rău îți va tulbura existența trupească. Amândoi veți suferi, deoarece amândoi sunteți ucigaşi. El te-a ucis pe tine, iar tu ai ucis pe un altul. Iartă-l nefericitule ca să nu fii condamnat să te naşti lângă el şi să fiți întrupați unul lângă altul. Să ştii, fiule, eu, bătrânul acestui divin Tribunal, îți spun că până nu vei ierta, cât timp îl vei urmări cu ura ta, legea solară te condamnă să te naşti vieți nenumărate tot în preajma lui. Iertarea te dezleagă şi te desparte de el. Ura te va lega de el până ce sufletul tău copleşit de suferințe va fi silit de legea solară să ierte. Iartă-l de pe acum, ca să nu mai fie nimic comun între voi. Legea divinului Creator cere condamnare pentru ucidere, iar divinul Său Fiu cere iertare pentru fapta nesocotită a aproapelui tău, pentru a putea evolua mai repede. Ideea de ură şi venin - combătută de noi, conform ordinelor primite de la Fiul solar - nu este o idee de înfrățire, cerută de legile cereşti. Alege iertarea - îndepărtarea voastră unul de altul, ori neiertarea - şi atunci veți fi tot împreună, în amarnice vieți terestre, veacuri nenumărate, până la iertarea voastră definitivă. Nu vezi atâtea exemple în lumea trupească? Nu înțelegi că dacă nu te împaci acum te vei împăca cu el peste veacuri înşirate, căci nu există altă ieşire, deoarece ura uneşte mai puternic chiar decât iubirea? Pe cel ce îl iubeşti îl părăseşti, dacă afli că va fi mai fericit aiurea, dar pe cel ce-l urăşti îl atragi la tine sau te duci după el, oriunde, chiar şi în iad de-ar fi. Fiule, trebuie să-l ierți, pentru că acum ştii că nu este vinovat, el fiind numai instrumentul hotărârii noastre, iar tu acum îți aminteşti destinul la care ai fost condamnat înainte de a te coborî la reîntrupare; destin acceptat când ai rostit cuvântul divin Amin. Aşadar, pentru că el nu te-a ucis din voința lui şi ție nu ți s-a făcut nici o nedreptate, regula cere să vă iertați, pentru a se întrona fericirea pe pământ.

- Aş vrea, dar nu pot, pentru că el a primit misiunea de a încălca legea Tatălui, care spune să nu ucidem.

- Ei bine, duh îndărătnic şi nepriceput, află că tu, în altă viață, l-ai ucis pe acest destrupător al tău. Aşadar, prin fapta lui, s-a împlinit acum legea divină.

În final, înfrânt de argumente, duhul este nevoit să ierte şi astfel s-a rupt lanțul uciderilor reciproce iar prin aceasta s-a făcut încă un pas înainte, spre pace şi progres în viața omenirii.

Despre timp şi spațiu

Azi am venit cu un alt subiect, dar tu ai vrea să-ți vorbesc despre timp şi spațiu.

Cu altă ocazie, am spus că pentru duhurile de pretutindeni, timpul nu există ca ceva concret, el fiind abstract şi relativ. Pentru unii este mai mic, iar pentru alții - incomensurabil.

Între două evenimente, se scurge un timp. Prin urmare, el se poate măsura, determina, dar să-l vezi concretizat în ceva nu se poate. Pământul îşi are unitățile sale de măsură, alte planete le au pe ale lor. Printre altele, sorii se deosebesc între ei şi prin unitățile lor de timp. Zeii din Laborator au şi ei noțiunea de timp, inimaginabil de lung. Numai pentru Tatăl ceresc nu există timp, întrucât pentru El, în conştiința Sa, trecutul, prezentul şi viitorul este una. Ideea de timp este atât de finită, încât putem spune că Tatăl nu o are.

Diferențele de la om la planetă şi de la soare la Sfera divină şi Divinitate ne determină să spunem că prin sine însuşi timpul nu există, deoarece nu poate fi măsurat în mod absolut, pentru că nu are un sfârşit şi nici începutul său nu se poate cunoaşte. Filosofic vorbind, el nu există. Cu toate acestea, voi vorbi câte ceva despre timp.

Voi măsurați timpul cu ceasul, construit să înregistreze ziua şi noaptea în 24 de diviziuni de timp, numite ore. Zilele se înşiră şi formează luni şi ani. Anul este unitatea voastră cu care măsurați o durată mai mare de timp. Dar durata unui an diferă între planetele acestui sistem solar. Planetele mai apropiate de soare au anul mai scurt, iar cele mai îndepărtate au anul mai lung decât al vostru. Atunci te întrebi: există timp? Da, pentru că e o scurgere de vreme între două puncte date. Nu,

pentru că vedem că el este variabil, că cele două puncte, de plecare şi sosire, pot fi din ce în ce mai îndepărtate.

Dar iată un alt fenomen care arată că nu există, în sine, timp. Dacă te duci în Soare - ca spirit - constați că acolo nu există zi şi nici noapte. Neexistând doi termeni de încadrat timpul, pentru mine, sosit acolo, mai există timp? Nu, nu mai există. Dar totuşi, pentru marile Lumini spirituale de acolo, sălăşluitorii acestui astru, există un timp, pentru că ei au anul lor solar, care durează până Soarele face un drum de la periferie la centrul universului, şi de acolo, înapoi la periferie. Cât durează acest voiaj al Soarelui? Deosebit de mult. Atunci, oricât de mare este acest voiaj, existând două repere, rezultă că şi pentru îngerii solari există un timp. În Soare nu există luni şi zile, ci numai două diviziuni de timp - ani şi ore; dar ora lor ține mii de ani de-ai voştri.

Entitățile luminoase solare sunt mari savanți, iar cunoştințele marilor voştri astronomi ar fi o carte de citire pentru clasa a I-a, pe lângă vastele lor cunoştințe matematice şi astronomice referitoare la stele, planete şi universuri. Toată ştiința lor e cuprinsă în uriaşa lor memorie. Cele mai vaste şi complicate calcule le fac atât de repede, cu atâta uşurință, încât ne fac impresia - când vin pe la noi în zonele noastre superioare - că le fac automat.

În zone aflate la o depărtare de sute de mii de kilometri de suprafața pământului trăiesc marii noştri savanți, care nu mai ştiu ce zi, lună sau an au oamenii jos, pe pământ. Datorită preocupărilor lor, pierd din memorie anul omenesc. Când vor să afle ce dată e la un moment dat pe pământ, fac calcule mentale, dar nu bazate pe date pământeşti; căci pe care să le ia ca punct de pornire: anul creştinilor, al evreilor sau al mahomedanilor? Ce înseamnă anul 1936 al creştinilor, când ei au în vedere, de exemplu, data creării Pământului sau a lui Jupiter? Ce să facă aceşti savanți cu erele voastre creştină, mozaică, budhistă etc, când este vorba să calculeze câți ani s-au scurs de când a luat naştere Soarele? Dacă ar fi să traducă în ani pământeşti data naşterii unui sistem solar - de exemplu Sirius, Vega sau Arcturus - ar înşira un număr foarte greu de citit. Pentru înlesnire, pentru prescurtare, îngerii noştri planetari, asemănător angelilor solari, fac aceste calcule în ani solari. În felul acesta, o abstracție numerică indescifrabilă se reduce la un număr lesne de înțeles.

Duhurile avansate ale Pământului sunt capabile - repede şi după un examen sumar - să calculeze câți ani solari au trecut de când un duh oarecare a fost creat în Sfera- divină. Ca punct de plecare în determinarea acestui timp este conținutul ideilor din corpul-memorie al duhului examinat, în raport cu inteligența sa. Acest examen se face prin interogări. Din conținutul ideilor înmagazinate în memoria duhului, savantul ceresc deduce prin calcul mental timpul de când a fost creat acest duh - cu o aproximație de câteva mii de ani.

De la ultima coborâre a divinului Isus pe Pământ au trecut peste 1900 de ani tereştri. Această durată de timp este atât de mică pentru noi, calculatorii miliardelor de ani solari, încât ne face impresia că Domnul nostru a venit azi, căci n-a trecut o zi solară de când El a plecat de aici, adică 24 de ore solare - după voi.

Pentru că noi trăim în jurul acestui pământ, legăm calculele noastre solare şi de pământul vostru, deoarece mereu trebuie să avem în vedere evenimentele de pe suprafața lui. De exemplu, vreau să ştiu când au dispărut ca ființe fizice dinozaurii. Ce aş putea face cu era creştină? Ce să fac cu era lui Moise? Nimic. Nu mi-ar fi de folos nici una, nici alta. Dar făcând calculul nostru, spunem: dinozaurii au dispărut în anul X solar şi la ora Y solară. Iar dacă vrem, putem traduce aceşti ani solari în ani pământeşti, dar ar fi foarte mulți. Aşadar, se poate şti exact, câți ani sunt de când spiritele constructoare au lucrat aici şi au reuşit să facă un anumit tip de dinozaur, şi cât a supraviețuit datorită climatului de arunci.

Acum să vedem ce e cu noțiunea de spațiu.

Picard s-a urcat în atmosfera pământului până la o înălțime neatinsă de altul până arunci3 şi vi s-a părut o distanță enormă. Pentru noi, această distanță nu reprezintă nimic, căci atmosfera voastră se întinde până la aproximativ o sută de kilometri de la suprafața pământului, unde dispare orice gaz, şi de acolo în sus începe materia pur fluidică. Dar şi această distanță e o nimica toată pentru un duh superior, care se înalță până la domiciliul său firesc, la sute de mii de kilometri de pământ.

Ce disproporție enormă există între noțiunea de spațiu a unui om şi a unui spirit! Pentru a vă duce la Paris vă trebuie trei zile cu trenul, dar nouă ne trebuie mai puțin de un minut. Atunci cum

rămâne cu spațiul? Este asemănător cu timpul: o relativitate. Pentru voi, distanța până la Saturn pare uriaşă; pentru noi, dacă ne-ar da voie, am devora această distanță şi curând am fi acolo. Aşadar şi noțiunea de spațiu este relativă.

Prin urmare, spațiul există şi nu există, deopotrivă. Spațiul există pentru cei neputincioşi, şi nu există pentru marile Forțe cereşti. O Divinitate din Sfera divină ar putea străbate imensele abisuri ale cosmosului, până aici la noi, în câteva minute.

Dar dintre cele două noțiuni: timp şi spațiu, spațiul este ceva mai concret, fiind circumscris în forme. Aceleaşi cauze au produs şi timpul, şi spațiul, dar ele au efecte diferite. Toate ideile abstracte au pornit din Laborator, dar o lege divină ordonă ca orice idee abstractă să fie transformată în idee concretă, în faptă, în acțiune.

Conform acestei legi, ideea de spațiu - emisă în Laborator - trebuie să aibă o înfăptuire în lumea creațiilor fizice, realizându-se în forma ființelor, planetelor, stelelor şi universurilor. Chiar ideea în sine are o formă. Ideea cea. mai abstractă trebuie să aibă o formă. Prin emiterea unei idei lipsite de formă, s-ar încălca legea divină şi urmarea ar fi o suferință.

Orice idee cuprinde în sânul ei viață, o forță creatoare. Viața a purces de la Creator; El a conceput viața sub formă de idei, pe care le-a transformat în creație. Spiritul este fiul divinului Creator; dar pe când Tatăl transformă forma-idee în creație, spiritul nu ştie cum să mânuiască ideea ca să o transforme imediat în creație.

Pe pământ oamenii transformă ideile lor în acțiuni asupra materiei fizice. Ei nu ştiu să lucreze cu ideile asupra fluidelor care îi înconjoară. Dacă ar cunoaşte mânuirea lor, ar face „minuni”.

Spațiul are o formă, şi încă o formă cât se poate de reală. Când zici „spațiu”, spui. o idee, iar ideea - ca orice idee - are o formă pe care o putem transmite la distanță prin vibrații.

Trec acum la o altă ordine de idei, pentru a-ți vorbi despre fluide.

Voi trăiți în lumea sunetelor, a undelor aeriene. Noi trăim în lumea vibrațiilor-forme, adică în lumea unde nu vibrează nici sunete, nici lumină. Pretutindeni în lumea noastră există vibrații de forme, de la cele mai concrete, cum ar fi trupul tău actual, până la formele cele mai abstracte: verb, adjectiv, adverb şi aşa mai departe. Noi nu avem ochii voştri, să vedem cum vedeți voi. De asemenea, nu avem urechile voastre, cu care să auzim ceea ce auziți voi. Noi avem un singur simț, un simț general, al cărui organ este întregul meu corp fluidic. Neavând ochi de văzut lumina solară, pentru noi nu există această lumină, care este o creație a ochiului vostru. Deşi nu avem ochii şi urechile voastre, totuşi suntem fericiți, pentru că vedem şi auzim.

Dar cum vedem şi auzim noi? Dragul meu, noi auzim cum curge apa, auzim zgomotul roților de tren, auzim vuietul valurilor ce se sparg de țărm etc. Aşadar, grație corpului nostru spiritual, auzim şi vedem ceea ce auziți şi vedeți şi voi. Acest auz şi văz spiritual este la fel în tot universul.

Simțul unic al nostru pentru auz, văz şi simțire este impresionabil numai de undele vibrațiilor eterice. Omul emite sunete când vorbeşte cu un altul. Dar fie că gândeşte, fie că vorbeşte, involuntar, el va emite forme în vibrație. Aceste forme vor circula prin eterul înconjurător. Noi, duhurile, vedem aceste forme, prin faptul că vibrațiile lor intră în corpul nostru fluidic, iar spiritul le vede şi - lucru ciudat pentru voi - avem impresia că le şi auzim.

Prin urmare, există deosebiri între percepția unui duh liber şi a unui duh întrupat, deoarece noi vedem toate formele, dar le şi auzim, pentru că vibrațiile lor se transformă în sunete psihice. Noi, duhurile, mai avem facultatea ca o dată ce am primit o formă şi am înțeles-o, să o transformăm într-o idee omenească, adică o îmbrăcăm într-un cuvânt sonor, şi din idee spațială facem un cuvânt omenesc, într-o limbă terestră - română, franceză, italiană etc. Sub această formă ideea nu mai este cunoscută decât de cel ce cunoaşte limba respectivă.

Aşadar formele sunt generale, unele şi aceleaşi în tot cosmosul.

Văzul, auzul şi simțul duhului

Acum să-ți vorbesc şi despre fenomenul intim al auzului şi văzului nostru.

Frunzele unui copac tremură din cauza vântului. Frecarea aerului de ele produce un fâsâit particular, perceput de urechile voastre ca o formă specială de zgomot. Voi spuneți că acest zgomot a sosit sub forma „undelor” la urechea voastră, a pus timpanul în vibrație, nervul auditiv a transportat vibrațiile pe cortex, unde s-a înregistrat zgomotul şi a fost transformat în senzație de sunet. Aşadar, voi credeți că zgomotul s-a produs în exterior, iar senzația în interiorul sistemului cerebral. Pe noi ne amuză această părere a voastră. În realitate, în exterior nu s-a produs decât o vibrație, iar percepția vibrației, a zgomotului, s-a produs în spirit.

Când se produce un sunet, un zgomot, credeți că numai aerul vibrează. În realitate, vibrează şi fluidul din sânul său. Urechea recepționează aceste vibrații eterice care fac să vibreze timpanul urechii; prin nervul auditiv vibrațiile eterice se scurg până în sistemul cerebral, de unde prin dublul eteric al acestuia şi apoi prin perispirit ajung până la scânteie sau spirit, care le vede forma.

Acesta este mecanismul auzului la voi. La noi, rolul nervului auditiv este jucat de fluidul care îmbibă aerul vostru.

Din cele spuse mai sus reiese că aerul nu face nici un zgomot, ci numai se mişcă şi că, o dată cu el, vibrează şi eterul care transportă vibrațiile respective în interiorul meu, până în fața spiritului. Freamătul frunzelor nucului din fața ta o percepem sub forma unei corzi în vibrare sau ca valurile unei ape. E drept că e formă nelămurită, dar este o impresie propagată în tot corpul meu fluidic.

M-ați putea întreba: „Dar când percepi aceste forme de zgomote, poți continua să gândeşti?” Da, ele nu mă întrerup din gândirea mea, precum zgomotul automobilului nu-l împiedică pe şofer să observe drumul sau să audă cele comunicate de însoțitorul său.

M-ați putea iar întreba: „De ce nu vedeți formele de lumină?” E greu să vă explic, pentru că nu există lumină pentru noi, ea neexistând în natură, ca lumină solară. Atunci veți spune: „Voi sunteți orbi pentru lumină”. Nu suntem orbi, deoarece - după cum ți-am spus - noi vedsm tot ce vedeți şi voi, numai că vedem în interiorul nostru formele lucrurilor şi al ideilor. Noi vedem, dar ochi nu avem. Dacă vrem, vedem prin creştetul capului - inexistent - prin spatele sau partea inferioară a sferei noastre, vedem prin toate părțile corpului nostru. Acum te văd pe tine, dar nu te văd omeneşte, ci spiritualiceşte. Eu văd printr-un mecanism diferit de al tău.

Voi afirmați că imaginea obiectelor exterioare se formează pe retină; după unii - această imagine rămâne pe retină şi numai impresia merge prin nervul optic la cortex, iar după alții - imaginea ar fi transportată de-a lungul nervului optic până la sistemul cerebral, unde este perceput şi transformat în senzație. Eu deşi n-am ochi, nerv optic, sistem cerebral, văd ca tine lampa electrică şi lumina ce o răspândeşte, te văd perfect şi pe tine, dar, repet încă o dată, te văd printr-un mecanism diferit de cel ştiut de ştiința voastră pământească.

Eu văd în interiorul meu, iar nu la exterior, cum credeți voi. Forma lămpii tale se oglindeşte în eterul din această odaie, în eterul care o înconjoară. Prin urmare, eterul de aici reproduce formele obiectelor aflate în această odaie. Neavând ochi, nu văd lampa direct, ci o văd indirect, văd fotografia ei eterică, la fel cum tu vezi în oglindă obiectele din această cameră. Acest eter vibrează într-una, şi vibrațiile lui se modelează luând forma completă a lămpii. Odaia ta e plină de modele eterice ale obiectelor din ea. Ele se opresc aici, între pereții acestei camere, dar câteodată pot pleca mai departe, prin pereți.

Aşadar noi vedem şi auzim în interior, prin intermediul formelor eterice. În definitiv, şi voi vedeți la fel ca şi noi, cu deosebirea că la voi se interpune trupul cu organul său de văz. Voi vedeți obiectul material, noi vedem imaginea eterică a acelui obiect, însă impresia este aceeaşi la amândoi.

Deosebirea cea mai mare între voi şi noi este că voi vedeți numai obiectele prezente în fața voastră, pe când noi, printr-un efort, vedem în eter şi formele vechi, dispărute. E greu să vezi forme imprimate în eter în urmă cu una sau două sute de ani, fiind necesare anumite cunoştințe din partea duhului. Numai duhurile superioare ştiu să stârnească, din fluidul unei epoci oarecare, formele sau clişeele evenimentelor de atunci.

Formele sunt depuse în aceste eteruri, ca şi dosarele într-o arhivă, de unde pot fi scoase prin acelaşi număr de vibrații cu care s-au înregistrat sau copiat. Această arhivă, aceste fluide nu se află aici, jos, ci sus, foarte sus, în zonele cele mai înalte ale atmosferei fluidice terestre. Dacă eşti duh superior, cauți să afli cu ce vibrații au fost înregistrate. Posedând această cheie poți face să se

desfăşoare, asemenea unui film de cinematograf, evenimente dintr-o epocă oarecare, sau viaţa trăită de un om trupesc.

Scânteia divină este o unitate indivizibilă

Dragă frate, mă întrebi dacă ocultistul Ely Star spune adevărul atunci când afirmă: „Greşind, spiritul s-a rupt în două părţi - una pozitivă şi alta negativă - iar prin evoluţie, ambele părţi se vor regăsi şi uni". Mă mir de unde a scos acel autor ideea respectivă. Nu mi-o explic decât prin faptul că adevărul original a trecut prin mai mulţi autori şi, nefiind înţeles, a fost deformat până a rezultat o asemenea enormitate.

Scânteia divină este o unitate indivizibilă. Ea nu poate suferi subdiviziuni, fiind un tot perfect. Te vei întreba cum de afirm că scânteia divină este perfectă, când ea este supusă evoluţiei, cu scopul de a se perfecţiona. Deocamdată îţi răspund că scânteia divină este un instrument perfect de evoluţie.

Divinul creează o fiinţă identică cu El, dar această creaţie nu poate lucra asemenea Creatorului său. Aici, pe pământ, mama şi tata dau naştere unei fiinţe perfecte ca instrument, dar ea nu poate funcţiona de la început ca părinţii săi. Pruncul are aceleaşi funcţii fiziologice, dar la naştere sunt foarte reduse. Divinul Creator creează şi El, în Laborator, o fiinţă identică Sieşi, din punct de vedere fiziologic, dar imperfectă din punct de vedere spiritual. Aşadar scânteia divină, deşi este formată din aceeaşi materie cu a Tatălui, nu are, atributele desăvârşite ale Tatălui. Aşa de exemplu, Tatăl are o memorie infinită, căci El ştie tot ce a creat din eternitate şi are în mentalul Său toate experienţele creaţiilor Sale trecute. Ei bine, noua creatură nu are nimic din ceea ce posedă Creatorul.

Mecanismul de funcţionare şi evoluţie al unui copil aici, pe pământ, este o reprezentare sintetică şi în miniatură, a evoluţiei noii creaturi, a duhului-copil, de la origine şi până la infinit.

Cugetând, Creatorul emite din corpul Său o scânteie. O dată emisă, ea este învelită cu fluidul din mediul intern al Laboratorului, formând împreună o fiinţă ultramicroscopică, numită duh sau spirit. Când Tatăl a emis scânteia, s-a gândit la destinaţia ei în lume, la forma ce o va îmbrăca prin sferele create, pe planete. Prin gândirea Sa, Creatorul înscrie drumul evolutiv urmat de această scânteie în lume. Conform gândului Creatorului, scânteia va fi îmbrăcată cu un anumit fluid, şi va avea un anumit destin: de mineral, vegetal sau animal.

În sfânta Biblie se spune: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa". E foarte just, deoarece Tatăl este spirit şi copilul Său e tot spirit. Tatăl ne-a făcut la fel cu El, adică o lumină. Nu ne-a făcut oameni trupeşti, după chipul şi asemănarea Lui, ci ne-a creat după chipul cugetului Său. Omul nu face casa, masa, cana, după chipul şi asemănarea lui, ci după asemănarea cugetării sale. Forma mesei este după cum a cugetat omul. Aşadar, omului i s-a dat pe pământ forma după chipul cugetat de Creator.

Creatorul are forma sferică - forma primă şi perfectă din cosmos. Creând duhuri Divinitatea le face şi pe ele sferice, oglindindu-se ca formă, în copiii Săi duhuri. Nu ne-a făcut perfecţi, căci atunci ar fi creat Divinităţi asemenea Lui. Am fost creaţi perfecţi numai din punct de vedere fiziologic, funcţional, iar imperfecţi, neputincioşi, din punct de vedere spiritual.

La început, toţi copiii Divinităţii sunt fiinţe vii - văd, gândesc şi se hrănesc - întrucât imediat ce au fost emise, încep să respire, absorbind din materia Laboratorului fluid şi eliminând pe cel uzat prin existenţa lor. Această absorbire, sau hrănire, duhul o va face în vecii vecilor, oriunde va fi. În concluzie, duhul-copil e viu, trăieşte, dar e nul din punct de vedere spiritual.

Cel ce îţi vorbeşte este format dintr-o scânteie, partea esenţială a fiinţei mele, asemenea celei a Creatorului. Apoi am în jurul meu materia fluidică, primă, din Laborator, şi în fine, o serie de haine fluidice din locurile pe unde am trecut, până am ajuns aici. Scânteia mea nu e de foc, nu arde şi nu emană căldură, ea seamănă cu o scânteie electrică, cu o luminiţă, şi totuşi nu este o scânteie propriu-zisă. În jurul ei este corpul meu, un complex de fluide, pe care le pot dezbrăca şi reîmbrăca. Când va fi să părăsesc Pământul, îmi voi dezbrăca învelişul fluidic propriu al acestei planete.

Scânteia nu se poate diviza. Niciodată şi nicăieri nu s-a divizat vreun duh. Aşadar, entitățile spirituale sunt indivizibile. O divizare ar echivala cu distrugerea, cu moartea. Or duhul este nemuritor.

Creatorul se hotărăşte să creeze. El gândeşte şi, gândind, emite din corpul Său fluidic - iar nu din Scânteia Sa - o particulă care a devenit scânteia mea, sau a oricărui alt duh.

Crearea premergătorilor duhurilor

După ce ți-am făcut cunoscut că Divinitatea a creat formele materiale în Laboratorul lumilor, pot să-ți afirm, un adevăr mai profund: nu Divinitatea primă creează aceste forme, ci anumite Entități spirituale din Laborator.

Munca este divizată şi în Laborator, ca în lumile noastre. Marele Stăpân al lumilor nu mai creează nimic, El doar conduce. În Laborator există Entități spirituale foarte evoluate, care odinioară, în urmă cu o veşnicie, au fost create tot de Divinitatea supremă, şi prin evoluție nesfârşită au ajuns Lucrători divini, în această uriaşă Sferă fluidică. Aceşti Lucrători ai Laboratorului sunt numiți Creatori de forme.

Creatorii de forme nu fac decât sferule cugetătoare, care ştiu să se mişte, dar nu au încă o individualitate spirituală proprie.

Viu este şi fluidul ce umple cosmosul, de aici de la noi până în centrul Laboratorului, dar acestei substanțe dacă i-ai da o formă, nu o poate păstra în veşnicie. În acest fluid viu plutim noi, entitățile spirituale, ființe vii, trăitoare într-o apă vie.

Creatorii de forme au doar puterea şi ştiința să facă din această apă vie o formă veşnică şi vie, care deocamdată nu este spirit sau duh.

Mă frământ cum să-i zic acestei forme vii, simțitoare şi cu voință, care deocamdată nu este spirit. Iată, mi-a venit un gând: să-i zicem forvie - însemnând formă vie, sau formă cu viață.

Fonda se deosebeşte de viața sau fluidul viu care umple cosmosul şi este lipsită de o formă permanentă. Asemenea forme-viață sau forvii se creează numai în Laborator. Repet: aceste forme sferice, vii şi simțitoare, care ştiu să se mişte, nu sunt spirite nici de mineral, nici de vegetal, nici de animal sau om. Ele nu sunt decât principiul, începutul din care se va forma un duh.

Din materia primă, aflată în Laborator, Forțe spirituale numite Creatori de forme au creat forviile. Rețineți că aceşti Creatori nu sunt încă Divinități, ci spirite foarte evoluate, care după ce şi-au terminat şcoala în sfera cosmică, au revenit în sânul Laboratorului, unde li s-a conferit gradul de Creator de forme sau forvii. Ei au încă în față o scară lungă de urcat, spre ranguri şi mai înalte

Deşi aceste forvii sunt identice între ele ca formă, toate fiind sferule, n-au toate aceeaşi capacitate sau vitalitate. Totul depinde de gradul de cunoştință a Creatorului de forvii care le-a făcut.

După ce au circulat un anumit timp, aceste forvii sunt. oprite din mişcarea lor şi atrase de entități spirituale mai evoluate decât Creatorii de forme, entități care au gradul de Divinitate şi se numesc Divinități de spiritualizare.

Aceste Forțe divine, Divinități de spiritualizare prelucrează forviile, adăugându-le un fluid cu darul de a le conferi spiritualitatea, şi astfel, forvia, devine o forvispie - formă-viață-spirit.

Divinitățile de spiritualizare examinează forviile şi deduc ce fel de ființe vor putea face din ele. Fatalitatea sau legea le comandă ce fel de candidat de duh să facă din forvii. După felul cum au fost create, după concepția mentală a Creatorului de forvii ce a prezidat la formarea ei, forvia va fi prelucrată de Divinitățile de spiritualizare, devenind forvispie de mineral, vegetal, animal sau om.

Prin urmare, există mai multe categorii de Creatori de forme sau forvii. Prima categorie nu poate să facă decât forvii minerale. Pe o treaptă superioară vor fi Creatorii de forvii vegetale. Urmează a treia categorie - Creatori de forvii animale şi, în fine, Creatorii de forvii umane.

Forvia minerală este o formă creată de un Creator de forme începător, care creează o formă mai uşoară, imperfectă. Divinitatea spiritualizantă, după ce analizează forvia, îi adaugă ceva din

mediul ambiant. Noi, duhurile îi zicem acestei operații insuflare divină. Din acest moment, forvia a devenit o forvispie.

În Laborator există mai multe grade de Divinități de spiritualizare sau Divinități insuflătoare. Fiecare va spiritualiza numai acea forvie care a fost făcută pentru o anumită destinație, corespunzătoare gradului Său.

O dată forvispiile minerale formate, vor fi trimise în lume, în sfera creată, pentru a intra în constituția noilor planete ce se vor crea, animând minerale şi evoluând în sânul lor miliarde de ani. După ce vor face evoluția lor completă în sfera creată, ca minerale, forvispiile minerale se întorc în Laborator. Acum, forvispiile minerale vor fi atrase de alte Divinități insuflătoare, şi transformate în forvispii vegetale. După ce vor face evoluția lor completă în sfera creată, forvispiile vegetale se reîntorc în Laborator, unde vor fi din nou insuflate şi transformate în forvispii animale. În fine, după ce-şi termină evoluția în sfera creată, forvispiile animale se reîntorc în Laborator, unde vor fi transformate în forvispii umane - o etapă anterioară duhului uman.

Din cele expuse, rezultă că există patru categorii de Creatori de forme sau forvii şi patru categorii de Divinități insuflătoare. Evoluând din treaptă în treaptă, ierarhia Lucrătorilor divini din Sfera-Laborator urcă tot mai sus, până ajung la Guvernatorul Divinilor. Prin incomensurabila Sa inteligență şi voință, Guvernatorul Divinilor din Sfera-Laborator veghează la aplicarea riguroasă a legilor, atât în Laborator, cât şi în cele patru sfere create, care se rotesc în jurul Sferei divine.

Înştiințarea Tatălui divin despre tot ce se petrece în cosmos

Religia cea mai înaltă de azi, ca şi cele din veacurile uitate, este doar o sinteză a unor succinte cunoştințe cereşti, suficientă totuşi ca hrană sufletească pentru marele public profan.

Prin profani înțelegem pe cei ce nu sunt în legătură cu noi, şi chiar şi pe cei care - deşi au intrat în legătură cu noi - cunosc prea puțin din alcătuirea lumilor invizibile.

Numai duhurilor întrupate, care au un grad superior în lumea cerească a Terrei, avem permisiunea de a le comunica înaltele cunoştințe referitoare la alcătuirea cosmosului şi la Forțele guvernatoare.

Tatăl divin, Forța primă sau Forța supremă este Unul. Unic este Dumnezeu, afirmă Moise, Budha, Isus şi toți proorocii noştri. Toate duhurile care au evoluat într-o durată de timp incalculabilă, şi au ajuns la dreapta Tatălui suprem, adică în Laborator, au rangul de Divinitate. Ele nu sunt egale cu Forța primă, cu Suveranul unic al tuturor, ci sunt doar mari Forțe divine.

În fruntea ierarhiei Divinilor este un Guvernator suprem, căruia toți ne închinăm; doar Lui trebuie să se roage popoarele acestui pământ.

Ființa supremă, peste toți Divinii din Laborator, este numită Tatăl suprem. El este înştiințat de tot ce se petrece atât în Laborator, cât şi în cele patru universuri. Se pune întrebarea: Cum este El înştiințat?

Tot ce se petrece pe Pământ trebuie imediat comunicat Guvernatorului Pământului, care are gradul de înger-căpetenie şi este reprezentantul Tatălui suprem.

Funcția de Guvernator al Pământului a fost instituită chiar de la facerea planetei. Guvernatorul planetar a prezidat, prezidează şi va prezida atâta timp cât există Pământul. De miliarde de ani El conduce această planetă. Funcția de Guvernator planetar este permanentă, dar cel ce o îndeplineşte este schimbat.

Unul dintre Guvernatorii Pământului este acum spiritul care într-una din întrupările sale a fost conducătorul evreilor din Egipt spre Canaan. Deja citesc în mintea cititorului creştin o idee retrogradă şi un sentiment de contrarietate, dar totuşi, acesta este adevărul. Aflați că Guvernatorul Pământului nu este nici evreu, nici egiptean, nici creştin, ci este făuritorul unei religii, întemeiată din ordinul Suveranului acestui sistem solar - fostul Isus, precum tot El, Guvernatorul solar a ordonat întemeierea celorlalte religii, de către Budha, Confucius şi Mahomed.

Guvernatorul planetar trebuie să fie la curent cu tot ce se petrece pe Pământ, iar la rândul său, are obligația să înștiințeze pe Stăpânul său direct - Guvernatorul solar, de tot ce se petrece pe această sferă a împărăției Sale, din punct de vedere politic, social, moral şi spiritual.

Guvernatorul solar este mai mare în grad decât îngerii Săi solari şi mai mare, bineînțeles, şi decâj: Guvernatorii planetari ai sistemului Său. Din această cauză, El poartă titlul de Fiu de Dumnezeu. În jurul Fiului de Dumnezeu sunt îngerii Săi, aspiranți la rangul de Fii de Dumnezeu. Ei sunt mai mari decât Guvernatorii planetari. Guvernatorul solar împreună cu aceşti aspiranți de Fiu de Dumnezeu formează garda de înştiințare a Unicului din Laborator. Când sunt trimişi în misiuni, Ei pot străbate spațiile universului de la un astru la altul, putând călători până în Sfera divină.

Divinul nostru Guvernator solar posedă o memorie vastă. El a venit aici cu toată gama de materii şi duhuri pentru a forma acest sistem, pe care-l va prezida până la dispariția celei din urmă plariete - soarele nostru actual. Guvernatorul solar este informat de tot ce se petrece pe alte astre, precum şi pe planetele lor. El comunică mental Părintelui Său tot ce se petrece în sistemul Său. Aşa de exemplu, când au pierit animalele antediluviene, El a comunicat Unicului dispariția lor de pe pământ. Divinul Tată suprem s-a întristat şi a dat ordin ca acestor viețuitoare, ale căror forme s-au înscris pe veci în arhiva universului, să li se facă, de către îngerii constructori, corpuri noi, pe alte planete, ajunse la gradul Pământului, pe vremea când poseda asemenea forme de trupuri animale. Acum acele animale ale noastre trăiesc pe alte planete, mai tinere decât Pământul.

Tatăl a grăit Constructorilor Săi: „Nici o vietate, nici cea mai mică pasăre sau insectă, nici o creație de-a Mea să nu fie fără cuibul său —planeta sa — şi fără trupul său, în care să evolueze".

Tatăl este înştiințat de evenimentele importante, şi nu de toate întâmplările mărunte, ca de exemplu: un oarecare duh întunecat a încălcat legea divină şi a omorât. Această faptă este lăsată în seama slujitorilor Tatălui, de pe planeta respectivă.

În rezumat, Tatăl suprem este înştiințat, pe calea undelor, de Guvernatorul solar, căruia Guvernatorul planetar îi comunică tot ce se întâmplă pe planeta sa.

Din timp în timp, pleacă din Soare câte un înger solar, în misiune pe fiecare planetă a acestui sistem. Orice înger al planetei noastre este un simplu înger planetar, dar orice înger solar venit în misiune pe Pământ se numeşte Purtătorul de Adevăr, Cuvântul Adevărului. Când un asemenea Mesager solar se anunță că vine la noi, miliarde de duhuri pământeşti se înalță în văzduh şi îl primesc în cântece, slăvind pe Tatăl ceresc. El este primit de îngerii Pământului, în frunte cu Guvernatorul nostru, fostul Moise, şi suntem cu toții fericiți, prin faptul că privim fața orbitoare a Celui ce ne este dătător de speranța unui nou pas spre progres.

De regulă, Mesagerul solar coboară într-o anumită perioadă a anului terestru, şi anume la începutul Săptămânii Patimilor, şi se înalță după terminarea ei. Câteodată coboară şi în alte perioade ale anului. Nu există an fără ca acest reprezentant al Domnului nostru solar să nu vină la comemorarea patimilor Domnului.

Cu peste două mii de ani în urmă, un Mesager, Fiu de Dumnezeu, a sosit din Laborator în Soare, cu ordinul Unicului Tată, ca Guvernatorul nostru solar să se întrupeze pe pământ. Supus ordinului, Guvernatorul solar a coborât pe planeta noastră, însoțit de o ceată de aspiranți, Fii de Dumnezeu. Mesagerul sosit din Laborator, a rămas în Soare, ținând locul Guvernatorului solar până revine la Tronul împărăției Sale. După întoarcerea Guvernatorului nostru în Soare, Mesagerul Tatălui s-a întors şi El în Sfera-Laborator.

Suntem informați că acum Suveranul nostru solar este aşteptat să se întrupeze pe o altă planetă a sistemului Său, în vederea evoluției morale şi sociale a populației de acolo. Din cauza ideilor noi propagate în sânul populației planetelor împărăției Sale, Guvernatorul solar îşi atrage supărarea, urgia şi pedeapsa cu moartea asupra trupului Său. El se supune cu umilință distrugerii trupului Său, căci aşa I s-a ordonat de Tatăl Său ceresc, în vederea evoluției supuşilor Săi. El se face om, dar nu este lăsat singur, ci toată ceata de mari Divini aspiranți, Fii de Dumnezeu, cu care a venit, îi vorbesc, I se arată şi îl încurajează în misiunea Sa umano-cerească.

Guvernatorul solar nu a venit să răscumpere păcatele omenirii, cum greşit se spune de cei ce nu cunosc tainele noastre. El nu a răscumpărat păcatul nimănui, ci a venit ca o Pildă vie, ca Reprezentantul Unicului Tată, pentru a schimba, prin forța învățăturilor Sale, curentul de idei

egoiste în idei altruiste. La baza tuturor ideilor Sale stau tainele Cerurilor şi iubirea dintre copiii aceluiaşi Tată.

Forvispiile

La sosirea nopții, omenirea se culcă şi adoarme. Dar o dată cu adormirea trupului, duhul fiecăruia iese din trup, pentru a-şi continua lucrarea spirituală. Către ziuă, duhul se reîntoarce în trupul său. Toată această lucrare trebuie să rămână neştiută de omul trupesc. Aşadar, unul şi acelaşi duh are două activități diferite: 1. ziua - prin intermediul trupului; 2. noaptea - prin corpul fluidic.

Dar de ce duhul coborât în trup nu ştie ce a făcut în timpul nopții? Pentru că nu o permite trupul. Celulele trupului, sau mai exact forvispiile lor, întunecă amintirea şi omul nu mai ştie nimic.

Într-adevăr, deşi duhul uman este guvernatorul vastei colonii de celule ce formează trupul său, totuşi aceste vietăți au şi ele puterea lor, prin care întunecă memoria duhului. Astfel, sistemul osos este format din mii şi mii de celule osoase, forvispii minerale, iar restul trupului - muşchi, sânge, organe etc. - este format dintr-un număr deosebit de mare de celule, forvispii vegetale.

Prin urmare, duhul omului comandă ca un suveran peste un microcosmos format din două categorii de forvispii - minerale şi vegetale.

Fireşte, vei întreba: „Dar forvispii animale nu se găsesc în trupul omului?" Nu, omul nu posedă în el forvispii animale.

În definitiv, omul este un conglomerat de forvispii: un duh-om, învelit în hainele sale fluidice, adică un duh asociat cu alte categorii de ființe, surioare, mai mici - minerale şi vegetale - care îl vor ajuta, şi la rândul său şi duhul uman le va ajuta în evoluția lor. Aşadar, şi în acest caz, s-a alcătuit o sfântă treime, care lucrează împreună, cât timp omul va trăi pe pământ. Când se va termina firul acestei existențe, forvispiile se vor dezagrega şi fiecare îşi va relua libertatea sa firească, va deveni de-sine-stătătoare.

Cu altă ocazie am spus că există patru categorii de forvispii - minerale, vegetale, animale şi umane - făcute de patru categorii de Divinități insuflătoare. În realitate, nu există decât trei feluri de forvispii: minerale, vegetale şi animale, care prin evoluție devin umane.

Mineralul posedă numai voință, mişcare şi memorie instinctivă. Memoria instinctivă a mineralului rămâne aceeaşi pe toată perioada existenței sale; ea deci nu se mai dezvoltă. Prin urmare, forța de mişcare şi memoria instinctivă a mineralului, îi permite să-şi mențină aceeaşi formă, în vecii vecilor.

Pe lângă voință şi memorie, vegetalul posedă şi cugetare, adică memoria ei nu mai este instinctivă ca a mineralului, ci este formată prin acțiunea cugetării, adică este o memorie reflectată.

Animalul are o voință şi o memorie în devenire, şi o cugetare mai ridicată decât a plantei.

În fine, omul are voință, memorie şi putere de rațiune.

Forvispiile şi duhurile s-ar putea vedea

Tot ce se vede pe pământ a fost realizat mai întâi în spațiu, sub formă eterică. E o nefericire că omul trupesc nu cunoaşte nimic despre lumea cauzelor, a tot ceea ce-l înconjoară.

Această stare va dura până când, evoluând, omenirea trupească va obține vederea spirituală a formelor care plutesc prin spațiu. Chiar de pe acum s-ar putea vedea aceste forme prime, dacă omul şi-ar construi un aparat bazat pe electricitate şi adaptat la un fel de microscop. Cu ajutorul acestui dispozitiv de mărit, omul ar vedea prin ochiul său trupesc diferitele fluide care circulă prin spațiu.

Acest aparat va avea lentile de mărit, dar nu prea multe. Va fi şi nu va fi propriu-zis un microscop. El se va compune dintr-un tub, având o asemenea dimensiune încât să poată intra în el un om. De la un capăt la altul va trece un fir de aramă, asemănător celui folosit la conducerea curentului electric. Acest tub va fi golit de aer şi umplut cu un anumit gaz, întâlnit în atmosfera voastră, dar pe care n-am învoirea să vi-l destăinui acum. Dând drumul curentului electric, veți

vedea, prin una din lentilele oculare, cum pe firul din interiorul tubului curge o apă de lumină şi foc - curentul electric - unul din fluidele din natură. Iată primul pas făcut în vederea observării fluidului. Această experienţă trebuie făcută într-o cameră întunecoasă, pentru că lumina zilei, nu va permite să se vadă nimic în jurul firului.

Dacă în interiorul acestui tub mare se va introduce un al doilea gaz, tot din atmosfera voastră, şi se va porni curentul electric, veţi vedea anumite sfere luminoase, care suntem noi, duhurile. Prezenţa acestui gaz pare că ne face incandescenţi, şi prin ocularul care ne-a mărit ne veţi vedea destul de clar.

Prin urmare, viitorul aparat va fi un tub mare adaptat cu o serie de lentile care măresc - un fel de microscop, străbătut de un curent electric, umplut cu două elemente gazoase. În acest tub vor putea intra tot felul de duhuri, forvispii şi particule fluidice. Dacă observatorul le va ordona mental să se adune într-o anumită regiune a tubului, se va vedea că ele înţeleg şi se supun. Duhurile umane pot aduce, din afara tubului, forvispii animale şi observatorul va constata că acestea se înţeleg între ele, căci omul are puterea să comande mental forvispiilor umane şi acestea - celor animale. Aşadar, forvispiile au inteligenţă şi înţelegere. Ca înfăţişare exterioară, s-ar părea că nu există nici o deosebire între ele, şi totuşi se deosebesc prin experienţa şi nivelul diferit de evoluţie dintre ele.

Dacă în acel microscop veţi introduce un om trupesc astfel încât capul să-i fie ferit printr-un anumit procedeu, sau să-i rămână afară din acest aparat, veţi observa că trupul omului nu se mai vede; în schimb, apare o ceaţă fluidică luminoasă ceva mai mare ca trupul său şi de aceeaşi formă cu el. Acesta e corpul său fluidic sau perispiritul. În interiorul acestui corp eteric se vor vedea toate organele sale, cu formele lor, toate fiind fluidice şi fiecare având o culoare specifică.

Intrând în acest tub un mare duh al nostru, un medic spaţial, pentru a face câteva experienţe, veţi observa fapte uimitoare pentru voi. Aşa de exemplu, dacă medicul nostru aplică anumite fluide în dreptul unui organ vital al omului introdus în acel tub, veţi auzi că omul se văietă că îl doare acel organ. Dacă acest medic nevăzut aplică organului bolnav al omului introdus în tub, un alt fluid, el va declara că nu mai simte nici o durere, acolo unde îl durea. Aceste îmbolnăviri sau vindecări sunt momentane, făcute numai în scop experimental. După terminarea experienţei se revine la starea de sănătate a omului, pentru a nu se împiedica cursul destinului său.

Din aceste experienţe veţi înţelege că alături de voi există o altă lume, eterică, invizibilă ochiului vostru. În atmosfera care vă înconjoară pluteşte o mulţime infinită de forme, de diferite naturi: forvispii minerale, vegetale, animale şi umane. Între ele există o diferenţă esenţială, după felul cum sunt compuse. În general, forvispiile minerale sunt mai mici decât celelalte. Noi le numim pulbere minerală. Alături de ele se găsesc forvispiile vegetale, care vor intra în constituţia corpului plantei. Ele vor fi conduse de un duh de plantă. În fine, prin spaţiu plutesc puzderie de forvispii animale şi umane.

Noi, duhurile, am fi muritoare, dacă Creatorul nostru nu ne-ar fi înzestrat cu darul de a ne hrăni veşnic şi în mod automat. Hrănirea noastră constă în absorbirea din spaţiu de fluide, de forvispii, pe care doar le alipim corpului nostru spiritual când suntem duhuri libere şi le asimilăm în corpul vital, când suntem întrupate. Această materie vie - fluid alcătuit din forvispii, noi duhurile, nu o compunem sau descompunem, ci numai o alipim corpului nostru fluidic. Hrana noastră n-o mai pregătim după cum o pregătiţi pe a voastră, ci o găsim gata pregătită în spaţiu. Noi nu facem decât s-o absorbim şi integrăm corpului nostru fluidic.

Fiecare duh atrage automat numai hrana potrivită trupului său fluidic. Astfel are loc o selecţie, printr-o atracţie magnetică, proprie fiecăruia. Fenomenul se petrece asemănător la duhurile libere, ca şi la cele întrupate. Păpădia va atrage în dublul său vital o anumită materie, identică cu ea, iar trandafirul va atrage o altă materie, asemănătoare şi compatibilă dublului său vital.

În general, voi, oamenii trupeşti absorbiţi numai cât eliminaţi, dar în perioada de formare şi creştere a trupului vostru, când sunteţi copii, absorbiţi mai mult decât eliminaţi, pentru a vă mări corpul vital, care - la rândul său - va mări trupul.

De la o vreme, curenţii mătură şi transportă forvispiile până în Sfera divină, pentru a servi la alte forme de viaţă.

Să recapitulăm. În spațiu sunt eu, duh unic. În jurul meu se află forvispii, dependente de mine, care îmi formează vehicolul spiritual, iar în stare de libertate, prin spațiu, se află altele identice cu cele ale corpului meu. Grație acestor vietăți ultramicroscopice, mă pot mări cât de mult, şi prin eliminarea lor mă pot micşora cât voiesc. Constat că şi forvispiile au un instinct, o voință şi o memorie proprie. Cele intrate în corpul meu nu vor intra niciodată în corpul unui animal sau al unei plante. Cu alte cuvinte, ele nu uită că au fost deja în corpul unui om sau că sunt destinate să se încorporeze în corpul unui om.

Alături de mine circulă duhuri umane, animale şi vegetale, căci cele minerale sunt închise în regnul mineral. A doua categorie de forme de viață sunt forvispiile umane, animale, vegetale şi minerale, toate aflate în stare de libertate, forme care încă nu sunt duhuri, ci doar pulberea lor. Pe lângă forvispiile minerale libere - aflate în stare de pulbere destrupată, care nu servesc la întruparea nici unui fel de mineral, ci vor servi la hrănirea dublului vital al plantelor, animalelor şi omului - există forvispii minerale întrupate pe durata existenței acestui pământ sau a oricărei alte planete. În afară de pulberea minerală, mai există pulberi vegetale, care şi ele servesc la regenerarea corpului spiritual al duhului, precum şi la hrănirea dublului vital al plantelor, animalelor şi omului.

Când sunt duh liber, îmi repar perispiritul cu forvispii minerale, vegetale, animale şi umane. Când sunt duh întrupat, îmi repar perispiritul şi dublul vital cu forvispii minerale şi vegetale din atmosfera înconjurătoare, iar trupul, prin alimente ce conțin forvispii minerale şi vegetale.

Toate aceste miliarde nesfârşite de pulberi sau forvispii ce ne înconjoară sunt opera Celor din Laborator, care le revarsă gratuit în sferele create. Nu putem răsplăti munca Lor decât prin iubirea ce Le-o păstrăm, ca unora ce ne întrețin viața în veşnicie. Aşadar, Ei sunt Creatorii elixirului de viață veşnică, aici pe Pământ şi pretutindeni. Slavă Lor şi adâncă închinăciune Unicului Tată. Amin.

Cei trei Guvernatori

Omenirea terestră merge cu paşi uriaşi spre progres. Suntem convinşi că peste câteva secole omul trupesc va fi pus în posesia unui aparat cu ajutorul căruia ne va vedea şi auzi. Atunci, certitudinea existenței noastre, a duhurilor şi îngerilor, va înlocui necunoaşterea şi ignoranța omului de azi.

Mă vei întreba: „Dar ce sunt îngerii?” Îngerul este tot un spirit ca mine, numai că el şi-a terminat evoluția umană, reîntorcându-se în Sfera-Laborator, unde a stat câteva zeci de mii de ani, s-a supus la toate probele de acolo şi reuşind a revenit din nou în sfera creată, pentru a împlini de această dată evoluția de înger planetar.

Îngerul planetar va veni pe o planetă pentru a conduce evoluția fraților săi duhuri umane. Când termină întreaga evoluție de înger planetar, se reîntoarce în Laboratorul divin, unde stă alte câteva zeci de mii de ani, dând şi de această dată examenul de rigoare. Reuşind să ia acest examen, obține gradul de înger solar, după care vine din nou în sfera creată, pentru a studia mai departe şcoala vieții, dar de această dată ca duh de astru sau înger solar.

Când termină şi această vastă şcoală pe toate categoriile de astre, se aşează pe unul din marii curenți magnetici ai universului şi soseşte din nou în Laborator, unde va rămâne zeci de mii de ani, pentru obținerea altor grade şi mai înalte.

Aşadar, omul va. evolua prin toate etapele planetare pomenite şi devine înger planetar. Va evolua ca înger planetar, din planetă în planetă, prin toate treptele de înger planetar, până va ajunge Guvernator planetar. O dată atins acest grad, va deveni înger solar. Va evolua ca înger solar prin toate trei etapele solare şi, pe rând, prin toate gradele de sori, devenind înger laboratorian. Trei etape de înger au fost pe o planetă, trei etape pe un astru, trei grade în Laborator. Şi aşa va fi, din trei în trei, până la infinit.

Când trece prin cele trei trepte de înger laboratorian, va deveni Aspirant de Fiu de Dumnezeu, după ce ca înger laboratorian a fost Creator de forme fluidice şi apoi Creator de materii fizice. Când va fi obținut gradul de Fiu de Dumnezeu, i se va acorda conducerea unui astru ca şi Domnului nostru solar, Christianul nostru.

Domnul nostru solar este A (Alfa) şi Ω (Omega) acestui sistem solar. În scopul evoluției noastre cu toții defilăm prin fața Lui, El însă va rămâne până la sfârşitul sistemului Său – aproximativ zece miliarde de ani.

Arta de a conduce un sistem solar este egală - în mic - cu arta de a conduce cosmosul. Din punctul de vedere al guvernării, Fiul este egal în grad cu Tatăl ceresc. Guvernatorul Pământului conducând acest mic corp ceresc, din punct de vedere al guvernării este egal cu Tatăl şi Fiul.

Prin urmare, avem un Guvernator central, un Guvernator solar şi un Guvernator planetar, adică Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Aşadar, Divinitatea la lucru este reprezentată prin trei. Câte trei conduc, după puterile Lor, câte o unitate cosmică. Ei sunt egali ca guvernare, şi totuşi Unul este Domnul Dumnezeul nostru.

Aşa fiind, eu ca duh nu mă prosternez prin închinăciuni decât Unului, Ființei supreme a tuturor existențelor. Nu mă pot ruga decât unui singur Dumnezeu. Cine se închină la mai mulți greşeşte.

Se cade ca omul să se roage Unicului, deoarece Guvernatorul Pământului spune: „Eu sunt duhul Adevărului şi vorbesc şi fac în numele Fiului”. Guvernatorul solar, Fiul, spune din Soarele Său: „Eu sunt Fiul Lui Dumnezeu şi în numele Lui fac ceea ce fac, în numele Lui leg şi dezleg” Dragă frate, urmează ca omul să se roage, să mulțumească Unicului Dumnezeu. La ruga lui astfel formulată orice duh consacrat îl va ajuta.

Conducerea Pământului

Îmi propun să vorbesc azi de marele nostru superior, cunoscut de voi sub numele de Sfântul Ioan. Cine este Sfântul Ioan la noi? Voi îl socotiți între sfinții pământului. El însă e mai presus de un sfânt, este un înger, un spirit care prin evoluție a ajuns la rangul de primul între îngerii Pământului. Cu altă ocazie, am spus că în jurul pământului există două zone: una mai apropiată de pământ, numită zona de trai şi evoluție a spiritelor umane, şi alta superioară, externă, numită zona de evoluție a îngerilor Pământului. Zona îngerilor este împărțită în trei subzone, sfere fluidice locuite de trei categorii de îngeri. Aşadar există trei etaje suprapuse, sfere concentrice deosebite între ele prin felul undelor care circulă prin ele şi prin finețea fluidelor lor.

Evoluția Pământului, cu tot ce este pe el, este condusă de îngerii Pământului. Această evoluție se face lent şi durează miliarde de ani. Îngerii planetari au venit aici o dată cu nebuloasa solară'şi au asistat la desprinderea pământului din soare, au asistat de la începutul existenței pământului şi vor sta aici până la disoluția sa desăvârşită. Ei au asistat la toate peripețiile acestei planete şi vor prezida şi ordona tot ce va fi necesar ca viața de pe acest mic corp, praf pierdut în imensitatea sferei creațiilor, să ajungă la ώ (omega) evoluției sale.

In fruntea tuturor îngerilor se află o Conducere treimică. Prin voință, gândire şi simțire, această Treime face un Unu desăvârşit. Tatăl divin a stabilit acest fel de guvernare în toată creația Sa. Sfânta treime este în toate: în compunerea materiei, în asocierea duhurilor, în conducerea creațiilor etc. Sfera divină este şi Ea tot treimică.

Primul din Treimea guvernatoare a Pământului este reprezentantul Tatălui ceresc pe planeta noastră. El veghează ca Legile şi Voința Tatălui să fie aplicate mereu pe această planetă. Al doilea este reprezentantul Divinului solar pe planeta noastră. El supraveghează ca Legile Fiului divin, hotărârile Divinului solar, să fie îndeplinite întru totul pe Pământ, căci Guvernatorul solar nu face voia Sa, ci, în definitiv, pe a Tatălui care i-a încredințat această împărăție a spațiilor cereşti. Al treilea din Treimea guvernatoare a Pământului este suveranul direct al acestui glob. El veghează ca legile şi evoluția Pământului să fie urmate pas cu pas, ordonând, în numele sfintei Treimi planetare, să se facă într-un fel şi nu altfel.

Sfânta Treime a Pământului este sub binecuvântarea Tatălui, dar instituită sub conducerea directă a Fiului. Cei trei Guvernatori planetari sunt A (Alfa) şi Ω (Omega) planetei Pământ. Ei sunt trei într-unui, reprezentând virtual pe unicul Stăpân al lumilor, pe primul Creator. Dintre aceşti trei, primul este preşedinte, El este Divinul Pământului. Nici o planetă nu este lipsită de această

conducere treimică. Pentru toți şi toate, duhuri şi oameni, primul este al treilea şi al treilea este primul. Din timp în timp, aceste duhuri, căpetenii-îngeri, se coboară la suprafața pământului, făcându-se şi ei oameni. Primul dintre cei trei Guvernatori ai Pământului A' (Alfa prim), a fost de multe ori întrupat pe pământ, pentru luminarea şi îmboldirea omenirii. În multiplele sale întrupări a fost în India sub numele de Arjuna, în Persia - Parsifal, în Asiria - Rasik, în Egipt - Hermes, Moise, Osimahdias etc. Cel de-al doilea, A” (Alfa secund) al cetelor îngereşti s-a întrupat şi El de multe ori, purtând diferite numiri, dintre care cea de Sfântul Ilie şi Ioan Botezătorul. În fine, cel de-al treilea Guvernator planetar. A’’’ (Alfa terț) a avut - ca oricare mare Lumină a spațiilor - mai multe întrupări, dintre care cea din urmă este cunoscută sub numele de evanghelistul Ioan, iubitul ucenic al Domnului. Cu toții au fost oameni modeşti, oameni ca oricare alții, dar dincolo de ei se ascundeau turnini dintre Luminile cereşti.

De câte ori Guvernatorul solar a coborât pe Pământ şi s-a făcut om, a coborât şi reprezentantul Sau din Treimea conducătoare a Pământului. A” (Alfa secund) s-a întrupat în Ioan Botezătorul, înaintea Suveranului sistemului nostru solar. Isus a venit la reprezentantul Său ca să-L boteze, dar Ioan a grăit: „Nu sunt vrednic să Te botez”. Isus i-a răspuns: „A' (Alfa prim) te-a ales pe tine A” (Alfa secund) şi Eu cer de la tine botezul sfânt, ca să recunosc puterea lui A' - Guvernatorul suprem al planetei Pământ, numit de Mine, în numele Tatălui Meu. A' te-a numit pe tine, în numele Meu, prin puterea Mea, iar acum Mă supun puterii Mele, care prin tine se întoarce la Mine. Amin. “

Armonia desăvârşită domneşte pe toate sferele create de Tatăl. Nimeni şi nicăieri nu se poate plânge că i s-a făcut vreo nedreptate. Justiția divină dă dreptate tuturor, după meritul lor. Dreptatea este decernată de Forul suprem judecătoresc al fiecărui glob, care hotărăşte în numele Tatălui ceresc.

Nimic nu se poate face pe pământ - război, revoluție etc. - fără ştirea şi aprobarea sfintei Treimi planetare, Guvernatorul planetar, A (Alfa) şi Ω (Omega) planetei Pământ. Fiecare din cei trei A (Alfa) are sub ascultarea sa trei duhuri cereşti - numite Asesori. Prin urmare, există nouă Asesori. Când unul din cei trei A (Alfa) coboară la suprafața pământului, pentru a se întrupa, locul său este ocupat, temporar, de cei trei Asesori corespunzători. Astfel, când A” (Alfa secund) s-a coborât şi s-a întrupat ca om, sub numele de Ioan Botezătorul, a fost înlocuit de Asesorii săi, pentru ca Treimea supremă să fie întreagă. La fel s-a întâmplat şi când a coborât A’’’ (Alfa terț), al treilea factor al sfintei Treimi planetare, pentru a deveni ucenicul cel mai tânăr al Domnului.

Când A” (Alfa secund) şi A”’ (Alfa terț) au fost deodată oameni pe pământ, pentru a fi în preajma divinului Guvernator solar, conducerea Pământului se compunea din şapte duhuri: Alfa prim (A), cei trei locțiitori sau Asesori ai secundului (A”), plus cei trei locțiitori ai terțului (A”’) - stăpânul acestei planete. Extrem de rar s-a întâmplat, în trecutul Pământului, să coboare deodată cei trei Alfa. În acest caz, locțiitorii au fost în număr de trei ori trei - nouă Asesori, duhuri îngeri.

În infinita Sa înțelepciune, Tatăl a socotit că nu este bine ca numai unul să hotărească. De aceea El a instituit treimea. Primul formează teza, al doilea stabileşte antiteza şi al treilea hotărăşte. Totul se face după următorul model divin: cel dintâi propune o teză, o părere asupra unei probleme oarecare. Al doilea respinge acea părere, propunând alta. Al treilea judecă cele două păreri şi apoi hotărăşte. Primul nu are voie să argumenteze, ci numai propune. Al doilea nu are voie să fie de acord, să se^ unească cu părerea celui dintâi, de orice fel ar fi ea, el nu poate decât să emită o nouă propunere. În fine, al treilea, examinând cele două propuneri se poate uni cu una din ele, sau poate prezenta o nouă propunere. Cuvântul său este hotărâtor, deşi este al treilea Alfa (A”’) - cel mai mic. Nici unul nu poate lucra independent. Înțelepciunea divină a statornicit pentru totdeauna ca să poată fi pusă în execuție numai lucrarea hotărâtă în consiliu, după modelul de mai sus. O dată ce Treimea conducătoare s-a pronunțat, toate duhurile pământului trebuie să se supună hotărârii sale.

Cei nouă Asesori au fiecare lângă ei câte trei ajutoare, tot îngeri, duhuri ale Adevărului, sau sfinte duhuri. De trei ori nouă fac douăzeci şi şapte de ajutoare, numite Delegați. Aşadar, Forul suprem sau Tribunalul suprem al Pământului se compune din 3 Alfa, 9 Asesori şi 27 Delegați. În total 39 de membri, sau sfinte duhuri, iar toți la un loc sunt denumiți Sfântul Duh.

Lumea spațială a Pământului

Știm că ai o părere rea despre politică și tot ce ține de ea. Motivul? Convingerea că interesul îi determină pe toți să se zbată, iar nu dragostea de propășire a celor mulți. Cu toate acestea, sus la noi, între multe altele, se face și politică.

Toate afacerile terestre, din punct de vedere social și religios, sunt hotărâte, în ultimă instanță, de cei trei Guvernatori planetari, A (Alfa) și Ω (Omega) planetei Pământ. Pentru ca acțiunea lor să fie unitară, sunt legați unul de altul printr-un cordon fluidic solar, legătură divină făcută de trei reprezentanți sau mandatari ai Treimii solare.

Trinitate există pretutindeni, fiind o forță care lucrează din veșnicie. Prevăzătoare, Divinitatea a orânduit forțe opuse peste toate miliardele de corpuri cerești, ca nu cumva să intervină vreodată arbitrarul. În fața acestei treimi, s-a instituit și o treime opoziționistă. Deși cei trei Alfa sunt spirite de înaltă știință și sfințenie, totuși Tatăl divin a socotit că e posibil să greșească, și pentru deplina siguranță a Armoniei divine, a instituit și forțe treimice contrare.

În marile probleme de conducere și evoluție prima treime propune, iar a doua treime - ocazional constituită - poate să fie de părere contrară. În acest caz, se desemnează din subalterni a treia treime, care - deși mai mică în grad - hotărăște într-un fel sau altul. Această hotărâre este definitivă și fără apel, fiind pusă imediat în aplicare. Să dau un exemplu.

Forța treimică primă spune: „Să se declare război între X și Y". A doua treime poate riposta: „Nu, să nu fie război între ele". În fine, a treia forță treimică hotărăște: „Să fie război, dar nu acum".

Prin urmare, nu există decât o singură conducere - sfânta Treime planetară, A (Alfa) și Ω (Omega) planetei Pământ. Dar în anumite probleme deosebite - prefaceri sociale, întemeieri de religii, războaie etc. - se instituie un for compus din trei treimi, hotărând a treia, cea mai mică în grad. Dar hotărârea lor trebuie să poarte pecetea binecuvântării cu Amin a Stăpânului sistemului nostru planetar, a Guvernatorului solar, care - la rândul Său - se pronunță în numele Tatălui ceresc.

În cosmos domnesc trei legi: Legea Tatălui, Legea Fiului și Legea Sfântului Duh. Legea Tatălui se aplică Entităților care își fac evoluția în gradul de Creatori divini sau Laboratorieni. Legea Fiului se aplică entităților spirituale care își fac evoluția solară. Legea Sfântului Duh se aplică duhurilor care își fac evoluția planetară. Evoluția divină se face în Sfera Laboratorului central, evoluția solară - pe sori, iar cea planetară - pe planete.

Pe Pământ spiritul uman își face școala în trei zone sau nivele suprapuse, având forma unor sfere concentrice, de la suprafața pământului în sus. Deasupra lor se află al patrulea nivel, al îngerilor. Așadar planeta noastră are în jurul ei patru mari zone fluidice[1]: trei umane și una angelică. Iată înțelesul celor patru evangheliști ai Domnului, cele patru zone fluidice fiind reprezentate concret prin patru cuvântători ai înțelepciunii Domnului.

Zona îngerilor este împărțită în trei sfere diferite prin calitatea fluidelor ce o alcătuiesc și prin rangul îngerilor care o populează. Venind de la exterior spre suprafața pământului, avem:

1. Sfera îngerilor de evoluție divină;
2. Sfera îngerilor de evoluție solară;
3. Sfera îngerilor de evoluție planetară.

În aceste trei sfere se hotărăște toată viața voastră uman-trupească. Sub zona angelică - formată din trei sfere angelice - se află trei zone umane: I. Zona duhurilor albe - cea mai îndepărtată de pământ; II. Zona duhurilor albastre; III. Zona duhurilor roșii - înconjoară suprafața pământului.

Îngerii primesc ordin din Sfera divină sau din Soare și le aplică ad litteram, asupra lumii trupești de la suprafața pământului.

[1] Planeta Pământ este formată din Cerul sau spațiul său ceresc - locuit de entități spirituale, și din globul terestru, Terra -populat de entități spirituale întrupate. Cerul este împărțit în patru zone fluidice: una angelică și trei umane. Fiecare zonă se divide în trei sfere. Sferele umane sunt împărțite în câte trei inele, divizate la rândul lor în trei spații. Prin urmare, zona fluidică umană cuprinde de 3 ori 27 de spații - 81 de spații cerești, spirituale, sub forma unor sfere concentrice locuite de duhuri umane.

Zona angelică

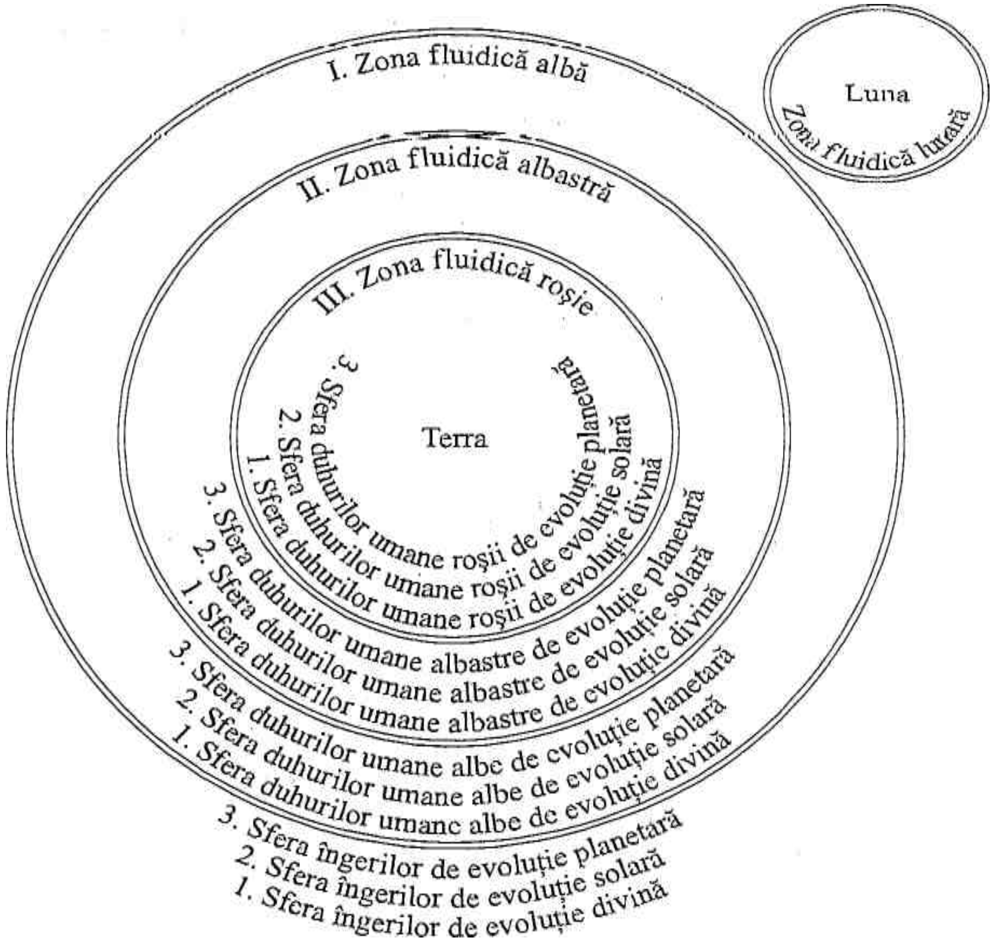

Fiecare din cele trei zone umane - albă, albastră şi roşie, populate de spirite umane, de oameni spaţiali - este împărţită în câte trei sfere. Prin urmare, există nouă sfere fluidice umane: trei ale duhurilor albe, trei ale duhurilor albastre şi trei ale duhurilor roşii.

Zona albilor este populată de spirite umane albe de trei categorii: om alb divin, om alb solar şi om alb planetar. Aceeaşi împărţire pe categorii există şi în etajele albastre şi roşii.

Aşadar avem de trei ori spirite divine, solare şi planetare. De trei ori trei fac nouă categorii ele spirite umane. Deasupra lor sunt cele trei etaje angelice, cu câte trei categorii de îngeri. În total există douăsprezece etaje, cu douăsprezece categorii de duhuri.

În fruntea fiecăruia din aceste douăsprezece etaje - nouă umane şi trei angelice — se află câte o treime angelică. Prin urmare, în lumea spaţială a Pământului există douăsprezece domnii. Nu unul conduce fiecare domnie, ci câte trei, adică conducerea este şi aici treimică. Cu alte cuvinte, cele douăsprezece etaje sunt conduse de douăsprezece treimi. În linie generală treimea este formula de conducere a lumii angelice, iar douăsprezece - a lumii umane.

Fiecare treime are responsabilitatea şi conducerea lumii duhurilor din etajul său. Dar când este nevoie de o consultare şi hotărâre generală, aplicată jos, oamenilor de pe pământ, se adună soborul celor douăsprezece etaje, adică cei douăsprezece primi din fiecare treime. Iată înţelesul pentru care Domnul şi strălucitul nostru Stăpân solar, când s-a coborât pe Pământ şi s-a făcut om trupesc, şi-a adunat înjur douăsprezece apostoli, reprezentanţi ai celor douăsprezece etaje ale Pământului, dintre care unii au coborât odată cu El iar alţii chiar înaintea Lui.

Marele Isus i-a adunat în jurul Său pe reprezentanţii celor douăsprezece etaje sau domnii, şi la cina cea de taină le-a ordonat ce să facă. Rupând pâinea, a adăugat: „Luaţi, mâncaţi, acesta este

trupul Meu care pentru voi se frânge". Apoi, oferindu-le cupa cu vin, le-a zis: „Luați și beți, acesta este sângele Meu, care se varsă pentru voi şi pentru cei mulți ai planetei Pământ".

Puțini dintre voi, cei de jos, cunosc înțelesul acestor tainice cuvinte. Pâinea este produsul făinei, iar făina este bobul de grâu sfărâmat. Grâul s-a făcut mare şi a rodit, prefacând pământul absorbit în stare de soluție prin rădăcinile sale. Aşadar pâinea este pământ transformat. Dar, în definitiv, mineralele globului nostru au provenit din transformările fluidului originar al nebuloasei planetare, care - la rândul ei - a fost o parte din nebuloasa solară. Fluidul solar este materia cu care Stăpânul nostru a venit din Sfera divină, de la Tatăl, este proprietatea Fiului, parte integrantă din împărăția Sa. În acelaşi timp, planta primeşte mereu raze fluidice de la Soare. Numai grație razelor cosmice şi solare planta a crescut şi a făcut spice. Prin urmare, în fiecare bob exista o părticică fluidică din însăşi corpul sferei solare care este împărăția Domnului. Aşadar pâinea conține ceva din însuşi corpul Celui ce conduce acest sistem planetar. Aceeaşi explicație corespunde şi vinului, care şi el conține particule fluidice din corpul divin al Domnului.

Ordine noi sosesc din Sfera centrală în Soare. Aceste ordine sunt decodificate în Soare - pentru a fi înțelese de îngerii planetari - fiind trimise la fiecare planetă, potrivit gradului şi momentului în care se află acea planetă, în mersul său evolutiv. Sfânta Treime planetară, A (Alfa) şi Ω (Omega) planetei Pământ primeşte ordinul divin, îl analizează, îi vede înțelesul, şi după ce îl decodifică pe o altă gamă, îl transmite celor douăsprezece conducători ai celor douăsprezece zone ale Pământului. Acest consiliu examinează mijloacele de execuție ale ordinului respectiv şi apoi se trece la punerea lui în practică. Fiecare înger conducător cheamă pe subalternii săi pentru executarea ordinului. Toată lumea angelică lucrează mereu, prin puterea uriaşelor lor forțe spirituale, la împingerea mai departe a prefacerilor, fie a materiei globului, fie a ființelor de pe suprafața sa.

Botezul şi cordonul fericirii

Destinul acestei țări, ca şi al întregului pământ, este determinat şi urmărit de Conducerea supremă a Pământului, de cei trei Alfa, iar în jurul Forului suprem stau cele douăsprezece domnii treimice.

Văzduhul eteric al Pământului este străbătut din toate părțile de ordine venite de la Centrul creațiilor, de ordine venite de la Centrul solar şi, în acelaşi timp, de ordine sosite de la Forul suprem al globului nostru. În fine, toată zona fluidică de-jur-împrejurul globului, groasă de câteva sute de mii de kilometri, este străbătută în lung şi în lat de undele-gânduri ale miliardelor de duhuri umane. Fiecare fel de gândire are lungimea sa de undă, ca să mă exprim în limbajul vostru terestru, pentru că noi nu măsurăm în metri expresia sau vibrația gândirii, ci după acordul nivelului evolutiv al celui care o emite sau recepționează.

Precum v-am mai spus, noi suntem oameni ca şi voi, şi ne place, asemenea vouă, să avem legături sociale. Voi sunteți atraşi unii de alții după interesele voastre, după natura voastră trupească. Apropierile noastre au alte motivații, sunt determinate de alte cauze: afinitate spirituală, aplicarea în comun a legilor, prefacerea materiilor eterice, evoluția a tot ce ne înconjoară şi propria noastră evoluție. Alte resorturi vă îndeamnă pe voi, oameni trupeşti, carnali, şi altele pe noi, oameni cereşti.

Ştiu că vă întrebați de ce vă zicem carnali. Vă spunem astfel pentru că şi voi şi noi suntem oameni, dar voi aveți armura cărnii, trupul pe care noi nu-l avem. Corp fizic aveți voi, corp fizic avem şi noi. Prin urmare, fizici suntem cu toții. Să nu te miri dacă afirm că şi noi avem un corp fizic. Da, avem un corp format dintr-o materie subtilă, fluidică, dar este fizică, iar nu psihică. Din materia psihică a fost creată scânteia mea şi a tuturor duhurilor.

Eu nu sunt numai o scânteie, o flacără fugitivă, un fulger; eu sunt o scânteie învelită într-un corp fizic. Noi suntem oameni fizici, pentru că suntem posesori de corp fizic. Că fizicul nostru nu corespunde cu al vostru - este altceva. Totul este în raport cu mediul în care trăieşti. Iată de ce vă zicem carnali, sau oameni cu haină carnală.

Aşadar, noi suntem grupați în colectivități, fiind legați unii de alții prin legături de iubire şi ajutor permanent.

A' (Alfa prim), cel mai mare înger al Pământului, transmite de la un capăt la altul al Pământului unăe-gânduri. Ele nu sunt ordine, ci cuvinte de convingere. El se roagă Tatălui ceresc şi sfătuieşte pe cei de sub El.

În rugăciunea Sa, A' mulțumeşte mai întâi Guvernatorului central al universurilor, pentru tot ce a făcut: „În numele Tatălui, al Fiului şi a marilor Sfinte Duhuri! O, Doamne, al nostru Stăpân în veşnicie, Iți mulțumim pentru fericirea pe care o gustăm în lumile create de Tine”.

Prima parte a rugăciunii Sale e o mulțumire. După aceea, A' emite cererea de a fi împuternicit cu noile norme de conducere spre progres: „ O, Doamne, Atoatefăcătorule, o, Fiule care cunoşti toate rosturile înfăptuirilor Tale, a evoluției care vine, ne învredniceşte pe noi cu puterea pe care ne-ai dat-o în calitate de servi devotați Ție şi Tatălui Tău, ca noi să putem lucra aici!”

Partea a treia a rugăciunii este un apel către toți colaboratorii Săi, de toate gradele: „ O, ființe cugetătoare, care locuiți aceste spații de sub Mine, o, voi fii ai aceluiaşi Tată ceresc, ascultați cele ce Eu, stăpânul acestui glob planetar, vă spun, aşa precum ascult şi Eu glasul Fiului şi aşa precum şi El ascultă de glasul Tatălui nostru al tuturor. Ascultați de glasul Meu aducător de fericire şi veți fi mântuiți prin Mine, Unsul Fiului Lui Dumnezeu. Amin!”

Cine va avea urechi va asculta de glasul Lui şi se va bucura, pentru că va primi cordonul Tatălui ceresc şi va fi botezat cu botezul de foc al creştetului său şi astfel va fi fericit în vecii vecilor.

O, voi oameni trupeşti cu o conştiință limitată ziua, în stare de veghe, o, voi mici frați ai mei, să nu vă mirați de cele auzite, căci adevăr grăiesc: numai prin ascultarea ordinelor date de Guvernatorul central, de împuternicitul Său Fiu şi cele date de Sfântul nostru Duh, veți ajunge în situații sublime şi vă veți bucura de fericirea veşnică. Glasul Domnului nostru Isus răsună: „Pe cel ce l-am încins cu cordonul fericirii şi l-am botezat cu foc, va fi mare în ceata duhurilor”.

Asemenea cuvinte a auzit şi marea noastră fecioară, marele duh sfânt iubitor de oameni, care întrupându-se s-a numit Jeanne d'Arc. Glasul nostru o umplea de fericire şi putere. Ea nu mai avea teamă de moarte. Cine ne cunoaşte şi ne aude glasul moare fericit, pentru că doreşte să se întoarcă în împărăția glasurilor noastre. Auzind glasul nostru, Jeanne d'Arc a aflat cine este în Cer şi s-a umplut de curaj şi putere, mergând, ca un miel, la moartea eliberatoare. A murit asemenea celor mai mari eroi ai omenirii. Cei ce țin crucea în mână, au judecat-o şi condarnnat-o la moarte. Ei au contribuit la destruparea ei, dar dezlegând-o de viața terestră s-au legat de ea.

Mergând în Cer şi prezentându-se la A' (Alfa prim), i-a spus: „Doamne, îi iert pentru că n-au ştiut ce fac, iar eu am făcut ceea ce glasurile cereşti, în numele Tău, m-au îndemnat să fac”. A' al planetei noastre i-a răspuns: „Bine, suflet frumos, marele nostru sfânt şi căpetenie de domnie, pentru destinul pe care l-ai cerut şi atât de frumos l-ai împlinit, îți acordăm de acum înainte dreptul de stăpânire asupra celor ce te-au condamnat; să-ți fie servi, pentru că omorându-te, au încălcat cu ştiință legea Tatălui. Vei vedea şi vei auzi cum cei de jos te vor proslăvi.”

Au trecut veacuri de atunci şi biserică de confesiune catolică s-a plecat umilită şi a beatificat-o pe Jeanne d'Arc. Ce ironie! Biserica a considerat-o eretică şi a condamnat-o la moarte pe rug, şi apoi tot ea vine şi o preamăreşte, recunoscând-o sfântă.

M-am îndepărtat de subiect, dar revin. Am spus altădată că în Cer orice lucrare se face numai în asocieri treimice. Am spus că în lumea spirituală nu se lucrează individual ci numai în asocieri de câte trei. Ei bine, despre această treime vreau să-ți vorbesc azi ceva mai pe larg.

Frate, tu, care stai acum în această cameră, nu poți să-ți dai seama ce activitate intensă domneşte în spațiile din jurul pământului. Noaptea afli şi tu de această activitate, dar dimineața, când reintri în trupul tău, nu-ți mai rămâne nimic în memorie. Apostolii vedeau şi ei noaptea, dar aveau fericirea de a-şi aminti ziua de tot ce au văzut sau auzit noaptea.

Activitatea duhurilor este de două feluri: individuală şi treimică. Poți activa singur la ridicarea ta şi a semenului tău, dar activitatea treimică este o activitate cu o sferă mai largă, în scopul de a influența mediul ambiant, fie asupra celorlalte spirite individuale din spațiu, fie asupra celor întrupate.

Pentru ca un duh să devină o forță treimică, trebuie să se ridice, prin evoluție, la un anumit grad.

- Şi îngerii sunt constituiți în forțe treimice?

- Da, toți îngerii sunt grupați câte trei şi uneori în grupe din ce în ce mai numeroase de forțe treimice. O treime este o asociere de trei duhuri, trei individualități unite printr-un cordon fluidic solar. Dar fericirea de a avea un cordon solar nu o pot avea decât după ce cu veacuri înainte au fost botezați cu botezul focului solar.

- Ce este acest botez?

- Plecat pentru prima oară din Sfera centrală, spiritul uman este foarte mic. El este îmbrăcat într-o haină minusculă. Scânteia îmbrăcată într-un corp fluidic, formează spiritul uman. Asemenea omului întrupat care din copilărie creşte până ajunge la mărimea omului matur, şi corpul spiritual al entității spirituale creşte mereu, în decursul miilor de ani. Una este mărimea duhului-copil uman, alta mărimea corpului Guvernatorului planetar şi cu mult mai mare este corpul Fiului de Dumnezeu. Corpul spiritului creşte în cursul evoluției sale, această creştere făcându-se la vremea ei, cu binecuvântarea anumitor duhuri de înaltă evoluție, numite Botezători.

Frate, ai aflat de lumea îngerilor, de lumea sfinților şi de lumea mesagerilor întrupători şi destrupători, acum a venit vremea să afli şi de lumea botezătorilor. Cine sunt aceşti botezători? Ce rang au ei? Ce fac aceşti botezători? Un botezător este o forță treimică. Botezător individual nu există. Ei continuă rolul celor din Sfera divină.

Am spus cu altă ocazie că după ce a ieşit din Capul de Tată, particula sau celula divină a fost pregătită şi îmbrăcată cu trei învelişuri, operații prin care a fost dememorizată de amintirea că e Dumnezeu. Acum duhul e gata, dar în acest stadiu el nu ştie să judece. Duhul este luat de anumite Duhuri divine, aflate în Laborator, şi instruit, deprins cum să raționeze, şi multe mii de ani îi trebuie până dobândeşte rudimente de noțiuni abstracte, necesare evoluției sale de duh uman. Când, în fine, a fost îndeajuns de pregătit, este trimis într-un anumit sistem solar şi într-o anumită planetă.

În Laboratorul central al tuturor creațiilor, duhul uman a fost botezat, adică înconjurat cu anumite materii fluidice, pentru ca el să dobândească facultatea raționamentului, cât de rudimentar.

Ajuns pe un astru sau soare, duhul-copil uman nu este trimis direct într-o planetă, ci este luat în primire de anumite spirite solare, prcgătindu-l pentru viitoarea sa viață planetară. Este necesară această pregătire din Soare, căci duhul-copil numai astfel va ti în stare să-şi ducă viața într-o planeta oarecare. Adus dintr-o dată din Lumea Tatălui în lumea duhurilor unei planete, duhul-copil ar fi un imbecil uman, n-ar putea rosti în viața lui nici o vorbă. Ar avea formă de om, dar ar fi mai înapoiat decât un animal inteligent - câinele, un spirit evoluat al regnului animal.

Adus din Laboratorul creațiilor şi trântit în lumea trupească, duhul-copil uman nu ar şti nici să mănânce, căci nu ar avea cunoştință că trebuie să se hrănească. I-ar fi foame, dar nu ar şti şi nu i-ar veni în gând să ceară de mâncare. Ar simți foamea, tot aşa cum simțiți voi durerea de cap şi nu ar şti cum să o astâmpere, după cum nici voi nu ştiți să vă alinați durerea. Există planete pe care cei întrupați ştiu să se vindece singuri, ca şi animalele, care-şi caută, din instinct, anumite ierburi, consumându-le drept medicament.

Ajuns în Soare, duhul-copil este dat pe mâna unor duhuri solare, numite botezători solari, care îl boteză cu anumite fluide, pentru a-l face capabil să înțeleagă diferite împrejurări de viață şi să trăiască în anumite planete ale acelui sistem solar.

Aşadar Sorii sunt şi ei mici Laboratoare, copii în miniatură după Cel mare. Acolo sunt aduse, alături de marile Somități solare, şi neputincioasele şi necunoscătoarele lor surori - spirite umane din prima fază. Aici, botezătorii solari le îmbracă cu o haină fluidică solară şi apoi le supune la diferite exerciții, necesare pentru viitoarea lor viață planetară. Aşadar aici învață ceea ce nu au învățat în Laboratorul central.

După studii îndelungate, aceste spirite de viitori oameni planetari sunt duse pe una din cele mai înapoiate planete ale acelui sistem solar, unde vor duce o viață aproape animalică. Aici vor învăța să mănânce şi să se reproducă, din instinct. Pe aceste planete inferioare ele vor trăi foarte greu şi reîntrupările vor fi scurte, moartea secerându-le cu nemiluita. Ele au nevoie de un timp scurt de trai în lumea spirituală, revenind din nou la viața trupească, pentru a învăța să se hrănească şi

reproducă. După mii de vieți, cu durată foarte scurtă față de a voastră, după existența de barbarie, sunt botezate de botezătorii acelei planete. Aşadar duhul a trecut prin trei botezuri: în Laborator, în Soare şi în planetă.

Zona angelică a oricărei planete este alcătuită la fel ca la noi, dar rangul lor diferă de la planetă la planetă, după gradul lor de evoluție. Prin urmare, există atâtea feluri de botezători planetari, câte feluri de planete sunt în acel sistem solar.

Sistemele solare au şi ele evoluția lor. Astrul sau Soarele nostru nu este un corp ceresc primitor de duhuri-copii umane, deoarece are o evoluție înaintată. Cea mai înapoiată planetă a acestui sistem, şi care e cea mai apropiată de Pământ, prezintă deja o civilizație mai înaintată față de planetele unor sisteme mai înapoiate; iar omul de acolo nici vorbă să poată fi comparat cu spiritul ajuns om pe Pământ, oricât de înapoiat ar fi. Un lucrător de aici, dus acolo între acele duhuri-copii umane, ar fi un mare inventator, va părea pentru ei un mare om, un savant ce ar trăi fericit, deoarece intelectualitatea sa ar face pe toți să contribuie la bunul său trai.

Un spirit uman adus aici, la noi, de pe o planetă subterestră, va fi botezat de un botezător al acestei planete, care va fi o forță treimică. El este botezat cu fluidul special al acestei planete şi i se dă prima culoare - roşie - a spațiilor aflate sub domnia celor din zona fluidică a III-a. Fără această haină planetară el nu ar putea sta pe planeta noastră.

Când trece dintr-o domnie într-alta, duhul este botezat din nou. Există nouă domnii principale, pe Pământ, deci el va primi botezul de nouă ori. După fiecare botez, are o altă culoare şi un alt rang în lumea duhurilor umane.

După primirea celor nouă botezuri, duhul părăseşte Pământul, căci nu mai are de parcurs nici o şcoală, nu are de făcut nici o evoluție pe această planetă, deci nici un alt grad de obținut. Domnii planetei Pământ îi spun: „ Fiule, acum ți-ai terminat evoluția pe această planetă, urmează să primeşti alt botez, şi acela nu se mai face aici, ci în Soare".

Cât timp primeşte numai botezurile domniilor pământene, duhul uman este o individualitate terestră. El este unul şi nimic mai mult. Puterile lui sunt reduse numai la lumea unităților. Chiar când a primit cel din urmă botez pământean el este tot o sfântă unitate, nu o treime.

Însă vine vremea când trebuie formate şi forțele treimice, necesare conducerii evoluției duhurilor individuale; atunci sosesc pe acea planetă mesageri solari. Formarea de forțe treimice este un mare eveniment. La anumite epoci, trebuie eliberate o parte din foițele treimice ale planetei Pământ şi este necesară formarea altora.

Evoluția individuală a cerut trecerea din treaptă în treaptă, prin toate cele nouă domnii. În cea din urmă domnie, duhul uman face parte din grupul duhurilor, numite fii cereşti. Ele sunt fiii Cerului sau ai Tatălui, dar nu Fii de Dumnezeu. j

În lumea noastră, a duhurilor, fiii cereşti sunt preoții Cerului, preoții noştri cereşti. Preotul ceresc este un grad ierarhic al lumii noastre spațiale. Preotul ceresc este un duh care a parcurs toată gama de domnii. El a trecut din etaj în etaj, mii de ani, şi a ajuns în zona a Il-a - zona duhurilor albastre - şi de aici, în mii şi mii de ani, a ajuns în zona întâi - a duhurilor albe, sfera a treia -de evoluție planetară. Aici trebuie să susțină un examen pentru rangul de preot ceresc. Acest examen îl dă în fața îngerilor de evoluție planetară, din treapta cea mai de jos a lumii angelice. Ei îi vor recomanda anumite întrupări-examen, şi când va promova toate probele acestei etape, va fi ridicat la rangul de preot de treapta a doua, a zonei întâi, albe, sfera a doua - de evoluție solară. Ajuns preot ceresc de gradul al doilea, de evoluție solară, el nu mai lucrează ca individualitate, ci este nevoie să fie treimizat. Când a trecut cu bine seria probelor acestui rang, este promovat preot ceresc de rangul întâi, de evoluție divină, a sferei întâi din zona întâi, albă.

În fine, după o vreme foarte îndelungată, isprăvind şi această şcoală, este examinat de A' (Alfa prim), al lumii angelice, şi propus pentru botezul solar. Nici A' (Alfa prim) al Pământului nu poate fi botezător solar. Botezătorii de treimizare sunt numai îngeri solari.

Vine vremea când duhul care a obținut botezul de creştet să primească şi aşa-numitul cordon al fericirii. Această cordonizare constă în faptul că fiecare duh va fi înconjurat de un cordon fluidic făcut din materie eterică solară. Acordarea acestui cordon implică constituirea unei asocieri treimice. În vederea acestui fapt, duhul va căuta încă doi frați, ajunşi şi ei la acelaşi grad evolutiv, şi

va încheia cu ei un contract de activitate comună. O dată convenit, ei se vor prezenta înaintea Tronului solar de aur şi vor cere binecuvântarea contractului lor social.

Încinse cu cordonul solar, duhurile vor lucra conform ordinelor Fiului nostru solar, conform Legilor solare, şi vor fi o contrapondere a forţelor îngereşti în experienţele lor. Ele vor deveni apărătorii oamenilor pe care îi vor îndrepta spre respectarea Legilor Fiului şi ale Tatălui.

- Se mai întrupează treimile?

- Da, se reîntrupează, dar numai una câte una.

- Prin greşeli se poate pierde botezul creştetului?

- Nu, niciodată, chiar comiţând crime, adică încălcând Legea Tatălui şi a Fiului, însă fapta celui care a primit botezul creştetului va fi mai aspru pedepsită decât a spiritului simplu, individul care va fi băgat la ocnă. Dacă un botezat de creştet ar comite o crimă, închisorile pământului nu-l vor avea, pentru că el nu va fi niciodată judecat de judecători umani, ci de cei cereşti, nefiind niciodată descoperit pe pământ.

- Dar un duh treimizat, încins cu cordonul solar, va putea comite vreodată o crimă?

- Nu, niciodată. Duhul cordonizat este prea pătruns de Legile Tatălui şi ale Fiului. Mai degrabă moare, se lasă omorât, decât să comită o crimă.

Din cele expuse, se vede că botezul creştetului aparţine lumii umane pure, netreimizate, iar cordonizaţii sunt duhuri treimizate.

Cât va trăi pe acest pământ, duhul treimizat nu va mai greşi.

Apostolii Domnului erau duhuri sublime treimice, întrupate în medii neştiutoare din punct de vedere intelectual, tocmai pentru a nu li se perverti spiritul, conştiinţa de veghe, prin ştiinţa oficială, materialistă, de atunci. Domnul solar i-a sfătuit: „Mergeţi să vă întrupaţi in casele celor săraci cu duhul, pentru a da crezare cuvântului Meu, şi ca să nu vi se strice mintea cu învăţăturile planetare, departe de cunoştinţele supuşilor Mei solari”.

Pregătirea venirii Domnului s-a făcut cu multe veacuri înainte de întruparea Sa. De asemenea, cu multe veacuri înainte, apostolii şi-au pregătit întruparea. Fiind fiinţe treimizate, ei trebuiau să-şi aranjeze culcuşurile trupeşti într-un anumit fel, pentru a fi supuşi cuvântului Domnului.

- Cine i-a iniţiat pe apostoli?

- Domnul i-a iniţiat.

- De ce L-au părăsit atunci şi nu L-au apărat?

- Pentru că li se interzisese omorul. Ei nu puteau ucide, deoarece erau forţe treimice şi - în plus - au fost iniţiaţi, ca oameni, de Domnul solar. Din instinct, treimizatul - ca om trupesc - nu ucide. El are o mare încredere în dreptatea Cerului şi a judecătorilor săi. Orice nedreptate i s-ar face treimizatului în timpul întrupării sale, o suferă şi o deferă Tribunalului de sus.

După ce şi-a ales apostolii - forţe treimice, şi după ce i-a iniţiat, ca oameni, Isus le-a făcut cunoscută toată drama misiunii Sale umane.

- De ce umane?

- Deoarece El s-a întrupat de la sfânta Sa mamă.

- De ce era sfântă?

- Pentru că şi ea, fiind om, a fost mediumizată.

- Dar cine era sfânta Lui mamă?

- Era o mare Forţă treimică, venită din Soare şi s-a făcut om pe pământ, în vederea misiunii de Mamă a Domnului.

- În Scriptură se spune: „De la Duhul Sfânt s-a făcut om”. Ce înţeles au aceste cuvinte?

- Domnul, Divinul nostru solar a coborât cu câteva sute de ani înaintea întrupării Sale, în atmosfera fiuidică a Pământului, pregătind totul în vederea misiunii Sale. De cum a sosit, El a trebuit să primească o haină planetară în jurul Duhului Său, ca şi orice spirit planetar. Această haină, Guvernatorul solar a primit-o de la A' (Alfa prim) planetar, Stăpânul Pământului, reprezentantul Tatălui ceresc pe această planetă. Aşadar, El s-a născut din Maria, mama Lui fizică,

la fel ca orice om, şi a luat haina planetară de la Duhul Sfânt, căci orice duh, fie el chiar solar, trebuie să îmbrace o haină planetară pentru a se întrupa pe pământ.

- De ce L-a îmbrăcat A' (Alfa prim) planetar?

- Domnul şi Stăpânul nostru solar este Fiu de Dumnezeu. El nu putea fi îmbrăcat decât de Tatăl Său ceresc. Dar Tatăl ceresc are ca reprezentant al Său pe acest glob pe A' (Alfa prim). Iată-l deci pe A' (Alfa prim) terestru, în această împrejurare, mai mare decât Fiul lui Dumnezeu. Întâi s-a întrupat de la A (Alfa) şi Ω (Omega) planetei Pământ, şi apoi prin Maria. Spiritul mamei Sale era un duh solar, şi anume unul din cei trei Conducători ai lumii solare, unul din cei trei Alfa solari.

- De ce nu s-a întrupat Domnul prin intermediul unui înger planetar?

- Pentru că îngerii de pretutindeni sunt sub ordinele directe ale Tatălui ceresc, şi nu ale Stăpânului solar. Ei au venit pe acest sistem şi pe această planetă să-şi facă evoluția, dar nu sunt supuşii Guvernatorului solar; îl recunosc ca Stăpân al sistemului, ştiu că este Fiul lui Dumnezeu, dar nu lucrează după ordinele Lui. Îngerii se supun Legii Tatălui şi nu Legii Fiului; ei au venit aici, botezați, cu botezul din Laboratorul divin.

- Se întrupează îngerii vreodată?

-Bineînțeles, şi îngerii se întrupează, când li se încredințează misiuni de către Alfa nivelului lor. Întruparea lor constituie un eveniment planetar, căci ei nu au venit aici să-şi facă evoluția prin experimentul întrupării, acest experiment fiind rezervat, în general, ca o şcoală numai duhurilor umane.

- Atunci ce este un om?

- Un om este un duh ajuns la rangul evolutiv numit om.

- Pretutindeni sunt oameni?

- Nu. Există planete lipsite de ființe trupeşti umane, deoarece nu au spirite ajunse la rangul de om. Cele mai înalte ființe de acolo sunt ființe subumane.

Acum înțelegeți că în biserici se fac rugăciuni la imaginea sfintei Născătoare de Dumnezeu, deoarece Ea este o Forță supremă solară.

S-ar crede că duhurile solare, fiind în Soare, vor fi supusele oarbe ale Domnului. Nu, nici ele nu sunt în mod absolut servii Domnului, deoarece sunt îngeri, şi îngerii din tot universul țin direct de Tatăl şi observă aplicarea Legilor Tatălui, în care, bineînțeles, se cuprind şi cele ale Fiului. Deşi nu-i stau sub ordine, îl recunosc ca Guvernator, deoarece este Fiul lui Dumnezeu.

- Sfântul Ioan Botezătorul este înger al Pământului; de ce s-a întrupat? De ce I s-a supus?

- Pentru că A" (Alfa secund) este reprezentantul Fiului pe Pământ, şi - în mod fictiv - e supus Lui. Ca înger, El aplică Legile Tatălui, dar ca reprezentant al Solarului, trebuie să aplice şi Legile Fiului.

Aşadar Fiul, deşi este mai mare decât îngerii planetari şi solari, totuşi sub El, nu se află în mod direct decât lumea oamenilor şi a suboamenilor din sistemul Său solar. Lumea îngerilor nu-i aparține, ei sunt trimişii chiar ai Tatălui, Guvernatorul central, pentru aplicarea Legilor Tatălui şi ajutarea la evoluția totului, din orice sistem solar.

Nimeni nu poate critica înțelepciunea Divinului Creator, a Guvernatorului central, doar cel care nu cunoaşte alcătuirea lumilor şi sublima lor conducere. Totul este perfect, chiar dacă bietul om este sortit durerii. Durerea este urmarea faptelor sale greşite, ele însăşi fiind consecința ignoranței sale. De multe ori, durerea este urmarea greşelii domniilor îngereşti din cele douăsprezece nivele spirituale. Făcând şi ele şcoala lor evolutivă şi aplicând-o greşit asupra umanității, omenirea va suferi. Îngerii sunt îngeri, dar perfecți nu sunt nici ei.

Îngerii conduc, dar aplicarea nu o pot face ei direct. Tatăl ceresc nu le-a dat puterea de a sili direct pe om să acționeze într-un anumit fel sau altul. Executivul, intermediarul între îngeri şi umanitatea întrupată sau spațială, sunt forțele umane cordonizate, treimizate. Îngerii primesc instrucțiuni de la cei trei A (Alfa) planetari şi apoi le fac cunoscute omenirii treimizate. Forțele omeneşti treimice îi ascultă, convinşi de dragostea îngerilor, devin adepți fideli ai vederilor lor, pe care vin să le propage lumii botezate cu botezul de foc al creştetului.

Dar pentru că liberul arbitru domneşte pretutindeni, uneori forțele omeneşti treimice nu împărtăşesc punctul de vedere al îngerilor şi se opun executării anumitor instrucțiuni. De aici

rezultă experiențe uneori fericite, iar alteori nefericite. Toate aceste încercări făcându-se pe spinarea oamenilor întrupați, urmează suferința lor în masă.

Din cele expuse, se vede că Fiul solar nu comandă îngerilor, iar îngerii nu pot comanda direct oamenilor. Însă îngerii caută să convingă pe oameni, arătându-le fericirea cerească, făcând experiența acestei fericiri cu ei, dar neputându-le impune.

Judecata şi pedeapsa

Cu cât un spirit este mai înalt, cu atât e mai reverențios cu ai săi şi se poartă cu toată bunăvoința față de cei mici.

Spiritul este o particulă infinit de mică, dar trebuie să-l tratăm cu toată atenția. Vouă, inițiații noştri, oameni trupeşti cu o conştiință limitată ziua, în timpul stării de veghe, trebuie să vă atragem atenția să tratați cu cea mai mare delicatețe pe semenul vostru, purtătorul micuței scântei. Nu uitați că scânteia este un emițător de gânduri ce străbat spațiile infinite. Nu pierdeți din vedere că toate scânteile au pornit din acelaşi Izvor, că sunt surorile voastre, poate mai mici, dar vă sunt surori şi le datorați iubire.

Auzind de ideile creştinilor, cum că omul trebuie să iubească pe orice om, un oarecare împărat s-a revoltat, zicând: „Cum să-mi iubesc sclavul, care e aproape un dobitoc? Cum să iubesc pe cerşetorul din stradă, plin de bube şi murdărie? E imposibil!”

Sărmanul vorbea astfel pentru că nu ştia că venind sus la noi, se va vedea mai mic decât cerşetorul suferind şi plin de răni. Atunci l-ar fi iubit şi ar fi vrut să-l servească.

Nu există om îmbrăcat în haina cărnii, să nu greşească; şi noi de greşeală vrem să vă ferim. Dacă omului trupesc nu-i este dat să fie un sfânt, pentru că mediul înconjurător nu-i dă pacea necesară, cel puțin îi dorim o viață sfințită. Numai conducându-se astfel va putea primi inițierea de la noi.

Citind cineva aceste rânduri, este tentat să întrebe: „Ce este un inițiat?” Inițiatul este un om ca oricare altul, dar gradul său spiritual cere ca ideile conştiinței sale de veghe să fie îndreptate după ideile avute ca spirit noaptea, când s-a eliberat de trupul adormit.

Ca om trupesc, inițiatul cunoaşte legile şi alcătuirile lumilor de pretutindeni, tainele vieții şi ale morții. Aşadar ideile ce-l vor frământa ziua să-i fie sfinte, ca şi cele ale spiritului când se află în spațiu. O idee este sfântă când e conformă cu Legile Tatălui. Orice nedreptate ar suferi inițiatul nostru, oricâtă desconsiderare ar întâmpina ideile sale, oricâtă suferință ar avea de îndurat de la mediul său înconjurător, el trebuie să se poarte conform ideilor Justiției divine, să se silească, din toate puterile sufletului şi conştiinței sale, să nu greşească. Noi cerem inițiatului nostru să nu greşească cu fapta, dar nici măcar cu gândul.

Cu cât un duh este mai mare şi greşeşte fiind om trupesc, cu atât vătămatul, micul duh ce a suferit, va striga mai tare la Cer. Nedreptatea făcută duhului mic, suferința îndurată de la cel mare, îl face să-şi îndrepte protestul către centrul Creator.

Azi a sosit ziua să-ți atragem atenția: Fii atent la gândurile tale. Fii atent ca prin gândul tău să nu aduci vreo vătămare vreunuia din frații tăi, oricât de mici ar fi. Ca lupii înfometați iarna, vor striga la Cer: „Unde este dreptatea Ta, Doamne?”

Spiritul e o fărâmitură, dar el poate umple văzduhul cu plângerea sa, şi va zgudui chiar Tronul solar. Dacă este limitată libertatea spiritului de a hoinări prin univers, dacă fiecare spirit trebuie să-şi urmeze, ca un rob, destinul acceptat, dacă existența sa este zăgăzuită de o mulțime de legi, apoi are şi el o libertate deplină: de a se plânge Tatălui ceresc de nedreptatea sau suferința ce i s-a făcut de un semen al său. Spiritul poate protesta, blestema chiar Autoritatea centrală, că a alcătuit lucrurile astfel ca el să sufere pe nedrept şi că celui ce l-a nedreptățit nu i se aplică pedeapsă.

Atrag atenția că nu este vorba de protestele şi injuriile aduse Divinității de către micul spirit în timpul conştiinței sale de veghe, ca om trupesc, ci de protestele lui nocturne, când, ca spirit eliberat parțial de trupul adormit, se revoltă contra Tatălui care îngăduie asemenea dureri. În asemenea cazuri rare, la strigătele lui disperate se vor coborî nu numai duhurile treimice omeneşti, ci chiar îngerii, pentru a restabili ordinea.

Nu avem genunchi să ne plecăm, ne lipsesc cuvintele să mulțumim Tatălui ceresc pentru perfecțiunea orânduirilor Sale sublime. Cel greşit va fi chemat înaintea Forului suprem, va fi tras la răspundere şi ca urmare i se va da pedeapsa. Dreptatea s-a făcut, căci legea s-a aplicat.

Când greşeşte un spirit mare, nu mai aşteaptă ca vătămatul să țipe, ci se prezintă singur înaintea Judecătorilor supremi. Recunoscându-şi greşeala ca om trupesc, îşi cere singur o anumită pedeapsă, care întrece cu mult echivalentul greşelii comise, deoarece este conştient că legea e lege şi trebuie respectată cu atât mai mult cu cât duhul este mai înalt. Înduioşat de pedeapsa cumplită, pe care duhul superior şi-a cerut-o singur, vătămatul îl iartă şi se roagă: „Doamne, fratele meu mai mare a greşit, eu l-am iertat, iartă-l şi Tu; vreau să mă împac cu el şi în viitor să-i slujesc". El n-a mai avut nevoie să strige către cele patru zări, căci dreptatea a funcționat aproape automat. Aceasta este organizarea Cerului. Acesta este codul nostru moral.

Acum că ştiți mecanismul legilor cereşti, şi după ce cunoaşteți procedura de la noi, căutați să nu mai păcătuiți. Dar parcă văd pe unii dintre voi întrebându-se: „Ce este un păcat? Cum să faci să nu păcătuieşti?" Păcatul este o încălcare a legii, chiar în gând. Ori de câte ori gândeşti ceva rău despre cineva, opreşte-te din gândire şi aminteşte-ți că gândul se duce la destinație şi dreptaşul său îl primeşte şi ține minte. La noapte îi va raporta pupilului său că cineva a zis, a făcut sau a gândit ceva rău la adresa lui. Aflând, duhul va protesta, va striga să i se facă dreptate şi în noaptea aceea te pomeneşti că eşti chemat în fața Justiției, după care va urma pedeapsa. Orice pedeapsă are ca urmare aplicarea unui semn fluidic negru pe albul fluidic al corpului tău spiritual.

Din iubirea ce v-o purtăm, ne străduim să vă luminăm, ca nu cumva să greşiți, neştiind, ca oameni, promptitudinea pedepsei care va urma în zilele viitoare. Acum, dragii noştri, cunoscând toate acestea vă veți purta vorba şi gândul ziua ca şi cum ați fi spirit în spațiu. Am ținut să vă împărtăşim şi acest adevăr.

„Ce este Adevărul?" a întrebat Pilat din Pont pe Domnul nostru Isus. Răspundem noi acum. Adevărul este cunoaşterea Legilor după care se conduce universul. Dar cine poate cunoaşte aceste Legi? Cei aflați în legătură cu noi, duhurile din spațiu care aplicăm Legile.

Omul trupesc este instrumentul de studiu al duhurilor cereşti

Tatăl divin, Creator al celor văzute şi nevăzute, cunoaşte totul, pentru că are instrumente care îl înştiințează de funcționarea şi regimul creației Sale. Aceste instrumente sunt chiar ființele create şi risipite pe diferite corpuri cereşti. Aşa de exemplu, Lumea divinilor Creatori, Auxiliarii Tatălui ceresc, se informează prin noi, oamenii. Felul cum simțim materia eterică, cunoştințele obținute prin simțurile noastre despre ea, toate aceste senzații sunt indicații pentru Divinitate, privind calitatea eterului, gradul său evolutiv pe anumite corpuri cereşti.

Dacă Divinitatea ştie totul prin corpul nostru duhual, la rândul nostru ne informăm şi noi prin trupul omului şi al animalelor. Noi, spiritele, fiind în spațiu, nu putem şti cum este mediul trupesc. Atunci cercetăm ce simte omul pământean sub influența căldurii, frigului, umidității, sunetelor etc. Aşadar voi sunteți instrumentele noastre de măsură pentru diferitele fenomene fizice, meteorologice etc, iar cunoştințele noastre le află Divinitatea centrală. Ea, fixându-şi atenția către un corp ceresc, la un moment dat află totul de la noi, fără ca noi să ştim sau să comunicăm ceva. Eterul din jurul nostru, al globului în jurul căruia viețuim, se schimbă mereu, prin combinarea diferitelor sale componente. Trăind în mijlocul acestui eter, suntem influențați de el, şi aflăm de toate prefacerile, combinările şi dezintegrările lui.

Entitățile spirituale trăind fiecare în nivelul lor, şi natura corpului lor fluidic diferind după gradul fiecăreia, se înțelege că modul în care simțim noi, spiritele albe, este diferit de modul cum simt spiritele albastre în mediul lor. Să ştii că pe alte corpuri cereşti mediul fluidic fiind altul, natura coipurilor entităților de acolo diferă cu totul de natura noastră. Tatăl ceresc şi-a învăluit creațiile cu secrete, cu mistere pe care cu greu, după mii de ani de studii, le aflăm şi noi.

Acum, după nenumărate miliarde de ani de când ne-a născut Tatăl nostru, ştim - zicem că ştim - multe adevăruri şi marii noştri profesori, străluciții noştri îngeri, ne spun: „Voi ştiți acum abia cât

ştie copilul din clasa primară faţă de un savant. O, fraţilor, nici noi, cât suntem de bătrâni, nu ştim toate tainele Tatălui nostru."

Acum revin la subiectul de azi. Spuneam că din cele de trei ori trei subzone sau sfere fluidice umane ale Pământului, voi trăiţi şi vă mişcaţi, în cea mai de jos, aflată la suprafaţa pământului. În această sferă se petrec nenumărate fenomene fizice şi combinări chimice. Aici au loc necurmate prefaceri sociale şi religioase ale omenirii. Aici se munceşte şi iar se munceşte. Aici pe suprafaţa pământului este iadul unde bietul om munceşte din zori şi până noapte. Aici nu se discută, ci numai se execută hotărârile celor de sus. Aici este ocna acestei planete, unde întrupatul - împins de necesităţile trupului său - trebuie să muncească din greu.

Venind din Soare, treci prin unsprezece sfere, care treptat se întunecă, şi ajungând aici la suprafaţa pământului, în a douăsprezecea sferă, întâlneşti un întuneric desăvârşit. În această sferă lipsesc multe din fluidele sferelor superioare. Cu cât te ridici mai sus, cu atât te scalzi în fluide ce-ţi produc senzaţii de o nesfârşită fericire.

Prin urmare, tu trăieşti acum în sfera unde domneşte numai munca, unde se lucrează fără să ştii pentru ce anume, unde te chinuieşti din copilărie şi până ce vei fi pus între cele patru scânduri ale coşciugului, fără să cunoşti motivul chinurilor tale. Mintea omului întrupat în această sferă trebuie să fie neluminată cu privire la ceea ce a făcut Tatăl pretutindeni şi la scopurile Sale. Lumea trupească trebuie să fie neştiutoare de existenţa lumii eterice, pentru că evoluţia pământului, până în momentul de faţă, nu permite cunoaşterea lumilor spirituale.

Există o strânsă legătură, un raport intim între trupul uman şi globul călcat de piciorul său. Spiritul este produsul Sferei divine, iar trupul este produsul globului pe care vieţuieşte. Evoluţia acestui glob nu a ajuns până la punctul în care trupul omului să fie astfel construit şi dintr-o asemenea materie încât să fie impresionat de apropierea noastră, să ne vadă şi audă. Există planete superioare formate dintr-o materie mai fină şi pe suprafaţa cărora vieţuiesc fiinţe-oameni, cu un trup atât de sensibil, încât iau cunoştinţă de lumea eterică din jurul lor.

Materia din această sferă şi de la suprafaţa globului nostru este solidă, lichidă şi gazoasă. Deasupra materiei gazoase se află materia eterică, pătrunzând până în adâncul pământului. Citesc în mintea ta gândul că această materie eterică trebuie să fie atât de fină, încât abia se poate percepe prezenţa ei. Ei bine, îţi mărturisesc că pentru noi ea este mai densă decât apa pentru voi.

Voi, oamenii trupeşti, priviţi cerul şi vi se pare albastru. Aşa sunteţi voi informaţi de ochii voştri. Realitatea este alta. Nu tot ce vedeţi e aşa după cum vedeţi. Iată, îţi voi da prilejul să auzi de la un spirit cum este culoarea cerului şi a fluidului de la suprafaţa pământului. Am aici lângă tine un biet duh, mic, din lumea începătorilor.

- Spune tu, frăţioare, ce culoare are cerul dacă îl priveşti acum, de aici, de jos în sus?

- Cum să fie? Dumneata nu-l vezi că e negru?

- Dar acum pe suprafaţa pământului e ziuă, cum o să fie negru, adică întunecos.

- Da, boierule, ştiu că e ziuă, dar eu spui ce văd. E întuneric beznă, ca şi noaptea în pădure, când mă duceam să iau şi eu nişte lemne, fără bani, pe când eram jos, ca domnul ăsta de colo.

- Bine, acum e ziuă şi e totuşi întuneric, dar la noapte cum o să fie?

- Cum să fie? Doamne, ce mă crezi aşa de prost? Cum să fie? Tot întuneric.

- Atunci, când este aici lumină?

- Boierule, mă întrebi lucruri pe care dumneata le ştii foarte bine. Aici nu e niciodată lumină, e mereu întuneric.

- Dar cum se face că tu vezi perfect lumea de jos?

- Nu ştiu cum, boieraşule, dar de văzut îi văd foarte bine, şi îi aud ce spun, când trag cu urechea la ei.

Trăind în zonele înalte ale Pământului, unde există numai fluide şi de calitatea cea mai bună, noi, spiritele superioare, vedem în jurul nostru numai lumină, căci eterul ce ne înconjoară este luminos prin natura lui. Jos, la suprafaţa pământului, aflăm prin spiritul ţigănuşului pe care l-ai auzit şi tu, că e întuneric beznă. Aşadar îţi dai seama că omul trupesc vede una şi spiritul alta. Trupurile oamenilor sunt pentru noi instrumente de cercetare, căci noi prin ele luăm cunoştinţă că nu este adevărat că ziua e lumină pe pământ, deoarece lumina, ca lumină, nu există.

Dar să auzim mai departe pe acest frățior, ce mai ştie el.

- Văd, boierule, că dumneata nu eşti de-ai noştri. Vă mulțumesc că m-ai lăsat să intru şi eu în casa asta, unde spui dumneata nişte lucruri pe care mintea mea nu le pricepe.

- Ei, spune, frățioare, e ziuă ori noapte?

- Nu ştiu boierule, fiindcă eu văd şi ziua şi noaptea tot negru, parcă sunt în ocnă, în fundul pământului.

- Măi frate, poate eşti în iad?!

- Nu, boierule, pentru că văd lumea de pe stradă cum umblă de colo până colo. Apoi tata popa, pe când eram şi eu om carnal, mi-a tot băgat în cap că dacă nu sunt cuminte, voi înfunda ocna; şi m-am păzit să nu fac vreo poznă să mă duc în iad. Eu văd în jurul meu numai negru, dar de un lucru mă mir şi te rog şi pe dumneata, boierule, să-mi explici. De ce oamenii, animalele şi plantele de pe pământ sunt atât de luminoşi? Toți par nişte candele luminoase, nişte făclii aprinse. De unde atâta foc, boierule? Spune-mi, te rog! Când eram de carne, ştiu că nu ardeam, că nu eram de foc. Cum de ei luminează acum? Aici şi acum, văd că nu mi-e cald, nu mi-e frig. Oamenii de jos ştiu când e cald şi când e frig. De ce la noi e veşnic la fel? nu e nici cald, nici frig. Câte nu ştiu, boierule! Mă uit la ei şi văd că luminează ca şi lumânările astea de sticlă (becul electric). Să-ți spui, boierule, ce am văzut eu. Mai săptămânile trecute a murit vecinul meu, Gheorghiță, şi am văzut atunci, că el din luminos ce era, se întuneca încetul cu încetul, până a devenit negru de tot. Apoi iar s-a aprins, dar nu ca întâia oară. Pe ce trecea timpul, se împuțea, şi din ce în ce se întuneca, până ce, mai zilele trecute, n-a mai luminat deloc şi s-a făcut negru ca pământul.

- Cum, frățioare, pământul e negru?

- Păi, cucoane, dumneata nu vezi că de astă toamnă, de când au murit toate ierburile de pe suprafața lui, au pierit toate luminițele şi acum s-a beznit de tot?! Abia se mai vede.

- Când e mai bine: noaptea sau ziua?

- Pentru noi e mai bine noaptea. Când eram om carnal, vedeam mai bine ziua; acum - ciudat lucru, boierule - văd mai bine noaptea. Nu ştiu de ce, boierule, nu mă dumireşte capul meu deloc.

- Păi, omule, când erai carnal, razele soarelui luminau pământul.

- De ce-ți râzi de mine, cucoane, căci soarele e şi acum pe cer, de ce razele lui nu mai luminează şi acum? Oamenii au născocit că soarele e de foc, că frige rău: şi că acolo ar fi adevăratul iad, de nu poate trăi nici chiar diavolul. Eu sunt om prost şi nu-mi pot explica, de ce acum soarele nu mai încălzeşte şi nu mai luminează. Un lucru văd, că el aici nu mai încălzeşte aşa cum mă încălzea vara, când eram jos om carnal.

Mi-ai spus, boierule, să vorbesc domnului de aici, care nu înțeleg ce fel de om este, că văd ca mă aude. M-am dus la ai mei şi le-am vorbit şi nici nevasta, nici danciucul meu, nu mă vedeau, nu mă auzeau. Dar domnul ăsta nu ştiu ce fel de om o fi? Minunat om! Domnule, omule minunat, ascultă-mă pe mine: nu e aici la noi de loc lumină, măcar că e soarele pe cer.

O, săracul de mine, ce mai oftam iarna după el! Acum văd că afară e ger, dar nu mi-e frig. Aici la dumneata, văd foc în sobă, dar nu mi-e cald. Dar ceea ce mă minunează mai mult e că îți vorbesc, dumneata mă asculți şi din cap îți ies mereu scântei. Boierule, ce e cu domnul ăsta de aici? O să i se aprindă părul din cap! Nu vezi dumneata cum scapără din capul lui scântei la fiecare vorbă a mea? Parcă sunt scânteile de la tramvai!

-Nu te speria, omule, vorbeşte-i mai departe, aşa are el năravul să-i sară scântei din cap.

- Ciudat om! Văd că e la fel ca toți oamenii de pe stradă de afară, dar lumina lui e altfel.

Am adus, frate, un biet spirit care a fost un țigan de prin împrejurimile Bucureştiului şi l-am pus să-ți vorbească, ca să auzi şi tu cum simte, vede şi aude el aici, în mediul sferei a treia, a zonei roşii, a treia, din cele trei zone fluidice umane ale Pământului.

Entitățile spirituale libere şi întrupate, ne descriu impresii diferite, pe care le analizăm şi ne facem studiile. Aşadar instrumentele noastre de studiu sunt vii, iar prin intermediul lor aflăm adevărul pe care direct nu l-am fi putut afla. Lumea de pretutindeni doreşte în orice moment să afle adevărul, despre toate materiile şi fenomenele. Noutatea este caracteristica vieții. De aceea căutăm ceva nou, care să ne lumineze conştiința despre creația Divinității. Necunoscutul ne cheamă, ne atrage să căutăm, să cercetăm, şi astfel atenția ne este veşnic încordată spre dorința de a afla

adevărul în toate. Flora şi fauna pământului ne luminează, ne îmbogăţesc mereu cunoştinţele, dar mai ales omul trupesc ne oferă foarte multe cunoştinţe prin trupul său.

Noi cunoaştem prin fiinţele întrupate pe suprafaţa pământului. Îngerii cunosc prin noi, iar Divinitatea se informează de mersul operei Sale prin îngeri.

Divinitatea centrală nu creează, ci numai guvernează. Totul este creat de Slujitorii Săi divini, după planurile şi Voinţa Sa. Tatăl divin are nevoie de a fi reprezentat pretutindeni prin noi, care îl informăm cu privire la tot ce au creat Slujitorii Săi. Astfel aflăm ştiinţa Sa infinită, studiind operele Sale, ne dăm seama de profunzimea cunoştinţelor Sale.

Un om lucrează ceva. N-ai posibilitatea să-i cunoşti gândirea, câmpul cunoştinţelor sale, dar urmărindu-i lucrările, poţi deduce înălţimea gândirii sale. Pe Tatăl divin nici un om, nici chiar cele mai înalte spirite nu L-au văzut, dar examinând sublima ordine şi perfecta alcătuire în toate, deducem dumnezeiasca Sa înţelepciune.

Lucrarea Sfintei Treimi

Oriunde, ne ducem pe pământ, pretutindeni ni se cer probe; şi este firesc să fie aşa, întrucât sărmanii noştri fraţi trupeşti nu ne văd şi nu ne aud. Se minunează când au în faţă un medium, care ne vede şi ne descrie, ori ne aude şi grăieşte sau scrie cele comunicate de noi. După multe experienţe, unii oameni ajung la ipoteza adevărului că există lumea duhurilor.

Uneori transformăm în certitudine ipoteza existenţei noastre, prin fenomenele pe care le producem, iar alteori - prin depunere de jurământ ceresc. Jurământul nostru îl facem în numele Celor trei mari sfinte Treimi: Treimea centrală, Treimea solară şi Treimea Sfintelor Duhuri planetare.

Ca toate forţele alcătuite de El în lume, Tatăl central lucrează ca o Forţă treimică: prima este pozitivă, a doua - negativă şi a treia - neutră. Dacă ne-am afla în Sfera-Laborator, am constata că prima Forţă, Pozitivul, concepe, a doua, Negativul, aprobă sau respinge, iar a treia, Neutrul, nu comentează, ci numai hotărăşte. Pozitivul este interesat ca propunerea Lui să fie aprobată şi aplicată sau executată. Negativul respinge sau aprobă propunerea primului, dar şi El este interesat să se înfăptuiască punctul Său de vedere. Pentru ca totuşi lucrarea să aibă loc, ideile sunt înaintate Celui de-al treilea, Neutrului, care fiind dezinteresat nu propune nimic. A treia Forţă, Neutrul, lucrează în virtutea liberului Său arbitru, pentru că El nu are nici un interes. El admite sau respinge propunerea, formând o majoritate cu unul din cei doi factori ai Forţei de acţiune.

La această treime de acţiuni nu se mai poate asocia un al patrulea, al cincilea etc.., ci primul propune, al doilea admite sau respinge, şi al treilea, Forţa neutră, dă posibilitate cauzei prime de a lucra. Cine constituie cauza primă? Cauza primă este Pozitivul, iar a doua forţă din Sfânta Treime centrală este Negativul. Niciodată nu poate lipsi Negativul, El fiind cauza secundă. Dintre aceste două cauze - prima şi secunda - numai prima este cea care propune. Aşadar în orice lucrare sau creaţie, numai Pozitivul are iniţiativa. Negativul nu are niciodată dreptul de iniţiativă. El are numai dreptul de a admite sau respinge propunerea primului, a Pozitivului. De asemenea, nici Forţa a treia nu este cauză primă, pentru că Ea este o forţă neutră. Cauza primă este numai Tatăl, Forţa pozitivă. Forţa a doua, negativă, Divinitatea secundă este sau nu de acord cu Divinitatea Primă, pozitivă. În fine, propoziţia făcută este deferită celei de-a treia Forţe divine, neutră, Divinitatea terţă, care, prin liberul Său arbitru, se alătură la propunerea primei Forţe sau o respinge.

În stadiul actual al evoluţiei creaţiei, Divinitatea doar conduce sau domneşte, dar nu creează, nici nu execută. Slujitorii Săi din Sfera divină creează ceea ce s-a hotărât de Sfânta Treime Dumnezeu, trei într-una.

Divinul Guvernator central nu este un despot, nu este o forţă arbitrară, ci o Forţă sublimă, alcătuită astfel ca totul să fie cumpănit, ca totul să iasă din gândirea şi armonizarea a trei Forţe, a trei Voinţe, ce vor lucra perfect unitar la noile creaţii şi legi. După acest model sunt alcătuite toate forţele active din cele patru universuri. Însuşi Tatăl divin central a conceput ideea că Unul poate greşi, de aceea El şi-a asociat pe Secundul şi pe Terţul.

Să examinăm cazul unei treimi dintr-un corp ceresc oarecare. Să zicem că primul, pozitivul, ar zice: „Să facem lucrarea X”; al doilea, negativul, ar zice: „Da, să facem lucrarea X”; şi ar veni forţa a treia, neutrul, şi ar zice: „Da, e bine să facem lucrarea X”. În acest caz, cele trei forţe fiind de aceeaşi părere, deci interesate, nu poate să aibă loc punerea în lucrare a ideii propuse. Legea divină nu permite ca deciziile să fie luate dintr-un anumit interes. Pentru a se ieşi din acest impas, se recurge la o altă treime, de un ordin ierarhic superior, care va examina problema, şi dacă ea va fi contra propunerii, se va deferi unei a treia forţe treimice şi mai înalte, care va hotărî fie de partea primei treimi, fie de partea forţei a doua treimice.

Dar cum se rezolvă problema în Sfera divină dacă cele trei Forţe divine sunt de aceeaşi părere? în acest caz, Divinitatea primă - sau cauza primă - face imediat apel, pe scară descendentă, la o altă Forţă treimizată şi dacă şi ea, de exemplu, este pentru aceeaşi propunere, ca în cazul nostru de mai sus, se coboară mereu, din treime în treime, până la o treime care este contrarie. De acum, se alipeşte acestor două propoziţii părerea definitivă a unei a treia treimi, care îşi dă verdictul într-un fel sau altul. Astfel funcţionează Sfânta Treime a Tatălui, Divinitatea centrală, trei într-una.

Se pune întrebarea: Care din aceştia trei este pozitivul? Oricare din cei trei se poate constitui în pozitiv, în orice moment. Aşadar, oricare din Cei trei poate fi pozitiv, negativ sau neutru. Cel care propune este Pozitiv, Cel care respinge devine Forţa negativă şi Cel care judecă devine Forţa neutră. În virtutea liberului arbitru, judecata Celui de-al treilea devine lege, axiomă, recunoscută de toată Lumea divină din Sfera Laboratorului central şi pusă imediat în execuţie. Toată lumea se pleacă în faţa Legii, deoarece ea a ieşit din conlucrarea celor trei Forţe.

În prelegerea mea de azi ţi-am făcut cunoscută o lege importantă: Legea lucrărilor divine. Pusă în practică, ea va fi urmată întotdeauna de reuşită, aducând mulţumire.

Acţiunea duhurilor

Puţină lume cunoaşte importanţa Sfintei Treimi, cunoscută de iniţiaţii pământului, din cea mai adâncă antichitate. De când omul este pe pământ, noi, duhurile, am făcut cunoscute multe adevăruri cereşti iniţiaţilor noştri, iubiţii Cerului.

Din prelegerile mele anterioare, ai aflat că treimile sunt constituite doar de oameni spaţiali din zona a I-a. O forţă treimică este foarte puternică şi hotărârea ei este irevocabilă, după cum ţi-am explicat. De asemenea, ţi-am spus că şi entităţile spirituale dintr-o treime cordonizată se întrupează uneori. Când un asemenea spirit se întrupează, el va fi o personalitate ce se remarcă prin aptitudinile şi conduita sa. Viaţa lui va fi corectă, stârnind admiraţia celor din jur, iar faptele sale vor demonstra înţelepciune. Înţelepciunea sa decurge din faptul că în dosul omului trupesc se ascunde un spirit de o înaltă evoluţie, iar succesele lui omeneşti se datoresc faplului că este constant ajutat de celelalte două forte ale treimii sale, rămase ca spirite în spaţiu.

Prin faptul că un membru al treimii spirituale s-a coborât la suprafaţa pământului, pentru a se întrupa, ceilalţi doi fraţi - rămaşi în spaţiu, în zona a I-a - sunt siliţi să părăsească nivelul lor sublim. Cei trei factori ai unei forţe treimice joacă rolul îndeplinit de Sfânta Treime planetară, solară sau centrală, adică primul e pozitiv, al doilea negativ şi al treilea neutru.

Cu altă ocazie, am spus că rolurile se pot schimba între aceste trei individualităţi. Dacă, de exemplu, în problema A, primul a fost pozitiv, în problema B, el poate juca rolul de negativ sau neutru. Aşadar rolurile se schimbă. Cu alte cuvinte, şi pe Pământ se lucrează ca în Soare, ori în Laboratorul central al cosmosului.

S-a hotărât ca unul din cei trei cordonizaţi să se întrupeze. În vederea acestui act au loc consfătuiri, se alcătuieşte un plan, un program al vieţii sale trupeşti. Cel care a aprobat programul de lucru al acestei treimi va îmbrăca haina trupească. El va fi neutrul, astfel că pozitivul şi negativul rămân spirite libere, dar vor fi legate de întrupat, pe toată perioada vieţii sale terestre, conlucrând cu el la desfăşurarea programului stabilit, asemenea Sfintelor Treimi ale Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh. Neutrul a îmbrăcat haina trupească, şi în această stare el nu mai ştie nimic din ce a hotărât, pe când era spirit liber în spaţiu. Dar, noaptea când îşi părăseşte trupul adormit, ştie de tot ce s-a aranjat în Cer. Ziua, în starea conştiinţei de veghe, el nu ştie nimic, şi când îi reuşeşte o lucrare

oarecare, crede că numai mintea sa a contribuit la reuşită. E mândru de ceea ce a făcut, pentru că a trecut prin multe piedici. Va reuşi întotdeauna, în ciuda tuturor piedicilor ridicate de oameni, pentru că el este una din cele trei forțe treimice cordonizate. Neutrul întrupat va fi înzestrat cu o memorie deosebită şi cu o mare putere de muncă. În plus, va avea o puternică intuiție, ghicind adevărul în toate marile probleme ale vieții, fie personale, fie sociale, ale mediului în care trăieşte. El singur se va minuna de inducerea şi deducerea fenomenelor viitoare îşi va zice: „Mă minunez şi eu cum de văd aşa de clar lucrurile, cu multe zile mai înainte". Toți îi recunosc superioritatea, şi la urmă viața sa se termină ca un factor de seamă al societății în mijlocul căreia a trăit.

În afară de aceşti oameni, mari forțe spirituale ale spațiului, restul indivizilor omenirii se constituie şi ei într-o treime ad-hoc şi efemeră. În împrejurările grave ale existenței sale, bietul om trupesc nu ar şti ce să facă, dacă ar fi lăsat singur. Pentru ca el, totuşi, să se decidă la o acțiune, i se alătură încă două forțe spirituale, formând o treime spațială care să-l determine, să-l ajute la executarea unui act sau punct din programul vieții sale.

Iată un exemplu. În cartea vieții unui om trupesc este prevăzut să treacă printr-o suferință, ca urmare a unei greşeli din trecut, din altă viață sau chiar din viața actuală. Într-o noapte, spiritul întrupat a luat cunoştință că într-una din zilele următoare va trece printr-un eveniment în urma căruia va avea de suferit. Dimineața acest om se scoală neliniştit; o tristețe grozavă îl apasă fără să aibă vreun motiv. Are o presimțire vagă că i se va întâmpla ceva, că va trece printr-un mare necaz. Nu ştie nimic şi mâhnirea nu-l slăbeşte. Pleacă la drum, se produce un accident şi se alege cu un braț sau picior rupt. Presimțirea s-a realizat; durerea a sosit. Spiritul ştia de tot pe va veni şi îşi reflecta mâhnirea trupului său, care înregistra, dar nu putea preciza ce anume.

Viața e o luptă în care eşti invingător sau învins. E nevoie şi de o şcoală, şi de alta. Forța învingătoare este pozitivă, forța învinsă este negativă. Ceilalți factori, judecătorii din spațiu, au determinat cursul evenimentelor.

Omul trupesc este asemănător unui cal de curse. Noi, cei din spațiu, facem ori pe jocheul, ori pe cei care pariază pentru sau contra. Bietul animal, omul trupesc, aleargă, mânat de jocheul său şi în acelaşi timp este supus privirii a două tabere opuse, pro şi contra, care pariază pentru o anumită acțiune, unii zicând că va reuşi, alții afirmând contrariul.

Vezi, frate, ce legătură este între lumea voastră şi a noastră? Pe această temă am să-ți explic un simbol reprezentat în bisericile voastre. Pe unele icoane este înfățişat Sfântul Gheorghe călare pe un cal falnic, omorând cu sulița un balaur. E o icoană ce reprezintă un simbol cunoscut de cel ce l-a pictat inițial pe lemn, zid sau pânză. Ciudat simbol pentru voi, căci s-ar putea naşte în mintea voastră întrebarea: „Cel ce a reprezentat acest act trebuie să fi ştiut că şi balaurul simbolizează o ființă creată de Tatăl. Cum de şi-a permis să introducă în casa Domnului reprezentarea uciderii unei făpturi?" Aşa raționați voi, pentru că nu cunoaşteți tainele cereşti. Nici preotul care a privit ani de zile icoana nu-i ştie înțelesul. Aici avem de-a face eu un frumos simbol, o reprezentare tainică a unui adevăr ceresc. Calul simbolizează un biet om trupesc. Frumos şi bine ştie să alerge omul, dar el - ca orice animal - nu poate decât să reprezinte o forță oarbă, neştiutoare, lipsită de puterea de a pătrunde înțelesul tainic al lucrurilor. Balaurul care îi iese în cale este o reprezentare simbolică a evenimentelor viitoare, triste, şi dureroase ale vieții pe acest pământ, o forță mare, inevitabilă şi invincibilă de om. Dar sfântul încălecând calul omoară cu sulița sa balaurul. Sfântul este spiritul ajutător din spațiu. În acesl eveniment simbolic s-a constituit ad-hoc o treime de acțiune. Sfântul este forța pozitivă, balaurul este forța negativă iar calul - simbolizând omul - este forța neutră, care se supune şi execută. În acest caz Sfântul Gheorghe este o forță pozitivă, pentru că vrea uciderea balaurului. Balaurul este o forță negativă, opunându-se uciderii sale. Sfântul nu l-ar putea birui, dacă la voința sa nu s-ar alipi şi forța a treia, calul - omul trupesc. Rezultatul este executarea faptei care a avut două aprobări. Sfinții părinți, întemeietorii bisericii creştine, cunoscând puterea forței treimice, fie ea şi de ocazie, au exprimat această ştiință, simbolizând-o, în icoana Sfântului Gheorghe.

Acum revin la marile împrejurări ale vieții: un examen, o mare înfăptuire omenească, o căsătorie etc. În preajma unor asemenea evenimente capitale din viața omului, se constituie imediat o forță treimică, pentru ajutorarea sau împiedicarea executării actului sau împrejurării respective. În

ajunul evenimentului, omul începe să se neliniştească, să necheze ca şi calul Sfântului Gheorghe la apropierea balaurului sau a evenimentului chemat de destinul său. Omul nu se va linişti până la finalul evenimentului.

Prin urmare, omul nu e lăsat singur în faţa hotărârilor decisive şi a întâmplărilor importante prin care va trebui să treacă. Fapta ta, omule, nu este o forţă oarbă şi nu eşti lăsat singur în lume. Să ştii că pe umerii tăi, în spatele tău, se află un spirit - echivalentul Sfântului Gheorghe - care te va apăra, nu ca o forţă unitară, ci ca o forţă treimică. Acest spirit, ajutător şi iubitor, este veghetorul tău, prieten sincer, care va sta în preajma ta, până la moartea trupului tău. Când omul soseşte în preajma marelui eveniment - o probă sau examen de evoluţie - veghetorul cunoscând perfect destinul protejatului său, cheamă imediat pe fraţii din grupul spiritului întrupat, pentru a constitui treimea ad-hoc, necesară trecerii acelui eveniment.

In taină, Domnul a revelat acest adevăr ucenicilor Săi, dar nu a fost consemnat de sfinţii evanghelişti, pentru că era imposibil de înţeles de lumea neiniţiată. El le-a spus ucenicilor: „Nici un fiu al Meu nu va fi lăsat singur, când va trece probele destinului său, ci totdeauna va fi asistat de cei din treimea sa necesară”.

Iată o împrejurare foarte importantă din viaţa omului. Un tânăr a cunoscut o fată, o apreciază şi doreşte să o facă partenera vieţii sale. Aşadar se gândeşte la căsătorie. De îndată se constituie treimea sa conducătoare. O dată treimea constituită, unul din ei, pozitivul, îi va zice: „Grăbeşte-te, e fiinţa care îţi va face zilele senine”. Al doilea zice: „Amână pentru mai târziu”, iar al treilea va spune: „Lipseşte-te de a te căsători”. În faţa acestor sugestii contradictorii, omul se zăpăceşte şi nu ştie ce să facă. Bietul om are de ales între hotărârea cu majoritatea de voturi a treimicei forţe şi liberul său arbitru. Să se însoare sau nu, ori să mai amâne puţin. Cei doi veghetori, păzitorul băiatului şi păzitorul fetei, ar putea să se certe, să fie de păreri contrare, cu toate că înaintea întrupării pupilului lor s-au înţeles asupra destinului celor doi protejaţi ai lor. Din acest motiv se face apel la părerea a trei forţe spirituale, care urmăresc fidel executarea destinului spiritului întrupat. Ei caută să înlăture toate asperităţile ivite în jurul celor doi tineri, din partea părinţilor, a rudelor şi cunoscuţilor. Treimica forţă, cunoscând perfect că aceşti tineri s-au făgăduit - ca spirite - unul altuia, lucrează din răsputeri ca acest contract spiritual să fie executat în lumea trupească.

Uneori, tânărul sau tânăra caută să dea înapoi, ca şi calul Sfântului Gheorghe, care se cabrează în faţa balaurului. Atunci - intervin cu toată puterea lor spirituală cei trei, pentru a se îndeplini obligaţia contractată, ca spirite în spaţiu, şi astfel să aibă loc căsătoria proiectată.

Se poate ca unul din cei doi factori să nu-şi respecte contractul social încheiat în spaţiu. Am văzut cazuri când treimica forţă, cu toate stăruinţele sale, nu a reuşit să convingă pe logodnic să ia în căsătorie pe cea cu care s-a legat sus la noi. Dacă cei doi nu şi-au unit existenţele lor pământeşti, rămân necăsătoriţi, dar contractul încheiat în lumea noastră nu s-a desfiinţat, ci numai s-a amânat până la viitoarea reîntrupare, când aceeaşi propoziţie va fi pusă din nou în acţiune. Nici un contract individual sau social încheiat în faţa Forţelor treimice - trei-una, nu se mai poate dezlega, pentru că el poartă pecetea: în numele Sfintei Treimi, a Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh. Amin! Opera făcută în numele Sfintei Treimi este o Operă divină, desăvârşită şi de neînlăturat.

Asemenea asistenţe trei-una, reprezentând Sfânta Treime planetară, prezidează actul naşterii noului prunc. Această asistenţă treimica este simbolizată prin cele trei zâne sau ursitoare, din tradiţia poporului vostru. Tot o forţă treimica se instituie şi la o schimbare socială, în sânul unui popor. Uneori asistentele treimice influenţează chiar comiterea unei crime, opunându-se sau împingând cu putere la ceea ce omul desemnat a fi executor, s-a obligat să săvârşească. De asemenea, la moartea unui om trupesc, în afară de mesagerii destrupători asistă şi treimica investitură, care va primi în braţe duhul destrupat, pentru a-l duce sus la Forţa spirituală treimica permanentă. Ele sunt sfinte pentru noi, pentru că ştim misiunea lor.

Moartea spaţială

Uneori, în timpul unei furtuni, se întâmplă ca un om să stea într-o zonă încărcată puternic cu electricitate negativă terestră. În acest caz, poate să cadă trăznetul pe el şi să-l ucidă.

Se ştie că duhul întrupat are deasupra sa două învelişuri: corpul vital şi trupul. Curentul electric fiind deosebit de puternic, desprinde instantaneu spiritul de trup şi de corpul vital. În acelaşi timp, dezagregă şi corpul său planetar în elementele sale componente, care se risipesc în spaţiu. Rămas liber şi dezvelit - fără corp planetar - spiritul este atras de Soare cu o viteză negrăită. Ajuns în Soare, spiritului i se pot întâmpla două lucruri: 1. este trimis într-un alt sistem solar, unde va fi repartizat pe o planetă corespunzătoare ca evoluţie Pământului; 2. este îmbrăcat din nou cu o haină planetară şi retrimis pe Pământ, după un spaţiu de mii şi zeci de mii de ani.

Pe pământ, când un om şi-a părăsit trupul, lumea trupească înconjurătoare consideră că a murit, că s-a pierdut pentru omenire. În mod asemănător se petrec lucrurile şi în lumea oamenilor spaţiali.

Dezbrăcarea bruscă a corpului planetar şi plecarea spiritului de pe planeta noastră e considerată o moarte cerească. Ştim cu toţii că el n-a murit, dar a plecat dintre spiritele Pământului, nu mai face parte din grupul său spiritual; deci pentru familia sa cerească el este un pierdut. Poate fi retrimis pe Pământ, dar după vreme îndelungată, când s-a rupt orice legătură cu partidul său ceresc.

Acum ştii ce se întâmplă cu cei trăsniţi pe pământ şi în Cer. Încă o mică taină revelată ţie şi prin tine omenirii. În general, sunt fulgeraţi cei din zona a III-a, mai rar cei din zona a II-a.

Dovedind în nenumărate reîntrupări o mare ferocitate, făcându-se deosebit de vinovat în faţa legilor, prin perversitatea şi orgoliul său, un spirit va fi eliminat din grupul său. Pentru aducerea la îndeplinire a acestei separări, el va fi condamnat la electrocutare. Iată pentru ce toate religiile pământului predică smerenia şi supunerea la tot ce hotărăşte Cerul, reprezentanţii Tatălui suprem.

După cum în lumea voastră trupească, un frate sau o soră, disperaţi de starea în care îşi desfăşoară viaţa, se sinucid, crezând că vor scăpa de chinurile lor trupeşti sau sufleteşti, tot astfel există spirite nemulţumite de starea lor disperată şi neţinând seama de sfaturile mai-marilor lor, vor să termine cu felul de viaţă spirituală a planetei Pământ. O asemenea idee greşită le determină să se aşeze în câmpul marilor descărcări electrice, pentru a fi electrocutate, adică vor să se sinucidă spiritual, ca şi omul de pe pământ. Lovit de uriaşul curent electric, duhul va porni fulgerător spre Soare. Ajuns acolo, se stabileşte o telegrafie mentală între îngerii solari şi cei ai planetei noastre: „Ce e cu, acest musafir nepoftit, venit în Soare?" Imediat se raportează motivele sinuciderii acelui spirit. El este judecat în Soare de Forul suprem solar şi supus unei grele pedepse, ca urmare a actului său nesocotit. Nesocotind Legile Tatălui, duhul s-a nenorocit, îndepărtându-se de grupul de care aparţinea poate de milioane de ani, şi care îl apăra şi ajuta în evoluţia sa.

Ca puii pe lângă cloşcă, stăm lipiţi unii de alţii şi evoluăm împreună, prin ajutor reciproc. Ce vom păţi să păţim cu toţii. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul. De la această regulă nu ne abatem. Cu smerenie şi sfinţenie ne supunem regulilor veşnice, căci altfel suntem expuşi de a ne pierde în marele univers şi a ne desfăşura evoluţia pe alte meleaguri, stingheri, alături de grupuri străine de noi. Evoluţia duhului eliminat din grupul său va fi mult întârziată; greu va fi sfătuit, luminat şi ferit, fiind un musafir nedorit. De aceea pedeapsa fulgerării e o pedeapsă îngrozitoare, iar cel pedepsit va fi un mare nefericit al universului.

Gândirea

Prin natura sa, spiritul trebuie să fie activ. Activitatea sa este de două feluri: externă şi internă. Spiritul exercită activitatea externă asupra mediului său ambiant, iar activitatea internă se referă asupra corpului- său. Acum voi lămuri activitatea internă.

Cât va sta spiritul într-un sistem solar, corpurile sale fluidice - divin, cosmic, universic şi solar sau astronic - rămân, neschimbate. El îşi va păstra aceste haine până se întoarce din acest sistem la Centrul creaţiilor, în Laborator. Dar, trăind pe o planetă, corpul său planetar se epuizează, se consumă, se elimină încetul cu încetul. Pentru a-şi reface şi menţine corpul planetar, spiritul execută, involuntar, mişcări de dilatare şi contractare - pulsaţii asemănătoare plămânilor sau inimii omului - absorbind în mod automat fluidul planetar din atmosfera fluidică a planetei, în cazul nostru fluid terrian. Acest act corespunde hrănirii cu alimente a trupului Vostru.

După ce spiritul s-a încărcat până la saturație, urmează descărcarea. Dar pe când încărcarea cu fluid planetar se face automat, descărcarea se face voit. Dacă nu s-ar descărca, spiritul ar deveni mai greu, atracția pământului s-ar exercita, într-o oarecare măsură, asupra sa, fiind atras spre suprafața pământului. Dar cum se face această descărcare? Descoperim şi aici minunea şi înțelepciunea Creatorului: spiritul se încarcă automat şi se descarcă gândind.

Spiritul este o scânteie, o particulă infinit de mică, dar oricât de mică ar fi - gândeşte în veşnicie, este o fabrică de idei. Gândind, scânteia emite o forță, o idee care se exercită asupra corpului său planetar. Ideea desprinde o particulă fluidică din corpul planetar, învelindu-se cu ea şi imprimându-i o anumită formă. Această formă fluidică porneşte prin spațiu, sub forma unei unde. O înşiruire de astfel de forme fluidice constituie o gândire.

Aşadar spiritul se descarcă, se dezumflă, emițând forme-gânduri. De la o vreme, corpul planetar s-a micşorat, şi prin o nouă pulsație, absoarbe o nouă cantitate de fluid şi aşa tot mereu. Astfel se petrec lucrurile cu spiritele de pe Pământ sau alte planete.

Dar entitățile aflate în Soare nu mai au corp planetar. Ele cum gândesc? Ele gândesc ca orice scânteie gânditoare, numai că formele-gânduri în loc de fluid planetar, vor fi îmbrăcate cu fluid solar, materia corpului lor solar. Prin urmare, gândirea entităților solare se produce în mod identic cu a celor planetare, dar diferă materia fluidică învelitoare a formei lor, precum şi valoarea undei vibratorii. Iată pentru ce numai entitățile solare pot prinde şi descifra gândirea entităților solare. În fine, marile Lumini din Sfera uriaşă a Laboratorului creator - de la cel mai mic până la cei din vârful piramidei - neavând un corp planetar sau solar, gândirea lor va fi alcătuită din fluid divin, Ele fiind învelite numai cu fluid divin.

Ocupațiile duhurilor întrupate

Sfera ce cuprinde miliardele de corpuri cereşti poate fi comparată cu un uriaş ceasornic, care se mişcă ordonat, indicând orele, minutele şi secundele. Orele lui indică îndeplinirea marilor evenimente cosmice. Minutele determină, rând pe rând, evenimentele desfăşurate pe diferite sisteme solare. Secundele indică evenimentele ce se desfăşoară pe fiecare planetă, din sutele de miliarde de planete risipite prin cosmos. Orele aparțin Tatălui, minutele aparțin conducerii Fiilor, iar secundele vor fi ținute în seamă de Sfintele Duhuri, conducătorii planetelor.

După cum voi ştiți că după atâtea secunde ceasul va arăta atâtea minute şi că după trecerea atâtor minute va fi ora cutare, tot astfel şi noi, duhurile superioare, cunoscând trecutul Pământului şi mai ales regulile după care se desfăşoară diferitele faze spirituale ale lumilor noastre şi a tuturor prefacerilor materiilor pământului, putem deduce ce se va întâmpla la o anumită vreme. Aşadar noi putem cunoaşte, în linii mari, evenimentele viitoare. Pentru noi viitorul este o cunoscută matematică, iar pentru voi el este o necunoscută algebrică.

Din cele expuse, se înțelege că necunoscând vastul trecut al omenirii sau al vostru personal, nu cunoaşteți decât micul vostru prezent. De asemenea, voi nu ştiți după ce norme se desfăşoară viața pe sfera voastră. Neavând nici un punct de orientare, nu ştiți nimic despre viitor. Dacă noi, praf pierdut în infinit, ne putem orienta, cât de cât, în viitorul care vine, vă închipuiți ce cunoaştere vastă a acestui prezent viitor o au marile Sfinte Duhuri. Dar cât de clar este pentru Fiii de Dumnezeu, şi mai presus de toți, pentru Tatăl ceresc! Pentru El, trecutul şi viitorul reprezintă un prezent în întregimea lui. El vede capătul începutului şi capătul sfârşitului, dacă se poate vorbi astfel.

Lumea voastră trupească a fost creată ca o copie fidelă a lumii noastre spirituale.

În lumea noastră, cei de sus gândesc la metodele cele mai fericite, pentru ca omenirea de jos să-şi desfăşoare viața cât mai armonios şi să parcurgă cât mai repede drumul spre perfecțiune, deci spre fericire. Cei de la mijloc primesc ordinele şi vor căuta să le execute. Ei sunt organele executive ale celor ce au ordonat. În fine, cei de jos, sunt muncitorii din Cer şi de pe pământ. Ei pun în lucrare ceea ce s-a gândit şi hotărât sus, de cei mari.

Aşadar lumea noastră este împărțită în trei mari categorii: 1. gânditorii - cu sediul în zona a I-a, albă; 2. executorii - locuitorii zonei a Ii-a, albastră; 3. muncitorii - aflați în zona a IlI-a, roşie, la suprafața pământului. Fiecare din aceste zone se împart în trei subzone sau sfere fluidice.

Lumea noastră este organizată astfel. În subzona imediată de la suprafața pământului, adică în sfera a 3-a din zona a IlI-a, roşie, locuiesc duhurile cu evoluția cea mai modestă a Pământului. Sa nu credeți că ele sunt stupide, sau să nu le confundați cu sălbaticii pământului. Multe dintre ele au o judecată frumoasă - e drept, cu orizonturi mărginite, dar destul de pătrunzătoare. Aşadar au o oarecare inteligență şi chiar o mică doză de simț moral. Intrupându-se, vor fi muncitorii pământului, oameni modeşti, necăjiți, neştiutori, dar cu un bun-simț ce-i orientează în viața lor simplă.

În sfera a 2-a din zona a III-a, trăiesc duhurile ceva mai ridicate pe scara evoluției. Când coboară la viața trupească lucrează doar în contul lor, dar vor contracta o alianță şi vor înjgheba astfel o familie. Totul este pentru el şi ai lui, nimic pentru restul omenirii. Aceste duhuri vor fi agricultori, meseriaşi, comercianți, deci vor avea ocupații personale.

În sfera a l-a din zona a III-a, locuiesc spiritele cu experiența vieții mai ridicată. Intelectualitatea lor este ceva mai accentuată, unele dintre ele au chiar un fond destul de mare de moralitate. Când se vor reîntrupa, vor ocupa funcții publice, având posibilitatea de a face bine mulțimii anonime.

Trecem acum la zona a II-a, albastră. Dimensiunea duhurilor albastre este mai mică decât a duhurilor roşii. Duhurile roşii sunt coloşii Cerului, putând lucra cu o mare forță asupra materiei fizice. Din această cauză, ele sunt periculoase şi uneori devin anarhiştii lumii noastre şi, când sunt oameni trupeşti se bizuie pe forța lor fizică. În general, intelectualitatea duhurilor albastre este mai ridicată şi au un fond moral mai robust. Totuşi, gradul lor evolutiv nu le permite să vadă clar lumea înconjurătoare şi legile după care ea îşi desfăşoară viața. Există şi în zona albastră trei categorii de duhuri, deosebite după gradul lor de înțelegere, dar cu toate execută ceea ce li se dictează să facă asupra duhurilor libere sau întrupate din zona a III-a. Ca oameni trupeşti vor avea o oarecare cultură şi vor ocupa situații sociale, care le vor da posibilitatea să servească de executanți ai ordinelor date de mai-marii lor. Aşa de exemplu, toate funcțiile de stat - jandarmeria, poliția, magistratura etc, care au sarcina de a pune în execuție o dispoziție oarecare, stabilită de legi sau ordonanțe ministeriale vor fi ocupate de duhurile din zona a II-a.

In fine, zona a I-a, superioară, albă, cuprinde toate duhurile albe evoluate în veacurile îndepărate pe alte planete şi venite aici pentru a face o nouă şcoală, lucrând la obținerea gradului de înger planetar. Duhurile albe au o mare intelectualitate, o puternică forță morală şi cunoştințe vaste ale legilor şi fenomenelor desfăşurate în univers. Duhurile albe sunt şi ele de trei categorii.

Sfera a 3-a, cea mai de jos a zonei a I-a, este locuită de frumoasele duhuri albe, care poartă numele şi rangul de preot. Unele din aceste duhuri se hotărăsc încă de sus să slujească altarului. Coborât în lut, câteodată, uită să îmbrățişeze cariera căreia i s-a oferit sus. Alteori devine jos preot terestru, dar din cauza întunericului în care e învăluit, consideră misiunea sa ca o profesie, deci un mijloc de a aduna bunuri pământeşti.

Duhurile din sfera a 2-a a zonei a I-a, sunt arhiereii Cerului, marii judecători cereşti. În fine, duhurile din sfera a l-a a zonei a I-a sunt cei mai evoluați oameni ai Cerurilor. Ele sunt sfinții Pământului, viitorii candidați la rangul de înger, după ce vor face şcoala vieții umane pe toate treptele de planete.

Duhurile din planul cel mai de jos, zona a IlI-a, întrupate sau nu, constituie materialul spiritual de studiu al îngerilor. Duhurile din zona a II-a, albastră, constituie executivul planurilor angelice, iar cele din zona a I-a, albă, sunt apărătorii omenirii trupeşti, opunătorii voințelor îngereşti, căutând, din milă, să mai amâne durerile omenirii, provocate de războaie, mişcări sociale etc. Aşadar nici o experiență nu poate fi făcută direct de îngeri asupra oamenilor de pe pământ şi din Cer, fără consimțământul şi judecata lumii albe a Pământului. Iată marea noastră republică cerească.

Aplicatorii neînduplecați ai evoluției Pământului sunt îngerii. Ei lucrează în numele Tatălui suprem, care le-a dat această misiune. Îngerii privesc ceasul evoluției globului şi a tot ce este pe el, şi la ora, minutul şi secunda hotărâtă, determină anumite evenimente, cu scopul de-a împinge tot înainte, spre perfecțiune.

In încheierea acestei prelegeri trebuie să-ți spun că în fruntea republicii noastre cereşti se află cei trei Guvernatori planetari, A (Alfa) şi Ω (Omega) planetei Pământ. Ei nu lucrează nimic, doar domnesc. Sub ei se află marea ceată a îngerilor, veghetorii şi aplicatorii severi ai treptelor evoluționiste. Sub îngeri urmează miliardele nesfârşite de duhuri-oameni, împărțiți în trei zone. Zona inferioară, roşie, cuprinde robii pământului. Cei din zona a II-a, albastră, execută ordinele primite de la duhurile albe, conducătorii omenirii Pământului, aflați în zona a I-a, albă.

Din Cerurile lor îngerii transmit unda gândirii lor. Divinii oameni iau notă şi, chemând executivul, le dau ordine. Executorii din zona a II-a cheamă delegații lucrătorilor din zona a III-a, pentru a le face cunoscută o anumită lucrare, şi astfel roata merge mereu mai departe.

Duhurile umane aflate în cele trei zone fluidice a I-a, a II-a şi a III-a - nu au inițiativa conducerii din punct de vedere al evoluției terestre. Noi, albii, nu putem decât să acceptăm ori să ne opunem, pentru moment, hotărârii îngerilor, cerând o amânare. Nu putem desființa ordinele de evoluție, pe care numai îngerii au dreptul de a le face cunoscute.

Pe scurt, lumea albă din zona a I-a formează un fel de parlament ceresc. Lumea îngerilor ar fi miniştri Cerului, iar cei trei Guvernatori planetari, A (Alfa) şi Ω (Omega) planetei Pământ, ar fi suveranii Pământului, care ratifică propunerile îngerilor planetari, aprobate de oamenii divini. Dar îngerii planetari se conduc în propunerile lor după ordinele sosite de la Centrul divin prin Fiul, reprezentantul Tatălui în sistemul nostru. Propunerile îngerilor planetari, aprobate de forul lumii albe şi ratificate de Suveranii Pământului, se pun în lucru de lumea celor mulți de pe pământ şi Cer, prin forța executivă a zonei a II-a.

Crearea duhului

A fost odată, în veşnicia îndepărtată, când nu exista nici un corp ceresc în spațiu. De atunci, Ființa primă, Cauza primă, a creat rând pe rând corpuri cereşti. La început ele au fost mici şi simple, dar pe măsură ce s-au înşirat milioane şi miliarde de ani pământeşti, Creatorul a făcut altele, din ce în ce mai mari, mai numeroase şi mai perfecționate. Tatăl ceresc construieşte şi acum, mereu, dorind să umple infinitul cu sfere plutitoare în spațiu, ca să fie tot atâtea şcoli şi categorii de şcoli, pentru copiii Săi, duhuri de toate categoriile.

Acum noi suntem elevii acestor corpuri cereşti. Voi, oamenii trupeşti, vă mişcați nespus de încet şi pe o arie foarte restrânsă pe globul nostru. Cu noul instrument de locomoție, avionul, ați ajuns să vă mişcați ceva mai repede şi pe o întindere mai mare, dar mişcarea noastră este neasemuită cu a voastră, fiind mult mai rapidă şi mai largă. Cu toate acestea, nu putem hoinări prin spațiile infinite, dintre planete şi sori, nu ne putem pierde vremea călătorind, pentru că vehicolul spiritului, corpul fluidic cu care am fost îmbrăcați când am venit pe Pământ, ne opreşte să părăsim planeta aceasta, până când vom termina şcoala ei.

Toate corpurile mele sunt instrumente ale ființei mele reale - scânteia divină, principiul meu de viață. Pe când corpul meu exterior, corpul planetar, mă sileşte să-mi limitez aria de mişcare şi activitate, Eul suprem, principiul meu de viață, are posibilitatea să străbată infinitul în lung şi lat. Când zic Eu, zic viață, aşadar eu sunt viață, deoarece cuget şi exist. Atributul Eului, al vieții mele, este conştiința. Odată, la începutul existenței mele, viața mea primă a fost o viață neviață. Atunci existam, dar nu mă puteam mişca. Eram o unitate numită Eu-sunt, adică pronumele legat de verb. Aşa am fost, ca primă formă de viață, sub starea de Eu-sunt sau viață fără mişcare, viață care exista, dar nu se putea orienta în timp şi spațiu. Eram o particulă infinită, o mică scânteie cu viață, dar fără mişcare. Nici o deosebire nu era între mine şi El, Cauza primă a tuturor creațiilor. Ca substanță eram la fel cu Creatorul meu..

Pe atunci, eram una cu Tatăl meu şi ne cunoşteam sub una şi aceeaşi formă. Adevărul acesta l-a spus şi Isusul nostru, dar cine L-a înțeles? El a spus un mare adevăr, căci primul factor în lume şi din eternitate este particula-viață şi ea este egală cu surorile ei şi este una cu Tatăl. Micuța mea scânteie, corpul meu plin de viață, principiul meu, este egal cu al Ființei supreme din Sfera-Laborator, şi cu al tuturor scânteilor divine din sfera cu miliarde de creații. Nu există nici o deosebire între substanța scânteii mele şi cea a Tatălui meu. Compoziția micii mele scântei şi modul

ei de funcționare este identică cu scânteia Tatălui ceresc şi a infinitelor scântei din infinit. Scânteii noastre i se zice divină, pentru că e la fel cu Scânteia Divinului care a început creația celor văzute şi nevăzute.

Inițial, eu şi toate scânteile am fost simple vieți nemişcate. Apoi, eu, scânteia primă am dobândit o a doua unitate, un al doilea corp, care mi-a imprimat o mişcare, a deşteptat în mine o voință. Dacă prin prima scânteie eram egal cu Tatăl, acum, prin cel de-al doilea factor, nu mai eram egal. Inițial eram un singular, o unitate, dar posedam în mine impulsul de a deveni o colectivitate. La început eram la fel cu Tatăl, azi există deosebire între mine şi Tatăl. El nu este eu şi eu nu sunt El, dar viața şi corpul meu de viață este la fel.

Eu nu ştiam să mă mişc la început. Am fost luat din Infinit şi adus lângă Tatăl, în Sfera-Laborator. Laboratorul Tatălui este plin de particule-viață, care prin incomensurabila lor mulțime, unele lângă altele, ca şi moleculele apei oceanelor voastre, constituie un mediu mobil, un fel de apă, un fluid format din particule-viață - o apă vie. Actualmente, Creatorul - un mare fizician şi chimist- absoarbe câte o părticică din această apă vie şi o introduce în corpul Său. Aici, în Ființa Sa, în mediul Său intern sublim, divin, particula mea a dobândit anumite însuşiri. Apoi Tatăl m-a emis din corpul Său, ca şi cum m-ar fi născut. Copilul nou-născut, iar nu făcut, a început să se mişte în fluidul-viață al Laboratorului, cum se mişcă peştele prin apa oceanului unde s-a născut.

În acest moment, constatăm că în Laborator există două feluri de vieți: 1. viața particulelor inconştiente - imobile şi totuşi vii; 2. viața particulelor conştiente se pot mişca după propria lor voință. A doua categorie a provenit din prima, prin trecerea fiecărei particule prin corpul divinului Creator. Cea dintâi ar fi materia primă, din care, prin transformare, s-a născut cea de-a doua. Prin urmare, s-ar putea zice că viața Eu-nu-sunt s-a transformat în viața Eu-sunt.

Particulele de viață au fost încorporate de Creator. Ele erau izolate, independente unele de altele, unități fără nici un raport unele cu altele, deci erau ca o pulbere de particule. După ce au fost ingerate şi au stat în corpul Creatorului câtva timp, particulele-viață au fost emise în grupuri formate din câte trei particule, constituind o grămăjoară microscopică. Această grămăjoară Eu-sunt sau Eu-exist este o mică reprezentare de viață sintetizată. Din acel moment, particula-viață a devenit un conglomerat de particule de substanță primitivă, numită viață, formând un tot indivizibil. A fost o unitate individuală, dar, prin şedereaîn corpul Tatălui, a devenit o unitate conglomerat indivizibilă. Dragul meu frate, ți se pare că aceste probleme sunt desfăşurate ca la şcoala primară, dar aşa se procedează la noi sus şi aşa ți le dau şi ție. Plecăm de la simplu la complex, de la o explicație analitică, la una sintetică.

Nici o lucrare în lume nu se face fără îndemnul spiritului, sau fără să fie cerută de o nevoie fiziologică. Tu ai acum un trup deoarece spiritul a avut nevoie de acest vehicol, pe care ți l-ai creat, pentru a-ți desfăşura traiul în lumea trupească. Dintr-o necesitate fiziologică, părinții tăi au înlesnit crearea acestui trup, lucrare la care ai contribuit şi tu. În fruntea tuturor necesităților fiziologice prezidează Ființa supremă, Tatăl, Guvernatorul lumilor. Orice acțiune este o Operă divină dictată de Voința puternică a Tatălui. O necesitate ne îndeamnă pe noi, duhurile, să întreținem corpurile noastre. Tot o necesitate îndeamnă pe Creator să creeze în veşnicie, pentru că nu poate rezista naturii Sale creatoare. El se hrăneşte în Sfera divină, cu viață şi dă naştere la viață.

După ce Tatăl ne-a născut, am fost luați de curenții puternici ai oceanului fluidic, oceanul de apă vie, şi plimbați în Sfera-Laborator. Prin aceste mişcări, am venit în contact cu anumite mari Forțe spirituale, pe care să le numim deocamdată Luminători. Aceşti mari Creatori au şi Ei, ca şi Ființa primă, necesitățile Lor, care le-au dictat să ne ingereze în corpul Lor. Apoi, am fost iarăşi emişi. Din acest moment licăreşte conştiința în noi şi începem să ne înțelegem ființa în raport cu mediul ambiant. Atunci am început să ne mişcăm în toate direcțiile, după voința noastră. Dintr-o singură particulă-viață, ce eram odată, am devenit o colectivitate unitară şi, din inconştienți am devenit ființe conştiente. După ce ne-a emis, această mare Forță ne-a învățat să ne îmbrăcăm' cu o haină fluidică. Din goi cum eram, ne-am acoperit. Din Adam'şi Eva goi'ne-am acoperit primele noastre corpuri. De acum înainte, dintr-o particulă de viață pasivă am devenit o unitate cu viață conştientă şi plină de voință şi activitate.

În rezumat, trecutul nostru este următorul: la început am fost o particulă mică, pasivă şi inconştientă de ceea ce există în jurul nostru. După aceea, am fost asociați cu alte două surori, formând un glomerul de viață, o sfântă treime unitară şi conştientă. Astfel pregătiți, am fost „izgoniți" din Raiul Tatălui, în lumile create, pentru a începe - pentru prima oară - evoluția de şcolari ai vieții de pretutideni. [1]

Rolul dreptaşului, stângaşului şi al celui-de-creştet

Omul trupesc care primeşte cunoştințe mai largi referitoare la lumea noastră este un inițiat. Adevărurile cereşti se dau potrivit gradului de evoluție al spiritului. Iată un exemplu. Trei persoane - A, B, şi C - cu dragoste în studiile lor, urmăresc viața din univers. A ne întreabă despre o problemă oarecare a lumii noastre. Având în vedere gradul său'evolutiv şi dragostea de a se instrui spiritual, îi spunem o serie de cunoştințe relativ la acea problemă. Acum B - superior lui A - ne întreabă aceeaşi problemă; potrivit gradului său evolutiv, îi dăm cunoştințe mai profunde. În fine, dacă vom comunica lui C - aflat pe scara evoluției pe o treaptă mai sus decât B - îi revelăm cunoştințe cu mult mai largi şi mai profunde privitoare la acelaşi subiect.

Lumea voastră neagă existența inițiaților în vremurile actuale, dar eu vă afirm că Cerul are mulți iubiți ai săi pe pământ, care alături de cultura lor pământească, posedă înalte cunoştințe ale arhitecturii universului şi ale vieții din cuprinsul său.

Inițiatul nostru este un om ca toți oamenii. Prin nimic nu se deosebeşte de semenii săi. Din această cauză, nimeni dintre muritorii care îl înconjoară nu bănuieşte că el posedă o comoară primită de la noi. I-am dat aceste taine ale lumii spațiilor, pentru că el are un suflet de inițiat. Nu orice spirit întrupat sau spațial poate primi din tainele mari ale Cerului. Trebuie ca el să aibă un anumit grad în lumea noastră, şi rangul său - invizibil vouă, dar vizibil în lumea noastră - este indicat printr-un semn pe corpul său spiritual. Ziua, lumea trece pe lângă inițiatul nostru şi nu ştie ce noian de cunoştințe posedă. Acest om nu este un nenorocit, dar este un nefericit, pentru că a plecat din lumea eternă a spațiilor şi s-a coborât în lumea materiei, care îi întunecă strălucirea spiritului şi nu mai ştie de Cer, decât atât cât i se dă de lumea Cerului.

Acum, îți voi vorbi de rolul forței treimice a dreptaşului, stângaşului şi celui-de-creştet asupra vieții unui om trupesc.

Dacă omul trupesc ar cunoaşte cele ce voi spune şi ar trăi după aceste norme, ar fi ferit de multe erori, dezamăgiri şi suferințe morale. Dacă ați şti ce forță are dreptaşul, v-ați uimi. Dacă ați cunoaşte forța stângaşului, v-ați înspăimânta, iar cunoscând puterea celui-de-creştet, ați cădea în' genunchi, adorând Cârmuitorul lumilor, pentru infinita Sa înțelepciune, că nu l-a lăsat pe bietul om singur, să bâjbâie în lumea trupească.

[1] *„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi au cunoscut că erau goi, şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperăminte. Apoi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam şi femeii sale îmbrăcăminte de piele şi i-a îmbrăcat.*" Geneza 3: 7, 21. Cuvântul ebraic or, folosit în textul de mai sus, înseamnă lumină - când se scrie "lik", sau piele - când se scrie "liy".

Din alte expuneri ale mele, cunoşti că fiecare om are pe lângă el un spirit veghetor numit dreptaş. El stă în permanență lângă protejatul său. Oriunde s-ar duce omul trupesc - în casă, în voiaj, pe stradă, peste tot, în fiecare clipă, dreptaşul său este nedezlipit de el, ca umbra omului. De dimineață până seara, dreptaşul vede tot ce face şi gândeşte pupilul său, căci îi vede gândurile, întocmai cum vedeți obiectele şi ființele lumii voastre. El este povățuitorul, inspiratorul a tot ce trebuie să facă protejatul său, şi îi sugerează mental să nu facă anumite acțiuni, deoarece nu sunt conforme cu destinul său, ori pentru că va culege numai neplăceri sau dureri. Aşadar dreptaşul îl apără, îl veghează în toate acțiunile sale simple, când mănâncă, se plimbă, se culcă, se distrează etc. De câte ori se naşte o controversă între veghetor şi protejat, sau de câte ori va fi vorba de un act ce poate duce la urmări deosebit de importante, dreptaşul cheamă pe stângaş, pe calea undelor mentale.

Acesta, oriunde ar fi şi orice ocupaţie ar avea, soseşte ca fulgerul lângă pupilul său. Urmează imediat o analiză a situaţiei şi de îndată hotărăsc ce trebuie să facă.

Exemplele lămuresc. Iată că un om, plecat cu soţia să se plimbe prin oraş, se întâlneşte cu un amic însoţit de un prieten. Cei patru se salută şi amicul se simte obligat să-şi recomande prietenul. Dar acest străin are cusururile sale, neştiute de oameni. Dreptaşul, văzând situaţia şi constatând imediat că noua cunoştinţă este nefericită, telegrafiază imediat stângaşului, care soseşte în câteva secunde. I se prezintă situaţia şi imediat se hotărăsc să pună o pânză de fluide între protejat şi străin. În acelaşi timp, îşi învăluie protejatul cu sfatul mental de a nu încheia vreo legătură cu acest străin, nefiind spre binele său. Din acel moment, protejatul se simte prost impresionat de străin, şi, inexplicabil, simte o antipatie faţă de el, căutând imediat să se îndepărteze.

Unii ar putea obiecta: „Ce se poate întâmpla dacă port o conversaţie oarecare cu cineva? Ce importanţă are cu cine vorbesc?” Are importanţă pentru că nu aveţi posibilitatea, ca şi noi duhurile, să analizaţi omul şi să prevedeţi cu exactitate consecinţele relaţiilor voastre cu anumite persoane. Până la sosirea stângaşului, dreptaşul şi-a apărat protejatul de influenţa fluidelor emanate de străin. O dată sosit, stângaşul va crea un câmp magnetic izolator şi în acelaşi timp respingător al tuturor influenţelor fluidelor şi mai ales al ideilor emise de acest necunoscut. Cuvintele necunoscutului, expresiile sale sunt adevărate proiectile îndreptate spre protejat, putând să-i facă un mare rău. Ei bine, aceste idei sunt împiedicate să ajungă până la corpul spiritual al iubitului lor.

Noi, duhurile, când vorbim între noi, nu scoatem sunete, ci numai gânduri, adică emitem idei, şiruri de idei. Scânteia divină, oricât de mică ar fi, gândeşte în interiorul ei. În jurul scânteii se află cele trei învelişuri divine: a voinţei, intelectului şi memoriei. Haina-arhivă sau a memoriei este plină de idei, particule vii, adevărate fiinţe, constituind comoara spiritului. Gândind în sinea sa, scânteia imprimă o forţă asupra fluidului din haina-memorie, şi anume asupra unei idei. Particula-idee porneşte imediat către exteriorul învelişurilor perispirituale. Când această particulă sau scânteie ajunge în dreptul păturii externe - vehicolul fluidic planetar - este învelită cu o pojghiţă de fluid planetar. Acum ideea este asemănătoare unei seminţe ce conţine în mijlocul ei un embrion. Spiritul imprimă acestui produs bicompus o formă oarecare; prin urmare, fiecare idee îşi are forma sa. Din acest moment, ideea e gata şi urmează să fie proiectată în spaţiu. După o idee, vin altele şi ele se înşiră ca şi undele unui lac bătut de vânt. Fiind trimise într-o anumită direcţie, aceste idei ajung la un om şi pătrund prin trupul său, apoi prin corpul perispiritului ajung la spirit. Aici e pericolul mare — pătrunderea ideilor în perispiritul unui spirit constituie fericirea sau nefericirea sa.

Iată că intervenţia dreptaşului este, necesară pentru a preîntâmpina nefericirea ce s-ar pulra întâmpla iubitului său pupii. El, văzând culoarea, deci calitatea perispiritului noului sosit, şi constatând că e un pericol pentru bunul său protejat, cheamă pe stângaş şi până la sosirea acestuia îşi înconjoară pupilul cu fluidele sale, pentru a nu fi primitorul acelor idei.

Să zicem că pupilul dreptaşului e un spirit alb şi noua cunoştinţă un spirit roşu. Ideile plecate din duhul roşu vor fi învelite cu fluid roşu, care intrând în perispiritul protejatului, l-ar corupe, fluidul duhului alb fiind superior celui roşu. Iată pericolul prieteniei dintre un duh întrupat alb şi unul roşu. Duhul roşu fiind mai des în contact cu duhul alb, îl va neferici, îmbibându-i perispiritul cu fluid de calitate inferioară. Acum cred că s-a înţeles înţelepciunea Tatălui, care a prevăzut acest caz şi a pus trei paznici fiecărui om trupesc. Iniţiaţii noştri ştiu de aceste adevăruri şi de multe altele, punând în practică cele aflate de la noi, pentru a fi feriţi de multe influenţe vătămătoare.

Totdeauna dreptaşul este un spirit de egală evoluţie cu omul pe care îl veghează. Stângaşul îi este superior pupilului, de aceea nu sade mereu lângă acesta, ci vine doar când este nevoie.

În viaţa omului trupesc există împrejurări, legate de destinul său, când e nevoie de o forţă mai mare. În acest caz, dreptaşul şi stângaşul cheamă pe cel-de-creştet - o forţă spirituală mai înaltă. El coboară din înălţimile sale cu cordonul conferit de Sfânta Treime a Pământului. Dreptaşul, stângaşul şi cel-de-creştet se înconjoară cu acest cordon pentru a face o lucrare binecuvântată de cei de sus. Din acest moment, forţa lor reprezintă forţa Sfintei Treimi a Pământului, lucrând în numele Ei. Acţiunea lor va fi pozitivă sau negativă, după cum e cazul, conform destinului protejatului lor.

Multe taine ai aflat şi multe vei mai afla. Iată încă una.

După cum voi - trăind şi muncind - vă consumaţi trupul şi e nevoie să-l reparaţi, tot astfel e nevoie ca noi să ne reparăm corpul memorial slăbit prin gândire sau golit de idei. După cum voi vă hrăniţi cu alimente ca să reparaţi trupul uzat prin muncă, şi noi trebuie să mâncăm, dar alimentele noastre sunt ideile aflate în spaţiu.

Să nu te miri de afirmaţia mea. Ideile plutesc infinit de multe prin spaţiu, înoată prin eterul din univers. Fiind golit, eu înglobez în corpul meu idei până mă satur, le absorb prin toate părţile corpului meu, nu printr-un orificiu - gură — ca voi oamenii trupeşti. Când va veni ocazia, emit din nou idei a căror inşirare formează gândirea mea. Emit întocmai cum staţia de emisie radiofonică emite undele sale, unele după altele. Când gândesc, iau o idee din comoara mea internă, o îmbrac cu fluid din corpul meu planetar, şi în acelaşi timp, îi dau o formă oarecare. Acestei forme îi imprim apoi o mişcare de rotaţie. Graţie acestei mişcări ideea pleacă fulgerător la entitatea căreia îi este destinată, asemenea unui obuz prin spaţiu. Mişcarea de rotaţie o asigură să nu fie oprită de vreun spaţial şi să străbată spaţiile imense, până la adresant, care se poate afla la o mare distanţă de mine. Oriunde s-ar afla cel cu care vreau să comunic, întâi trimit unda gândirii mele vertical în sus şi în acelaşi timp spre răsărit. În această direcţie, ajungând în stratul domiciliului meu spiritual, unda mea este captată de un spirit anonim pentru mine, care este de serviciu în acest scop. Serviciul său e asemănător cu al telegrafistului vostru. El primeşte unda mea şi o va lansa către entitatea spirituală căreia i-am adresat gândul meu, care va străbate spaţiile, impresionând doar duhul căruia îi fusese destinat. Astfel, el ia cunoştinţă de cele dorite sau comunicate de mine. Dacă unda gândirii mele a mers până sus şi nu a fost prinsă de „telegrafistul de serviciu”, se întoarce la mine, la locul unde mă aflu, şi o voi trimite din nou, până va atrage atenţia entităţii ce îndeplineşte rolul de transmiţător. Orice spirit are ideile sale. Dintr-o anumită materie vor fi construite ideile spiritelor din zona a III-a, din alta - a celor din zona a Ii-a, şi cu totul deosebită - a celor din zona a I-a. Bineînţeles că undele îngerilor planetari vor avea o altă substanţă, iar ale celor trei A (Alfa) - vor fi sublime. Fiecare duh îşi emite ideile, dar gradul lor de evoluţie nu permite ca ideile să se amestece între ele. O undă de idei emisă de un duh iroşu îmi face rău. Emisia ideilor mele umplu de fericire pe un spirit inferior, pentru că el primeşte în corpul său fluid alb, fapt care îi va produce o mare fericire. De aici regula stabilită: inferiorul nu are voie să vorbească - gândească - în faţa superiorului. Duhul inferior este fericit când superiorul îi vorbeşte. De aceea îi ascultă cuvântul cu smerenie şi îl adoră ca pe un mic Dumnezeu. Nu i se poate adresa, căci această regulă a învăţat-o şi el în lumea noastră. El stă în faţa superiorului, aşteptând, aşa cum stau puii de rândunică cu pliscurile deschise, ca să le pună mama hrană în gură. Inferiorul aşteaptă ce va ordona superiorul său. El se va duce să facă tot ce i se va spune. Dacă i se va spune să facă o faptă rea sau bună, el execută orbeşte, bineînţeles, pe răspunderea superiorului care i-a ordonat. El este fericit că a executat ordinul primit, prin şirul de idei absorbit de la superior. Oricare ar fi rezultatul acţiunii sale, el a profitat, căci ideile superiorului au îmbunătăţit compoziţia fluidului său şi astfel a progresat cu un pas. Superiorul e conştient de acest fapt, aşa că emisia ideilor către un inferior se face cu mare prudenţă, nu-l îndoapă cum îndopaţi voi gâştele. Prin urmare, emisia de idei a unui duh superior se face cu măsură, în anumit snop şi la anumita epocă, având în vedere avansarea duhului inferior.

Conducerea popoarelor

Iţi cunosc părerile rele despre politica oamenilor; totuşi, noi îţi spunem că politica este ştiinţa evoluţiei popoarelor.

Omul de azi nu ar putea trăi dacă nu l-ar atrage mirajul viitorului şi magnetul interesului. Pe politicianul vostru îl interesează doar viitorul imediat apropiat, şi nu ce va fi peste două sute de ani. Dar pe când omul trupesc este interesat doar de ziua de mâine, spiritul se preocupă de ce va fi peste una sau două mii de ani. Voi ziceţi: „Ca ieri trecură anii mei!” Iar noi, spiritele, spunem: „Ce repede trec secolele! Parcă ieri era Evul Mediu şi alaltăieri sfârşitul Imperiului Roman”.

Dacă pe omul întrupat îl lasă rece ce va fi peste o mie de ani, pe noi ne interesează evenimentele ce vor veni peste câteva secole şi conlucrăm cu toate la pregătirea lor. În memoria mea prezentă sunt toate evenimentele trecutului acestui glob, de când am venit pe el, iar

evenimentele viitoare fac un lanț neîntrerupt cu cele trecute, căci veacurile îndepărtate au pregătit pe cele actuale.

Inițiatului nostru îi dăm cheia dezlegării motivelor existenței popoarelor şi cauza dispariției lor de pe arena pământului. El nu priveşte către baza edificiului, ci către vârful piramidei vieții umane.

Istoricii pământului înşiră efectele vieții diferitelor popoare; noi arătăm inițiatului nostru cauzele ce contribuie la persistența unui popor veacuri nesfârşite şi cauzele care au determinat dispariția rapidă a altora.

Omul trupesc nu vede pe pământ decât efectele, fiindu-i imposibil să ştie cauzele care le-au provocat şi a căror sursă este la noi în Cer. Pământul este asemenea unui teatru; pe scena lui joacă oamenii şi popoarele asemenea unor păpuşi mişcate după cum sunt trase de sfori nevăzute.

Voi, oamenii trupeşti, nu puteți închega judecăți corecte, deoarece vă lipsesc toate premisele necesare, nu posedați cunoştințele noastre, cei din zona a I-a.

Gloatele lumii spirituale din zona a III-a, nu văd decât viitorul foarte apropiat al lumii de jos.

Ceva mai larg este câmpul cunoştințelor celor din zona a II-a.

Dar noi, cei din zona a I-a, privim mereu sus de tot, acolo de unde pornesc hotărârile şi unde sălăşluieşte Cauza cauzelor.

Oricât de inferiori ar fi cei din zona a III-a, sunt mai conştienți decât oamenii trupeşti.

Noi, lumea de conducere a celorlalte zone, avem vederea cea mai clară. După noi vin cei din zona a Ii-a, care văd de parcă privesc prin ochelari fumurii. Cei de jos, din zona a III-a, sunt miopii lumii spirituale.

Dar oricât de prost văd duhurile roşii, tot văd ceva din viitor, pe când voi sunteți orbi, şi ați fi orbi cu desăvârşire, dacă nu ați fi îndrumați şi conduşi de noi.

Forma de viață se schimbă mereu pe suprafața pământului. Popoarele apar, trăiesc şi dispar ca actorii pe scena unui teatru. Durata lor este cu atât mai lungă cu cât organizarea şi conducerea vieții lor este în armonie şi conformitate cu Regulile ce domnesc în lumea Cerului.

Cu altă ocazie, îți voi vorbi mai pe larg de condițiile cerute ca un popor să-şi desfăşoare cât mai mult timp viața pe acest glob. În treacăt, îți spun: acel popor care va căuta să fie o copie cât mai apropiată de viața poporului de spirite, a Cerului, va putea să dureze zeci de mii de ani. Poporul alcătuit şi condus după modelul nostru din Cer, va fi stăpânul lumii.

Modelul nostru de organizare ți l-am revelat. Sus, în vârful piramidei, sunt preoții, la mijloc - forțele executive, iar jos - mulțimea, muncind spre fericirea ei şi a celor de deasupra, care îi conduce după legile divine şi eterne ale Tatălui.

Când preoții tereştri vor fi savanți, cunoscători ai legilor cereşti, când vor fi în legătură cu Cerul şi vor da directive fericite, după indicațiile primite de la noi, poporul condus de ei va prospera şi străluci în fruntea popoarelor pământului. Când toți indivizii unui popor vor trăi într-o legătură indisolubilă, ducându-şi viața întrro vastă comunitate, compusă din o serie gradată şi descendentă de comunități, având ca scop principal Adevărul, Binele şi Frumosul - ştiința inițiatică, credința în Divinitate şi arta - acel popor va fi cult, bogat şi puternic, după cum a fost aproape douăsprezece mii de ani țara şi poporul Egiptului antic, sau trei mii de ani marea şi vechea sinarhie a lui Rama.

Atâta vreme cât va dura forma de viață unde conducerea o au duhurile întrupate din zona a II-a, forța executivă, iar forța duhurilor întrupate din zona a I-a, a preoților cereşti, este secundară, nu va putea exista o viață conformă celor orânduite sus. Mai curând sau mai târziu, aceste popoare vor pieri.

Egiptul antic, țara arienilor, sau a celților, ar fi dăinuit până azi, dacă ordinea lor umană de guvernare, conformă celor cereşti, nu s-ar fi răsturnat. Deschideți ochii şi priviți, pentru că aveți un mic exemplu chiar acum pe pământ, în poporul iudeu. Iată taina duratei sale de mii şi mii de ani. Conducerea lui fiind preoțească, rabinică.

Vreau acum să-ți spun câte ceva despre efectele produse de idei asupra noastră şi a voastră. Am spus că ideea este materială, că e o mică particulă luminoasă, ce pluteşte ca o pulbere prin spațiu, constituind prima materie, prima forță, din- care şi cu care s-au alcătuit toate creațiile. Spiritul posedă, ca o comoară sfântă şi scumpă, mii şi mii din aceste particule-viață, sau idei.

Astfel, pregătit, vreau să-ți fac o mică lecție de psihologie spațială.

Totul a fost creat de Tatăl ceresc prin idei şi din idei. Ele îşi au originea în lumea necreată, în Infinitul fără creații. Ideea este idee atâta timp cât zace în corpul spiritual, făcând parte din ființa duhului. De îndată ce a fost emisă, ea nu mai este o idee, ci o forță.

În definitiv, noi, duhurile, suntem baterii de forțe, ca de altfel şi voi. Dar pe când noi suntem forțe conştiente, voi sunteți forțe oarbe, neştiutori de forța de care dispuneți. Noi ştim să ne întrebuințăm forțele şi cunoaştem rezultatele obținute prin ele.

Cel mai umil om spațial, de pe ultima treaptă - care întrupându-se va fi un canibal ce îşi va mânca părintele - ştie, ca spirit, ce mare importanță are o idee. Din această cauză, fiecare spațial îşi impune o interdicție în emisia ideilor.

A emite o idee nu e totuna cu a cugeta. Cugetarea este o acțiune intimă, produsă în interiorul scânteii divine, despre care nu are cunoştință nimeni din jurul ei. Noi putem cugeta, fără să emitem idei în afara noastră. Cugetarea voastră este cu totul deosebită de a noastră, deoarece gândind, voi exteriorizați, emiteți ideea.

Aşadar, cugetarea voastră este însoțită imediat de acțiunea de emitere a ideii. Eu pot gândi în sinea mea şi nu va şti nimeni ce gândesc. Dar acum, când îți comunic, pe lângă gândirea mea interioară am trecut şi la emisia ideilor.

Tot ce gândiți voi este emisie, văzută şi înțeleasă de noi. Când spiritul vostru gândeşte în interiorul său, dar ca oameni trupeşti, nu ştiți nimic, numai atunci cugetați ca noi, spiritele destrupate. Din moment ce un spațial începe să emită idei, conform naturii sale, îşi ia o răspundere, cu atât mai mare, cu cât consecințele acțiunii sale vor fi mai nefericite mediului său ambiant. Noi ştim urmările emisiilor noastre, şi nu ne putem scuza, ca voi, că nu cunoaştem urmările cuvintelor adresate unui om trupesc. Noi nu putem face emisii de idei fără autorizare. La noi este țara tăcerii, a cenzurii veşnice. Dacă în lumea noastră, ne-am permite emisii de idei care vor fi urmate de acțiuni răufăcătoare, am fi imediat sancționați cu grele suferințe spirituale.

Ca duh poți gândi tot ce-ți place în forul tău intern, al spiritului, dar să nu emiți idei în afară. De aceea, de-a lungul veacurilor, noi, cei de sus, am recomandat inițiaților tăcere şi iar tăcere.

Cu fapta greşiți destul de des, dar cu vorba greşiți mult mai des. Toată ziua trăncăniți bune, şi rele, ştiute şi neştiute. Dar neînchipuit de mult greşiți cu gândul vostru, prin emisiile voastre de idei, cărora le-ați imprimat un caracter de bârfă, blestem, critică, ură etc. Ați risipit în spațiu semințe care - ca şi microbii - vor infecta spațiile, îmbolnăvind duhurile întrupate şi libere.

Cerul este lumea tăcerii. La noi, mai mult ca la voi, cine tace este înțelept. Tăcerea ne dă posibilitatea să meditām zile întregi la unul şi acelaşi subiect, scoțând la iveală adevărul din el. Tăcerea ne'dezvoltă în acelaşi timp voința şi puterea de analiză. De multe ori vedem prin spațiu câte un spirit aflat în imobilitate. El îşi examinează comoara de idei, le compară, le analizează conținutul şi deduce natura şi forța de care dispune. Cunoscând urmările unei emisii de idei, la noi domneşte mai multă înțelepciune - tăcere - decât la voi.

Cât timp zace o idee în interiorul meu, ea este o simplă particulă. De îndată ce i-am dat drumul, ea a devenit o forță producătoare de efect. Din personală, ideea a intrat în domeniul public. Duhul pătruns de ideea mea, cel ce a adoptat ideea mea, va deveni un supus al acestei ideii, şi - la rândul său - devine un transmițător de idei identice cu conținutului ideii primite.

Ideea are forța zero atâta timp cât se află în sânul meu, deoarece orice idee conținută în corpul meu sau al oricărui alt spirit, nu are prin ea însăşi nici o caracteristică. Îndată ce i-am dat o destinație - am hotărât să facă o anumită operă şi am emis-o - ea pleacă asemenea unui glonț spre locul desemnat şi forța ei se desfăşoară conform voinței şi dorinței mele.

Voi, oameni trupeşti, gândiți, vorbiți de dimineața până seara şi nu ştiți ce sământă semănați, ce forțe risipiți în spațiu. Cât de mică este o idee pe lângă trupul vostru, dar cu toate acestea cât de uşor doboară această particulă infinit de mică ființa voastră trupească. Nimicul acesta, ce zace din veşnicie în Infinit, este materia primă cu care Ființa primă a creat totul în cosmos.

Ideile emise de duh pot fi gloanțele mitralierei - ucigând totul în drumul lor, ori picături de balsam - vindecând pe cei bolnavi.

Ceea ce e în lumea noastră este şi în a voastră. Un cuvânt necugetat al cuiva - un blestem sau o vrajă - va merge la destinație şi va distruge pe cel vizat. Un cuvânt de urare sau binecuvântare va umple de forță şi reuşită pe cel căruia i-a fost destinat. Ideea cutreieră prin spațiu, intrând şi ieşind din fiecare entitate. Vai de cel care a aruncat în lume prima idee ticăloasă!

În infinita Sa bunătate, Divinitatea a dat posibilitate celui ce a greşit, emițând idei ticăloase, să neutralizeze forța lor. Într-adevăr, dacă cel greşit îşi recunoaşte greşeala şi se căieşte, el poate să emită alte idei, care vor urmări primele idei şi le va anula forța, dându-le altă polaritate, alt caracter, contrar celui inițial. El anulează astfel ideile care ar fi fost un factor stăvilitor al evoluției în general. Responsabil este emițătorul de idei, dar responsabil este şi primitorul care se transformă în emițător. Responsabil e cel ce a îndemnat pe cineva să omoare, dar responsabili vor fi şi cei ce vor aproba acest omor.

Dacă fiecare om trupesc ar cunoaşte ceea ce ştim noi, pământul ar fi un rai. Dar Domnul nu vrea să i se dea omului totul de-a gata, ci trebuie ca el să se călească prin greşeli şi dureri, ca din veac în veac să devină mai cunoscător al ordinii stabilite de Tatăl în univers - binecuvântat fie Numele Său, în veci. Amin.

Adevărul îşi are gradele lui

Când s-a făcut om, Guvernatorul nostru solar a dat cheia Adevărurilor cereşti în mâinile întemeietorilor bisericii creştine, dar treptat, în decursul timpului, ele s-au pierdut. Acum biserica nu mai posedă decât cunoştințe exoterice. Din acest motiv, noi comunicăm unora din aceste adevăruri, pentru ca sămânța lor să nu se piardă cu totul din lumea trupească. Aşa a fost în toate veacurile, mai ales când se trece către un sfârşit de ciclu.

Prin urmare, biserica creştină predică inexactități? Nu, dar ea este în multe probleme în eroare, nemaipăstrând legătura cu Cerul.

Nu toate duhurile din lumea noastră cunosc tot adevărul. Numai oamenii zonei a I-a, cordonizații lumii cereşti cunosc tainele lumilor, cunoştințe ezoterice sau secrete. Totalitatea lor formează ştiința creațiilor; o ramură a ei este filosofia şi un capitol al filosofiei este religia.

Există o mare deosebire între filosofia noastră şi a voastră. Filosofia voastră este sinteza ştiinței voastre. Cum ştiința voastră se bazează pe concepții greşite, rezultă că şi filosofia voastră e greşită. Filosofia noastră se bazează pe cunoştințe câştigate prin observațiile şi experiențele sutelor de mii şi milioane de ani. Dar tot ştiința noastră ne spune că alături de adevăr există şi eroarea. În lumea noastră adevărul se scoate prin discuții contradictorii. Se pune teza, se atacă cu contraobservații şi cunoştințe, şi din controversă în controversă se ajunge la adevăr. Bâjbâind, ajungi odată la lumină. Să ştiți că Adevărul are şi el gradele lui. Noi, duhurile, când destăinuim celor mai mici decât noi din adevărurile universului, le spunem numai atât cât este potrivit cu gradul lor de evoluție. Ştiința universală are capitolele şi gradele sale. Ea începe cu marea ştiință a Sferei centrale. Se coboară la capitolul cunoştințelor solare şi se încheie cu al treilea capitol, referitor la adevărurile planetare. Fiecare din aceste trei mari capitole cuprinde o serie nesfârşită de grade descendente de cunoştințe. Ca să le poți afla de la cei ce le ştiu, şi apoi urmări şi aprofunda, trebuie să ajungi la un anumit grad de evoluție.

Dragul meu, voi măsurați temperatura cu termometrul. Noi urmărim viața veşnică, învățând gradele Adevărului. Marilor duhuri - apostoli ai Domnului li s-au dat înalte cunoştințe, pentru că erau locuitorii Cerului de dincolo de zona a I-a a lumii umane. Dar chiar şi ei au primit cunoştințe diferite, pentru că erau de grade diferite în lumea lor angelică.

Am spus că există trei mari categorii de Adevăruri: 1. Adevărurile Sferei divine; 2. Adevărurile Globului solar; 3. Adevărurile planetare. Sfântul Duh este deținătorul complet al ştiinței referitoare la viață, duhuri şi diferitele materii ale planetei pe care o guvernează. El posedă şi Adevărurile solare, dar nu le cunoaşte la perfecție pe cele ale Tatălui. Guvernatorii solari cunosc Adevărurile Tatălui. Divinitatea noastră solară, când s-a făcut om, a spus ucenicilor Săi: „Precum M-a învățat Tatăl Meu, aşa fac. Dar nici pe Mine nu M-a învățat Tatăl tot, şi Eu mai am încă multe de învățat din marea carte a Adevărului sau Ştiința ştiințelor”.

Toți din lumea noastră cred că posedă ceva din această Știință a științelor. Nici unul nu vrea să spună că nu știe nimic. De aceea, apostolii Domnului au căutat să pună în gardă pe bunii creştini, să fie cu băgare de seamă ce fel de duh le vorbeşte, dacă este un duh luminat ori este din cele inferioare, care poate face chiar „minuni”, dar nu ştie nimic din Adevărurile cereşti. Creştinii socoteau asemenea duhuri ca fiind de la diavol. După ştiința noastră, diavolul este un spirit aflat în eroare, din punctul de vedere al Adevărului, cunoscând greşit adevărul; şi el este de la Tatăl, dar nu cunoaşte Adevărul. El ia eroarea drept adevăr.

Acum am să vă spun ceea ce Domnul n-a vrut să răspundă lui Pilat: Adevărul este Știința ştiințelor. Tatăl cuprinde în Sine toată ştiința despre opera Sa, despre universurile create.

Evoluția ideilor

Cu o altă ocazie, ți-am explicat cum comunicăm noi. Dar voi cum comunicați? Vorbiți scoțând sunete şi suma lor învăluie o cugetare.

Urechea voastră - ziceți voi – captează sunetele şi cu ajutorul sistemului cerebral, aflați despre ceea ce vă vorbeşte interlocutorul vostru. În realitate, sunetele se opresc la sistemul cerebral, iar imaginile sau formele ideilor străbat mai departe, prin perispirit, până la scânteie, care ia cunoştință de ele. Suma imaginilor sau formelor ideii formează o frază, iar un şir de fraze alcătuiesc o cugetare despre un subiect oarecare.

Oamenii trupeşti trăiesc pe pământ în grupe mai mari sau mai mici, vorbind fiecare limba lor proprie. Cuvântul, în orice limbă ar fi el, acoperă cu vibrațiile sale una şi aceeaşi idee. De exemplu cuvintele mother, mater, Mutter, mere sunt forme sonore, care acoperă una şi aceeaşi idee: mamă. Oamenii trupeşti vorbesc pe pământ diferite limbi. Noi, duhurile, vorbim una şi aceeaşi limbă: limba universală a ideilor, a formelor care corespund ideilor.

Greu se învață o limbă a pământului, dar cu mult mai greu se învață limba formelor. Greutatea provine şi din faptul că, în decursul timpului, conținutul formei, al ideii, trece printr-o evoluție, aflată în raport cu evoluția planetei unde trăiesc entitățile spirituale.

Vorbirea oamenilor spațiali este aceeaşi pe tot întinsul atmosferei fluidice a Pământului, dar diferă de vorbirea îngerilor. De asemenea, vorbirea îngerilor solari e deosebită, ca vibrație, de vorbirea îngerilor planetari, şi aşa, din treaptă în treaptă, undele ideilor se schimbă, ca şi concepțiile conținutului lor.

Un om spațial, de orice grad ar fi, vorbind unui medium asiatic, african sau european, va fi înțeles, pentru că el va „vorbi” spiritului mediumului prin graiul spațial, care trecând prin sistemul cerebral al mediumului, va îmbrăca forma limbii vorbită de el ca om trupesc. Şi viceversa, vorbindu-se în româneşte unei entități care în ultima sa întrupare a fost siameză, ea va înțelege deoarece cuvântul limbii române îşi va dezbrăca sonoritatea în sistemul cerebral al mediumului, rămânând numai ideea, care fiind aceeaşi pentru toate duhurile Pământului, va fi înțeleasă.

Poate omul trupesc să vorbească oarecum limba duhurilor? Da. Şi anume când nu vorbeşte, ci doar gândeşte. În acest caz, el emite un gând, tot în limba lui, dar ideile conținute în cuvintele gândirii sale sunt captate de duhul asistent, care le vede ca şi când ar avea în fața sa un duh spațial, nu un întrupat.

Poate un duh să vorbească numai duhual unui om trupesc? Da, poate să-i transmită ideile sale. În acest caz, omul trupesc nu va cunoaşte ideile recepționate de spirit, dar se va pomeni gândind şi vorbind idei pe care le consideră personale, pe când în realitate sunt ideile trimise sau sugerate de un alt duh. Acesta este mecanismul fenomenului de transmitere a unor idei, numit de voi inspirație sau sugestie. Sugestia poate fi făcută de la duh la duh, de la duh la om întrupat, de la întrupat la întrupat şi de la întrupat la duh.

Lumea invizibilă o conduce pe cea trupească pe calea sugestiilor. Ideea duhului liber, fiind o forță, va determina duhul întrupat la anumite acțiuni, mai ales că sărmanul nu ştie că este influențat de un duh, pentru că nu-l vede.

Spuneam cu altă ocazie că dreptaşul este egal în rang cu entitatea pe care o acoperă cu aripa iubirii sale. Stângaşul este o entitate mai înaltă decât duhul întrupat de care spiritualmente e legat,

iar cel-de-creştet este şi mai înalt. În calitatea sa de egal, dreptaşul este iubitorul întrupatului. Ca superior, stângaşul va veni lângă pupil numai în momentele lui grele.

Să luăm un exemplu. În destinul unui întrupat este trecut ca el să ucidă pe un semen al său. „Cum uciderea poate fi clauza destinului cuiva?” vă veți întreba, mirați. Da, pentru că e un duh executor şi veți vedea care ucidere este pedepsită şi care nu.

A sosit ziua când toate împrejurările l-au adus pe întrupat până la punctul executării acestui act al destinului său. Dreptaşul, cunoscându-i perfect programul destinului, îi spune noaptea: „A sosit momentul să faci ce te-ai obligat sus. Trebuie să fii instrumentul judecății lui Zed. Ca spirit, întrupatul Zed te cheamă, te aşteaptă, să vii şi să-i execuți osânda acceptată sus, pentru că a greşit şi a ucis pe un semen, Hotărăşte-te odată. Te-ai obligat, fiind forța executivă a Cerului. Hai, timpul a sosit.” Ca om trupesc, îşi aminteşte de judecată, de ocnă, de părerea lumii, de conştiința sa şi nu vrea să ucidă. Ideea sângelui vărsat îl îngrozeşte. În momentele de rezistență ale întrupatului, dreptaşul cheamă pe stângaş să-l ajute. Acesta, sosit, începe şi el cu sugestiile: „Frate, a sosit ceasul, de ce nu execuți ceea ce ți s-a pus în destin?” „Of - zice întrupatul - de unde îmi vin în minte asemenea idei, de a ucide pe Zed?” Iar sugestiile celor doi veghetori nu-l slăbesc deloc.

Destinul cunoscut de treimea de veghetori înainte de întruparea ocrotitului, este urmărit de dreptaş şi stângaş, pentru ca acum, la ceasul hotărât, să fie executat. „Ce te-ai obligat să faci, fă! Ce te-ai obligat să ari, ară! Ce te tot codeşti?” Din zi în zi, creşte ura executorului față de Zed. Prin minte îi trece hotărârea de a-l suprima. Într-o zi, nemaiputând rezista, ca împins de un resort pune mâna pe cuțit şi-l ucide. În momentul hotărârii acțiunii, soseşte ca fulgerul entitatea-de-creştet a executorului, precum şi cea a victimei, ambii prezidând evenimentul executării Judecății divine. „Omor! S-a comis o crimă!” țipă întrupații, ziua. Poliția e pusă în mişcare iar făptaşul e căutat, prins, închis şi judecat. „Cine ar fi putut crede - spun unii - că acest om bun, milos, mielul lui Dumnezeu, va deveni într-o zi un ucigaş? Acum ştim că era un candidat al ocnei!”

Dar noi, cunoscătorii adevărului, spunem: criminalul nu este nici dulcele miel, nici asasin; el este, în acest caz, doar un spirit întrupat, din zona a II-a, albastră, a forței executive de sus. Făptaşul a fost desemnat să execute o sentință dată de sus, acceptată de el şi de victima care a ucis şi ea cândva. Aşadar pentru Cer cazul acesta nu este un omor, ci îndeplinirea unei misiuni.

Legile Cerului trebuie păzite. Când un duh coborât în trup a omorât, legea cere pedeapsa. Pentru a cunoaşte exact ce înseamnă să sileşti un spirit să părăsească brutal şi înainte de vreme trupul său, fostul criminal este condamnat să treacă prin aceeaşi suferință şi întoarcere grabnică din lumea trupească în cea Cerească, fără să-i mai fie lăsat răgazul de a se bucura de bunurile lumii terestre. Un cititor al acestor rânduri s-ar putea revolta: „Cum? duhurile propovăduiesc şi îndeamnă pe un biet întrupat inconştient să omoare şi deci să încalce Legea Tatălui?”

Nu, lumea oamenilor spațiali - şi în special cei din zona a I-a - au o nespusă iubire față de frații lor mai mici, dar în acelaşi timp ştiu că păzirea legilor e garanția ordinii şi baza progresului. Greşeala trebuie ispăşită şi în general plăteşti cu ce ai păcătuit.

Prin urmare, crimele sunt de două feluri: 1. legale - din ordin; 2. ilegale - făcute din nesocotință. Crima legală nu este făcută din instinctul rău al omului, ci pentru că a fost împins la săvârşirea acestui act, dictat de judecătorii săi supremi. S-ar putea obiecta: „De ce trebuie să sufere executantul, dacă i s-a impus această crimă?” întrupatul pune această întrebare, deoarece nu cunoaşte trecutul executantului, care va intra la ocnă şi va suferi pentru a-şi plăti greşelile făcute în trecut. Nu întâmplător i s-a dat această misiune, pentru că este un vinovat, încălcând legile divine ca spirit şi întrupat. El va suferi, achitându-şi o poliță din trecut, şi în acelaşi timp va urca o treaptă mai sus, pentru că a slujit Cerul la îndeplinirea Justiției divine.

Dreptaşul va sta ziua la dreapta pupilului său, de la naşterea şi până la moartea sa biologică. El nu se va aşeza niciodată la stânga lui, şi mai ales la creştet. Dacă dreptaşul se îndepărtează la o distanță oarecare de ocrotitul său, ieşind din aria lui magnetică, se poate aşeza şi la stânga pupilului său. În cazul, acesta dreptaşul nu mai poate acționa în nici un fel asupra iubitului său. Dreptaşul e îndeplinitorul destinului pupilului său, iar stângaşul e constrângătorul destinului său. Întrupatul este solicitat, povățuit de dreptaş într-un fel, stângaşul poate să-l sfătuiască într-alt fel şi bietul întrupat, stând nedumerit între amândoi, se hotărăşte când conform celor susținute de dreptaş, când după cele

sugerate de stângaş, iar alteori nici după unul, nici după altul, ci conform liberului său arbitru. Când urmează îndemnul dreptaşului, e pe calea destinului său. Când ascultă de şoapta stângaşului, va acţiona în afara celor prevăzute în destinul său, dar va avansa, însă, de cele mai multe ori prin suferinţă.

Dreptaşul are responsabilitate faţă de Forul suprem, dacă dictează altceva pupilului său, în afară de destin. Stângaşul nu are această răspundere. El este superior întrupatului şi îi poate propune acţiuni în afara destinului său, fără să fie responsabil, întrucât intenţia i-a fost să-l împingă mai repede pe calea progresului, dar ca om trupesc poate să aibă neplăceri pentru acest câştig spiritual, în toate marile lui acte, omul trupesc va fi însoţit de treimica forţă dăruită de Tatăl. Când se naşte, se căsătoreşte, naşte copii, îi moare părintele, trece printr-o grea durere sau încercare, va veni şi cel-de-creştet, preşedintele treimicei forţe, ca să asiste la aceste acte destiniale.

O dată fixat, destinul trebuie executat cu orice preţ. Există cazuri extrem de rare, când destinul poate fi stricat. De exemplu unele fapte omeneşti ticăloase - magie neagră - pot tăia firul depanării destinului cuiva. De asemenea, un om nu mai poate suporta durerile prevăzute în destinul său, şi dându-şi seama că şi-a luat prea mari sarcini se roagă fierbinte Cerului, ca o parte din ele să-i fie ridicate în această viaţă, şi amânate pentru altă viaţă. Conducătorii acestui individ pot cere Forului suprem al Pământului să aprobe cererea lui fierbinte, modificându-i destinul.

O schimbare deosebită are loc în destinul unui individ când se schimbă destinului ţării unde vieţuieşte ca om trupesc. Da, şi destinul neamurilor şi al ţărilor suferă schimbări în cazuri foarte rare, cerute de îngerii conducători ai acelui neam şi aprobat de Sfântul Duh al Pământului.

Modificarea destinului unei grupări sociale aduce perturbări în destinul individului acelui neam. În acest caz, s-ar părea că avem de-a face cu nerespectarea obligaţiilor Tatălui, faţă de entitatea spirituală întrupată. Entitatea s-a jurat că îşi va îndeplini obligaţiile luate faţă de Legile Tatălui, în faţa reprezentantului Său legal. Prin venerabilul Său împuternicit, Tatăl s-a obligat faţă de microscopiculfir de praf al universului să nu-i pună nici o piedică în desfăşurarea destinului său, care îl va duce cu un pas mai departe pe drumul nevăzut, către Izvorul de viaţă de unde a plecat, în cazul modificării destinului ţării, întrupatul va trece prin greutăţi şi situaţii neprevăzute în destinul său. De exemplu, din bogat va ajunge sărac, din sănătos - bolnav, din liber - puşcăriaş etc. S-ar zice că Cerul nu a fost drept, că prin modificarea situaţiei unei ţări s-a schimbat soarta unui om, care înainte de întrupare îşi făcuse în Cer un plan, şi acum tot planul său s-a spulberat. Da, este întocmai, dar corolarul schimbării destinului unei mari colectivităţi de oameni are drept consecinţă impunerea individului - pe lângă cele acceptate de el înainte de întrupare - la împrejurările voite de Forţele supreme, tot pe baza Justiţiei cereşti, forţându-l astfel să achite acum şi alte crestături de pe răbojul vieţilor sale anterioare. Va suferi amarnic în aceste mari prefaceri şi mişcări sociale, dar va achita multe din greşelile nelichidate ale trecutului. Rezultatul va fi limpezirea situaţiei sale ca spirit şi înălţarea sa într-o viaţă terestră, cât în şapte.

Acum revin la cele trei forţe. Dreptaşul este mama iubitoare, dorind pupilului său cel mai mare bine. Împlinirea întocmai a destinului pupilului său va fi meritul dreptaşului şi pe această cale va păşi şi el mai sus. Stângaşul este şarpele amăgitor care a nenorocit - la figurat - pe Adamul simbolic. El nu răspunde de rezultatul şoaptelor sale. Rolul stângaşului este ingrat: de a fi forţa potrivnică părerii dreptaşului, dar, în fond, el este un spirit ce îşi deapănă firul evoluţiei pe cărarea cea dreaptă a legilor cereşti. Forţa supremă, de-creştet, denumită şi tată, dă binecuvântarea sa tuturor actelor făcute de întrupat, prevăzute în cartea destinului său. Astfel că sărmanul spirit, tras de o parte şi de alta, îşi chinuie scânteia, ca să aleagă soluţia cea mai bună. Liberul său arbitru îl poate duce pe cărarea cea bună ori îl poate determina să ia pe una din cărările lăturalnice. Dar tocmai din aceste frământări, încercări şi greşeli - de-a lungul veacurilor, din întrupare în întrupare - spiritul face şcoală, se iluminează, înţelege Adevărul şi învaţă legile ce guvernează universul.

Cauza şi efectul corespunzător

Având în vedere apropierea unui ciclu de înaltă spiritualitate, noi, duhurile lumii superioare ale Pământului am creat ici-colo, pe suprafaţa pământului, cercuri spirituale, cercuri de revelaţie şi iniţiere, de unde, asemenea unor faruri, radiază lumina în bezna ignoranţei în care trăieşte lumea.

Noi, cei de sus, creăm, plănuim, orânduim; iar voi, cei de jos, împliniți, executați cele hotărâte de noi. Noi suntem generatorii unor cauze; voi sunteți instrumentele noastre şi veți culege efectele celor dorite şi pornite de noi.

Pe tine, frate, te-am ales să fii instrumentul nostru, pentru că sus la noi, ai primit cu bucurie misiunea de a fi vestitorul nostru. Dacă prin liberul tău arbitru, ai dezerta de la îndatorirea acceptată şi de Cer binecuvântată, mare şi grea răspundere ar cădea asupra ta. Ți-ai asumat o mare răspundere o dată ce ai acceptat să fii promotorul cauzei noastre, lansând în lume o idee: nemurirea spiritului şi veşnica lui întrupare, pentru instruirea şi evoluția omului în veşnicie.

Cine nu primeşte să devină propovăduitorul nostru, în lumea terestră, nu-şi asumă nici o răspundere. Însă tu ai scris şi ai vorbit. De acum înainte, slăveşte pe Tatăl atotcreator.

Ca să te lămuresc şi mai bine, îți voi vorbi despre cauza şi efectul său corespunzător, fie în bine, fie în rău. Cauza este dezlănțuirea unei acțiuni sau serii de acțiuni. Efectul este rodul acestor acțiuni. Cauzele sunt de două feluri: personale şi publice. Cauzele personale sunt provocate de un singur individ, iar cele publice sunt provocate de o colectivitate de indivizi. Efectul cauzelor personale va avea ecou pe o arie mai restrânsă şi în general numai asupra unui individ. Efectul cauzelor provocate de o colectivitate vor atrage în vâltoarea lor o sumă mai mare sau mai mică de indivizi.

Cauza este totdeauna legată de efect. Nu există cauză fără un efect. Orice efect a fost provocat de o cauză. Aşadar cauza şi efectul se pot compara cu un circuit electric, simbolizat în antichitate de un şarpe - Urobolus - muşcându-şi coada. Capul şarpelui reprezintă inteligența, cauza, transmisă mediului ambiant prin trupul său simbolic; apoi, ca urmare a durerii, îşi muşcă coada, exprimând efectul cauzei pusă în acțiune. După ce a circulat prin lume, cauza se întoarce la capul care a produs-o, suferind durerea simțită în coadă, din care cauză o muşcă.

Printre multe alte legi ale lumii noastre este şi aceasta: Orice cauză produce un efect. Această lege o cunoaşteți şi voi, dar pe următoarea mai puțin: După ce circulă câtva timp prin lume, orice cauză se întoarce la emitentul ei. În urma celor două legi s-a născut şi a treia: Cauza va produce efectul, bun sau rău, pentru care a fost provocată.

Aşadar fiți cu băgare de seamă la orice acțiune, vorbă sau gând de-al vostru. Fiți atenți că dezlănțuiți cauza care nu ştiți ce efecte va produce.

Omul ştie să producă o cauză, dar nu ştie urmările, efectele ei. De aici rezultă încă o lege: Cauza este totdeauna sub voința emitentului, dar o dată ce a fost aruncată în lume, scapă de sub controlul voinței sale.

Producătorul cauzei pierde definitiv controlul cauzei produse. O dată pusă în mişcare, cauza se desfăşoară automat, iar emitentul nu va mai avea nici o putere de a o mai opri în mersul ei. Aşadar cauza ar fi egală cu acțiunea, iar efectul stârnit corespunde cu reacțiunea.

De multe ori, efectele desfăşurându-se în lume, dau naştere la alte efecte, devin la rândul lor cauze. Iarăşi şi iarăşi vă avertizez: Fiți atenți în tot ce faceți, vorbiți sau gândiți!

Efectul este o cauză care circulă. După cum cauza ar fi putut rămâne în capul şarpelui simbolic, voi credeți că şi efectul ar putea rămâne în capul altui şarpe primitor. Eu afirm că niciodată un efect nu rămâne în cel ce l-a primit. Primitorul, la rândul său, îl transmite mai departe. Prin urmare, efectul circulă în lume.

Se poate ca efectul să circule doar în sânul familiei tale. Se poate ca el să-şi facă drumul prin oraşul sau țara unde trăieşti. Există cazuri când efectele.pot urmări un continent sau tot pământul.

După ce o cauză a circulat prin lume, acționând şi transformând totul, ea se întoarce asupra emitentului, care va simți efectele, va înghiți, va suporta vrând-nevrând consecințele cauzei emise. Din acest moment, emitentul se supără pentru că nu-şi recunoaşte opera. Cauza emisă cândva a circulat prin lume şi s-a deformat atât de mult, încât acum când s-a întors, emitentul nu o recunoaşte. Se miră de exemplu că este calomniat, că este păgubit sau suferă moralmente, fără să se ştie vinovat. Aşa e pentru toată lumea voastră, şi uneori, şi pentru a noastră.

Un om cuminte meditează şi analizează orice efect primit sau resimțit, să vadă dacă nu cumva, în trecut, a făcut, vorbit sau gândit ceva rău şi acum cauza circulând, conform ştiinței Cerului, s-a întors la el, cauzatorul, inițiatorul răului.

În legătură cu această analiză, mai emit o lege: Orice supărare, de oriunde ți-ar veni, să ştii că este opera ta personală.

Şarpele simbolic din veacuri a emis o cauză - a mâncat ceva. După ce a circulat prin intestinele sale, cauza - alimentul - a ieşit din trupul său sub formă de efect - fecale. Acum şarpele priveşte şi nu-i vine să creadă că acele fecale sunt opera lui, şi își zice: „Eu am mâncat un aliment plăcut, cum de s-a transformat în acest produs nesuferit? Eu am mâncat cu plăcere, şi acum să sufăr atât de mult de infecția acestui efect?” Da, îi răspundem omului, simbolicului şarpe. Cauza ta fost un concept plăcut, dar nu ştiințific, ci empiric. Nu ai meditat şi judecat când ai emis cauza. Acum te superi şi blestemi coada, că ea face o emisie neplăcută, că tu nu ai nici o vină, că nu te ştii să fi greşit cu ceva, că ai avut întotdeauna intenții bune. Ba, mai invoci câteodată că ai crezut-o inofensivă. Da, dar acum, când îi vezi efectele întorcându-se sub alt aspect, te superi, te revolți şi protestezi. De ce, omule, de ce te superi? când acest efect nu este altceva decât produsul gândului, vorbei sau faptei tale de mai zilele sau lunile trecute. Nu te revolta, nu te plânge, mai bine concentrează-te, controlează-te şi reflectă înainte să porneşti la o faptă, înainte să vorbeşti sau să emiți gânduri. Efectul se va întoarce asupra ta când nici nu te aştepți, după ce ai uitat cu desăvârşire de acțiunea ta de altădată. Nu căuta să descoperi în jurul tău pe cel ce ți-a provocat un necaz, nu o atribui altora, căci tu eşti cauzatorul acestui necaz întors la tine sub o altă formă, încât nu o mai recunoşti.

Omul trupesc moare, dar efectele cauzei lui nu se sfârşesc curând. Mulți ani după moartea lui, societatea va mesteca efectele acțiunii sale. După aceste efecte se deduce trăinicia cauzei stârnită de el.

Urmările încălcării legilor cereşti

Lumea de jos, ca şi cea de sus are nevoie de conducere, pentru a trăi şi evolua. Conducerea lumii voastre este lumea noastră, iar noi suntem conduşi de Foițele superioare, ierarhice, ale lumii noastre. Lumea de jos e liberă să trăiască cum îi place; totuşi, nevăzut, neştiut, lumea noastră o îndreaptă către anumite țeluri, pentru a căror atingere se cere timp lung, de mii şi milioane de ani.

Cerul nu lasă omenirea să bâjbâie în întunericul vieții trupeşti. Pentru ca aleşii săi coborâți în lutul terestru, printre frații lor trupeşti, să-şi poată îndeplini misiunea, Cerul întreține cu ei legături spirituale. Aşadar noi, duhurile comunicăm oamenilor trupeşti adevărurile lumii din care au coborât. Valoarea comunicărilor indică gradul ierarhic al celui ce comunică şi implicit al celui ce primeşte.

Noi nu ne spunem numele, pentru că am avut mii şi mii de nume, în diferitele noastre întrupări, aici sau aiurea, pe alte planete. Noi primim ordine şi le executăm. Autorul cuvântărilor noastre trebuie să rămână necunoscut, deoarece cunoştințele comunicate nu sunt personale, ci ale gradului ierarhic din care suntem şi noi o mică fracțiune.

Ştiința supremă o posedă numai prima Ființă, care a creat totul. De la Ea, pe cale ierarhică, ni s-a transmis şi nouă; iar noi, în virtutea legii solidarității, comunicăm din ştiința noastră mici fragmente lumii voastre, vouă, misionarilor noştri, coborâți în mijlocul lumii trupeşti.

E bine cunoscut şi în lumea voastră că valoarea unui om se deduce după faptele sale, dar mai ales după ideile emise. În lumea voastră unii fac fapte uimitoare, ce întrec prin sălbăticie, josnicie şi ferocitate animalele sălbatice din savanele Africii. Alții te uimesc prin ideile lor contrare bunului-simț, codului moral şi religios. Aceştia, duhuri întrupate rătăcite, neagă existența unei Forte supreme, care a făcut totul şi conduce totul. Ei pretind că viața omului este rezultatul întâmplării a împrejurărilor vieții trupeşti şi ale mediului social, negând existența unui plan prestabilit. De asemenea afirmă că gândirea omului emană din celulele sistemului cerebral, ca şi cum pietrele sau lutul potecilor ar putea emite idei omeneşti.

Cei ce gândesc şi îşi conduc existența conform prescripțiilor conştiinței lor aflată sub auspiciile frumosului, binelui, adevărului şi justiției, îşi urmează calea trasată şi dictată de Legile Tatălui ceresc. Cei care neagă existența Divinității, a Justiției divine care recompensează pe cel bun şi pedepseşte pe cel rău, şi cred că viața omului se termină cu pieirea trupului, sunt pe drumul rătăcirii, al ideilor, nu diavoleşti, ci false. Omul, ca unitate în marea operă a Tatălui, este deja pe o

treaptă înaltă a unităților şi formelor de viață din univers. Prin urmare, se cuvine ca omul să contribuie, să lucreze în lume conform planului alcătuit de El.

Am mai spus şi altădată: ideile sunt particule infinite materiale, ființe vii care există din eternitate. Ele umplu Infinitul, dar nu se mişcă, nu lucrează în mediul lor de origine. Tatăl le cheamă, le absoarbe, le preface şi apoi le emite din sânul Său. Din acel moment, ideea devine o forță trimisă în lume ca să producă anumite efecte, să devină instrumentul Auxiliarilor Tatălui, pentru a împinge totul, spirit şi materie pe calea evoluției. Aşadar toate ideile emană de la Tatăl, precum toți oamenii, toate duhurile au purces tot de la El. Se cade ca omul să primească ideile Tatălui Creator şi să le execute aşa cum le-a emis El. Dar omul, în virtutea deplinei sale libertăți, emite şi el idei, adică se transformă, sau vrea să devină egal cu Părintele său. Cum omul nu are ştiința Tatălui, ideile sale nu vor avea lumina ideilor Tatălui, prin urmare le va inversa.

Multe mistere avem să vă comunicăm. Vreau să-ți dau azi înțelegerea asupra unei enigme a lumilor în care trăieşte omenirea.

Odată, în noaptea miliardelor de ani, eu, tu, el, noi toți am fost născuți de Tatăl nostru în Sfera divină, unde duceam o viață de beatitudine. Înțelepciunea Celui dintâi, a Celui suprem, a văzut neputința noastră de a ne bucura pe deplin de Raiul unde ne-a aşezat. De aceea ne-a dat un ajutor, ne-a dat o Evă - cuvântul, ideea. La început, Tatăl m-a făcut pe mine, Iod, şi văzând că omul nu e bine să fie singur, că ne lipsea ceva, a născut din El şi pe Eve, pe care ne-a dăruit-o nouă oamenilor; deci El a împerecheat pe om cu ideea, pe Iod cu Eve.

Ideea dată de Tatăl omului era egală cu Legea care să-i călăuzească paşii spiritului în raiul Sferei divine. Eve nu era o femeie ca aici pe pământ, ci era toiagul care să-i servească omului în existența sa. Veacuri nesfârşite a trăit omul în Raiul Tatălui, împreună cu Legea păstrată cu sfințenie.

Omul nu poate crea nici oameni, nici idei, ca spirit, dar le poate inversa pe cele create de Tatăl. Mare şi puternică este Legea Tatălui, dar câteodată buturuga mică răstoarnă carul mare. Tatăl a creat teza, dar omul poate să i se opună, creând după mintea sa redusă o antiteză. Din acest moment, cu ştiință sau fără ştiință, omul spirit se face pe sine creator, dar vai lui! curând va simți consecințele neascultării sale.

Viața este activitate. Activitatea trebuie să fie conformă Legilor instituite de Tatăl. De îndată ce tu te-ai îngâmfat şi te opui Legii Tatălui şi activității ce ți s-a ordonat să faci în raiul Sferei divine, vei fi pedepsit pentru contralegea creată de tine. Din moment ce te constitui creator de legi, vei fi gonit din raiul Sferei divine. Eu, tu, cu toții am mai fi putut trăi o veşnicie în Raiul din mijlocul sferei cosmice, dar am ascultat de şoaptele ademenitoare venite din afara Raiului divin.

Tatăl ne-a născut, şi nu făcut, iar scânteia noastră a aşezat-o în sânul Său şi ne-a spus: „Iată, fiule, bucură-te de toate ale Mele şi lucrează precum Eu îți ordon ".

Şi Tatăl ne vorbea în fiecare zi. Noi ne bucuram, dar nu puteam lucra fără El, şi atunci El ne-a dat legea, ideea - Eve. Domnul a mai zis: „Acum tu, omule, Iod ai lângă tine pe Eve; bucură-te, dar te opresc să guşti din pomul oprit". Pomul oprit era încălcarea Legii Lui. Dar tu, eu, cu toții din această Sferă sublimă nu am ascultat. Din sfera creată s-au înălțat până la noi idei inversate ale unor entități create, cu mult înaintea noastră; şarpele biblic ne-a spus: „Nu te teme, frate, gustă din fructul pomului oprit. Fă şi tu ceea ce a făcut Tatăl nostru şi tu vei deveni egal cu El". Ne-am amăgit, am încălcat ordinul şi am căzut în lumea creațiilor, am fost izgoniți din Raiul divin, iar cei greşiți înaintea noastră s-au bucurat că şi noi am venit în rândul lor. Am vrut noi, nimicuri, să fim egali cu infinita Forță creatoare. Tatăl şi-a întors fața de la noi şi din acel moment noi nu I-am mai auzit glasul sublim şi nu I-am mai simțit căldura producătoare de fericire. Mii de ani, de veacuri chiar, am fi petrecut acolo. Eram fericiți, lucram şi progresam, dar când inteligența ni s-a înălțat până a ne crede pricepuți şi creatori şi am vrut să gustăm din pomul oprit, am căzut, pentru că am inversat pe Eve şi ne-am însuşit-o, dând naştere la neascultare, încălcare de lege şi creare de contralege. Astfel am devenit elemente dezarmonice în Sfera armoniei desăvârşite, şi din acel moment am fost eliminați din acel Rai şi trimişi în lumea creată, pentru a cunoaşte urmarea neascultării sau a încălcării Legii divine.

Aici, în sfera creată, din planetă în planetă, trecând prin suferinţe miliarde de ani, îndurând adversităţile vieţii trupeşti, închişi în piatra sau lutul unei planete şi apoi ca nenumărate forme vegetale, animale şi umane, am cunoscut urmarea groaznică de a ne fi crezut Creatori. Am plecat din Rai şi am ajuns în iadul vieţii trupeşti, prin miile de corpuri cereşti, amarnice şcoli, care ne redau înţelepciunea şi strălucirea pierdută în veşnicia trecută.

Acum, ajunşi în stadiul de om, ştim ce este supunerea şi ce urmări are neascultarea legilor cereşti. Acum ştim că omul care se opune legilor cade şi mai jos decât am căzut iniţial. Acum ştim că - nevăzut şi neştiut - respectarea legilor ne înalţă spre Luminile şi splendorile de care ne-am bucurat odată. Dar pentru că una din legile sublime ale Tatălui este solidaritatea ne străduim să ajutăm pe toţi fraţii noştri coborâţi în lut, să le deschidem ochii spre păzirea Legilor Tatălui, care nu se pot încălca fără să nu guşti apoi amarul suferinţelor negrăite.

Iată înţelesul ocult al spuselor din Biblie, despre rai, Adam şi Eva, şi izgonirea lor din Eden.

Formarea iniţiatului

Pentru grăbirea evoluţiei omenirii, este nevoie ca - din când în când - să coboare în lutul globului terestru şi marile Lumini ale Cerului. Se vor întrupa spirite albe, îngerii planetei noastre, de toate gradele, sfintele duhuri conducătoare ale lumii angelice, îngeri solari şi înşişi guvernatorii cetelor îngereşti din Soarele nostru. Cu toţii se vor naşte printr-o mamă pământească, supunându-se legii firii,.stabilite de Tatăl pentru veşnicie şi pentru toată lumea. Cu toţii vor deveni astfel oameni trupeşti —fiul omului.

Îmbrăcând haina lutului şi legea fiind lege, cunoştinţele acestor misionari se vor întuneca până a nu mai şti cine sunt, de unde au venit şi pentru ce scop. Dar tot Regulile cereşti ordonă ca unor asemenea trimişi să li se reveleze misiunea, pentru care au venit în lumea trupească, să li se facă cunoscut gradul avut în lumea cerească.

S-ar părea că Cerul face o nedreptate, luminând pe unii şi lăsând în întuneric pe alţii. Însă această discriminare este dictată de nevoia evoluţiei Pământului. Dacă lumea trupească nu ar avea întrupată printre ea anumite duhuri superioare şi dacă ele, la rândul lor, nu ar mai avea legătura cu lumea lor de origine, nu ar fi cine să le arate adevărata lumină. Cu toţii - oamenii inferiori, şi cei superiori - şi-ar duce viaţa după cum vor bate valurile patimilor şi grijile existenţei. Iată de ce, în toate veacurile, a fost nevoie ca printre milioanele de oameni trupeşti să fie şi iniţiaţii noştri, entităţi spirituale care au atins anumite trepte evolutive.

Iniţiatul nostru va vorbi şi va scrie, iar ideile lui - fiind forţe - se vor răspândi în mediul ambiant, şi pătrunzând în corpul spiritual al semenilor săi, vor lucra asupra lor, determinându-i la analiză şi meditaţii, din care vor rezulta modificarea concepţiilor despre viaţă şi natură.

Iniţiatul fiind un om ca oricare - supus tuturor tentaţiilor lumii trupeşti - pentru a nu cădea, pentru a fi mereu în gardă, trebuie să fie luminat, îndemnat, povăţuit, ca să fie stegarul nostru, propovăduitorul celor aflate de la noi. El va trăi cu piciorul pe glia globului vostai, dar va fi cu gândul şi sufletul înălţat mereu spre nivelul patriei sale cereşti. Lumea se va frământa, se va chinui, va suferi şi îşi va sfârşi existenţa fără să ştie pentru ce s-a născut şi trăit, iar iniţiatul nostru îşi va duce o viaţă împăcată în mijlocul zbuciumului sufletesc al omenirii înconjurătoare.

Iată, pentru azi, o pagină nouă din cunoştinţele lumii noastre.

S-a spus că entităţile spirituale trăiesc în zone şi sfere suprapuse, conform gradului lor de evoluţie. Nici un spirit nu va putea urca mai sus de zona sa corespunzătoare. Forţa magnetică a pământului îl va atrage, pironindu-l în sfera corespunzătoare fluidului din care este alcătuit însuşi corpul său planetar.

Există trei mari zone în jurul pământului în care locuiesc, se mişcă şi trăiesc duhurile-oameni: I. zona spiritelor albe; II. zona spiritelor albastre; III. zona spiritelor roşii. Repet mereu, ca să nu se uite şi să se ştie. Toate planetele, toate corpurile cereşti au - asemenea Pământului - trei zone principale fluidice în jurul lor; dar bineînţeles din fluide diferite de cele terestre.

Grosimea celor trei zone locuite de duhuri umane este în raport cu gradul evolutiv al duhurilor: zona roşie este cea mai mică, zona albastră este de nouă ori mai groasă decât cea roşie,

iar zona albă este de nouă ori mai groasă decât cea albastră. Aceste trei zone, sfere concentrice, sunt separate între ele prin zone intermediare, unde nu trăieşte, permanent, nici un duh.

Dincolo de zona a I-a, a duhurilor albe, urmează zona duhurilor îngeri. Zona duhurilor umane este despărțită de cea a îngerilor printr-o zonă intermediară, groasă de aproximativ cinci mii de kilometri. Zona îngerilor ține până dincolo de Lună, pe o distanță aproximativ egală cu distanța de la Pământ la Lună.

Citesc gândul tău şi văd o satisfacție că-ți destăinui din tainele cereşti, pe care omul trupesc nu le poate vedea, cerceta şi controla, şi îți citesc dorința de a afla mai multe cunoştințe. Dar noi ştim că omului trupesc, nu-i aduc nici un folos asemenea cunoştințe şi, după părerea noastră, mai necesare sunt pentru el normele de conducere în viața terestră decât cunoştințele cereşti necontrolabile, în lumea noastră cunoştințele sunt apreciate, pentru că ele constituie baza avansării, dar mai presus de cunoştințe sunt sentimentele şi păzirea legilor stabilite pretutindeni şi din veşnicie. Poți fi inteligent, dar lipsit de cultură. Poți fi cult, dar imoral. Însă legile cereşti nu permit avansarea până când cel cult nu va fi şi moral.

Codul moral se impune mai întâi omului care vrea să devină cult. Atâta vreme cât omul nu va păzi regulile morale, Cerul nu-i poate da nici o cunoştință. Aşadar moralitatea este în strânsă legătură cu obținerea cunoştințelor cereşti. După cum profesorul universitar al lumii voastre nu va coborî în adâncul ocnelor de sare ca să comunice cunoştințele sale criminalilor de acolo, tot astfel savanții lumii noastre nu se vor coborî din splendorile lor cereşti ca să reveleze cunoştințe oamenilor nedemni de a primi tainele universului, strălucitoarele lor perle cereşti.

Pentru ca misionarul nostru să devină difuzor în lumea fraților noştri întrupați, se cere ca mai întâi el să ducă o viață demnă şi morală. Inițiaților noştri le spunem multe taine, pentru întărirea lor ca oameni trupeşti, dar nu tot ce le spunem este destinat să fie. răspândit.

Există anumite taine pe care ei trebuie să le ascundă sub tăcere, deoarece omenirea încă n-a ajuns la punctul de a le cunoaşte. Nu se pot da taine pe care omul - neputându-le primi, pentru că mi concordă cu cunoştințele sale fizice - să le desconsidere, să le nege, să-şi bată joc de noi şi de inițiatul nostru. Se vor da numai cunoştințele acceptate de puterea intelectului lor, deşi încă nu le pot verifica.

În stare normală, omul trupesc - fie el chiar spirit angelic - are nevoie de a fi mediumizat, pentru ca urechea lui să ne audă, ca ochiul lui să ne vadă; altfel el ar rămâne tot atât de neştiutor ca oricare alt spirit inferior lui.

Inițiatul nostru este chemat la o viață în afara vâltorii pasiunilor şi preocupărilor omenirii. Spiritul lui nu trebuie să fie slăbit de grijile zilei de mâine, ale lui sau familiei sale, ci să-şi îndrepte gândurile numai spre problemele vieții cereşti. Mintea lui trebuie să fie senină, iar fluidele corpurilor sale spirituale - calme şi într-o vibrație uniformă şi armonică. În asemenea condiții, marile Lumini cereşti se vor putea apropia de el şi îi vor da cunoştințele necesare.

O vibrație dezordonată a fluidelor sale, o preocupare pur lumească vor reduce radiațiile lui spirituale, iar duhul superior, resimțind penibil aceste emanații, se va îndepărta de el, negăsind terenul prielnic pentru a sta în jurul său şi a-i revela din tainele cereşti.

Ideile sunt forțe

Azi revin la o problemă de importanță capitală: materia primă din care s-a făcut totul din veşnicie şi se va face totul în vecii vecilor ce vor veni.

Această materie zace în Infinit. Ea umple Infinitul ca mâlul apele fluviilor, ca praful aerul de la suprafața pământului. Din una şi aceeaşi materie, Tatăl a făcut materiile şi spiritele, tot ce cuprinde sfera infinit de mare numită cosmos, sau sfera cu cele patru universuri.

Am spus şi repet - căci aşa învață duhurile în spațiu, repetând la infinit toate noțiunile, toate cunoştințele aflate, până se întipăresc de veşnicie în ființa lor: întâi a fost cuvântul sau ideea; din cuvânt s-a născut, prin prefaceri laborioase, omul spirit, iar, în fine, omul s-a servit de cuvânt pentru a servi Tatălui său Creator

La începutul creării sale, spiritul uman a avut nevoie de mult timp ca să poată înțelege prima idee, prima noțiune. Încet, penibil de încet, a înțeles cuprinsul ideii a doua, a treia şi aşa mai

departe. Forțe mari, Zeii creatori, au stat pe lângă el, l-au mişcat şi influențat pas cu pas, pentru a-l face primitor şi rețenător de idei.

Ideile, logos-urile au existat şi vor exista în veşnicie, deoarece Infinitul e infinit. El este plin de idei, de particule infinit de mici, de ființe vii. O dată format pe deplin, duhul a fost educat să absoarbă idei, să le examineze şi înțeleagă. Apoi a fost trimis din Sfera divină într-unul din cele patru universuri, pentru a-şi face cursul evolutiv. Aici, duhul a primit în sânul său idei şi ele fiind forțe, îl determină la diferite acțiuni.

Nu există idee care să nu pătrundă în perispiritul unui spirit. Nu există cuvânt care - pronunțat de un întrupat - să nu intre, ca idee, în perispiritul altui întrupat şi să nu-i producă o acțiune. Se pune întrebarea: Poți opri pătrunderea ideilor în tine, duh liber sau întrupat? Nu, nu se poate, dar poți elimina ideile din corpul tău spiritual, prin puterea voinței cu care te-a înzestrat Creatorul.

Christ a coborât pe Pământ semănând idei care să redeştepte omenirea la concepții noi de morală şi conduită. Mântuirea, iluminarea stă la îndemâna fiecăruia. Numai tu poți fi salvatorul tău, prin asimilarea ideilor de bunătate, speranță şi credință.

Azi există în lume două forțe: 1. duhul de toate gradele; 2. ideea.

Pe mine, duh, Tatăl m-a făcut ca ființă conştientă. Am fost trimis în lume să-mi dezvolt puterile spirituale, iar ca ajutor mi-a dat pe fratele meu cel mai mic - ideea sau cuvântul.

Tatăl ceresc trimite mereu idei în sfera creațiilor Sale şi ele ne îndeamnă la lucru, la supunere şi cunoaştere. Noi, duhurile, înotăm în oceanul de fluide cosmice, universice, solare şi planetare, dar pretutindeni suntem asaltați de ideile, logos-urile Tatălui ceresc.

Fel de fel de numiri li s-au dat acestor ființe: particule vii, idei, cuvânt, verb, logos, davar[1].

Logos-ul, ideea, intrând totdeauna în corpul fluidic din jurul scânteii, a fost comparat cu alimentul necesar trupului uman. După cum întrupatul nu poate trăi fără alimente, duhul nu poate trăi fără idei. Aşadar ideea joacă rolul fiziologic al alimentului; şi unul, şi altul, intrate în corpurile respective, dau naştere la forțe.

Dacă nu poate să împiedice pătrunderea ideilor în corpul perispiritului său, tot meşteşugul, toată arta duhului este ca măcar să ştie ce destinație să le dea şi apoi cum să le expulzeze, pentru ca totul să fie în progres. Liber eşti tu, duh, să faci ce vrei, dar dacă Tatăl a instituit deplina libertate de acțiune, El a pus şi zăgazuri liberului tău arbitru, şi acestea sunt legile, ordinele, logos-urile Sale. Cine încalcă legea va suferi!

Am comparat ideea cu alimentul. Identitatea este perfectă, atât prin acțiunea ei fiziologică, cât şi prin natura ei însăşi. Într-adevăr, ideile sunt formate din particule vii, dar pe când ideile sunt în primul stadiu al existenței lor, în forma lor primitivă, alimentele sunt formațiuni de substanțe. Dar substanțele sunt grupări de molecule, acestea aglomerări de atomi, iar atomul e un complex de idei. Aceeaşi viață stă la baza lor, una fiind simplă, iar cealaltă compusă. Nici focul, nici sucurile digestive ale omului, nimic nu poate distruge viața, particulele vii ce compun alimentele. Ele se pot preface oricât de mult, dar în definitiv vor fi tot un complex de particule vii, de ființe primitive, ce umplu spațiile universurilor şi Infinitul infinit.

După cum întrupatul are nevoie zilnic să-şi refacă trupul prin alimente, perispiritul meu se hrăneşte în mod automat cu fluidul, logos-urile sau ideile pe care Tată le trimite mereu, în vecii vecilor, din Sfera divină, ca să întrețină viața, mişcarea şi echilibrul sferelor create.

Ideile pleacă din Sfera divină, ocolesc ca un fluviu uriaş toate sferele create, inundă totul din interiorul lor şi apoi se întorc la Tatăl, luând cu ele materia uzată care trebuie prefăcută la Centru.

Tatăl este cea mai mare uzină de energie din cosmos. Noi, duhurile, Văzând ceea ce voi întrupării nu puteți vedea şi cunoaşte, ne îngrozim de puterea Sa infinită şi judecând uriaşele forțe ce inundă miliarde de corpuri cereşti, spre țeluri voite de El, simțim micimea, neputința noastră, şi cu smerenie ne supunem Voinței şi Legilor Sale. Secundă de secundă, suntem şi sunteți scăldați de idei plecate de la Tatăl. Aceste forțe sunt active. Nu există idee, logos, trimis de Tatăl, care să fie neutră sau pasivă. Iată de ce totul este activ în lume, totul se mişcă, fiind împins pe drumul perfecțiunii.

Cu ajutorul cuvântului, Tatăl ne conduce pe noi, duhurile. Cu ajutorul cuvântului sau ideilor, magnetizatorul produce anumite acțiuni ale mediumului său. Cu ajutorul ideilor, voi - ca şi noi -

puteți determina fenomene ce uimesc pe cei neştiutori. Toată puterea duhului constă în întrebuințarea ideilor. Toată tăria Tatălui a fost, este şi va fi Cuvântul Său.

Ideile sosite de la Tatăl intră în corpul duhurilor şi îi servesc de hrană, de forță, pentru a construi forme-idei diferite de ideea din Infinit.

Dacă prin libertatea lăsată de Părintele divin, noi, oamenii planetei Pământ, utilizăm în rău ideile, forțele trimise de El, ne întârziem plecarea de pe această planetă şi nu dăm posibilitate duhurilor de pe alte planete să vină la şcoala numită Pământ, nu le eliberăm locul, şcoala necesară lor acum.

[1] Davar (ebr. - cuvânt, lucru) - Este Cuvântul din Sfânta Scriptură (La început a fost Cuvântul...), reprezentând manifestarea Divinității în creație. Adorat ca Işvara în Vede, ca tetragrama în Cabala, este Logos-ul sau Verbul creator al grecilor şi Sfânta Treime - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh - Divinitatea în trei Persoane a creştinilor.

Spațiile uriaşe din jurul pământului sunt pline de idei de ură, blestem, clevetiri etc. Voi şi noi suntem asaltați de ele. Noi, văzându-le, ne putem feri, dar voi, bieți pelerini vremelnici în carapacea cărnii, nu ştiți nimic de ele. Iată de ce venim şi vă ajutăm, dându-vă sugestia, introducând în corpul vostru ideile noastre iubitoare, ajutătoare. Iată pentru ce aleşii Cerului, spiritele superioare, sunt obligate din când în când să coboare şi ele în lut, vorbind şi scriind idei ce contribuie la ridicarea omului. Dar, pentru că nu pot fi lăsate în întuneric, ne revelăm şi le înarmăm cu ideile noastre, ca să se păzească de duhurile inferioare. Iată rostul inițierilor de toate treptele.

Cel ce ne ştie şi cunoaşte Adevărurile cereşti, va pune stavilă gândurilor sale, pază gurii sale şi, cunoscând legea cauzei şi a efectului, nu va porni la fapte nesocotite. El va şti că o viață trupească fără greşeli valorează cât zece vieți cu greşeli; astfel, pasul său evolutiv va fi mai grăbit. Să nu pierdeți din vedere că orice idee este o forță, un excitant. Fiți atenți la orice gând vă trece prin minte, examinați-l bine, ca să nu greşiți. Toate greşelile omului provin din faptul reacționarii sale față de logos-urile cu aparență de nedreptate.

Noi, duhurile superioare, suntem sfere. Nu mai avem nici un apendice, nici un instrument de lucru şi totuşi lucrăm, executăm, învățăm numai prin ajutorul ideilor. În definitiv, suntem sfere emițătoare de idei-forțe, cu care creăm totul; cu alte cuvinte, suntem infinit de mici creatori.

Țin să atrag atenția că inițiații nu aparțin unei anumite religii sau unui singur popor. În antichitate, fiecare mare templu a avut inițiații săi, bineînțeles, de diferite grade. S-a procedat astfel, şi se procedează aşa şi în continuare, pentru a nu rămâne omenirea fără o candelă a cunoştințelor cereşti; iar pe de altă parte, pentru a nu se cădea în marele păcat al tiraniei, când o singură religie, un singur popor consideră că deține Adevărurile veşnice.

În toate timpurile, spiritele întrupate au avut nevoie de o religie. Religia nu dispare niciodată. Un om se poate îndepărta câtva timp de ea, dar la urmă se întoarce. Nu există religie fără inițiați, fără profeți. Prin ei se face legătura Cerului cu pământul.

Pentru ca majoritatea omenirii întrupate să fie fericită, nu trebuie să ştie de existența noastră. Un întrupat oarecare se sperie, când aude pentru prima oară de noi, când ia o carte ce descrie diferite întâmplări şi fenomene produse sub influența noastră. Dacă l-ați cerceta, v-ați convinge că i s-a zbârlit pielea, i s-a ridicat părul în cap, de acum întunericul îl înspăimântă, văzând peste tot umbre pe lângă el. Spiritul său, închis în trup, va fi neliniştit. Iată pentru ce nu trebuie să ne cunoască, să ne ştie orice întrupat.

Ce fericită ar trăi omenirea dacă ne-ar şti şi ar cunoaşte Adevărurile cereşti. Ar deveni cu toții sfinți şi nu ar mai dori să trăiască în trap. Cum însă traiul în trup este o necesitate absolută pentru duh şi cum lumea duhurilor are nevoie în observațiile sale de omul trupesc, reîntrupările s-ar face cu sila, ca şi recrutarea soldaților în armată.

Întrupatul care n-a ajuns la un anumit grad evolutiv, nu trebuie să ştie de lumea cerească, nu trebuie să ştie că este văzut în faptele sale ascunse, că este ştiut în gândurile sale tainice, că este observat secundă de secundă de cei nevăzuți. E greu, e insuportabil pentru omul aflat la şcoala acestei planete. Cum să asiste el la o şedință cu un medium şi să audă vorbindu-se de secretele şi greşelile sale? Nu, nu îi place, nu va îngădui, şi preferă mai degrabă să se lipsească de orice fel de

legătură cu cei din spaţiu, decât să se afle ce a făcut, ori are de gând să facă. Iată pentru ce, mulţimea are un moral şovăitor, ne neagă şi nu admite existenţa lumii noastre.

Despre fluide

Noi, duhurile, deşi nu avem ochi, corpul nostru fluidic vede, aude şi simte totul din jurul nostru. Graţie acestui văz spiritual, suntem în stare să vedem toată gama de fluide din natură.

Electricitatea culeasă sau absorbită din spaţiu de generatoarele sau dinamurile voastre conţine doar o singură categorie de fluid din seria de fluide electrice cu care Tatăl lucrează în cosmos. Noi vedem cum prin învârtirea rotorului generatorului vostru se creează un sorb, care absoarbe din gama de fluide electrice sosite de sus numai fluidul electric corespunzător planetei voastre. Vedem cum această electricitate se scurge la exteriorul conductorului, asemenea apei dintr-un canal. Aşadar dinamul vostru desface din smocul de fluide pe cel aflat în raport cu planeta voastră, lăsând în libertate pe celelalte. Fiecare fluid îşi are compoziţia, culoarea, vibraţia şi puterea sa proprie. Noi distingem fluidele după însuşirile lor şi, la prima vedere, după culoarea lor.

Spuneam că din Sfera divină, din centrul marii sfere a creaţiilor, unde eram profunzi ignoranţi, aoi ajuns în adâncul adâncurilor. Aici am început să învăţăm. Ce grea şi lungă a fost şcoala, ce mult am suferit până am ajuns aici, la stadiul de a te putea lumina şi pe tine, frate. Ştiinţa nu ni s-a dat de sus de-a gata. Au trebuit dureri, sfâşieri, suferinţe atroce, muncă şi iar muncă, pentru a fi câştigată, verificată şi încrustată pe veci în mica noastră scânteie.

Legea a cerut şi va cere în veşnicie: învaţă, ridică-te şi evoluează!

Se pune întrebarea: Dacă eşti un neştiutor, un ignorant desăvârşit, cum să evoluezi? Aici e marele mister.

Tatăl nu a vrut să ne trimită în lume ca savanţi, dar ne-a dat Lumina ca să ne luminăm şi, bâjbâind, căzând şi ridicându-ne, am văzut, am observat şi învăţat. Trimiţându-ne în lume, Tatăl ne-a pregătit totul ca să avem posibilitatea să învăţăm.

Încetul cu încetul, negura neştiinţei s-a risipit din jurul nostru şi am început să aflăm realitatea operei Sale.

Acum ştim că oameni se găsesc nu numai pe planeta Pământ, ci pe toate miliardele de corpuri cereşti din cele patru universuri, dar, au altă alcătuire fizică şi dimensiune, potrivit materiei şi condiţiilor planetei respective.

Ştim că tot ce e sus este şi jos, adică tot ce există în Sfera Tatălui este şi în Cerul sorilor - a Fiilor, precum şi în Cerul planetelor - a Sfintelor Duhuri.

Marii noştri profesori cereşti ne spun: „Aici, în jurul nostru, se află tot ce există în Sfera divină, dar fără Tatăl”.

Savanţii noştri îngeri ne spun: „Noi am fost la Tatăl şi am văzut Imperiul Său, dar nu avem voie să spunem ce am văzut şi ştim de acolo”.

La început am protestat, asemenea unor ignoranţi, ca şi voi, de ce nu ne spun şi nouă, ca să cunoaştem şi noi, dar apoi i-am rugat frumos să ne împărtăşească şi nouă câte ceva.

- Dragii noştri frăţiori - ne răspundeau îngerii - evoluţia nu permite primirea cunoştinţelor decât la treapta corespunzătoare. Voi nu aţi atins gradul care permite să cunoaşteţi Cerul Tatălui.

- Dar care ar fi paguba să cunoaştem înainte de momentul corespunzător evoluţiei noastre? De ce nu avem voie să colindăm în lung şi în lat universul, ca să vedem şi să învăţăm? - întrebam în neştiinţa noastră.

- Pleacă, fiule, du-te şi vezi, dacă poţi.

- Am pleca, dar nu ştim cum, învaţă-ne dumneata, căci eşti înger, deci ştiutor şi puternic.

- Dragul meu, nu eu te-am adus aici, ci Unul cu mult mai mare şi mai ştiutor decât mine, iar un Altul mai mare peste toate Mărimile lumilor te-a trimis de acolo de sus. Când iubirea ta pentru El va creşte, El te va chema, te va atrage către El, cu ştirea sau fără ştirea ta. Tu nu-L vei iubi din toată puterea fiinţei tale decât atunci când îl vei cunoaşte. Direct nu-L vei vedea niciodată, cât vei fi în sfera creată. Însă îl vei cunoaşte indirect, prin splendoarea creaţiilor şi armonia Legilor Sale. Dar ca să înţelegi aceste minunate făpturi ale înţelepciunii Sale, trebuie să înveţi. Învaţă fiule, sileşte-te

să vezi, observă, cercetează, conformează-te ordinii moralei stabilită de Stăpânul nostru solar şi vei fi atras în sus de Iubirea Tatălui ceresc.

- Dumneata fiind înger, cunoşti toată fizica şi chimia fluidelor, învață-ne să ne dezbrăcăm haina fluidică terestră care ne atrage în jos şi, eliberându-ne de ea, să ne ducem sus la Tatăl nostru de unde am pornit.

- Nu pot, fiule, pentru că nu-mi este permis şi chiar dacă aş face-o, Tatăl nostru aktuturor nu te va primi, deoarece numai iubirea față de El te poate chema, te poate atrage spre El. Iubindu-L şi iubind tot ce Ei a creat, supunându-te întocmai Legilor Sale, vei fi chemat, atras către El şi sufletul tău se va mântui, va scăpa de robia materiei lumilor create.

Iubirea are opusul ei - ura. Iubirea te atrage în sus către Centrul creator. Ura te îndepărtează, te goneşte în jos, la periferie. Iubirea e ca hidrogenul ce te înalță, iar ura - ca balastul ce te atrage jos.

Iubind, păzind ordinele Tatălui devii nepotrivit cu cei de pe pământ, şi te vor goni, spre noi, slujitorii Tatălui. Vei suferi din cauza iubirii tale, dar vei fi un fericit al pământului. Cel ce urăşte nici nu-i trece prin minte să părăsească acest pământ, unde îşi poate manifesta josnicia, tradusă prin lăcomie, furt, crimă. etc.

Floarea iubirii nu se întâlneşte în zona a III-a, a duhurilor roşii, ea apare foarte rar în zona a II-a, a duhurilor albastre, şi numai în zona a I-a constituie cârma conduitei duhurilor albe.

Ca să urcăm spre zona îngerilor, se cade să ne deprindem, pe pământ şi în Cer, să iubim şi iar să iubim, şi să ne debarasăm de pornirile ce ne târăsc spre ură.

Dacă iubirea grăbeşte evoluția, ura o încetineşte sau chiar o opreşte. Să aveți în fața minții voastre Iubirea Stăpânului nostru împărat Isus Christos, care de miliarde de secole nu mai ştie de ură, El iertând chiar şi pe cei ce L-au chinuit şi omorât trupeşte. Slăvit şi binecuvântat să fie numele Său, în vecii vecilor. Amin.

Ştiința Cerului

Cu cât duhul se ridică pe treptele cunoaşterii, supunerii şi sfințeniei, cu atât se îndepărtează de atracția a tot ce aparține pământului. Singura sa preocupare va fi ştiința Cerului şi aplicarea ei la scară microcosmică, lucrând la marea operă a Creatorului.

Pe oricare spirit din spațiu l-ai întreba cu ce se ocupă, îți va răspunde asemănător: „în afară de misiunile primite, studiez problemele vieții de pretutindeni, aflând din tainele universului".

Spațiile sunt pline de idei. Prin urmare, putem să ne îmbogățim cunoştințele. Dar, nu le putem descifra pe toate, căci unele idei aparțin altor trepte de evoluție. Le vedem culoarea şi forma, auzim muzica lor, dar nu le pricepem înțelesul.

Iată un exemplu. Să presupunem că unui om de pe timpul Domnului nostru Isus Christos i s-ar fi vorbit de avion. Ei bine, oricâte vorbe s-ar fi întrebuințat, el tot n-ar fi înțeles ce este un avion, deoarece ideile referitoare la elice, vid, presiune, motor, electricitate etc. nu erau cunoscute pe timpul său. Dar totuşi, aceste idei pluteau prin spațiul fluidic al sistemului nostru solar, pentru că avionul era deja construit şi funcționa pe o altă planetă a acestui sistem. Bineînțeles, acolo avea altă formă, dar era mişcat tot prin motor, oamenii de acolo servindu-se de avion cu mii şi mii de ani înaintea descoperirii lui pe pământ. Chiar şi acum mai există pe pământ oameni care nu cunosc principiul zborului şi alcătuirea avionului. Ideile nu pot fi primite şi asimilate decât atunci când omul a ajuns la gradul de a putea înțelege asemenea idei. Fiecare treaptă a evoluției are ideile sale. Noi, duhurile, trăim în lumea materiilor eterice, pe care le studiem şi cu care lucrăm, realizând din ele tot ce vrem. Dar cum să vă facem pe voi, frații noştri, întemnițați în lut, să înțelegeți chimia şi fizica operelor noastre făcute cu aceste materii eterice, invizibile ochiului vostru şi insesizabile trupului vostru grosolan? Oricât am căuta să vi le descriem, vă va fi imposibil să le înțelegeți.

Duhurile fac o dublă şcoală: 1. În Cer - lucrând cu materiile eterice şi sub imboldul ideilor ce plutesc prin spațiu, prinse şi interpretate de cei ce le pot înțelege; 2. pe pământ, ca oameni trupeşti - prin intermediul cărților scrise de om.

Acum îți picur din nou câteva idei de care nu aveți cunoştințe. Războaiele sunt opera omului, dar ele sunt dictate chiar de sus, de necesitățile evolutive. Să nu vă speriați, nici să nu vă mirați.

„Cum? - veți zice voi - Cerul vrea cruzime, ucideri, suferință, lacrimile mamelor, copiilor şi văduvelor?" Da, răspundem noi. Trupul uman este o materie planetară; ea nu se distruge, ci numai se preface. Valoarea trupului este deci relativă. Ceea ce este mai important e spiritul. El trebuie să evolueze. Individul şi popoarele, ca unități, trebuie să treacă prin furnalul durerilor de tot felul, pentru a se ridica.

Stările sociale trebuie schimbate din timp, spre o formă superioară, în care viața să fie mai dreaptă, mai uşoară, mai ales pentru cei mulți şi umili. Da, războiul e o operă determinată de sus, după un plan şi anumite scopuri. El are la bază sacrificiul. Prin sacrificiul ființei sale trupeşti, spiritul urcă câteva trepte ale infinitei scări evolutive. Prin urmare, războiul e o pagină din marea carte a evoluției sociale.

In alte timpuri, războiul se purta între triburi, iar mai târziu - între popoare. Acum el caută să se întindă, să se generalizeze, târând în ci mai multe continente. Un prim model a fost războiul mondial din urmă[1]. În decursul acestui uriaş învălmăşag de oameni şi spirite, s-au coborât din înălțimile lor sublime cete nesfârşite de îngeri. Scopul venirii lor la suprafața pământului a fost să înconjoare cu lumina lor pe cei ce îşi părăseau trupul.

Războaiele vor fi de acum încolo tot mondiale, pentru ca evoluția socială să se facă silit şi mai grăbit. Ultimul război mondial a cerut sacrificii mări. Peste 20 milioane de spirite aflate în front şi în spatele frontului şi-au părăsit trupurile. Atât de atroce au fost suferințele şi atât de numeroşi oamenii care şi-au părăsit copiii, soțiile, părinții, încât cu toată prezența cetelor îngereşti, spiritele au protestat că s-a permis acest război, schimbându-le destinul trasat de ele şi aprobat de Forul ce a statuat programul vieții lor terestre. Spiritele s-au răzvrătit şi au răzvrătit pe cei de jos, determinând pe conducătorii lor să termine războiul, căci suferința atinsese culmi nemaivăzute pe pământ.

Acționând contra voinței cetelor îngereşti, pământenii şi oamenii cereşti au contribuit la terminarea măcelului omenesc. Din această cauză, conducătorii popoarelor au încetat războiul care, în definitiv, n-a adus soluția finală pentru care se plănuise în Cer această suferință. Războiul era hotărât să se termine cu o mişcare socială în toate statele beligerante ale Europei, cu o anarhizare momentană, care desființa toate aşezările şi clasificările, pentru a se organiza lumea pe alte baze mai drepte, mai frumoase, cu un pas mai înainte, mai aproape de doctrina lui Christ. Acesta era planul urmărit de sus, ca urmare a războiului mondial. Dar războiul a fost întrerupt la mijlocul drumului fără atingerea scopului urmărit. De aceea voi nu veți fi liniştiți, nu veți trăi zile senine. Războiul va sta fatal la granița fiecărui stat, pentru că edificiul european nu a fost încă aşezat pe o fundație durabilă, conformă gradului evolutiv atins de Pământ.

[1] Este vorba de prima conflagrație mondială, comunicările fiind primite în perioada interbelică.

Luna. Plecarea din acest sistem

In ultima Sa întrupare pe pământ, Solarul nostru a înființat o religie - chintesența tuturor religiilor de până atunci. Toate religiile pământului au fost întemeiate cu aprobarea Lui. Fiecare religie a fost dată potrivit evoluției omului şi a Pământului.

O religie este valabilă doar pentru o anumită epocă şi colectivitate spirituală. Toate religiile încep prin a fi frumoase, sublime, dar încetul cu încetul sunt alterate, până ce dispare din ele frumusețea şi înțelepciunea exprimată la început.

Vorbesc despre religie, dar nu am dat o definiție a ei. Religia este ştiința care dictează omului normele de conducere în viața terestră, conform regulilor Tatălui ceresc, adaptate la regulile Fiului şi ale Sfântului Duh.

Legile Tatălui sunt prea riguroase, făcute mai mult pentru lumile angelice de toate gradele. Cum omenirea de pe pământ este departe de înțelegerea şi puritatea îngerilor, Legile suferă o adaptare potrivită gradului evolutiv al Soarelui nostru, şi apoi, al Pământului. Prin urmare, Legile Tatălui aplicate în Sfera divină suferă o modificare, o adaptare potrivită fiecărui sistem solar, după gradul său evolutiv şi, în fine, suferă a doua adaptare, după felul şi gradul evolutiv al planetei pe care se vor aplica.

Lumea duhurilor, ca şi lumea trupească de pe Pământul nostru, se primeneşte mereu. Într-adevăr, din timp în timp, de pe globul nostru pleacă cete de spirite şi în locul lor sosesc alte stoluri de spirite. Unele vin de pe o planetă a sistemului nostru, altele de pe planetele altor sisteme. Când aceşti noi sosiți se întrupează, produc perturbări în starea socială şi mentalitatea omenirii terestre, pervertind ideile religioase existente.

Datorită acestor prefaceri morale şi spirituale, Guvernatorul solar e nevoit să coboare în spațiul Pământului nostru, unde sute de ani predică din nou duhurilor tainele cereşti, după care coboară şi pe pământ, făcându-se om trupesc, după regulile firii stabilite de Tatăl ceresc, pentru tot ce e ființă trupească. Revenind pe pământ, printre oameni, Lumina luminilor cereşti va predica din nou adevărurile eterne, şi pentru ca vorbele Sale să primească toată tăria necesară şi omenirea să vadă în Ființa Sa o forță supraomenească, El face câteva demonstrații ce trec dincolo de puterea de realizare şi înțelegere a marii mase de oameni.

La începutul evoluției sale, omul este foarte redus mental, fiind un individualist feroce. Când asemenea spirite vin în stoluri şi se întrupează pe pământ, creează un focar de egoism. După veacuri nenumărate, ele înțeleg folosul ajutorului reciproc şi încep să se grupeze, formând mari colectivități, sentimentul solidarității unindu-i din ce în ce mai puternic. La început grupul e mic, dar cu timpul, se măreşte prin afilieri noi.

Pământul este planeta unde individul poate avea toată înlesnirea de a înțelege avantajele vieții solidare, dar nu este potrivită pentru câştigarea de adepți noi la grupul deja constituit. Asemenea sporiri sau alipiri la grupul existent, se fac pe alte globuri, risipite prin spațiile universului nostru.

Pe aceste planete nu se mai fac întrupări, nu se face şcoala materiilor planetare, ci doar şcoală spirituală, acolo neexistând trupuri. Un asemenea corp ceresc este Luna, satelitul Pământului, unde vin spiritele superioare ale Pământului pentru odihnă.

Pe Lună lipsesc imboldirile solare care împing duhul uman la lucru. Aici spiritul se odihneşte, meditând la cele învățate pe Pământ din marea ştiință a Creatorului, ştiința creațiilor.

Asemenea popasuri de odihnă au şi alte planete pe sateliții lor. Ele sunt ca şi stațiunile climaterice de pe pământul vostru, unde se retrag vremelnic cete de oameni, ca să se mai sustragă activității lor sociale. Către aceste globuri, lipsite de oameni trupeşti, pornesc de pe planetele de care aparțin stoluri imense de duhuri, pentru a se odihni.

Evoluția se face treptat, încet şi fără salturi; dar gradele evolutive dintre planetele sistemului nostru fiind prea distanțate, pentru anumite duhuri este de preferat să se ducă prin alte sisteme, unde există o planetă imediat vecină şi următoare, ca evoluție, Pământului. În vederea acestui exod, duhurile care vom termina şcoala planetei Pământ ne retragem pe Lună, şi după ce ne odihnim de greutățile evoluției făcute pe Pământ, vom porni către un glob superior acestuia. Când va suna ceasul mântuirii noastre, când terminăm studiile Pământului, vom pleca de pe el. Dar, din nefericire, nu vom pleca cu toții. Marele nostru grup, asemenea celorlalte grupuri terestre, este format din individualități eterogene. Prin urmare, nu putem sta pe acest glob până ce toate elementele grupului nostru îşi termină şcoala planetară, adică să aşteptăm ca toți să ajungă la un anumit grad de evoluție. Celelalte duhuri de pe Pământ ne gonesc, alte valuri sau grupări aşteptând să ne ia locui.

Egalitate, uniformitate nu există nicăieri în universuri, în natură, pentru că nu este îngăduită de Creator. Afirmația unora dintre pământeni că vor egalitate este o minciună sfruntată.

Când termenul se va împlini, când majoritatea duhurilor umane îşi vor trece examenul obligatoriu al acestei planete, ne vom retrage, deocamdată, pe satelitul nostru, pe Lună. Acolo vom sta câteva secole şi vom face trierea marelui nostru grup.

Pe Lună, vom face ceea ce a făcut Moise, marele duh ceresc, pentru a se conforma unei înalte tradiții spirituale. El a târât anume poporul evreu în deşert, pentru a-l purifica, tria şi dezbăra de obiceiurile josnice, contractate de acest mare trib unitar în timpul şederii sale în Egipt. În pustiu, sub asprimea lipsurilor, cei nărăviți au pierit, iar celor mai tineri, dezobişnuiți de multe superstiții, purificați trupeşte şi sufleteşte, li s-au dat noi directive de conduită şi înțelegere.

Şederea noastră pe Lună este cerută de Legile divine. Aici, în zona fluidică lunară ne vom revedea starea morală, vom căuta să îndreptăm pe unii şi întări pe alții, dar nu vom mai învăța nimic din punct de vedere intelectual. Pe sateliții planetelor nu se fac studii de cunoştințe ci numai

revizuiri de concepții morale. Când se va isprăvi timpul şederii noastre pe satelitul Pământului, ne vom lua zborul spre alte sisteme solare.

Când părăsesc o planetă pentru a se duce pe alta, fie în sistemul acela, fie aiurea, toate duhurile trebuie să se oprească un timp pe satelitul planetei respective. Când sosesc în preajma unei planete, de asemenea trebuie să se oprească un timp în vestibulul acelei planete, adică în satelitul său. Aşadar se face oprire pe satelitul planetei la sosire şi la plecare.

Şederea noastră pe Lună va dura câteva sute de ani, şi totuşi de acolo vom şti la perfecție tot ce se petrece pe Pământ. Plecarea grupului nostru se va putea face doar după sosirea întârziaților noştri, când se va proceda la trierea noastră.

Cât vom sta pe Lună vom avea ocazia să venim în contact cu multe grupuri de duhuri sosite acolo. Superiorii noştri vor ține predici, iar superiorii altora vor arăta şi ei scopurile ce le urmăresc. Din expuneri repetate se poate ca unor indivizi ai altor grupări să li se pară că țelurile şi cunoştințele grupului nostru sunt mai înalte şi se vor alipi de grupul nostru. Dar se poate ca un alt grup să fie mai avansat decât al nostru, şi deci să pierdem din membrii sau frații noştri. Asemenea câştiguri sau pierderi de membrii noi nu sunt posibile pe timpul duratei şcolii planetare. O dată ce un grup a sosit de pe Lună pe Pământ, nimeni nu se mai poate dezlipi de el; pe de o parte, din cauza deosebirii de vederi a fiecărui grup, iar pe de altă parte, din cauza neîncrederii grupului în străinul sosit.

Să rămâi stingher încă nu e posibil, căci cine te va primi să te naşti în grupul său? Şcoala trupească trebuie să o faci, dar care duhuri întrupate vor vrea să te primească, să te naşti, să fii copil în familia lor? Aşa că, vrând-nevrând, trebuie să stai lângă grupul tău, ca puii lângă cloşca lor.

Peste o mie de ani, grupul nostru va părăsi pentru totdeauna acest glob. Atunci căpeteniile noastre vor da drumul celor nemulțumiți de starea grupului nostru. Aceşti nemulțumiți se vor grupa în jurul unor căpetenii ale lor şi se vor duce acolo unde li se va părea mai bine. Aşadar toate selecțiile şi omologările se fac pe Lună.

Când vom deveni un bloc bine organizat şi omogenizat vom pleca pe o altă planetă, aleasă de colectivitate prin vot, după ce vom audia pe conducătorii noştri despre câştigurile şi greutățile evolutive ale unor planete noi.

Cât stăm în preajma pământului, suntem cu toții supuşi legii reîntrupării. O dată ce am plecat şi am poposit în Lună, orice reîntrupare a încetat. Aici ne pregătim numai de plecare aiurea.

Am spus că fiecare grup îşi are întârziații săi. Deşi marele grup a trecut pe Lună de multe veacuri, întârziații îşi continuă încă reîntrupările necesare avansării lor. O dată ce şi-au terminat şi ei şcoala planetară, sosesc rând pe rând pe Lună.

După o şedere de veacuri în atmosfera eterică a Lunii, pornim apoi cu toții în călătorii de studii, prin diferiți sateliți ai planetelor acestui sistem. Nu ne este îngăduit să ne apropiem prea mult de suprafața unei planete oarecare, căci anumite forțe cosmice şi solare ne împing la întrupare, furându-ne în hora evoluției acelei planete, chiar dacă nu avem chemarea respectivă.

Pentru a putea pleca de pe Lună, trebuie să ne dezbrăcăm haina planetară, îmbrăcată tot pe Lună, când am venit pe Pământ. Acum, liberi, pornim la drum prin spațiul sistemului solar, vizitând sateliții planetelor pe care vrem să le studiem.

La sosirea într-un nou satelit, suntem obligați să îmbrăcăm haina fluidică a planetei de care aparține acel satelit. După un studiu sumar făcut de îngerii planetei respective, coborâm în atmosfera ei fluidică, făcând studiile necesare asupra naturii, vegetației, faunei şi a omului ce îşi face şcoala pe acest corp ceresc. După ce am luat cunoştință de tot ce priveşte această şcoală a Tatălui, pornim pe altă planetă, pentru studii noi. Din planetă în planetă, vom vizita toate planetele sistemului nostru. Bineînțeles, la sosirea pe fiecare satelit vom îmbrăca haina fluidică a planetei respective, şi o vom dezbrăca tot în satelitul său, când o vom părăsi.

In fine, veacurile vor trece, vom culege nenumărate cunoştințe relativ la tot ce cuprinde sistemul acesta, şi într-o bună zi, primind binecuvântarea Guvernatorului nostru solar, vom părăsi pentru totdeauna acest sistem, îndreptându-ne către alte puncte ale universului, spre un alt sistem solar, unde vom poposi pe una din planetele sale corespunzătoare necesităților noastre evolutive.

Prin călătoriile făcute din planetă în planetă, asemenea păsărilor călătoare ale pământului, am cules informaţii de la conducătorii îngeri ai planetelor, despre locul unde vom găsi cuibul evoluţiei noastre viitoare.

După zeci de mii de ani de muncă, după mii de reîntrupări terestre, vom răsufla, urcându-ne în purgatoriul selenar şi apoi trecând în raiul deplinei libertăţi de a călători, ne vom coborî iar la munca iadului, a noilor forme trupeşti, potrivite cu noul corp ceresc unde ne-am cuibărit pentru cine ştie câte zeci de mii de ani. Vom termina un ciclu şi vom începe un nou ciclu pe o scară superioară, dar lungă şi plină de mari pericole şi suferinţe. Suferinţa e umbra existenţei spiritului. Ea ne va urmări în vecii vecilor şi va fi cu atât mai atroce - când greşim - cu cât ne aflăm pe o treaptă mai înaltă a scării evolutive.

Doamne, sublim Fiu de Dumnezeu, ajută-ne să ne realizăm visul şi să trecem la alte şcoli mai înalte ale Tatălui nostru ceresc! Amin.

Suferinţa este pârghia evoluţiei

Se apropie comemorarea patimilor, morţii şi eliberării Duhului din trupul Fiinţei divine, care în ultima Sa coborâre pe Pământ a purtat numele de Isus. Aniversarea învierii Domnului solar este veche de când lumea, pentru că ea pecetluieşte o nouă etapă în mersul prefacerilor continue ale planetei Pământ. Ea marchează un pas mai departe în mersul evoluţiei acestui glob.

Coborârea Fiului divin în trup, pătimirea şi moartea Sa sublimă să fie icoană tuturor oamenilor, că viaţa trupească este închinată suferinţei.

Suferinţa nu este totdeauna o pedeapsă, după cum afirmă unii oameni, ci este o pârghie prin intermediul căreia spiritul închis în această formă este făcut mai atent, este silit să înveţe. Pământul e o şcoală unde duhul se iluminează la focul durerilor repetate, urmate de rare bucurii şi mângâieri, etape scurte de odihnă, elixir de forţe noi, pentru zilele întunecate, pline de lacrimi, ce vor urma.

Cei ce nu cunosc organizarea lumilor şi a regulilor ce dăinuie în ele, din veşnicie, îşi zic: „Pentru ce ne-a dat Tatăl creator un trup în care trebuie să suferim? Pentru ce ne-a hărăzit suferinţa ca instrument de ridicare a spiritului? Cum de nu are El milă de copiii Săi?" întrebări de felul acesta le pun şi duhurile din lumea noastră spaţială.

Când grupul nostru a sosit pe satelitul Pământului, printre primele informaţii cerute îngerilor acestui glob au fost: „Cu ce fel de instrumente vom învăţa aici? Cum ne va fi trupul, temniţa duhului supus la torturi? Vine vreodată pe acest corp ceresc Stăpânul acestei împărăţii cereşti, al acestui sistem solar? Cât va dura aici şcoala noastră?" Şi multe alte întrebări iscoditoare.

Într-o altă prelegere am spus că după o şedere de 26.000.de ani pe Pământ, grupul nostru se va retrage pe Lună, unde ne vom petrece vacanţa planetară. Când totul va fi pregătit, grupul nostru îşi va lua zborul spre o altă planetă, poposind în prealabil pe satelitul ei. Dar dacă acea planetă nu are satelit? Pe asemenea corpuri cereşti nu ne oprim, pentru că viaţa pe planetele lipsite de sateliţi este inferioară vieţii actuale. Duhurile nu mai pot coborî panta evoluţiei. Ele se străduiesc să urce mereu, iar nu să coboare. Pe o asemenea planetă inferioară trimitem din nevoiaşii grupului nostru, cât timp vom sta noi pe Lună, ca să-şi facă şi ei, repede, două-trei întrupări penibile, pentru fortificarea voinţei lor încă slabă.

Voinţa este resortul care împinge spiritul să vadă, să analizeze, să judece, să înveţe din ce în ce mai mult. Nicăieri şi nimeni nu este supus, contra voinţei sale la noi întrupări, la grele vieţi trupeşti, pline de tentaţii şi primejdii. Aşadar nu vom trimite cu sila pe anumiţi fraţi de-ai noştri în aceste planete fără sateliţi, unde viaţa este mai grea decât pe Pământ, ci numai după voinţa lor,

Înţelegând şi ei folosul suferinţei pentru întărirea lor spirituală. Cât vor sta acolo noi îi aşteptăm pe Lună. La întoarcere voinţa lor va fi tonificată şi înţelegerea mai clară.

Din cele expuse, reiese că spiritul însuşi, recunoscându-şi slăbiciunea, mai ales a voinţei, se supune reîntrupărilor pline de dureri, în scopul corectării.

La fel se întâmplă şi în lumea voastră. Un om cu un organ afectat de o tumoare, ştiind că numai supunându-se unei operaţii chirurgicale se va face bine, porneşte cu toată voinţa la medicul chirurg.

In lumea cerească totul e armonie. Totul se face prin convingere şi ajutor reciproc. Nicăieri nu se întrebuinţează forţa oarbă, pentru că întrebuinţarea silei în locul raţiunii şi convingerii produce revoltă, iar superiorul care ar întrebuinţa-o ar încălca Legea fundamentală a creaţiei: Iubirea.

Având drept model Legea iubirii, nu putem întrebuinţa decât argumentul, ideea. Noi propagăm mereu prin idei, prin argumente, aserţiunea că progresul nu este posibil fără durere. Dar cum argumentul, fără dovezi, are o valoare relativă, noi, cei mai ridicaţi ai grupului nostru, coborâm împreună cu îngerii noştri solari în întunericul trupului, pentru a da pildă celor mai mici, că trebuie să sufere, că suferinţa este o necesitate absolută. În faţa acestor exemple, ei înţeleg rostul întrupării: învăţarea prin intermediul durerii pricinuită de trup.

Fără aceste sublime exemple, duhurile ar accepta greu chinurile vieţii trupeşti. De multe ori s-a întâmplat ca un duh mai tânăr al grupului nostru să ne întrebe: „Lumină, eu văd că duh fiind, am destule suferinţe sufleteşti de îndurat; oare acestea nu sunt suficiente ca să progresez? Ne vorbiţi că Legea Tatălui cere ca prin suferinţă să ne ridicăm în putere şi strălucire. Dar de unde ştiţi dumneavoastră de această lege, de acest ordin? Cine vi l-a spus?”

Suntem nevoiţi ca pe micul şi neştiutorul nostru duh să-l facem să înţeleagă că totul pleacă de la Tatăl, că această Lege ne-au prezentat-o îngerii noştri, conducătorii existenţei pe acest glob, că însuşi Stăpânul acestei vaste împărăţii coboară din Tronul Său solar pe Pământ şi ne vorbeşte ca duh şi ne demonstrează ca om trupesc, această Lege a Tatălui creator. Îi spunem micului duh că Fiul iubit al Tatălui central, ce sade pe Tronul spiritual din centrul sferei operei Sale, se face om trupesc din când în când, coboară pe această planetă şi ne spune: „Aşa cum am văzut Eu pe Tatăl că face, aşa fac şi Eu. Ceea ce Tatăl Meu M-a învăţat, aceea vă învăţ şi Eu pe voi”. Cât timp a stat în atmosfera fluidică a globului nostru, multe taine şi multe învăţăminte ne-au rămas de la El.

Dar duhul începător al şcolii Pământ ne întreabă din nou: „Când noi, suferim în Cer şi ca om trupesc pe pământ, pe îngeri nu-i doare, nu-i cuprinde mila de noi?”

Pentru a nu rămâne sărmanul nostru frate fără răspuns, îi spunem: „Da, ei ştiu tot, suferă nespus pentru suferinţa omenirii, dar nu pot să o înlăture, aceasta fiind Legea Tatălui. Cel mult, din când în când, o mai uşurează, ori mai amână o parte din ea, pentru o nouă întrupare”.

Îngerii ne spun şi nouă, când avem ocazia să asistăm la conferinţele lor: „De câte ori n-am schimbat planurile noastre, văzând puterile voastre de răbdare la capătul lor! Tot progresul săvârşit pe Pământ se datoreşte sforţărilor noastre. Noi vă dăm norme noi, cerute de evoluţia voastră socială, religioasă şi ştiinţifică. Noi am venit din Soare pe acest glob, chiar din momentul dezlipirii nebuloasei planetei voastre din marea nebuloasă solară. Noi suntem A (alfa) duhurilor, pentru că am venit cei dintâi pe Pământ, şi suntem Ω (omega), căci vom părăsi ultimii acest glob, după ce toată viaţa va pieri de pe suprafaţa sa şi din Cerul său.”

În lumea noastră avem situaţii asemănătoare cu cele din lumea voastră. Câte unul din grupul nostru îşi permite întrebarea: „Mărime, frate-lumină, nu vi s-a urât de atâta şedere lungă de miliarde de ani pe Pământ?” Interpelatul nostru înger îi răspunde cu bunătate: „Nu, nu ni s-a urât, pentru că suntem mereu în lucru, în forme noi de activitate. Mereu se schimbă felul activităţii noastre şi, în plus, profunzimea cu care ne concentrăm şi dăruim în acţiunile noastre ne absoarbe atât de mult, încât nici nu ne dăm seama când au trecut o mie de ani.”

Pentru a ne da o probă de adâncimea cunoştinţelor lor, îngerii ne fac următoarea expunere: „Iată un număr compus dintr-un şir kilometric de mii de miliarde de unităţi. Acest număr, înmulţit prin el însuşi, ne dă numărul cutare; dacă la acest produs adăugăm de şapte ori atâta, obţinem numărul cutare, care împărţit la X, dă catul numărului Y. Acum controlaţi şi voi exactitatea calculului meu, iâr dacă veţi găsi o greşeală, mă angajez să vă conduc într-o călătorie prin câteva planete, căci voi obţine autorizaţia de la Stăpânul suprem.” Atunci tăbărâm cu toţii, calculăm şi iar calculăm, şi după un timp destul de lung constatăm că îngerul nu a greşit deloc. Calculul său de câteva secunde, nouă ne-a solicitat zeci de minute. Acesta e un mic exemplu din care deducem profunzimea cunoştinţelor cetelor îngereşti. Calculul său fiind perfect, călătoria noastră n-a avut loc, iar îndrăzneţul care îl întrebase se prosternă în faţa vastei ştiinţe a îngerului: „Cu adevărat mare eşti în cetele Tatălui ceresc! Dar cum ai ajuns să ştii atât de mult?”

„Prin evoluție, fiule - zise îngerul — din treaptă în treaptă şi prin necurmate suferințe. Din om neştiutor ca tine, după milioane de veacuri am ajuns unde sunt. Noi suntem servitorii umili ai

Tatălui ceresc, şi împlinim ordinele Sale, transmise rând pe rând. Ordinele plutesc prin spațiu, aduse de curentul cosmic; noi le captăm, le citim şi apoi căutăm să le aplicăm planetei Pământ, spre evoluția ei. Aceste ordine nu le puteți percepe deloc şi chiar dacă le-ați auzi, nu le-ați înțelege fondul. Chiar acum ele trec pe lângă tine, fără să le vezi. Universul este străbătut mereu de ideile Centrului, dar ele nu pot fi recepţionate de orice spirit. Din o mie de idei venite de la Tatăl ceresc, destinate acestei planete şi al căror conținut îl cunoaştem, voi spirite umane înțelegeți doar una.

După cum nu ştiți de aceste idei venite de la Centru, nu ştiți nici ce are Tatăl în cosmosul creat şi în Sfera divină. Acestea ne preocupă pe noi, îngerii, şi nu ne lasă să ne plictisim. Misiunile de una sau două mii de ani, făcute de unii dintre noi, acolo unde necesitățile evoluției noastre o cer, nu contează față de miliardele de ani cât stăm în jurul acestei planete.

Ție, care mi-ai pus întrebarea, îți pot spune vârsta, căci nu eşti spirit tânăr, ci ai o mare vechime. Tot aşa cum oamenii trupeşti pot afla vârsta unui copac secular după cercurile trunchiului său, privindu-te, pot deduce - după felul culorilor şi numărul vibrațiilor perispiritului tău - vârsta ta, de când Tatăl nostru te-a creat. Nu te mira de capacitățile noastre, căci, silindu-te le vei poseda şi tu.”

Evoluția se face în grupuri

Spuneam într-o zi că grupul din care facem parte, fiind la sfârşitul şederii sale pe acest glob, se străduieşte cu tot ce-i stă în putință, să-şi ajute întârziații, ca să-şi termine evoluția spirituală corespunzătoare acestui glob.

De când există Pământul, cei de sus au luminat pe cei de jos, cei de sus au format instrumentele de legătură - mediumi - dintre Cer şi pământ. Nu capriciul îndeamnă pe cineva să facă studii aprofundate ani şi ani despre spirit şi univers, ci gradul său evolutiv îl împinge să studieze tainele aflate dincolo de viața trăită de el şi semenii săi.

Dorința unui grup este ca membrii săi să nu mai întârzie în dobândirea forțelor spirituale, deoarece stagnează întreaga colectivitate, neputând părăsi această planetă. Plecarea de pe Pământ nu se face individual, căci individul nu ar putea trăi şi lupta singur în mijlocul condițiilor mediului noii planete. O singură forță spirituală nu înseamnă nimic în univers. Numai colectivitățile, prin mănunchiul lor, pot lupta contra diferitelor influențe. Acest adevăr este evident chiar şi în lumea voastră. Numai uniți puteți ține piept altor grupări omeneşti.

Ca unitate, individul este o cantitate neglijabilă. El nu are însemnătate decât în concertul semenilor săi. Naşterea individului nu se face la întâmplare, el născându-se acolo unde e desemnat să trăiască, într-un anumit popor, într-o anumită familie, după cum cer necesitățile grupului din care face parte. Aşadar evoluția individului depinde şi de evoluția colectivității sale.

Libertate deplină există în Cer şi pe pământ. Aşa a vrut Creatorul nostru să fie, dar dacă vei greşi, amarnic vei plăti. De cele mai multe ori omul greşeşte, deoarece caută să-şi facă singur dreptate, fie prin vorbe sau gânduri, fie prin fapte.

Omul care ştie de existența noastră, rabdă în fața samavolniciei injuriilor şi nedreptăților altora, şi lasă ca cei de sus din grupul său, să ceară dreptate Forului suprem. Noi nu putem opri samavolnicia, dar putem cere şi obține dreptate, satisfacție după injustiția comisă. Dacă am interveni înaintea comiterii faptei, am încălca Legea divină referitoare la liberul arbitru al omului. Atunci destinul omului ar fi simplu şi în lume ar domni numai binele, dar în cazul acesta nu s-ar mai cunoaşte valoarea binelui, deoarece nu ar fi pus în cumpănă opusul său - răul.

Legile au în vedere apărarea colectivităților, iar nu protecția individului.

Evoluția nu se poate face decât prin colectivitate. Când individul greşeşte, gruparea din care face parte îi aplică legea cu toată rigoarea şi îl pedepseşte în mod regresiv, din existență în existență, până la completa anihilare a pornirilor sale spre greşeli. Nu din.ură pedepseşte colectivitatea, ci din interes, pentru că actele individului se răsfrâng nu atât asupra lui, cât mai mult asupra grupării din care face parte. De aici grija constantă a celor din spațiu să sfătuiască noaptea şi să sugereze ziua

asociaților lor să nu se enerveze şi să nu greşească, deoarece greşeala unuia din colectivitate întârzie grupul întreg din mersul său ascendent.

În acest scop fiecare întrupat are în preajma sa trei duhuri care îl asistă şi îi conduc paşii vieții-

Există o întrecere între colectivități, privind superioritatea membrilor, indivizilor ce o compun Fiecare colectivitate se străduieşte să dețină indivizi superiori, dezbărați de egoism şi porniri spre fapte contrare legilor eterne. Colectivitățile, ca de altfel şi indivizii, au vechimi diferite, şi deci nu posedă aceeaşi forță spirituală. Cele mai tinere se silesc să obțină şi ele realizările colectivităților bătrâne. Nu toate colectivitățile au venit odată pe acest glob, şi nici de pe aceeaşi planetă. Unele au sosit mai recent, altele mai demult din alte sisteme, încât suprafața pământului este populată de oameni aparținând unor grupuri sau colectivități diferite, sosite în timpuri diferite şi de pe planete şi sisteme planetare diferite. Grupul nostru este destinat să plece din acest sistem pe un altul, aparținând altui Fiu divin, care ne va adopta şi conduce mai departe, pe cărarea nevăzută către Izvorul din care în noaptea miliardelor de ani am purces.

Unele duhuri povestesc de meleagurile de unde au venit, de flora, fauna şi forma oamenilor de acolo. La rândul nostru, le povestim evenimentele petrecute pe Pământ în cei 26.000 de ani cât am stat până acum. Din povestirile duhurilor venite din diferitele planete ale universului, aflăm despre viața omului de acolo, de starea sa socială, culturală şi morală. Din aceste descrieri constatăm că multe dintre aceste planete sunt asemănătoare Pământului. Din povestirile lor primim noțiuni despre multe planete risipite prin spațiile universului. Aşadar în afară de afirmațiile repetate ale îngerilor noştri, aflăm şi de la duhurile recent sosite pe globul nostru, că în univers există multe sisteme planetare unde trăiesc oameni asemănători cu cei de aici. De asemenea, aflăm că unii oameni sunt lipsiți de oase şi trupul lor este gelatinos ca al meduzei. În fine, nu toți oamenii au aceeaşi înfățişare şi proporții ca şi voi.

In încheiere, rețineți bine că evoluția omului se face în grupuri, şi nu individual.

Cosmosul - creația

Când o nebuloasă porneşte din Centrul creator ca să dea naştere unui astru şi unui sistem solar, ea cuprinde în sine totul: materii şi spirite, de la a (alfa) la ώ (omega).

O dată plecată, nebuloasa urmează o traiectorie în spirală către una din cele patru universuri ale sferei create? Am mai pomenit odată că Tatăl creator a făcut până acum patru universuri, care se rotesc în jurul Sferei divine centrale sau a marelui Laborator, de unde ies toate: materii şi spirite.

Cele patru universuri se dilată şi contractă mereu, şi în acelaşi timp au tendința de a se mări şi îndepărta de Sfera centrală, de care aparțin şi din care au fost rând pe rând create. Fiecare din ele cuprind în interiorul lor zeci de miliarde de astre, înconjurate de una, două, trei, şapte, nouă sau douăsprezece corpuri cereşti, numite planete.

Sfera centrală este fluidică, deci invizibilă ochilor şi instrumentelor omeneşti. Ea este aşezată în abisul Cerurilor, în mijlocul celor patru universuri şi omul nu o bănuieşte, pentru că el niciodată nu o va putea vedea. Sfera centrală sau Sfera divină execută o mişcare de rotație în jurul axei sale închipuite. De asemenea, cele patru universuri execută fiecare câte o mişcare de rotație în jurul axei lor şi o mişcare de translație în junii Sferei centrale.

Cele patru universuri sunt de evoluție şi constituție diferită, fiind aşezate în jurul Sferei divine pe o linie închipuită în formă de spirală. Prin urmare, cele patru universuri nu sunt la aceeaşi depărtare de Sfera centrală. Privite de sus, în proiecția unui plan orizontal, cele patru universuri par a fi aşezate după direcția celor patru brațe ale unei cruci.

Fiecare planetă execută o mişcare de rotație în jurul axei sale şi una de translație, pe un drum ideal în formă de elipsă, în jurul soarelui din care a derivat odată. Dar şi sorii execută o mişcare de rotație în jurul axei lor şi alta în formă de elipsă în jurul centrului universului de care depind. Aşadar planetele se învârtesc în jurul sorilor lor, sorii - în jurul centrului universului lor, iar cele patru universuri se rotesc în jurul Sferei centrale, a Sferei divine.

E greu să vă faceţi o idee asupra mărimii Sferei divine, a Sferei-Laborator. Este aproape imposibil să înţelegeţi dimensiunile cuprinse în Infinit sau cosmos de cele patru universuri. Nici fantezia cea mai fecundă nu v-ar putea apropia de mărimea lor.

Sfera centrală, Laboratorul, cuprinde toată gama de materii: de la cea mai fină - cu care s-a început iniţial toată creaţia, şi până la materia atomică. De asemenea, ea cuprinde toată gama de duhuri: de la duhul numărul unu, începătorul vieţii, şi până la duhul infinit de evoluat, vecin cu însuşi Creatorul său.

Cât priveşte sferele universuri, ele cuprind tot ce cuprinde şi Centrul creator, plus fluide din ce în ce mai condensate, până la starea gazoasă, lichidă şi solidă. Ele cuprind de asemenea o gamă nesfârşită de duhuri: de la duhul animator de atom, moleculă, piatră, plantă, animal, om, înger planetar, înger solar şi până la duhul de Guvernator solar.

Zi şi noapte, secundă de secundă, din Centrul divin se revarsă către cele patru universuri un torent de fluide dătător de viaţă. Cursul acestui torent fluidic este în formă de spirală. Din acest uriaş torent cosmic se desprind ramuri în interiorul fiecărui univers, la fiecare soare şi fiecare planetă, pentru a le da un impuls nou de viaţă. Graţie acestui curent de hrană cosmică, planetele trăiesc miliarde de ani şi sorii lor corespunzători - şi mai departe, până la zeci de miliarde de ani.

În afară de acest curent, uriaş torent cosmic, invizibil, insesizabil pentru voi, oameni trupeşti, corpurile cereşti existente mai sunt vivificate, din timp în timp, de materiile fiuidice aduse în drumul lor vertiginos de comete - corpuri cereşti cu rolul de a distribui energii, materii fiuidice celorlalte corpuri cereşti, în cursul existenţei lor. Cometa vine de la Centrul creator, înconjoară sorii, stelele, lăsând la fiecare o parte din materia divină cu care a fost încărcată. După milioane de ani, când şi-a îndeplinit rolul de cărăuş, cometa se transformă într-o stea şi după aceea într-o planetă. Atâta timp cât un corp ceresc - planetă sau soare - are în sânul său fluide dătătoare sau întreţinătoare de viaţă, el va trăi, continuând să existe pe firmament, în spaţiul unui univers. Când, după trecerea a miliarde de ani, pierde treptat din fluidele sale - fluidul magnetic în special -planeta moare; încetul cu încetul se sfărâmă, se pulverizează şi mai apoi se fluidizează. Sfărâmăturile vor rătăci prin spaţiu şi după o vreme vor fi atrase de alte corpuri cereşti, căzând sub formă de meteoriţi de diferite mărimi. Pulberea lor va rătăci prin spaţiu şi va fi atrasă de vârtejurile noilor stele sau sori, formând scheletul ^în jurul căruia se vor concretiza fluidele, pentru a constitui gaze, lichide şi - cu vremea - solide. În fine, fluidele planetelor dispărute vor fi luate de marele curent cosmic centripet, care, după ce a luat de la fiecare din miliardele de corpuri cereşti, planete şi sori, elementele lor uzate, se întoarce în Sfera centrală pentru a se transforma, pentru a-şi primeni fluidele dătătoare de viaţă, pornind din nou spre cele patru universuri. Aşa urmează în veşnicie. Îngerii planetari şi solari au fost la Centru, în Sfera divină de multe ori în existenţa lor angelică şi au văzut ce este acolo, ce se face acolo şi ne spun şi nouă, care nu am ajuns încă la stadiul de a călători ea ei, de la o planetă la soare şi de la soare la Centru, pentru ca apoi, de acolo, să meargă pe un alt soare, unde să-şi continue evoluţia angelică.

Noi, cei din spaţiu, atât pe cât ştim, prin propriile noastre simţuri spirituale, prin propriile observaţii, ne socotim fericiţi faţă de voi, viermi ai pământului, orbi în misterul luminii ce inundă spaţiile siderale. Voi nu ştiţi, nu trebuie să ştiţi, decât cele cunoscute prin simţurile voastre fizice. Circulaţia de la o planetă la alta nu este posibilă decât trecând mai întâi prin soare, centrul sistemului solar. De asemenea pătrunderea din universul nostru în alt univers nu este posibilă decât trecând prin Centrul divin şi de acolo în universul dorit.

La fel se întâmplă şi când se trece dintr-un sistem solar pe altul. Astfel, când un duh uman termină cu bine toate treptele sale evolutive umane pe o planetă, merge în Soare, centrul sistemului planetar şi după o şedere oarecare porneşte mai departe, către un sistem solar superior, pentru a-şi continua cariera de duh uman, ajungând odată la rangul de înger planetar.

Ne fură şi pe noi gândul, ca pe voi, şi ne silim să concepem măcar cât de luminoasă şi puternică este Fiinţa, numită Dumnezeu, Tatăl nostru creator. Câte un înger ne scoate din reveria noastră, şi ne spune: „Când am fost la Centru, mi s-a spus de Cei de acolo: «Frate, ştii tu unde ai sosit? Ai sosit la Dumnezeu, eşti în sânul lui Dumnezeu». Stăm şi eu pe gânduri şi îmi ziceam: Cum să fiu eu acum în însuşi sânul lui Dumnezeu? Iar marile Lumini de acolo, savanţi de necuprins cu

mintea noastră angelică, au repetat: «Da, eşti chiar în trupul lui Dumnezeu. Sfera divină este chiar trupul Său, iar Noi şi tu suntem celulele Sale, căci circulăm în însuşi trupul Său. Tu stând aici te hrăneşti cu substanța din trupul Său, mănânci din trupul Său fizic, care pentru tine e fluidic, dar pentru Dumnezeu este foarte tare, foarte solid»".

La rândul tău, nu te mira acum şi tu, frate întrupat, socotind aceste descrieri ale mele ca fantezii ale unui duh ceresc; ele sunt adevăruri pure.

Sfera divină este formată din trei sfere concentrice. Sfera din centrul Sferei divine este denumită pentru voi, Cap de Dumnezeu, fiind Centrul de unde pleacă gândirea lui Dumnezeu. De acest Centru, înconjurat de o altă sferă numită Torace, nu se pot apropia decât duhurile cu rangul sau titlul de Fii de Dumnezeu. Toracele este înconjurat de o altă sferă numită Abdomen, sau trupul lui Dumnezeu, de unde pleacă creațiile concretizate prin elaborări prelungi. Capul ar fi gânditorul, iar Pântecele născătorul. Capul ar fi concepătorul Tată, iar Pântecele concepătoarea Mamă, Mamarul Capul este emițătorul de scântei divine, iar Mamarul - creatorul a tot felul de materii fizice, vizibile în jurul nostru.

Din Sfera divină pleacă totul: spirite şi materii. Materiile pleacă simple şi pe măsură ce se îndepărtează se îndesesc, se învârtoşează, se concentrează. De asemenea, duhul pleacă clar la minte, dar pe măsură ce se îndepărtează şi se afundă în materii, învelindu-se în fluide din ce în ce mai îndesate, cunoştințele şi conştiința i se întunecă. Fluidele pornite de la Centrul creator sunt pure şi se îndeasă pe măsură ce se îndepărtează. În drumul lor către periferie, spre unul din cele patru universuri, în golul dintre Sfera centrală şi universuri, fluidele se încarcă cu materii fiuidice impure, provenite de la fostele corpuri cereşti, şi sunt oarecum corupte. Prin urmare, orice corp ceresc are fluide pure şi impure.

Când divinul Creator vrea să creeze un nou sistem planetar, porneşte din Laboratorul Său o nebuloasa. Ea va călători pe un drum în spirală, prin spațiile cosmice dintre Sfera centrală şi univers. Prin aceste spații nebuloasa va întâlni pulberea formată din distrugerea planetelor ce şi-au terminat evoluția. Dm frecarea reciprocă a particulelor, nebuloasa se electrizează şi din invizibilă devine vizibilă şi caldă, având o culoare lactee incandescentă. Nebuloasa îşi urmează drumul mii şi mu de ani, intrând într-unui din universuri, până la locul destinat de Creator, unde va începe să se rotească în jurul ei, pentru a da naştere unui astru, unui nou soare.

La întoarcerea în Laborator, trecând prin spațiul cosmic dintre universuri şi Laborator, fluidele provenite din distrugerea astrelor se freacă de pulberea cosmică, o electrizează şi apoi o transformă în eter, aşa că, sosite în Sfera centrală, sunt pe deplin desfăcute, descompuse în elementele lor originale, în materia primă.

Atrag atenția că materiile cele mai concentrate dintr-un univers se află în centrul său. Duhurile nu pot trăi la periferia universului, căci acolo se găsesc doar materiile pregătite să dea naştere la corpuri cereşti, sau cele care au trăit, iar acum, ajunse acolo, şi-au pierdut viața şi se duc la Centru pentru a şi-o recăpăta.

E ora târzie, dar totuşi vreau să-ți mai spun ceva. Din seria nesfârşită de fluide nu toate ajung să se facă materie fizică. Nu toate fluidele se concentrează pentru a deveni materie fizică, pentru voi, cei întrupați, căci pentru noi, duhurile umane, tot ce e fluid e materie fizică, fiind susceptibil de transformare. De aceea fluidul - zicem şi noi, ca voi - moare şi renaşte, pe când scânteia din mine, din tine şi din orice duh nu poate deveni materie fizică, nu se mai schimbă niciodată. Ca duh, acum sunt o scânteie divină - cum ziceți voi - învelită de un corp fizic invizibil vouă, fiind fluidic' dar muritor, pieritor, pentru că îl pot lepăda, desfăcându-se în părțile sale componente.

Când va fi să termin această şcoală planetară, voi pleca pe Lună unde voi lepăda o parte din haina acestei planete. Când va fi să părăsesc şi Luna, voi lepăda şi restul hainei fiuidice a planetei Pământ. Atunci, pentru toate duhurile acestei planete, voi fi considerat ca şi cum aş fi murit, după cum am murit pentru oamenii trupeşti, la fiecare dezbrăcare a hainei de lut. Când va fi să plec din acest sistem planetar, de pe astrul nostru solar, voi lepăda şi haina mea solară, îmbrăcată la venirea în acest sistem solar. Atunci iarăşi voi pieri, voi muri, pentru duhurile solare, lăsându-mi pe Soare haina mea solară. Iată că învelişurile duhului, ale spiritului, sunt pieritoare, căci ele se vor risipi, dizolvându-se în materia similară a mediului unde le-am dezbrăcat. Voi păstra hainele fiuidice

divine date de Creatorii centrali, Auxiliarii Tatălui nostru. Ajuns în Sfera divină, voi putea dezbrăca şi hainele divine, dar scânteia mea nu va pieri, chiar dacă aş intra în Capul Tatălui meu.

Noi suntem particule ultramicroscopice, dar suntem copiii Tatălui. O dată ce ne-a emis, o dată ce ne-a dat viaţă de duh, vom trăi în veşnicie, asemenea Lui. Scânteie am fost şi sunt, adăugându-mi-se o parte din trupul Tatălui nostru. Trup din trupul Tatălui este şi Pământul, cu fluidele şi mineralele sale. Acest trup - trup de Dumnezeire - cândva, după ce îşi va îndeplini misiunea, se va întoarce în Sfera-Mamă, pentru a se preface şi servi la noi creaţii. Aşadar Capul de Tată, este nemuritor şi netransformabil, iar Sfera-Mamă sau Pântecele este nemuritor, dar în veşnică transformare.

Mişcarea şi viaţa soarelui

Din momentul când te-ai pregătit să stai de vorbă cu mine, am luat cunoştinţă de la dreptaşul tău că eşti liber, şi am coborât ca fulgerul.

E greu să vă faceţi o idee concretă de viteza mişcării noastre. Din înălţimea sediului meu obişnuit, cobor la suprafaţa pământului ca un vârtej, în spirală, şi străbat aproximativ o mie de kilometri în câteva secunde. Pe măsură ce înaintez în materia tot mai densă spre suprafaţa globului, întâmpin o rezistenţă mai mare. Când revin către zona mea, fenomenul se petrece invers, deoarece cu cât mă îndepărtez de pământ, cu atât eterul planetei este din ce în ce mai fin, iar rezistenţa întâmpinată este din ce în ce mai mică. Vă minunaţi de viteza avionului vostru şi cu toate acestea, viteza lui e mică pe lângă a noastră.

Dar, după această mică introducere, să tratez subiectul fixat pentru azi. Din noaptea vremurilor, omenirea s-a frământat să afle problema existenţei Forţei centrale. Nu exista pământul, nu exista nici soarele care vă luminează, mai înainte de a ii existat multe mii de sori pe cer. Îngerii şi omul - de pe alte globuri, pierite de miliarde de ani - au tot discutat şi căutat să afle ceva despre Forţa centrală, de unde au pornit toate creaţiile şi toate vieţile. Aşadar problema aceasta este străveche, dar şi cea mai grea de dezlegat.

Ca duh, sunt o forţă, dar când privesc în jurul meu la tot ce a creat Forţa centrală, mi se întunecă mintea. Această Forţă este vie, conştientă şi posedă o memorie de necuprins cu mintea umană. Ea ştie tot ce a creat, cunoaşte destinul fiecărui glob şi tot ce există pe ele; dar nu numai că ştie cum le-a creat, când şi pentru ce anume scop, dar le conduce pe toate cu o măiestrie divină.

Stăm şi medităm şi noi, ca unii dintre voi, cum poate Forţa centrală conduce totul? Mă privesc şi mă văd cât sunt de mic şi nu-mi pot imagina cele ce mi s-au spus, că Sfera de unde au pornit toate şi totul este incomensurabilă. Aşa ne spun îngerii noştri planetari, aşa ne-au spus şi îngerii solari, şi Guvernatorul nostru suprem solar, dar nu numai El, ci toţi Fii de Dumnezeu solari, de pretutindeni. De aceea noi îi credem, pentru că de mii şi mii de ani cu toţii spun acelaşi adevăr. Ei sunt crezuţi, pentru că rangul lor le dă posibilitatea să se ducă la Centrul creator şi să vadă ce este şi ce se face acolo. Evoluţia lor le permite aceste călătorii, nu sunt reţinuţi ca noi, duhurile umane, de glia acestei planete.

Sfera divină, de unde conduce Tatăl lumile, se dilată şi contractă, inspiră şi expiră. Când expiră, emite totul - materii şi duhuri, iar când inspiră - absoarbe tot ce este gata pentru prefacere. În Sfera divină viaţa se hrăneşte cu moarte şi o învie, dându-i din nou viaţă.

Mormântul universului eşti Tu, Tatăl meu! în sânul Tău mă voi întoarce şi în loc de a muri, mă vei renaşte. Om simplu sunt acum, dar înainte de a fi om am fost Dumnezeu, corp din corpul Tău, pentru că Tu, Tată, m-ai născut din Fiinţa Ta. Voi adormi în Sfera Ta, şi când mă voi deştepta, voi constata că m-ai reorganizat, corpul meu l-ai refăcut şi din om, Tu înger m-ai făcut. Iarăşi şi iarăşi, venind din Sfera Ta în creaţie şi întorcându-mă în Ea, voi constata că din înger m-ai făcut Fiul Tău, Fiu de Dumnezeu. Atunci, fericit, voi cânta Gloria Ta eternă, împreună cu cetele îngereşti de pretutindeni. Miliarde de ani până când mă vei înmormânta din nou, de data aceasta ca Fiu de Dumnezeu, îţi voi cânta recunoştinţa mea pentru că m-ai văzut vrednic şi mi-ai încredinţat miliarde de îngeri cu care voi crea, sub supravegherea Creatorilor Tăi divini, nebuloasa şi mai apoi sferele împărăţiei mele, pe care o voi conduce multe miliarde de ani.

Tatăl e fericit deoarece creează. Cine intră în trupul Său, intră în fericirea veşnică. Țelul tuturor duhurilor este de a se întoarce în Edenul unde au fost odată. Până atunci, suntem fericiți că avem lângă noi reprezentanții Tatălui, îngerii noştri planetari şi solari, care ne grăiesc de Tatăl ceresc.

Deşi suntem mult mai ştiutori decât voi, totuşi stăm, ne gândim şi ne minunăm cum atâtea miliarde de sori, cu puii sau planetele lor, se mişcă cu toate şi nu se ciocnesc unele de altele. Am să vă prezint mişcarea lor, necunoscută încă de astronomii voştri.

Să iau de exemplu soarele nostru. Astrul de care depinde globul nostru pământesc face un drum ideal, printre stele şi constelații, până în centrul sferei universului, iar de aici, de la centru, începe un al doilea drum, către periferia universului, şi aşa se continuă mereu. Drumul soarelui este eliptic, identic cu drumul făcut de toate stelele, toți sorii. Sfera noastră univers se poate asemăna cu o roată cu multe spițe. De la centrul universului pornesc numeroase orbite eliptice către periferie, asemenea unor spițe de roată. Dar pe când roata de căruță are un singur plan, sfera sau roata universului nostru are miliarde de planuri de spițe. Ele sunt ca nenumăratele raze ale unei sfere.

La centrul universului este viață, către periferie - moarte. Cât timp astrul este tânăr sau plin de vigoare, va călători mereu, de la centru la periferie şi de la periferie la centru. Când va sosi ultimul termen al existenței sale, ajungând la periferie, materia astrului scapă de sub atracția sferei-univers şi cade în spațiul dintre cele patru sfere-univers, intersfera cosmică.

Există o mare analogie între om şi soare. Cât timp omul trupesc este viu, trupul său are căldură, pentru că procesele produse în interiorul corpului sau vital îi furnizează mereu căldură. Când omul moare, trupul său se răceşte, pentru că a plecat din el corpul vital, producătorul de căldură.

Cu soarele se petrece acelaşi lucru. Cât timp este viu, el produce căldură în masa sa. Când îşi termină ciclul existenței, se va răci, va îngheța, pentru că şi-a pierdut magnetismul, fluidul întreținător de viață şi mişcare. Ajuns în stadiul acesta, soarele nu se va mai putea întoarce în centrul sferei universului. Îngerii ne spun că şi soarele nostru va ajunge odată să se solidifice, devenind o planetă asemănătoare pământului. Ajuns în faza aceasta, vor apare pe el oameni, de o formă şi constituție diferită de cea a noastră actuală. Durata existenței lor, comparativ cu a noastră, va fi foarte scurtă.

Planeta Soare va trăi cât va trăi, şi când va sosi ultimul său termen, se va răci, va îngheța, devenind o gheață lichidă. În această stare va ieşi din univers, alergând prin spațiile cosmice, spre Sfera centrală. În drumul său, lichidul-gheață se va pulveriza, şi apoi în apropierea fluidului Sferei centrale, se va fluidiza şi pulberea sa. Inițial fluidul s-a făcut gaz, gazul - lichid, iar lichidul a devenit solid. Când roata se întoarce, solidul va da naştere lichidului, lichidul - gazului, iar gazul va deveni fluid.

În momentul de față, soarele nostru este un glob incandescent format dintr-un amalgam lichid, plurimineral - de fier, aur, mercur, argint etc. Toate substanțele pământului există acolo în stare lichidă. Argila din care voi faceți oale sau cărămizi, se află în soare în stare lichidă. După cum apa oceanelor pământului se evaporă şi formează norii, care prin răcire cad pe suprafața pământului sub formă de ploaie, tot astfel din masa pluriminerală a lichidului fierbinte ce formează globul solar se ridică în spațiul din jurul său vapori fierbinți, luminoşi, de diferite metale, formând nori denşi, metalici, de jur-împrejurul soarelui. Aceşti vapori argilo-calcaro-silico-metalici, ridicându-se la mari înălțimi, se răcesc şi cad pe suprafața soarelui, în stare lichidă, sub formă de ploaie metalică. Există momente când, în anumite locuri, norii se rup şi prin deschizătura lor se vede suprafața lichidă a soarelui, mai întunecată decât atmosfera sa luminoasă. Acestea sunt petele solare.

În jurul soarelui există o mare de lumină, din cauză că vaporii diferitelor metale, ridicându-se în spațiu, se ciocnesc între ei, se electrizează şi din reacțiile lor reciproce se nasc fulgere. În plus, masa topită minerală a soarelui este negativă în ansamblul ei, iar atmosfera superioară metalică, luată în bloc, este pozitivă, din cauza fluidului ariei universului care o polarizează pozitiv. Din această cauză, o dată cu ploaia de metal topit, cade către suprafața soarelui o continuă ploaie de fulgere electrice. Prin urmare, lumina soarelui se datoreşte temperaturii înalte a vaporilor metalici, dar mai ales unei continue străfulgerări electrice din atmosfera sa.

Pe acest glob fierbinte şi arhielectric nu trăieşte nici un duh. Toate duhurile solare, în frunte cu Sfânta Treime solară, sunt departe de această zonă puternic electrică, pe un mic astm fluidico-fizic, numit Luna solară.

Constituția soarelui

Am spus că, în momentul de față, soarele nostru este un glob lichid, plurimineral, foarte fierbinte. Căldura radiată de acest glob fierbinte se pierde în spațiile din jurul său pe o distanță uriaşă şi totuşi ea nu ajunge nici până la cea mai apropiată planetă a sistemului său.

Desigur că afirmația mea o să vă pară ciudată, căci toată lumea ştie la voi că soarele vă dă lumina şi căldura. Cu toate acestea, eu afirm încă o dată: lumina şi căldura ce vi se par că vin de la soare nu sunt căldura şi lumina sa proprie, ci rezultatul combinațiilor undelor electro-magnetice ale pământului cu cele ale soarelui. Dar asupra acestui subiect vom reveni.

De multe milioane de ani, de când se află pe pământ, omul adoră soarele, ca fiind dătătorul de viață a tot ce trăieşte pe suprafața terestră, datorită presupusei călduri şi lumini sosite de la soare.

In expunerea precedentă spuneam că în jurul soarelui se află o atmosferă formată dintr-o lungă serie de elemente chimice, în stare de vapori metalici. Toate aceste elemente chimice, ale atmosferei solare, sunt în stare liberă, deoarece temperatura lor încă nu permite combinații între ele.

Pe când vaporii de apă ce se ridică de pe suprafața pământului nu ating decât cel mult două zeci de kilometri înălțime, vaporii metalici de pe suprafața globului solar ajung la înălțimi de trei sute mii de kilometri, distanță aproximativ egală cu cea dintre suprafața pământului şi cea selenară.

Orice corp, mare sau mic, conține în masa sa electricitate de două feluri: pozitivă şi negativă.

Există corpuri încărcate mai mult cu electricitate pozitivă şi altele - cu electricitate negativă. Materia fluidică a universului, în care înoată miliarde de sori şi planete, este mai mult pozitivă. Sorii şi planetele au în masa lor mai multă electricitate negativă. Din masa soarelui se ridică, de jur-împrejurul său, vapori metalici încărcați cu electricitate negativă. Ajunşi în părtile superioare, la mari distanțe de suprafața solară, din cauza influenței fluidului universic în care înoată soarele, încetul cu încetul vaporii metalici se descarcă de electricitatea negativă şi se încarcă cu electricitatea pozitivă a fluidului universic. La un moment dat, vaporii de sus sunt pozitivi, iar vaporii din apropierea suprafeței globului solar sunt negativi. Atunci se produc uriaşe descărcări electrice între norii superiori şi cei inferiori, o ploaie de fulgere căzând către suprafața globului solar. Această ploaie este permanentă, căci mereu se ridică nori şi procesul îşi urmează necontenit cursul. Fulgerarea ce continuă de miliarde de ani, menține lichidă şi fierbinte materia metalică a soarelui.

In momentul de față, s-a realizat în soare un fel de perpetuum mobile. Oricât de numeroase şi strălucitoare ar fi aceste fulgerări uriaşe, lumina lor nu ajunge până la pământul nostru. Aşadar nici căldura oceanului de materie topită, nici lumina fulgerelor infinite ce brăzdează secundă de secundă atmosfera metalică a soarelui, nu luminează şi nu încălzeşte suprafața pământului nostru.

Noi, duhurile, trăim în spațiu şi suntem foarte sensibile, dar nu simțim nici o căldură ca venind de la soare, ci simțim cu totul altceva: undele sale electro-magnetice.

Am arătat că soarele nostru este o uriaşă uzină de energie electro-magnetică, un izvor puternic de electricitate care întreține viața de pretutindeni, din sistemul său. O uzină mai mare de electricitate este Sfera divină. Grație cantităților imense de electricitate din Sfera divină, se pot înfăptui toate creațiile. De asemenea, am arătat că această colosală Sferă centrală palpită mereu, se dilată şi se contractă, inspiră şi expiră. Când se dilată, inspiră; când se contractă, expiră. Când expiră, elimină fluide ce vor forma lumi sau vor hrăni pe cele existente. Când inspiră, cheamă la Sine, din cele patru universuri, materiile fluidice - care au servit şi hrănit universurile - pentru a le transforma din nou. Grație acestor ritmuri, Creatorii centrali au posibilitatea să creeze mereu materii noi pentru noile lumi şi să repare şi transforme materia uzată, la care se adaugă materia nou pregătită cu particule absorbite din haos sau Infinit, pentru a le trimite apoi în lumile create.

Sfera divină[1] se compune din trei sfere concentrice, învelind una pe alta. La centru există o Sferă căreia pentru înlesnirea studiului i-am zis Cap de Dumnezeu sau Tată. De jur-împrejurul acestei Sfere centrale se află Sfera numită Torace, Pectoral sau Respirator, plină cu o materie fluidică diferită de cea dintâi. În fine, învelind pe amândouă, se află a treia Sferă şi mai mare,

numită Abdomen, Mamar sau Născător, conţinând pe lângă fluidele diferite de celelalte două Sfere şi milioane de mari Creatori de lumi şi duhuri.

Din Sfera centrală, Tată, pornesc toate ideile constructoare ale lumilor. Însă aceste idei n-ar putea fi puse în lucru, în activitate, dacă n-ar exista mişcarea respiratorie a Pectoralului. În Mamar există Forțele sau Creatorii, de o evoluție negrăit de înaltă, care creează după indicațiile Tatălui central. Aceste Forțe creatoare sunt fecundatorii a tot ce există în interiorul Mamarului, Sfera-Mamă, nume impropriu, dar corect prin analogie cu mama, femeia-om de pe pământ. Dar pe când femeia-om este fecundată din exterior, în Mamar fecundarea este internă, materia ei interioară fiind mereu fecundată, în vederea creării noilor materii şi spirite de către Creatorii divini de acolo. Aşadar Mamarul concepe în interiorul său, prin Duhul creator divin.

[1] Sfera divină sau Laboratorul este o incomensurabilă Asociație de mari Arhitecți şi Creatori divini, numiți Elohim În Cabala sau tradiția mistică ebraică.

Sfera divină este organizată în trei sfere concentrice, cu caracteristici şi funcții diferite. Capul, Tatarul, este veşnicul emițător de idei, aflându-se într-o linişte eternă. Toracele, Fiularul, se roteşte în jurul Capului, în sens levogir, efectuând totodată o mişcare de expansiune şi contracție. Abdomenul, Mamarul, execută o mişcare de rotație în jurul Toracelui şi în sens invers cu El.

Din Mamar s-au născut stele, universuri, cosmosul întreg. El naşte fără un raport sexual, în sens uman. Tatăl central concepe prin intermediului Mamarului, producându-se între ei un schimb de elemente fluidice. Din Tatăl pleacă fluide către Mamar, iar Mamarul dă Tatălui alte fluide, prin intermediul Respiratorului. Din fuzionarea lor se nasc duhurile. Prin situația sa Mamarul corespunde unei virgine perpetue, care totuşi naşte, producând din veşnicie materiile şi duhurile tuturor lumilor. Imaginea actului produs în Centrul creator este tradus în lumea trupească vegetală, animală şi umană, prin împreunarea a doi indivizi de sex diferit, pentru a-şi uni elementele creatoare, din fuzionarea cărora se naşte oul, punctul de plecare al noii ființe.

Prin urmare, fenomenele şi activitățile lumii create sunt o reproducere grosolană, potrivit materiei de aici, a fenomenelor tainice din Sfera divină.

Sfera de la centrul Sferei divine este Capul de Dumnezeu sau Tatăl, gânditorul, veşnic emițător de idei. Ideile fiind emise în afara Lui, provoacă activitatea respiratorie a Pectoralului, centura Capului de Dumnezeu. Dar dilatarea şi contractarea Pectoralului determină un schimb de electricitate dintre Tată şi Sfera periferică sau Mamar. Grație acestei forțe uriaşe electrice, Creatorii divini din sânul Mamarului fecundează ideile şi scânteile-duhuri sosite din Capul lui Dumnezeu, în Mamar. În ansamblul ei, Sfera divină este o uzină unde se gândeşte şi construieşte. Tatăl central gândeşte, emite idei care, grație Respiratorului ajung în Mamar. Aici Creatorii, Fii de Dumnezeu le prelucrează, şi când totul e gata, le trimit către periferia Mamarului, de unde mai târziu sunt expulzate în cosmos. Mamarul execută o mişcare de rotație înjurai axei sale închipuite. Respiratorul execută şi el o mişcare de rotație, dar de sens contrar Sferei periferice. Sfera centrală, Tatăl, stă pe loc. Centrul centrului lumii create, unde numai se gândeşte, trebuie să stea pe loc, într-o linişte eternă.

Ideea născută în Capul de Dumnezeu este atrasă de Respirator, unde suferă o mişcare circulară provocată de fluidul întâlnit acolo. Apoi, purtată până la marginea Sferei-Respirator, ideea este aruncată în Mamar. Pe când în Cap, ideea era pur abstractă şi imobilă, în Respirator ea devine o forță activă şi, în fine, sosită în Mamar, ideea devine din abstractă - concretă, căci este învelită într-o materie fluidică fină. Ideea sosită în Mamar este luată în primire, după felul ei, de anumiți Divini de acolo, care o citesc, îi înțeleg conținutul şi o pregătesc pentru a putea fi trimisă în lumea creațiilor, ca ordine. Acelaşi procedeu se urmează şi cu scânteile divine, ce vor anima ființele din lumile create. Din Capul de Dumnezeu pornesc scânteile divine. În Pectoral se îmbracă cu o cantitate mică de fluid respirator şi, în fine, sunt desăvârşite în Mamar, de anumiți Creatori, după felul şi rolul jucat de aceste scântei sau duhuri în lumile create. Din Mama veşnic fecioară, duhurile surit trimise în universuri.

Primii părinţii ai bisericii creştine au dat concepţiei umano-materialistă o explicaţie divino-spiritualistă, interpretând că mama umană a Domnului, născătoare de om, a conceput în sensul Mamarului din Sfera divină.

În linii mari, Sfera divină se poate compara cu trupul uman. Ca şi Sfera divină, omul are trei părţi: un cap gânditor, un piept respirator şi un pântece producător sau născător. Cele patru membre ale omului corespund celor patru universuri aşezate în jurul Sferei divine.

Noi semănăm continuu, dar ne întrebăm: Oare după semănatul nostru va veni cineva să secere, să adune şi să hrănească cu rodul nostru pe cei flămânzi? Noi semănăm, dar dacă tu închizi semănătura noastră în aceste hârtii, nu vedem folosul comunicărilor. Ne străduim de atâta amar de vreme să-ţi dăm o serie de adevăruri, dar dacă tu nu le sintetizezi ca să dai din ele fraţilor tăi, înseamnă că am muncit în zadar. Noi ţi le-am dat răzleţe şi uneori fără legătură una cu alta, dar am avut mereu în vedere progresivitatea. Această metodă he-am impus-o pentru următorul motiv: omul trupesc - tu sau oricare altul - având conştiinţa stării de veghe, din timpul zilei, s-a obişnuit cu ideile curente ale mediului vostru ambiant, ale părinţilor, cunoscuţilor şi cărţilor citite. Aşa fiind noi spaţialii, trebuie să procedăm cu cea mai mare băgare de seamă când vrem să vă schimbăm credinţa, pentru a vă face adepţi ai ideilor noastre cereşti. Din profunda antichitate, iniţiaţii au căutat să-şi facă adepţi. Fiecare iniţiat dispare odată, dar în locul său rămân elevii săi, adepţii care-i vor continua opera. Câtă grijă acordăm în a şti cât să dăm şi cum să-l insuflam pe iniţiatul nostru, pentru ca tainele noastre să nu devină obiect de batjocură!

După această paranteză voi continua cu o problemă spirituală. Toate religiile pământului sunt frumoase. Ele au fost pure la întemeierea lor, dar pe parcursul timpului, din anumite interese, oamenii le-au alterat. Treptat, concepţiile se denaturează, în textele sacre se strecoară idei străine, aşa că după ani şi ani, religia originală devine de nerecunoscut în scrierile şi cultul ei. Aşadar, cu vremea, religiile, ca şi lucrurile şi materiile pământului, se denaturează, îmbătrânesc şi vine vremea să moară.

Ideile expuse într-o carte nu mai corespund ideilor lumii veacurilor ulterioare. Cartea ce conţine idei vechi devine o pură materie şi lumea nu mai pune temei pe cele scrise în ea. Din Sfânta Scriptură creştină au fost scoase multe paragrafe, rânduri şi cuvinte. Iar în alte timpuri s-au introdus cuvinte şi capitole inexistente iniţial. Din această cauză, Biblia a devenit o lucrare ce încălzeşte şi înalţă pe omul simplu, care crede prin intuiţie în adevărurile spuse acolo, dar pe cei mai mulţi, mai ales pe cei culţi, nu-i mai satisface.

Situaţia actuală este atât de dificilă, încât ne este aproape imposibil să înlăturăm din mentalul clericului prejudecăţile cu care a fost îmbibat în seminar şi mai apoi în facultate. Dogmele şi interesul îl opreşte să iasă din ordinea impusă de concepţiile diferitelor epoci. Aşa fiind, reformarea ideilor spiritualiste nu se mai poate face decât prin mireni, oameni fără prejudecăţi şi care nu sunt obligaţi să mănânce pâinea de pe urma cultului practicat de slujitor.

Adevărul e veşnic, unul şi acelaşi. Toate fiinţele Pământului admit o Cauză primă, un Creator, un Dumnezeu. Acest principiu nu-l poate respinge nimeni, în afară de cei slabi de minte. Dar în afară de acest adevăr, ni s-a mai spus - sus, la noi, şi jos, când a fost Domnul printre oameni: Tatăl central are pretutindeni miliarde de Fii, fiecare conducând un sistem planetar; în Sfera centrală se află cei mai mari Fii ai Unicului Dumnezeu, Creatorii de lumi, Fiinţe mai mari în grad decât Guvernatorii solari. Aceste Entităţi sublime, Fiinţe de iubire, poartă diferite nume în textele sacre brahmane, iar în Cabala, şi cărţile misticii ebraice, sunt numite Sefirot[1].

Dacă vei vorbi unui teolog creştin nu va şti să-ţi răspundă nimic despre aceste cunoştinţe, neîntâlnite în cărţile sale de teologie. Pe când brahmanul, budhistul sau rabinul, dacă se vor încredinţa că au de-a face cu un iniţiat, îţi vor răspunde: „Adevăr grăieşti, căci Cerurile cântă Gloria unicului Dumnezeu - binecuvântat fie numele Său. În cosmos există o infinitate de trepte ierarhice, mii de ranguri îngereşti şi mii de trepte de urcat pentru Fiii de Dumnezeu. Îngerii se întrupează benevol sau în urma unei misiuni speciale, iar Fiii de Dumnezeu se întrupează obligatoriu, pentru stimularea evoluţiei, rând pe rând, şi de multe ori, pe fiecare planetă a împărăţiei sistemului lor solar.”

Duhul uman trece prin mai multe feluri de întrupări

Grea este şcoala spiritului în trup. Cât de luminos şi conştient este spiritul în spaţiu şi cât de întunecat - în peştera de lut unde este silit să facă şcoala vieţii materiei solide! Fericirea spiritului întrupat este noaptea când poate să-şi părăsească trupul şi să trăiască măcar câteva ceasuri în lumina şi feeria materiilor eterice.

Stai lângă trupul tău şi privindu-l vezi cum an de an se ruinează. E o carceră, şi totuşi ţi-e milă de el, pentru că e opera ta; tu l-ai învelit, hrănit şi apărat. Te-ai legat de el sufleteşte, deşi te chinuieşti în el, din cauza durităţii sale.

Sunt fericit că prin tine pot aşterne pe hârtie, aceste idei ale mele, citite de unii sau alţii. A trecut mult timp de când am avut şi eu un trup asemănător cu al tău. Nu-ţi spun cât timp a trecut de atunci, ca să nu te întristez, dar sunt mândru că am avut voinţă puternică şi nimicurile vieţii pământeşti nu m-au amăgit, şi astfel nu m-am abătut de la legile morale înscrise în întregul univers. Acum nu mai am nevoie să fac întrupările cerute de şcoala acestei planete.

In continuare am să descriu diferitele întrupări făcute de spirit, dictate de anumite cerinţe.

[1] Termenul Sefirot (ebr. - Numerele) vine de la verbul ebraic Safor - a socoti. Conform cabaliştilor, cele zece Sefirot reprezintă canalele prin care curge emanaţia creatoare, venind de la Ein-Sof, Infinit. Ele conţin fluide care le pun în mişcare şi comunicare unele cu altele, iar prin condensarea lor, aceste fluide se transformă în elementele materiale constitutive ale creaţiei. Ein-Sof este infinit şi de necunoscut pentru om. Între Ein-Sof şi sfera creată se interpun cele zece Sefirot, prin care El a creat şi guvernează universurile. Cele zece Sefirot corespund atributelor morale, divine, care le conferă numele şi pe care omul este chemat să şi le însuşească prin conduita sa morală. Cele zece Sefirot corespund celor zece Cuvinte prin care Ein-Sof a creat lumea şi celor zece Cuvinte prin care El s-a revelat omului. Sefirot reprezintă esenţa Divinităţii, Decada primordială, Principiile divine emanate de Ein-Sof, răspândind lumina asemenea unor safire. Numele celor zece Sefirot sunt:

1. Kether = Coroană - cauza cauzelor, diadema, ceea ce ochiul nu poate vedea. Inteligenţa ei se numeşte Metatron;
2. Chokhmah = înţelepciune - gândirea, temelia vieţii;
3. Binah = Discernământ - inteligenţa inimii, înţelegere;
4. Chessed = Graţie - bunătate, milă, compasiune;
5. Ghevurah = Forţă - putere,, rigoare, dreptate, justiţie;
6. Tiferet = Glorie - slavă;
7. Netzach = Stabilitate - victorie, veşnicie;
8. Hod = Splendoare - frumuseţe;
9. Iessod = Fundament - temelie, principiul a tot ce emană spre fiinţele terestre;
10. Malkut = Regalitate - împărăţie.

Primele trei triade Sefîrot-ice formează trei lumi: 1. Alzilut - lumea emanaţiei pure; 2. Beriah - lumea creaţiei; 3. Ieţirah - lumea formaţiei. Malkut formează a patra lume, numită Assiya - lumea acţiunii, universul vizibil, zgura lumilor superioare.

Omul spaţial este un instrument al Divinităţii centrale, care îl pune sub controlul Guvernatorului solar, iar acesta îl încredinţează Guvernatorului planetar. Am spus că duhul-om nu poate trăi izolat, nu-şi poate face evoluţia singuratic, ci înglobat într-o vastă asociere, căreia pentru înţelegere să-i zicem partid spiritual.

Aşa fiind, omul trebuie să facă mai întâi - pentru multă vreme, pe una sau pe mai multe planete - întrupări, pentru evoluţia sa personală. Când, prin vrednicie, a terminat această şcoală planetară pentru avansarea sa, va trece prin întrupări pentru ajutorarea fraţilor săi mai mici, ai grupării sau partidului său spiritual. După o serie de asemenea întrupări, va face câteva întrupări, ca un omagiu adus superiorilor asociaţiei sale. S-ar părea că astfel se achită de orice obligaţii, şi totuşi ordinea stabilită cere ca duhul să facă o serie de întrupări şi pentru Guvernatorul planetei sale. Când s-a achitat faţă de această sublimă Lumină, el se va întrupa, la anumite epoci, pentru a proslăvi ca om trupesc pe Divinul său Solar. În fine, va trebui să îmbrace trup pentru preamărirea unicului Stăpân, a Guvernatorului lumilor de pretutindeni.

Întrupările au fost personale, pentru fraţii săi, pentru superiorii partidului său, pentru Guvernatorul planetar, pentru Guvernatorul solar şi pentru Guvernatorul lumilor de pretutindeni. Vezi, dragă frate, la ce şcoală amarnică este supus bietul duh?

Când un duh a ajuns să se achite de aceste şase categorii de întrupări, i se poate spune cu adevărat fericitul fericiţilor.

Să nu te mândreşti, frate, dar tu - împreună cu mine şi alţii - ai trăit în trup, pe când Guvernatorul nostru solar a fost pe pământ ca om. Cu toţii am sorbit înţelepciunea vorbelor Sale, cu toţii L-am servit şi cu toţii, ca oameni trupeşti şi apoi ca duhuri spaţiale, am înălţat osanale Celui ce străluceşte în lumina unei evoluţii ce se pierde în noaptea veşniciei. De acum ne silim să sugerăm şi sfătuim pe fraţii noştri, să nu-şi mai întârzie mersul evoluţiei, pentru a putea pleca cu un ceas mai devreme de pe această planetă pe o alta superioară. Este grea viaţa trupească pe acest glob al sistemului nostru, dar să slăvim pe Domnul că am ajuns şi aici, pentru că există planete, chiar în acest sistem, cu mult inferioare Pământului, unde omul se poate socoti ca fiind în iad.

Sfera divină

Revin la subiectul atât de dorit de tine: Sfera centrală sau divină, şi descrierea ei mai amănunţită. Incomensurabila Uzină de forţe creatoare, numită pentru urmărirea subiectului cu termenul de Dumnezeu, am spus că e o sferă mai mare decât oricare din cele patru universuri. Un termen corect pentru această Uzină ar fi Sfera centrală, Sfera divină sau Sfera-Laborator a tuturor creaţiilor.

Sfera divină este formată dintr-un eter de o compoziţie diferită de eterul din sferele-universuri, sau fluidele din jurul astrelor şi planetelor. Particulele eterului din Sfera divină sunt libere, iar nu combinate, ca în lumile create. În afară de acest eter - mai exact, supraeter - în Sfera-Laborator se află Entităţi sublime, Duhurile desăvârşite ale cosmosului.

Entitatea spirituală capabilă să ajungă la marginea unui univers va vedea Sfera divină aşezată în centrul lumilor create, a sferei create. De aici, va observa că Sfera divină se învârteşte În jurul axei sale închipuite. Această mişcare de rotaţie provoacă în jurul său un sorb.

Spuneam cu altă ocazie, că Sfera divină se compune din trei părţi: Cap, Torace şi Abdomen. Duhurile cu rang de înger, cu anumite învoiri, pot pleca într-acolo şi pot pătrunde în masa Sferei divine, îndreptându-se către centrul Ei, către Tatăl nostru central. Iată cum descrie un înger solar Sfera-Laborator:

„Am sosit pe suprafaţa externă a Sferei divine şi am început să intru în masa Ei. După distanţe uriaşe, de miliarde de kilometri, am ajuns la un loc unde se termină eterul străbătut, şi deasupra capului meu părea că se întinde un Cer asemenea celui de deasupra pământului. Ajuns în acest loc, am avut impresia că sunt în adâncul unei albii, a unei scoici, căci sfera unde am pătruns se ridica de jurul-împrejurul meu, spre cele patru puncte cardinale. Atunci mi-am dat seama că am ieşit din universul meu, am străbătut ihtersfera numită cosmos şi am ajuns în Sfera divină. Am intrat în Sfera divină, până la faţa internă a Abdomenului, sau a sferei numită Mamar. Aici am constatat că există un spaţiu, un gol, umplut cu o materie mai fină decât cea din care este formată Sfera exterioară, şi că dincolo de acest spaţiu începe a doua Sferă, botezată Torace sau Respirator.

După ce am privit peste tot, observ un călător asemănător cu mine, sosit înaintea mea în Mamar. Dorind să mă instruiesc, l-am întrebat:

- Mai este mult până la regiunea numită Cap de Dumnezeu?

- Ei, frate, mai este cale lungă până acolo, dar te sfătuiesc să nu pleci mai departe în golul deasupra ta, căci până la Respirator e o distanţă aproximativă cât de la soare la pământ, şi te expui la mari pericole.

Pe când îmi vorbea, iată văd că Sfera de care vorbim se apropie spre noi.

- Hai să ne retragem puţin - îmi spuse fratele - căci a doua Sferă, Pectoralul, se dilată, se umflă şi mărindu-se, se apropie de noi, micşorând spaţiul care o separă de Abdomen, Sfera-Mamă.

Constat că ai uitat de acest fenomen, cunoscut odată; sunt multe miliarde de ani de când ai plecat În lumile create, aşa că ai uitat fenomenele petrecute pe aceste meleaguri. Fii atent! Hai să intrăm În Sfera-Mamă, căci s-a apropiat prea mult Respiratorul de noi.

Pe când se apropia Respiratorul, constatăm că şi El se învârte cu o viteză neînchipuit de mare. Când eram afară din Sfera divină, vedeam că întreaga Sferă se roteşte. Acum, când sunt în Mamar,

văd că stă pe loc şi numai Pectoralul se învârte. Comunic observaţia mea colegului de studiu, mai bătrân decât mine şi el îmi spuse:

- Fiind în interiorul Mamarului, ne învârtim odată cu El, şi nu ne dăm seama de rotaţia Sa. Pe când Mamarul se învârte în sensul acelor de ceas, Pectoralul se învârte în sens contrar.

Propun colegului meu să facem o verificare şi pornim amândoi spre exteriorul Sferei divine. Ajunşi aici, tot nu vedeam rotaţia Mamarului, căci şi aici se învârtea împreună cu noi, fenomen asemănător petrecut cu bietul om care stă pe suprafaţa pământului şi deşi pământul se roteşte la ecuator cu viteza de 1.667 kilometri pe oră, totuşi nu observă nimic, nu ştie nimic de această rotaţie, în schimb, am observat mişcarea cu viteză negrăită a celor patru universuri în jurul Sferei centrale, dând impresia că mai fac patru inele în jurul nostru.

Ne-am întors în cele douăsprezece sfere concentrice ce compun Mamarul, învelindu-se una pe alta şi având fiecare o materie eterică diferită. Străbatem cele douăsprezece sfere, până la marginea interioară a Mamarului, în spaţiul gol ce o desparte de Respirator. Aflăm că în sfera internă, prima din cele douăsprezece zone ale Mamarului, vecină cu Respiratorul, se află o lume de mari şi strălucitori Auxiliari ai Tatălui ceresc, numiţi Creatori divini sau Fii de Dumnezeu. Unul din Ei observându-ne, spune: «Toată lumea de aici poartă rangul de Creator divin. Voi nefiind din ceata noastră, retrageţi-vă, căci altfel veţi fi în pericol, corpul vostru neputând rezista vibraţiilor mediului nostru. Fiind îngeri, aţi putut veni'până aici, totuşi şederea voastră nu poate fi decât temporară. De aceea coborâţi în zona a II-a.»

Am coborât în zona a II-a, plecând de la Pectoral. Aici am dat de o infinitate de Duhuri strălucitoare, de un rang ceva mai mic decât cei dintâi, numiţi Creatori divini-Sfinte Duhuri. Ni s-a făcut cunoscut că nu putem rămâne nici aici, deoarece nu am ajuns încă la evoluţia de a avea drept de cetăţenie în acest nivel al Mamarului.

Am coborât în zona a III-a. Altă lume, alt fluid. Toate Duhurile ce îşi duc traiul şi lucrează în această zonă se numesc Constructori de astre solare, grad ierarhic echivalent cu al Guvernatorului solar, Domnul nostru Isus. În zona a IV-a am dat de lumea Creatorilor de planete, corespunzători Domnului nostru planetar, fostul Moise. În următoarele două zone, a V-a şi a VI-a, am întâlnit Insuflători divini şi Creatori de forme vii.

Să vedem ce rol îndeplinesc Entităţile din aceste şase zone sau sfere descrise din cele douăsprezece sfere concentrice ale Mamarului. Entităţile din primele două zone sunt analizatorii şi distribuitorii, ele cercetează ceea ce le soseşte din Pectoral, şi luând cunoştinţă, le distribuie celor de sub ele. Entităţile din următoarele patru zone primesc ideile Tatălui central, sosite de la cei din zona a I-a şi a II-a, le prelucrează, făcându-le din abstracte oarecum concrete. Astfel pregătite, ideile sunt trimise în cosmos şi apoi în cele patru universuri unde vor circula în veşnicie.

În zona a Xl-a şi a XII-a, aflate la periferia Sferei-Mamar nu se mai lucrează, duhurile-copn de acolo văd, aud, simt, observă, învaţă şi fac şcoala a tot ce s-a lucrat în Mamar.”

Creaţia se petrece astfel.

Tatăl emite o idee, să zicem ideea om. Această idee conţine în masa sa tot viitorul acestei idei ce va deveni cândva un om. Ea se mai numeşte şi scânteie divină, dar încă nu este duh.

Ideea de om este o particulă ultramicroscopică, plină de viaţă. Ieşind din Sfera-Tată, din Cap, ideea este trimisă în Sfera-Pectoral. Această idee era vie, dar nu avea iniţiativă, nu ştia să se mişte, deoarece nu avea încă voinţă. Ajunsă în Pectoral, fiecare idee sau particulă-viaţă este învelită cu o pojghiţă de materie eterică a acestei sfere.

Fluidul pectoral este atât de puternic, încât orice duh - fie el chiar Fiu de Dumnezeu divin .- intrând în el, va constata că nu mai are voinţă, i s-a redus cu totul voinţa. Curios, dar tot ce iese din Cap se fortifică trecând prin Pectoral; tot ce intră în Pectoral dinspre Mamar, îşi pierde voinţa şi devine o unitate a Capului de Tată, care, în bunătatea Sa, îi va reda voinţa când va veni în chiar Capul Său.

Expirând, Tatăl azvârle din El idei sau particule vii, după razele Sferei Sale. Aceste particule, aceste sferule, cu care Tatăl bombardează trupul Mamă, au viaţă, voinţă şi inteligenţă, au propria lor cugetare. De îndată ce sosesc aceste scântei în zona a I-a a Mamarului, marile Lumini'diriguitoare de acolo le prind, le încorporează în perispiritul Lor sublim. Simţindu-le în corpul Lor, constată că

nu sunt toate de acelaşi fel. Mai întâi, le cunosc după lumina lor, care nu e de aceeaşi intensitate, fiind vizibilă prin transparenţa peliculei cu care au fost învelite în Respirator. Înglobându-le în corpul lor spiritual, Entităţile din prima sferă a Mamarului le simt, le analizează şi le află destinul. Cunoscându-le destinaţia, Creatorii divini îmbracă particula cu o porţiune din fluidul Lor. Ei ştiu care scânteie este destinată să anime o piatră, o plantă, un animal ori un om, şi care va constitui primul eter.

In fine, când s-a terminat operaţia primelor categorii de Fii divini, particulele vii sau scânteile sunt trecute în zona a II-a a Mamarului, unde sunt luate în primire de Creatorii divini-Sfinte Duhuri, încorporate de aceşti Lucrători divini, scânteile sunt îmbrăcate cu o altă peliculă de fluide.

Scânteia primă plecată din Capul de Dumnezeu, este învelită acum în trei pelicule: 1. tatară; l.fiulară; 3. mamară. Îmbrăcată în aceste trei învelişuri, ideea sau scânteia divină are trei facultăţi: voinţă, inteligenţă şi memorie.

Trecând prin celelalte zece zone ale Sferei-Mamar, scânteia, ideea sau cuvântul va primi încă două învelişuri fluidice. Acum scânteia este gata pentru a pleca în lumile create de Tatăl, împreună cu miliarde incalculabile de semeni, formând împreună o nebuloasă ce conţine toată gama de materii şi duhuri necesare evoluţiei.

Prin Auxiliarii Săi, Tatăl creează totul, din una şi aceeaşi materie primă. În rezumat creaţia se petrece astfel: Sfera centrală absoarbe din haos, din Infinit, particule, vietăţi, infinit de mici. Din ele, Tatăl central pregăteşte materia primă, primul eter trimis în lume să evolueze. După ce a parcurs întreaga creaţie - evoluând până la ultima fază de eter, devenind eterul sau fluidul cel mai fin - particula este chemată şi reabsorbită de Sfera centrală. După ce intră în Capul divin, unde suferă influenţa acestui mediu sublim, particula este din nou emisă pentru a fomia de această dată scânteia divină a unui duh ce va lua drumul veşniciei, evoluând şi ajutând la evoluţia fraţilor săi mai mici, particule vii ce formează ceea ce voi numiţi materie.

Plecarea duhurilor de pe planeta noastră

Adeseori vă îndreptaţi privirile spre Lună, regina nopţii, şi nu ştiţi de ce lumina ei misterioasă produce în fiinţa voastră un sentiment neliniştit. E nostalgia spiritului, dorul său de a se înălţa către acest astru al cerului, deoarece ştie că acolo îşi au sediul strălucitele entităţi angelice, acolo se pun la cale toate evenimentele Pământului şi se iau măsurile ce vor duce omul spre o evoluţie mai înaltă.

Deşi este cuprinsă la periferia sferei albe, a primei zone fluidice terestre - numărătoarea făcându-se de la periferie către suprafaţa pământului - Luna are o atmosferă eterică a sa proprie. Dincolo de atmosfera eterică umană a planetei noastre se află zona angelică, sediul îngerilor planetei noastre.

Îngerii şi duhurile albe ale Pământului îşi desfăşoară activitatea tot pe Lună. Acolo îşi are sediul permanent Guvernatorul planetar, Sfânta Treime a Pământului. Deşi este un astru aparte, Luna nu are o conducere a sa proprie, ea fiind doar o anexă a Pământului.

Coborând din Lună sunt nevoit să îmbrac fulgerător, rând pe rând, eterurile albastre ale zonei a II-a, şi apoi cele roşii ale zonei a III-a. După ce mi-am îndeplinit o misiune la suprafaţa pământului şi vreau să mă întorc în zona mea, sunt nevoit să dezbrac materia fluidică roşie a zonei a III-a şi apoi cea albastră a zonei a II-a. Am fost nevoit să le îmbrac pe toate, pentru că fără ele nu puteam sta la suprafaţa pământului. A trebuit să mă îngreunez, luându-le în jurul meu, căci altfel mă atrăgea sfera mea albă, prima zonă fluidică a Pământului. Când mă duc la diferite conferinţe sau experienţe pe Lună, sunt nevoit să îmbrac rapid materia eterică lunară, pentru a putea fi complet liber în mişcările şi cugetările mele.

Ţin să atrag atenţia că noi, duhurile umane ale zonei a I-a, nu putem să ne ridicăm până la zona periferică angelică a Pământului, pentru că acolo există vibraţii diferite şi domnesc alţi curenţi electro-magnetici. În plus, globul pământesc îşi exercită acţiunea sa atractivă nu numai asupra materiei solide, lichide şi gazoase a fiinţelor şi lucrurilor de la suprafaţa sa, ci chiar şi asupra noastră, a duhurilor. Aşadar magnetismul pământului exercită forţa sa atractivă şi asupra materiilor eterice. Materia eterică a corpului îngerilor este mai fină decât materia corpului nostru fluidic, mai greu decât al îngerilor.

Luna îşi are şi ea forţele magnetice, exercitate până la suprafaţa pământului, influenţându-l cu tot ce există pe el. Ori de câte ori mă duc pe Lună, trebuie să îmbrac fluidul ei, pentru a fi reţinut de Lună şi curenţii fluidici ai Pământului să nu mă răpească din preajma ei.

În Lună există un furnicar de duhuri, un turn al lui Babei, deoarece în ea poposesc duhuri venite din toate părţile cosmosului. Unele sunt venite numai în vizită pe Pământ, altele cu intenţia de a se stabili pe acest glob şi a-şi face şcoala necesară evoluţiei lor. Există apoi grupuri de duhuri care şi-au isprăvit şcoala Pământului şi sunt gata de plecare, făcând toate pregătirile în acest scop. În fine, în Lună sunt şi cete îngereşti solare sau planetare venite în vizită de prin alte meleaguri. Aici se fac şedinţe, conferinţe şi experienţe, care de care mai avansate, duhurile întrecându-se între ele. În serile senine de vară, priviţi Luna şi urechea voastră nu distinge nici o şoaptă din miliardele de gânduri răspândite în spaţiile din jurul ei, emanate de puzderia de duhuri ce gândesc, discută ori conferenţiază asupra unei teze oarecare. Acolo este şi superiorul partidului nostru, mare înger, unul din cei trei îngeri căpetenii ai comunităţii noastre. De acolo am sosit ca fulgerul, imediat ce mi s-a făcut cunoscut de reprezentantul meu că eşti liber şi dispus să mă asculţi. El a lansat prin spaţiu apelul: „Ahahrum, Ahahrum, Ahahrum!” Toate spiritele de sub ordinele mele, oriunde s-ar afla în spaţiu, auzind acest semnal îl trimit mai departe în sus şi ajunge la mine. Eu de îndată dau semnalul că vin, şi mă arunc spre suprafaţa pământului, ajungând jos ca fulgerul.

Aşa se comunică în spaţiu: din fiu în tată, şi acesta - ca fiu - la un alt tată, mai mare decât el. Mereu de la inferior la superior. Ordinele date de sfintele duhuri angelice se răspândesc către suprafaţa pământului, tot pe această scară, de astă dată pe cale descendentă, din tată în fiu, şi din fiul care e tată pentru un altul de sub el, şi aşa mai departe, în jos.

Am spus că noi nu putem ajunge până la marginea externă a zonei angelice, dar chiar dacă am ajunge, ajutaţi de un înger, tot n-am putea ieşi din ea, pentru că avem pe noi învelitoarea fluidică a Pământului - haina planetară. Pentru că nu putem ajunge până la marginea atmosferei eterice a Pământului, şi nici nu putem ieşi din ea, ne rugăm de câte un înger solar să ne vorbească despre învelişurile fluidice sau atmosfera Soarelui nostru. Iată ce ne spune Lumina luminată de Dumnezeu: „Fraţilor, asemenea Pământului vostru, Soarele are trei învelişuri eterice, trei câmpuri de activitate, de influenţă magnetică. Dar pe când numărătoarea la Pământ se face de la periferie spre suprafaţa pământului, la Soare numărătoarea se face de la globul solar către periferie”.

Prin urmare, zona a I-a solară este în jurul soarelui şi se întinde până aproape de prima sa planetă. Zona a II-a este la mijloc şi se întinde până dincolo de ultima sa planetă, necunoscută de voi. În fine, zona a III-a este la periferia atmosferei solare şi se întinde dincolo de zona a II-a.

În zona a I-a trăiesc şi evoluează spiritele solare sau îngerii solari. În zona a II-a se află toţi copiii soarelui, planetele născute din el. În zona a III-a, exterioară, nu se află nici o planetă şi nici un locuitor stabil, în afară de călătorii veniţi în sistemul nostru, ori cetele de duhuri ce pleacă din sistemul nostru solar, spre alte sisteme. Zona a III-a este mai mult o barieră, o zonă despărţitoare între fluidele solare din zona a II-a, în care înoată planetele soarelui, şi fluidul universic, în care înoată miliarde de sori.

Locuinţa permanentă a îngerilor solari fiind zona a I-a, veţi zice: „Fiind prea aproape de soare, nu e prea cald acolo?” Nu uitaţi că duhul nu se impresionează nici de cald, nici de frig, el poate sta în focul cel mai viu fără să sufere, deoarece haina sa fluidică nu suferă nici o modificare. Tatăl Creator, a creat duhurile ca ele să poată trăi la orice temperatură, de la cea mai scăzută până la cea mai ridicată. Un mic exemplu este peştele vostru, care având sânge rece, poate trăi, fără să sufere, în mările cele mai calde, şi în apele cele mai reci, bineînţeles ferindu-se de a fi prins la supiafaţa oceanului de masa de apă ce se solidifică.

Există planete unde domneşte un frig cumplit, cu toate acestea, oamenii de pe ele nu suferă, deoarece Constructorii trupului lor au făcut în aşa fel ca ei să aibă sângele foarte fierbinte, aproape egal cu apa voastră clocotită. Arderile din trupul lor sunt atât de intense, încât le oferă posibilitatea să vieţuiască în aceste regiuni deosebit de reci. Dacă ar fi posibilă aducerea acestor oameni pe pământul vostru, ei ar înlocui sobele pe timpul iernii, iar dacă ar fi aduşi vara, ar muri opăriţi de propriul lor sânge, care s-ar evapora, fierbând în trupul lor.

Unicul Suveran al lumilor a dat ştiinţă şi putere Constructorilor Săi de trupuri umane, să facă oameni trupeşti potriviţi tuturor condiţiilor de pe diferitele globuri planetare, risipite în cosmos. Când un duh a terminat şcoala acestei planete, anumiţi îngeri planetari îl vor dezbrăca de haina planetară, reapărând la suprafaţă haina solară, posedată de când a venit în acest sistem solar. O data despovărat de învelişul planetar, duhul va pleca în grup cu partidul său, călăuziţi de anumiţi îngeri până în zona a I-a a Soarelui nostru. După o şedere oarecare ei vor pleca ori spre o altă planetă a acestui sistem, ori către un alt sistem solar. În acest scop, anumite entităţi solare sunt desemnate sa conducă această caravană cerească cu superiorul ei până la locul indicat.

Dincolo de atmosfera solară, prin spaţiile intersiderale ale universului, nu se întâlneşte nici un duh.O pustietate grozavă domneşte între atmosferele fluidice ale stelelor. Numai cine a avut ocazia să călătorească prin aceste regiuni intersiderale va avea o idee generală de mulţimea stelelor şi de puterea necuprinsă a Celui ce a creat şi conduce totul.

Ajunşi la periferia atmosferei Soarelui, îngerii solari părăsesc acest mare grup, fiind luat în primire de alte entităţi, care au fost anunţate şi aşteaptă să îl conducă la locul destinat. Pentru că spaţiile interstelare sunt cutreierate de puternici curenţi electrici, întreaga grupare este înconjurată cu o reţea deasă de fire eterice, în aşa fel încât împreună să formeze un bloc, un roi de duhuri. A închei această expunere amintindu-vă: universul nostru este plin cu un fluid numit universic. În el înoată astrele, înconjurate fiecare de fluidul lor solar, în fine, în el înoată planetele lor, înconjurate de fluidul lor planetar.

Atractivul şi electrivul - magnetismul şi electricitatea

Din materie a fost creat totul în univers. Pretutindeni există materie vie, supusă legii evoluţiei, asemenea spiritului. Din Sfera divină, din Mamarul Sferei-Laborator, pleacă mereu un curent de materie eterică primară - numărul unu, care circulând prin universuri, milioane de ani, şi trecând prin diferite stări, tinde mereu să se concentreze, devenind în cele din urmă materie solidă.

Noi susţinem existenţa unei materii eterate într-o infinitate de categorii. Pentru voi, în stadiul actual al cunoştinţelor voastre umane, afirmaţia noastră este o ipoteză. Voi credeţi că din nimic s-a făcut tot ce există în jurul vostru. Noi ştim că totul, în orice grad de involuţie sau evoluţie s-ar afla, a provenit dintr-o singură materie, numită eter primordial.

Majoritatea dintre voi neagă existenţa eterului, iar o mică parte o bănuieşte, deoarece nu-l vedeţi şi nu-l simţiţi. Noi îl vedem şi simţim, pentru că trăim în el.

Să presupunem că materia are ochi să vadă şi gură să grăiască. În acest caz, nevăzând materia lichidă, mai subtilă, solidul v-ar spune că nu există decât materie solidă. Lichidul ar percepe materia solidă şi lichidă, în schimb nu ar avea nici o noţiune despre existenţa gazului. La rândul său, materia gazoasă ar percepe materia solidă, lichidă şi gazoasă dar nu ar bănui că există şi o materie eterică. Aşadar nu e de mirare că nu aveţi nici un indiciu de existenţa eterului.

Orice materie din cosmos, oricare ar fi fineţea ei, este tot materie, şi anume materie fizică. În Sfânta Evanghelie se zice: „Duhul este asemenea vântului care nu ştie de unde vine şi unde se duce”. Fraţilor, vedeţi voi vântul? Nu. Dar îl simţiţi, desigur. Voi nu cunoaşteţi rostul acestor comunicări ale mele. Deocamdată ele trebuie scrise, căci va veni vremea când vor fi utile unora. Comunicări de acest gen s-au primit şi în alte timpuri. Ele au fost scrise pentru anumite persoane? Nu. Şi totuşi, ce n-ar da unii să le mai aibă! Tot aşa va fi şi cu aceste cugetări ale mele. Peste ani, când vei părăsi trupul tău pieritor şi vei veni sus, la noi, te vei minuna tu însuţi de rodul lor. Ce frământări sufleteşti vor produce! Fiind la noi, îţi vei aminti cum, zi de zi, adunai ca o albină comunicările mele şi ale altora. Arunci te vei sili să insufli plăcere şi convingere celor ce vor citi agoniseala ta.

În alte timpuri, şi eu adunam cunoştinţele fraţilor mei spaţiali, şi venind sus, m-am bucurat de răspândirea lor printre semenii mei trupeşti. Adevărul răspândit atunci era prea puţin faţă de cât primeşti tu acum. Alte timpuri erau atunci, altele sunt acum. Pe atunci instrumentele noastre erau rare şi lumea era mai ignorantă. Azi mediumii sunt mai numeroşi şi lumea are un câmp de cunoştinţe mai întins. Voi deja cunoaşteţi undele şi posedaţi mijloacele de a le utiliza. Aveţi mediumi auditivi ai gândurilor noastre, foarte rari în timpurile antice.

Terminându-mi introducerea, încep tratarea subiectului rezervat pentru azi. Spuneam că materia aflată în cuprinsul cosmosului sau a uriaşei sfere ce cuprinde tot ce a creat Creatorul, are o infinitate de stări de concentrare, şi prin urmare - de vibrație. Voi sunteți considerați prin trupul vostru ca fiind cvasi-solizi, motiv pentru care organele voastre de simț nu pot înregistra prezența materiilor eterice.

Pentru a evidenția acest lucru să luăm un biet om din adâncul pădurilor tropicale. Omul acesta s-a pomenit într-o regiune caldă, unde nimeni nu a văzut vreodată gheață, apă în stare solidă. Să zicem că ai făcut o călătorie prin acele regiuni şi ai luat legătura cu un băştinaş, şi din una în alta, a venit vorba de frig şi gheață. La descrierile tale referitoare la gheață, băştinaşul te va întreba: „Dar ce e aceea gheață, căci în limba noastră nu există aşa ceva?" Tu cauți să-i explici, dar vorbele tale nu-l pot lămuri, deoarece ființa lui nu a văzut niciodată apă solidă. A văzut-o lichidă şi în stare de vapori, dar solidă - niciodată. El ştie că dacă va pune mâna în apă fiartă se va opări, dar că exista apă solidă ca o piatră nu poate înțelege deloc.

În general, voi sunteți față de noi în situația băştinaşului. Vă vorbim de eter solid, lichid şi gazos, şi ridicați din umeri, căci aşa ceva nu ați văzut sau simțit. Vă dăm dreptate, deoarece trupul vostru nu are, în stadiul actual de evoluție, nici un organ de simț în funcțiune cu care să aflați de existența acestor eteruri, în mijlocul cărora vă mişcați şi trăiți. Aveți organe eterice pentru înregistrarea lor, dar ele nu sunt chemate încă la viață, pentru că nu a sosit timpul, majoritatea dintre voi neavând evoluția necesară.

Printr-o viață sfințită, sau chiar sfântă, unii oameni trupeşti au redeşteptat, au pus în funcțiune mai devreme aceste organe decât restul omenirii. Aceştia ne văd, aud şi simt; văd curenții eterici alergând prin spații şi au noțiunea concretă a existenței materiei eterice.

Deocamdată nu pot decât să vă vorbesc, după cum tu ai fi vorbit băştinaşului despre gheață Materia globului terestru pe care trăiți se află sub patru stări: solidă, lichidă, gazoasă şi eterică iar nu trei, după cum afirmă ştiința voastră oficială. În jurul acestui glob terestru, am spus că există o atmosferă eterică formată din trei categorii principale de eter. Dar în afară de aceste materii, proprii pământului, el mai conține impregnat fluide solare, universice, cosmice şi chiar materia primă, din care Centrul-Laborator creează totul. Repet, toate felurile de materii din care sunt făcuți sorii, planetele şi sateliții lor, precum şi oceanele de fluide în sânul cărora se mişcă aceste corpuri cereşti, sunt formate din una şi aceeaşi materie primă: materia eterică numărul unu.

In gama nesfârşită de fluide risipite în cosmos, există două fluide speciale care determină sau dau naştere la două fenomene: magnetismul şi electricitatea. Prin urmare, Pământul, cu toate ființele şi duhurile, are în sânul său fluide magnetice şi electrice.

Tot ce e solid pe pământ este impregnat cu un fluid propriu, cu densitatea cea mai mare dm miile de feluri de fluide. Lichidele au fluidul lor ceva mai rar, iar gazele sunt veşnic însoțite de fluidul lor corespunzător, mai rar şi diafan față de celelalte două precedente. Dar în afară de materia numită pe nedrept de ştiința oficială moartă sau anorganică, mai există plantele, animalele şi oamenii. Ei bine, şi aceste ființe au fiecare fluidul lor special, din ce în ce mai fin. Prin urmare, există fluide minerale, vegetale, animale şi umane.

Repet, ca să nu se facă vreo confuzie. În jurul pământului există atmosfera fluidică a acestei planete, haina sa formată dintr-un eter din ce în ce mai rar, mai fin, pe măsură ce te îndepărtezi de pământ pe una din razele sale. Într-o comunicare precedentă am despărțit această haină fluidică în trei zone mari, unde îşi duc viața cele trei categorii de duhuri umane: roşii, albastre şi albe. În realitate atmosfera fluidică se divide în trei zone, zonele se divid în trei sfere, sferele - în trei inele, inelele - în trei spații. Prin urmare, avem 27 de spații roşii, 27 de spații albastre şi 27 de spații albe, în total 81 de trepte, cu 81 de densități ale aceluiaşi fluid al acestei planete. Voi, oamenii, trăiți în atmosfera aeriană de la suprafața pământului, dar în acelaşi timp respirați şi vă mişcați în fluidul roşu, cel mai dens al învelişului său fluidic.

Cele trei categorii principale de fluide ce învelesc globul pământesc au o oarecare stabilitate, şi nu se amestecă între ele, ci se întrepătrund. Fluidul zonei albe pătrunde prin zona albastră şi roşie, până în centrul pământului. Fluidul zonei a II-a, albastră, pătrunde şi el zona roşie de la suprafața

pământului şi globul până în centrul său. Prin urmare, aceste trei feluri de fluide nu se combină între ele, ci se întrepătrund unele pe altele, de sus în ios.

Din aceste fluide a derivat materia cunoscută de voi, aflată în stare solidă, lichidă şi gazoasă. Aşadar un fluid stă la baza solidelor, altul constituie temelia lichidelor, şi dintr-un alt fluid s-au făcut gazele. Numai în cazuri rare, când intervin mari forțe duhuale sau forțe electro-magnetice, fluidele se pot transforma sau combina. Fenomenul se petrece întocmai ca şi jos la voi, când solidul -.fiind supus forței numită căldură - se lichefiază.

Spuneam că în afară de aceste trei fluide planetare, există printre ele impregnate şi fluide magnetice şi mai ales electrice. Din această cauză pătura de jos, de la suprafața pământului, formată din fluid roşu, se comportă ca fiind negativ electrică. Pătura fluidică albă, cea superioară, este pozitiv electrică. Pătura fluidică albastră, de la mijloc este neutră. Din punct de vedere magnetic, situația este inversă. Zona a III-a, roşie este pozitiv atractivă sau magnetică; zona a I-a, albă este negativ atractivă, iar zona a II-a, albastră este indiferentă, fiind o zonă asupra căreia se lucrează cu mari sforțări, şi se influențează cu mare greutate. În rezumat: jos e negativ electric şi pozitiv magnetic, sus e pozitiv electric şi negativ magnetic, iar la mijloc - neutru sau indiferent.

Țin să-ți atrag atenția că această electricitate este diferită de cea cunoscută şi întrebuințată de voi pe pământ. Electricitatea voastră e forma cea mai grosolană a electricității universale. '

Cele două fluide diferite - electric şi magnetic, sau, cu termeni mai potriviți, electriv şi atractiv - sunt două forțe-instrumente ale Divinității, cu care conduce şi stăpâneşte totul în cosmos. Fluidul atractiv corespunde sentimentului puterii sau activității voastre. Tatăl creator trimite în lume, secundă de secundă, Iubirea care leagă totul, unul de altul, fie mare, fie mic. Iar grație instrumentului său, electricitatea, sau puterea electrivului, pune totul în mişcare. Nimic şi nimeni nu se poate opri din lucru, deoarece e mânat mai departe de forța activității sau electrivă.

Cei doi curenți fluidici pleacă din Sfera centrală, înconjoară universul, apoi se întorc la Sfera centrală. Cu ajutorul fluidului atractiv, Divinitatea fixează în universuri fiecare astru, la locul său destinat, iar cu ajutorul electrivului, poartă aceste astre pe drumurile voite de Ea.

Grație electrivului, circulăm prin spațiu şi putem face diferite combinări de fluide, dând naştere la o infinitate de corpuri fluidice necesare nouă şi vieții de pretutindeni.

Aceşti doi curenți vin de la Tatăl ca două fâşii paralele şi în anumite locuri, Tatăl le întretaie, le înnoadă unul cu altul, în vederea producerii unor efecte.

Am spus că aceşti doi curenți vin de la Centrul creator, ocolesc lumile şi se întorc la Centru, pentru a fi regenerați. Ei pornesc din zona a XII-a, periferică, a Mamarului, şi tot acolo se întorc. O dată cu plecarea lor, pornesc şi creațiile. Cei doi curenți, electriv şi atractiv, sunt. cărăuşii care duc şi readuc lumile înapoi. Fiecare din aceşti doi curenți fluidici sunt compuşi din particule vii, ființe vii, de natură diferită. Unul leagă părțile, le atrage, iar celălalt e forța-voință. Unul e Iubirea universală, celălalt Voința universală.

Prin Iubire şi Voință, Creatorul a făcut tot ce vedem şi nu vedem. Chiar şi ideile omului au în jurul lor aceste două materii.

Cu altă ocazie, am arătat că noi, ca şi voi, emitem idei. Ele sunt materiale şi au o formă anumită, circulând prin văzduh, grație faptului că o dată ce le-am expulzat, le-am îmbrăcat cu fluid electriv şi atractiv. Din acest moment, ideea se va comporta ca o ființă, ca un duh, circulând prin spații. Ideile sunt creațiile noastre, copiii noştri; de aici şi responsabilitatea noastră, în funcție de natura şi destinația ce le vom da. Prin urmare, ideea are un miez - spiritul ei, îmbrăcat cu o haină formată din fluid atractiv şi electriv.

Duhurile care ne ducem existența pe acest pământ sau în jurul său, avem şi noi în corpul nostru cele două feluri de fluide - atractiv şi electriv. Grație lor ne punem în armonie cu atractivul şi electrivul universal, şi în acelaşi timp cu atractivul şi electrivul Soarelui nostru şi al planetei unde ne facem şcoala. Grație electrivului cu care suntem încărcați, putem circula înjurai acestei planete sau coborî la suprafața pământului. Țin să-ți fac cunoscut că zona a Ii-a, mijlocie, cea indiferentă sau neutră, constituie, tocmai prin natura sa, o pavăză pământului. De aceea străbatem foarte greu prin ea. Grație ei, voi nu sunteți aruncați în spațiu şi nici nu sunteți arşi de combinările electrice produse între electricitatea universală şi cea planetară.

Noi, duhurile zonei albe, străbatem cu mare neplăcere abisurile fluidice pentru a veni jos la voi; o facem cu greu deoarece suntem prea uşori. Din această cauză trebuie să ne îngreunăm, absorbind în noi, fulgerător, toată gama celor 81 de categorii de fluide. Trebuie să avem în noi fluid din zona a II-a, dacă vrem să stăm sau să circulăm în această zonă. Trebuie să mai adăugăm şi fluidele zonei a III-a, de la suprafața pământului, cum am făcut acum, când am venit să-ți dictez această prelegere. Prin voința mea, absorb aceste fluide, şi tot prin voința mea, le elimin din corpul meu. Ele au fost atrase, dar nu s-au combinat cu nimic din corpul meu.

Cu această ocazie sunt nevoit să-ți destăinui şi o altă taină. Când lucrați ceva, vă serviți de mână. Noi, duhurile superioare, suntem sferice. Dar când doresc să vin la tine, emit o prelungire, ca şi cum ar fi o mână, o palmă şi apuc cu ea, prin puterea gândului şi a voinței mele o cantitate de fluid din zona a II-a şi a III-a din atmosfera fluidică terestră. Această anexă poate fi temporară sau permanentă, pentru că mereu suntem pe dramurile activității noastre.

Duhurile din zona a I-a, avem o formă sferică, dar cu un mic apendice în partea inferioară. Suntem ca un cap de-al vostru cu puțin gât. La duhurile din zona a II-a, această proeminență este foarte dezvoltată, având aspectul unui bust de-al vostru. În fine, duhurile din zona a III-a, au pe acest bust, lateral, patra apendice, corespunzătoare membrelor voastre. Aceste duhuri schițează forma umană, având o-sferă corespunzătoare capului, o a doua sferă, ceva mai mare, corespunde trunchiului şi în fine, două apendice fluidice superioare corespunzătoare mâinilor şi două inferioare, corespunzătoare picioarelor voastre.

Numai noi, cei din zona a I-a putem îmbrăca şi dezbrăca alte fluide; Cei din zona a III-a sau a II-a nu pot veni la noi decât sub conducerea noastră, ei neştiind să dezbrace fluidele zonei lor. Numai evoluția îți permite să faci anumite operații. Cei din zona a II-a nu pot urca în zona a II-a, iar cei din zona a II-a nu pot veni la noi, în zona a I-a. Această lege este valabilă şi pentru noi: nu putem urca în zona angelică şi deci dezbrăca complet fluidul zonei noastre, fără intervenția unei forțe angelice. Precum râma nu poate trăi la suprafața solului, peştele în afara apei şi omul dincolo de pătura de aer, duhurile pământului nu se pot înălța peste zona unde evoluția i-a fixat să trăiască.

Am arătat că fluidul zonei albe străbate fluidul zonei albastre şi roşii. Prin urmare, aici, printre oameni, se află în cea mai mare cantitate fluidul roşu al zonei a III-a, o cantitate mal mică din fluidul albastru al zonei a II-a şi foarte puțin fluid alb din zona a I-a. Uneori se întâmplă ca fluidul din zona a II-a să se afle în cantitate prea mare în zona de jos, a III-a. Atunci, cei doi curenți fluidici - atractiv şi electriv - venind către suprafața pământului, provoacă perturbări atmosferice manifestate prin fulgere şi descărcări electrice, în urma cărora fluidul de aici, de jos, se eliberează de fluidul albastru, de mai sus. Calmul şi armonia există numai când se păstrează raportul dintre cele trei eteruri ale atmosferei fluidice ale Pământului.

Venind de la Centru, fiecare curent aduce ceva şi la întoarcere spre Centrul creator ia ceva. De asemenea, din sânul pământului pornesc, ca dintr-un acumulator, doi curenți: atractiv şi electriv. Ei se combină cu cei doi curenți - atractiv şi electriv - sosiți din spațiile siderale ale universului nostru. În acelaşi timp Pământul aspiră, asemenea unei pompe, anumite cantități de fluide sosite din spațiu. El deci emite şi absoarbe. Asemenea Soarelui, universurilor şi a Sferei divine, Pământul execută şi el o uşoară dilatare şi contractare, o inspirație şi expirație.

Dacă Pământul n-ar avea puterea sa de atracție şi reținere, ar fi răpit, fiind atras de Sfera divină, în general, cu cât o materie se apropie de starea solidă, cu atât forța sa atractivă este din ce în ce mai mare. Aşadar cu greu se poate răpi sau defluidiza de aici, de pe pământ, o piatră, un lichid sau un gaz, dar se poate fura uşor fluidul alb al zonei noastre, cel mai uşor dintre toate materiile Pământului. Noroc că fluidul alb este infiltrat în zona a II-a şi a III-a, precum şi în adâncul globului nostru, ținându-se de pământ asemenea unui copac prin rădăcinile sale.

Aici, la suprafața pământului, se produc cele mai multe combinări de fluide. Pe măsură ce ne ridicăm, constatăm că ele sunt mai puține, mai rare. Din cauza acestor frământări, combinări şi desfaceri de fluide, staționarea noastră la suprafața pământului, este deosebit de neplăcută. Dacă nu mi-aş concentra atenția şi voința, curenții violenți din această zonă m-ar arunca şi răsturna, dezbrăcându-mă de fluidele îmbrăcate pentru a putea coborî. Astfel dezbrăcat a-şi fi atras ca fulgerul de atractivul zonei mele albe de sus.

Terminându-mi subiectul propus pentru azi, îmi dezbrac chiar acum, în această cameră, fluidul zonei a III-a şi a II-a, şi în câteva secunde voi fi sus, acasă la mine. Cu ce uşurinţă mă ridic în nivelul meu şi cu câtă greutate şi silă îmbrac peste mine fluide grosolane, avute în alte multe mii de secole, ca vehicole fluidice în jurul scânteii divine!

Din cauza nenumăraţilor curenţi şi perturbări electro-magnetice ale Pământului şi ale fluidelor din zona a III-a şi a II-a, duhurile inferioare, când vor să se ducă de aici, de exemplu la Paris, preferă întâi să urce la marginea zonei lor, apoi să meargă paralel cu suprafaţa pământului, şi să coboare numai când au ajuns deasupra Parisului.

Având o construcţie masivă, greoaie, trupul vostru nu simte variaţiile şi mişcările eterului, paşii voştri fiind stabili şi siguri. Noi, fiinţe uşoare şi diafane, suntem mânate de colo-colo, ca o barcă pe valurile oceanului. Noroc că divinul Creator ne-a dat puterea voinţei de a învinge aceste forţe, ce frământă oceanul eteric al universului.

Duhul cu cele şapte învelişuri

Materiile din care sunt alcătuite planetele, stelele - întregul cosmos, şi corpurile duhurilor umane, angelice, a marilor Guvernatori solari, precum şi a celor din Centrul creator, constituie un mare mister, în care nu orice duh e capabil să pătrundă.

În incomensurabila sferă a creaţiilor, distingem două feluri de materii:

1. materia transformabilă;
2. materia netransformabilă.

Pe când materia transformabilă intră în sfera simţurilor şi a posibilităţilor noastre de cercetare, asupra materiei netransformabile suntem neputincioase, şi deci nu cunoaştem compoziţia ei.

Materia transformabilă constituie cosmosul, de la materia eterică cea mai fină şi invizibilă, până la materia cea mai concentrată, tangibilă şi analizabilă chiar de omul trupesc. Toate au pornit din Sfera creatoare, din partea sa externă, numită convenţional Mamă sau Mamar.

La rândul ei, materia transformabilă este de două feluri: simplă şi compusă.

Materia simplă este formată dintr-o singură substanţă, dar se prezintă sub diferite grade de condensare. Materia compusă a provenit din combinarea a două, trei sau mai multe feluri de materii simple, pentru a forma o infinitate de materii eterice compuse.

Noi cunoaştem multe combinări de eteruri, dar mai avem de cunoscut foarte multe. Toate au fost pregătite în Laboratorul-Mamar.

Sfera divină este alcătuită din două părţi importante: una centrală, numită Centrul gânditor, şi alta periferică, numită Centrul creator. Despre Centrul gânditor nimeni nu ştie nimic, deoarece nimeni nu a pătruns în El, să vadă cum este şi ce se petrece în sânul Său. Nici chiar marile şi strălucitele Auxiliare ale Tatălui ceresc nu ştiu cum este, din ce este făcut acest Centru gânditor. Emit şi Ele ca şi noi, duhuri umane, ipoteze asupra constituţiei acestui Centru.

Din zona internă a Mamarului, Fiii de Dumnezeu văd Globul-Respirator, dar nu ştiu nimic despre cum e înăuntrul Său, pentru că nu pot intra în El, ba chiar nici nu se pot apropia, fiind separaţi printr-un spaţiu umplut cu o materie ce respinge orice încercare de apropiere de Sfera-Respirator. O văd cu toţii, dar nu pot privi mult la ea, pentru că din sânul Ei emană o energie care îi hipnotizează. Aşadar, nici prin observare nu pot deduce nimic din conţinutul Sferei-Respirator. Cu această ocazie am să-ţi încredinţez încă o taină. Unii dintre voi puteţi adormi pe un altul, dar să ştiţi că şi noi, duhurile, putem hipnotiza un duh inferior nouă. Divinul Tată central emite din sânul Său o forţă atât de puternică, încât pe orice duh, fie el chiar Fiu de Dumnezeu, îl adoarme, îl hipnotizează, îl copleşeşte, iar la deşteptare acesta nu-şi va aminti nimic. Iată de ce divina Sferă-Respirator nu se poate studia din punctul de vedere al compoziţiei sale.

Capul Sferei centrale, sau Gânditorul, emite periodic din sânul Său particule microscopice numite idei, proiectate în Respirator, unde sunt învelite cu o peliculă din substanţa acestei Sfere - care este o materie netransformabilă. Pe când în Gânditor ideile nu aveau nici o formă regulată, în Respirator dobândesc o formă perfect sferică. Acestei idei sferice să-i dăm numele deformă-logos sau forlogos.

Materia Respiratorului, ca şi cea a Capului, nu se consumă niciodată, pentru că Sfera divină absoarbe mereu din Infinit materie nouă, care prin Mamar şi Respirator ajunge în Capul central, în momentul contractării Sale, Sfera-Respirator aruncă din sânul Său, în Mamar, forlogosurile create. Sosite în prima zonă internă a Mamarului, marile Lumini divine de acolo, Fii de Dumnezeu, le prind şi le introduc în corpul lor perispiritual. Avându-le în interior, le simt, le analizează şi le află destinul, după care le scot afară şi le îmbracă cu o cantitate din materia zonei lor, ca şi cum le-ar înveli cu un voal, materia zonei lor fiind semitransformabilă. Aşadar forlogosul a primit o a doua învelitoare, de această dată semitransformabilă.

După ce i-au vorbit de Tatăl, de iubirea, înțelepciunea şi puterea Sa de necuprins, forlogosul este trimis în zona a Il-a mamară, a Sfintelor Duhuri divine. Aici se petrece acelaşi proces, şi la urmă forlogosul este învelit cu un al doilea voal semitransfofmabil. După ce i s-a vorbit de legi şi creații şi i s-a dezvoltat o puternică memorie, îl trimit în zonele următoare ale Mamarului.

Până aici, forlogosul, cuvântul sau ideea divină emisă de Cap, a fost învelită în trei tunici: o peliculă de materie netransformabilă, a Respiratorului, şi două pelicule de materie semitransformabilă, din zona a I-a şi a II-a a Mamarului, constituind, în ansamblu, o unitate spirituală numită duh, spirit sau entitate spirituală.

Spiritul a stat mult timp în zonele Sfintelor Duhuri divine şi după ce a primit toate cunoştințele necesare, este trimis în celelalte zone mamare, formate din materie transformabilă.

Să presupunem că din Sfera divină ar coborî aici un Fiu de Dumnezeu. Dacă această Forță colosală luând un duh de aici, şi prin înalta Sa ştiință ar începe să-l dezbrace pe rând de hainele sale fluidice, am vedea cum ridicându-i învelişul planetar, va apare la exterior învelişul solar, ridicându-l şi pe acesta, va apare învelişul universic, dezbrăcând şi acest înveliş, va apare învelişul cosmic şi, în fine, învelişurile mamare. Când duhului i-a fost ridicată şi cea din urmă haină mamară, apare deodată un mic glob de foc, ce aruncă o lumină orbitoare, la care dacă am privi mai lung, am adormi cu toții. Să presupunem acum că Fiul de Dumnezeu i-ar da drumul din captivitatea Sa, imediat am vedea că această sferă strălucitoare ar porni cu o viteză fantastică, străbătând universul, cosmosul, Sfera divină, şi ar intra din nou în Cap sau Sfera gânditoare, unde se va alătura miliardelor de particule ce formează Centrul suprem.

Logos-ul a fost creat în Centrul misterios şi inabordabil, adică s-a întrupat de la Tatăl şi din Mamar, Mama sa fecioară, s-a făcut duh. Religia creştină este o religie ezoterică prin natura ei. Trebuie să aprofundați cele scrise în cărțile ei sacre, şi nu să înlocuiți o concepție fiziologică, normală, prin care s-a creat trupul Celui ce s-a făcut om şi s-a numit Isus Christos, cu concepția creării duhului în Sfera divină.

În lumea noastră nimeni nu poate concepe ideea că Divinul Solar a încălcat legile firii stabilite de Tatăl, pentru toți şi din veşnicie. El s-a născut precum se nasc toți oamenii. Cele spuse în cărțile voastre sfinte sunt expunerea celor petrecute în Sfera divină, transpuse pe notele lumii voastre terestre.

Orbitoarea scânteie divină, corp din Corpul Tatălui, formată din materie netransformabilă, a fost acoperită cu materiile transformabile ale Sferei creatoare: 1. haina tatară; 2. haina fiulară; 3. haina duhuală; 4. haina cosmică; 5. haina universică; 6. haina solară; 7. haina planetară1.

Sumar, forlogosul a fost îmbrăcat cu şapte tunici, pentru a se forma omul duh. Am zis sumar, căci în realitate ele sunt nouă, după cum vom vedea cu altă ocazie.

Există specializare şi în Cer

Fiecare duh râvneşte să cunoască din toate ramurile cugetării omeneşti, dar îi place să se dedice în urmărirea şi adâncirea unui anumit domeniu. Prin urmare, există specializare şi la noi.

Să nu crezi că specializându-se într-o anumită direcție, marile duhuri rămân neştiutoare în alte domenii. Ca exemplu l-ați avut chiar pe Divinul nostru Solar. Ce inteligență! Ce cunoştințe! Ce putere! Prin ordinul Său,'duhurile atomilor aerului se supuneau şi furtuna înceta. Prin ştiința Sa înaltă, inimaginabilă vouă, El lucra asupra apei şi o transforma în vin. Prin gândirea şi voința Sa, crea pâini din eterul spațiilor şi umplea sute de coşuri, hrănind mii de oameni şi rămâneau câteva coşuri cu firimituri. Pe toate le-a făcut cu puterea Sa divină, cu puterea Sa creatoare. Cu imensa Lui

putere, Domnul nostru Isus Christos comanda materiei şi duhurilor. Din ordinul Său suprem, de neînvins, comanda duhurilor umane să se întoarcă în trupurile lor părăsite, pentru a le reda viaţa. Astfel a înviat pe cei morţi. Cazurile de învieri au fost cu mult mai numeroase decât cele pomenite în Sfânta Scriptură. Pentru El nu exista nici un secret, citind gândul omului ca într-o carte. Ştiu că vă este greu să înţelegeţi asemenea fenomene şi în sufletul celor mulţi relatările din Sfânta Scriptură par simple poveşti. Dar noi, care vrem să vă ridicăm, să vă luminăm, nu avem nici un interes să vă minţim.

Pe Tatăl central nu L-a văzut nimeni. Pe Fiul L-a văzut toată suflarea de duhuri a Pământului în două ipostaze: ca Om trupesc şi ca Duh. Pe Sfintele Duhuri le vedem mereu cei ajunşi la gradul de a sta în faţa lor. Ele sunt aici, lângă noi, şi au scaunul lor de judecată şi învăţătură pe Lună. Noi ne plecăm şi' le executăm ordinele, căci ştim vechimea, înţelepciunea şi puterea lor. Smeriţi ne adresăm şi ascultăm ordinele Fiului, căci cunoaştem Gloria Sa divină. Dar nu ne închinăm nici Sfintelor Duhuri, nici Solarului nostru, ci numai Unicului Tată, ce domină peste toată creaţia Sa.

Dragul meu frate, să mă ierţi dacă prin vorbele mele zdruncin oarecum părerile tale. Asemenea adevăruri nu se pot spune celor plini de prejudecăţi, pentru că prejudecăţile îi limitează şi îi ţin pe oameni scufundaţi în întuneric.

Cu câteva sute de ani în urmă, omul se ruga şi făcea mătănii crezând că fulgerul şi tunetul exprimă mânia lui Dumnezeu. În zadar i s-ar fi spus să nu se mai roage pentru că sunt simple fenomene ale cerului, a trebuit să vină ştiinţa de azi, cu demonstraţiile ei, ca omul să fie pus pe calea adevărului. Nici un duh din lumea Cerului n-ar cădea în naivitatea omului simplu de jos, de a se ruga Divinităţii să-l apere de fulgere şi tunete, ci va căuta să evite zona electrică pentru a nu se vedea dezbrăcat de haina sa planetară.

Entitatea spirituală, spiritul sau duhul uman format din scânteia divină înconjurată de şapte învelişuri fluidice.

Multe păreri greşite, ale oamenilor neştiutori, vor fi înlăturate de ştiinţa umană de mâine. Tot graţie ştiinţei, lumea va înţelege şi cunoaşte eterul, undele, sufletul şi spiritul, dorind să intre în legătură cu noi. Omul de ştiinţă va fi un Sfânt Ioan, antemergătorul, pregătind calea noastră, a oamenilor spaţiali, care vom lumina şi laicul, şi preotul religiei viitoare.

Bietul vostru preot învaţă în seminar despre atâtea fenomene psihice, biologice, fizice şi chimice, descrise în Sfânta Evanghelie. I s-a explicat cum s-au făcut acele „minuni”? Nu, deoarece nici profesorii săi nu cunosc Adevărul. Va veni omul de ştiinţă, un mare spirit din ceata preoţilor şi arhiereilor cereşti, care fiind întrupat, le va da toate explicaţiile, cunoştinţele primite de la noi, cerienii, şi comunicate lor ca oameni, cu învoirea Sfântului Duh şi a Divinului nostru Solar.

Nu acuz pe nimeni, dar pot spune că de-a lungul veacurilor s-a strecurat şi neghină printre slujitorii bisericii. Prin viaţa şi faptele lor, aceştia au pierdut legătura cu Cerul şi neavând lumina de sus, au scris, înlocuit sau introdus idei inexistente în textul original al sfinţilor apostoli evanghelişti. Astfel au plăsmuit falsul referitor la învierea morţilor în trupurile lor. În care? căci duhul uman a îmbrăcat mii de trupuri, făcute praf şi ţărână. Astfel au introdus ideea învierii şi înălţării Domnului la Cer, cu trupul Său. Pentru ce? Ce să facă cu un trup în Cerurile Lui? Şi astfel s-au născut foarte multe erori, aflate azi în evidentă contradicţie cu datele ştiinţifice umane.

Noi citim limpede, în inimile multora, îndoială în fenomenele scrise în Sfânta Evanghelie. Mulţi, care n-ar mai trebui să întineze cu mâinile lor sfânta Carte, îşi zic în sinea lor: „Toate cele scrise aici sunt bune numai pentru popor, pentru inculţii noştri. Să mulţumim domnului - dacă o mai fi şi el pe undeva - că mai sunt unii care să ne ceară să le citim cele ce noi, ca înţelepţi, ştim că nu au fost”. Vai de sufletul lor! Pentru ce au mai îmbrăcat sutana, dacă sufletul lor n-a simţit chemarea cea sfântă? Insă Adevărul este ca untdelemnul; de îl torni în apă, în oţet sau în spirt, el iese la suprafaţă.

Adevărul Cerurilor noastre conduce lumile. Cu voia Tatălui ceresc, a Fiului şi a Sfântului Duh s-au întemeiat diferitele religii pe acest pământ. În templul brahmanului, al budhistului, al evreului, ca şi în giamia musulmană, se află adevărurile cereşti, mai mult sau mai puţin dezvăluite. Toate s-au făcut cu voia Solarului nostru şi tot El a permis, prin apostolii Săi, răspândirea religiei creştine. Noi, reprezentanţii Tatălui central, propovăduim religia care domneşte în univers, una şi aceeaşi

pretutindeni: Religia-ştiinţă, predicată în templele viitoare, unde ruga va porni din inima fiecărui om, înălţându-se prin mentalul său, sub formă de unde-gânduri, până la Creator; temple unde nu vor exista statui, icoane şi semne.

Noi vom predica Adevărul în vecii vecilor, dar fără silnicie. Vom vorbi în sfântul Templu al Adevărului, iar cel ce se va face nedemn, speculând Adevărul nostru, va fi înlăturat şi altul mai vrednic va fi chemat. Preoţii templelor noastre vor fi profeţii noştri, care fără să primească plată, vor fi în grija noastră, ca să aibă cele necesare vieţii lor. Aşa, treptat, toate religiile se vor hrăni din Adevărurile noastre şi toate se vor închina Templului universal.

Sunt fericit că se vor răspândi aceste Adevăruri cereşti, pentru că mâine şi noi vom coborî în trup şi dorim să găsim casele unde vom auzi aceste Adevăruri eterne. Mă bucur de pe acum că voi găsi poate chiar aceste rânduri ale mele şi citindu-le, sufletul meu se va întări şi cu vrednicie voi străbate prin valurile vieţii trupeşti. Atunci tu, îndatoratul meu de azi, îmi vei vorbi, fiind în Cer duh, ca mine acum. Îmi vei spune Adevărurile cereşti, cunoscute de mine ca duh liber, dar neştiute ca duh întrupat, acoperit de hainele fizice. Peste 50-60 de ani voi fi iarăşi jos, om întrupat şi sper să mă adap cu aceste Adevăruri, aşa după cum Cerul a hotărât şi cu tine. Vrând-nevrând, lumea se îndreaptă către Adevărul ceresc. Adevărul va lovi încet, dar sigur, în sfera socială şi în prejudecăţile religioase, învechite şi alterate.

Activitatea divinului Tată central

Omul lucrează ziua iar noaptea se odihneşte. Cine lucrează? Spiritul care comandă trupului să facă anumite activităţi. Dar în timpul nopţii activitatea duhului este cu mult mai mare decât ziua. Noaptea duhul cutreieră spaţiile, cercetând, analizând, gândind sau ascultând.

Toată strădania duhului e să afle Adevărul, cum a creat Divinitatea lumile.

Voi spuneţi că noaptea vă odihniţi. Da, este adevărat, vă odihniţi trupul, instrumentul vostru, dar duhul desfăşoară o activitate bogată în acest timp. Ce de gânduri străbat prin micul său glob strălucitor! Ce de spaţii cutreieră, pentru a se duce să-şi îndeplinească anumite misiuni sau lucrări de ordin spiritual!

După ani şi ani de activitate spaţială sau cerească, Divinitatea acordă duhului o perioadă de odihnă, petrecută în timpul întrupării sale, când este sustras întrucâtva de la preocupările sale, fiinţa sa fiind o veşnică uzină frământătoare de gânduri.

Dar să revin la prima idee: Ce este Adevărul?

Priviţi în jurul vostru şi văzând tot felul de obiecte şi fiinţe, ziceţi că le vedeţi deoarece sunt luminate de o lumină oarecare: a soarelui, a lunii, a unui bec electric. Pentru voi e o percepere şi deci un adevăr că un obiect este mare şi altul mic, că unul e alb şi altul verde etc. Credeţi că afirmaţi un adevăr când descrieţi ceea ce vedeţi.

Noi nemaiavând trup, vedem cu întreaga noastră fiinţă fluidică. Dar cum? Aici e misterul necunoscut de voi. În lumea duhurilor există un singur fel de văz, acelaşi pentru toate duhurile din univers. Toate lucrurile şi fiinţele pământului sunt făcute din materia planetei voastre, aflată sub cele patru stări: solidă, lichidă, gazoasă şi eterică. Fiecare din aceste materii au o lumină a lor proprie, o lumină „fosforescentă” ce răspândeşte raze fluidice din masa lor. Noi, duhurile, spunem: „Vedem acest obiect, pentru că el se arată prin propriile sale radiaţii”. Materia se arată pe sine pentru că emite lumină din sânul ei. Oricare i-ar fi gradul de condensare şi în orice combinaţie s-ar afla, materia este vie, are viaţă. Tot ce există în jurul nostru, totul a fost făcut de Creator din fiinţe ultramicroscopice, din particule pline de viaţă prin ele însele, chiar înainte de a fi prelucrate de Tatăl. Tot ce e făcut din materie emite raze în jur.

Privind acum la tine, văd trupul tău radiind lumină, asemănătoare cu cea a Lunii noaptea pe cer. Lumina corpului tău pătrunde în corpul meu spiritual şi produce în mine automat o reacţie, determinându-mă să emit raze, căci şi eu - fiind din materie - emit raze luminoase. Viaţa există pretutindeni în univers şi se manifestă variat, după gradul său evolutiv. Eu sunt un mecanism automat, care răspunde la orice acţiune printr-o contraacţiune, în urma căreia eu, scânteia, iau cunoştinţă de ceea ce.se află în faţa mea. Eu, viaţa, trăiesc în mijlocul oceanului de viaţă, primesc

influențe şi trebuie să lupt, să mă adaptez, ca să ființez mai departe. Viața cere o veşnică adaptare la influențele înconjurătoare.

Îți mai dau o explicație referitoare la mecanismul văzului meu. Un obiect din fața mea emite raze formate din viață, din particule vii. Ele intră în corpul meu diafan, fluidic, unde - prin mişcarea lor - produc o dislocare, o dezarmonie a materiei mele fluidice. În virtutea automatismului cu care m-a înzestrat Creatorul, materia corpului meu reacționează şi reface starea mea inițială. Acest proces se produce în mine în mod fulgerător şi scânteia vede imaginea redusă a ființelor sau obiectelor aflate în fața mea.

Din cele arătate mai sus, reiese că există două feluri de percepții vizuale:

1. văzul trupesc - realizat prin intermediul ochilor;
2. văzul spiritual - realizat prin întregul corp duhual.

Ştiți deja că orice materie are viață în ea şi emite radiații. Aceste radiații nu se arată sub o singură culoare, pentru că şi materia este de naturi diferite. Noi, duhurile, vedem în lumea noastră - pe lângă culorile cunoscute de voi - o gamă de culori, provenite din combinările lor, şi nepercepute de ochii voştri. Materia sau viața se prezintă. În culori. Nu există viață fără culoare. Pământul pe care calcă piciorul vostru are o culoare închisă, mohorâtă, pentru voi, dar noi vedem în el o lumină splendidă, de o varietate de culori de nedescris.

Cu cât vibrațiile acestor radiații colorate diferă de cele ale corpului meu, simt o neplăcere mai mare. Cu cât ele se apropie de vibrația corpului meu spiritual, simt o plăcere mai mare.

Iată pentru ce şederea mea aici la suprafața pământului, unde există o materie inferioară, îmi produce o mare neplăcere, chiar o durere. Dar'departe, sus la mine, unde există o materie tluidică mai fină, mai evoluată, mă simt fericit. Cu cât acțiunea şi reacțiunea produse în corpul meu sunt mai violente, gândirea mea este mai slăbită, mai distrasă. Cu cât vibrațiile radiațiilor externe sunt mai apropiate sau chiar superioare corpului meu spiritual, scânteia este mai limpede şi mai liberă pentru a se adânci în meditații şi analize.

Dar alături de acest automatism intervine factorul numit voință. Când vreau să mă deplasez ori să studiez o temă oarecare, trebuie să-mi fixez atenția asupra scopului voit. Prin urmare, pun în acțiune facultatea voinței mele. Voința este motorul vieții.

Între mine, duh, şi'lumea înconjurătoare, se duce secundă de secundă o luptă, viața din mine luptând cu viața din mediul înconjurător, ca să-şi mențină unitatea şi forma. Când mai multe particule-viață s-au aglomerat şi au luat în totalitatea lor o formă, ele luptă mereu împotriva influențelor din afară care ar putea să strice forma. Aşadar viața tinde să ia forme, iar prin conglomerarea lor, din treaptă în treaptă, mai sus, să formeze unități din ce în ce mai mari. Tot ce a făcut Creatorul, deşi multiplicat şi variat la infinit, totul şi cu toate la un loc tind să formeze o unitate, un tot, formând o ființă, o existență.

De aici rezultă o lege: Ființa, mare sau mică, trebuie să tindă a fi una cu creația

O unică Ființă a combinat multiplele vieți şi a format un tot, numit creație. Din cauza spațiului redus în care particulele-viață sunt aglomerate, ele vin în contact, intră în antiteză şi de aici se naşte între ele simțul, auzul şi văzul.

Un schimb de materie are loc între particulele-viață, şi acestui schimb îi dau numele tot de viață. Cu toții şi toate suntem viață, şi fiind aproape unii de alții, vrând-nevrând, suntem dependenți unul de altul. Divinul Creator a făcut astfel încât cu toții, mic şi mare, să formăm un bloc.

Dacă fiecare particulă-viață ar fi independentă, ar căuta să se izoleze, să se îndumnezeiască. Dar Unicul Tată nu permite acest lucru; de aici, existența a două forțe opuse în univers:

1. forța cu tendință de conservare a formei;
2. forța de izolare, de distrugere a formei.

Distrugerea formei nu înseamnă distrugerea materiei, ea continuă să existe, dar dintr-un bloc, se desfac particulele din care era format. În acest caz, din vizibilă materia devine invizibilă.

Zahărul vizibil, pus în apă, se desface, particulele sale se risipesc printre particulele apei şi devine invizibil ochiului vostru, dar este perceput prin organul gustativ; deci zahărul există în apă. La fel este şi în lumea noastră. Nimic nu se pierde, dar totul se transformă. O forță divide viața şi alta o recompune în unitatea avută inițial.

Din cele spuse mai sus, doresc să rămână cristalizată următoarea idee: Nu eu văd, simt sau aud ceea ce există în jurul meu, ci mediul înconjurător mi se revelează prin radiația lui.

Acum nu mă vezi, dar dacă aş avea autorizația de sus, m-aş putea face vizibil, concentrându-mă şi trimițându-ți raze cu vibrații atât de încete, încât ochii tăi m-ar vedea.

Materia scânteii divine este cea mai sublimă. Noi am fost creați în Sfera divină. Dar după cum Adam a fost gonit din rai cu iubita lui, Eva, şi de ruşine s-a acoperit, tot aşa scânteia, după ce a fost emisă de Capul Sferei divine, a fost acoperită cu cele trei învelişuri, formate şi ele din materii vii: tatară, fiulară şi duhuală.

Logos-ul, micul fragment din Tatăl central, este^ viu. Viața purcede din Tatăl central, unde ea nu se află în antiteză cu nici o unitate de genul său. În Sfera divină viața este perfect unificată, dar Tatăl vrea să fie risipită în tot cosmosul. Din această cauză, viața se fragmentează.

Eu, cel care îți comunic, sunt o particulă divină, o divinitate pe cale de-a deveni o Divinitate.

Lumea întreagă, toate universurile, împreună cu Sfera centrală, este trupul lui Dumnezeu; iar Cel ce a făcut toate acestea se află în miezul central al Sferei divine, nevăzut, necunoscut de nimeni, nici chiar de Fiii Săi cei mai mari. Nimeni, în vecii vecilor, nu va putea spune că l-a egalat pe Tatăl central, dar va putea spune că a ajuns un puternic creator în lumile create, ori în Sfera-Mamar.

Tot ce s-a creat trebuie condus. Unicul Tată a încredințat conducerea reprezentanților Săi, Guvernatorilor solari şi Sfintelor Duhuri - Guvernatorii planetari. Din acest punct de vedere, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sunt egali, deoarece trei conduc, dar una gândesc şi una fac. Aşadar, Guvernatorii solari şi planetari sunt Divinități mai mici, care prin veacuri fără număr au ajuns la această ştiință şi putere. Sunt într-adevăr Forțe uriaşe, dar fără a-şi putea vreodată egala Părintele central. Numai după ce Scânteile, dezbrăcând toate hainele, se vor întoarce în Sfera Cap de Dumnezeu, vor fi egale cu Tatăl central, pentru că vor fi una cu El.

În totalitatea Sa, Mamarul este trupul Tatălui central, dar un trup matricial, născător de materii, Laboratorul unde se prepară tot ce trebuie pentru a crea o nebuloasă, din care se va forma un sistem planelar. Aşadar Sfera divină e un trup cugetător şi un trup matriceal.

Adevăratul trup de Dumnezeu este trupul Divinului central, care se fragmentează pentru a se risipi în universuri. Acest Centru emite scânteia, trup dm trupul .Tatălui, dar cu toate acestea ea nu deține puterea şi facultățile Tatălui, din care a plecat. De aceea, în Sfera-Mamar scânteia este învelită şi apoi educată pentru a se şti orienta în lume, când se va îndepărta de lângă Sursa din care a luat naştere. Scânteia este deci un mic Dumnezeu, având în ea, potențial, toate însuşirile, facultățile Tatălui său. Fiind un fragment din marele Tată, scânteia nu poate cerceta, analiza şi sintetiza ca Divinitatea supremă, din care a purces, dar o aşteaptă un viitor strălucit.

Deoarece este mică şi neputincioasă față de Creatorul său, noi nu i-am zis scânteii divine Dumnezeu, ci i-am zis Logos, candidat-la-dumnezeire sau devenire-de-Dumnezeu.

Mister, un nesfârşit mister! Tatăl central emite mereu scântei, cu care populează spațiile infinite ale celor patru universuri, dar El rămâne tot mare şi întreg! Poate într-o zi îți voi destăinui ceva şi din această taină.

În orice stadiu ar fi unul din Fiii Tatălui, la orice strălucire şi putere va ajunge, tot Ființa supremă este Forța absolută, stăpânind peste tot. Aşadar, Lui i se cuvine toată slava, cu toții, deja cel mai mic până la cel mai mare Creator, ne închinăm supremului Creator şi Guvernator al lumilor din veşnicia viitoare.

Îngerii care ne fac cunoscute tainele lumilor ne spun că au văzut cum se face educația noilor-născuți, a duhurilor prime, pentru a deveni, odată, în veşnicie, Auxiliari ai Tatălui central.

Îngerii ne mai spun: „Pe Tatăl nu L-a putut şi nu-L poate vedea nimeni. Dar orice duh a provenit din Tatăl, iar pentru a ne face o idee despre cum ar fi El, e destul să privim la cei mai străluciți Copii ai Săi, la Dumnezeii secunzi, Fiii de Dumnezeu, aflați în Sfera-Mamar. Pe aceste strălucite Forțe divine, le avem ca model, ca treaptă de atins, în miliardele de miliarde de veacuri ce vor veni. Mai sus nu putem năzui. Ca să devenim ca Tatăl central, nu există alt mijloc decât să intrăm în Corpul Său central. Dar cine a intrat, nu a ieşit să ne spună şi nouă cum e acolo. Această năzuință o poate avea vreun mare Fiu de Dumnezeu. Noi, cei mici, nu avem acum altă aspirație, altă cale, decât de a învăța şi iar învăța, pentru a dobândi cunoştințe şi puteri tot mai mari, şi astfel să

devenim din ce în ce mai harnici lucrători în via Divinului suprem. Urmând astfel, odată, vom ajunge şi noi Fii de Dumnezeu, asemeni celor din Sfera-Mamar."

O, Doamne, miliarde de ani sunt de când m-ai născut! Atunci, departe, în noaptea veşniciei, am fost un embrion de duh, pe calea dumnezeirii. Ajută-mă, Doamne, luminează-mi calea pe care să mă întorc, vrednic de iubirea Ta, în trupul Tău Mamar! Amin.

Iată ce ne mai spun îngerii, profesorii noştri, puşi de Domnul pentru a ne cultiva şi educa: „Când iese din Tatăl său divin, logos-ul este un Dumnezeu perfect. Ca natură materială este un Adam desăvârşit [1]. Acest fiu divin trebuie să lupte în lumile create. Dar perfecțiunea nu poate lupta, tocmai prin calitatea ei, iar el fiind perfect nu poate lupta. Atunci Fiii de Dumnezeu, din zona a I-a a Mamarului, introducându-l în perispiritul lor, îl dezgolesc, îl imperfectează de perfecțiunea sa divină, adică din Dumnezeu îl transformă în candidat-la-dumnezeire, lăsându-i facultatea de a deveni iarăşi Dumnezeu. Numai în această stare logos-ul sau duhul are posibilitatea să cutreiere lumile create de Tatăl său.

De aici deducem: însuşi Centrul creator nu poate lupta cu lumile de El create, dar le guvernează.

Tatăl conduce totul, iar subalternii Săi execută. Tatăl emite logos-uri, instrumente din ce în ce j mai numeroase, prin care cucereşte Infinitul, impunându-şi Legile asupra celor din sferele create, i materii sau duhuri de orice grad. Cu alte cuvinte, Supremul conduce lumea prin lumea creată de El.

Tatăl nu conduce lumea prin silnicie, ci prin iubire. El iubeşte negrăit tot ce gândul Său a creat. Această iubire este pusă în chiar scânteia trimisă în lume. Tatăl nu conduce lumea după păreri schimbătoare, ci după Ordine sau Legi făcute de El, înaintea cărora El însuşi se închină şi se supune pentru vecie.

Din iubire Tatăl a creat pe al doilea şi al treilea, şi prin iubire - toți trei - au făcut una. Înainte de orice creație, El a gândit şi făcut un plan, şi apoi a pornit la creațiile viitoare. Planul, norma, modelul creației şi mecanismul prin care va viețui în veşnicie, le-a pecetluit printr-o Regulă sau Lege. Întâi a fost Legea, şi apoi creația.

Divinul, Unul, a gândit şi şi-a asociat pe al doilea. Dar al doilea nu a venit la existență decât din iubirea Lui. După asocierea Divinului cu cel de-al doilea, a chemat la viață şi pe al treilea, şi i astfel s-a născut prima Treime. Azi El naşte mereu logos-uri, fiind veşnic fericit şi iubitor de copiii ; Săi. Creațiile Tatălui sunt divine şi e fericit să cheme la viață ființe noi, copiii Săi.

Tatăl întrupează în Sine gândirea şi iubirea desăvârşită. Prin gândire a făcut, face şi va face totul. El fiind desăvârşit, gândirea Sa este lipsită de orice greşeală. Dragostea L-a îndemnat să cheme la viață şi pe alții; din această cauză, şi copiii Săi îl iubesc.

Asemenea suveranului unei țări - care nu se amestecă în treburile țării sale, dar dă ordine miniştrilor săi, spre binele țării şi al poporului său - Tatăl central observă tot ce a creat, în ce stadiu se află şi, potrivit evoluției fiecărei categorii, dă anumite ordine. Tatăl guvernează fără să acționeze El însuşi, ci dând directive, pentru a se acționa şi împinge totul spre progres, pe planete, sori şi universuri.

Când logos-ul a fost emis de Tatăl central, Fiii de Dumnezeu - primul grad de Creatori, citesc ordinul înscris în el şi, conform acestui ordin, îl îmbracă astfel ca să joace în lume rolul înscris în el. Când acest rol a fost jucat până la ultima literă, logos-ul se va întoarce în Sfera-Mamar, pentru i a fi dezbrăcat de vechea haină şi îmbrăcat cu o altă haină, după care i se dă un rol superior, şi iarăşi este trimis în lume. Astfel, din perfecțiune în perfecțiune, s-a ajuns până la om, înger, Guvernator planetar, Guvernator solar şi Creator divin în Sfera-Mamar."

[1] Adam Kadmon - în Cabala reprezintă Omul originar, Omul ceresc, principiul emanațiilor divine, Omul făcut după chipul şi asemănarea Tatălui, imaginea sau reflectarea sublimă a Divinității. După unii mistici Christ este similar cu Adam Kadmon.

Diferite categorii de eteruri

Azi vom concentra studiul nostru asupra eterului, denumit de voi, impropriu, fluid. Fluidul este de două feluri: 1. netransformabil; 2. transformabil. Fluidul netransformabil în veşnicie constituie însăşi substanţa scânteii divine, a spiritului, fiind numit fluid spiritual.

La rândul său, fluidul transformabil este de două feluri: 1. fizic; 2. psihic. Fluidul fizic se împarte în: 1. fluid fizic liber; 2. fluid fizic captiv.

Eterul sau fluidul fizic liber umple cosmosul, formează oceanul în care plutesc Sfera divină şi cele patru universuri, umple apoi interiorul universurilor, unde plutesc miliardele de stele şi planete, şi îmbracă sau înveleşte sorii şi planetele.

Din eterul fizic captiv s-a făcut totul, prin concentrări succesive, până la piatra cea mai tare, granitul sau bazaltul pământului. Eterul fizic captiv animă corpurile materiale - solide, lichide şi gazoase - ale tuturor corpurilor cereşti, fiind nedespărţit de ele. Fluidul fizic captiv însoţeşte corpurile materiale de pe pământ. Cum corpurile materiale terestre, sunt de trei feluri - solide, lichide şi gazoase - şi cum fiecare din aceste materii sunt însoţite de o anumită categorie de fluid, distingem trei feluri de fluide fizice captive: solide, lichide şi gazoase. Mineralul va avea fluid fizic captiv solid, apa - fluid fizic captiv lichid şi aerul, sau orice alt gaz - un fluid fizic captiv gazos. Fluidul psihic se împarte şi el în: 1. fluid psihic liber; 2. fluid psihic captiv. Fluidul psihic captiv formează perispiritul duhului.

După ce spiritul a fost emis din Sfera centrală a Sferei divine, am văzut că a fost învelit în Sfera-Mamar cu o serie de fluide mamare. Când, mai târziu, a fost trimis în lumea creată, i s-a dat pe rând o haină cosmică, universică, solară şi planetară. Totalitatea lor formează perispiritul duhului, format din fluid psihic captiv.

Făcându-şi şcoala în jurul unei plante, duhul trăieşte, gândeşte şi lucrează, uzându-şi hainele fluidice, perispiritul. Divinitatea creatoare a orânduit ca aceste haine să-i fie reparate, pe măsura uzării lor. În acest scop, perispiritul duhului execută o dilatare şi o contractare, asemănătoare toracelui omului. Când duhul se dilată, inspiră fluid din spaţiu. Când se contractă, elimină fluidul uzat sau viciat din perispiritul său.

Dar oare duhul absoarbe orice fel de fluid? Nu. El absoarbe din spaţiu, din mediul său, numai fluid psihic liber, corespunzător naturii fluidului corpului sau perispiritului său.

Fluidul psihic liber umple universurile şi este amestecat, fără să se combine, cu fluidul fizic liber. Prin urmare, în spaţiul din jurul corpurilor cereşti există fluid psihic liber, iar în corpul fluidic sau perispiritul duhului se află fluid psihic captiv.

Ca şi fluidele fizice, fluidele psihice sunt şi ele de trei feluri: solide, lichide şi gazoase. Fluid psihic captiv solid se află în jurul scânteii ce conduce viaţa unui bob de mineral. Fluidul psihic captiv lichid înveleşte spiritul unei plante, formând perispiritul unui duh vegetal. Fluidul psihic gazos formează perispiritul, partea externă a duhului animal sau uman. Aşadar avem fluid psihic mineral, vegetal şi animal sau uman. În LoL ce a creat Tatăl se află:

1. fluid netransformabil — spiritual;
2. fluid transformabil — divizat în fluid liber fizic şi psihic, şi fluid captiv fizic şi psihic.

În fine, pentru obţinerea anumitor rezultate, spiritele combină unele fluide fizice cu cele psihice şi dau naştere la compuşi de fluide flzico-psihice. Asemenea combinaţii au loc în fenomenul formării fantomelor sau al materializărilor.

Multe taine sunt în operele Tatălui nostru ceresc. Din ele vă dăm şi vouă câteva frânturi.

E zi de sărbătoare, clopotul satului cheamă credincioşii la casa de rugăciune. Sunetul său acoperă satul şi se pierde în depărtare. Voi auziţi şi cunoaşteţi fenomenul fizic: limba a lovit buza clopotului, punându-l într-o vibraţie transmisă aerului din vecinătate. Dar ceea ee nu ştiţi este că acest clopot, fiind materie solidă, este însoţit de fluidul său fizic captiv solid. Când clopotul a vibrat, punând aerul în vibraţie, a pus în mişcare, în vibraţie, şi eterul fizic captiv solid din jurul său, care se propagă sub formă de unde eterice. Pe când undele aeriene se propagă peste regiunile sau satele vecine, undele eterice străbat spaţiile depărtate de peste sute şi mii de kilometri. Aşadar unda eterică, fluidică, s-a produs concomitent cu unda aeriană.

După cum un întrupat deosebeşte uşor un corp solid de unul lichid sau gazos, noi, duhurile distingem foarte uşor în spaţiu fluidul solid de cel lichid sau gazos, sau fluidul fizic de cel psihic.

Toată această gamă de fluide s-a creat în Sfera-Laborator, Uzina creaţiilor, sediul marelui Gânditor, care prezidează peste divinii Creatori şi junde se fac toate felurile de materii.

Din Capul Tatălui au plecat fluidele netransformabile - spirituale, iar din Pântecele Său au pornit toate fluidele transformabile - fizice şi psihice.

Fluidul este o materie, pentru că din el s-a creat totul, dar această materie este vie, fiind constituită din particule vii, cu viaţă proprie, ele mişcându-se, vibrând, simţind şi reacţionând cu de la sine putere.

Acum să facem un mic rezumat. Există trei feluri de fluide: 1. fluide libere; 2. fluide captive; 3. fluide spirituale; fiecare din ele fiind de trei feluri: solide, lichide şi gazoase. Din punctul de vedere al spiritelor, există iarăşi trei categorii de fluide: 1. fluide fizice; 2. fluide psihice; 3. fluide fizico-psihice; din fiecare existând câte trei feluri: solide, lichide şi gazoase. Aşadar există două grupuri de câte nouă fluide.

Azi puteţi discuta în deplină libertate orice vă vine în minte, abordând şi tărâmuri oculte, spiritualiste. În vremurile antice, cei ce aveau norocul să fie iniţiaţi în tainele sfinte erau opriţi să vorbească în lume, sub pedeapsă de moarte. Era permisă discuţia între iniţiaţi, dar pentru că aceştia erau urmăriţi de spionii templelor, ca nu cumva să divulge ceva, bietul iniţiat devenea un mut desăvârşit în privinţa cunoştinţelor dobândite în templu. Cunoscând semne, simboluri şi înţelesul numerelor, iniţiatul desena un semn oarecare sau scria un număr, ca din joacă sau întâmplare. Cel de alături, dacă era şi el un iniţiat, văzând acel număr sau semn, ştia cu cine are de-a face şi scria numărul obţinut prin suma cifrelor reduse la unitate. Astfel prudent subtil şi cu mare teamă, se dezvăluiau că sunt iniţiaţi.

Iată acum sinteza numerelor fluidelor: trei fizice, trei psihice şi unul născut din combinaţia lor, adică fizico-psihic, suma lor formând numărul 7. Trei feluri de fluide libere, captive şi spirituale fac 9. Prin urmare, numerele 3, 7, 9, 27, 81 etc. sunt numere după care Divinitatea a alcătuit totul în creaţia Sa.

Am omis să-ţi pomenesc de repartizarea fluidului fizic liber în atmosfera planetei noastre. Atmosfera fluidică a Pământului are trei zone fluidice fizice: albă, albastră şi roşie. În fiecare din aceste trei zone se află fluid psihic liber, repartizat astfel: în zona a I-a, albă, găsim fluid psihic gazos; în zona a II-a, albastră - fluid psihic lichid, iar în zona a III-a, roşie, cea de la suprafaţa pământului, se află fluid psihic solid. În aceste fluide înoată duhurile şi cu ele îşi repară corpul planetar.

În mintea vreunuia dintre voi se poate naşte întrebarea: „Oare fluidul captiv nu poate părăsi corpul terestru, devenind liber?” Nu, pentru că marii Creatori divini din Sfera-Mamar, au orânduit ca fluidul captiv să nu se poată separa de materia fizică a Pământului, orice formă ar avea ea, până nu se va întoarce la Centrul creator. Fiecare fel de fluid este supus unor legi speciale.

Prin urmare, pământul este învelit de o pătură groasă formată din trei categorii de fluide fizice libere şi din trei categorii de fluide psihice libere. Materiile Pământului au fluide fizice captive sub trei stări. Duhurile libere sau întrupate fiind de trei feluri - albe, albastre şi roşii - au şi ele trei feluri de fluide psihice captive.

Chimia cunoscută de voi este un biet abecedar faţă de vasta chimie realizată în univers prin combinarea fluidelor fizice. În stadiul actual al cunoştinţelor voastre, este imposibil să vă facem cunoscută chimia cerească, deoarece n-aţi putea clădi şi urmări prin abstracţie multiplele combinaţii fluidice. Descrierile de mai sus vă sunt suficiente, oricum mă tem că le veţi încurca în mintea voastră. Vor veni descoperiri noi în raport cu electricitatea, şi atunci veţi înţelege mai uşor abstracţiile expuse de mine azi, asupra acestor câteva categorii de eteruri.

Când un om are case, moşii, bani, bijuterii etc, se zice că e bogat. Da, este bogat, dar numai cât va trăi, căci gol a venit în lumea trupească, gol se va întoarce la noi. Un om cu adevărat bogat este plin de idei, de cunoştinţe, dar nici acestea nu-i pot da decât o satisfacţie^ efemeră şi în cea mai mare parte nereală, căci nu toate cunoştinţele omului trupesc sunt exacte. Însă omul care a avut

fericirea de a acumula cunoştinţe din lumea noastră, despre operele Creatorului, este cu adevărat bogat şi fericit.

Omul cu adevărat .fericit a străbătut noianul miilor şi sutelor de mii de ani de suferinţe, de vieţi peste vieţi trupeşti, ridicându-se până la rangul de a putea primi cunoştinţe de la un misionar ceresc - care a primit ordin din Sferele înalte, să reveleze din tainele vieţii şi ale universului. Cunoştinţele primite îi deschid un vast orizont al înţelegerii vieţii. Tainele neştiute de lumea terestră i se fac cunoscute, şi enigmele ce frământă mintea omenirii îşi capătă dezlegarea.

Zilele trecute ţi-am spus că în jurul pământului există o atmosferă de fluid liber împărţit în trei categorii: solid, lichid şi gazos. Când spun solid, lichid şi gazos, vreau să se înţeleagă stări de fineţe, de raritate, de concentrare ale aceluiaşi eter, iar nu că ar fi solid sau lichid în sensul vostru. Aceste trei diviziuni sunt generale, dar în cadrul fiecăruia se pot face încă trei diviziuni de stări.

Ca să fiu înţeles, voi lua starea de eter solid; în sânul acestuia există trei subdiviziuni de concentrare: solid-solid, şolid-lichid şi solid-gazos. De asemenea, în eterul lichid se disting trei stări: lichid-solid, lichid-lichid şi lichid-gazos. În fine, în eterul cel mai fin, eterul gazos, sunt de asemenea trei trepte de eter: gazos-solid, gazos-lichid şi gazos-gazos - cel mai fin dintre toate eterurile Pământului. Să nu se piardă din vedere că ne-am concentrat studiul doar asupra eterului din jurul pământului.

Din cele expuse reiese că voi, oamenii trupeşti, vă mişcaţi în toate părţile prin eterul solid-solid, de la suprafaţa pământului.

Într-o altă comunicare, ţi-am spus că cele trei fluide din jurul pământului au fiecare câte o culoare: fluidul solid este roşu, fluidul lichid este albastru şi fluidul gazos este alb. Când ne aflăm în zona albă, vedem eterul de sub noi - cel din zona a Ii-a, de culoare albastră. Voi vă aflaţi în zona roşie; când vă uitaţi în sus, vedeţi eterul din zona a Ii-a şi din această cauză cerul vi se pare albastru. Prin urmare, nu vezi culoarea eterului zonei unde te afli, ci pe a celei superioare sau inferioare. Dacă v-aţi afla în zona a doua şi v-aţi uita în sus, aţi vedea alb - culoarea zonei întâia, a eterului gazos, iar dacă v-aţi uita în jos, aţi vedea roşu - culoarea zonei a III-a, a eterului solid.

Din cele spuse mai sus cunoşti că în jurul pământului există trei sfere roşii, trei albastre şi trei albe, deosebindu-se fiecare după nuanţele mai deschise în sus şi mai închise în jos. Totul în natură este colorat: planete, stele, eteruri şi duhuri.

Iarăşi repet: ceea ce vedeţi voi nu corespunde cu ceea ce vedem noi. Pentru ca duhul să aibă cunoştinţă de percepţiile omului trupesc, are nevoie să se întrupeze. Dacă nu ar coborî în trup, noţiunile duhului s-ar mărgini la cunoştinţe referitoare la lumea eterică, ştiinţa sa fiind incompletă. Câmpul cunoştinţelor obţinute prin intermediul trupului este larg, deoarece formele de om şi constituţiile lui sunt extrem de numeroase, pe diferitele planete ale sistemelor planetare.

Ce de minunăţii sunt pe aiurea! Dacă le-aţi şti, aţi zice: „Doamne, fă să treacă mai repede timpul să plec de pe această planetă în ţara fericirii, unde voi avea la dispoziţie alte comori, alte instrumente, superioare celor actuale”.

Repet mereu, ca să se întipărească în conştiinţa voastră adevărurile noastre. Totul evoluează, materiile şi duhurile. Spaţiile sunt pline de planete şi sori, dar nici unul nu e asemenea celuilalt. Există planete unde trupul este rudimentar celui de pe Pământ, şi există planete unde omul are un trup, un instrument superior celui de aici. Pe unele planete există oameni de 2-3 centimetri, ai căror ochi sunt adevărate microscoape, văzând corpuri sau fiinţe vizibile vouă doar la microscop. Pe alte planete există uriaşi de zeci de metri, ai căror ochi văd atât de departe, încât pentru voi pot fi consideraţi adevărate telescoape.

Aproape că nu există planetă în univers unde să lipsească viaţa trupească, sub o anumită formă şi constituţie. Acolo unde privesc astronomii voştri şi declară că nu există „viaţă”, pentru un motiv sau altul, eu afirm că există. Tot ce e planetă are viaţă trupească sub o formă oarecare. Numai sateliţii lor nu au viaţă trupească, deoarece ei sunt anticamera planetei, locuri de popas, fie pentru duhurile sosite, fie pentru cele care părăsesc acea planetă.

Toate planetele sistemului nostru au trupuri. Există un paralelism între evoluţia trupului şi a spiritului, dar treptele mari ale evoluţiei nu merg din planetă în planetă, ci din astru în astru, şi

fiecare astru are o subdiviziune a sa, o planetă unde se continuă evoluția de acolo de unde spiritul a întrerupt-o, într-un alt sistem.

Spiritul învață în veşnicie, iar Natura este cartea pe care Divinitatea i-a pus-o la îndemână, şi unde Creatorul a scris toată ştiința Sa.

Colindând prin alte zeci de planete, duhurile evoluate au văzut cum este construit acolo ochiul întrupatului care vede ființele microscopice. Ele s-au întors şi când s-au întrupat au imaginat lentilă lângă lentilă, după slabele lor amintiri, şi astfel omul trupesc a născocit microscopul.

Fiecare invenție terestră este reproducerea instrumentelor întrebuințate deja pe alte planete. Ele au fost prezentate duhurilor albe ale Pământului de către îngerii noştri, când a "sosit momentul evolutiv al apariției unor asemenea instrumente sau aparate pe globul nostru, în natură există trei feluri de evoluții:

1. evoluția spiritului;
2. evoluția perispiritului;
3. evoluția trupului.

Evoluția perispiritului depinde de spiritul, purtătorul acelui înveliş. Evoluția trupului depinde de evoluția planetei unde trăieşte trupul respectiv, alcătuit din materia planetară. Aşadar trupul îşi are propriile funcții şi legi, îndeplinite fără ştirea sau cunoştința duhului.

Eterul magnetic

In seria nesfârşită a diferitelor feluri de eteruri sau fluide se află şi fluidul magnetic. Azi am să insist asupra acestui fel de eter.

În natură întâlnim două feluri de fluide magnetice: 1. fizice; 2. psihice. Există o deosebire mare între ele şi cu toate acestea, în ființa noastră, ca şi a tuturor ființelor de pe Pământ, găsim ambele feluri de fluid magnetic. Din echilibrul lor ia naştere manifestarea sau viața formelor trupeşti.

La rândul său, fiecare fluid magnetic - fizic şi psihic - este de două feluri: 1. pozitiv; 2. negativ. Orice ființă trupească - plantă, animal sau om - va avea în corpul ei fluide magnetice fizice pozitive şi negative, şi fluide magnetice psihice pozitive şi negative. Asociația acestor patru feluri de fluide magnetice - fizic pozitiv şi negativ şi psihic pozitiv şi negativ - contribuie ca forma vegetală, animală sau umană să se mişte, să simtă, să trăiască, în sensul vostru trupesc, adică să se manifeste vădit ochilor voştri.

Forma trupească are magnetism fizic, iar perispiritul are numai magnetism psihic. Când un duh are în corpul său perispiritual mai mult magnetism pozitiv, zicem că acel duh este masculinizat, iar când duhul are în perispiritul său mai mult fluid magnetic negativ, zicem că este feminizat.

Duhurile nu au sex, ele sunt perfect asemănătoare la formă. Deosebirea constă numai în încărcătura fluidului magnetic pozitiv sau negativ. Ambele duhuri au fost create absolut la fel, dar Creatorul, prin Reprezentanții Săi secunzi, le-a încărcat în mod diferit, în vederea operei la care sunt chemate. Când se va reîntrupa, duhul masculinizat va lua de la părinții săi o cantitate de fluid magnetic fizic negativ. Omul bărbat va avea în ființa sa un fluid magnetic psihic pozitiv unit cu un fluid magnetic fizic negativ. La duhul feminizat este invers; omul femeie va avea un fluid magnetic psihic negativ asociat cu fluid magnetic fizic pozitiv. La fel se întâmplă şi în regnul animal. Aşadar orice om sau animal este o ființă dublă din punct de vedere magnetic, corpul său planetar fiind format din fluide magnetice contrare cu ale perispiritului său.

Într-o prelegere precedentă am pomenit de fluide fizice libere şi captive, şi de fluide psihice libere şi captive. Fluidul fizic liber ar fi comparabil cu corpurile voastre solide, iar fluidul psihic ar fi comparabil cu corpurile voastre lichide. Trăind şi plutind în sânul lor ca un balon sau aeroplan prin aer, duhul ar corespunde stării corpurilor voastre gazoase.

Creatorul ne-a chemat la viață şi ne-a dat puterea, facultatea de a absorbi ambele fluide şi de a le transforma şi utiliza. Aşa fiind, putem absorbi şi reține în corpul nostru fluid magnetic fizic şi psihic. De când Tatăl ne-a creat, lucrăm mereu asupra mediului înconjurător, absorbind şi prefacând materia eterică şi apoi eliberând-o pe o treaptă cu ceva mai înaltă decât era înainte. Noi, deci, suntem mici ajutători ai evoluției generale.

Totul se naşte, trăieşte şi apoi moare, numai duhul trăieşte în veşnicie. În realitate, totul trăieşte, doar că se află într-o continuă prefacere spre stări mai înalte. Duhul, scânteia divină, este format dintr-o materie fină, în veşnicie aceeaşi. El nu se primeneşte, nu se schimbă sau preface, numai facultăţile, însuşirile sale devin din ce în ce mai extinse. Cu alte cuvinte, duhul nu se compune sau descompune, nu se asociază sau disociază. Aşa cum a fost alcătuit odată, va rămâne în eternitate.

Eu sunt o individualitate diferită de alt duh. Între mine şi el există o singură deosebire: gradul conştiinţei noastre, treapta evolutivă atinsă de fiecare dintre noi. Atât şi nimic mai mult.

Scânteia divină a pietrei este aceeaşi ca şi a omului, a îngerului, a Fiului de Dumnezeu sau a Creatorului central. Aşadar materia care formează orice duh, spirit sau scânteie, este identică în toate universurile, în tot cosmosul.

După ce am fixat această idee, pot să spun că materia ce compune o scânteie divină este identică cu materia psihică răspândită în toată sfera creaţiilor.

Care a fost şi este minunea ca din această materie psihică să fim formaţi noi, scânteile divine, nu o ştim nici noi, pentru că Tatăl ceresc nu ne dă elucidate tainele Sale, ci trebuie să studiem în veşnicie şi să-I aflăm ştiinţa.

Pe când eram în Capul Tatălui central, eram una cu El şi ştiam totul ca El. Pe urmă am plecat din sânul Său, identic am rămas cu El, dar am uitat ceea ce cunoşteam. De acum, în veşnicie, voi munci, învăţa şi redobândi ceea ce Tatăl ştie şi urmăreşte în veşnicie. Până atunci, fac ce pot şi aportul meu, oricât de mic, este un mic câştig la marea şi veşnica operă a Tatălui nostru.

Tatăl lucrează în Laboratorul Său central la transformarea vieţii psihice libere. Duhurile lucrează în mic asupra vieţii fizice. Aşadar noi, duhurile, suntem în lumile create reprezentanţii Divinităţii centrale, căci şi noi lucrăm asupra fluidului viu, a vieţii libere;

Trăind în mijlocul naturii şi întâlnind la tot pasul fluidul fizic, duhul ia pentru nevoile sale fragmente din acest fluid, le combină în diferite chipuri, obţinând o infinitate de compuşi fluidici. Alteori, descompune sau disociază fluidul fizic, în vederea scopului urmărit.

Asemenea operaţii nu le pot face decât duhurile care posedă cunoştinţe înalte de chimie şi fizică fluidică, fiind făcute'mai ales cu ocazia diferitelor evenimente ale existenţei omului: la întruparea duhului, în timpul vieţii omului trupesc şi la momentul părăsirii trupului de către duh, sau, incorect spus, la moartea omului. Aceşti operatori fluidici poartă numele de mesageri: mesagerul întrupării, mesagerul sănătăţii sau al bolii şi mesagerul destrupării.

Nu există formă care să nu aibă fluid fizic. Aceşti mesageri, savanţi cereşti lucrează mereu asupra fluidelor fizice ale acestor forme, fie ele minerale, vegetale, animale sau umane. Fiecare formă are în sânul ei un fluid fizic şi altul psihic. Asocierea acestor două fluide este într-un echilibru instabil, provenit din uzarea continuă a acestor fluide şi primenirea lor cu alte fluide absorbite din mediul înconjurător.

De la Tatăl central sosesc doi curenţi ce conţin viaţă fizică şi psihică. Ei circulă prin cosmos, prin cele patru universuri, pe lângă toţi sorii şi toate planetele, şi de aici pleacă apoi alţi doi curenţi, care se întorc la Centrul regenerator, fot ce vine de la Centru întreţine viaţa formelor. Tot ce a servit viaţa formelor se întoarce la Centru, pentru a fi refăcut şi apoi trimis din nou în sferele create.

Duhurile-mesageri altoiesc cu fluid liber fluidele captive. Prima altoire au făcut-o marii Creatori, care coborând aici au făcut primele forme. După plecarea lor, altoirile au fost făcute de marile duhuri angelice, întrupate în primele forme. Ele au fost urmate de duhurile umane. De atunci, întrupările sunt continuate de duhuri umane, până la sfârşitul acestui glob ceresc.

Viaţa liberă are o mişcare circulară şi în acelaşi timp în zig-zag. Ea vivifică, dar şi omoară. Mişcarea circulară întreţine viaţa captivă, iar cea în zig-zag desprinde viaţa din formă şi o pune în libertate. În lumea creată se face şi reface. Cu alte cuvinte, anumite duhuri de aici, din lumile create, fac în miniatură ceea ce marii Creatori fac la scară uriaşă în marele Laborator central.

În lumea duhurilor se cunoaşte acest lucru. De aceea când unui duh întrupat i se iau din fluidele sale de vraţă trupească, nimeni nu se revoltă, deoarece se cunoaşte opera divină făcută de mesagerii desemnaţi de conducerea planetei noastre.

Uneori, omul trece prin diferite forme de boală. Ele sunt fructul unor greşeli, iar boala a tost provocată de mesagerii ce aplică legea pedepsei, dictată de Forurile superioare. Nu te revolta frate, căci culegi ceea ce ai semănat. Ai greşit, plăteşti, şi apoi îţi vei continua firul vieţii mai departe, cât ti s-a orânduit.

Nespus de greşit este cel ce îşi suprimă viaţa trupească, deoarece, în definitiv, trupul nu e numai opera sa, ci şi a altor duhuri, care în numele Creatorului au conlucrat la întruparea sa. Intrupatul îşi deapănă viaţa fără să ştie că anumite forţe cereşti, anumiţi mesageri lucrează asupra trupului sau, vivificându-l ca să fie un bun suport şi un minunat instrument de lucru.

Şcoala duhului se face prin memorare

Deviza ţării voastre este: Nihil sine Deo. Cu adevărat, nimic nu se poate face în lumea spaţiilor fără aprobarea forului Celui prea înalt, dată prin Reprezentanţii Săi autorizaţi.

Comunicările noastre sunt destinate mai mult viitorului. Opera la care ne-am angajat pare pentru moment fără de folos şi totuşi, ea va frământa minţile celor de acum, dar mai ales a celor ce vor veni după voi.

Ştiinţa va progresa, concepţiile se vor lărgi, experienţele se vor înmulţi şi pe baza lor se va vedea că'cele afirmate de noi sunt adevăruri pure. Ţi-am mai spus, altădată, că aceste adevăruri au fost cunoscute în antichitate, dar au fost ţinute în secret.

Domnul nostru Isus Christos, nu a spus totul apostolilor Săi, ba chiar şi intre apostoli a tăcut deosebiri. Mulţimii nu-i spunea ceea ce împărtăşea ucenicilor Săi. Domnul a coborât între oameni, pentru a răspândi o concepţie socială, iar nu cunoştinţe ştiinţifice.

După două mii de ani, abia îndrăznim să vă facem cunoscute materiile eterice în care plutesc toate stelele, planetele şi duhurile, şi umplu universurile. Viitorul va dezlega multe mistere. Când existenta eterului sau fluidului nu va mai fi ipotetică, oamenii vor trece la aplicaţii practice ale acestui'eter, şi una din cele mai răspândite şi salutare întrebuinţări va fi vindecarea fluidică Pana atunci, medicii noştri qereşti vindecă, zi de zi, pe cei a căror viaţă trebuie să continue pana la data înscrisă în destinul lor; Trebuie să ştiţi că omul nu e părăsit niciodată.

De departe, din adâncul Cerului răsună periodic o voce, dând sfaturi, ordine sau cunoştinţe. Ele sunt percepute de marile duhuri şi explicate, din treaptă în treaptă, în mod descendent, şi celorlalte grade de duhuri. Totul este în raport şi armonie cu evoluţia. Nu putem intra în legătură cu îngerii solari, şi cu atât mai puţin cu Guvernatorul solar. Respectarea ierarhiei este mai strictă în lumea noastră decât în a voastră. Totul e progresiv, totul este ierarhizat. Chiar eu, în prelegerile mele, ţi-am dat progresiv Adevărul. Mereu am avut în vedere să nu vă produc mirare, proteste, să nu vă zdruncin dintr-o dată din prejudecăţile în care v-aţi născut şi crescut.

În şcolile voastre totul se predă gradat. Aceeaşi progresivitate se are în vedere şi în lumea noastră. Dar ce greu învăţăm, pentru a urca treptele evolutive! Studii, meditaţii, repetări şi iar repetări, pentru ca totul să se fixeze în memoria noastră spirituală. Învăţătura are la bază repetarea şi progresivitatea.

Iată un exemplu. La început, când ţi s-au dat primele noţiuni, au venit în jurul tău duhuri inferioare gradului tău. Acestea au fost urmate de altele, egale în grad cu tine, depănându-ţi cunoştinţele lor, iar după o vreme au sosit fraţi spaţiali superiori ţie, obţinând de la ei cele mai tainice cunoştinţe. Aceste cunoştinţe nu ţi-au fost acordate ca o favoare, ci, pentru a fi răspândite în lume, prin tine.

Ideile emise de un duh, liber sau întrupat, nu vor fi niciodată reţinute, până ce conţinutul lor nu va fi fost asimilat, adică înţeles. Să dau un exemplu. Pentru a-şi obişnui urechea cu sunetul fiecărei note şi cu distanţele dintre ele, un muzician repetă cu voce tare nota do. Mintea îi este atentă, iar vibraţiile sunetului şi mai apoi ale eterului i-au intrat prin trup, în perispirit şi s-au fixat acolo. După un timp, repetă nota mi, mai târziu sol, străduindu-se să le memoreze. În final repetă de câteva ori do, mi, sol, şi observă distanţa vibratorie dintre ele. De îndată ce a observat bine raportul dintre ele, a învăţat valoarea lor muzicală, şi ori de câte ori va intona pe una din ele, şi le va reaminti pe celelalte două. Tot după acest principiu acordează violonistul corzile viorii sale.

Totul e memorare, act ce necesită timp şi îndelungă răbdare. Azi omul ştie să vorbească, dar ce greu a fost graiul pentru primii oameni[Chiar şi copilul, născut din părinţi care vorbesc perfect, întâmpină greutăţi în învăţarea vorbirii. Începe cu gângureli, apoi cu silabe, ca peste un an să rostească: mama, tata. Greu a fost pentru primul om să vorbească, dar cât de greu a fost pentru primul duh, nou-născut, să gândească.

Acolo departe, în abisul Cerurilor, în Sfera divină, fluidică, în Laboratorul pregătirii fluidelor şi a duhurilor, a învăţat duhul nou-născut să gândească. Mii de secole stă duhul în acel Eden până dobândeşte capacitatea de a gândi cursiv şi de a se face înţeles de vecinul său.

Copilul de azi începe să vorbească destul de repede, deoarece în spatele veşmântului de lut se ascunde un duh care ştie să gândească de miliarde de ani, de când a plecat din Centrul creator şi colindă prin univers. Fiind un pelerin aflat într-o călătorie veşnică, duhul a tot gândit, fie că a animat un atom, o moleculă, o piatră, o plantă, un animal sau un om. El a gândit întru veşnicie.

Duhul se face înţeles cu semenul său prin gândire. Gândirea sa exteriorizată este gândirea sa interioară avută de când era o mică particulă prin haos.

Toţi oamenii încep cu silabisiri şi cuvinte neînţelese, pentru a ajunge la vorbirea curentă. Dar oare toţi pot ajunge la înalţii gânditori sau oratori ai pământului? Nu, pentru că talentul vorbirii şi înălţimea concepţiilor se află într-un raport strâns cu gradul evolutiv al duhului închis în trup.

La treapta ajunsă cunosc multe, dar cercetând, descopăr că am multe de aflat. Ştiu ceva despre materia constitutivă a universurilor, cunosc constituţia spiritului, dar sunt abia la cunoştinţe de gradul b sau c faţă de marile Entităţi solare sau Creatorii centrali, cunoscători până la gradul z.

Materia primă cu care începe orice creaţie este atât de fină, încât este invizibilă şi insesizabilă pentru noi, duhurile, care vedem fluidele din jurul nostru, din jurul pământului, cum vedeţi voi pietrele, apele şi norii. Dacă nu ne-ar vorbi mai-marii noştri despre ea, nici noi nu am şti că există.

Se petrec în jurul nostru fenomene a căror cauză este necunoscută. Ulterior aflăm că au fost produsele materia primă, materia supereterică sau ultrafluidul pe care - după cum am spus - nu-l vedem. Îi cunoaştem efectele, dar nu-i cunoaştem modalităţile de acţiune, cauzele care dau naştere acestor fenomene.

Deşi nu vedem această materie, nu putem zice - ca voi - că nu există. Cum să nu existe, când vedem efectul ei? La noi se afirmă cu o şi mai mare convingere decât la voi: Din nimic nu se poate face nimic. „Nimicul" vostru nu există la noi, acest cuvânt e pământean, sau cel mult al duhurilor inferioare. „Nimic" sau „zero absolut" nu există nicăieri în cosmos, în Infinit. Pretutindeni există ceva. Pământul, Luna, Soarele, miliardele de stele, toate plutesc în ceva. De la materia cea mai fină şi până la o planetă oarecare, există o gamă infinită de materii. Există o serie matematică de materii

: de la lespedea de sub piciorul vostru până la Creatorul prim, care şi El este viu şi făcut din ceva, din materie, substanţă, esenţă, chintesenţă, numiţi-o cum vreţi, dar este făcut şi El din ceva material.

Omul simplu din lumea voastră spune că nu există nimic, când nu vede, aude sau simte ceva. Dar totuşi există ceva în jurul său. În apa, alimentul şi aerul pe care le consumă trăiesc mii de vieţuitoare microscopice. Pentru omul neştiutor, care nu a auzit de microscop, aceste vieţuitoare nu există. Se schimbă situaţia pentru un om cult, care nu numai că ştie de existenţa lor, dar le cunoaşte forma şi efectele. La rândul său, omul cult, deoarece nu ne poate vedea, spune că noi nu existăm. Cu toate acestea, noi existăm, cugetăm şi vă influenţăm prin prezenţa şi gândirea noastră. Pentru omul neştiutor, microbul e nimic; pentru omenire, spiritul nu există; pentru noi, duhurile, materia primă e ca şi cum ar fi inexistentă.

Fericit e omul care aude glasul nostru! Fericiţi sunt cei ce ne văd forma - o mică sferă gânditoare, fiind pe deplin convinşi de existenţa noastră când ne văd luând o formă asemănătoare trupului avut odată! Ce fericiţi sunt cei ce ne văd şi aud în acelaşi timp! Chiar dacă s-ar pune pământul deasupra lor, ei vor afirma cu tărie: „Spiritul există!" Datorită stării lor sociale, cei mai mulţi dintre aceşti fericiţi nu au posibilitatea să-şi mărturisească experienţele. Numai cei în al căror destin a fost înscris să fie mărturisitorii existenţei noastre, vor scrie şi vorbi, afirmând: „Ştiu cu siguranţă că există spirit şi o lume spirituală invizibilă".

Duhul are nevoie de multă răbdare ca să învețe. Fiecare treaptă evolutivă cere un anumit timp. Treptele evolutive inferioare cer un timp mai mic, dar cu cât duhul urcă, durata şcolii devine mai mare. Dacă pe treptele inferioare se cer secole, pe treptele următoare se cer zeci de secole, apoi sute, şi tot aşa durata evoluției creşte din treaptă în treaptă. Pentru ca un înger planetar să se ridice cu o treaptă mai sus, are nevoie de câteva miliarde de ani. Misiunea Domnului nostru solar de a-Şi conduce împărăția solară va dura câteva zeci de miliarde de ani, după care se va ridica cu o treaptă mai sus. La fel şi cu şcoala planetară. Timpul acordat unui duh uman pentru terminarea unei şcoli planetare diferă de la o planetă la alta. Pe unele planete^ şcoala durează 10.000 de ani, iar pe altele, cum e Pământul, şcoala se face timp de 25-30.000 ani. În fine, există planete unde şcoala evolutivă durează şi mai mult. Totul e în funcție de stadiul evolutiv atins de planeta respectivă.

Doamne, Tată atotputernic, Te implor, dă-mi putere să nu mă amăgesc şi să trec cu bine examenele necesare avansării mele! Amin.

Legea fizică şi legea morală

Cu altă ocazie am arătat că Ființa supremă, Cauza cauzelor, înainte de a crea primele ființe a gândit, a făcut un plan şi astfel a statornicit o Lege eternă, respectată de Ea însăşi. Creațiile multiplicându-se şi perfecționându-se, legile s-au înmulțit şi specializat.

Din noianul legilor actuale, se disting două categorii aplicate vieții de pe acest pământ: legea fizică şi legea morală.

Să dezvoltăm cazurile când se aplică aceste legi.

Lovind pe un semen, vătămându-l pentru toată viața, violând o femeie, dând foc casei sau gospodăriei cuiva, jefuind sau ucigând - se produce un păcat fizic. Toate actele care prejudiciază trupul sau bunurile unui om, infracțiuni ale codului etern, vor fi plătite de autorul lor, într-una din viețile sale viitoare, cu trupul sau bunurile sale pământeşti.

Dacă printr-o minciună se prilejuieşte pierderea averii sau funcției unui semen, sau condamnarea lui la închisoare, dacă prin vorba şi conduită omul mâhneşte pe cei ce l-au adus în lume, l-au crescut cu dragoste şi au vegheat să crească sănătos şi întreg - se produce un păcat psihic sau moral. Cel care pângăreşte lucrurile sfinte sau neagă necugetat Ființa supremă, Autorul tuturor celor văzute şi nevăzute, face cel mai mare păcat. În aceste cazuri şi multe altele similare, omul va plăti amarnic, prin suferințe sufleteşti. Astfel va învăța să respecte legea morală, să fie smerit şi să nu calce cu îndrăzneală şi îngâmfare peste iubirea semenului său.

Pentru că trupul şi bunurile materiale sunt destinate unei singure vieți pământeşti, greşeala fizică va fi plătită cu trupul sau bunurile materiale ale celui greşit, numai într-o singură viață terestră. Când gândeşte cu ură, cu gânduri de răzbunare, când a făcut să sufere cineva prin cuvântul său şi multe altele de felul acesta, omul a infectat fluidele spațiilor prin care îşi duce viața infinitatea duhurilor. În acest caz greşeala sa - cuprinzând o arie mai mare, influențând o infinitate de spirite - este mai gravă şi suferința va fi mai grea. Nefericitul care a comis asemenea greşeli le va plăti prin grele suferințe sufleteşti, în două sau mai multe vieți trupeşti, după valoarea greşelii comise.

Omule, fie că ne cunoşti, fie că nu ne cunoşti, conduita ta va fi urmată de plată sau recompensa. Universul este condus de legi. Materia, şi duhul sunt supuse la reguli stabilite din veşnicie. De la electron şi până la soare, toate merg pe cărarea îngrădită de legi. Voința Celui atotputernic se impune din veşnicie totului creat de El.

Pe frontispiciul templului iudeilor se văd două table cu cele zece porunci, primite de Moise pe muntele Sinai. De ce zece şi nu opt sau douăsprezece porunci? Deoarece conducerea a tot ce s-a creat se face de către cele zece categorii de Fii de Dumnezeu, numiți Sefirot în Zohar.

Dar de ce au fost scrise cele zece porunci pe două table, şi nu pe una singură? Pentru că Moise, un mare inițiat al templelor egiptene, ştia că totul în lume se conduce prin două forțe contrare: cald-rece, mare-mic, noapte-zi, vară-iarnă, urât-frumos, bun-rău etc. În viața sa, omul trebuie să fie înarmat cu două scuturi: unul în față şi altul în spate. Un scut corespunde cu păzirea legilor fizice şi altul cu păzirea legilor morale. Cine s-a înarmat cu aceste două paváze este iubit, adorat şi servit de lumea spațială, este ferit de orice neplăcere din lumea fizică, venită de la om, animal, microb sau lipsuri materiale. Cine se înfumurează, încrezându-se în propria sa inteligență şi

în ştiinţa sa şubredă, se va vedea lovit în viaţa trupească, iar când va veni dincoace, va plăti greu mândria şi încrederea în puterile proprii.

Liber eşti, omule, să faci ce-ţi trece prin minte, dar vei plăti dacă ai încălcat una din comandamentele cuprinse în codul universal. Tatăl ceresc a decretat pentru veci deplina libertate, dar ţi-a pus ca hotar legea. Ştii că focul arde; dacă tu - în virtutea libertăţii tale - vrei să-ţi pui mâna în foc, o poţi face, dar legea îţi va demonstra, prin durere, că ai făcut o acţiune greşită, în virtutea liberei taie voinţe. Milă nu există, legea este mai presus de toate. Fără lege, tot ce a clădit Tatăl s-ar dezorganiza, ar cădea în stare de haos. Trecând prin durere, omul învaţă o lecţie. Cu cât durerea a fost mai mare şi mai prelungă, lecţia s-a înregistrat mai adânc în spirit. Când va mai întâlni împrejurări asemănătoare, omul nu va mai încerca experienţa respectivă, deoarece îşi va aminti de urmări. Astfel învaţă duhul, ani şi mii de ani, trecând din experienţă în experienţă şi din durere în durere.

Unii dintre voi afirmă că e mai bine ca omul să nu cunoască existenţa lumii spaţiale, ba chiar că e periculos să intre în legătură cu ea. Sărmani orbi şi necugetaţi! Iată doi oameni: unul ştie ce este un microb, iar altul nu a auzit nimic de această puzderie de vietăţi invizibile ochiului liber. Primul se păzeşte; celălalt, neştiutor, nu respectă regulile de igienă. Urmarea este că cel dintâi va fi ferit de durere, iar cel de-al doilea se îmbolnăveşte. Nici unul nu a văzut cu ochii săi microbul, dar unul, cunoscând legea, s-a păzit să nu greşească, iar celălalt, neştiutor, transgresând legea, a căzut pradă ignoranţei sale.

La fel este şi cu lumea noastră. Fie că ne cunoşti sau nu, dacă nu respecţi legile morale şi fizice, vei cunoaşte suferinţa. Însă cel ce ne-a cunoscut, cel ce a aflat de legile care ne conduc pe toţi, întrupaţi şi spaţiali, când va fi să gândească, să vorbească sau să facă ceva, îşi va aminti de explicaţiile noastre, de sfaturile noastre, de urmările rătăcirii, şi se va feri să greşească. Lumea duhurilor se va îngrămădi în jurul celui ce respectă legea, şi îl va ajuta în viaţă.

Grea este la început păzirea legii, dar legea obişnuinţei îl va face pe om foarte atent la tot ce vrea să facă, vorbească sau gândească. Un asemenea om se va simţi fericit să ne audă sfatul sau explicaţiile diferitelor fenomene petrecute în jurul său.

Omul neprotejat sufleteşte de cele două scuturi, să nu caute să ne cunoască, să nu se pună în legătură cu noi. Unui asemenea om îi transmitem următorul mesaj: Dacă tu, omule, nu ai credinţă, dacă sufletul tău nu e cuprins de acea evlavie care face să tremure carnea pe oasele tale, mai bine nu te mai duce nici la biserică. Încrezător în ştiinţa ta, prin care îţi explici totul, crezi că nu mai ai nevoie de nici o rugăciune, de nici un apel către Cel ce cu puterea Sa conduce infinitatea lumilor. Eu, fratele tău, te povăţuiesc să nu te duci la biserică pentru că nesocotinţa şi îngâmfarea ta, a făcut să fii înconjurat numai de duhuri inferioare, care te-au ocrotit de cele rele şi ţi-au sugerat idei ce ţi-au întreţinut încrederea numai în puterile şi cunoştinţele tale pământeşti. De îndată ce vei intra pe uşa bisericii, aceşti însoţitori nevăzuţi vor rămâne la intrare, neplăcându-le fumul de tămâie şi imnurile aduse Celui preaînalt; iar tu intrând numai de ochii lumii în casa Domnului, o profanezi cu îngâmfarea şi neîncrederea ta. Prin urmare, vei fi supus la pedeapsa celor ce au misiunea de a fi aplicatorii sentinţei dictate. Dacă tu, frate, ştii că ai călcat alături de cărarea vieţii curate, îţi facem cunoscut că te vor lovi necazuri şi amărăciuni, în cazul când vei asista la o şedinţă de comunicare cu noi. Mai bine deapănă-ţi firul vieţii mai departe şi nu te ocupa de aceste taine sfinte prin natura lor, şi care solicită o conduită corectă. Va veni vremea, în alte vieţi, când vei fi mai atent la viaţa ta, şi atonei ne vei cunoaşte şi vei afla ideile noastre.

Liberul arbitru

Azi îţi voi vorbi despre liberul arbitru. Din capul locului afirm că liberul arbitru este atât de redus, încât aproape nici nu există. El este o jucărie, o amăgire trecută prin faţa celor mici. Duhurile mari ştiu că lumea se conduce după legi şi că cei ce prin ignoranţa lor se abat de ia ele se pedepsesc.

Domnul nostru Isus Christos a spus: „ Omul trebuie să se mântuiască “, adică să se silească să-şi trăiască viaţa conform legilor divine.

Presupunerea unor oameni că duhul e lăsat în voia lui să facă ce vrea, este un mare neadevăr. Ştiu că veţi spune că duhurile spaţiale au afirmat că duhul are libertatea să aleagă o faptă conformă

sau nu legii. Eu afirm că dacă cineva din lumea noastră a făcut această afirmație, nu a spus adevărul. A vrut să vă dea iluzia că ați putea face sau nu ceva, conform legii.

Adevărul comunicat este o informație cu un conținut cu atât mai larg, mai profund şi mai lămuritor, cu cât duhul ce-l primeşte este mai evoluat. Pentru unul se spune: „Nu ucide!" Pentru altul acest comandament este explicat: „Nu ucide, pentru că împiedici şcoala duhului închis în acel trup". Pentru al treilea, un duh şi mai înalt, se spune: „Nu ucide, căci dacă nu s-ar aplica pedeapsa toți oamenii ar ucide şi s-ar distruge ordinea în univers. Or totalitatea creațiilor există şi progresează numai în virtutea ordinii şi conducerii prin legi". Şi aşa mai departe, din treaptă în treaptă.

Dar omul trupesc, singur, nu ar fi ştiut niciodată asemenea cunoştințe. Tot ce se ştie, tot ce se inventează, tot progresul'făcut în lumea voastră, totul vine de la noi, fie prin întrupare, fie prin reamintirea vagă a celor aflate noaptea de la noi.

Eu sunt liber să lucrez, să gândesc, dar toate acțiunile mele sunt îngrădite de regulile comunității din care fac parte. Gruparea mea este liberă şi totuşi îngrădită de marele val cu care am venit cândva pe această planetă. Dar şi această vastă grupare este supusă regulilor stabilite de Guvernatorul Pământului, de legile Sfântului Duh. Noi şi El suntem cu toții supuşi altor reguli, legilor Guvernatorului solar. În fine, cu toții, mici şi mari suntem supuşi legilor Tatălui central. Vedeți ce de îngrădiri, ce de reguli, ce de legi!

Încearcă să te mişti altfel şi să faci ce ți-o trece prin minte. Dacă prin îndrăzneala sau nesocotința ta vrei să cunoşti asprimea legilor, o poți face, dar vei suferi amarnic şi te vei căi de pasul tău nebunesc. Numai Unul singur, Ființa supremă a posedat odată libertatea deplină, dar şi El s-a îngrădit, s-a legat pe El însuşi, prin legile de El decretate. Aşadar cosmosul este condus de Voința Unicului Tată.

Dacă duhul trebuie să se supună legii Tatălui, a Fiului, a Sfântului Duh şi a tuturor superiorilor săi, ce s-a mai ales de liberul său arbitru? Nimic. Aşadar oricărui duh care va spune că el se poate duce unde vrea, că poate face oricând şi oriunde ceea ce îi dictează fantezia, să ştiți că i se poate da titlul de mincinos.

Tatăl creează, conservă şi conduce lumile create prin legea Sa morală. Dar cum El nu poate conduce singur puzderia de lumi, este ajutat de Copiii Săi majori, aplicatorii codului Său universal asupra tuturor entităților şi formelor.

La început, spiritele tinere nu pot servi Tatălui, ele având nevoie să fie conduse. Numai spiritele bătrâne, de miliarde de ani, reprezintă în lume pe Tatăl central, dar ele nu fac voia lor, ci Voia Centrului. Ele conduc lumile create în numele Centrului. Ele sunt miei pe lângă Tatăl central, dar aplică legea în numele Tatălui, care le-a dat această autorizare specială.

În creație nu există egalitate, ci doar supunere şi activitate armonizată cu gândirea şi activitatea Celui veşnic. Marile grupuri de spirite nu cuprind entități egale între ele. Codul moral al veşniciei nu cuprinde în el ideea de egalitate. În lumea terestră s-a proclamat odată: „Egalitate, fraternitate, libertate" - o himeră ce în veci nu se va realiza, nici în Cer, nici pe pământ. Nefiind egalitate, nu poate exista fraternitate de idei şi nefiind egalitate şi fraternitate de idei, nu poate exista nici libertate de interpretare. Nu există egalitate, deoarece Tatăl a creat, creează şi va crea mereu duhuri. Cum ele sunt născute în timpuri" diferite, totul este ierarhizat de Tatăl, din veşnicie până-în veşnicie. Nici la Tatăl, în Sfera divină nu există egalitate, ci numai ierarhie. Acolo stăpâneşte doar Iubirea, o fraternitate din principiu, dar nu de idei. Acolo nu se iubeşte pe X, Y şi Z ca indivizi, ci se iubeşte totul, în principiu, pentru că toți sunt fiii aceluiaşi Tată.

În Sfera divină şi oriunde în creație nu este libertate, pentru că trebuie să te supui regulilor stabilite. Acest cod este ştiința ştiințelor, cartea cărților. Acest cod a fost gândit de Creator şi gândul Lui s-a înscris în arhiva universului. Liber, libertate sunt cuvinte, dar duhul nu este liber niciodată. Orice duh este liber să citească arhiva universului, dar duhurile fiind de grade evolutive diferite, fiecare va interpreta după nivelul său. Aşadar nu există egalitate nici în judecată, nici în cunoaştere. Fiecare duh va comenta ordinele înscrise în eter după vechimea sa şi după şcoala urmată.

Îngerii ne repetă cuvintele Tatălui: „Fiule, din iubire te-am născut şi ți-am dat posibilitatea să trăieşti cu iluzia că eşti liber, dar în jug Eu te-am pus, ca să trăieşti în societate supus regulilor Mele

şi ale societăţii. Dar acest adevăr nu-l vei afla direct de la Mine, ci te vei convinge tu însuţi că numai o Voinţă există în lume, spre fericirea ta, a Mea şi a tuturor".

Din iubire a creat Tatăl tot ce există în jurul nostru. Numai iubirea a făcut posibilă creaţia. Din iubire, El a desprins din Fiinţa Sa particule identice cu Ea. Unul este Tatăl central, dar pentru a crea, El s-a divizat. Iubirea este o forţă motrică, este Voinţa divină. Iubirea Tatălui nu este doar un sentiment, ca acela din lumea noastră, ci este o voinţă, o forţă centrifugă. Prin această voinţă sau forţă centrifugă, Tatăl a desprins din sânul Său scântei sau mici Dumnezei. Fiii de Dumnezeu, Ajutoarele apropiate Tatălui, le-au luat şi pregătit pentru călătoria lor cosmică.

Când sunt trimise în univers, particulele sau scânteile divine umplu câmpul sau spaţiile interioare ale unui univers, formând materia eterică, numită fluid fizic liber. Acest fluid se concentrează în anumite puncte ale universului şi dă naştere sorilor şi apoi planetelor.

Din eterul fizic liber s-au format toate mineralele ce intră în alcătuirea planetelor. Iniţial o planetă e pustie, fiind lipsită de orice vietate vegetală, animală sau umană. Această stare durează o vreme destul de îndelungată, iar numărul foarte mare de scântei ce intră în constituţia planetei face şcoala minerală, suferind dilataţia şi contracţia sub influenţa temperaturii, îndurând influenţa bioxidului de carbon, a apei, electricităţii, magnetismului etc. Când a expirat termenul existenţei sale, planeta sterpă se refluidizează şi fluidul fizic ce a alcătuit-o odată se întoarce la Centru, unde este schimbată şi pregătită pentru formarea de corpuri fizice vegetale.

Într-adevăr, din Centru pleacă un alt val de fluide fizice libere, cu care se vor face o nouă serie de planete, unde vor creşte forme vegetale, alcătuite din particule ce în veacuri nenumărate au fost părţile constitutive ale mineralului unor planete sterpe. După sfârşirea evoluţiei acestei planete, materia ei se refluidizează şi se întoarce la Centrul creator. Aici toate scânteile divine suferă o nouă preparare, şi pleacă şi ele o dată cu o nouă nebuloasă, pentru a forma pe viitoarele planete, corpul fizic al unor serii întregi de animale. Animalele vor trăi, iar fluidul provenit din aceste planete se va întoarce din nou la Centru.

În fine, fluidul pleacă pentru a patra oară din Laborator în univers şi planetele nou formate vor purta pe ele de această dată şi forme umane - în definitiv, forme superioare de animal.

In golurile uriaşe ale universului nostru vor fi: 1. planete sterpe; 2. planete numai cu plante; 3. planete cu plante şi animale; 4. planete cu plante, animale şi oameni.

Trupul tuturor acestor vieţuitoare este format din fostul fluid fizic liber, devenit acum fluid captiv concentrat până la deplina stare vizibilă şi tangibilă vouă.

Prin aceste faze au trecut şi trec iniţial planetele. Azi pe o planetă mai bătrână apar plante, apoi animale şi la urmă oameni, adică toate etapele primitive sunt concentrate pe una şi aceeaşi planetă. Iniţial există fluid fizic liber, apoi acest fluid devine fluid fizic captiv. Din concentrare în concentrare, fluidul fizic captiv se transformă într-o planetă cu munţi, dealuri, şesuri, oceane, mări, fluvii populate de forme vegetale, animale şi umane. Materia planetei sau a mineralului şi a formelor ce alcătuiesc trupul vieţuitoarelor trece prin toată gama de materii fizice ale tuturor felurilor de planete şi trupuri de vieţuitoare de pe ele. Refluidizată această materie revine în cele din urmă la Centru, unde este transformată în fluid psihic, din care Creatorii centrali vor forma perispiritul sau corpul eteric al tuturor felurilor de duhuri din univers.

În fine, fluidul psihic, revenit iar la Centru la finele evoluţiei sale desăvârşite, este transformat în duh sau spirit, în scânteia ce va conduce mai întâi o formă de mineral pe toate gradele de planete. Apoi se va transforma în duhul animator al tuturor formelor de plante pe toate felurile de planete din lume. Când termină şi această etapă evolutivă, duhul va anima toate formele de animale de pe fiecare grad de planete şi, în fine, după ce a trecut prin toate formele de plante şi animale pe fiecare categorie de planete din univers, va anima o formă umană. La început, va fi cea mai simplă formă de om, dar cu timpul, această scânteie de om va evolua prin toate formele umane şi când se va desăvârşi prin toate, se va reîntoarce la Centru, devenind scânteia animatoare a unui corp psihic de înger; şi aşa din etapă în etapă, spre desăvârşirea infinită.

În rezumat: particulele divine au format la început fluid fizic liber, apoi fluid fizic captiv; de aici trec în gradul de fluid psihic liber, pentru a deveni fluid psihic captiv, sfârşindu-şi cariera ca scânteie, duh sau spirit, ce umple universurile, sub diferite grade de evoluţie.

Iată deci că eterul, aerul, apa, pământul, planetele, sorii, tot ce există în sfera creațiilor a fost făcut de Creatorul suprem din particule vii, plecate din sânul Său. Particula, trup din trupul Tatălui central, trece printr-o serie de stări, infinite vouă, devenind duh sau spirit uman.

Particulele divine evoluează din treaptă în treaptă. Tot ce vedem şi nu vedem este trupul Tatălui risipit în univers, sub diferite stări; deci totul e supus Tatălui, rămas la Centru. O singură lege a fost stabilită de Unicul Tată, dar pe măsură ce s-au creat forme şi stări diferite de aglomerări de particule divine, legea s-a multiplicat, aplicându-se legi diferite mineralului, vegetalului, animalului şi omului. Aşadar nu există egalitate şi libertate, ci evoluție şi veşnică supunere.

Țelul tuturor este fericirea, iar fericirea se dobândeşte din armonia vieții particularului cu a totului, a perifericului cu a Centrului creator.

Două forțe concură la evoluția entității spirituale

In lumea pământului se instituie societăți ai căror membri caută să selecteze aderenți noi. La fel fac şi duhurile luminoase, selecționând membri pentru grupurile de cercetători în domeniul spiritualist. Unora li se dau cunoştințe de gradul a, iar unui cerc mai inițiat i se dau cunoştințe de gradul a, b, c şi aşa mai departe. După valoarea morală şi spirituală a oamenilor ce alcătuiesc un cerc psihic, se va da mai puțin sau mai mult.

Mulți doresc legături cu duhurile, dar nu toți urmăresc acelaşi țel. Unii le doresc din punct de vedere pur ştiințific. Alții, şi aceştia formează majoritatea, crezând că duhurile sunt atotştiutoare, le cer anumite servicii şi comunicări pur omeneşti. Aceştia uită că duhul e un om spațial care nu este liber pe faptele şi nici chiar pe ideile sale. Dacă lumea trupească e condusă de legi umane, împărăția spatiilor e dominată de legi şi mai severe, de legile Codului divin.

'Un duh nu coboară niciodată singur la un cerc de studii psihice. Fiecare are ghidul, superiorul său, care îl aude, supraveghează şi cenzurează. Cu ocazia diferitelor şedințe de comunicări cu frați pământeni am afirmat: „Nu sunt singur în această cameră, în jurul meu se află mii de scântei, mii de duhuri venite să audă cele ce vă voi comunica”.

Comunicările erau primite cu plăcere de frații mei întrupați, dar provocau nespusă mirare, plăcere şi fericire duhurilor aflate în spațiul odăii, asistente la acea prelegere morală sau ştiințifică. Aceste duhuri, frați mai mici, erau atrase de graiul pământenilor, prin care înțelegeau şi ele subiectele tratate, comunicarea mentală a duhurilor superioare nefiind înțeleasă de micile duhuri aflate pe primele trepte evolutive ale acestei planete. După cum în lumea trupească un chinez nu se poate înțelege cu un român, graiul mental diferă prin cuprinsul ideilor exprimate.

Gândul e auzit uneori de duhurile inferioare, dar dacă nu înțelegi conținutul acelor idei este ca şi cum ai auzi limba chineză fără să o înțelegi. Uneori vibrația gândului este atât de înaltă, încât nici nu este auzită de duhul inferior.

Graiul mental diferă prin vibrația sa la fiecare din cele trei etaje sau zone eterice ale Pământului.

Un duh roşu nu va înțelege graiul mental al duhului albastru, iar acesta, la rândul său, nu va înțelege graiul duhurilor albe. De aceea la şedințele de comunicări dintre lumea cerească şi cea terestră se aduc duhuri mici, roşii sau albastre, ca să înțeleagă ideile duhurilor albe, citite sau discutate într-o limbă terestră de duhurile întrupate.

Toți aceşti frați mai mici, ce au auzit comunicarea noastră, se vor întrupa în viitor. În țara voastră. Ei sunt atât de dornici de cunoştințele noastre, încât indiferent în ce clasă socială se vor întrupa, vor deveni spiritualişti fervenți, vor cerceta şi studia cărțile spiritualiste şi vor căuta sa se adape cu adevărurile primite în anumite cercuri de revelație. Ei vor crede intens, pentru ca au fost câştigați scopului urmărit.

Să nu vă mirați şi indignați auzind pe unii dintre voi: „Eu cred în existența lumii invizibile şi Într-un Dumnezeu' creator”, iar pe alții negând şi râzând stupid auzindu-vă că afirmați existența spiritului şi a Tatălui atotfăcător. Aşa e firesc.

Nu există două duhuri egale în pricepere şi cunoaştere. Tatăl a sortit să existe afirmația şi negația, înțelepciunea şi prostia, cumintele şi nebunul.

Duhurile superioare văd toate aceste ciudăţenii ale lumii voastre, aşa că nu se mira de faptele omului. Astfel, ele au văzut duhuri frumoase întrupate, înjosindu-se s-au abătându-se de la înălţimea lor, şi făcând greşeli peste greşeli, asemenea unui duh inferior. S-au văzut duhuri frumoase negând într-o întrupare ceea ce în nenumărate întrupări precedente afirmau cu tărie: puterea credinţei, puterea voinţei, existenţa spiritului nemuritor.

Revin la fraţii mei spaţiali.

Acest auditoriu a mai fost aici, ca şi în alte părţi şi a mai audiat şi altădată. Prin urmare, comunicările noastre vă folosesc vouă, dar nespus de mult folosesc acestui auditoriu nevăzut şi foarte numeros. De acum, nu va mai încolţi în sufletul lor sămânţa negaţiei. Intrupandu-se, vor fi convinşi în forţele cereşti, în existenţa Divinităţii şi a copiilor Săi spaţiali.

Periodic, coboară la întrupare un val de spirite foarte credincioase. Urmează un val nici cald, nici rece, format din cei ce cred şi nu prea, şi, în fine, vine un al treilea val, format în majoritate din oameni care nu vor să ştie nimic de Cer şi forţele sale. Aşa urmează mereu.

În vremurile viitoare, nu prea îndepărtate, va veni un val de duhuri dornice să studieze natura şi viaţa risipită în sânul ei, sub toate formele. Aceste valuri de credincioşi şi necredincioşi sunt orânduite de cei din Sfera divină. Tatăl nu se supără că unii din copiii Săi Îl neagă. Întotdeauna şi în toate - atât în Cer, cât şi pe pământ, trebuie să existe opoziţie. Chiar şi în lumile superioare se discută teze pro şi contra.

Omul trupesc este o fărâmă neînsemnată în uriaşul mecanism al vieţii; suferinţa sa n-are nici o importanţă, faţă de marele scop: fericirea eternă. Toate duhurile au trecut, trec şi vor trece prin flăcările durerii. Vom suferi şi vom răbda, căci aşa este planul Tatălui; nici un duh nu e scutit de furnalul suferinţei. Dacă în preajma Tatălui domneşte fericirea desăvârşită, în lumile create există suferinţa sub o infinitate de forme. Pornim de la durere să ajungem la fericire, şi întotdeauna durerea este în faţa fericirii.

Tatăl central nu ar şti ce este fericirea, dacă n-ar avea cunoştinţă de suferinţa îndurată de copiii Săi în lume. Sforţările duhului spre progres nu ar mai avea loc, dacă el nu ar simţi, din etapă în etapă, o mulţumire mai mare şi nu ar fi conştient că la sfârşitul răbdării şi sforţărilor sale va avea parte de fericire.

La şedinţele de înalte comunicări morale şi ştiinţifice se aduc duhuri tinere, să prindă curaj şi să înţeleagă că viaţa şi cunoaşterea se câştigă prin osteneală şi necaz. Dacă ele nu ar auzi sfaturile celor mai mari, ar cădea sub greutatea adversităţilor vieţii. Dar pentru a le da Un imbold şi mai puternic, marile duhuri albe, îngerii planetari sau solari se întrupează, se fac oameni trupeşti şi trăind în mijlocul lor, suferă împreună cu ele. Noaptea, duhurile inferioare ştiind pe cine au printre ele şi văzând că şi aceştia, ca oameni, suferă nevoile vieţii, prind curaj şi suportă mai uşor calvarul întrupării. Aceste cazuri sunt de excepţie.

De cele mai multe ori, duhurile superioare coboară în cetele miliardelor de duhuri inferioare, roşii şi albastre, şi le ţin prelegeri, le lămuresc asupra scopului vieţii şi a datoriei de a se supune în veşnicie, căci aşa au fost şi ele, trecând prin aceleaşi greutăţi şi suferinţe.

Când duhurile pleacă de la Tatăl, pornesc la şcoala vieţii pe un singur drum. De la o vreme, din nepricepere, unele aleg drumul durerii, pe când altele, mai temătoare, aleg drumul supunerii oarbe. Pe ambele căi vor evolua duhurile şi de la o vreme cărările lor se unesc şi ajung iar la Tatăl, unde se vor bucura de o fericire veşnică.

Mecanismul gândirii

Universul este plin de o infinitate de idei. Ele circulă în toate direcţiile, unele fiind văzute de duhuri, altele nu. Unele idei vizibile sunt înţelese, altele, deşi vizibile, nu sunt înţelese.

Dacă duhurile ar vedea şi înţelege toate ideile, instrucţia - morală sau intelectuală - ar fi mai rapidă şi nu ar mai fi nevoite să stea sute de secole pe aceeaşi planetă. Din acest punct de vedere, planeta noastră este una dintre cele inferioare. Evident, pe suprafaţa ei şi în jurul ei există multe şi mari valori spirituale, dar nu e vorba de această minoritate, ci de majoritatea duhurilor care formează populaţia terestră. Ştiinţa marii mulţimi a duhurilor libere sau întrupate pe planeta noastră este foarte redusă, faţă de a celor de pe alte planete din univers.

Pentru om, ideea în sine este ceva abstract, invizibil, inaudibil şi imperceptibil. Pentru duhurile superioare ideea este o realitate absolută, căci ele îi văd forma, numită simbol. Ideea se mişcă, vibrează, producând un sunet, o muzică specială. În fine, materia ce formează corpul unei idei este colorată, fiecare idee avându-şi propria culoare. Voi, duhuri întrupate, vă exprimaţi gândul şi ideile prin unde sonore, prin cuvinte audibile.

Când două duhuri libere se întâlnesc şi vor să „vorbească" între ele despre un anumit subiect, emit din fiinţa lor particule ultramicroscopice, melodioase, colorate şi cu o formă determinată. Celălalt duh priveşte aceste particule - văzându-le, auzindu-le şi chiar simţindu-le, căci pătrund în corpul său - le înţelege, iar apoi răspunde. Schimbul acesta are loc fulgerător, într-un minut transmiţându-se fraze ce ar umple 10-l5 pagini dintr-o carte.

In principiu, duhul întrupat face acelaşi lucru, numai că gândirea, ideile emise de duh sunt exprimate în sunete produse prin concursul corzilor vocale ale laringelui, rezonanţa cavităţii bucale şi a sinusurilor frontale şi nazale, mişcarea limbii şi lovirea sunetelor de dinţi şi cornetele nazale.

Între gândirea duhului întrupat şi a duhului liber există o mare deosebire. Când omul trupesc gândeşte, ideile ies mereu din capul său, fiind văzute şi citite de duhuri, deci ele ştiu ce gândeşte acel om, măcar că el nu şi le exprimă prin vorbe. Când duhul gândeşte în sinea lui, un alt duh nu vede nimic la el, nu-i poate citi gândurile, deoarece ele nu ies din corpul său spiritual.

Gândind în lumea trupească ai şi emis idei. Dacă aceste idei sunt inferioare, ai infectat spaţiul cu materie inferioară, compromiţând pe o arie întinsă conţinutul ideilor acelei regiuni. Duhul gândind orice în sinea lui, nu face nici o emisie, nu aduce nici un prejudiciu vieţii şi gândirii universale.

Omule, dacă nu te poţi ruga, dacă nu poţi binecuvânta, dacă nu poţi lăuda pe semenul tău, mai bine nu mai gândi şi vorbi, căci mare păcat faci, ce va atârna greu în destinul tău!

Să urmărim mecanismul gândirii unui duh. Gândind în sinea sa, diametrul duhului se tot măreşte, forma sa creşte. După cum vom vedea, această umflare nu se face la infinit, căci nimic nu a rămas neprevăzut de marele Creator central. De aceea El este socotit atotştiutor de infinitatea duhurilor din univers, pentru că în toate operele Sale se descoperă previziune şi perfecţiune.

Perfecţiunea Creatorului nu poate fi egalată de nimeni, în tot cosmosul. Opera Creatorului este desăvârşită. Numai omul, suferind, îi găseşte Creatorului cusurul că a lăsat suferinţa să-l amărească.

Neştiinţa ta, omule, fiind mare, necunoscând ţelurile Tatălui, nu poţi să-ţi faci o justă apreciere şi deci părerea ta e nedreaptă.

Iniţial a existat lumea duhurilor, şi după aceea s-a creat lumea trupească. Gândirea lumii cereşti s-a transpus în lumea pământească. Graiul omului trupesc este auzit de duh. Gândul duhului nu este auzit de omul trupesc, şi totuşi el este pătruns de ideile fratelui său nevăzut. Iată deci înţelesul sugestiei. Ideea fiind eterică, pătrunde prin trup, corp vital şi perispirit, ajungând până la scânteie sau duh, unde este văzută şi înţeleasă. Nevăzând duhul de lângă el, care l-a săgetat cu ideile sale, omul trupesc este convins că el a gândit şi uneori acţionează după cum i-a dictat ideea respectivă. Aşa că omul devine uneori un vehicol condus de un pilot nevăzut. Unul gândeşte şi altul execută.

Dar să reluăm studiul fenomenului gândirii duhului. Spuneam mai sus că duhul, când începe să mediteze, să cugete se tot umflă. De ce această mărire a corpului său? Pentru că din mediul înconjurător duhul absoarbe mereu în interiorul său idei-simboluri. Dar tot hrănindu-se cu acest aliment eteric, duhul ar deveni o fiinţă pasivă, cel puţin pentru un anumit timp. Pentru a sili duhul să fie în veşnică mişcare, Creatorul a orânduit ca după ce s-a umflat cu idei până la o limită, duhul să se contracte şi să le emită în afară, şi astfel să se dezumfle. De aici rezultă o continuă pulsare, dilatări şi contractări, deci o continuă mişcare, asemănătoare cu cea a respiraţiei omului, când inspiră oxigen şi expiră bioxid de carbon. Ca şi toracele omului, duhul se umflă şi dezumflă mereu, în modul acesta, duhul a devenit o fiinţă veşnic în mişcare, veşnic activă.

În jurul duhului plin de idei se adună duhuri inferioare dezumflate. Ele nu au puterea să digere ideile mediului exterior. De aceea se adună în jurul duhului superior, ca studenţii în jurul lectorului, aşteptând să elimine ideile absorbite de el. Duhul superior se descarcă de ideile sale iar duhurile

inferioare le prind şi le încorporează. Vorbitorul se descarcă şi asistenţa se încarcă cu conţinutul ideilor sale.

După ce au fost văzute şi simţite, ideile intrate într-un duh îi produc o mare plăcere, ca şi omului un aliment delicios. De la o vreme, luând cunoştinţă de conţinutul ideilor, duhul simte o greutate, o apăsare şi caută să scape de ele. Duhurile care audiază, primind hrana eliminată de un superior, simt o marc plăcere, se simt robite de frumuseţea ideilor primite, căzând sub vraja lor. Ideile intrate într-un duh, după ce sunt văzute şi înţelese, pot fi deformate, pervertite şi din originare devin secundare, din frumoase - urâte, din înălţătoare - josnice. Cu alte cuvinte, duhul le poate schimba conţinutul, forma cu care au venit de la Tatăl.

Încorporate de un alt duh, asemenea idei deformate produc mari tulburări în organismul său şi deci o mare neplăcere, dacă nu chiar o otrăvire. Fenomenul este asemănător cu intoxicarea trupului prin ingerarea unor alimente perimate sau toxice, impunându-se eliminarea lor grabnică. Aşadar în lume există două feluri de idei:

1. idei pure, producătoare de plăcere, venite de la Centrul creator;
2. idei deformate, produse de duhuri nepricepute, alterând sau schimbând forma şi conţinutul divin al ideilor pure.

Din cele de mai sus, reiese că pentru duh ideea este un aliment absolut necesar, indispensabil vieţii sale. Absorbirea ideilor, analiza, asocierea şi compararea lor între ele, dezvoltă facultăţile mentale, intelectualitatea şi cunoştinţele duhului, şi mai apoi ridicarea sa morală.

Ca să trăiască, omul trupesc are nevoie de hrană, iar duhul de respiraţie. Or respiraţia duhului are ca efect cugetarea. Vrând-nevrând, duhul trebuie să respire idei şi deci să gândească. El este o mică sferă gânditoare, a cărei ocupaţie principală este să tot gândească, fără posibilitatea de a se opri din palpitare, din gândirea sa.

Noaptea, când trupul omului doarme, lumea terestră crede că el se odihneşte, deoarece trupul său zace în pat. Realitatea este că duhul a ieşit din trup şi lucrează, gândeşte sau conversează cu dreptaşul, ghidul şi stângaşul său, cu duhurile de care are nevoie şi cu care are legături.

Divinitatea, o uzină uriaşă, se gândeşte mereu cum să creeze din substanţe tot mai perfectate, forme noi de stele şi planete, pentru a fi populate cu spirite evoluate. Duhul, particula plecată din trupul Tatălui, face la fel, gândeşte mereu. Divinitatea emite gânduri care circulă prin univers asemenea unui fluviu uriaş, împrospătând materia de idei din univers. Apoi cheamă la Sine acest fluviu, provocând un alt curent de idei, de întoarcere în Sfera divină. Duhul face la fel, primeşte şi emite idei, fiind obligat să gândească în veşnicie, deoarece gândirea e mişcare şi mişcarea e viaţă. Duhurile nu au nevoie de somn, mâncare sau adăpost, dar au o nevoie absolută de a gândi. Hrana lor este ideea. Duhul gândeşte, meditează în interiorul său, iar apoi îşi exteriorizează gândul. Fiind o particulă din marele Gânditor, duhul gândeşte mereu. Aşadar gândeşte duhul închis într-o piatră, gândeşte duhul care conduce viaţa unei plante, mici sau mari, gândeşte duhul unui animal, oricât de inferior ar fi el, toate duhurile, de orice grad, au funcţia gândirii.

La începutul creaţiei a fost ideea. Cu ideea s-a făcut tot ce s-a făcut. Din particula-idee s-au creat duhurile. Iată înţelesul Evangheliei lui Ioan: „La început a fost Cuvântul şi Dumnezeu era Cuvântul... şi toate s-au făcut prin Cuvânt”.

Cuvântul, ideea, stă la originea totului, fiind viaţa şi temelia a tot ce există. Din particula-idee s-au creat duhurile, fluidele, sorii şi planetele. Ideea este o fiinţă şi în acelaşi timp o materie vie; ea se mişcă, se dilată şi contractă, deci trăieşte. Universurile s-au creat cu viaţă şi trăiesc pentru că au viaţă în ele. Peste tot, în orice colţ al Infinitului, se află particule-viaţă, particule gânditoare. Totul gândeşte, pentru că totul s-a creat din aceste particule gânditoare.

Piatra gândeşte, planta gândeşte, animalul gândeşte şi aşa mai departe. Gândirea e pretutindeni şi mişcarea e veşnică. Se mişcă, palpită, particula de viaţă; se mişcă duhul, electronul, atomul, molecula, celula, ţesutul, organul, trupul, planeta, soarele, universul, tot cosmosul.

Noi trăim într-un ocean de viaţă. Divinitatea centrală ne-a creat în aşa fel încât trebuie să ne mişcăm şi .să ne hrănim cu viaţă, ca să fim mereu vii. Divinitatea a creat duhurile libere şi întrupate, cu necesitatea de a se hrăni cu particule-viaţă, fiinţe gânditoare. O foame de viaţă ne stăpâneşte într-una, iar duhul caută să-şi astâmpere foamea. De aceea duhul palpită, se dilată, absorbind particule-

idei sau particule-viață. Duhul trebuie să-şi satisfacă această necesitate, după cum omul trupesc trebuie să respire, căci altfel moare. Duhul nu poate muri, fiind silit să se mişte, să absoarbe viață, cu sau fără voia sa.

După ce s-a săturat, duhul e nevoit să elimine viața ce întreține perispiritul său, mişcarea şi cugetarea sa. Când era gol - deci inactiv, duhul simțea foame. Acum, că e sătul de idei, simte nevoia imperioasă de a se descărca de ele. Acest fenomen se derulează continuu. Duhul a examinat ideile pătrunse în el şi s-ar părea că de acum poate să stea şi să se odihnească, dar mediul înconjurător, care vibrează în veşnicie, nu-i dă pace să stea inactiv şi îl sileşte să se mişte şi să se golească de conținutul ideilor din sânul său. Când îi era foame nu avea astâmpăr; acum, când e sătul, nu e lăsat în pace. Nemişcarea e moarte, dar moarte nu există nicăieri în univers, ci numai mişcare şi viață, în univers circulă două feluri de vieți: 1. viața universală sau divină — generală; 2. viața duhuală sau spirituală — particulară.

Neputând înțelege totdeauna pe Tatăl, duhul îi deformează ideile şi deci, inconştient, duce o acțiune contra țelurilor Tatălui. Însă de câte ori se va opune, conştient sau involuntar, va urma durerea. Supunerea la ordinele cuprinse în ideile Tatălui aduce fericirea, dar de câte ori duhul neînțelegător se va opune sau va perverti aceste idei, va suferi.

Când duhul a fost emis din sânul Tatălui său, era o divinitate. În această stare, el era dotat cu inteligență şi rațiune pură, deci era fără greşeală. Dar Auxiliarele din preajma Tatălui, în virtutea mandatului acordat, i-au întunecat inteligența şi mai ales rațiunea absolută.

Neştiutor, duhul a fost trimis în lume, numai cu o fărâmă de inteligență şi cu instinctul căutării Adevărului. Va trăi miliarde de ani, constituind toată gama de aşa-zise materii fluidice şi duhuri. În tot acest decurs de vreme - o veşnicie pentru voi, oameni trupeşti - duhul îşi dezvoltă inteligența, cunoştințele şi puterea raționamentului, cu ajutorul ideilor pe care le-a tot legat în fel şi chip.

Embrionul de duh va ajunge un zeu, o mare forță spirituală a spațiilor. - Inteligența are o serie nesfârşită de grade. Inteligent e duhul mineral, dar cât de întunecată e inteligența sa față de cea a duhului vegetal sau animal. Mergând mai sus, ajungem la rațiune, care începe abia la om, sfârşind cu rațiunea absolut perfectă a Creatorului central.

Viața din univers îmboldeşte duhul la mişcare, la absorbirea ideilor. Prin idei, duhul face şcoala infinită, dezvoltându-şi tot mai mult inteligența, cunoaşterea, moralitatea şi rațiunea pură.

În definitiv, ideile Tatălui ajută la evoluția fiilor Săi de pretutindeni. Duhurile se hrănesc cu ideile Tatălui, iar El primeşte informații despre gândurile copiilor Săi..

Plimbându-se prin grădina Tatălui, duhul culege miere din florile ei. După puterile sale, fiecare duh adună ce îi place, ceea ce înțelege. Din totalitatea ideilor ce trec prin fața scânteii-duh, nu toate sunt asimilate, adică înțelese. Duhul absoarbe idei, dar după înțelegerea lor, le asociază în fel şi fel de chipuri, realizând fraze sau cugetări. Aşadar el absoarbe idei separate, le asociază, după care le emite sub formă de frază, de judecată.

Tatăl emite numai simboluri, din care duhul trebuie să formeze cugetări, raționamente, judecăți. Duhul porneşte de la simplu la complex. El aşează aceste idei izolate unele lângă altele, în fel şi fel de modalități, scoțând prin asocierea lor diferite gânduri şi raționamente.

Aflat la începutul carierei sale, duhul este un simplu auditor. Pe măsură ce el se îmbogățeşte cu idei, devine comunicator, căutând auditori cărora să le transmită cunoştințele aflate prin judecata sa proprie sau audiate de la cei superiori. Analizând mereu, duhul ajunge prin el însuşi să afle tainele cereşti, modul cum, din veşnicie, Tatăl a creat vizibilul şi invizibilul. Procesul intim al elaborării judecății provine din interpretarea ideilor adunate din spațiu de duh. Din interpretare în interpretare vine progresul şi, treptat, duhul află Adevărul divin.

Duhurile trăiesc în oceanul de particule de viață sau idei, a cărui curenți aleargă în toate părțile, fiind simțite de duhuri. Cu toate acestea duhurile nu sunt cu nimic împiedicate în mişcările lor. După cum curenții de aer nu împiedică pe om în mişcările sale, tot astfel aceşti curenți de idei divine, aceste fluide sau forțe electro-magnetice nu stânjenesc cu nimic viața sau activitatea duhurilor umane din spațiu. În acest ocean fluidic de viață, unele fluide sunt numai vizibile - simbolurile ideilor, altele sunt numai audibile - notele muzicale ale muzicii divine.

Tatăl lucrează cântând, iar muzica Sa divină umple universurile. Copiii Săi, scăldându-se în undele muzicii Sale, se simt fericiți. Uneori această muzică divină pare a fi o voce îngerească, alteori - o instrumentație neauzită vreodată de urechea omenească, fiind produsă de cetele îngereşti.

Muzica terestră, vocală sau instrumentală, nu se poate compara cu muzica ce răsună prin spațiile intersiderale.

Omul e un mic univers

Nu vă puteți face idee cât de neştiutori sunteți! Cele mai simple lucruri de lângă voi sunt de o complexitate de neînchipuit. Am să vă iau drept exemplu chiar pe voi. La exterior arătați ca o unitate, dar sub acoperământul general al pielii trăiesc numeroase lumi, o puzderie de viețăți.

Ştiți că trupul vostru este format din celule, alcătuite dintr-un complex de substanțe chimice, formate la rândul lor din molecule şi atomi. În ultimul timp, ați mai aflat că atomul este format din particule cu putere electrică, numite electroni. Atâta ştiți, pentru că până aici ați putut ajunge, dar de aici e foarte mult până la materia primă din care Creatorul a compus însuşi electronul.

Materia primă este formată din particule ultramicroscopice, gânditoare, simțitoare şi în veşnică mişcare, numite, pentru înțelegere, cu termenul de viață. Aceasta în ceea ce priveşte Impui vostru.

Ei bine, din aceeaşi materie de particule vii sunt formate şi corpurile fluidice din jurul scânteii. Ele sunt asocieri de particule vii, din ce în ce mai strânse şi mai condensate către exteriorul perispiritului.

Aşadar ființa-om, atât de simplă la exterior, este un univers în miniatură, cuprinzând miliarde de miliarde de viețăți ultramicroscopice, de particule vii.

Constatăm că materia primă este o aglomerare primă de particule vii. Acestea, la rândul lor, au format aglomerări de un al doilea ordin, şi aşa - din aglomerări în aglomerări - s-a ajuns până la electron, atom, moleculă, celulă, trup. Toate sunt într-o interdependență de neînvins, formând un tot, în virtutea legii asocierii.

Astfel, planetele se unesc şi formează sisteme planetare, stelele se unesc şi formează sisteme siderale, sistemele solare formează universul, iar universurile formează sfera creată sau cosmosul.

Această sferă - ce cuprinde tot ce a creat Tatăl până azi - se arată la exterior ca fiind o unitate condusă de o singură Forță, în virtutea unei singure Legi. Forța este mişcarea, iar autorul mişcării este Creatorul prim.

Toate ființele şi lucrurile ce ne înconjoară vorbesc despre gloria şi înțelepciunea Tatălui ceresc.

Materia primă din care Tatăl a făcut totul, de la începutul începutului, există şi azi în lume, aflându-se şi în jurul Pământului nostru. Ea se află într-o veşnică asociere şi prefacere, constituind o materie vie extrem de nestabilă. Fixitatea, rămânerea în aceeaşi stare, ar echivala cu moartea, or moarte nu există nicăieri în cosmos, în Infinit.

Materia primă se prezintă pe o scară infinit de variată, fiecare varietate având o anumită vibrație, consistență şi culoare. În lumea duhurilor angelice fiecare varietate a materiei prime are o anumită denumire. După cum omul trupesc, având în fața sa o puzderie de feluri de plante, a căutat să le grupeze după caracterele lor comune - constituind astfel specia, genul, clasa, ordinul, diviziunea etc, adică a făcut o clasificare pentru a putea mai uşor determina o plantă nou descoperită - duhurile angelice, de la noi şi de pretutindeni, au procedat la fel, clasificând substanțele eterice după caracteristicile lor şi după operațiile ce se pot efectua cu ele.

Totul a plecat de la simplu şi s-a ajuns la complexități infinite. De aici tragem concluzia că Divinitatea mai întâi a atras la Sine particulele vii din Infinit, creând cu ele materia primă şi apoi din această materie a creat, treptat, seria lungă de fluide, pentru ca în cele din urmă să ajungă la forma de planetă.

Divinitatea a creat întâi mediul de cultură, apoi a creat duhurile şi în cele din urmă - ființele fizice care să se dezvolte în acest mediu de cultură. Întâi s-a creat casa şi apoi, treptat, duhul superior, locuitorul acelui locaş.

Când locuitorii acestui vast locaş divin au ajuns să înțeleagă, Tatăl central le-a vorbit, îndrumându-i la activitate. El a trimis idei prin oceanul fluidic unde înoată miliardele de corpuri cereşti, case locuite de duhuri de toate treptele evolutive. Primele ordine sau idei trimise au fost simple. Pe măsura evoluției duhurilor, ordinele erau pe o treaptă mai înaltă, mai ştiințifică şi abstractă. Azi, ideile trimise de Tatăl au ajuns atât de subtile, încât nu mai pot fi înțelese decât de marii Săi Fii, Stăpâni de stele sau de cohortele de îngeri solari şi planetari.

Ideile prime ale Tatălui central sunt oprite, ingerate şi citite de marile Duhuri guvernatoare, iar apoi sunt eliberate. După eliminare, ideile nu mai sunt cum au intrat. Într-adevăr, după ce ideea-formă, sau simbolul, a stat în fața spiritului care i-a înțeles cuprinsul, este eliminată de spirit, dar de data aceasta ideea are un aspect diferit de cel inițial şi un conținut inferior. Cu alte cuvinte, ideea nu mai este aşa cum a trimis-o în lume Tatăl central.

Să zicem că ideea iese dintr-un duh sub forma A1. Această idee va fi absorbită, înghițită de perispiritul altui duh, de pe o treaptă imediat inferioară, care şi el o va citi, o va înțelege, îi va memora înțelesul, şi după ce prin şederea în corpul său va suferi încă o alterare, coborând-o cu o treaptă mai jos, o elimină sub forma A2. Ideea trecând astfel, din duh în duh, pe trepte din ce în ce mai de jos, va ajunge A3, A4, A5, până la duhul mineral, aflat pe treapta evolutivă cea mai de jos.

De îndată ce a atins cea mai de jos treaptă a creației, ideea va începe întoarcerea la Autorul care a emis-o, la Centrul creator. Curentul de idei a curs la început încet, pentru că ideile au fost oprite şi analizate în drumul lor. La întoarcere, ele fiind extrem de alterate, de imperfecte, duhurile nu le-au mai reținut, nu au mai căutat să le citească, şi, ca atare, curgerea lor spre Centru se face mult mai rapid decât venirea lor în lume.

Această materie-idee, o carte trimisă de Tatăl ceresc, a suferit prefaceri în cărți din ce în ce mai simple, mai uşoare, mai asimilabile, până a ajuns un abecedar înțeles de duhul uman începător.

Dacă curentul de idei s-ar fi întors la Centru aşa cum a pornit, adică perfect, ar fi însemnat că ideile n-au fost oprite şi înțelese, cu alte cuvinte n-au servit la şcoala duhurilor, n-au contribuit la ridicarea, la perfectarea lor.

Duhul simte fericire când opreşte o idee şi o introduce în corpul său, în perispiritul său. O idee alterată ingerată de un duh superior produce o tulburare vibratorie în perispiritul său. Iată de ce, recunoscând valoarea ideilor, duhul superior nu va ingera decât ideile pe care le consideră că îi vor face plăcere, căutând ca prin ele să afle ceva de la Tatăl ceresc.

Aceste idei constituie cea mai eterică materie dintre toate felurile de eter. Ele pătrund prin toate lucrurile şi ființele, pătrund de-a curmezişul soarelui, al pământului etc, au o forță vibratorie uriaşă, reprezentând forța cea mai mare de care dispune Creatorul. Le-am numit idei pentru că servesc la gândirea şi judecata duhurilor, dar mai ales pentru faptul că sunt vietăți gânditoare. Mai corect ar fi să le numim simboluri sau imagini, prin faptul că au dobândit o formă, trecând prin prima serie de mari şi strălucite Duhuri, Creatori divini. Duhurile le denumesc forță, energie, şi de cele mai multe ori cu termenul de mişcare-viață, pentru că sunt vii şi se mişcă.

Totul a fost făcut din aceste particule vii, în mişcare, deci totul se mişcă. În creație există o serie infinită de mişcări: de la mişcările cosmosului, ale universurilor, sorilor şi planetelor, până la mişcarea cea mai rapidă a particulei-viață. Omul vede şi înțelege mişcările mai mari şi mai lente, însă duhul vede mişcarea aglomerațiilor de particule, adică mişcarea fluidelor.

Cu cât duhul este mai evoluat, poate percepe cele mai mici particule ale eterului şi mişcările sale. Fiecare particulă-idee îşi dezvăluie destinația, revelând gândirea Creatorului. Duhurile inferioare nu simt nici o atracție pentru problemele abstracte, subtile, înalte şi fără nici un folos practic pentru ele. Numai duhurile superioare sunt dornice să descifreze hieroglifele Creatorului, avide să afle tainele universului. Cu alte cuvinte, fiecare treaptă de duhuri poate citi în cartea naturii doar atât cât îi permit cunoştințele acumulate. Iată de ce tainele Tatălui ceresc nu pot fi aflate decât de duhurile arhi-bătrâne. Adevărul este acoperit cu zeci de mii de văluri şi numai prin priceperea şi experiența câştigată în miliarde de ani, ajungi să ridici văl după văl, până vei vedea şi înțelege Adevărul în toată strălucirea sa.

Din cele expuse, se vede că în afara ideilor plecate de la Centru, şi răspândite în infinitatea spaţiilor siderale, mai există şi ideile proprii duhurilor. Prin urmare spaţiile cuprind: 1. Ideile divine; 2. ideile duhurilor, denumite cuget, pentru a le deosebi de ideile divine.

Spiritul, asemănător Tatălui ceresc, face o emisie născută din sânul său, o creaţie proprie, dar tot cu materia din univers. Această emisie de cuget va circula prin spaţiu, cu atât mai departe, cu cât duhul e mai evoluat. Cugetul este ideea divină prelucrată de analizatorul ei, de duhul care nu o poate reţine mult timp, pentru că trebuie să o repună în circulaţie. De acum înainte ideile se prefac în cugetări ale duhurilor infinite ce umplu spaţiile universului. Din treaptă în treaptă, cugetarea coboară şi învăţătura este redusă.

Lumea duhurilor se aseamănă cu lumea trupească. Aceeaşi hârtie, aceleaşi litere şi cuvinte cuprind o carte, dar o carte de trigonometrie oferă cunoştinţe superioare, pe când o carte de citire ne oferă cunoştinţe simple. Totul se reduce la puterea înţelegerii, la tălmăcirea mentală a abstracţiilor cuprinse într-o carte. Curentul de idei curge mereu prin oceanul fluidic al universului şi fiecare duh opreşte şi citeşte ceea ce poate citi, pentru a afla şi el ceva din planurile Creatorului.

Particulele vii, ideile divine, o dată absorbite sau ingerate de un duh, produc în el dorinţa puternică de a face şi el ceea ce arată ideea respectivă. Pe lângă rolul de instructori, ideile reprezintă imbolduri la activităţi de la care duhul nu se poate sustrage. Iată înţelesul misterului dorinţei duhului de a fi mereu activ, de a se instrui, de a scotoci să afle mereu adevărul, în toate direcţiile, de a studia întru veşnicie.

Tatăl are în univers o gamă infinită de Duhuri divine, Guvernatorii celor douăsprezece categorii de sori dintre miliardele de sisteme solare şi douăsprezece categorii de Guvernatori ale planetelor dependente de cele douăsprezece categorii de sori. De la aceşti Guvernatori, Tatăl primeşte mental raportul treptei evolutive atinsă de soarele sau planeta lor. În afară de aceste misive mentale, Tatăl este înştiinţat şi de curenţii fluidici întorşi, cu ideile imperfeetate, din diferitele puncte ale universului. Tatăl central citeşte gradul imperfecţiunii unui curent venit de la o anumită planetă şi ştie la ce treaptă evolutivă se află lumea duhurilor de pe ea. Tatăl este înştiinţat în mod direct şi indirect de mersul evoluţiei de pe toate globurile cereşti. În mod direct, prin misivele mentale ale Conducătorilor stelelor şi planetelor; iar indirect, prin ideile revenite la Centru, din circuitul lor prin univers.

Iată două stări sau situaţii stând faţă în faţă: Perfectul, la Centru şi imperfectul, la periferie. Perfectul provoacă la activitate veşnică pe imperfect, iar imperfectul de la periferie este doritor să se apropie prin cunoştinţe de Perfectul de la Centru.

Tatăl a creat totul din Iubire. E greu de conceput Iubirea Lui faţă de tot ce a creat, pentru că iubirea omului sau a duhului este departe de realitatea simţământului Iubirii divine. Tatăl doreşte să ridice la înţelegerea, cunoaşterea şi puterea Sa pe toţi copiii Săi. Când omul va putea, cât de cât, să afle din splendorile creaţiilor Tatălui, îl va iubi, din adâncul sufletului şi după puterile sale, pe Părintele său, care l-a chemat la viaţă pe când era în haos, în întuneric şi fără mişcare.

Cu cât, omule, te vei sili să-L iubeşti, împlinindu-I Voia, pe atât vei afla din Adevărurile Lui şi vei dobândi puteri din Puterile Lui.

Cele mai bune lecţii sunt câştigate prin dureri

Lumea trupească este o anexă a lumii spaţiale, pentru că viaţa liberă conduce viaţa încătuşată şf deoarece totul se înlănţuie, una fiind legată de cealaltă. Forţele spaţiale îi conduc pe orbii pământului, Legea divină statornicind ca lumea trupească să nu ştie de existenţa lumii spaţiale sau cereşti. Numai în anumite locuri s-a permis un raport oarecare între aceste două lumi, instituindu-se laboratoare spirituale unde se studiază şi cercetează ştiinţa spiritului, născută din comunicările omului pământean cu cel ceresc.

Cea mai simplă şedinţă spiritistă, pornită dintr-o joacă sau distracţie, nu poate avea loc fără o aprobare superioară, ad-hoc, şi fără să fie prezidată de o entitate superioară asistenţilor, care să indice spiritului ce şi cât să comunice.

Datorită destinului lor, majoritatea întrupaţilor nu trebuie să stea de vorbă cu noi, cei din spaţiu. Comunicând cu duhurile cereşti, omul trupesc îşi va schimba concepţiile şi forma de viaţă, şi

deci destinul său, modificându-şi într-o asemenea măsură conduita încât va deveni un om de nerecunoscut. Natura, legile cereşti nu permit salturi, nu permit cunoaşterea fără o anumită evoluție. Cele mai bune lecții sunt câştigate prin dureri şi suferințe morale. Ele nu se uită niciodată. O vorbă oarecare se memorează şi durează pentru o singură întrupare. În existențele sale viitoare duhul revine la faza atinsă în secolele trecute, prin propriile sale observări şi practici.

Suferința nu este întotdeauna urmarea unei greşeli, ci reprezintă o pârghie cu ajutorul căreia spiritul face experiență şi trage din ea o concluzie pe care nu o va uita niciodată.

Trupul omului este un instrument prin care duhul află, învață şi verifică valoarea legilor cereşti. Legea spune: Nu lovi, nu schingiui şi nu ucide! Teoretic ai învățat, dar ca să cunoşti la perfecție această lege, Cerul va lăsa să fii lovit, chinuit şi ucis, pentru ca trecând şi tu prin aceste suferințe, prin această practică dureroasă, să cunoşti importanța reală a acestui comandament.

Să admitem că, din dorința de a câştiga un aderent nou la această doctrină sublimă, un om invită insistent pe un prieten să ia parte la o şedință de comunicare cu lumea eterică. Din politețe, acesta nu refuză şi asistă. În majoritatea cazurilor, invitatul va zâmbi în sinea lui şi va pleca la fel de sceptic şi neîncrezător cum a venit. Nu s-a prins de el nimic; totul s-a scuturat de pe el ca şi apa de pe gâscă. Cum a ieşit pe uşă, a şi uitat ce s-a spus acolo. De ce? Pentru că neajungând la gradul evolutiv necesar pentru a lua legătura cu Cerul, dreptaşul i-a sugerat ideea: „Nu e adevărat că un duh vorbeşte prin gura mediumului. Nu e adevărat că e adormit. Se face că doarme, vorbeşte chiar el; ceea ce a spus e neadevărat". I se sugerează să se îndepărteze de la acest loc de contact cu lumea invizibilă, deoarece încă nu e pregătit spiritual.

Lumea diriguitoare a Pământului se opune ca omul să avanseze numai teoretic. Scopul vieții este învățarea, şi învățarea desăvârşită se face prin experiențe proprii. Suferința este experiența duhului făcută prin intermediul trupului, în vederea înțelegerii tăriei legilor divine, a corijării defectelor, a împlinirii lipsurilor şi dezvoltării însuşirilor sau facultăților spirituale.

Nu oricine se poate pune în legătură cu lumea invizibilă. Dacă prin bunăvoința mediumului ori a gazdei este introdusă o persoană neevoluată într-un cerc de revelație, duhurile nu-i vor spune nimic care să-i stârnească uimirea, admirația şi să-l câştige pentru cauza lor, căci persoana încă nu este^demnă, iar duhurile îşi asumă o mare răspundere față de superiorii lor.

În lumea voastră un om se oferă să fie naşul unui prunc. Prin acest fapt el s-a obligat, în fața Cerului, să urmărească creşterea acestui copil şi să caute din toate puterile sale să facă din el un bun creştin. După ce a trecut ziua bucuriei şi a paharului cu vin, naşul a uitat de obligație şi nu se mai ocupă de finul său. Rolul său era să contribuie la educarea acestui copil, să facă din el un om moral, corect şi temător de legile cereşti.

În lumea cerească nu se procedează astfel. O dată ce duhul s-a angajat să-şi ridice aproapele, se străduieşte din toate puterile să-l convingă pe fratele său întrupat să devină, bun, milos şi înțelept, indiferent dacă acesta este ascultător sau nu. Duhul care a câştigat un frate rătăcit, aducându-l pe calea dreaptă a vieții, i-a devenit naş ceresc. Acțiunea sa îi dă dreptul la mari recompense, dar şi la mari răspunderi. El trebuie să fie atent, să examineze bine trecutul şi gradul acestui frate întrupat, ca nu cumva să-i tulbure mersul normal al evoluției.

Omul încă necopt pentru tainele cereşti trebuie sa rămână la credința sa, la bâjbâielile şi încercările sale, reuşite sau nereuşite. Atâta vreme cât duhul nu a ajuns la un grad superior, ca întrupat el nu trebuie să ştie că există o altă lume, nevăzută, ce zboară prin spațiu, trece pe străzi şi colindă prin casele oamenilor. Trecând pe lângă un stand de cărți ce tratează despre Cer şi legile sale, despre spirit şi evoluția sa, acest om va fi sugestionat de dreptaşul său să privească în altă parte, nefiindu-i dat să vadă,-să ştie că s-a scris despre o altă formă de viață. Cel-căruia îi este îngăduit să ia cunoştință despre tainele materiei şi ale spiritului, când va trece pe lângă un asemenea stand de cărți, se va opri, va citi şi primind imbold mental de la dreptaşul său, va cumpăra o anumită carte, curios să afle despre spirit, legi şi Tatăl. De altfel şi fără îndemnul dreptaşului său, e în natura acestui om să accepte ideile referitoare la nemurirea spiritului.

Omului de pe treptele inferioare ale vieții sau şcolii, al cărui instinct îl împinge spre furt, minciună, crimă, înşelătorie etc, nu-i plac cuvintele preotului şi nici pragul bisericii nu-l va toci. Într-un asemenea om predomină instinctele animalice, şi deci, nu se va face din el, de azi pe mâine,

un om cuminte şi înţelept. Voinţa sa este încă prea slabă, nu are tăria să-şi potolească patimile, pornirile şi acţiunile nesocotite. Un asemenea om nu se poate împăca cu ideea existenţei unei lumi invizibile, aflată pretutindeni. Inferioritatea lui nu admite existenta unei lumi care îl vede aude îi citeşte cugetul şi stă ca un martor nevăzut, urmărindu-i faptele. El nu admite ca cineva să-i vadă gândurile ascunse. Neagă existenţa altei lumi şi caută să convingă şi pe alţii că o asemenea lume aparţine visurilor şi fanteziei nebunilor. Cum să vină un duh şi să tulbure din gândirea şi apucăturile sale pe un asemenea om, abia pornit pe urcuşul treptelor evoluţiei umane?

Iată de ce, conştiente de legile cereşti, duhurile nu caută să lumineze, să desluşească pe omul încă necopt, despre existenţa vieţii de pretutindeni. Numai când cele comunicate nu produc zdruncinări în mersul firesc al dezvoltării spiritului întrupat, vine duhul ceresc ca să-i întindă o mână de ajutor pentru luminarea conştiinţei sale, fără să-l îndemne spre o acţiune anume şi fără să-i suprime libertatea acţiunilor. Legile Cerului cer iubire, acordarea ajutorului, dar nu permit ca întrupatul să fie dus de mână, ca un orb, pe căile vieţii sale.

Omul este chemat să înveţe să umbie pe cărarea dreaptă, ca şi copilul care învaţă singur să meargă pe picioarele sale. Duhul îi va da întrupatului sfaturi generale, poveţe de viaţă, dar nu-i va spune concret ce să facă, deoarece ştie .că îşi va primi pedeapsa cuvenită. Repet: conducerea, pas cu pas, a întrupatului ar fi de folos numai în această viaţă, căci în reîntruparea viitoare, fiind acelaşi cârmaci nepriceput, acelaşi spirit, şi nemaiavând proptelele din viaţa trecută, omul revine la propriile sale puteri. Numai forţa voinţei spiritului şi lumina conştiinţei îl' va îndemna la acţiuni conforme bunului-simţ, legilor omeneşti şi cereşti. Experienţa proprie este mama înţelepciunii.

Lumea duhurilor nu vrea ca cei care ştiu de tainele cereşti să iasă la răspântia drumurilor şi să strige în cele patru puncte cardinale despre existenţa spiritului, a nenumăratelor sale întrupări şi a evoluţiei veşnice. Din toate veacurile, Cerul a comunicat cu aleşii săi de pe pământ şi a căutat să-i organizeze în grupuri identice cu marile comunităţi cereşti. Astfel, în veacurile îndepărtate, a luat naştere casta preoţilor sau laicilor iniţiaţi. Cerul nu a rupt niciodată legătura dintre omul trupesc şi omul spaţial. Ea a existat întotdeauna, dar a dictat anumite norme de conducere: să lucreze în secret şi comunicările cereşti să nu fie împărtăşite celor nechemaţi. Întotdeauna trebuie să existe un fir de legătură între trecut şi prezent, pentru a pregăti calea celor din viitor.

Când vom coborî şi noi în întunericul hainei de lut, vrem să găsim lumina cu care te-am luminat, şi la razele ei să înfăptuim opera pentru care ne-am coborât. Dorim să ne ridicăm - ca oameni trupeşti - la nivelul cunoştinţelor tale, dictate de noi. Vă vom lua locul, dar voi ne veţi lumina de sus, cu ştiinţa cerească, şi astfel comorile Cerului vor trece din om în om, în toate veacurile.

In trecut şi chiar în prezent, răspândirea unor taine constituie o profanare, atrăgând sigur pedeapsa. Marile şi cutremurătoarele taine cereşti sunt încă rezervate iniţiaţilor. Mulţimii nu i se poate da decât religia. Religia este publică, ea fiind hrana sufletească a poporului, a mulţimii. În programul religiilor pământului nu intră cunoaşterea marilor enigme, acestea făcând parte din proiectele divine, or programul divin cere ca făclia Adevărului ceresc să treacă din mână în mână, prin veacuri, prin diferite popoare.

Cerul recomandă: Organizaţi-vă, şi pe măsura dragostei şi a sfinţeniei voastre, daţi din comorile noastre celor chemaţi!

Pentru că voi nu cunoaşteţi decât coaja, exteriorul omului, lăsaţi-ne pe noi, care vedem clar tot interiorul, să-i recomandăm şi aducem în calea voastră pe cei aleşi. Numai noi cunoaştem pe cel destinat să fie purtătorul făcliei noastre şi să ducă mai departe cunoştinţele despre viaţă şi formele ei. Numai noi ştim cine merită şi cine nu, deoarece vedem culoarea şi luminozitatea, gradul spiritual al fiecăruia dintre voi. Astfel s-au organizat brahmanii în India, iniţiaţii vechilor perşi şi preoţii egipteni, iar după ei s-au organizat şi evreii.

Aveţi încredere în noi, în mandatul acordat de strălucitoarele Lumini care ne conduc. Vă vom iniţia până la maximul permis de evoluţia omului şi a globului nostru. Dacă ni s-ar permite, v-am uimi cu ştiinţa noastră. Cel mai savant om al pământului nu ştie nici a mia parte din cunoştinţele noastre despre operele Creatorului prim. Voi studiaţi în cărţile voastre, noi citim în marea carte fluidică, unde se înregistrează tot ce.se petrece pe Pământ, de la crearea sa şi până în ultima clipă a

existenței sale. Dacă ni s-ar permite să spunem totul, am revoluționa lumea de pe glob, dar Tatăl își are înțelepciunea Sa şi ştie de ce a orânduit ca omul să păşească încet pe drumul evoluției.

Avem aici, printre noi, lumea angelică, savanții Cerurilor noastre, pe care îi întrebăm la anumite reuniuni, iar ei ne ascultă cu blândețe, cu răbdare, şi ne răspund:

„Tatăl doreşte ca fiecare duh să învețe prin el însuşi. Eu atâta îți pot spune. În problema pusă nu e aşa cum socoteşti tu, mai studiază şi apoi vino să-mi spui ce ai aflat. Nu pot să-ți dau învățătura de-a gata, ci doar normele de observat şi citit fenomenele, materiile şi viața de pretutindeni. Iată, fiule, cartea fluidică e aici, citeşte-o cu puterile primite de la Tatăl şi noi îți vom spune dacă ai văzut bine sau nu, dacă ai găsit sau nu adevărul. Observă, meditează, reaminteşte-ți ceea ce ai mai aflat, compară şi trage concluzii. Citeşte şi învață, noi nu avem voie să vă dăm de-a gata. Nu te teme că întârzii în dezlegarea operelor Tatălui nostru, secole infinite stau înaintea noastră. Ce nu poți afla azi vei afla mâine, peste un secol, o sută, o mie de secole şi odată tot vei izbuti să afli cum a lucrat Tatăl şi la ce operă a dat naştere. Voința Tatălui este să muncim cu toții.

Adevărul spus de mine îți va intra pe o ureche şi va ieşi prin cealaltă, pentru că memoria ta nu poate reține decât ceea ce ai aflat prin tine însuți. Memoria oricărei făpturi reține doar ceea ce a înțeles. Memorarea unei idei nu este atât de grea precum înțelegerea ei. Cunoştințele referitoare la operele Tatălui nostru sunt atât de numeroase, încât n-ar putea fi memorate, dacă în prealabil nu au fost pricepute.

Totul trebuie făcut după chipul şi asemănarea celor făcute de Tatăl nostru central. Cine L-a învățat pe Tatăl? Nimeni. Atunci şi noi trebuie să învățăm singuri. Cum a învățat Tatăl? Experimentând, creând şi observând. Observă şi tu şi află ceea ce a experimentat şi desăvârşit El. E drept că aceasta cere multă muncă, iar munca este soră cu suferința. Tatăl, muncind, cunoaşte şi El suferința. Noi, îngerii ştim din experiențele noastre că orice muncă, orice efort, cere durere, suferință. De aici tragem concluzia că Tatăl central suferă când face operele Sale creatoare. Nu există creație fără durere."

Citesc în mintea ta, frate, mirarea şi întrebarea: „Cum se poate explica durerea chiar la Tatăl central?"

Iată răspunsul meu. La început creațiile nu sunt perfecte, pentru că totul pleacă de la simplu la compus, de la imperfect la perfect. Tatăl fiind perfect iar creația fiind imperfectă, trimisă pentru a se perfecționa în eternitate, Tatăl suferă tot timpul, până la expulzarea creației Sale. Tatăl nu produce nimic care să nu reclame evoluție. Din această cauză El suferă mereu, pentru că mereu creează. Desigur, dacă Tatăl ar crea perfecțiuni neevolutive nu ar mai suferi. Trebuie să suferi, ca să te bucuri de fericire. Mama trece prin durerile naşterii, pentru ca apoi, privind pruncul născut din ea, să fie cuprinsă de fericire şi dragoste nesfârşită pentru omul venit în lume prin ea.

Divinitatea are două perioade alternante: una de durere şi alta de fericire, traduse prin actele Respiratorului. Când creațiile ies din Tatăl, El resimte durere, pentru că face o operă imperfectă prin natura ei. Urmează un repaus, până la începerea unei creații noi. Acest timp de stagnare este momentul Său de fericire, când urmăreşte cu o dragoste infinită operele Sale pornite pe drumul evoluției. Din toate părțile universului se ridică osanale adresate Tatălui creator. El se bucură la nesfârşit de recunoştința copiilor Săi, aceste mulțumiri umplându-L de bucurie şi fericire. Dar alături de aceste sentimene de recunoştință, îi sosesc şi glasurile celor ce suferă în lumile începătoare, şi Duhul Său se mâhneşte adânc de suferințele copiilor Săi; însă nu poate face nimic, căci nu poate opri cursul evoluției, nici să-şi anuleze legile stabilite.

Aşadar durerea este şi atributul Divinității centrale, şi tocmai din această cauză copiii Tatălui nu pot fi scutiți de durere. Nici cel mai mare duh, cel mai apropiat Fiu al Său nu va fi scutit de durere. Durerea este legată de viață, de existență.

Durerile au şi ele grade. În lumile materiale, pe lângă suferința spirituală duhul mai trece şi prin dureri trupeşti, care, combinate cu cele spirituale, dau o notă de durere superlativă. Durerile fizice se ridică în spațiu sub formă de unde şi produc reflexe în lumile spirituale.

În timpul marilor cataclisme, revoluții sau războaie, durerile umane sunt atât de mari şi strigătul de durere al oamenilor este atât de puternic, încât străbat cele trei zone fluidice ale Pământului şi ajung până la îngeri. În fața atâtor valuri de dureri sosite, îngerii sunt zguduiți în

simțămintele lor, reamintindu-le ceea ce uitaseră de veacuri: durerea, prin care au trecut şi ei odată. Tulburarea şi mâhnirea îngerilor pricinuită de atâta durere se transmite în lumile superioare, influențându-le şi determinându-le să reflecte asupra încetării durerii.

Îți traduc, dragă frate, acest ecou spiritual printr-un exemplu din lumea ta. Te-ai dus la cimitir să depui o floare pe mormântul părinților tăi. Tocmai atunci se înhuma unicul copil al unui bătrân gârbovit. El plângea sfâşietor pentru că își îngroapă copilul, iar prăpăditul de el rămâne să-şi târască zilele în neputință şi singurătate. Plânsul bătrânului era atât de zguduitor, încât lumea străină din jur, împreună cu tine, a început să plângă de mila lui. Durerea e transmisibilă, chiar de am fi îngeri durerile ne întristează.

Bucuriile adânci şi recunoştința celor ce au pătruns în tainele Divinității îl umplu pe Tatăl de fericire, văzând în aleşii Săi pe viitorii colaboratori, la viitoarele Sale opere în vecii vecilor.

Ca şi fericirea, durerea are gradele ei. Pe măsură ce te cobori pe scara evoluției duhurilor, durerea fizică este mai intensă. Cu cât o entitate spirituală este mai de jos, cu atât durerea trupului său este mai mare şi cu atât se va bucura de suferința altora. Pe măsură ce te ridici pe scara evolutivă, durerile psihice sau sufleteşti sunt mai puternice. Cu cât un duh este mai evoluat, cu atât durerile aproapelui său îi produc o suferință sau fericirea altora îi procură bucurie.

Ființa supremă, Cauza tuturor cauzelor, suferă de durerile creației Sale şi se bucură de fericirea ei. Tatăl cuprinde în sine toată opera Sa, bucuria şi durerea tuturor.

Visele

Dragă frate, azi am venit să-ți vorbesc despre modul cum acționează omenirea de pe acest pământ, dar tu ai dori să cunoşti taina viselor. Ți-am mai vorbit odată despre vise, dar iată, din dragoste, întrerup firul programului meu de azi, pentru a-ți vorbi despre subiectul ce te interesează. La cinematograf vedeți acțiunea şi auziți graiul personajelor unui film. V-ați obişnuit cu cinematografia şi ați pierdut din vedere problemele întâmpinate de inventatorii aparatelor ce redau concomitent vorbirea şi mişcarea. Stați în fotoliu şi ascultați un discurs din Berlin sau Roma. Nu vă mai mirați de fenomenul propagării undelor eterice care pătrund totul şi înconjoară pământul. Ei bine, visul nu este decât un cinematograf şi o radiodifuziune. Am să-ți explic fenomenul visului, atât de tainic în lumea voastră.

Trupul își are funcțiile sale, fiziologia sa. Corpul spiritului, sau perispiritul, având o altă constituție, are un alt mod de funcționare. Prin urmare, există două feluri de fiziologii. Când duhul se întrupează, aceste două fiziologii se suprapun. După ce s-a exteriorizat, fiind complet liber în spațiu, duhul are numai funcția duhuală sau spirituală.

Omul trupesc priveşte un arbore. Imaginea copacului ajunge în ochii săi influențându-i retina, iar prin nervul optic se transmite în sistemul cerebral, unde din imagine fizică se transformă în imagine psihică. Ea va străbate corpul vital, apoi corpul planetar, solar, universic, cosmic, prin învelişurile mamare sau divine, până ajunge în fața duhului. Aici imaginea, redusă la dimensiuni deosebit de mici, va impresiona duhul, luând cunoştință că are în față un pom.

Din această descriere s-a văzut că obiectul exterior, recepționat de ochi, s-a transformat în perispirit, într-o percepție internă, subiectivă, într-o imagine internă; deci imaginea obiectivă a devenit subiectivă.

Să iau acum un caz spiritual. Omul a adormit, adică spiritul a ieşit din trup. Din spațiu a sosit fratele său destrupat, care - pentru a se face cunoscut - ia forma umană avută în viața sa pământească, îmbrăcat aşa cum l-a cunoscut omul adormit. Prin puterea gândului, duhul destrupat poate să formeze din fluidele mediului, o formă fluidică, identică trupului său din ultima viață pământească. Fie că duhul însuşi s-a introdus în forma "creată, fie că o prezintă independentă de spiritul său, această imagine va trimite unde, ce vor pătrunde în interiorul perispiritului până în fața scânteii omului adormit, luând cunoştință de ceea ce se află în fața şa. Duhul liber va vorbi ca orice duh, adică va emite unde-gânduri, combinate cu imaginea sa. În fine, după voința sa, duhul liber creează în jurul acestei imagini un decor oarecare: o cameră, un câmp, o apă etc. Mişcându-se şi vorbind în acest decor, imaginea va reda toată intenția duhului. Totul va fi înregistrat,

interiorizându-se în corpul perispiritual al duhului întrupat, exteriorizat în timpul somnului trupului său.

Dimineața, imediat după deşteptare, omul îşi aminteşte vag de părintele, fratele sau prietenul cu care a stat de vorbă pe malul unei ape sau într-o grădină, uitând de multe detalii.

Constatând că toată lumea visează, savantul pământului se zbate să-şi explice acest fenomen prin prisma trupului. Sărman neştiutor! Când doarme, omul are ochii închişi, iar urechile sale nu mai aud nimic. Cum de vede peisaje, obiecte, animale şi oameni cu care stă de vorbă? Desigur -îşi spun unii - sistemul cerebral nu a vrut să doarmă şi a, creat fantezii, vise care nu sunt realități ei reproducerea faptelor şi imaginilor cotidiene.

Ei bine, irealitatea presupusă de toată lumea a fost totuşi o realitate deplină. Din nefericire, omul îşi raportează visul la lumea fizică înconjurătoare.

Din capul locului trebuie să spun că auzul şi văzul omului sunt de două feluri: spirituale şi trupeşti. Există un auz fizic şi unul psihic, un văz fizic şi unul psihic. Pe când auzul psihic pare a se confunda cu auzul fizic - amândouă fiind acționate de acelaşi fel de eter sau unde - văzul psihic este cu totul deosebit de cel fizic, fiind produse de unde diferite.

Pe pământ, omul trupesc vede o realitate, iar spiritul, în lumea sa eterică, vede o altă realitate, în lumea trupească transmiterea undelor se face atât auditiv, cât şi vizual. Voi puteți cere o informație de la un semen oarecare. Dacă respectivul este de față, va răspunde prin vorbire; dacă este departe, va răspunde prin scris.

La fel este şi în lumea spirituală: duhurile nepot informa despre ceva fie prin unde vizuale, fie prin unde auditive..

Dacă duhul vrea, poate transmite la distanță unui alt duh atât sunetul unei litere, cât şi imaginea ei vizuală - diferită de imaginea vizuală a lumii trupeşti. Dacă duhul se gândeşte la un peisaj, la forma fostului său chip, le poate transmite în întregime unei alte entități, care le va vedea ca şi cum ar fi într-adevăr în fața unui peisaj real pământesc sau în fața fostului său iubit. O asemenea transmitere se poate face atât unui duh liber, cât şi unui duh captiv, al cărui trup doarme, iar în acest caz veți spune că omul visează.

Tot ce făureşte un duh - fostul său trup, peisaje, diferite mişcări - şi tot ce vorbeşte unui duh captiv al cărui trup doarme, se va încadra în acelaşi decor, şi omul adormit va visa ceea ce spiritul înregistrează în interiorul perispiritului său. Se produce o realitate pentru duh şi o iluzie pentru omul trupesc.

Duhul liber, neîntrupat, face deosebire când vede sau aude o realitate terestră şi una fluidică, din lumea sa eterică. Dacă duhul vede în sânul său o imagine oarecare, ştie că e o reprezentare fluidică venită din lumea sa. Când trece peste ape, câmpii, munți, păduri şi le vede rând pe rând, exterioare corpului său, ştie că acestea aparțin lumii fizice, deoarece sunt obiective.

Noi, oamenii spațiali, avem un văz obiectiv şi unul subiectiv, confundându-le într-una. Omul trupesc are numai un văz, în aparență obiectiv.

Realitatea subiectivă din timpul somnului trebuie interpretată, pentru că o lege cerească nu permite oricărui duh să afirme ceva complet şi lămurit, ca nu cumva să tulbure cursul destinului unui om trupesc. De aceea duhurile nu au voie să dea sfaturi categorice întrupatului, ci doar reprezentări simbolice, pe care tu, om trupesc, să le interpretezi şi să le găseşti adevăratul înțeles. Această restricție este imperativă când este vorba de viitor. Dacă e vorba de trecutul vieții actuale sau al celor trecute, se permite orice discuție şi orice desfăşurare panoramică a evenimentelor trecute. Amintindu-ți de ele la deşteptare, te miri de localitățile văzute, de costumele purtate şi de figurile necunoscute; şi totuşi, toate îşi au înțelesul, pentru că te-ai văzut într-o localitate unde ai trăit odată, într-o țară unde se purtau acele costume şi ai avut relații cu persoanele prezente în vis. Undele care impresionează retina, pentru a forma imaginea corespunzătoare obiectului fizic din exterior, sunt deosebite de undele creațiilor fluidice ale unui duh. Omul vede obiectele şi ființele din lumea exterioară cu ajutorul ochilor. Duhul vede lumea exterioară cu tot corpul său fluidic. În acest caz, undele emise de un coip sau o ființă oarecare pătrund în interiorul perispiritului duhului şi aici reproduc imaginea lor iar duhul ia cunoştință de ceea ce vede. Deosebirea dintre văzul unui întrupat şi al'unui duh provine din natura diferită a undelor.

Aş putea zice că unele sunt unde materiale şi celelalte - unde spirituale. În definitiv deosebirea constă în lungimea de undă. Undele plecate de la materia fizică - trupul mineralului, vegetalului, animalului şi omului - sunt emanații automate sau involuntare, numite obiective. Undele plecate de la un duh sunt produse voluntar şi inteligent, numindu-le subiective. Să recapitulăm.

Auzul spiritual se produce concomitent cu cel fizic. Ca natură sunt deosebite, dar amândouă se integrează într-unui. La fel şi pentru văz. Văzul fizic se suprapune peste văzul psihic şi omul vede ceea ce există în lumea înconjurătoare. Duhul mai are un văz total şi intern sau subiectiv.

Noi, duhurile, avem auzul şi văzul dublu. Toate undele sosite de la exteriorul corpurilor, aparținând lumii fizice, le numim unde obiective. Toate undele venite din interiorul corpurilor le numim unde subiective. Numai corpurile prevăzute cu o anumită inteligență pot produce unde subiective.

Un spirit poate emite şi percepe o undă subiectivă, dar în acelaşi timp poate avea şi un văz obiectiv. El posedă două facultăți: 1. de a emite involuntar unde obiective; 2. de a emite unde voluntare sau subiective.

O plantă - un stejar bătrân - va emite unde obiective, ale trupului său vegetal, dar va emite şi unde subiective, localizate în ghindă, unde vor sta în fața duhului ei, asemenea unui program, ca embrionul să ştie ce trebuie să facă pentru a produce un alt stejar.

Undele duhului vegetal diferă de undele duhului uman. Mineralele nu pot emite decât unde obiective, pentru că undele subiective reclamă un substrat intelectual accentuat. Plantele emit mereu unde obiective, şi numai când dau naştere la sămânță, emit şi unde subiective, cu scopul de a servi embrionului ca plan al evoluției sale, reproducând o plantă la fel cu planta-mamă.

Există cazuri când duhurile pot sili planta să emită unde subiective şi în alte împrejurări decât cele în care dă naştere la sămânță. Atunci planta va reproduce, cinematografic, toate fazele sale: de la sămânță până la copacul bătrân. Duhul din fața acestui copac asistă la prezentarea fluidică a planului viitor de dezvoltare al embrionului.

La animale întâlnim tot două feluri de unde: subiective şi obiective. Undele obiective arată forma trupului şi a perispiritului. Undele subiective, ca şi la plante, arată cinematografic toate fazele dezvoltării animalului, de la naştere până la moarte. Cu cât animalul este mai evoluat, cu atât – în afară de undele reprezentative ale fazelor sale evolutive - poate arăta şi stările sale psihice. De exemplu duhul unui miel va arăta toată groaza avută în viețile anterioare, când a fost sacrificat, iar această durere se va transforma într-o milă puternică în duhul uman spectator, care vă suferi în acele momente durerea acestui frate mai mic. Aşadar cu cât sunt pe o treaptă mai înaltă pe scara evoluției, animalele emit unde subiective mai importante, mai clare şi mai inteligente.

Prin urmare, există: 1. unde auditive; 2. unde vizuale subiective; 3. unde vizuale obiective. Mineralul produce o singură categorie de unde - vizuale obiective. Vegetalul are două feluri de emisiuni de unde - vizuale obiective şi vizuale subiective. Spiritul animal şi uman emite trei feluri de unde - auditive, vizuale obiective şi vizuale subiective.

Fiind emițător de unde, orice corp le pare luminos duhurilor, arzând ca o candelă, lucind ca un fosfor în întuneric sau luminând ca un bec electric. Privind la un alt duh sau la un trup mineral, vegetal, animal sau uman, duhul le va vedea mereu luminoase, auzind în acelaşi timp un sunet spiritual. Orice corp e luminos şi sonor. Toate corpurile posedă lumină proprie. Fie că e ziuă, fie că e noapte, duhurile văd toate corpurile şi ființele luminoase ca soarele. Această lumină variază după corpul privit. Mineralele au în general culoarea unui foc albastru, plantele - a unui foc verde, iar animalele şi omul au culoarea unui foc galben. Unele vietăți - de exemplu păsările - au un mozaic de culori. Obiectele din lemn au o culoare mai stinsă decât copacii.

Acum, în această cameră, te văd ca pe o făclie aprinsă. Plantele radiază lumină. Mobila are o lumină mai palidă şi culori cu tonuri şterse, deoarece o mare parte din fluidul, dublul eteric al copacului din care s-a făcut mobila s-a pierdut când a murit copacul; şi se va pierde aproape cu totul dacă lemnul va fi ars sau va putrezi. Văd lampa electrică, dar nu atât de strălucitoare pe cât o vezi tu, pentru că filamentul metalic din interiorul ei, fiind trecut prin foc, a pierdut o mare parte din fluidul său. Văd cum prin firul electric curge un fluid ca o apă aprinsă, parcă ar fi de foc, numit de voi curent electric. Văd cum prin pereții sobei ies unde, sub formă de flăcări vii, provenite din

dublul eteric al lemnelor ce ard. Toate aceste emisiuni se ridică spre tavan, străbătându-l şi pierzându-se prin acoperişul casei în spaţiu. Văzul nostru psihic diferă de al vostru, pentru că vedem cu oricare parte a corpului nostru. Rolul nervului vostru optic este îndeplinit de întregul meu corp spiritual, care vede prin toţi porii săi, fără să avem nevoie de ochi.

Cele trei feluri de unde intrate în noi le percepem ca realităţi, pentru că au forme. Visul pomenit mai sus e o formaţie artificială de unde vizuale subiective, produse în scop de mângâiere, recreaţie, desfătare etc. Trecutul te farmecă totdeauna, pentru că din el s-au estompat durerile şi nu-ţi mai vin în minte decât plăcerile.

În vise se arată ori trecutul, ori viitorul. Prezentul nu e traductibil pentru că el durează numai o secundă. În general, visele se referă mai mult la trecut, cu toate scenele trăite şi uitate. Numai trecutul poate deveni obiectiv. Un tânăr visează că stă de vorbă cu o tânără necunoscută. Avem de a face cu o realitate spirituală, căci este figura persoanei cunoscute foarte bine în altă viaţă, dar uitată în prezent, o cunoştinţă veche din alte timpuri şi ţări, prezentată prin unde vizuale subiective. Viitorul nu se poate arăta decât cel mult prin simboluri. El nu poate fi prezentat în mod obiectiv, aşa cum se va petrece. Viaţa omului se desfăşoară pe două căi, după cum va decide liberul său arbitru. Visul vine tocmai în momentul când eşti în preajma luării deciziei de a apuca pe una din căile prevăzute în destinul tău. Ambele căi duc la acelaşi rezultat, dar una va fi plină de ghimpi, iar cealaltă - presărată cu flori. O cale te va purta prin amărăciuni şi dureri, iar prin cealaltă vei avea linişte, mulţumire sau chiar bucurii.

Ţi-am schiţat câte ceva despre vise, dar fenomenul visului este mult mai complex şi necesită studii profunde.

Asocierile spaţiale

Sunt aici de mult şi aşteptam să devii liber, ca să-ţi vorbesc.

Prin vorbe, sugestii, conducem lumea. Când cuvântul nu convinge, aplicăm forţa asupra recalcitranţilor voştri şi ai noştri. Fireşte, întâi începem cu vorba bună, atrăgând atenţia asupra urmărilor legilor scrise în univers, şi după aceea aşteptăm, lăsându-i timp să se convingă de imposibilitatea de a se opune legilor instituite. Bineînţeles, îngăduinţa are o limită.

Să ştii că în afară de sugestie, dispunem de forţa necesară de a impune legea.

Instrumentul, forţa care încovoaie voinţa oricărui duh este tot un fluid, iar duhul operator al acestor fluide este un mare cunoscător în mânuirea lor, lucrând fără să fie văzut.

Numai ordinea permite derularea fără oprire a evoluţiei. În vederea evoluţiei normale, duhurile s-au constituit în partide, asocieri spirituale. Fiecare individ doreşte să ajungă fericit, dar constată curând că singur nu poate fi fericit, în mijlocul nefericiţilor. Mentalul duhului - liber sau întrupat - se luminează, înţelegând că numai prin asociere se poate ajunge la ţelul dorit. Duhul vede clar că individualismul, egoismul, este o piedică în realizarea năzuinţelor sale şi că numai altruismul îi poate asigura reuşita. În lume există două evoluţii: individuală şi socială.

La începutul creării sale, duhul e trimis pe o planetă inferioară a unui univers, lipsită de viaţă socială, unde duhul întrupat îşi duce existenţa individual, el fiind de un egoism feroce. La timpul stabilit, aceste duhuri sunt trecute j>e alte planete de un grad mai ridicat, unde egoismul lor alunecă uşor spre socializare şi altruism. În fine, pe ultima treaptă a perfecţiunii umane, duhul-om devine cu totul iubitor de semenul său. El nu mai poate trăi decât în societate, ajutând pe cât posibil ca toţi din partidul său să progreseze cât mai repede şi mai bine. Dar au trecut sute de mii de ani, pentru ca duhul să ajungă de la viaţa singuratică la viaţa socială.

Evoluţia duhului este în funcţie de puterea voinţei sale. Cum facultatea voinţei nu este egală la toate duhurile, se înţelege că şi evoluţia lor va fi inegală. Unele vor fi mai avansate, altele vor rămâne la urmă.

După ce i s-a îmbrobodit ştiinţa divină, particula divină a pornit în lume, ca să evolueze în veşnicie, fără oprire. Cât timp va călători în lume, duhul va învăţa şi va fi învăţat de mai-marii săi. Neştiutor a fost trimis, ştiutor se va întoarce în sânul Tatălui. Din Sfera-Mamar a plecat duhul-copil şi se va întoarce duh bătrân de ani şi înţelepciune, nestrămutat în voinţă şi cu un bagaj uriaş de cunoştinţe referitoare la tot ce a creat Tatăl său până atunci. Duhul-om pleacă în lume, învaţă şi, de

la o vreme - ce poate însemna sute de mii de ani - se întoarce la Centru pentru a pleca din nou, cu o nouă misiune, pentru o şcoală şi mai înaltă. Împărăția Tatălui este plină de diferite şcoli, pe care duhul trebuie să le cerceteze şi desăvârşească.

Duhul circulă prin lume ca o globulă de sânge. El pleacă de la Centru, de la Inima lumilor, se duce până la extremitățile lumilor, a trupului divin, întorcându-se la Inimă, la Centru. Tot ce a creat Tatăl, până azi, sunt celulele trupului Său. Fluidele în care înoată toate stelele şi planetele ar fi plasma sângelui Tatălui, iar curenții cosmici - oxigenul şi hrana trimisă din Sfera divină la toate celulele Sale. Duhurile corespund globulelor de sânge care întrețin viața celulelor divine - planete şi sori. Tatăl are un trup incomensurabil, compus din fragmente care, la rândul lor, în ultimă analiză sunt duhuri. Inițial, în ignoranța lor, duhurile au tendința de individualizare, provocând dezorganizarea celulelor divine. Atunci, vine legea, cu puterea Voinței divine, impunând asocierea, solidaritatea, şi totul se menține aşa cum vrea unicul Suveran al lumilor.

Domnul nostru Isus a spus: „Iubeşte-ți aproapele cape tine însuți. Iubeşte-ți chiar şi duşmanul". Această recomandare nu a fost o simplă învățătură, ci e o necesitate absolută, cerută de legea solidarității universale. Toate duhurile, toate particulele trebuie să fie solidare între ele, pentru a menține creația într-un tot unitar. La început duhurile mici vor fi obligate la acest comandament prin constrângere. Când devin mai înțelepte, vor înțelege folosul acestei sublime solidarități. Prin urmare, universul este trup din trupul divin, menținut întreg prin faptul că fragmentele plecate din el, deşi separate, formează un tot, printr-o conlucrare perfect solidară.

Cu toate că soarele este departe de planetele sale, se exercită o atracție puternică între ele, formând blocul sistemului nostru planetar. Deşi stelele sunt la depărtări incalculabile unele de altele, se atrag puternic între ele, formând o unitate - sistemul sideral sau universul nostru. Cu cât o stea, un sistem planetar, este mai avansată pe scara evoluției, puterea ei de atracție este mai mare. Prin urmare, individualitatea este aparentă în univers, părțile lui fiind puternic legate între ele.

Fiecare entitate evoluează pe scara ei şi pe măsura avansării, cunoaşte din ce în ce mai amănunțit legile cereşti. Pentru duhul-copil nu există lege. Mai târziu el ia cunoştință de existența unei singure legi - A. În decursul timpului, duhul avansând, află că legea A are anexa a. Timpul trece şi află şi de anexa b, curând află şi de anexa explicativă c şi aşa mai departe. După ce, prin practica vieții, a aflat toate aspectele şi anexele legii A, în drumul său evolutiv va afla şi de legea B, prezentându-i-se, rând pe rând, sub toate aspectele şi anexele ei. Astfel, pe măsura urcării sale în înțelepciune şi ştiință, duhul află de legile C, D, E şi aşa mai departe. Să luăm un exemplu.

Divinul Isus a zis: „Iubeşte-ți aproapele". Omul simplu va aplica această lege iubindu-şi părinții, fratele, sora, soția şi copiii. Nu înțelege că trebuie să iubească pe bubosul şi zdrențărosul cerşetor de la poarta bisericii. Din viață în viață, noțiunea acestei iubiri se lărgeşte. Acum îi iubeşte pe toți de acelaşi neam cu el. În alte vieți, când mila se va săpa adânc în el, pe lângă omul de acelaşi sânge cu el, va iubi, vă avea milă şi va ajuta pe orice om, de orice religie, rasă sau stare socială ar fi. Sfera iubirii sale se va tot lărgi, până va cuprinde orice om de pe acest glob.

Dar înțelegerea iubirii trebuie să meargă şi mai departe. Omul va trebui să aibă milă de orice animal, pentru că şi acesta este opera aceluiaşi Creator care l-a născut şi pe el. Omul va trebui să iubească florile câmpului, copacii pădurilor; cu alte cuvinte, tot ce trăieşte, căci toți sunt frații săi mai mici. Toți sunt copiii Tatălui şi prin stările lor am trecut şi noi odată, cu multe miliarde de ani în urmă, pe alte planete, dispărute.

La început entitatea iubeşte din interes, apoi din obligație, ajungând să iubească din convingere, din fericirea produsă de ajutorarea celor din jurul său, înțelegând că toți fac parte din marele Tot.

Sublimul Isus spunea: „Eu şi cu Tatăl una suntem".

Cum era să spună altfel acest strălucitor Duh, când El a plecat din Sfera divină şi când în noaptea miliardelor de ani ce vor veni se va întoarce la Tatăl şi va fi una cu El.

Treptat, entitatea spirituală se deşteaptă din somnul în care a fost adâncită de primul zeu din Mamar, iar prin muncă amarnică, ce pare o eternitate, îşi dobândeşte ştiința ce-i fusese voalată.

Toți îngerii afirmă: „Mi s-a luat şi mie odată ştiința, dar Tatăl a sădit-o în lume şi noi am citit-o din operele Sale şi am aflat-o de la marii Săi Slujitori".

Adevărul adevărat a fost, este şi va fi următorul: Duhului nu i se ia nimic, ci numai i se întunecă, i se adoarme memoria cunoştinţelor sale, i se produce o amnezie, şi ca urmare uită pentru un timp tot ce ştia de pe când era în sânul Tatălui central.

Văzând şi studiind operele Tatălui său ceresc, ceața uitării se ridică treptat de pe memoria duhului, amintindu-şi, rând pe rând, ştiința cu care s-a născut. Trebuie muncă aprigă, de o veşnicie, pentru ca perfecționându-se, să se simtă fericit de câte ştie şi poate, față de infinitatea de duhuri ignorante sau inferioare din jurul său. Dacă duhul era perfect, ştiutor din capul locului, ar fi fost tentat să divulge din secretele Tatălui. Dacă în baza cunoştinţelor sale ar fi posedat marea forță a divinilor Creatori, bazându-se pe ştiința şi atotputernicia sa, ar fi procedat la creații fără prealabila învoire a Tatălui, după cum s-a întâmplat cu marile şi strălucitoarele Forțe cereşti căzute din gloria lor, scufundându-se în abisul uitării, de nu mai ştiu cine au fost şi ce puteri au avut.

Lumile au fost create pe baza misterelor. Tot cosmosul a fost organizat în tăcere de Tatăl central. O muțenie absolută era în jurul Tatălui central. După mult timp, treptat şi într-o foarte mică măsură, Tatăl destăinuie din secretul operelor Sale marilor Săi Fii, Guvernatori de sori şi planete. Aceatstă atitudine a Ființei prime, această tăcere a fost adoptată de marile Forțe conducătoare de stele şi -pe cale descendentă - de toate duhurile cunoscătoare a ceea ce se află prin spațiu.

Duhurile cunosc mai mult decât întrupații, dar legea tăcerii şi a prealabilei învoiri le împiedică, sub sancțiunea pedepsei, să vorbească întrupatului despre ce a fost, este şi va fi. O cenzură veşnică şi severă există în Cer. Nu poți vorbi orice. Nu poți comunica oricând şi oricui. Dacă n-ar fi această regulă, totul ar fi fost discutat, criticat sau lăudat, şi forțele externe, din univers, poate s-ar fi opus Forței centrale din Sfera divină. Totul trebuie să fie organizat, ierarhizat şi solidar. Dacă nu ar exista legea solidarității şi legea evoluției, s-ar fi putut întâmpla ca multe creații să se întoarcă la Centru, înainte de timpul terminării şcolii respective, din care cauză Centrul s-ar fi dezorganizat şi el.

Dragul meu frate, noi vă iubim nu dintr-un interes personal, ci mânați de principiile legii evoluției prin solidaritate. Cu cât avansăm, cu atât sentimentul acestei solidarități este mai puternic.

Unul, Supremul, conduce universurile. Unul şi-a asociat doi secunzi. Cu ei deliberează, pentru ca opera produsă de El să devină perfectă. Unitatea poate greşi, dar deliberarea cu al doilea şi al treilea desăvârşeşte orice operă. Unitatea face o operă inferioară față de cea la care a conlucrat o colectivitate, fie cât de redusă. Pentru a se face ceva perfect şi trainic, se cere înjghebarea unei colectivități formată din cel puțin trei individualități. Acesta e nucleul cel mai redus de asociere.

Lumea duhurilor este organizată în nuclee, având ca bază numărul trei. Trei entități au format un nucleu. Fiecare din aceste trei entități poate crea alte trei nuclee, asociindu-se cu câte alte două entități. La rândul lor,, fiecare din cele şase entități noi îşi pot asocia alte două entități, formându-se şase nuclee noi. A fost un nucleu, s-au format apoi alte 3, apoi alte 6, 12, 24, 48 şi aşa mai departe. Astfel sunt organizate, de sus în jos, toate partidele de duhuri.

În vârful unei asocieri sau partid nu se află o individualitate, ci întotdeauna o treime. Cei trei din vârful piramidei sunt entitățile cele mai evoluate din tot partidul. Ele deliberează şi la deliberarea lor nu mai ia parte nici un alt duh.

Ca să înțelegeți mai bine, voi da un exemplu.

Trei forțe-entități a, a, a, şi-au asociat fiecare câte două entități b, b. Forțele b sunt aproape egale în ştiință, inteligență şi voință cu cele trei a, dar cu toate acestea nu sunt admise la deliberările lor. Cele trei a vor delibera şi hotărî, iar hotărârea lor este decret-lege pentru întregul partid. Această lege va fi ratificată de toți membrii partidului, pe cale descendentă: va fi adoptată de abb, abb, abb; apoi de fiecare b, împreună cu alți doi c - adică bcc, bcc, bcc; şi aşa mai departe.

Tribunalul suprem al partidului, conducerea supremă este formată din cei trei a. Dacă cei trei din fruntea partidului nu sunt de aceeaşi părere, asupra unei decizii oarecare, se constituie o delegație de douăsprezece entități egale în grad. Când este vorba de judecarea unei entități, aceşti doisprezece se vor pronunța asupra sentinței date, sancționată de cei trei din vârful partidului. Pe această bază treimică este alcătuită toată suflarea de duhuri din univers.

Activitatea duhului este înscrisă în el

Toate religiile pământului conțin nuclee de adevăr, având înscrise în ele preceptele morale ale lumii noastre. De asemenea, toate duhurile au înscrise în ele marile precepte ale codului moral.

Duhul este o sământă divină, trup din trupul divin şi ca atare, Creatorul a pus în el orânduirea lumii Sale, şi în acelaşi timp, a înscris în duh tot programul pe care îl are de desfăşurat în lume. Nu are nici o importanță când şi în cât timp are să-l execute. Tatăl nu are zi şi nu are noapte, pentru El nu există timp, având la dispoziție eternitatea.

Tot ce a creat Tatăl de la început şi până azi e trupul Său. De acest trup imens nu ne putem face nici o idee. Duhul este o particulă infinit de mică, ultramicroscopică, o nimica toată față de această sferă incomensurabilă. Cu toate acestea, Tatăl creează duhul după anumite reguli. Înainte de a-l crea, îi stabileşte viitorul, destinul, legea, şi numai după aceea îl trimite într-unui din universuri. Ordinea stabilită de Creator în lume am numit-o codul moral sau codul ceresc. Înainte de a fi trimis în lume, în fiecare duh s-a înscris codul moral, fără de care duhul ar deveni un anarhist, un răzvrătit contra ordinii stabilite din veşnicie.

Tatăl procedează la fel când creează un duh, un soare sau o planetă, punând în ele toate fazele prin care vor trece. Fie că face un duh ca mine, fie că face un soare mic, ca al nostru, sau unul uriaş, Tatăl începe cu a (alfa), adică cu legea şi programul pe care îl va urma noua creație.

Să ilustrăm acest fapt cu o comparație, pentru a se vedea că programul este prevăzut pentru toate situațiile.

Trupul femeii conține în el ordinea fiziologică a funcționării tuturor organelor sale. Această femeie devenind mamă, copilul începe să se zămislească în pântecele ei. Pruncul se dezvoltă conform destinului său, conform planului constructiv al mesagerului întrupător şi conform moştenirii fiziologice a organismului mamei sale. Organele se creează, se aşează şi îşi încep fiziologia în trupul pruncului, conform moştenirii funcționării organelor mamei sale. Imediat după expulzare, copilul ştie să sugă, plămânii - să se umfle, inima - să bată, şi aşa mai departe.

Mama a contribuit la crearea trupului noului om şi a înscris în el toată gama desfăşurărilor evolutive ale organelor, precum şi a funcționării lor. După creație, pruncul - ca şi duhul-copil - ştie când trebuie să ceară de mâncare, să meargă, să vorbească. De aici încolo, duhul îşi conduce instrumentul, fără să mai vină mama să-l învețe să facă un anumit act fiziologic.

Programul fiziologic este înscris în ființa sa, în trupul pruncului, încă de pe când se forma în pântecele mamei sale, şi se va desfăşura până în ziua când trupul va trebui să moară. Acest program fiziologic este dependent de un alt program - destinul duhului care va utiliza trupul. Trupul va fi slab sau puternic, brunet sau blond, armonios sau cu malformații, conform destinului duhului.

Însă actul naşterii trupului aparține mamei, fiind în legătură cu data conceperii sale. Liberi au fost părinții să „se iubească”, să conceapă. Iată un liber arbitru aparent al celor doi oameni, căci însăşi dorința unirii lor a venit de aiurea, din lumea nevăzută, care a conlucrat la împlinirea ordinului ca un anumit duh să vină prin intermediul acestor doi oameni în lumea trupească. Tainele sunt mari şi bietul om trăieşte şi execută acte dictate de forțe necunoscute lui.

Asemenea pruncului, duhurile s-au născut în corpul Tatălui şi vor viețui în eternitate, în trupul Său, supuse în veci legii Lui. Aşa fiind, duhul trebuie să-şi dea seama unde trăieşte, să observe toate situațiile particulare şi din ele să extragă concluzii generale. Deşi este o infinită fărâmă, totuşi duhul este un mic zeu sau un embrion de zeu.

Noi trăim şi ne mişcăm în marele trup al Tatălui. Tatăl se întinde până unde nu se mai află nici o creație. În trupul Său înotăm noi, minusculi zei. Tatăl - am mai spus altădată - este format din cap şi trup. Noi trăim în trupul Tatălui, deci globul nostru terestru face parte din trupul Divinității. Aparența face să se creadă că acest glob este neînsuflețit, dar nu există nimic în lume care să nu aibă viață, deci şi pământul e supus legii şi anexelor ei.

Să slăvim pe unicul Tată divin

Pe timpul Imperiului Roman, preoții romani țineau conferințe, spunând că religia lor e superioară celor a popoarelor de pe atunci. Mulți dintre voi ați trăit pe atunci şi ați considerat adevărate cele afirmate de ei. Dar unde sunt templele lor? Ce s-a făcut cu religia lor? A dispărut. Pentru ce? Pentru că se sprijinea pe decor şi minciuni.

La fel se întâmplă şi azi. Budhistul afirmă că religia lui revelează lumii taine mai profunde decât religia creştină. Musulmanul crede că religia sa e superioară religiei mozaice. Protestantul afirmă că religia sa este mai eliberată de dogme decât a catolicului etc. Numai noi ştim adevărul: Toate religiile au câte un nucleu de adevăr, dar toate sunt legate de materie şi de viața materială. Religia noastră, a duhurilor, domneşte în tot universul. Ea este pur spirituală, şi este cu adevărat ştiințifică. Ştiința infinită a cosmosului ne duce la cunoaşterea legilor, şi astfel - a Tatălui ceresc, un Duh ca şi noi, bineînțeles, cu o putere, cunoaştere şi înțelepciune necuprinsă de noi.

Fiecare om care se va putea descătuşa de deşertăciunea cărților, a barierelor şi prejudecăților create de om, şi va adopta ideile noastre, va putea spune că se apropie de Adevăr.

Intrând în biserica creştină, mozaicul sau mahomedanul se minunează şi nu-şi poate explica pentru ce atâtea icoane sau statui de sfinți la care se închină creştinul. Vizitând templul evreiesc şi văzând pereții goi şi doar câte un semn sau verset scris cu litere ebraice, creştinul va zice în sine: „Ce fel de biserică e aceasta? La pereți se închină omul?" Iar noi, care vă citim gândul, înțelegem că mentalitatea voastră are nevoie de reprezentări, de materializări.

Voi ați luat cunoştință de marea Forță spirituală numită Isus, din citite sau auzite, dar noi îl cunoaştem personal, pentru că L-am văzut între noi, ca duh, şi ne-a fericit cu ideile Sale, când a stat între noi, luminându-ne cu înalta Sa şcoală, despre mersul vieții de pretutindeni. Ne-a spus că a fost de multe ori pe această planetă, la oamenii existenți atunci pe Pământ şi aflați acum pe alte corpuri cereşti din univers, şi că va mai coborî pe Pământ, pentru a da un nou impuls înțelesului vieții şi legilor Tatălui ceresc.

Există printre noi duhuri venite ulterior înălțării Domnului în tronul împărăției Sale. Ele nu-L cunosc personal, dar deduc splendoarea înțelepciunii şi gloriei Sale după cunoştințele dobândite pe planeta de unde au venit, cunoscând acolo un alt Guvernator de sistem planetar. Cum duhurile apropiate în grad au cunoştințe şi o strălucire asemănătoare, prin deducție, îl cunosc şi pe Guvernatorul sistemului nostru.

Noi ştim că Moşe sau Moise este întruparea unui fiu de Fiu de Dumnezeu, asemenea lui Ioan Botezătorul şi Ioan Evanghelistul. Noi ştim multe de fostele lor vieți omeneşti pe acest pământ, căci s-au întrupat de multe ori printre oamenii acestui pământ. Dar putem vorbi oricui despre aceste taine? Putem să vă spunem tot adevărul? Nu, ci trebuie să vi-l îmbrăcăm în haina concepțiilor şi viziunilor voastre pământeşti. Nu ne este îngăduită revelarea adevărului pur şi simplu. De altfel voi nici nu ați primi adevărurile noastre, căci nu puteți renunța la cunoştințele voastre asimilate de când v-ați născut. Aşa fiind, trebuie să procedăm delicat şi treptat, vorbind numai celor ce prin gradul lor evolutiv pot primi tainele noastre. Adevărul nostru nu vi se poate da decât dezbrăcându-vă de prejudecățile voastre materialiste şi adoptând religia Cerurilor, a întregii creații - religia iubirii. Voi uitați că totul este în curs de evoluție, de perfecțiune, şi ca atare biserica trebuie să evolueze. Credința se bazează pe cunoştințe, dar planeta - cu tot ce e în jurul ei - se perfecționează, astfel încât şi câmpul cunoştințelor se lărgeşte. Cât o să rămână biserica împietrită în afirmații care nu mai sunt în concordanță cu ştiința terestră, dar nici cu cea cerească?

O singură scuză au preoții tuturor religiilor: neputându-se ridica până la înălțimea ideilor ştiințifice, mulțimea are nevoie de o religie simplă şi materialistă. Din acest punct de vedere preoții au dreptate, dar totuşi, nu le mai este permis să facă afirmații contrare cunoştințelor generale, determinând pe omul cult să râdă şi să se îndepărteze de casa Domnului, transformându-l în ateu.

Constatând această situație, Guvernatorii planetari au hotărât trimiterea de profeți care să lumineze preoții templelor. Omenirea acestui glob fiind pornită spre o mare spiritualitate, s-au creat numeroase verigi între Cer şi pământ, mediumi prin care Cerul îşi spune cuvântul şi cheamă inteligența şi bunul-simț al mulțimii către ştiința spirituală a Eternității şi Infinitului.

Din centrul creațiilor, corul miliardelor de Creatori sună din trâmbița lor mentală în tot cosmosul: „ Unul e Tatăl. Unul e începutul tuturor creațiilor şi a noastră. Numai Unuia i se cuvine toată slava şi ruga voastră

Toate religiile trebuie să aducă slăvire şi cântări unicului Creator al tuturor Creatorilor de lumi. Numai El e în măsură să facă totul şi să ne ajute în -mersul nostru. Nu e permisă închinare şi slăvire decât unicului Creator. Astfel se procedează întotdeauna şi față de orice duh. Nu ne

închinăm Guvernatorului planetar, adică superiorului îngerilor acestui glob. Nu ne închinăm Guvernatorului solar, marelui Spirit, fost Isus, pentru că suntem fraţi, copiii Tatălui ceresc. Toate duhurile, mari şi mici, lucrăm la opera Unicului şi cu toţii îi datorăm smerenie şi supunere. Nici unul dintre noi, orice grad ar avea, nu poate face nimic de la el, ci numai din ordinul Tatălui şi pentru opera Sa.

O religie minoră ar putea argumenta în forma ei materialistă astfel: „Pe Unul nu L-a văzut nimeni. Eu cunosc pe Cel care a fost concret, şi deci vizibil. Cum El nu face nimic cu de la sine putere, ci numai autorizat de Tatăl pe cale descendentă, înseamnă că mă pot ruga Lui."

Dar o religie superioară recomandă închinare numai Unului, iar nu celor ce slujesc pe Unul. Ruga noastră este auzită şi dată spre împlinire slujitorilor Tatălui. Din treaptă în treaptă, descendent, până la mine, sunt ajutat prin reprezentantul Tatălui, un superior al meu, care-mi împlineşte aspiraţiile în numele Tatălui ceresc.

Deşi nu te adresezi Reprezentantului Unului, totuşi El este responsabil de opera ce i-a încredinţat-o Unicul. El conduce nebuloasa ce I s-a încredinţat, conform planului prezentat la plecarea din Sfera divină. Totul a fost prevăzut în acel plan, chiar şi evoluţia celui mai mic duh.

În zadar te-ai ruga să ţi se îngăduie să faci altceva decât ceea ce e prevăzut în acel plan. Opera şi evoluţia ei nu poate fi oprită din mersul ei, dar poate fi întârziată sau grăbită.

Tu, praf mic pierdut în adâncul universului, ce vrei să mai ceri? Pentru ce lucru să te mai rogi, când totul a fost prevăzut în evoluţia ta? Poţi totuşi să te rogi pentru grăbirea evoluţiei tale spirituale. Ruga noastră trebuie adresată Unicului, singurul în drept să primească ruga duhurilor de pe miliardele de corpuri cereşti. Isus şi Moise, Slujitorii Tatălui, nu au cerut să li se aducă Lor închinăciune, căci sunt Lumini prea strălucite şi cunoscătoare, ca să fi cerut ceea ce nu li se cuvine. După două veacuri de la plecarea Domnului, religia creştină a suferit o alterare care a redus-o la imagini şi statui, dar ceva şi mai grav: la uitarea închinării la Unicul. Aşa s-a născut pluralitatea rugăciunii la toate statuile şi, pe rând, la toate icoanele. Dintr-o simplă ornamentare a templului, s-a ajuns la ruga făcută în dreptul acestor podoabe. Din spirituală, cum a fost pe timpul apostolilor, religia creştină a devenit materialistă.

Din dorinţa primilor creştini de a atrage păgânii, romanii şi grecii, obişnuiţi cu temple luxoase, s-a ajuns la starea actuală. Din această cauză, lumea cultă nu mai acordă atenţie templului, sau o face din ipocrizie, mobilizată de curentul mulţimii, nu din convingere. De aici s-a născut materialismul şi ateismul de azi.

Gradele spirituale se dau din planetă în planetă

Metoda învăţării întrebuinţată în lumea noastră este următoarea. Într-una din prelegeri se anunţă anumite adevăruri. La întrunirea viitoare se repetă aceste adevăruri şi la ele se mai adaugă altele. În viitoarele prelegeri se face un rezumat din cele spuse, la care se mai adaugă alte cunoştinţe. Şi aşa, ca un cocoloş de zăpadă, cunoştinţele se tot adună, se repetă şi se întregesc!

Populaţia acestui glob este formată din individualităţi de diferite vârste şi evoluţii spirituale. Duhurile tinere întrupate nu pot intra în legătură cu noi. Duhurile adulte întrupate, auzindu-ne sau citind despre noi, vor crede, dar superficial. Numai duhurile bătrâne întrupate ne cred şi doresc legătura cu noi; numai lor le destăinuim din lumile nevăzute.

Evident, legătura cu noi şi fenomenele produse de lumea noastră sunt rare, fiind numite de oameni „paranormale". Va veni o vreme, îndepărtată, când evoluţia acestui pământ, pe de o parte, şi evoluţia populaţiei lui, pe de altă parte, va fi atât de avansată, încât toată lumea va şti de noi, va crede în cele spuse de noi, iar fenomenele „paranormale" vor deveni cât se poate de normale.

Se vor inventa aparate prin intermediul cărora ne veţi vedea sau veţi înregistra gândul nostru, producându-vă mirare, la fel cum predecesorii voştri s-au mirat de aparatul radio. Până atunci se comunică, ici-colo, câte ceva sub formă de poveşti sau legende. Cei mai ridicaţi le cred, cei necopţi râd şi le resping ca fiind irealităţi; însă le vor crede în alte întrupări, când vor fi şi ei mai pregătiţi.

Vântul ia seminţele pământului şi le împrăştie în toate părţile. Fii tu, dragul nostru frate, vântul ideilor noastre, semănându-le asemenea unor seminţe, în cele patru puncte cardinale. Unele vor cădea pe piatră şi se vor usca, altele vor cădea printre buruienile preocupărilor omeneşti şi vor fi

înăbuşite, iar altele vor cădea în suflete curate, pregătite, şi ca într-un pământ bun, vor încolţi şi vor da roade frumoase.

Cei ce ne-au cunoscut în alte timpuri se organizau în secret, şi păstrau tainele noastre sub jurământ înfricoşător. Au trecut vremurile acelea de grozavă ignoranţă. Acum s-a mai lărgit câmpul cunoscătorilor şi moartea nu mai pândeşte pe imprudentul destăinuitor. Totuşi, trebuie să se ştie că dacă prin pălăvrăgeală nu-ţi mai pierzi viaţa, vei suferi amarnic dacă ai răspândit neautorizat marile taine cereşti.

Pe tine, care ai primit din cele mai sublime cunoştinţe ale alcătuirii lumilor invizibile, te rugăm să le păstrezi cu sfinţenie, pentru ca împreună cu cele comunicate în viitor, să constituie un tot, din care să se vadă uriaşa operă a Slăvitului nostru Tată unic.

Toate duhurile care au acelaşi grad de evoluţie formează un grup mai mic, numit fascie. Totalitatea fasciilor, de diferite grade constituie un partid. Fiecare fascie îşi are programul său de lucru. La rândul lor, şi partidele au treptele lor ierarhice. Unul e mai sus, iar altul - mai jos.

Lumea duhurilor este alcătuită pe grade ierarhice. Un grad se obţine după o vieţuire de zeci de mii de ani pe o planetă. Am spus că pe Pământ există patru grade de evoluţie: gradul duhurilor roşii, gradul duhurilor albastre, gradul duhurilor albe şi gradul îngerilor. Evoluţia dintr-un grad într-altul se face cu mare greutate. Poţi să faci şcoala sau stagiul pe mai multe planete şi să nu poţi trece dintr-un grad într-altul. Fiecare grad are mai multe subgrade sau trepte.

Noi, duhurile albe, am venit albi pe Pământ şi am urcat în decursul celor aproape 26.000 de ani una câte una treptele superioare ale gradului nostru de albi. Tot aşa au venit şi duhurile roşii şi duhurile albastre, iar cei vrednici dintre ei au urcat trepte numeroase ale gradului lor.

Un duh roşu nu poate avansa pe nici o planetă până la gradul de duh alb. Evoluţia se face treptat, căci duhul asimilează greu cunoştinţele, încorporându-le şi făcându-le una cu fiinţa sa.

Trecerea dintr-o treaptă în alta se face în urma unui examen trecut ca om întrupat şi apreciat de superiorii partidului din care face parte duhul.

Studiile teoretice se fac mai mult în Cer, iar practica - pe pământ, ca om trupesc.

Dacă un duh liber sau întrupat a greşit, îşi va plăti greşeala, dar gradul nu i se va lua, nu va fi retrogradat pentru nimic în lume. Nici îngerii, nici Guvernatorul planetar sau solar nu-i pot lua gradul, deoarece a fost dobândit prin vieţi nenumărate, pline de suferinţe sau merite, petrecute pe multe alte planete şi a fost acordat de alţi Guvernatori solari şi planetari, de pe alte sisteme solare.

Terminând stagiul celor 26.000 de ani ai Pământului şi făcându-şi sârguincios studiile, duhul va primi la plecare un grad nou, acordat de Guvernatorul nostru solar. Neîndeplinindu-şi datoria, duhul nu absolvă cu bine şcoala acestei planete, şi drept pedeapsă nu i se mai adaugă nici un alt grad peste cel avut. Aceasta e Judecata cea mare şi divină la care sunt supuse duhurile.

Oricât aş abuza ca duh de liberul meu arbitru, acumulând greşeli peste greşeli, nu mi se poate lua ceea ce mi s-a dat în numele divinului meu Tată. Luarea uneia din facultăţile câştigate prin observaţiile şi practica vieţii de duh uman, în timpul peregrinărilor mele prin diferite planete, ar echivala cu uciderea mea. Or nici măcar Divinitatea creatoare nu şi-a rezervat dreptul de a ucide un duh. Tatăl şi-a rezervat numai plăcerea de a crea, decretând că nu va distruge nimic din creaţie.

Tatăl ceresc a comunicat cândva copiilor Săi, prin creaţie: „Eu v-am creat; Eu vă iubesc, vă ocrotesc, deci nu vă pot ucide. Dacă Eu nu pot să vă distrug, liberi sunteţi să vă desfiinţaţi voi din lumea duhurilor, deoarece Eu am făcut legea înainte de a vă crea pe voi”.

Desfiinţarea ca duh înseamnă întoarcerea noastră în Nirvana sau sânul Creatorului, fără să terminăm şcoala universului.

Grele sunt legile Creatorului, dar oricât de grele ar fi, trebuie să ne supunem, căci numai supunerea determină ordinea şi ea, la rândul ei - progresul. Există duhuri mai leneşe, mai neatente, cărora îi se pare ca viaţa este prea grea şi legile sunt de fier. În disperarea lor, strigă: „Doamne, vreau să mă întorc la Tine, căci prea grea îmi este povara legilor Tale. Nu mă mai simt în stare să termin vreodată şcoala celor patru universuri!”

Tatăl a îngăduit revenirea înainte de timp a celor învinşi de legile Sale, dar în acest caz ei îşi anulează tot ce au acumulat prin lungul calvar al vieţilor nesfârşite, trăite pe diferite corpuri cereşti.

„Legile Mele - spune Tatăl - sunt făcute să dureze în vecii vecilor, dar nu pot împiedica revenirea voastră la Mine, înainte de vreme. Nu pot împiedica pe marii Mei Fii divini centrali ca, în interesul experienţelor atât de necesare pentru Ei, să facă transmutarea materiei de oriunde. Eu fac, fără să pot dizolva, deoarece legea Mea Mă opreşte să desfac ceea ce am ordonat să se facă. Libertate le-am dat să recheme - la vremea ei - materia pentru a o preface, perfecţiona şi trimite din nou în lume. Eu construiesc, dar nu pot dărâma. Cei construiţi de mine sunt liberi să trăiască,^ dar nu sunt liberi să încalce legile Mele. Dacă nu mai pot să se supună legilor, liberi sunt să revină în sânul Meu. Eu nu pot distruge nici unul din sistemele existente, pentru că nu au fost construite de Mine, ci de Slujitorii Mei, Fiii Mei, Constructori divini din Sfera Mea. “

Orice materie se poate desface pentru a construi din nou, dar nu poate nimeni distruge un duh individualizat. La finele existenţei acestui glob terestru, se vor destrăma mineralele pământului în duhurile minerale din care au fost alcătuite, dar nu se va putea distruge nici unul din duhurile minerale, vegetale, animale sau umane.

Duhurile minerale conglomerate cu miliardele în mineralele pământului, nu au conştiinţa stării lor, şi ca atare nu pot protesta că li se strică soarta, starea în care sunt scufundate sau orânduite de Creatorii divini.

Duhurile vegetale, având o doză de inteligenţă, înţeleg menirea lor şi arunci când sunt distruse trupurile lor, se pot revolta că sunt făcute să sufere, că li se strică mersul evolutiv.

Duhul animalului, având o inteligenţă şi mai vie, sentimentul durerii fiind şi mai puternic decât la plante, protestează energic când trupul său e ucis, durerea şi protestul său fiind transmise din treaptă în treaptă, până la Centrul creator.

Cu toate acestea, cu toată vitregia vieţii lor, duhurilor vegetale şi animale nu le trece prin gând ideea sinuciderii. Nici duhul mineral, nici cel vegetal sau animal nu doresc, în Cer fiind, să revină în Centrul de unde au pornit la învăţătură, pentru că nu au posibilitatea de a se descuraja. Numai duhul uman, a cărui inteligenţă, memorie şi voinţă e mai presus de a tuturor, disperă şi declară că nu mai poate suferi rigorile'legilor mereu încălcate de el. Duhul uman nu se sperie de dispariţia individualităţii sale în Nirvana, deoarece cunoaşte axioma: Nimic nu se pierde în lume; deci ştie că şi acolo el va fi ceva.

Entitatea spirituală nu mai poate ieşi din sânul Tatălui, ca să spună şi altora cum e şi ce se face acolo. Când îl va cuprinde dorul de a trăi iar în lume, ca duh, i se va împlini dorinţa, dar în acest caz o va lua iar de la început, de la materia primă, trecând prin starea de fluid, gaz, lichid, mineral etc. O serie lungă, ce necesită atâtea sute de miliarde de veacuri câte stele sunt pe cer. În acest scop, după ce duhul va fi emis din Capul şi Toracele Tatălui, Fiii Săi sublimi din Mamar îi vor goli tot conţinutul memoriei, reţinându-i ştiinţa aflată în timpul cât a trăit în Sfera-Cap. Din această cauză, Fiii divini, culegători permanenţi ai conţinutului memorial al tuturor duhurilor din Sfera centrală, au devenit cei mai mari iniţiaţi, cei mai adânci cunoscători ai gândurilor şi planurilor Tatălui central.

După ce duhul s-a căit de fapta sa necugetată şi doreşte să revină în sferele create, i se întunecă tot ce a aflat înainte, pe când fusese în lume, plus ce a văzut şi auzit în sânul Tatălui, şi acum, duh nou-născut, ca în primul ceas al existenţei sale de duh, o ia pe drumul fără de sfârşit al învăţării în veşnicie. Devine un dumnezeu fără conţinutul lui Dumnezeu, ridicându-se prin suferinţă la ştiinţa şi puterea lui Dumnezeu.

Fiul mamar care i-a luat acestui duh tot conţinutul său memorial e un mare cunoscător. Deşi mare, deşi puternic, deşi atotştiutor, Fiul mamar este smerit şi supus Tatălui central. Aceşti Fii sunt cu miliardele, dar nici unul nu spune ceea ce se petrece în Tatăl, ce e în Tatăl. Destăinuirea celor aflate echivalează cu o trădare, aducând distrugerea universului. Dar evoluţia Fiilor este atât de înaintată, conştiinţa Lor atât de luminată de frumuseţea operelor divine, încât Ei nu îndrăznesc nici să gândească la o asemenea nelegiuire.

Tatăl ceresc s-a îngrădit de toate posibilităţile şi a alcătuit astfel lucrurile, încât să afle imediat ce unul ar începe numai să gândească la o asemenea trădare, făcându-i cunoscut gândul. Divulgarea tainelor cereşti este o faptă nespus de criminală, pentru că duhurile ar afla ceea ce nu trebuie să ştie, tulburându-le grozav conştiinţa şi producându-le o mâhnire de moarte şi o suferinţă de nesuportat.

Ele se vor îngrozi de miliardele de ani cât mai au de suferii.; disperă de cât mai au de învățat, şi atunci ridică glas de protest ori blestem, către Cei ce i-au chemat la viață fără voia lor.

Distruşi sufleteşte, cer revenirea în Nirvana Tatălui. Lucrul acesta este bine ştiut în lumea noastră albă şi angelică, şi de aceea nu trebuie să spunem nimic înainte de vreme, înainte de timpul hotărât de evoluția cuiva.

Să zicem că un duh a ajuns cu treapta sa evolutivă la numărul 20.001. Dacă eu - cunoscător, al unor taine aflate prin munca mea sau de la profesorii mei îngeri - îi comunic acestui duh taine corespunzătoare gradului evolutiv al numărului 20.002, cunoscând aceste fapte noi, duhul va deveni un nenorocit. El îşi va da seama că, deşi învață de mult, nu ştie încă nimic, o amărăciune îi cuprinde sufletul şi de la o vreme îi pare rău că a aflat aceste taine, ba chiar mă va blestema că i le-am destăinuit, mai ales că nu mi le ceruse. Din acest moment, sunt un greşit şi am datoria să repar această greşeală. Mi-am legat viața de a lui şi trebuie să fac tot posibilul, prin mai multe întrupări, să-l ajut şi să-l fac fericit, ca să-mi ierte greşeala şi să-şi uite nefericirea.

Dacă eu, un duh alb, un mic duh față de uriaşii gânditori şi înfăptuitori din univers, pot produce atâta tulburare, destăinuirile strălucitoarelor Lumini ale Sferei-Mamar pot pricinui adevărate dezastre!

O lege domneşte în univers: Mei un duh inferior nu trebuie să ştie tainele cunoscute de cel superior. Destăinuirea misterelor aduce, implicit, blestemul celor mici.

În momentul de față, când îți dictez aceste idei, casa ta e păzită de jur-împrejur de un cordon de mii de duhuri albe, subalterne mie, împiedicând orice duh albastru sau roşu să se apropie şi să ia cunoştință direct de la mine de cele ce-ți comunic. Noaptea, după ce v-ați eliberat de trupul adormit şi voi faceți la fel; vă îngrădiți cu tăcerea şi nu vorbiți decât ceea ce e permis.

În cazul când, ca om, vei spune din marile taine ale Cerului, să ştii că e ordin dat ca oamenii care sunt întrupări ale unor duhuri roşii sau albastre, să râdă cu hohot de tine şi să te considere un om căruia i-a sărit un cerc de la doagele minții, un om care şi-a pierdut judecata. Un duh roşu sau albastru întrupat, citind aceste rânduri, le va considera aberații şi va azvârli cartea cât colo, socotind pierdut timpul afectat citirii acestor fantasmagorii.

Toți oamenii a căror treaptă evolutivă nu le îngăduie să primească şi să asimileze asemenea idei te vor considera ori un şarlatan, ori unul care îşi bate joc de lume, considerând-o proastă. Părerea lor e binevenită, căci altfel s-ar simți nefericiți şi ai fi răspunzător de starea lor.

Marele Fiu divin, Guvernatorul nostru solar ar chema la Tribunalul Său treimic pe duhul care a destăinuit taine cereşti unui duh mai mic, şi i-ar spune: „ Tatăl nostru nu ucide. Tu ai distrus un spirit, căci el se va întoarce la Centru. De suferința lui vei avea parte. Tatăl central te condamnă prin Mine şi de acum toată suflarea de duhuri nu te va mai considera om. De acum eşti demon, adică duhul cel mai rău de pe Pământ. Oriunde te vei duce, ucigaşule de spirit, toți te vor ocoli. Să ştii că nu te vei mai întrupa şi de pe această planetă nu vei mai pleca, până la dizoluția ei. “ Din acest moment, perispiritul demonizatului se va înnegri complet, având în dreptul ochilor două găuri ca para focului electric - dacă a fost un înger, sau două găuri albe - dacă a fost un duh alb. A căzut din gloria sa şi a fost demonizat. De acum, nici un duh - cât de umil ar fi - nu-i mai dă nici un respect, chiar dacă a fost odată înger sau duh alb. El nu se mai poate întrupa, nici nu poate merge oriunde. Această viață mărginită şi hulită, purtând stigmatul hainei negre, poate dura secole peste secole, până când într-o zi, disperat, demonizatul se va prezenta Guvernatorului terestru, cerându-i iertare şi dreptul de a se întoarce în Nirvana Tatălui central.

Demonizarea se face numai în spațiu, în Cer. Un caz asemănător s-a întâmplat şi cu legendarul şarpe, care a dezvăluit lui Adam şi Evei secretul Tatălui. O poveste bună pentru copii, după felul cum a fost redată, nefiind permis să se spună mai mult la acea vreme neinițiaților.

Domnul nostru Isus ne recomandă mereu: „Aveți grijă să nu-mi stricați pe vreunul din cei mici ai Mei, căci rău va fi de ei, dar mai rău va fi de voi”.

De oamenii care vor citi aceste rânduri nu mi-e frică, deoarece gardienii lor, dreptaşii lor, au ordin sever să vegheze, făcându-i să nu înțeleagă, să nu le placă asemenea idei, socotindu-le născociri neroade. Dar ne este teamă de cei de la noi, de duhurile libere din spațiu, pentru că văzând

cine le spune, le vor lua în serios. Ei nu vor râde precum cei întrupaţi, căci vor şti că nu sunt basme, ci Taine divine.

Cele trei mari acte ale vieţii umane

Duhul uman este o fiinţă cerească. El îşi va duce traiul în veşnicie numai în spaţiile infinite ale sferei creaţiilor. Născut din voinţa Creatorului, duhul este supus legilor Sale. Or una din aceste legi cerc ca duhul să-şi facă şcoala vieţii prin toate mediile formate de Tatăl în sfera creată.

Una din numeroasele medii este materia numită de voi fizică, adică cercetabilă, analizabilă de voi în laborator. Fiind obligat să treacă şi să-şi facă şcoala şi prin aceste medii, duhul trebuie să se întrupeze, adică să îmbrace un trup. Oricare ar fi consistenţa, starea de concentrare a materiei unei planete, duhul trebuie să cunoască forma de viaţă umană a planetei respective. Aşa fiind, el va trece, rând pe rând, şi se va întrupa pe aceste categorii de planete, făcându-se om trupesc.

Ca om trupesc, duhul va trece prin trei acte principale: 1. se naşte; 2. alcătuieşte o familie, adică îşi ia "un partener de viaţă cu care concepe copii; 3. după-îndeplinirea misiunii părăseşte viaţa trupească prin aşa-zisul act al morţii.

Aşadar, în timpul întrupării sale, omul trece prin trei mari acte: naşterea, căsătoria şi moartea.

Aceste trei mari evenimente intră în planurile de conducere ale Tatălui creator. Cum însă Tatăl are preocupări multe şi uriaşe, aceste faze ale evoluţiei unui duh au fost încredinţate unui subaltern al Său, mic şi totuşi - faţă de duhul-om - foarte evoluat: Guvernatorul planetei pe care duhul-om îşi va face şcoala, unde se va întrupa.

Dar Guvernatorul planetar are şi el atribuţii multiple, motiv pentru care a încredinţat observarea şi desfăşurarea celor trei evenimente principale din viaţa trupească a unui om, celor trei superiori

Îngeri ai marii comunităţi din care face parte acel duh. Rolul lor este foarte important, pentru că aceste trei evenimente se înnoadă cu o mulţime de factori: ţara unde se naşte duhul, familia, starea sa intelectuală, trupul în care va trăi, condiţiile sociale şi materiale în care-şi va desfăşura viaţa etc. Prin urmare, marii superiori îngeri ai comunităţii duhului trebuie să facă un studiu foarte adânc, să vadă trecutul duhului, calităţile câştigate de el până atunci, defectele de care nu s-a dezbărat încă, legăturile de iubire şi ură, dar mai ales obligaţiile contractate.

Superiorii comunităţii duhului trebuie să aibă în vedere trecutul care se cere satisfăcut şi viitorul care cere progres.

Problemele puse înaintea Forului suprem al comunităţii sunt multe, nebănuit de multe. Sub ce sex se va întrupa duhul pe pământ - bărbat sau femeie? Să se căsătorească? Sau să rămână singur - aspirând toată viaţa după o vorbă, o mângâiere, după ajutorul unei soţii - ca pedeapsă a unor vieţi nesocotite, când şi-â torturat sufleteşte partenera de viaţă, când a înşelat-o, a sugrumat-o etc. Dacă se va căsători, să aibă sau nu copii, câţi şi de ce sex? îi va vedea mari, ori îi va duce rând pe rând în mormânt? în fine, va veni la rând al treilea factor, moartea. Când, la ce vârstă, în ce condiţii, sub ce formă va fi tăiat firul existenţei sale trupeşti?

Nici un duh nu se poate sustrage de la şcoala vieţii planetare. Toate, trebuind să se întrupeze, vor fi silite să treacă prin cele trei acte - naşterea, căsătoria şi moartea - ce aparţin legii Tatălui ceresc. Celelalte condiţii legate de ele - sănătate, avere, constituţia plăpândă sau voinică a trupului, suferinţe morale sau trupeşti - sunt legate de trecutul duhului, fiind impuse de legile planetare aplicate de reprezentanţii Guvernatorului planetar, de superiorii comunităţii grupului căruia îi aparţine acel duh. În fine, alegerea partenerului de viaţă, admiterea în familia sa a altor duhuri - drept copii ai săi - aparţin duhului şi se fac cu consimţământul său.

Cât de complicată este viaţa umană pe pământ! O sumă deosebit de mare de fapte şi condiţii se au în vedere la alcătuirea vieţii unui om. Voi nu ştiţi ce de reguli şi condiţii se au în vedere, ce de studii se fac până se alcătuieşte planul unei vieţi trupeşti, jos pe pământ!

Iată o decizie importantă: Sub ce sex să se întrupeze un duh? Am mai arătat că o categorie de mari duhuri angelice ţine o adevărată contabilitate în spaţiu - câte duhuri să vină pe pământ ca bărbaţi şi câte ca femei - pentru a se menţine un anumit raport între ele şi fiecare să-şi poată găsi partener. Aceşti mari păzitori cereşti îşi spun cuvântul când e vorba de sexul ce-l va lua un duh

pregătit pentru o nouă viață trupească. Alcătuirea planului unei noi vieți trupești este foarte dificil, în fine, la ziua hotărâtă, duhul însoțit de ghidul său se prezintă în fața Forului suprem. Juriul ia cunoştință de tot trecutul duhului şi pe baza meritelor şi a deficiențelor sale, se pronunță: „Te vei naşte în anul şi luna x, te vei căsători în anul şi luna y şi vei muri în anul şi luna z”. După ce ia cunoştință de raportul mental făcut de duhul prezentator, care a studiat tot trecutul duhului, Juriul adaugă: „Te vei naşte în țara, localitatea şi familia respectivă. Te vei căsători o singură dată şi vei avea trei copii. Vei muri,' oprindu-ți-se inima, la 52 de ani.” Duhul va asculta această hotărâre şi dacă îi convine, va spune Amin.

Din acel moment, duhul pleacă să-şi pregătească viitoarea viață terestră, pe baza planului stabilii, de juriu, adică să-şi aleagă duhurile care îi vor fi soție, copii etc. Dacă planul indicat nu-i place, el spune cănu-i convine, tară a motiva. În acest caz, juriul îl concediază, rămânând în spațiu încă o bucată de vreme. Mai târziu, schimbându-se situația jos şi sus, se prezintă din nou, iar dacă îi convine forma de viață prezentată, va spune Amin, adică se supune întru totul hotărârii date.

Duhul este activ tot timpul petrecut în spațiu. În această vreme, el contribuie la ridicarea fie a semenului său spațial, fie a celor de jos, de pe pământ. Această activitate a intrat în calculul juriului, în vederea viitoarei sale întrupări. Dacă trecutul duhului ar fi notat cu nota 6 şi activitatea sa spațială cu 10, ambele note intră în calculul marelui Sfat întrupător. În aprecierea juriului întrupător intră nu numai faptele făcute în timpul întrupărilor, ci şi cele făcute în spațiu, ca duh liber.

Toate acțiunile făcute de duhul întrupat în contra legilor, se numesc greşeli; iar toate faptele făcute de duhul liber contra legilor Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh se numesc revoltă. Se plăteşte greu^ greşeala comisă în stare de întrupat, dar mai amarnic se pedepseşte revolta duhului spațial, în lumea noastră spațială nu există odihnă. Toate duhurile sunt mereu la lucru, fiecare cu specialitatea sa ori cu lucrul ordonat de cei mai mari. Toate au la bază instrucția şi moralitatea, adică înfăptuirea binelui şi reprimarea răului, oriunde s-ar produce. În lumea duhurilor lipseşte activitatea materială.

Duhurile întrupate sunt active numai ziua, față de lumea lor terestră, dar față de lumea nevăzută, sunt active şi noaptea. Duhurile spațiale sunt veşnic active. Toată această activitate se înscrie în arhiva ce o poartă orice duh, şi se înscrie şi în arhiva planetei.

Juriul întrupător judecă zi şi noapte, trimițând mereu jos la întrupare, sub formă de valuri, mii şi mii de spirite. Asemenea judecătorilor pământeşti, judecătorii cereşti au şi ei perioade de activitate şi perioade de repaus sau vacanță. La anumite intervale de timp, reiau activitatea lor în cercetarea şi hotărârea formelor de viață trupească. După ani şi ani, când unul dintre judecători termină şcoala de judecător, se retrage, fiind înlocuit cu un altul, şi ia altă direcție, continuându-şi evoluția veşnică.

In primele timpuri ale evoluției unui duh roşu, planul viitoarei sale vieți trupeşti este stabilit de juriu, iar duhul nu are dreptul să intervină. El nu poate spune decât da sau nu. Duhurile superioare, cele albe, îşi examinează trecutul, şi pe baza lui îşi întocmesc o formă de viață trupească, un destin prezentat juriului, care îl poate primi integral, îl poate reduce sau încărca.

Cunoscând acum tot planul viitoarei sale întrupări, duhul uman îşi va aranja viața în raport cu cele hotărâte de juriu, rămânând ^să-şi caute un duh, cu care să convină încă din Cer să-i fie soție pe pământ, când vor fi întrupați. În fine, ştiind numărul copiilor şi sexul lor, duhul va propune unor duhuri cu care a avut legături strânse în alte întrupări, să-i fie fii sau fiice, după caz. Astfel, încetul cu încetul, se orânduieşte totul, pentru formarea noii familii pământeşti.

În aceste alianțe pot avea loc toate posibilitățile de combinări evolutive.

Să zicem că duhul viitor tată are evoluția gradată cu numărul 200. Soția lui va putea avea numărul de evoluție 100. Primul copil va avea numărul 122, al doilea 199 şi al treilea 150. În această înjghebare tatăl e superior tuturor şi copiii sunt superiori mamei. În această privință, toate combinațiile sunt posibile. De exemplu părinții pot fi inferiori copiilor, ori soția superioară soțului şi copiilor ei etc.

Din cauza acestor asocieri inegale, s-au văzut şi se văd cazuri în lumea terestră când tatăl e un savant şi copiii sunt nemernici, ori tatăl e un descreierat şi soția sa o sfântă etc. Motive puternice au determinat juriul să combine valori spirituale atât de deosebite între ele, având ca bază ridicarea evoluției spirituale a duhului inferior în compania duhului superior.

Totul este alcătuit drept şi sublim, astfel încât să mergem cu toţii mai departe spre ţara fericirii şi a perfecţiunii absolute.

Îmbrăcarea duhului cu şapte învelişuri

Azi îţi voi vorbi despre constituţia duhului şi legătura sa cu trupul. Dar mai întâi, te rog să uiţi tot ce ai citit în cărţile ocultiştilor despre constituţia duhului.

La cei mai mulţi oameni trupeşti, duhul este scufundat complet în trupul său.

Duhurile evoluate nu pot rezista întunericului temniţei trupeşti, şi din această cauză, în timpul întrupării sale, scânteia - cu o mică parte din perispirit - stă deasupra capului.

Te vei mira şi întreba: „Dar cum să stea o parte din perispirit înăuntrul trupului şi o altă parte în afară?"

Da, dragul meu, gradul evoluţiei spiritului dictează această dispoziţie.

Când te piepteni, te speli pe cap sau îţi plimbi mâna peste părul capului, treci cu mâna sau cu pieptenele prin corpul dulăului tău, rămas afară. Acum, când îţi vorbesc, îndrept undele gândirii mele spre această parte exterioară a duhului tău. Gândurile mele pătrund prin perispiritul tău şi ajung până la duh.

Invelişul-memorie din jurul scânteii constituie ceea ce ştiinţa voastră afirmă a fi „inconştientul", diferit de subconştient sau corpul vital. Învelişul-memorie este arhivarul tuturor vieţilor tale anterioare, în el sunt înscrise, acumulate toate cunoştinţele şi amintirile vieţilor trecute, din care nu se poate cerne nimic în conştiinţa stării tale de veghe. La drept vorbind, această arhivă eternă ar trebui numită supraconştientul, căci este cu mult mai ştiutor, mai bogat în cunoştinţe decât aşa-zisul vostru „conştient", ce aparţine actualei voastre vieţi trupeşti.

Partea duhului scufundată în trup înconjoară cu fluidele sale, mai ales sistemul cerebrospinal şi gâtul; iar prin intermediul măduvei, duhul se leagă cu restul trupului.

Odată ţi-am spus că duhurile superioare au o formă aproape sferică, cu o prelungire în partea inferioară. În acest caz, partea internă a sferei înconjoară sistemul cerebral, iar prelungirea se leagă cu vârful său în dreptul nodului vital al corpului vital, care inundă cu fluidul său cvasi-material trupul.

Noaptea, duhul iese din trupul adormit, pentru hrana fluidică şi pentru a vieţui câteva ore în lumea invizibilă, rămânând legat, printr-un fir fluidic, de bulbul rahidian, punctul prin care măduva spinării se leagă cu encefalul. În trup nu mai rămâne decât jumătate din corpul vital, care iese şi el câteva minute, pentru a respira, primenindu-şi materia fluidică uzată, apoi reintră în trup, conducând ca un logofăt moşia încredinţată de stăpânul plecat în călătorie.

Când iese din trupul său, duhul este înconjurat la exterior de cealaltă parte a corpului vital, graţie căreia păstrează forma trupului ce doarme. În timpul peregrinării sale prin spaţiu, duhul este legat de corpul vital rămas în trupul său, printr-un cordon fluidic denumit impropriu ombilical.

Celulele trupului au viaţa lor proprie, iar totalitatea miliardelor de vieţi celulare constituie viaţa trupului. Viaţa celulelor este stimulată de activitatea particulelor corpului vital. Când duhul va părăsi definitiv trupul, corpul vital va muri, iar moartea sa va aduce moartea coloniilor de celule ale întregului trup.

Îmbolnăvirea corpului vital este urmată întotdeauna de îmbolnăvirea trupului, în locul corespunzător îmbolnăvirii corpului vital. Medicul terestru, prin fluidele fizice care însoţesc medicamentele administrate, vindecă vehicolul vital care la rândul său aduce vindecarea trupului.

Corpul vital nu aparţine propriu-zis duhului. El este o învelitoare de ocazie, luată o dată cu întruparea. Corpul vital a fost aninat de elementele reproducătoare ale celor doi părinţi. Corpul planetar este tiparul după care se va forma coipul vital, iar corpul vital va orândui coloniile de celule pentru a se forma trupul uman aşa cum este el.

Am văzut altădată că scânteia născută de Tatăl este învelită în şapte pături fluidice, formate fiecare din colonii de particule vii, din ce în ce mai puţin evoluate şi mai dense spre exteriorul duhului.

Reamintesc ceea ce am spus cu altă ocazie: scânteia sau duhul propriu-zis a fost emis de Tatăl. Când am fost emis de Tatăl, eram o sferă gânditoare, dar imobilă; nu ştiam să mă mişc,

deoarece nu aveam voință. După ce am stat în corpul Fiului, în Sfera-Respirator, am dobândit facultatea de a voi. Mai târziu în Mamar am învățat să mă mişc. Grație acestor însuşiri am voit şi am ieşit singur din Sfera divină. Eram inteligent de la Tatăl, ştiam să gândesc, dar nu puteam să fac nimic, deoarece nu aveam voință. Din Tatăl am ieşit şi am intrat în Respirator, iar de acolo, după un timp, am intrat în Mamar, şi anume în zona Fiilor de Dumnezeu, prima zonă a Mamarului.

Tatăl, Sfera centrală a Laboratorului se dilată şi contractă. Când s-a contractat, m-a eliminat, împreună cu miliarde de duhuri asemănătoare mie. Ieşirea din zona Divină în zona Fiului, a Pectoralului a fost pentru mine un fel de moarte; am murit pentru Centrul divin. Apoi Pectoralul s-a dilatat şi cum nu ştiam să mă mişc, un anumit curent din sânul Pectoralului m-a adus până aproape de suprafața sa externă. Când Sfera-Pectoral a început să se contracte, am fost expulzat în Mamar şi prins de unul din numeroşii săi Fii divini.

Nemişcat, am stat în Sfera Tatălui şi în Pectoral, dar acum, când am intrat într-un fluid mai dens decât cel din Pectoral, şi fiind lipsit de voință, am rămas şi mai nemişcat. Atunci unul din Fii, unul din Auxiliarele prime ale Tatălui, m-a înghițit - ca să zic aşa - şi am constatat că mă mişcă, mă amestecă în corpul Său fluidic, iar la urmă mă înveleşte cu o cantitate din fluidul Său - colonie de particule vii, pe care le-a luat la rândul Său ca hrană din mediul înconjurător al Sferei-Mamar. Din această hrană, prelucrată în sânul corpului Său perispiritual, mi-a dat şi mie o părticică; După ce m-a înfăşurat bine, am constatat că mă pot mişca, şi prin voința născută acum în mine am ieşit din corpul Său. Dar imediat ce am fost afară, am constatat că nu mai ştiam ceea ce cunoşteam pe când eram în Tatăl. Atât de mult mi-a întunecat memoria, încât nu ştiam cine sunt şi de unde am venit.

După aceea am fost trimis în zona a Ii-a a Mamarului. Aici, unul dintre Fiii de-al doilea grad evolutiv, Sfintele Duhuri Divine, m-a înghițit şi învelit cu încă o haină, apoi am fost eliminat şi de El. Dar s-a întâmplat cu mine o minune. Când am fost absorbit, gândeam, aveam voință, puteam să lucrez, dar lucrarea mea era dezordonată, deoarece nu eram educat. După ce am stat în corpul Său am fost atât de transformat, încât am devenit pasiv, supus şi deci disciplinat. El era mai dens decât Fiul dintâi, iar eu fiind făcut pasiv, n-am mai putut ieşi prin propria mea voință din El, ci El - prin voința Sa - m-a expulzat în afară. Atunci am constatat că ştiam să gândesc, că puteam să voiesc şi să lucrez disciplinat, adică devenisem înțelept.

Pe când eram în Pectoralul Tatălui, eram numai gândire interioară, închisă, inactivă, pentru că nu-mi puteam exprima gândirea. În primul Fiu din Mamar, am devenit gândire activă, emițătoare de unde, dar nu puteam primi, deoarece nu cunoşteam pasivitatea. Abia al doilea Fiu din Mamar, Sfântul Duh Divin, m-a învățat să prind undele şi deci să înțeleg gândul emis de semenii mei. Aşadar întâia oară, pe când eram în sânul Tatălui, deşi vedeam şi ştiam ce e acolo, nu puteam spune şi nu ştiam ce există în afara Tatălui meu. Pe urmă m-am pomenit cu facultatea de a^-mi emite gândurile. Acum aş fi putut spune ce e la Tatăl, dar nu mai ştiam nimic, uitasem totul. În fine, în al doilea Fiu am învățat să aud ce-mi vorbeşte unul şi altul. De acum am devenit un duh pe deplin format, deoarece gândeam, comunicam şi auzeam.

Multă vreme am petrecut în sânul Sferei-Mamar, în acest Rai ceresc. Acolo am primit o mare învățătură, dar n-am putut înțelege ce făceau marii Fii din Mamar. Auzeam conversațiile lor, studiile lor savante, dar eu - biet duh-copil, abia născut de câteva mii de ani - nu puteam pricepe nimic.

În Sfera-Mamar se pregăteau toate materiile care constituiau noua nebuloasă pe cale de a fi trimisă într-unui din cele patru universuri. Am cerut să fac şi eu ceva, dar am fost refuzat, marii Creatori de acolo spunându-mi: „Fiule, eşti prea neştiutor. Tu aici nu poți lucra ceea ce ştim noi să facem. Uită-te, ascultă şi vorbeşte cu cei de seama ta. Pe noi nu ne descoase, că nu putem să te facem să înțelegi. Du-te în lumile create şi acolo ai să înveți tot ceea ce facem noi aici".

- Tată - am răspuns eu - vreau să mă duc, ajută-mă să plec.

- Bine, mi-a răspuns El şi m-a condus până în zona a III-a a Mamarului, unde am fost luat în primire de Fiii divini ai acestei mari zone, care m-au îmbrăcat cu a patra haină fluidică, haina de drum sau haina cosmică.

O dată îmbrăcat, am fost condus până în zona a IV-a a Sferei-Mamar, unde alte strălucitoare Lumini m-au îmbrăcat cu a cincea haină fluidică, haina universică. Gătit cu aceste învelişuri, ca un

fulger am străbătut celelalte zone ale Mamarului, din care cauză n-am putut să aflu ce se făcea şi cum era pe acolo.. Am aflat eu mai târziu că operaţiile cele mai însemnate ale creaţiei se fac mai ales în zonele periferice ale Mamarului sau matricei Tatălui.

De aici încolo, am alergat prin spaţiile imense ale cosmosului şi am văzut, în depărtare, mici lumini. Am întrebat pe însoţitorii mei ce sunt acele frumoase lumini şi mi-au spus că sunt stelele sau sorii din univers.

După o vreme îngerul central, care ne însoţea, ne spuse: „Iată, am străbătut vreme îndelungată cosmosul şi acum intrăm într-unui din universuri".

Am străbătut vertiginos prin oceanul fluidic al universului şi de la o vreme am constatat că mersul nostru s-a mai încetinit. Ni s-a spus atunci că am intrat în atmosfera fluidică a unui soare.

O, Doamne, cum l-am admirat! Ce mare era şi ce frumos strălucea! Am văzut aici îngeri asemănători celor din Mamar, dar le lipsea ceva, căci nu erau întocmai ca Ei. Dar printre ei am zărit pe Unul care era aidoma cu Fiul mamar din zona a III-a. Ni s-a spus că e Stăpânul acestui soare.

Ne-am plecat cu toţii Lui. El ne-a botezat fluidic cu botezul Său cel sfânt. Apoi au venit slujitorii Săi şi ne-au învăluit pe fiecare cu o pânză fluidică, a şasea haină fluidică, şi deodată nu L-am mai văzut pe Suveranul acelui soare.

Un glas ne spunea: „De acum nu-L veţi mai vedea pe acest împărat, până nu veţi termina şcoala planetei pe care veţi merge". Ne-am întristat şi am început să plângem. Un înger solar ne-a spus să avem răbdare, că vom avea fericirea să-L mai vedem. Apoi am fost luaţi de un înger solar şi conduşi până la planeta pe care ne-am făcut prima şcoală planetară şi unde am îmbrăcat a şaptea haină fluidică.

Din înălţimea atmosferei fluidice a acestei planete ne-am coborât către suprafaţa ei şi ne-am îngrozit de ceea ce am văzut. Am plâns, căci aici am cunoscut durerea. Am văzut tot felul de fiinţe. Am văzut pe omul trupesc lovind şi omorându-şi fratele. „O, Tată, sfânt Tată - am strigat din toate puterile sufletului meu - nu mai vreau să-i văd, nu mai vreau să stau aici, cheamă-mă la Tine, Tată, nu mai pot suporta aceste grozăvii!"

De atunci au trecut miliarde de ani! Ca un pelerin am străbătut din sistem în sistem şi din planetă în planetă. Acum ştiu şi înţeleg rostul tuturor treptelor prin care El ne poartă. Acum fac voia Tatălui şi II iubesc pe ocrotitorul nostm direct, pe sfântul nostru Stăpân de aici, care ne îndrumă cu dumnezeiasca Sa înţelepciune, ca să ne mântuim, pentru a ne întoarce din nou la Tatăl.

Civilizaţiile de altădată - Potopul

Înainte de a comunica ceva unui întrupat, entitatea spirituală trebuie să-l examineze şi să vadă dacă adevărul intenţionat spre a fi comunicat corespunde gradului evolutiv al duhului respectiv. Dacă întrupatul merită răspunsuL la o problemă necunoscută de entitatea spirituală, ea apelează la o altă entitate, cunoscătoare a subiectului respectiv, care va veni şi îl va face cunoscut întrupatului.

În timpul somnului trupului său, duhul uman îşi face în spaţiu analiza cunoştinţelor conştiinţei stării sale de veghe, şi constatând cât de puţin ştie ca om trupesc, roagă o entitate subalternă, sau un prieten spaţial, să-i comunice, când va fi în trup, o anumită problemă - cunoscută de el ca spirit, dar necunoscută ca întrupat.

Cunoştinţele omului dintr-o viaţă oarecare sunt în continuarea celor cunoscute în trecutul îndepărtat. Din viaţă în viaţă omul ştie tot mai mult, urcând mereu scara evoluţiei. Evoluţia sa e în legătură cu evoluţia Pământului. Există o strânsă dependenţă între dezvoltarea omului şi evoluţia Pământului, între evoluţia individului şi evoluţia planetei. La rândul ei, evoluţia planetei este într-un raport intim cu evoluţia astrului de care aparţine. După cum există o legătură strânsă între individ, planetă şi soare, tot astfel există o legătură între evoluţia colectivităţii şi a guvernatorului ei.

Omul se naşte, trăieşte pe pământ, lucrează la o operă oarecare şi apoi moare. Omul neştiutor crede că aici s-au încheiat opera şi cariera sa. Adevărul este că el va renaşte şi îşi va continua opera anterioară, ducând-o mai departe, desăvârşind-o. De regulă, dacă într-o viaţă ţi-a plăcut mult o carieră - de exemplu, medic - reiei şi în alte vieţi aceeaşi carieră, pentru a o duce pe o treaptă superioară de cunoştinţe. Aşadar s-ar putea ca medicul de azi să fie cel de ieri.

Desăvârşirea într-o carieră nu se face propriu-zis pe pământ, ci în spaţiu, unde găseşti metode noi, cunoştinţe noi, şi când te reîntrupezi, gândind la ele, vin ca intuiţii în mintea ta de om trupesc. Ele sunt o regăsire, o reamintire a ideilor câştigate în spaţiu înainte de întrupare.

Chiar dacă ai ajuns la punctul de a avea legături de prietenie cu cei din spaţiu, ei nu pot să-ţi comunice cunoştinţe ce trec de gradul tău evolutiv şi, de regulă, nici chiar cele ale gradului tău. De exemplu, un duh întrupat a ajuns la gradul de a cunoaşte toate problemele până la litera M. Oricare ar fi entitatea ce comunică, ea trebuie să ţină seama de regula stabilită în Cer: Să comunice acestui spirit întrupat doar cunoştinţe până la litera L, ba chiar până la K. Gama cunoştinţelor de la L la M a necesitat mii şi mii de ani, în termen mediu, aproximativ 10.000 de ani. De aici se vede cât de greu se acumulează cunoştinţele în memoria unui spirit. Iată de ce este necesară repetarea continuă, ani şi ani, a aceloraşi idei, pentru ca ele să se întipărească pentru totdeauna în spirit.

Această durată lungă de timp este cerută şi de faptul că marii cunoscători predau cunoştinţele noi la un anumit termen. Nu se pune nici o grabă în expunerea lor, dar nici entităţile spirituale nu se prea grăbesc să le memoreze.

Învăţătura are două părţi: una teoretică sau abstractă - obţinută în spaţiu, şi alta practică - aplicată pe pământ. Rezultă că fiecare planetă e un fel de laborator. În Cerul sau spaţiul ei, se concepe; iar pe pământ se aplică cele concepute. După cum pe pământ tot naşul are un naş, tot astfel şi în spaţiu orice maestru are un superior, un maestru mai ştiutor.

Cunoştinţele date trebuie învăţate, pentru că vei da examen. După cum există un Tribunal moral, există şi un Tribunal ştiinţific. După mari perioade de timp eşti chemat în faţa Tribunalului ştiinţific, şi dacă ai trecut cu bine examenul, ţi se atribuie un grad nou. Treci de la litera M la N. Pe pământ, un elev are nevoie de un an de zile să treacă dintr-o clasă într-alta. În Cer, ca să promovezi de la un grad la altul, în cunoştinţe, ai nevoie de 10-15 mii de ani. După cum un elev nu poate memora un material ce trece de puterile sale intelectuale, tot aşa duhul întrupat auzind de cunoştinţe ce depăşesc nivelul său evolutiv, nu simte nici un impuls pentru a le cunoaşte. El refuză să se ocupe cu probleme care nu-i fac plăcere şi nu-l interesează deloc.

Ne-am luat angajamentul să-ţi îmbogăţim cunoştinţele de om trupesc. Dar o facem treptat, pentru că deşi conţinutul memoriei tale spirituale este foarte mare, dacă am căuta să-l transpunem în memoria ta trupească, în conştiinţa stării tale de veghe, ar fi ca şi cum am pune o bucată de gheaţă pe un bec încins - ar plesni. Dacă ţi s-ar da cunoştinţe dintr-o dată, te-ai simţi entuziasmat, fericit, şi în exuberanţa sufletului tău, ai comunica apoi şi altora. Însă ei nu te-ar mai putea înţelege şi ar crede că ţi-ai pierdut minţile, că ai înnebunit. În marea ta bucurie, ţi-ai pierde echilibrul, şi cei nepregătiţi să primească acele cunoştinţe te vor scoate din rândul celor „normali” şi te vor trece în rândul celor ce şi-au pierdut minţile.

Cunoştinţele tale sunt în scânteia de deasupra capului tău. Din ea noi luăm şi le transpunem ceva mai jos. Primeşti treptat, te obişnuieşti cu ele şi nemaifiind aprins, le acorzi toată importanţa cuvenită, asemenea savantului care nu stă de vorbă despre cunoştinţele sale cu soţia sau cei din jurul său, ci numai cu cei de specialitatea sa.

Să nu credeţi că ţinem ca lumea noastră să fie descoperită primului venit sau ca tainele lumilor noastre să tulbure minţile nepregătite. Aşadar, ştiindu-te trecut de faza înflăcărării, devenind mai înţelept, putem să-ţi spunem cu curaj din adevărurile cunoscute deja de spiritul tău, ca duh liber.

Voi consideraţi că lumea veche a fost scufundată în întuneric şi omenirea actuală se află în culmea civilizaţiei, adică vi se pare că o civilizaţie ca cea actuală nu a mai existat niciodată. Noi, având la dispoziţie alte hrisoave, cunoaştem altfel decât cum credeţi voi, ca oameni trupeşti. Ştim că ceea ce se vede azi pe pământ a mai fost altădată, că după cum au pierit civilizaţii vechi, va pieri şi civilizaţia actuală.

Existenţa omenirii pe acest pământ se înşiră sub formă de valuri. După o vreme lungă de zeci de mii de ani, civilizaţia piere şi se întronează barbaria. Această lume se ridică treptat în cunoaştere şi moralitate, ajungând din nou pe vârful valului civilizaţiei.

Explicaţia acestui fapt, neştiut de voi, este următorul. Când un grup de duhuri şi-a terminat şcoala planetară, ele părăsesc această planetă şi în locul lor vin alte duhuri, de pe o planetă

inferioară. Ele vor găsi aici case, maşini, obiecte - cu mult mai ingenioase decât ale voastre - rămase de la valul de duhuri plecate, dar, neştiind ce să facă cu ele, le lasă în paragină, dărăpănându-se, ruginind şi pierind. Astfel zac sub pământ palate şi oraşe ale valului plecat.

Omul-duh întrupat o va lua de la finele vieții sale, din planeta de unde a venit, cu ştiința sa, jar tot ce a găsit se va ruina, fiind părăsit, deoarece nu ştie să le folosească.

Îngerii tereştri ne spun că Pământul evoluează pe cicluri. După o civilizație urmează o barbarie şi după ea vine iar o civilizație şi aşa mereu mai departe. De la apariția sa, pământul vostru are mai multe miliarde de ani, iar de la apariția omului pe pământ au trecut milioane de ani. Câte civilizații s-au înşirat în existența lui! Câte civilizații zac în adâncul oceanelor ce au înghițit vechile continente, unde presiunile, mişcările, umiditatea, noianul întreg de forțe au schimbat şi distrus totul! Tot îngerii ne mai spun că civilizația precedentă a fost în unele privințe mai înaltă decât cea prezentă, posedând diferite „maşini” mai ingenioase. Ea zace azi în adâncul oceanului Atlantic. Europa exista în timpul acela, dar suprafața ei era mai plană, mai joasă, acoperită de mlaştini şi avea o climă nesănătoasă, motiv pentru care era nelocuită. Uscatul numit Atlantida, unde a înflorit o civilizație strălucită, se întindea aproximativ din dreptul ecuatorului până în dreptul Norvegiei. Avea un pământ fertil şi o climă sănătoasă. O dată cu scufundarea ei, duhurile au plecat şi civilizația ei doarme şi azi somnul de veci.

Noi, duhurile, venim şi plecăm, sub formă de valuri, asemănător berzelor voastre, care vin primăvara şi pleacă toamna. Există un supra-val, cel al iudeilor, al cărui durată de şedere pe Pământ este mai mare decât a noastră. Dar şi ei pleacă val după val, de pe această planetă.

Pieirea unei civilizații se datorează unor cataclisme. Or aceste cataclisme se produc cu o oarecare regularitate, fiind datorate unor fenomene cosmice ce au loc la anumite epoci. Cataclismele se produc datorită dilatării şi contractării globului terestru. Pământul se comportă ca o ființă, adică respiră, inspirând şi expirând. Cauza acestei umflări şi dezumflări se află în Sfera divină, Tronul Ființei supreme.

La anumite perioade mari de timp Sfera divină se dilată şi se contractă. Dilatarea Ei are repercusiuni asupra tuturor corpurilor şi mediilor din interiorul sferei-cosmos. Sfera centrală are o dimensiune incomensurabilă pentru noțiunile voastre. Când Ea se dilată, presează fluidul cosmic, care la rândul său presează fluidul din sferele-univers. Sub acțiunea presiunii, sferele-univers devin mai mici şi mediul lor intern mai comprimat, exercitând o presiune asupra stelelor şi planetelor din interiorul lor. Prin urmare, fluidul din jurul pământului, oricât de fin ar fi, dacă e silit să se îndesească, exercită o presiune asupra globului trestru. Cum apa de pe suprafața pământului este o materie mobilă, fiind presată, se revarsă peste continente, care şi ele se lasă în jos întrucâtva. Adâncul oceanelor, fiind uşurat pentru un moment de apa de deasupra, se ridică, fiind silit de uscatul îngreunat de revărsarea şi presiunea apei. Prin urmare, cataclismele de pe suprafața planetei noastre au fost provocate de presiunea fluidului din jurul pământului.

Aerul este invizibil, ca şi fluidul. Dacă introduci într-un tub de sticlă aer şi îl presezi printr-un piston, se va vedea că el se strânge, dar de la o vreme nu mai cedează, şi atunci ori respinge pistonul, ori sparge pereții vasului. Fluidul se comportă asemenea aerului: se comprimă, dar nu până la infinit.

Când Sfera centrală va începe să se contracte, fluidul cosmic se va destinde, sferele-univers vor fi uşurate din presiune, iar fluidul lor devenind mai rar, planetele şi sorii vor căuta să se dilate.

Această dilatare are ca urmare o nouă perturbare în relieful planete. Aşadar dilatarea şi contractarea planetei are ca urmare naşterea de noi continente, mări şi oceane. În general când se contractă sfera terestră continentele coboară sub nivelul apei. Când se dilată, ridică pământurile acoperite de apă şi mai puțin consistente.

Calculul anilor dintr-o dilatare şi o contractare nu se poate exprima decât prin ani solari. Îngerii Pământului spun că anul solar este timpul cât face soarele nostru un drum complet în jurul punctului central al sferei universului nostru.

Ştim că soarele face un drum în formă de elipsă, plecând de la periferia universului către centrul său, pe care îl ocoleşte şi revine iar la periferie. Cataclismul se produce când soarele porneşte de la periferie spre centrul universului. Începutul anului solar este momentul când el a

ajuns la centru şi se termină când revine aici. Durata anului nostru solar ține aproximativ 75.000 de ani tereştri Noi, actualele duhuri, nu o să mai apucăm un alt cataclism, deoarece şcoala noastră e mai scurtă de 75.000 de ani şi nu suntem aproape de acel moment. La acea vreme, vom fi instalați deja pe o altă planetă. Dar unii dintre evreii care au o şcoală mai lungă, mai amarnică, pe această planetă, vor prinde acele vremuri, unii dintre ei vor avea un nou potop, adică o nouă scufundare a uscatului.

Pregătirea pentru plecare

Ți s-au dictat fel de fel de cunoştințe din lumea noastră. Ți se par noi, dar, ca spirit, le cunoşti de pe când ai trăit întrupat prin India, Asiria şi Egipt. La vremea aceea cunoştințele ți-au fost date tot de misionarii Cerului, dar în decursul vremurilor, mişcările sociale şi războaiele au distrus templele şi tot ce se afla în ele. Papirusurile tale şi ale multora s-au distrus, şi astfel omenirea a rămas iar în întuneric.

In unele locuri a mai scăpat ceva din aceste cunoştințe, perpetuate prin viu grai până în zilele voastre, sub formă de tradiții, însă forțele contrare au contribuit la pierderea lor.

Cei mai mulți din inițiații de atunci nu mai sunt azi în jurul acestei planete, părăsind-o de multe veacuri. Unii din ei au rămas, pentru că încă nu au atins evoluția completă, corespunzătoare acestei planete. Posesorii acestor taine profunde îşi păstrau cunoştințele asemenea unor comori şi nu le comunicau altora. Dintre ei, au fost şi unii evrei. Cunoştințele s-au transmis celor aleşi din neamul lor, celor ce au dreptul la această înaltă inițiere, dar pentru nimic în lume nu le comunicau vulgului şi nici vorbă să fie spuse unui neevreu.

Din această cauză, Guvernatorul sistemului nostru a coborât din nou pe Pământ şi a răspândit în lumea întrupată Adevărul, care a luminat din veacuri lumea egipteană. Dar după cum lumina egipteană s-a stins treptat, tot astfel şi învățătura răspândită prin ucenicii Săi a fost pierdută de reprezentanții bisericii. Văzând în ce întuneric se scufundă omenirea, Domnul a îngăduit să fie reaprinsă candela luminării minților şi înălțării inimilor. Astfel, ştiința revelată, ştiința inițiatică, se răspândeşte, iar voi, inițiații din alte veacuri, ați primit misiunea de a răspândi din nou, în lumea voastră, cunoştințele Cerului.

Voi ați cerut, sus la noi, această misiune întrucât v-a fost frică de faptul că, revenind jos ca întrupați, veți zace în întuneric şi veți cădea în greşelile omului trupesc, şi nu veți termina evoluția acestui glob nici peste mii de ani. Domnul s-a îndurat de cererea voastră şi, în interesul umanității de jos, pentru ridicarea cunoştințelor ei, v-a acordat fericirea, ca oameni trupeşti, să luați cunoştință de ştiința sfântă a lumilor spațiale superioare.

Ceea ce fac acum este manifestarea îndurării ce ți s-a acordat, de a te lumina ca întrupat şi de a strânge materialul ştiințific care va servi ție şi mai ales celor ce vor veni după tine. Unul dintre ei are misiunea de a revela taina nemuririi, într-o măsură mai mare decât tine, străduindu-se să lumineze sufletele fraților săi, pentru ca devenind morali şi făcători de fapte frumoase, să-şi grăbească ora plecării de pe această planetă.

Fără răspândirea acestor adevăruri, omenirea ar bâjbâi iarăşi veacuri fără număr în întuneric, în spațiu, duhurile făgăduiesc că atunci când vor fi jos, pe pământ, vor păşi pe calea vieții drepte şi iubitoare. Dar când sunt în trup, fiind neştiutoare de adevărurile cunoscute sus ca spirite, iar vocea trupului auzind-o mai uşor decât pe cea a spiritului, comit greşeli peste greşeli.

Ce se vor face când se va termina ciclul planetar? Nepriceperea, stagnarea din mersul progresiv vor aduce fatal întârzierea plecării. Dar până când să fie aşteptați? Din nou să se rupă valul în două? în cei pregătiți - având posibilitatea să plece, şi întârziați - care rămân pe această planetă, sau pe una similară ca să-şi termine şcoala.

Iată înțelesul străduințelor noastre. Cu ajutorul ideilor noastre, omenirea se va ilumina şi peste una sau două mii de ani vom pleca toți cei din grupul nostru, de pe acest glob. Ei, mult a fost, puțin a rămas. După ce valul nostru şi-a trăit etapa de 26.000 de ani pe această planetă, ce mai înseamnă câteva veacuri?

Dragostea noastră ne îndeamnă să-i salvăm pe toți, dar din cauza liberului arbitru dat de Tatăl ceresc tuturor ființelor din sfera creațiilor Sale, nu-i vorri putea salva acum pe toți. Preocuparea

noastră principală este de a ilumina şi pregăti de plecare cel puţin pe cei de pe treptele superioare ale evoluţiei, pe avansaţii noştri pe calea intelectuală, dar mai ales pe cea morală. Domnul să le lumineze calea, să nu se mai poticnească în drumul lor, astfel încât la ziua cea mare a examenului general, a examenului Celui Sfânt, să nu se ruşineze că nu şi-au acumulat cunoştinţe sau că au atârnat de fiinţa lor prea multe greşeli.

Cu cât viaţa voastră este mai cinstită, mai sfinţită, cu atât vă faceţi mai demni de a primi cunoştinţele de la o entitate mai strălucitoare. Cunoştinţele date de aceste înalte somităţi ale spaţiilor vor stârni uimirea şi vor provoca umilinţa celor mai mari savanţi ai lumii voastre trupeşti.

Dacă nu e posibil să vă facem sfinţi pe pământ, cel puţin vrem ca pe mulţi să-i facem să înţeleagă pentru ce au venit în lume, scopul pentru care s-a creat tot ce se vede în jurul lor, să înţeleagă că Tatăl ceresc are nevoie de cât mai multe ajutoare pentru cucerirea Infinitului, umplându-l mereu în eternitate cu sfere noi, cu universuri noi, pline de stele, sori şi planete.

Progresul e continuu, dar în valuri

Nu se poate contesta că omenirea merge din progres în progres. Dar dacă ea a făcut paşi uriaşi în ceea ce priveşte studiul materiei, a dat înapoi în privinţa cunoaşterii Principiilor creaţiei şi a Cauzelor prime.

Motivele sunt două. Pe de o parte, prin viaţa ei din ce în ce mai îndepărtată de principiile morale, omenirea a pierdut contactul, cu noi - lumea spaţială. Pe de altă parte, cunoscătorii Principiilor creaţiei şi ale Cauzelor prime, instructorii de altădată ai lumii cereşti şi trupeşti, nu se mai ocupă cu destăinuirea acestor taine, având acum preocupări mai înalte.

În alte timpuri, oamenii erau conduşi de preoţi - profeţi sau mediumi aflaţi în strânsă legătură cu Cerul. Ei primeau de la noi cunoştinţe şi recomandări, cum să conducă pe cei de sub ei. Religia difuzată printre cei din jurul lor îşi avea temeiul la noi şi în ea erau explicate toate fenomenele observate de oameni pe pământ.

De la o vreme, aceşti preoţi au fost atraşi de bunurile pământului, au alunecat treptat în braţele plăcerilor de tot felul, devenind oameni egali cu oricare dintre supuşii lor. Din acest moment, mediumitatea lor s-a pierdut, prestigiul lor a scăzut şi o dată cu ele şi puterea de impunere.

În curând, conducerea omenirii a căzut în mâna regilor neiniţiaţi, a potentaţilor din acele vremuri, iar preoţii au rămas numai cu forma, practicând cultul exterior aj religiei.

Din cele expuse s-ar părea că numai omul trupesc a fost de vină. În realitate, regresul se datorează şi faptului că, la vremea lor, spiritele mult evoluate au părăsit planeta noastră, iar pe de altă parte a intervenit şi legea ciclurilor.

Legea ciclurilor constă în faptul că după o civilizaţie urmează o decădere, urmată de un progres treptat, pentru a se atinge din nou culmea unei civilizaţii. Atunci, nu mai există progres? Ba da, pentru că deşi există ridicări şi căderi, totuşi, fiecare urcuş se găseşte pe un nivel superior celui precedent. Constatăm că linia trecută prin culmile tuturor civilizaţiilor este ascendentă, în decursul milioanelor de ani ea urcă mereu. Acest fenomen se urmează mai riguros în Cer, în lumea spiritelor, şi mai puţin în lumea trupească. Cred că e necesar să mă explic.

Ascensiunea este continuă în lumea spiritelor. Când au atins maximul evoluţiei unei planete, spiritele pleacă pe o altă planetă şi în locul lor vine un val de spirite care, fiind începătoare pe această planetă, vor duce o existenţă mai simplă, mai nepricepută, când se vor întrupa pe suprafaţa pământului.

Prin urmare, jos, pe pământ, vor exista valuri-valuri de forme de viaţă, iar în spaţiu - un veşnic urcuş. Cum atinge culmea, cum a terminat şcoala unei planete, grupul de spirite o părăseşte.

Iată un mic exemplu. Sfântul sfinţilor, Domnul nostru solar, coborât pe Pământ şi numit Isus Christos, a răspândit din nou cunoştinţele cereşti, pierdute de omenire sau ştiute de prea puţini oameni. S-a întemeiat astfel biserica creştină. Urmaşii Lui, oameni înţelepţi, sfinţii Pământului, au dus învăţătura mai departe şi biserica se întărea şi învăţătura se răspândea. Dar treptat, din sfânt, preotul a devenit un om simplu, iubitor de onoruri şi plăceri pământeşti. Din acest moment, a pierdut legătura cu Ceml, nu a mai primit nimic de la oamenii spaţiali şi astfel învăţătura a devenit literă moartă, învăţătura exoterică a înlocuit-o pe cea ezoterică, profundă, ocultă.

Văzând această situație, Guvernatorul solar a hotărât formarea de mediumi pe tot întinsul pământului, pentru ca anumite spirite să propage prin ei adevărurile cereşti Tală înțelesul apariției științei revelate, marea şi fulgerătoarea ei răspândire printre oamenii pământului.

Din cele expuse rezultă o urcare, o coborâre şi iar o urcare; mai exact: după o activitate urmează o fază ceva mai scăzută, apoi una şi mai scăzută, după care începe urcuşul, la început mai domol, pentru a termina cu o fază de înaltă activitate spirituală. În rezumat, drumul acestei traiectorii trece prin: activ, neutru, pasiv, neutru şi iar activ.

La noi în Cer, mersul acesta se exprimă printr-o axiomă: După spiritele foarte active, se trimit jos la reîntrupare spirite mai moderate — spirite neutre, cărora le urmează altele şi mai puțin stăruitoare - cele pasive. Când lucrurile par că s-au oprit din mersul lor, se trimit la reîntrupare, spirite ceva mai ştiutoare, după care vor veni cele ce cunosc şi pot mai mult decât cele trei precedente. Să nu crezi că acelaşi spirit trebuie să joace pe arena terestră acelaşi rol în eternitate - de pasiv, neutru sau activ. Fiecare spirit va fi, rând pe rând, activ, pasiv şi neutru.

Această axiomă se urmează nu numai de individ, ci şi de națiuni, biserici etc.

După regulile din Cer, în fruntea tuturor e biserica. Sub ea urmează națiunea. În fruntea bisericii sunt cei ce au cerut şi jurat în Cer că vor aplica jos principiile cereşti. În fruntea națiunilor sunt conducătorii lor sociali. În existențele lor, bisericile şi națiunile trec şi ele prin fazele de mai sus. După o fază de activitate, urmează o fază de pauză, şi tot aşa mereu.

Eu, care îți dictez acum, voi veni la o nouă întrupare. Am destăinuit aceste taine pentru tine, să le cunoşti, dar şi pentru mine, să le cunosc şi eu când voi fi întrupat. S-ar putea să-mi minez tinerețea de timpuriu, iar mai târziu, la vârsta matură, să mă fure gustul mâncărurilor delicioase sau mirajul atracțiilor de tot felul. Insă pregătit de tânăr, voi putea înfrunta toate furtunile vieții trupeşti. Ți-am pomenit destinul meu ca să-mi citesc propriile gânduri şi, aflându-le, să prind curaj şi să înfrunt toate adversitățile venite de la cei nepregătiți şi neştiutori ai pământului.

Destinul fiecărui om se orânduieşte în Cer, cu mult înaintea întrupării. Fericiții Cerurilor şi ai pământului îşi croiesc destinul, ca duh, chiar fiind în trup. Ce fericit voi fi ştiindu-mă, ca întrupat, că am coborât să realizez o operă deosebită! Mă rog ca Tatăl să mă întărească, să lucrez cu râvnă şi să nu cad. Dacă voi fi dârz şi-mi voi urma destinul întocmai, voi fi unul din luminătorii neamului meu. Voi fi un fericit, dar fericit vei fi şi tu, tată mare, în Cer, de calea vieții mele.

Multe din tainele Cerurilor sunt scrise prin cărțile voastre, dar nu destul de clar. Obscuritatea lor a fost voită, căci există o regulă în Cer care trebuie aplicată şi pe pământ: Cu cât este mai înalt un adevăr, cu atât el trebuie ascuns gândurilor celor nepricepuți.

Cei inferiori nu trebuie să-şi facă o idee concretă, clară despre Divinitate, tocmai ca să-şi urmeze în tihnă evoluția de inferiori. Ei nu trebuie să se conducă după rațiune. Rațiunea aparține duhurilor albe, sentimentul aparține mai mult duhurilor albastre, iar instinctul este busola duhurilor roşii. Cine se conduce după instinct nu trebuie să ştie de tainele Cerului. Cel ce se conduce după sentiment poate afla ceva din ele. Numai cine se conduce după credința luminată de rațiune le poate aprofunda.

Din cauza inferiorității sale, vulgul e dispus să batjocorească Divinitatea. Dacă i s-au făcut cunoscute taine pe care nu se cădea să le cunoască şi insultă Divinitatea, el va face un mare păcat, şi va suferi, dar pe lângă el va suferi şi cel ce i-a revelat acele taine.

Pentru a nu se batjocori cele cereşti şi pentru a se evita greşeala şi rezultatul ei - pedeapsa, în cazul duhurilor roşii se recurge la parabole. Duhurilor albastre, fiind ceva mai avansate, li se vor da sinteze cabalistice. Numai duhurilor albe li se dă ocazia să cunoască tainele Cerurilor, deoarece ele, fiind pe trepte superioare în Ceruri, le vor acorda toată atenția şi înțelegerea cuvenită.

Evreilor li s-a spus de mult şi le-a intrat adânc în inimă faptul că vorbirea neatentă la adresa Divinității este o blasfemie. Moise le-a făcut cunoscut că pronunțarea incorectă a numelui Celui Sfânt, al Tatălui ceresc, e o gravă profanare, şi constituie un mare păcat. Ba chiar a hotărât ca acest nume să nu fie pronunțat de poporul evreu, ci numai de marele preot, în fața sfântului Altar [1].

De aceea îți recomand şi ție, frate drag, ca tainele sfinte ce ți-au fost dictate să nu le comunici altora, ca nu cumva să fie negate sau hulite, şi ca urmare, în mod indirect, să se aducă o mare ofensă Sfinților între sfinții sferelor create şi ale Laboratorului.

Cele trei categorii de duhuri

Cu cât e mai bătrân spiritul, bagajul său de cunoştinţe este mai mare, având putinţa să reveleze mai multe cunoştinţe unui pământean.

Orice spirit poate vorbi despre probleme simple: modul cum moare un om, impresiile avute când a sosit în lumea noastră, felul cum îşi petrece ani şi veacuri existenţa sa în spaţiu.

Pentru a nu fi induşi în eroare asupra unor probleme mai dificile, v-am recomandat să cercetaţi aceeaşi idee în mai multe cercuri de revelaţie.— unde vi se îngăduie - şi să cereţi explicaţii asupra lor. Dacă răspunsurile date în mai multe locuri sunt identice, concluzia firească este să le credeţi ca adevărate.

1 Havayah - reprezintă numele sacru rostit de marele preot o singură dată pe an. Când este întâlnit într-un text sacru, se înlocuieşte cu Adonai sau cu diferite nume ce exprimă atributele Divinităţii. Cabaliştii consideră că descoperind adevărata pronunţie a acestui cuvânt sacru, muritorul de rând dobândeşte cheia tuturor ştiinţelor divine şi umane. Tetragrama semnifică Fiinţa care este, a fost şi va fi.

Se înţelege că în fiecare cerc de revelaţie vor comunica entităţi diferite. Însă trebuie să ştiţi că duhurile vorbesc când vor, cui vor şi cât vor. Ele nu sunt instrumente oarbe, la dispoziţia pământenilor. Fiecare cerc îşi are iubiţii săi cereşti şi fiecare entitate îşi are felul său. de a se exprima şi câmpul său de cunoştinţe. Rămâne ca judecata voastră să cearnă cele comunicate, să aleagă cele ce sentimentul, logica, bunul-simţ vă vor dicta că ar putea corespunde Adevărului. În orice caz, să nu lepădaţi comunicările cereşti, ci să căutaţi să le controlaţi şi în alte cercuri. Fenomenul este asemănător cu ceea ce se întâmplă când te duci într-o vizită şi unul dintre musafirii gazdei expune anumite idei ce ţi se par noi, necorespunzând analizei, criticii tale. Delicateţea cere să nu le combaţi, să nu le negi, ci să cauţi să te informezi şi în altă parte, dacă ele sunt sau nu adevărate.

Există noţiuni şi acţiuni cunoscute de toată lumea duhurilor. Iată, de exemplu, toată lumea spaţială ştie că fenomenul naşterii este mai greu de pătruns decât cel al morţii. Despre asemenea adevăruri nu mai încap discuţii. Însă, de îndată ce se trece într-un domeniu ieşit din comun, subiectul intră în domeniul ipotezelor.

Cu cât un spirit - liber sau întrupat - este mai evoluat, câmpul ipotezelor devine mai restrâns pentru el.

Exemplele lămuresc cel mai bine. Iată două ipoteze: existenţa Tatălui şi a Fiului Său. Pentru omenirea trupească, ambele sunt ipoteze. Pentru mulţi dintre noi, numai existenţa Tatălui este o ipoteză, pentru că nu e lângă noi ca să-L vedem. Dar existenţa Fiului nu mai este o ipoteză, pentru că El a fost printre noi şi l-au văzut toate duhurile la vremea când a părăsit Tronul Său solar şi a venit în misiune pe planeta noastră.

Nu se poate spune că duhurile nu au nici un sentiment faţă de existenţa Tatălui, pentru că există în noi toţi, ca de altfel şi în voi, o vagă amintire despre Tatăl nostru, de pe când eram în Sfera divină. Dar ce de ani s-au scurs de atunci! în plus, noi, superiorii Pământului, îi auzim glasul.

Dar acum să intru în subiectul meu de azi. Evreii au trăit şi evoluat ca noi, pe o altă planetă. La terminarea ciclului lor pe acea planetă, au fost supuşi unui examen pe care nu l-au trecut. Pentru a întări oarecum spiritul lor, au fost readuşi în Sfera divină, unde mediul şi cuvântul Celor de acolo le-au reamintit de Tatăl şi de ordinele Lui, după care - o parte din ei - au fost trimişi pe Pământ, în veacurile îndepărtate au purtat diferite nume, iar acum sunt cunoscuţi sub numele de evrei, iudei sau israeliţi. În veacuri, evreii au trăit prin diferite ţări şi în vremurile existenţei marii civilizaţii egiptene s-au reîntrupat şi în Egipt, unii dintre ei fiind chiar preoţi egipteni. Îngerii Pământului s-au întrupat şi ei în sânul poporului egiptean, ca mari preoţi. Unul dintre cei mai străluciţi dintre ei a fost Guvernatorul planetei noastre, întrupat sub numele de Moise, care s-a mai întrupat în Egipt, în alte epoci şi sub diferite nume: Hermes, Osimandias şi altele.

Istoria ne prezintă poporul iudeu ca fiind format din oameni îndărătnici, neştiutori, siliţi să muncească sub loviturile biciului, ca robi. Adevărul este că evreii n-au fost mereu robi în Egipt. Ei

au venit în grupuri din Orient, au trăit o vreme independenți de egipteni, formând elemente aparte şi reîntrupându-se chiar printre conducătorii egipteni. Atâta timp cât țara Egiptului a fost condusă de preoți, viața socială era cuminte, bogată şi armonioasă, evreii au trăit foarte liniştiți în sânul poporului egiptean. Ei aveau dreptul să trăiască unde voiau şi să-şi exercite orice ocupație. Dar spiritele superioare, care conduceau ca preoți poporul egiptean, au părăsit planeta. Întrupându-se spirite inferioare celor plecate, puterea a căzut în mâna oamenilor profani, a faraonilor neinițiați. Din acel moment, începe silnicia şi viața grea a evreilor, evoluția cerând ca poporul evreu să se separe de noile spirite întrupate în poporul egiptean.

Duhurile vin rând pe rând, în grupuri foarte mari, la reîntrupări pe această planetă. În timp ce grupul îşi face evoluția, sosesc şi semigrupele. Grupul este o mare ceată de duhuri venite din alt sistem solar. Semigrupele sunt asociații de duhuri venite de pe altă planetă a acestui sistem solar, în afară de aceste două categorii, există în sistemul nostru solar o grupare sosită direct de la Tatăl, dm Sfera divină. Ei vin direct pe planeta inferioară a sistemului nostru, deci niciodată direct pe Pământ. Prin urmare, există un grup de duhuri sosite direct de la Centru - începătorii evoluției planetare în sistemul nostru solar, există grupul de duhuri care evoluează din planetă în planetă şi grupul celor veniți din alte sisteme. Selecționarea lor se face de îngerii solari, în numele Guvernatorului solar.

Sosind din alt sistem planetar, noi, albii am fost repartizați pe Pământ de îngerii solari. Duhurile albastre trebuie să-şi facă şcoala rând pe rând pe toate planetele acestui sistem solar. Duhurile roşii îşi fac şcoala numai .pe anumite planete ale sistemului nostru.

Aşadar trei categorii de duhuri vin să evolueze în acest sistem solar: virginii, planetarii şi solarii. Albii sunt de evoluție solară, albaştrii - de evoluție planetară, iar duhurile roşii - de evoluție subplanetară, întrupându-se pe planete tinere.

Evoluția noastră, a duhurilor albe, se face din sistem în sistem. Evoluția albaştrilor se face rând pe rând, prin toate planetele unui sistem, exceptând pe cele ale virginilor, iar duhurile roşii, după ce vor face şcoala pe anumite planete ale acestui sistem, trebuie să se întoarcă la Centru, de unde vor veni ca albaştri, pentru a-şi continua şcoala planetară. Numai terminând toată gama de planete a unui sistem vor trece şi duhurile albastre la Centru, de unde vor trece pe un alt sistem. Noi, albii, după ce vom termina studiile pe această planetă, ne vom duce pe o altă planetă a unui alt sistem planetar. Prin urmare, evoluția noastră, a albilor, se face din planeta unui sistem solar în planeta unui alt sistem solar, iar nu din planetă în planetă, în cadrul aceluiaşi sistem solar.

Îngerii planetari conduc lumile întrupate pe fiecare planetă. Ei evoluează din planetă în planetă, ca oricare duh planetar.

Grupuri mari de duhuri albe au sosit pe această planetă. Înainte de naşterea lui Moise, o mare parte din ei a părăsit acest sistem solar. Înainte de plecarea lor, poporul evreu a ajuns să se confunde cu cel egiptean. La o vreme, aceste duhuri albe se concentraseră, reîntrupându-se în țara Egiptului. Cât timp au durat întrupările lor în Egipt, evreii trăiau fericiți şi se întreceau cu egiptenii în credință şi ştiință. După terminarea ciclului şederii lor, acest grup a părăsit planeta noastră, reîntrupându-se duhuri albe începătoare şi duhuri albastre, care au preluat conducerea poporului egiptean. Din acest moment, evreii încep să fie înlăturați, boicotați, asupriți, încep amarurile vieții lor.

Tu te-ai întrupat de multe ori în țara Egiptului, atât în timpul primului grup, cât şi în ceata celor rămaşi. Templele de la Theba şi Memfis au răsunat de glasul multora dintre voi. O dată întronată domnia faraonilor neinițiați şi slăbind conducerea preoților, s-a produs o separare între evrei şi egipteni. Atunci s-a hotărât asuprirea evreilor. Primele semne ale tendinței egiptenilor de a subjuga evreii s-au remarcat cu o mie de ani înainte de naşterea lui Moise. Cu cât numărul reîntrupărilor din primul grup, al duhurilor albe evoluate, se împuțina, şi evreii se întăreau în credința lor, egiptenii au început să-i persecute până la supunerea la munci grele. Cu mii de ani înaintea acelor evenimente, evreii au fost desconsiderați şi de albii primului grup întrupat în țara Egiptului. Dar o dată cu trecerea veacurilor, aflând taine de sus, au început să le respecte viața, avutul, credința şi treptat i-au făcut amicii lor.

Când persecuțiile ajung la culme, spiritele albe fac apel la conducerea planetei, la Guvernatorul planetar. El se întrupează sub numele de Moise, coboară, se sacrifică, făcându-se om şi se inițiază în templele egiptene. Apoi îi scoate pe evrei din Egipt şi îi aşează în țara Canaanului.

De atunci evreul a fost separat de restul lumii şi o nouă grupare de albi îşi face apariția pe această planetă, iar evoluția - față de evrei - se reia de la început. Vor trece din nou aproximativ treizeci de mii de ani până când se va stabili din nou o armonie între evrei şi celelalte popoare.

Ciclul evoluției raporturilor dintre evrei şi celelalte neamuri este următorul: la început - un antagonism puternic; apoi - separarea evreilor de restul populației globului; specularea şi înşelarea de către evrei a tot ce e neevreu, ca un resentiment născut în urma neîncrederii şi urii cu care evreii sunt tratați. Atunci coboară divinul Solar, restabilind armonia, prin noua credință a iubirii de semen. Acum tu trăieşti epoca de luptă dintre duhurile albe nou sosite şi grupul duhurilor albe ale evreilor. Această epocă este antemergătoare armonizării. Va veni vremea încetării acțiunii lor contrarii şi înlăturarea sentimentelor voastre contra evreilor, ca autori ale unor fapte nesocotite. O armonie frățească se va instaura între aceste două grupări. Atunci, duhurile albe ale Pământului, terminându-şi şcoala acestei planete, vor pleca şi ciclul se va relua.

Soarta duhurilor albe depinde într-o oarecare măsură de a duhurilor albastre şi în foarte mică măsură de a duhurilor roşii. Duhurile roşii formează vulgul, iubit de evreu. Evreul vede cu un ochi mai blajin pe muncitor şi țăran, şi din instinct nu este contra, lor, fiindu-le duşman numai din interes şi pentru moment. De aceea evreul se arată ca apărător al țăranilor şi muncitorilor. Conflictul începe într-o oarecare măsură cu duhurile albastre. Dar duşmanii declarați ai evreilor sunt duhurile albe şi viceversa. Cu toate acestea, la sfârşitul ciclului, când se apropie timpul plecării, duhul alb nu mai are nici un resentiment, evreul bucurându-se de prietenia albului şi astfel se împacă cei doi adversari seculari. Apoi ciclul începe de la cap.

Aceasta este misiunea evreului - să fie ghimpele, imboldul celorlalte neamuri - să mintă, să înşele, să trădeze, dar să fie model de solidaritate şi credință adâncă.

Soarele - Razele cosmice

Cu câtă dragoste ne silim să vă facem atenți, să vă pătrundeți de vremelnicia vieții voastre trupeşti! Toate puterile noastre spirituale le punem în joc, să înțelegeți veşnicia vieții spirituale.

In comunicările noastre vă oferim toate genurile de cunoştințe şi descrierea diferitelor forme ale vieții spațiale. Când avem un medium bun, vă aducem un om simplu să vă vorbească. De multe ori am făcut apel şi la forțele sublime ale lumii noastre, rugându-le să vă spună cuvântul lor de înaltă înțelepciune. Din compararea acestor comunicări, dobândiți o noțiune concretă, despre ceea ce poate face răbdarea şi silința omului, dacă urmează în viața lui terestră linia dreaptă a unei conduite ireproşabile. De la ignoranță te ridici la cunoştințe uimitoare şi de la o slabă iradiere - la străluciri orbitoare.

Voi vreți să aflați Adevărul într-o viață terestră, care este o clipă față de eternitatea timpurilor. Noi alergăm de milenii să-l aflăm. Noi cunoaştem starea sistemului nostru solar. Voi bănuiți ceva, dar nu ştiți şi doriți să aflați cum îşi duc existența planetele acestui sistem.

Există planete - unele inferioare iar altele superioare - locuite de oameni trupeşti. Pe unele trăiesc oameni înzestrați cu daruri spirituale, astfel, ei aud, văd şi simt spiritele din jurul lor. Există planete populate numai de duhuri, fiind lipsite de oameni trupeşti. Au avut şi ele cândva viață trupească, dar acum sunt pustii, iar în jurul lor există numai spirite ca pe Luna voastră.

Trupul este materializarea corpului fluidic. Pământul pe care umblați este materia noastră fluidică - transformată şi ajunsă ia ultimul grad de concentrare. Noi nu-i zicem materie fizică, pentru că în starea ei materializată conține şi fluid psihic, invizibil vouă, dar vizibil simțului nostru general.

Voi vedeți corpurile, numai dacă sunt luminate, noi vedem radiațiile emise de corpuri. Aceste radiații străbat pereții tuturor corpurilor, oricât de opace ar fi, şi astfel le vedem oriunde ar fi puse.

Din seria nesfârşită de radiații distingem două mari categorii:

1. radiații cosmice - emanații fluidice plecate din Sfera divină, inundând întregul cosmos;
2. radiații astrale - emanații emise de orice planetă sau soare.

Lumea terestră crede că lumina solară pleacă din soare, călătoreşte prin spaţiu sub formă de lumină şi, ajungând.pe pământ, face ca voi să aveţi lumină şi deci posibilitatea de a vedea tot ce există în jurul vostru.

Realitatea este că lumina voastră din timpul zilei nu vine ca atare de la soare.

Ca probă de acest fapt este că dacă v-aţi urca în spaţiu, aşa cum putem noi să ne urcăm, aţi vedea soarele ca orice stea - bineînţeles, mai mare, fiind mai aproape, iar în jurul vostru aţi constata o beznă completă. Privind în jos, către pământ, l-aţi vedea luminat din toate părţile de o lumină specială, numită de noi lumină fluidică.

Între pământ şi soare văd unde vibratorii, fascicule ondulatorii, sosind de la soare. Observ în jurul soarelui lumina sa proprie. O asemenea lumină are şi pământul. Lumina ce înconjoară soarele se prezintă ca o aureolă de jur împrejur, identică cu ea însăşi. Când privesc pământul, văd în jurul său lumina sa fluidică, dar în partea pământului îndreptată spre soare, cu toate că şi pământul şi soarele se învârt în jurul axei lor proprii, observ mereu o coadă de lumină, ce dă impresia că este atrasă de soare. În călătoria sa în jurul soarelui, pământul prezintă mereu în partea dinspre soare o coadă, ca o cometă. La toate planetele sistemului nostru întâlnim acest fenomen.

M-aş duce mai departe, dar nu pot; nu avem dreptul şi nici putinţa să hoinărim prin sistemul nostru planetar, decât în anumite misiuni şi cu aprobări speciale. Nici vorbă să colindăm dincolo de sistemul nostru planetar. Slavă Celui veşnic, că avem libertatea să călătorim în jurul planetei noastre. Pentru noi e un dar divin că putem să mergem să ne îmbăiem în oceanul fluidic ce înconjoară planeta noastră.

Din globul terestru văd ieşind o lumină ce se îndreaptă ca o coadă către soare. În această situaţie, pământul se poate compara cu o minge pusă într-o plasă şi ţinută de soare. Graţie acestei cozi, pământul pare luminos pe partea îndreptată către soare. Dar pentru mine şi partea opusă este luminată, dar nu atât de puternic ca cea dinspre soare.

Privind mai cu atenţie spre pământ, spre partea sa opusă soarelui, vedem un evantai de lumină. Acest evantai nu este nici al pământului, nici al soarelui. El vine din depărtări, din Sfera divină şi se vede cum este atras de pământ, de partea sa opusă soarelui. Această lumină cosmică este hrana, viaţa duhurilor din jurul acestei planete şi a tuturor, de pretutindeni. Ea este laptele cu care ne hrăneşte Mama noastră - Sfera divină.

Ajungând în dreptul pământului, această lumină invizibilă este suptă de pământ tot aşa cum un copil suge laptele mamei sale;

Dar observăm un lucru deosebit: în emisfera terestră îndreptată spre soare, lumina cosmică este respinsă. Soarele trimite spre pământ raze fluidice. Forţa de emisie a razelor fluidice solare fiind foarte mare, resping oarecum razele cosmice ale Sferei divine din dreptul emisferei terestre îndreptate spre soare.

Numai în dreptul spaţiilor dintre planete, razele cosmice ale Sferei divine merg direct spre soare şi îl învăluie tot aşa cum învăluie pământul şi celelalte planete. Dacă am presupune că soarele nostru n-ar avea nici o planetă, razele cosmice ar sosi de jur-împrejurul soarelui şi l-ar pătrunde.

Razele fluidice solare resping lumina cosmică datorită atracţiei exercitate de planeta noastră asupra razelor solare.

Razele solare au o anumită electricitate, iar razele cosmice sosite din Sfera divină au o altfel de electricitate. Electricitatea Mamarului este alternativă - când pozitivă, când negativă.

Electricitatea soarelui este constant pozitivă. Din această cauză, soarele primind razele cosmice, uneori le va atrage, iar alteori le va respinge. Acest echilibru se va menţine miliarde de ani, până când soarele va deveni o planetă.

Schimbul acesta între Sfera divină şi soare nu este atât de simplu pe cât s-ar crede, fiind tulburat de influenţa tuturor planetelor din sistemul nostru. Într-adevăr, toate planetele, primind radiaţii electrice, devin adevăraţi acumulatori electrici. Soarele este asemănător unui dinam uriaş, unui generator care prin învârtirea în jurul axei sale, dezvoltă mereu forţa electrică iradiată în jur. Acest dinam este pus în mişcare de razele cosmice sosite din Sfera divină. Viaţa acestui astru depinde, deci, numai de aceste raze cosmice, fără ele, s-ar stinge, ar pieri. Aceleaşi raze cosmice întreţin şi viaţa planetelor.

Razele cosmice sunt respinse între pământ şi soare. Aparent, razele solare par a fi mai puternice decât cele cosmice. În realitate, razele cosmice sunt infinit mai puternice, ele inundând tot cosmosul, pe când razele solare depăşesc cu puțin împărăția Soarelui. Soarele trimite planetelor razele sale, dar şi ele îi trimit pe ale lor, şi astfel intervine al treilea factor fluidic, pe care îl vom numi raze astrale. Prin urmare, avem trei feluri de raze electrice: cosmice, solare şi planetare.

De îndată ce sosesc la suprafață pământului, razele astrale sunt transformate, oricum ar fi ele, în raze electrice neutre.

Soarele este un dinam emițător de electricitate pozitivă. Pământul şi Luna sunt acumulatori de electricitate negativă. Razele solare şi cosmice sunt raze de energie. Razele astrale sunt numai regulatorii de energie, contrabalansând electricitatea pozitivă a soarelui cu cea negativă a pământului, deci razele astrale echilibrează energia din jurul pământului şi a vieții de pe suprafața sa. Am vorbit despre energie şi viață. Dar ce este energia şi viața?

Ca să existe, spiritul are în el viață. Puterea pe care o emit din mine ca să fac ceva sau să gândesc se numeşte energie. Vrând-nevrând am viață, iar forța emisă ca să produc o lucrare oarecare este energia.

Să nu se confunde energia cu voința spiritului. Voința este starea automată a spiritului care dă o directivă energiei. Voința este a mea proprie, pe când energia îmi vine din afară, de la Mamar şi Soare.

Ce departe este Mamarul de mine! Şi totuşi, cât de aproape! E chiar lângă mine. Divinitatea este aici, lângă mine şi în mine, reprezentată prin raza cosmică, corp din corpul Tatălui, prin care, fără ştirea mea, El îmi trimite energie.

Dar nici Fiul nu mă uită. Aceste două raze pătrund în mine şi mă polarizează, adică fac din mine o maşină electrică având doi poli.

Pământul, Soarele şi chiar Mamarul au doi poli - unul pozitiv şi altul negativ. Aşadar Mamarul este trupul Divinității, apoi Soarele este trup din trupul Divinității, iar Pământul - trup rupt din Soare. La rândul meu şi eu, duh, sunt reprezentantul Divinității.

La naşterea sa, copilul este întâmpinat şi scăldat de diferite raze. Astrul sau planeta aflată în dreptul meridianului său, are forța cea mai mare față de toate celelalte astre. Raza emisă de acest astru vine şi produce anumite tulburări ale razelor solaro-cosmice. Din acțiunea lor reciprocă se naşte o rezultantă, care va intra ca o componentă permanentă a întregului corp eteric al spiritului întrupat. Cu această ştampilă va trăi spiritul întrupat tot timpul vieții sale terestre.

Prin urmare, aceste raze astrale vor avea consecințe pentru toată viața întrupatului. Această rază astrală a stabilit o anumită legătură şi un anumit raport între corpul duhului şi corpul vital al trupului său.

Astrologia celor vechi avea un fond de adevăr. Ea este o ştiință necunoscută de cei ce azi se pretind astrologi.

Numai inițiații noştri cunosc datele astrologiei, numai ei cunosc ce reacții şi combinații eterice au avut loc la întâlnirea razelor cosmice, solare şi astrale, cu ocazia venirii duhului în lumea terestră.

Din cele de sus s-a văzut că atât corpurile cereşti, cât şi duhurile de toate categoriile sunt

polarizate. Omul trupesc are în ființa sa energie pozitivă şi negativă, la fel şi corpul vital, planetar, solar, universic, cosmic, duhual, fiular şi tatar.

Razele cosmice, solare şi astrale pătrund prin masa pământului către centrul său, unde suferă prefaceri. Astfel, razele solare pătrunse în interiorul pământului sunt transformate din pozitive în negative şi apoi eliminate şi trimise soarelui. Raza astrală încarcă pământul cu energie neutră. Sub influența acestei forțe, pământul absoarbe din exteriorul său razele cosmice. Prin urmare, se produc absorbiri de raze la suprafața pământului şi prefaceri în centrul său.

Aceste energii lucrează unele asupra altora, producând o frământare de curenți în miezul pământului şi apoi sunt emise sub alte aspecte sau tipuri de energii. Din reacțiile acestor energii, pământul se comportă ca un corp viu, electrizat.

Lumina şi căldura de la suprafața pământului

Se ştie că la suprafaţa pământului aerul este cald. Cu cât te înalţi, cu cât te îndepărtezi de suprafaţa pământului, aerul devine din ce în ce mai rece.

Se pune întrebarea: De ce la suprafaţa pământului, aerul este cald şi luminos, pentru voi, oamenii trupeşti?

La suprafaţa pământului - pe partea îndreptată spre soare - se întâlnesc razele solare invizibile, de natură electrică pozitivă, cu razele electrice negative ale pământului. Din unirea lor, secundă de secundă, se produc miliarde de scântei electrice microscopice, care în totalitatea lor permanentă formează lumina şi căldura terestră.

Prin urmare, lumina şi căldura fizică nu se produc decât aici, în preajma globului terestru. Mai departe de pământ e frig şi întuneric pentru voi, dar pentru noi, duhurile, e lumină, pentru că înotăm asemenea astrelor într-un fluid universic luminos prin el însuşi.

Lumina şi căldura percepută de voi nu vine de la soare, ci se produce aici, în jurul pământului, prin combinarea razelor electrice pozitive solare cu razele electrice negative terestre.

Voi numiţi căldură şi lumină combinaţia electrică pe care o simţiţi, dar nu o vedeţi. Noi numim lumina şi căldura pur şi simplu energie, energie de gradul a şi energie de gradul b. Noi avem facultatea de a aduna în jurul nostru aceste energii, până putem zice că ne-am copt sub ele. Dar deţinem şi ştiinţa de a ne răci, sau descărca de aceste energii.

Materia eterică a cosmosului este formată din particule eterice, iar ele fiind corpuri electrice şi în acelaşi timp în vibraţie, sunt luminoase. Totalitatea particulelor eterice formează lumina cosmică, denumită pe vremuri lumina astrală.

Spaţiile siderale ale întregului cosmos sunt pline de lumină invizibă ochilor omului întrupat.

Am spus că pe partea sa opusă soarelui, pământul absoarbe raze cosmice, care dau viaţă planetei noastre. Dar pe partea îndreptată spre soare, pământul primeşte razele solare, contribuind şi ele la viaţa a tot ce există pe pământ.

Raza cosmică, suptă de partea pământului opusă soarelui, nu se îndreaptă direct, după raza pământului, spre centrul său, ci pământul rotindu-se în jurul axei sale, o deviază şi astfel raza cosmică face un circuit într-o singură direcţie, în scoarţa terestră.

Raza solară, pătrunzând şi ea prin coaja pământului, se întâlneşte în adâncul pământului cu raza cosmică, producând o reacţie în urma căreia razele pozitive, ale soarelui sunt transformate în raze negative şi apoi sunt respinse înapoi, spre soare.

Pământul e un acumulator şi în acelaşi timp un transformator. Între pământ şi soare se produce mereu un schimb de raze. Un asemenea schimb permanent de raze eterice are loc între toţi sorii şi Sfera-Mamar.

Noi, duhurile, ne hrănim cu raza mamară dar acumulăm şi raze solare.

Voi faceţi acelaşi lucru, dar invers, şi în plus, în momentul naşterii voastre, acumulaţi şi raze astrale sau planetare neutre.

Iată, printre alte cauze, pentru ce ziua, când sunteţi scufundaţi în trup, nu mai puteţi comunica cu noi. Raza neutră astrală acumulată în momentul naşterii voastre a produs un câmp electric, asemănător unui voal impermeabil, împiedicând văzul, auzul şi simţul spiritului vostru să ia cunoştinţă de lumea spirituală a spaţiilor.

După ce au făcut înconjurul lumilor şi au acţionat asupra tuturor corpurilor cereşti mari şi mici, razele cosmice se întorc în Mamar. Ele sosesc la fiecare soare, intră în masa lor şi aici sunt utilizate şi transformate. Au intrat pure şi ies impure.

Fiecare soare se dilată şi inspiră raze cosmice. Intrate în interiorul unui soare, razele eterice mamare întreţin viaţa, activitatea astrului respectiv, după care devin impure, fiind eliminate din soare printr-un fel de expiraţie, pentru a se întoarce în Mamar,.de unde au venit.

Raza cosmică sosită din Sfera-Mamar şi inspirată de un soare ar putea fi numită viaţă, iar raza cosmică respinsă sau expirată de soare ar putea fi numită neviaţă sau rază lipsită de energie.

Razele soarelui venite la suprafaţa pământului - fiind o emanaţie - sunt oarecum, impure. Prin natura lor razele solare sunt distructive, dătătoare de moarte, dacă ar lucra singure.

Să nu vi se pară curioasă afirmaţia mea; acesta este purul adevăr. Razele cosmice sunt întreţinătoare de viaţă, iar razele solare sunt aducătoare de moarte.

Cât priveşte puzderia de astre de pe firmament, ele nu pot întreține viața de pe pământ, fiind prea departe. Rolul lor este redus la neutralitate.

Sorii expiră din corpul lor raze cosmice impure, care trebuie să se întoarcă la Centrul creațiilor, pentru a se purifica şi a fi trimise din nou în lume, să întrețină viața de pretutindeni.

Luna, satelitul Pământului, este şi ea un acumulator ce absoarbe raze cosmice, care însă îi sunt absorbite de pământ. Din această cauză Luna nu poate avea viață fizică pe suprafața sa. Totuşi noi, duhurile, putem trăi în jurul Lunii, căci deşi, datorită slabei sale absorbții, primeşte o cantitate mai mică de raze cosmice, aceasta ne este suficientă să putem viețui pe ea.

Pământul îi absoarbe Lunii viața sosită de la Centru, din Sfera-Mamar. Iată de ce nu orice duh poate trăi pe Lună. Traiul pe Lună nu este posibil decât spiritelor conducătoare ale Pământului. Acolo nu pot trăi spirite albastre şi roşii, ele s-ar sufoca din cauza cantității mici de energie cosmică. Noi, albii, putem trăi pe Lună, pentru că deținem ştiința de a absorbi, de a ne hrăni rațional cu această materie. Noi ştim cum să respirăm şi să combinăm raza solară cu cea cosmică.

Dacă Luna are o cantitate mică de raze cosmice în jurul ei, din cauză că în mare parte câmpul său electric, solaro-mamar, îi este atras de pământ, în schimb soarele are în jurul său o atmosferă de raze cosmice la o mare presiune. Câmpul electro-magnetic din jurul soarelui nu poate îngădui traiul decât îngerilor solari. Pentru duhurile Pământului acest câmp electric ar fi periculos, neştiind cum să se apere de influența acestei uriaşe uzine electrice. Numai sub protecția îngerilor solari, un duh terestrian ar putea sta temporar în Soare.

Ce iad, ce foc, ce căldură trebuie să fie în soare - ați zice voi - şi cum de pot trăi duhurile într-un asemenea mediu supus la mari forțe electrice. Da, e căldură şi lumină pe soare, ca şi pe pământ, ca rezultat al reacțiilor electrice produse în jurul lui, dar şi entitățile angelice de acolo au ştiința să producă reacții cu care să se apere de aceste acțiuni. Acolo unde vă închipuiți că nu există condiții de viață, îngerii duc o viață negrăit de fericită.

Focul luminează, dar nu este lumină, el încălzeşte, dar nu este căldură. Lumina este de natură electrică, iar căldura este rezultanta combinațiilor electrice de sens contrar.

Iarăşi repet ceea ce am mai afirmat. În Ceruri nu există nicăieri noapte, ci numai zi. În spațiile cosmice nu există căldură, ci numai frig, simțit de noi, dar fără să aibă o influență asupra noastră. Noi binecuvântăm pe Creatorul nostru pentru marea Sa binefacere de a nu fi făcut noapte şi pentru noi, care nu dormim şi nu ne odihnim.

„Cum, voi nu dormiți niciodată?" ne-ați putea întreba. Nu, nu dormim în sensul dormitului vostru. Dar un duh, tot meditând, tot lucrând, se descarcă de energia electrică acumulată în corpul său spiritual, şi atunci are nevoie de un moment de oprire, pentru a se încărca cu energie venită de la Mamar.

Trupul, vehicolul duhului întrupat are nevoie de somn pentru că spiritul, tot lucrând ziua, pierde din energia sa şi e nevoie ca în timpul nopții să iasă din trup, pentru a se reîncărca cu energie cosmică. Laboratorul, Tatăl central care îi încarcă acumulatorul nu doarme, ci este veşnic treaz şi activ, trimițându-i mereu energia Sa.

Materia planetei noastre este mereu distrusă de razele solare şi prefăcută de marele transformator - razele invizibile cosmice. Razele soarelui distrug mereu materia trupului omenesc. Credința voastră este că soarele este dătător de sănătate şi viață, dar realitatea este altfel de cum credeți voi. Mamarul ne trimite viață. Dimineața, omul se deşteaptă şi începe activitatea sa. El cade sub influența razelor solare. De dimineață până seara razele soarelui îi distrag celulele trupului. Noaptea, sufletul absoarbe razele cosmice şi reface, prin materializare, celulele trupului. Razele cosmice sunt constructoare, iar razele solare - distructive.

Ziua, razele solare distrug trupul uman, dar nu au nici o influență asupra duhului, el nefiind sub legile materiei tangibile, sub influența distructivă a soarelui. Asemenea corpului spiritual şi trupul se hrăneşte noaptea, din ceea ce a consumat şi asimilat ziua.

Dintr-un anumit punct de vedere şi soarele întreține viața pe pământ. Într-adevăr, dacă ziua soarele aduce moarte, noaptea razele sale acumulate contribuie la viața celulelor.

Spiritul este unitar, pentru că el se serveşte pentru întreținerea sa numai de razele cosmice din Sfera-Mamar. Corpul vital este un dualist, deoarece se hrăneşte şi cu raze solare şi cu cele venite

din Mamar. Ziua, corpul vital absoarbe raze solare, pe care, noaptea, le combină cu razele cosmice mamare şi astfel se întreţine viaţa celulelor sale vitale. În fine, trupul este trinitar, fiind hrănit cu trei elemente. La menţinerea energiei trupului, concură trei forţe: pământul - cu componentele sale, soarele - cu razele sale şi Sfera divină - cu razele cosmice mamare.

Aşadar omule, trebuie să consumi alimente, ca să ai forţă planetară în tine. Trebuie să te mişti sub soare, ca să acumulezi razele sale, care vor reacţiona la noapte asupra razelor cosmice. Nu mănânci - mori. Nu te vede soarele - trupul ţi se reduce. Nu dormi noaptea - în curând vei muri. Dacă nu dormi noaptea, mii de globule roşii din sângele tău vor muri, deoarece nu are loc reacţia produsă prin combinarea razelor cosmice cu razele solare acumulate în timpul zilei. Astfel raza solară intrată în timpul zilei în globula roşie, nu întâlneşte energia cosmică, şi rămânând singură, distruge globula roşie.

Spaţiile sunt pline de unde-gânduri

Când omul a trecut pragul vieţii trupeşti constată că a plecat din lumea iluziilor şi a intrat în lumea realităţilor. Cât a trăit pe pământ i-au fost ascunse tot trecutul său şi toate cunoştinţele sale anterioare. Revenind în lumea noastră duhul îşi reia firul amintirilor, al nesfârşitului său trecut şi intră în deplina posesie a cunoştinţelor sale. Micile etape ale vieţii trupeşti se estompează şi îşi vede şirul lung al experienţelor culese aici sau pe alte planete.

Spiritul vieţuieşte adevărata şi nesfârşita sa viaţă numai în spaţiu. Dascălul urmăreşte cu răbdare pe elevul din clasa a I-a primară, care învaţă să scrie. Cu răbdare îngerească, îngerii ne instruiesc pe noi, nepriceputele duhuri umane. Lumea angelică a Pământului este o lume de savanţi, faţă de duhurile umane. Erudiţia lor este atât de vastă, încât dacă ar fi posibil să fie comunicată direct vreunui savant de-al vostru, acesta n-ar pricepe o iotă şi ar rămâne cu gura căscată.

La anumite epoci şi în anumite locuri, îngerii adună grupuri de duhuri albe şi le comunică din cunoştinţele lor. Duhurile audiază, dar n-au dreptul să întrebe de ce e aşa şi nu altfel. Ascultă şi atâta tot.

Dar şi memoria noastră, a duhurilor albe, are o limită. Nu putem învăţa dintr-o dată totul. Nu ne rămâne decât să ne întrebăm unii pe alţii, cei ce au audiat acele cursuri. Unul afirmă, altul combate, dacă i s-a părut că a reţinut mai bine, învăţând din aceste comentarii şi contradicţii.

La discuţiile noastre asistă câteodată şi câte un înger, care se „amuză” de neînţelegerile noastre.

La timpul fixat îngerul va repeta din nou aceeaşi lecţie. Repetarea se face în Cer, ca şi pe pământ, căci ea este mama învăţăturii.

De multe ori suntem chemaţi să ascultăm teze şi antiteze, susţinute în mod contradictoriu de doi îngeri. Aceeaşi problemă este văzută şi susţinută contradictoriu ca şi în tribunalele voastre. Ştiinţa este una şi aceeaşi, dar predarea ei se face sub două aspecte.

Comunicarea Tatălui ceresc nu este propriu-zis o poruncă sau o pedeapsă - pentru că El a dat copiilor săr libertate, liber arbitru, din primul ceas al creării lor - ci este o problemă nouă, pe care să o studieze şi să o aplice după înţelepciunea lor. Problema se referă la ceea ce trebuie făcut pentru ca o planetă sau soare să progreseze împreună cu făpturile ce îşi duc traiul pe ele. Studiile şi punerea în practică a acestor noi probleme solicită mii de ani, iar rezultatele aplicării ei vor fi aduse apoi la cunoştinţa Tatălui.

În afară de lumea supremă a îngerilor de pe planeta noastră, nici un duh uman nu aude, frecvenţa undei-gândire a Tatălui ceresc. Câte convorbiri, câte cântece sau expuneri ştiinţifice au loc în momentul acesta pe suprafaţa pământului vostru! Toate umplu spaţiile pământului, trec pe lângă voi, dar nu le auziţi.

Numai dacă reglezi aparatul de radio la frecvenţa lungimii de undă a unui anumit post radiofonic, vei auzi din noianul de emisiuni radio, pe cea de pe frecvenţa aleasă.

La fel se întâmplă şi cu unda-gândire a Tatălui ceresc. Ea circulă prin univers, dar toate spiritele umane sunt surde pentru această undă. Numai duhurile angelice şi Guvernatorii de planete sau sori o aud şi îi înţeleg sensul.

Tatăl central a dat o nouă problemă-evoluție. Ordinul a sosit. Guvernatorii solari şi planetari iau cunoştinţă şi comunică lumii angelice de sub ei noua problemă-evoluție, Lumea îngerilor o studiază contradictoriu ani şi ani. La discuția îngerilor nu pot asista alte duhuri, deoarece frecvența undelor de gândire a îngerilor este superioară celei a duhurilor albe şi aceştia n-ar înțelege nimic, sau mai exact nu ar auzi nimic. Duhurile albe ar avea sentimentul că îngerii discută, dar nu vor percepe nici o undă-gând.

Când problema de pus în acțiune a fost pe deplin înțeleasă şi găsite mijloacele de aplicare, îngerii adună spiritele albe în Lună, făcându-le cunoscută şi lor noua etapă evolutivă, ce trebuie pusă în practică în lumea trupească.

În lumea spațială există o regulă: Ce aude un duh roşu este auzit şi de superiorii săi - albaştri, albi şi îngeri, dar ceea ce aude un înger nu aude duhul alb şi subalternii săi.

Prin urmare, spațiile universului nostru răsună de convorbirea Guvernatorilor solari, de glasul îngerilor solari de pretutindeni, sau de ordinele îngerilor planetari, date duhurilor umane de pe miliardele de planete. Aceste unde-gânduri trec pe lângă urechile pământenilor, dar trupul lor neputând prinde undele vibratorii înalte, nu au nici o cunoştinţă de ele.

Regula generală este: Cel mic nu aude niciodată pe superiorii săi. Duhul inferior înțelege numai când superiorul coboară unda gândirii sale la vibrația corpului duhului inferior.

Să presupunem că duhurile albe ar fi în putință să audă unda-gândire a îngerilor. Evoluția albilor nu le-ar permite să înțeleagă problema-ordin dată.

Să dau un exemplu. Un profesor se duce la țară să predea algebra unor oameni care nu ştiu carte şi apoi pleacă. Ce au înțeles acei oameni? Nimic. Acelaşi lucru s-ar petrece dacă un înger ar da duhurilor albe ordinul, noua problemă de evoluție, aşa cum a sosit ea; ei n-ar pricepe nimic. Ordinul trebuie tradus, coborât la înțelegerea duhurilor albe, până la gradul evoluției lor. Aici, se cuvine o paranteză: predarea învățăturii jos, pe pământ, de către dascălii voştri, este pe treapta cea mai de jos la şcoala primară. Este ceva mai ridicată în liceu şi cu mult mai înaltă în universitate. Trebuie să ştiți că alături de cei 40-50 de elevi din clasa primară sau secundară, stau ciucuri mii şi mii de duhuri roşii, care caută să audieze şi să memoreze învățătura dată duhurilor întrupate, cunoştinţe pe care nu au avut până atunci ocazia să le învețe. Pe lângă elevii trupeşti, văzuți de voi, ascultă o puzderie de duhuri-elevi nevăzuți. Ce de duhuri albastre audiază cursurile universitare, iar la conferințele marilor savanți ai pământului asistă mii şi mii de spirite albe, nu ca să învețe, ci să controleze cunoştinţele acestor savanți - duhuri albe întrupate. Acum închei paranteza. Una auzim noi pe Lună, alta auziți voi pe pământ. O, ce întunecat este bietul nostru frate, când îmbracă haina de lut!

Şi iarăşi repet. Când un spirit superior se află în preajma unui spirit inferior, acesta nu vede şi nu aude glasul gândirii spiritului superior. Nu-l simte deloc, chiar de l-ar atinge, nu-l vede şi nu-l aude, pentru că vibrațiile spiritului superior nu pot fi primite şi înțelese de cel inferior. Numai dacă spiritul superior vrea să se facă văzut, auzit şi simțit, coborând frecvența, numărul vibrațiilor sale până la gradul celui inferior, vibrațiile lor fiind egalate, duhul inferior îl va vedea, auzi şi simți pe cel superior. Aşadar trec spirite pe lângă spirite şi nu se văd. Duhul roşu nu va vedea niciodată pe cel albastru. Duhul albastru nu va vedea entitățile spirituale albe, iar acestea, la rândul lor, nu vor şti de prezența unui înger. Şi aşa mai departe.

Pe acelaşi principiu - Tatăl ceresc, Ființa supremă nu va fi văzut de nici un spirit. Numai când El vrea poate fi auzit şi simțit de strălucitele Forțe divine, aflate în slujba Sa, în jurul Său.

Cât de fin e duhul spațial față de omul trupesc! Când vorbeşte un întrupat, duhul roşu de lângă el spune: „O, ce tare vorbeşte omul ăsta!” Duhul albastru compară vorbirea întrupatului cu strigătul, iar pentru duhul alb, vorbirea întrupatului pare o adevărată detunătură de puşcă. Ce să mai vorbim de impresia făcută de vorbirea umană asupra unui înger! Este insuportabilă, corpul diafan al îngerului suferind de grosolănia vibrațiilor vorbirii umane. Iată de ce spiritele superioare se îndepărtează de zgomotul infernal de la suprafața pământului.

Coborârea entităților superioare în sferele roşii de la suprafața pământului este un adevărat calvar, un mare sacrificiu, la care se supun din dragoste, pentru a-şi ajuta frații în existența lor pământească.

Îngerii nu aud toate ordinele centrale, de pe toate planetele sau stelele. Există o gamă lungă de vibrații-ordin. Ei vor auzi numai vibrațiile-ordin referitoare la planeta, soarele sau universul lor. În primul rând, ordinele sunt auzite de Guvernatorii solari sau Stăpânii sistemelor. Cum sorii sunt de diferite grade de evoluție, se înțelege că anumite ordine vor fi recepționate de Guvernatorii de pe anumiți sori.

Guvernatorul sistemului respectiv va lua cunoştinţă şi va înțelege perfect sensul ordinului. Apoi, El îl va face cunoscut îngerilor solari de sub El, şi Guvernatorului planetei la care se referă acea problemă-evoluție. Guvernatorul planetar îl aduce la cunoştinţa subalternilor, a îngerilor planetari şi numai după aflarea înțelesului său, ordinul va fi comunicat spiritelor albe ale acelei planete, pentru a fi pus în practică, pe spinarea duhurilor albastre şi roşii din Cer şi de pe pământ.

După mii şi mii de ani, acest ordin-problemă de evoluție se schimbă cu altul. Schimbarea ordinului-evoluție este în raport cu progresul materiei ce compune planeta sau soarele respectiv. Schimbarea materiei planetare şi solare este în funcție de puritatea şi evoluția fluidului ce însoțeşte ordinul-evoluție.

Cine a contribuit la preschimbare în mai fin a acestor fluide? Tatăl central - prin curentul Său electro-magnetic, şi Fiul Său, Guvernatorul solar - prin razele globului Său solar.

Fluidele unei planete evoluează de la roşu la albastru, şi de la albastru la alb. Planeta noastră are momentan toate cele trei categorii de fluide. Există planete care au un fluid cenuşiu, inferior fluidului roşu al nostru, dar sunt altele cu un fluid violet, trandafiriu, verde etc, superior albului nostru.

Pe măsura evoluției fluidului atmosferei Soarelui nostru, vor fi auzite ordine tot mai înalte de cei de acolo. Când fluidul Pământului se va purifica şi mai mult, oamenii trupeşti vor auzi glasul nostru, ne vor vedea şi simți, captând cu toții vibrațiile noastre.

La anumite epoci, numai în mod excepțional şi pentru anumite interese cereşti, fluidul fin al planetei noastre şi mai ales cel solar se pot combina cu fluidul corpului vostru vital, făcându-vă mediumi văzători sau auditivi.

Intuiția

Toate adevărurile cunoscute de voi până acum, le-ați aflat de la noi. De multe ori, prin compararea celor ştiute, prin inducție şi deducție, prin puterea intuiției, duhul ajunge să descopere un adevăr.

Dar ce este intuiția? Intuiția este puterea omului de a ghici adevărul, prin datele cunoscute de duhul său, şi scoase la iveală prin raționament şi pe calea analogiei.

Din adevărurile aflate de la îngerii noştri, şi care zac în adâncul nostru, ştim că în univers există patru feluri de planete: 1. planete solide, minerale - ca şi pământul vostru; 2. planete moi, lichide - ca şi carnea sau gelatina voastră; 3. planete aeriene, gazoase - având pe suprafața lor plante, animale şi oameni cu trup de natură gazoasă; 4. planete cu o consistență eterică sau fluidică.

Fiecare fel de planetă constituie pentru viețuitoarele ce trăiesc pe suprafața ei un mediu de cultură conform legii: Fiecare planetă îşi va avea viețuitoarele ei, de aceeaşi tărie şi făcute din materia planetei pe care trăiesc.

Aşa fiind, deducem - şi îngerii noştri ne-au confirmat - că în univers există patru feluri de umanități, corespunzătoare celor patru feluri de medii de cultură, sau de planete:

1. umanitate solidă - cum sunteți voi, socotiți solizi după prezența oaselor voastre formate din substanțe minerale solide;
2. umanitate lichidă - formată din substanțe planetare moi ca şi carnea unei râme;
3. umanitate gazoasă sau aeriană - având trupul de consistența fumului ce iese pe coşul vostru;
4. umanitate fluidică - cu un corp format din eter, asemănător duhului de curând destrupat, de aici, de pe Pământ, dar bineînțeles, de o densitate ceva mai mare decât corpul meu planetar, care e tot un eter, dar cu mult mai rarefiat.

Oricare ar fi consistența unui om, de pe oricare dintre aceste patru feluri de planete, el trebuie să lucreze ceva, să nu stea, spiritul lui să fie mereu preocupat, pentru că din activitate decurge

atenția şi observația. Din ele duhul va deduce învățăminte şi se alege la capătul unei serii de viețuiri cu o sumă mare de cunoştințe ce vor mări capitalul, adunat în seria nesfârşită a secolelor.

Nimic nu stă pe loc în lume. Totul se mişcă, totul este în activitate, după care urmează un progres, o ascensiunejpe scara cunoaşterii şi mai apoi a puterii. Repaus, şedere, oprire nu există nicăieri şi niciodată. În lumea fluidică nu există decât muncă şi viață veşnică. Acelaşi lucru în lumile gazoase. În lumile lichide există o activitate mai redusă, dar nu există moarte. Numai în lumile solide există fenomenul morții şi repausul aparent al trupului - somnul.

Dacă cineva ar întreba un duh: „Cine te-a făcut?", el va răspunde: „Tatăl meu din Centrul creațiilor m-a emanat. Nu-mi mai amintesc altceva, deci nu pot argumenta şi mai cu seamă nu pot aduce dovezi, dar nu-L pot nega. Rațiunea care funcționează în mine îmi revelează că sunt fiu de Dumnezeu, dar nu sunt Dumnezeu. Văd ce există în jurul meu şi-mi dau seama că funcționez şi judec. Constat că duhul întrupat într-un animal are inteligență şi posedă un fragment de rațiune, dar nu are intuiția mea de om, nu este ca mine. Duhul animal este tot o emanație divină, dar este un om incomplet. Duhul vegetal posedă ca şi mine inteligență, dar nu are nici intuiție, nici rațiune."

In rezumat: duhul mineral dormitează, duhul vegetal are inteligență, duhul animal are inteligență şi puțină rațiune, iar omul are inteligență, rațiune şi intuiție.

Spuneam că Fiii divini ne-au redus din facultățile memoriei noastre divine, dar nu ne-au luat-o cu totul. Cunoştințele şi memoria ne-au fost întunecate, dar memoria, ca facultate, ne-a fost lăsată, şi cu ajutorul ei vom învăța în veşnicie. Prin minare, noi, duhurile, posedăm inteligentă, voință şi memorie. Cu ajutorul acestor facultăți trebuie să lucrăm, să conducem şi să guvernăm, în viitor, tot ce va veni din infinit.

Infinitul este inactiv, noi trebuie să-l activăm. Divinitatea n-a cuprins tot infinitul. S-a dilatat şi crescut într-una, dar nu a putut cuprinde decât o mică parte din infinit. Rămâne ca noi, părți din El, să ne străduim şi cu puterea noastră să lucrăm asupra materiei din infinit, pentru a o pregăti. Iată pentru ce Tatăl absoarbe mereu particule din infinit, şi le emite ca să umple creațiile Sale cu globuri cereşti şi ființe de tot felul.

Toate purced din Tatăl. Condiția de viață a corpului divin nu este identică cu condiția de viață din infinit. Corpul divin trăieşte în mijlocul corpului Mamar, iar Mamarul este scăldat la periferia Sa de materia venită din infinit.

Dacă particula emanată din Divin este corp din corpul Său, Divinul fiind perfect, emisul este şi el divin perfect. Particula divină venind în lume ar avea puteri depline - ca Tatăl, de unde a emanat - dar pentru ca nu cumva să strice armonia, ordinea divină din sfera creațiilor, i s-au redus puterile. Dacă ar fi rămas egală cu Divinitatea, particula divină s-ar fi crezut un al doilea Divin, şi atunci în univers ar fi existat doi Divini. Or, cum Tatăl emană puzderii de miliarde de particule-duhuri, ar exista miliarde de capi divini în univers, care nemaifiind supuşi unei singure voințe, imediat s-ar fi dezorganizat totul.

Divinul central conduce, dar nu-şi impune Voința. El a făcut legea şi apoi a lăsat liber arbitru particulelor emanate din El. Slujitorii Săi au grijă ca legea să nu fie încălcată. Iată printre alte motive pentru ce particula divină, întru totul la fel cu Tatăl, a fost deperfectată, lăsându-i-se numai atributul numit intuiție. Procedându-se astfel, particula divină, duhul nu-şi va mai aminti originea glorioasă: că este o parte din Creator. I s-a lăsat doar o amintire vagă, o intuiție, care îl face să nu-şi uite cu totul Tatăl, să nu-L nege pe Cel ce l-a născut.

Dar, în afară de facultatea intuiției, duhul mai are şi facultatea de a raționa. Particulei divine nu i s-a extras decât vasta sa memorie divină. Acum, după ce particulei divine i s-a ridicat memoria divină, este trimisă să lucreze, fără nici un pericol, în lumile create. Ea va lucra pe baza facultății sale de a raționa, concentrându-şi raționamentele asupra activității sale. Particula divină va zice: „Eu nu sunt Dumnezeu, dar există un Dumnezeu. Eu nu sunt Dumnezeu, dar Dumnezeu este ca mine. Eu sunt făcut de Dumnezeu după chipul şi asemănarea Sa şi funcționez la fel cu El".

Tatăl ceresc este o unitate, dar unitatea Lui este compusă dintr-o infinitate de particule omogene şi perfect armonice între ele, lucrând ca fiind o singură gândire, simțire şi voință. Corpul Tatălui este o asociație multiplă. Ştiu că vă este greu să pricepeți că Tatăl este o unitate imensă,

compusă dintr-o multitudine infinită de elemente omogene. Din aceste particule ale Lui va emite, formând corpurile cereşti şi duhurile de pe ele.

Toate aceste elemente erau supuse unei singure voințe, când erau în corpul Tatălui, şi supuse vor fi şi când vor fi trimise afară din corpul Său. Ele vor lucra în lume, în veşnicie, ca vrăjite, supuse unei singure voințe şi, în acelaşi timp, lucrând unite în lumile create, cum au fost unite şi în corpul Tatălui lor. Fiecare particulă emanată din Tatăl va fi pregătită de divinii Săi Auxiliari, pentru o anumită misiune în lumea creațiilor.

Tatăl conduce lumile în mod direct - prin voința Sa constantă, uniformă, şi în mod indirect - prin Copiii Săi superiori, de toate gradele, duhuri emanate şi ele cândva din corpul Său divin, dar ajunse prin evoluție la mari glorii şi puteri. Voința Tatălui, care ține ca într-un cerc de fier totul în lume, se numeşte Lege.

Duhurile emanate din Tatăl pleacă în lume, văd, lucrează, prefac, ajută la evoluția materiei şi apoi, la un timp determinat, se întorc în Sfera-Mamar cu rezultatul obținut, cu experiențele câştigate, din care Tatăl scoate anumite concluzii ce-i vor servi în noile Sale creații. Tatăl îşi trimite copiii în regiunile universului unde se află corpuri cereşti solide şi după miliarde de ani se întorc cu toții la El. A doua oară îi trimite în corpurile planetare aflate în stare lichidă, unde trăiesc miliarde de ani şi apoi iar se întorc. Din nou îi trimite - de astă dată în corpurile de stare gazoasă sau aeriană, unde învață o nouă formă de existență, şi acumulează cunoştințe şi legi noi şi iarăşi vin să raporteze rezultatul muncii lor. A patra oară Tatăl îşi trimite copiii în sfere aflate în stare fluidică, după care revin în sânul Său.

Cu cât copiii se ridică pe trepte mai înalte, acțiunea Tatălui se reduce. Îngerii şi Fiii de Dumnezeu vor fi destinați să rămână în lume ca guvernatori a tot ce se va crea în viitor. Ei vor rămâne Colaboratorii Tatălui, în aparență - exteriori Tatălui, dar în realitate - interiori Lui; contribuind la cucerirea haosului şi urcând şi ci mereu scara puterii, cunoaşterii şi evoluției nesfârşite.

Când îngerii au atins ultima treaptă a evoluției angelice vor rămâne în Sfera-Mamar, unde - fiind entități mult cunoscătoare ale legilor Tatălui şi a modului Său de lucru - vor deveni Colaboratori divini ai Tatălui lor, pentru crearea noilor materii şi duhuri. Tot ce vedeți în jurul vostru, tot ce vedem şi noi în mediul nostru eterat, se datoreşte preparărilor şi transformărilor continue ale acestor divini Auxiliari ai Tatălui central, El având nevoie de Fiii Săi în opera Sa grandioasă.

Fiul-Mamar este aproape egal cu Capul, dar această egalitate nu-l tentează să devină un alt Dumnezeu. El este atât de evoluat şi conştient de pericolul întronării unei asemenea concepții, care ar distruge într-o clipă întregul edificiu construit de Tatăl în miliarde nesfârşite de ani, încât se abține chiar să gândească aşa ceva.

Dintr-un început până azi infinitul a fost cucerit şi concretizat în patru mari unități sau universuri. Corpul divin s-a răstignit în infinit, pe o! cruce formată din patru sfere, infinit de mari, cele patru universuri unde evoluează nebuloasele în formare şi sorii cu tot cortegiul lor. Între cele patru sfere-univers se află materia infinitului, căreia, pentru a o deosebi de materia din interiorul celor patru universuri, să-i zicem materie cosmică. Această materie este oarecum circumscrisă, separată de restul materiei din infinit sau nonmaterie.

Noi suntem departe de Tatar şi Mamar, dar avem răbdare şi învățăm mereu, grație intuiției noastre, care ne confirmă că cele învățate de la savanții lumii noastre angelice nu sunt erori, nu sunt minciuni, ci adevăruri pure. Prin intuiția noastră puternică verificăm afirmațiile lor.

Câteodată ridicăm şi noi o obiecție. Îngerul nu se supără, ci ne răspunde blajin: „Fiule, dacă acum m-ai întrebat despre acest subiect, este pentru că ai ajuns la gradul când intuiția ți-a permis să se nască în gândirea ta o asemenea întrebare. Încă nu eşti în raport direct cu ipoteza emisă de mine pentru că nu posezi evoluția necesară cuprinderii ideilor mele. Răbdare, căci şi eu am avut răbdare până am ajuns la concluzia afirmată. Priveşte la duhurile roşii ale Pământului, care, auzind de aceste înalte cunoştințe, vor spune: «Ce ne interesează pe noi de aceste idei? Ele nu sunt de nici un folos. Vorbiți-ne mai bine cum se va putea vindeca lepra. Căutați să aflați cum se poate tămădui cancerul, ca să fim mai fericiți când ne vom lua iar un trup. Acestea ne interesează pe noi. Ce să facem cu

ideile dumneavoastră abstracte? Dacă dumneavoastră vă plac asemenea probleme, pentru că vi s-a albit pielea de albi ce sunteți, culoarea noastră roşie cere să ştim cât mai mult despre sângele roşu al viitorului nostru trup. El mi-e drag şi producător de sănătate şi dulci senzații omeneşti. Dumneavoastră, dragii noştri albi, ați uitat de binefacerile trupului vostru uman şi acum gândul vostru se îndreaptă spre sfere înalte şi viața noilor planete, unde veți trăi. Gândul vostru zboară tot spre Divinul central, departe de aici nu ştiu câte miliarde de miliarde de kilometri. Să vă ajute Dumnezeu să vă vedeți visurile împlinite cât mai curând, dar să nu ne uitați nici pe noi. Ajutați-ne să ne ridicăm, să ajungem cândva să albim şi noi ca voi.» Amin."

Trecerea materiei prime prin starea fluidică, gazoasă, lichidă şi solidă

Am spus altădată că dacă un om ar privi prin ochelari colorați, ar vedea cerul, soarele, plantele etc. ca având culoarea lentilei ochelarilor săi, deci le-ar vedea altfel colorate decât cum sunt ele în realitate. Din cauza trupului vostru vedeți lucrurile ca şi cum ați avea ochelari colorați, nu aşa cum sunt ele în realitate.

În lume -există o singură realitate, o realitate a tuturor realităților, realitatea divină. Această realitate nu o percepe decât Unicul, unul Dumnezeu. Urmează apoi alte patru realități sau stări ale materiei: realitatea fluidică, aeriană, lichidă şi solidă - patru medii de cultură prin care va peregrina spiritul uman.

Stările acestea se transformă unele în altele. Luată în parte, fiecare constituie o lume de iluzii, dar tocmai însuşirea lor ne dă ocazia să facem studii şi să progresăm. De aici rezultă că mediul de cultură al unui duh uman este cvadruplu. Tot ce se vede, tot ce există în jurul vostru şi în spațiile siderale a fost făcut cu o substanță, cu un eter emanat din Tatăl creator. Acestei substanțe prime îi voi da numele de pasivă sau negativă, deoarece nu am un termen mai potrivit, cunoscut de voi.

Marii şi străluciții Auxiliari divini din Mamar au. lucrat această emanație sau substanță primă astfel ca ea să treacă prin patru stări - fluidică, gazoasă, lichidă şi solidă - când va fi trimisă afară, din Sfera-Laborator în sfera cu creații. Rețineți bine: nu există patru materii deosebite, ci aceeaşi materie trecută prin patru stări.

Divinul emite din sânul Său o materie sau emanație pasivă, care se va transforma, printr-o serie nenumărată de stări de tranziție, până va ajunge la starea solidă. De la această ultimă etapă, evoluția materiei divine cere dezagregarea şi retransformarea ei în materia primă, fluidică, din care a purces cândva.

Aş vrea să fac o precizare asupra celor patru stări ale materiei. Solid este tot ce e tare. Lichid este tot ce e moale, fie curgător ca apa, fie gelatinos ca piftia sau carnea de pe oasele voastre. Pentru noi, trupul unei meduze este în stare lichidă. Gazos este tot ce tinde să se întindă, să se răspândească. Materia gazoasă este ceva diafan pentru voi, dar pentru noi este atât de consistentă, încât de exemplu din fumul ce iese pe coşul vostru noi putem face o statuie, sculptând-o aşa cum sculptorii voştri prelucrează piatra sau o bucată de ceară. Există planete locuite de trupuri diafane, zise gazoase, care nu posedă decât tăria fumului vostru. Oamenii de pe planetele care au această a treia stare, spirite umane întrupate în trupuri gazoase, au în jurul lor plante şi animale cu o constituție asemănătoare trupului lor.

În afară de această materie pasivă, Tatăl mai emite ulterior şi o a doua categorie de particule, o substanță indivizibilă numită pozitivă sau activă, materie destinată să fecundeze prima materie. Din această materie pozitivă sau activă s-au făcut duhurile. Nouă, duhurilor, ni se dă câte o soție numită prima emanație, materia pasivă sau negativă. Tatăl face întâi soția şi pe urmă mă face pe mine, soțul ei.

În migrațiile mele îmi voi găsi soția transformată în patru stări: fluidică, gazoasă, lichidă şi solidă, trepte care constituie ceea ce se numeşte involuție:

Eu sunt unul, indivizibil. Soțiile mele viitoare, pe care le voi fecunda cu inteligența mea activă, vor fi în număr de patru. Ştiți bine că noi, entitățile spirituale, nu suntem nici masculine, nici feminine. De aceea nu ne putem împerechea între noi şi nici naşte copii. Numai lumea sau mediul trupesc unde trăiți cere ca voi să fiți femei şi bărbați.

Fiecare entitate, de la naşterea sa, va anima aceeaşi materie sau emanaţie a Tatălui, aflată sub patru stări. Prin urmare, trăind prin cele patru stări ale materiei, vom avea, pe rând, patru feluri de percepţii cosmice şi una divină. Când vom ajunge - Doamne, când? - auxiliari ai Tatălui central, vom cunoaşte realitatea adevărată, realitatea divină. Voi, oamenii trupeşti, aveţi numai trei percepţii: a solidului, lichidului şi gazului. Noi, duhurile, avem în plus şi percepţia fluidului.

Aşadar, din centrul Tatar se naşte materia pasivă. Din această unică materie se pregăteşte în Mamar, de către Fiii divini, toată gama de fluide. După aceea am fost născute noi, duhurile, formate din materia divină, activă, indivizibilă. Noi vom fecunda, vreme infinit de lungă, cele patru stări ale aceleaşi materii pasive. Prin prezenţa noastră, prin influenţa şi întruparea noastră în cele patru feluri de forme de trupuri umane, contribuim la evoluţia însăşi a acestei prime emanaţii divine.

Noi, fluidicii, vedem semenele noastre, duhuri întrupate în materia solidă, în plante, animale şi în fraţii noştri trupeşti. Toate aceste categorii de duhuri au rolul ca la timpul lor să fecundeze, rând pe rând, una câte una din stările materiei prime.

Eu sunt entitate spirituală. Soţia mea este trupul îmbrăcat la reîntruparea mea. Soţia mea nu este o femeie, ci un trup uman, fie că el se va numi doamnă sau domn. Duhul animal şi vegetal îşi are şi el soţia - trupul în care s-a reîntrupat; iar duhul mineral are şi el o soţie, pe care o va iubi miliarde de ani şi nu se va despărţi de ea decât la dizolvarea planetei. Întruparea duhului mineral durează de la începutul nebuloasei până la revenirea ei în sânul Sferei-Mamar.

Vedeţi ce deosebire mare există între concepţiile voastre şi ideologia noastră? Iată pentru ce, pentru majoritatea oamenilor, ideologia noastră a trebuit să fie ocultă sau ascunsă, şi nu o putem dezvălui nici azi oricărui nechemat.

Termenul de soţie are un anumit înţeles în lumea noastră şi un înţeles diferit în lumea voastră. La noi soţia reprezintă prima emanaţie a Tatălui. Voi ziceţi că se cunună robul lui Dumnezeu, Vasile cu roaba lui Dumnezeu, Elena. Aceasta e ideologia voastră, aşa vedeţi şi aşa înţelegeţi voi. Noi spunem la reîntruparea noastră că ne-am luat o soţie care nu e nici femeie, nici bărbat, ci a patra stare a materiei cosmice. Noi spunem: Cunună-se robul lui Dumnezeu, spiritul X, cu materia lumească de pe planeta aceasta, cu trupul uman plămădit în pântecele unei mame. Va veni o vreme, când el va trebui să divorţeze de această soţie. Divorţul acesta voi îl plângeţi şi îi ziceţi moarte. Voi plângeţi pe cel divorţat şi câteodată îşi plânge şi el trupul de care s-a despărţit.

Două vieţi, două concepţii. A voastră: Ce fericit sunt că am să mă însor cu fata cutare. Iar duhul, conştient de misiunea lui, zice: Trebuie să mă duc să mă unesc cu trupul meu, cu ego-ul cutare, cu care voi petrece, pe pământ, o viaţă plină de suferinţă, petrecută în necunoaşterea existenţei vieţii eterne a spaţiilor. Două lumi, două tendinţe; una are ca scop procrearea iar cealaltă şcoala vieţii. Fiii divini din Sfera-Mamar percep realitatea divină deoarece sunt hrăniţi cu explicaţiile date de Stăpânul lor suprem, Tatăl nostru ceresc. Eu, iubite frate, te hrănesc cu ideile mele, cu mentalitatea noastră, ca rezultat al experienţelor acumulate în decurs de mii şi milioane de ani, în lumile pe unde am trăit. Adevărurile comunicate constituie hrana sufletului tău, adevăruri pe care nu aveţi putinţa să le aflaţi direct, prin simţurile voastre.

Nebuloasa pleacă în stare fluidică din Sfera-Mamar şi în final ajunge în stare solidă sau minerală. Planeta voastră a ajuns acum în starea solidă, mai având materii gazoase şi lichide. Există în sistemul acesta o singură planetă lichidă, veşnic acoperită de nori. Ea conţine pe suprafaţa ei entităţi întrupate în trupuri moi, aflate în stare lichidă. Trupurile lor nu au părţi solide, oase ca ale voastre, în prezent, nu mai există în sistemul nostru nici o planetă constituită din materie aflată în starea a doua, gazoasă. Planeta cea mai apropiată de soare a fost odată în stare gazoasă, dar s-a transformat şi de atunci au dispărut de acolo trupurile umane aeriforme.

Pământul, planeta voastră, a fost la începutul său în stare fluidică, apoi a trecut prin faza gazoasă, lichidă, şi - în fine —a ajuns în stare solidă. Paralel cu aceste stări ale pământului au fost pe el, rând pe rând, întâi trupuri fluidice, asemănătoare cu cele aflate acum în Soare. Pe urmă, continuându-se involuţia, s-au format trupuri gazoase, lichide şi, azi, solide, trupuri vizibile vouă, având părţi tari sau minerale. Datorită oaselor voastre minerale spunem că sunteţi solizi, şi nu după trupul vostru cărnos, considerat de noi lichid.

Noi numim lichid, un trup îmbrăcat de un duh uman, căruia, deşi fără oase, magnetismul planetei îi permite să stea vertical şi să se mişte într-o poziție verticală. Nu oasele tale, frate, te țin vertical, ci altceva. Nu oasele îți dau posibilitatea să te mişti în poziție verticală, ci forțele electro-magnetice ale pământului şi Cerului. Mortul are şi el oase, şi totuşi dacă îl pui vertical în picioare el nu se poate ține drept şi cade. Omul este ținut vertical de o mică scânteie, asemănătoare cu cea care îți dictează acum. Dar la această forță se mai adaugă şi forța aflată în păturile superioare ale atmosferei fluidice terestre. Sus, departe de suprafața pământului', deasupra aerului atmosferei voastre, se află o zonă de materie fluidică de natură electrică. Aceasta înconjoară ca o sferă globul vostru şi exercită o atracție puternică asupra spiritului întrupat. Pământul pe care se sprijină picioarele tale are şi el puterea sa atractivă. Astfel, zona fluidică electrică atrage spiritul în sus, iar pământul atrage trupul în jos. Din combinarea acestor două forțe rezultă verticalitatea trupului omenesc.

Ierarhia duhurilor planetei noastre

Două lumi stau față în față: lumea spațială şi lumea trupească, fiecare având cunoştințele sale. Noi vrem să ne ridicăm, dar nu putem fără să vă ridicăm şi pe voi. Ridicându-vă pe voi, ne pregătim terenul pentru când vom fi ca voi.

După cum în lumea voastră când eşti bolnav te duci la medic, iar când vrei să-ți faci o casă te duci la un arhitect, tot astfel, lumea noastră are specialiştii ei.

Când vreți să aflați o anumită problemă, de orice gen ar fi ea, nu vă adresați oricărei entități, ci chemați o entitate despre care ştiți că, pe când trăia pe pământ, a posedat cunoştințele respective, în general, mtrupatul ajuns la gradul de a primi cuvântul nostru trebuie să se servească de un medium, dacă nu este el însuşi iriedmm. Mediumul este un instrument al lumii spațiilor, şi ca orice instrument, trebuie acordat cu entitatea care vrea să comunice prin el. În acest scop duhul mediumului trebuie să-i câştige bunăvoința, mai întâi ca spirit în spațiu, şi apoi jos, ca om trupesc. Mediumul în stare de veghe este superior mediumului în stare de transă. Spiritul mediumului de transă vede spiritul comunicant şi îi aude vorbirea pe care o redă prin graiul său, dar la deşteptare uită tot. Pentru a fi un medium desăvârşit, omul trebuie să aibă, în starea conştiinței de veghe, o mare dorință de a servi şi afla Adevărul.

Cele mai de seamă opere umane făcute pe pământ au pornit din intuiție, inspirație sau au fost dictate omului trupesc printr-un medium. Mai rar au fost dictate direct omului trupesc, doar dacă el însuşi era medium scriitor, auditiv. În limbajul ceresc asemenea oameni se numesc genii - nu în sens uman, ci în sens spiritual.

Geniul se izolează de lumea trupească şi îi place să fie în permanentă legătură cu lumea spirituală. El nu este un obsedat, ci un fermecat al lumii de unde îşi primeşte ideile geniale. E drept că față de restul omenirii geniul nu este un om obişnuit, trupul său fiind îmbrăcat de o mare entitate a spațiului. El va emite idei, va face o lucrare genială, pe care ca om simplu n-ar fi putut să o facă. Pe când era în Cer, această entitate a studiat şi cunoscut perfect ideile şi opera pe care s-a angajat să o realizeze ca om întrupat. Dar o dată ce s-a întrupat, i s-au întunecat cunoştințele savante. De aceea, pe când se întrupa în vederea misiunii sale, anumiți medici cereşti i-au pregătit corpul astfel încât să fie capabil să primească ideile cuibărite în mental de cei ce vor fi legați de el. Dacă nu le va primi direct, ca medium, cel puțin să fie uşor sugestionabil.

Orice se face pe suprafața globului vostru nu este original. Totul se reproduce după ceea ce există deja pe planete mai avansate. Pe planeta voastră, geniile Vor reproduce, vor imita, dar pentru voi, oameni trupeşti, opera lor va părea originală, deoarece ca se arată pentru prima oară pe globul vostru. Voi nu ştiți că opera respectivă a fost realizată de mii de veacuri şi milioane de ani pe alte globuri planetare, risipite în oceanul fluidic al universului nostru.

Numai Unul Dumnezeu creează originalul. El este arhitectul care a creat şi creează în veşnicie original. Ceea ce creează El nu mai are asemănare în întregul cosmos.

Există o mare distanță evolutivă între un geniu şi un om de talent. Omul talentat nu poate crea nimic care să pară original omului terestru, ci imită doar, chiar dacă reproduce admirabil ceea ce a creat un geniu. Omul obişnuit nu e capabil nici măcar să facă o imitație de admirat. După” cum

există o deosebire între un om de talent şi un om obişnuit, tot aşa există o deosebire între un talentat şi un geniu.

Geniul se naşte pe suprafaţa pământului nostru la anumite epoci. Timpul guvernează evoluția acestei planete, dar nu timpul vostru; ci timpul soarelui care vă luminează. Mişcarea soarelui pe traiectoria sa este ceasornicul după care entitățile angelice ale Pământului citesc şi aplică pe pământ ideile lor evolutive. Pământenii numără anii de la un eveniment oarecare, până când acel eveniment este uitat, se poticnesc şi reîncep numărătoarea de la un alt eveniment, pe care cu timpul îl părăsesc, pentru a relua un altul; şi tot aşa mereu. Îngerii noştri nu pot să numere ca voi, cu ani tereştri, ci au nevoie de un instrument precis şi perfect - soarele, iar anii lor sunt ani solari. Când soarele ajunge la un anumit punct al spațiului, trebuie împinsă evoluția pământului cu un pas mai departe. La acest moment, coboară din lumea noastră un spirit care cunoaşte în spațiu toată ştiința operei ce o va face ca om trupesc.

Cunoaşteți, din alte comunicări ale noastre, că spiritele din spațiile Pământului se împart în grupe numite partide - ca şi la voi pe pământ. Ei bine, fiecare partid are geniile sale.

Geniile şi-au terminat evoluția personală. Când coboară pe pământ, ele fac opere sociale, contribuind la ridicarea umanității. Nemaiavând nevoie să facă şcoala acestei planete, reîntrupările geniilor sunt cu mult mai rare decât ale celorlalte entități spirituale.

Omul comun trăieşte pe pământ, îşi face şcoala şi apoi moare. După un timp numele său se şterge chiar din amintirea celor din jurul său. El este o simplă unitate, catalogat în marele grup al partidului din care face parte, este o oiță a partidului său. Toate oițele partidului vor veni supuse pe pământ, vor lua un trup, ducându-şi traiul până la momentul indicat şi aprobat de înaltul For al partidului. Oița va muri, trupul său va fi uitat, iar rezultatul muncii sale - bani, unelte, casă etc. -se va risipi în mâinile celor rămaşi. Urcând la noi, va vedea cu amărăciune că bunurile i s-au vândut, iar după şapte ani şi oasele i-au fost dezgropate şi apoi totul s-a uitat, totul a pierit. Peste cincizeci de ani lumea abia îşi mai aminteşte de numele său. S-a dus tot aşa de necunoscut cum a trăit.

Deasupra oamenilor comuni, avem în partidul nostru treapta talentaților umani. Talentatul face două evoluții: una personală, şi alta pentru cei din jurul său. După moartea trupului său, se găsesc uneori urmaşi care să-i ridice o statuie şi lucrările îi sunt pomenite în istoria țării sale. Omul talentat a creat o operă semidurabilă. Noi îi numim pe aceştia secolişti, deoarece numelelor va fi pomenit mai multe secole.

Deasupra talentaților vine a treia categorie de spirite, entitățile denumite geniile partidului nostru. Ele mai poartă numele de milenişti, deoarece numele lor va fi păstrat de umanitate mii de ani. Opera lor va dura cel puțin una sau două milenii.

Deasupra geniilor sunt sfinții părinți ai partidului nostru. Operele lor durează mai mult decât ale geniilor, dar totuşi, menite ca odată să se piardă şi ele din amintirea omenirii. Fiecare partid are sfinții săi. Ei se reîntrupează mai rar decât geniile aflate sub ordinele lor. Trec câteodată una sau două mii de ani până când sfinții părinți coboară la întrupare, în afară de misiuni speciale, când se pot întrupa mai curând.

In fine, deasupra sfinților părinți stau superiorii întregului partid. Când nevoile partidului o cer, se coboară şi ei la întrupări, pentru a stimula şi lumina pe cei de sub ei, deveniți oameni trupeşti pe pământ.

Vă voi vorbi despre unul din superiorii unui partid - partidul francezilor. El s-a întrupat sub numele de Jeanne d'Arc, şi este patronul Franței de azi. Ca întrupat a făcut o operă ce nu se va uita multe milenii. Numai când va dispare poporul francez se va uita opera lui. Ca entitate, Jeanne d'Arc era activă, masculină, iar nu pasivă, feminină. Deşi trupul ales pentru întrupare a fost feminin, a desfăşurat o viață masculină. Şi-a ales un trup feminin pentru ca opera ei să fie cât mai durabilă. Pe vremea când Inchiziția era la putere, nu era mare lucru să ucizi un bărbat pentru ideile sale. Însă arderea pe rug a unei biete fecioare, care a făcut fapte nemaivăzute în lume, a înduioşat şi cutremurat sufletele oamenilor din acele vremuri, transmițând cu evlavie, mai departe, opera şi numele ei. Ca om, a fost o biată păstoriță, dar când a sosit vremea, glasul nostru i-a răsunat în mental şi a pornit să-şi împlinească misiunea. Soarta Franței a fost schimbată prin intervenția ci, apărându-şi neamul format din subalternii săi.

Conducătorii de partide cereşti sunt îndrumătorii fraţilor lor umano-spaţiali. În fiecare partid ceresc există aceste trei subdiviziuni ierarhice: gloatele, talentaţii, şi geniile, deasupra lor, având pe conducătorii numiţi sfintele duhuri ale partidului.

Trei mari categorii de duhuri vă stau la dispoziţie să le provocaţi să vă explice dacă ideile ce vă stăpânesc - aflate de voi din auzite, intuitiv sau transcendental - sunt minciuni sau adevăruri.

Cât trăieşte în coaja sa de lut, omul comun are o singură cale - indirectă - de a cunoaşte: auzind sau citind. Adevărurile transcendentale nu-i sunt cunoscute, iar dacă aude fugitiv fragmente din ele, nu poate să şi le însuşească, şi nici nu se poate încrede în ele.

Omul de talent, în afară de calea auzului şi văzului - a citirii, posedă darul intuiţiei şi al inspiraţiei. Talentatul este inspirat, din când în când, de noi, cei de sus.

Geniul posedă intuiţia dezvoltată la culme, şi inspiraţiile îi vin continuu de sus. În afară de auzul şi văzul trupesc, geniul aude şi glasul nostru. Dându-şi seama că este o fiinţă deosebită de ceilalţi, geniul simte nevoia să tacă. Când a avut curajul să spună câte ceva, a suferit imediat ironiile şi epitetele batjocoritoare ale oamenilor comuni. De aceea geniile se servesc de mijloacele lor de informare - considerate „paranormale" de omul comun - îşi fac opera cerească şi tac.

Omul comun trăieşte şi munceşte cum crede că e. mai bine pentru el şi familia sa. El nu-şi găseşte fericirea decât în materia fizică, şi nu poate pătrunde în fericirea procurată de ideile lumii noastre. Omul de geniu trăieşte în raport cu lumea psihică pe care o cunoaşte. Unii din ei o aud, unii o văd şi, în fine, alţii o văd şi o aud, aşa cum auziţi şi vedeţi voi, oamenii trupeşti. În lumea geniilor există o mare varietate, de la cei mai de jos, până la cei mai uimitori. Însă cu toţii tac, pentru că au trecut prin experienţa amară de a fi consideraţi anormali, ba chiar nebuni de oamenii comuni. E drept că ei înşişi, observând lumea din jur, constată că sunt diferiţi de majoritatea oamenilor şi de teamă ca opera lor să nu fie compromisă prin destăinuirile lor, preferă tăcerea.

Geniul este o mare entitate în lumea cerească, dar o dată ce se întrupează, nu-i: place să facă studiile pământului care ar putea să-l rătăcească. Astfel, un Edison, un Marconi şi alţii nu au vrut să înveţe la şcoala pământului. Geniile devin autodidacţi, se conduc prin inspiraţia lor personală, citind doar cărţile inspirate de noi, care nu-i vor împiedica de la opera ce trebuie să o realizeze.

Pentru a nu-şi demasca firea, geniile se izolează. Marile genii trec prin faze grele în copilăria şi tinereţea lor. Din copilărie ei devin mediumi auditivi, dar nimeni nu-i ia în seamă. Mai târziu pot dobândi şi clarvederea sau mediumitatea vizuală. La început aceste capacităţi îi înspăimântă, iar cei apropiaţi îi batjocoresc şi dojenesc. Dar mai târziu, la maturitate, ţin pentru ei ceea ce aud şi văd, păstrând sub tăcere aceste experienţe, deoarece îi umplu de fericire şi pornesc cu patimă la realizarea operei pe care le-o reamintim că s-au angajat să o finalizeze jos printre, oameni.

Toate marile genii ale Pământului au fost mediumi - Edison, Marconi, Kepler etc. Iată lumea noastră; cu noi puteţi comunica, la fel cum vorbiţi între voi.

După cum medicul nu poate dezvălui oricui misterul cunoştinţelor sale, după cum inginerul nu poate face pe oricine să înţeleagă ştiinţa sa, nici noi nu putem spune oricui din tainele lumii noastre. Nu trebuie să tulburăm cursul vieţii omului simplu. Dacă un om de rând - a cărui evoluţie nu permite cunoaşterea lumii noastre - participă la o şedinţă de comunicări, şedinţa voastră nu mai reuşeşte să fie rodnică, din cauza celui nechemat sau rău chemat. Trebuie să fim atenţi şi să examinăm în-mâinile şi mintea cui vor cădea adevărurile noastre. Nu ne e frică de geniile noastre, pentru că ele lucrează la opera cerească la care s-au angajat. Tot fructul; cade din pom la vremea coacerii lui. Noi nu vrem să luminăm decât pe cei ajunşi la punctul să ştie că există lumea noastră.

Ideea este o fiinţă

Tatăl ceresc a creat numai cu puterea gândului, tot ce vedeţi şi tot ce nu vedeţi. La început a fost cuvântul sau ideea şi Dumnezeu era cuvânt şi cuvântul sau gândirea era la Dumnezeu. La începutul creaţiilor nu a fost decât Dumnezeu, o sferă gânditoare. Prin gândirea Sa, prin imaginaţia gândirii Sale, a făcut treptat lumile, sferele cereşti cu toate podoabele şi frumuseţile lor.

Cum duhul este copilul lui Dumnezeu, având în stare potenţială, de devenire, toate atributele Divinităţii, se înţelege că, în mic, şi omul poate emite idei creatoare de forme fluidice.

Deşi invizibile ochiului vostru, ideile sunt totuşi materiale, fiind cele mai mari forțe din univers, pentru faptul că nici o altă forță nu poate crea forma ca ele. Iată pentiu ce noi, duhurile, conştiente de valoarea ideilor, nu le putem răspândi oriunde şi oricând, fără să nu ne expunem la asprimea legilor universale.

Ideile noastre nu trebuie să cadă pe orice teren, ci numai în oamenii cu sufletul ridicat din punct de vedere intelectual, dar mai ales moral. Ideea este o ființă vie, pentru că se manifestă şi produce efecte. Deşi sunt inteligente, totuşi inteligența ideilor este extrem de redusă, iar voința lor aproape nulă. Din această cauză, ideea ia forma voită de emițător, şi străbate spații imense către o anumită țintă, pentru a produce un anumit efect. Dacă ținta este un om trupesc, ideea îl va influența, se va anina de spiritul omului şi va lucra ca o forță, făcându-l să execute ceea ce a dorit emițătorul. Vom dezvolta cu altă ocazie această teză.

Se pare că au început să-şi facă drum şi în lumea voastră cunoştințele referitoare la puterea gândului. Guvernele unor țări instituie cenzura presei, temându-se de lansarea unor idei de către cunoscătorii puterii gândului, politicieni fără scrupule, care prin puterea cuvântului lor pot ridica masele omeneşti şi tulbura ordinea stabilită. Presa fiind cenzurată, ei nu vor mai putea semăna idei producătoare de anumite mişcări sociale. Dar cenzură există şi la noi, în plus, ea este veşnică. Dacă duhul îşi permite să spună anumite taine, fără autorizarea prealabilă a superiorilor săi, va fi aspru pedepsit. Pe lângă fiecare duh care comunică cu lumea terestră stă un altul - cenzorul său, un duh superior şi mai experimentat. Cum încearcă să spună ce nu trebuie, cenzorul îl opreşte.

Ideea este o ființă-cauză, producătoare de efecte sigure, dacă e trimisă într-un mediu de cultură unde poate să germineze. Ea poate dura multă vreme, plutind prin spațiu, fără să moară, doar vegetând. Noi, entitățile care venim în contact cu voi, producem idei şi cunoaştem perfect puterea lor. Ideile au anumite forme şi culori, iar prin traiectoria lor, prin propagarea lor sub formă de unde, produc sunete auzite numai de noi. Prin urmare, ideile sunt sonore, colorate, au formă şi se propagă prin spațiu sub formă de unde.

Fiecare idee este o unitate hieroglifică, un simbol care cere mult timp pentru a fi descifrat şi a i se înțelege conținutul. Duhul-copil a învățat greu ideile şi mai ales înțelesul lor. Voi sunteți fericiți acum, pentru că cele mai multe idei au forma lor realizată într-un trup sau ființă concretă pe suprafața pământului. Ziceți casă, masă, pom etc. şi imediat ştiți despre ce e vorba, deoarece le-ați văzut din copilărie. Dar ce greu e să înveți ideile în mod abstract! Târziu, duhului-copil i s-au creat din eter formele corespunzătoare ideilor, ca să lege noțiunea memorată de forma lor.

De câte ori s-a născut din pântecele mamei sale, omul a trecut - foarte pe scurt - prin fazele copilăriei duhuale. De la naştere şi până pe la trei-patru ani, copilul aude mereu vorbe, idei. Mama i le repetă şi ideile se prind de spiritul său întunecat de peştera în care s-a coborât. Cu ce greutate spune el cele două-trei cuvinte auzite mereu: ma-ma, ta-ta, pa-pa etc. Zi de zi, asimilează idei şi cuprinsul lor intrinsec.

Ideile circulă prin spațiu. În jurul fiecărei planete circulă ideile omenirii şi ale cetelor îngereşti de pe acea planetă, precum şi ideile-ordin venite de la centrul sistemului respectiv, ori de la Centrul divin. Fiecare planetă îşi are păienjenişul său de idei, potrivit evoluției sale şi a entităților din jurul ei. Fiecare soare are o altă gamă de idei, în raport cu gradul său evolutiv. Există acum în preajma planetei noastre multe idei, de al căror conținut omenirea de jos nu are cunoştință. Dacă toate ideile ar fi cantonate la fel, pe un singur sistem ori pe o singură planetă, n-ar mai fi nevoie să hoinărim din planetă în planetă şi din sistem în sistem, în lungul şi în latul acestui univers.

Ideile care umplu spațiile interplanetare, interstelare şi interuniversuri au o singură origine, sunt emanații ale Tatălui ceresc, întocmai cum am fost emanați noi, duhurile de toate categoriile. Cu alte cuvinte, ideea divină este şi ea o creație identică cu mine, duhul.

In afară de aceste idei de origine divină, există şi ideile produse de noi, duhurile de pretutindeni. Ideile noastre sunt imitații ale ideilor emise de Tatăl. Ideile, vorbirea Tatălui brăzdează spațiile infinite ale sferelor create, trec pe lângă voi, dar nu le auziți. Nu e de mirare, pentru că nici noi nu le percepem. Ideea divină are o existență infinită şi după ce circulă ani şi mii de ani prin toate sferele, se întoarce la divinul ei Emițător, ca atrasă de un magnet. Ideile duhurilor circulă numai în jurul planetei ori a soarelui unde trăiesc şi durata lor de existență este cu mult mai mică.

Rolul ideilor emanate de anumite Forțe divine este de a stimula şi dezvolta inteligența duhurilor aflate sub guvernarea acestor Forțe divine. Prin urmare, ideea are puterea de a fecunda materia spiritului unei entități libere sau întrupate. Ideile divine fecundează inteligențele tuturor copiilor Săi. Noi, duhurile, fecundăm - cu corpul nostru duhual - trupul şi corpul vital în care ne întrupăm, iar la rândul nostru, primim anumite idei-forță de origine divină, tatară, care ne dezvoltă inteligența. Din Centru a pornit nebuloasa. Din Centrul creațiilor pleacă mereu fluidul necesar să țină în continuă activitate nebuloasa şi să fecundeze mereu materia ei. Dar alături de materia de toate gradele a nebuloasei, sunt fecundate necontenit şi inteligențele duhurilor aflate în sânul nebuloasei. Fluidul divin care activează totul din sistemul şi universul nostru este de trei feluri. Primul din ele fecundează globurile de toate mărimile şi evoluțiile. Al doilea fecundează mediul fluidic dintre ele. Al treilea fecundează inteligențele tuturor entităților din jurul şi de pe fiecare corp ceresc.

Toată materia pornită din Centrul creator trebuie stimulată în permanență de Tatăl central. Bătrânele voastre rostesc un mare adevăr, când spun unei tinere fete: „Să-ți dea Dumnezeu, măiculiță, şi ție un copil”. Fără sosirea unui anumit fluid femeia nu poate concepe. Degeaba se vor „iubi” cei doi soți, căci nu vor avea bucuria de a strânge în brațele lor un copilaş, dacă nu le-a sosit o anumită rază fluidică.

Din Centrul centrurilor nu pleacă un singur fluid fecundator, ci o serie de fluide, fiecare fecundând un anumit corp material sau duh. Fiecare corp sau duh are o anumită forță de selecție, extrăgând ce-i trebuie din multitudinea de fluide ce trec pe lângă el. Fecundarea se face special pentru fiecare fel de materie - fizică, fizico-psihică sau psihică - fără nici o greşeală. Materia şi duhul pare că au un instinct de a atrage şi reține o anumită categorie de fluide necesare lor din marele curent venit de la Centrul divin. Oricare ar fi natura acestui fluid fecundator, scopul, natura lui esențială este de a pune mereu în acțiune tot ce există în natură.

Pasivitate, inactivitate nu există nicăieri în cosmos. Prin acest curent, Tatăl împinge la activitate pe toți copiii Săi, de pretutindeni. Prin ideile trimise, Tatăl ne spune: „Eu, Creatorul vostru nu stau niciodată şi voi trebuie să lucrați ca Mine, necontenit. Dacă v-aş fi dat facultatea inactivității, nu ați mai fi desfăşurat niciodată progresul evolutiv”. Activitatea ne este impusă, şi din această cauză, totul în natură se află într-o continuă prefacere şi evoluție. Progresul se face din clipă în clipă, în eternitatea pe care mintea noastră nu o poate cuprinde. Acesta este misterul ce domneşte în veşnicie.

Geniul nostru coborât pe pământ nu este ceea ce se vede - un biet copilaş, ci un duh asistat de noi la zămislire, la dezvoltarea în pântecele mamei sale şi la naşterea sa. Noi avem grijă să-i mediumizăm corpul, potrivit gradului său şi a misiunii sale. Mediumizarea începe cu simpla intuiție trupească, apoi cu intuiția spirituală, după care urmează auzul şi, în fine, văzul spiritual.

Marilor noastre genii li se acordă şi coroana mediumității - puterea fascinatoare şi vindecătoare. Un asemenea om va vedea lumea fizică, cu ochii săi, dar va vedea şi cu spiritul în lumea spirituală. Va auzi cu urechile sale vorbele semenilor săi, dar imediat va răsuna în interiorul capului său şi vocea spiritelor din jurul său. Privirea, ființa sa întreagă va fermeca pe oricine va veni în atingere cu el. Toți se vor simți ca vrăjiți, atraşi cu o putere de neînvins către el, iubindu-l şi admirându-l.

Când Cerul îi va şopti, el poate să vindece anumiți oameni. Orbul va vedea, mutul va vorbi, surdul va auzi, lepra, cancerul se vor scutura de pe trupul lor etc. Din gura lui cuvintele vor curge dulci ca mierea, blânde şi înțelepte.

Adevărul deplin şi adevărul redus

După cum învățământul terestru îşi are gradele sale progresive, de la clasa a I-a primară, până la cea universitară, tot astfel cunoaşterea Adevărului are gradele sale. Adevărul cuprinde în sine o sumă de noțiuni sau cunoştințe cu atât mai înalte, cu cât înaintezi în lumea spirituală. Acelaşi adevăr poți să-l dezvolți cuiva diluat sau concentrat, dezvoltat sau restrâns.

Cine se roagă în Tatăl nostru: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri”, spune un adevăr, dar un adevăr restrâns, potrivit omului simplu. Dacă ai urcat

multe trepte ale vieții spirituale, faci cunoştință cu legile de neînfrânt ale Tatălui ceresc şi din ele vezi că o greşeală comisă nu se poate ierta, oricâte rugăciuni ai face; ea trebuie ispăşită. Atunci afli acelaşi adevăr asupra greşelii în mod mai dezvoltat, mai amplificat. Din această cauză trebuie să studiem fiecare idee. Studiind, constatăm că fiecare idee are o evoluție, adică un conținut numit cunoştință. Or tocmai acest conținut evoluează.

Am spus că totul evoluează în univers - deci şi ideile, Bineînțeles, unele mai încet, altele mai repede; evoluția nu este uniformă. Spiritul mineral, vegetal, animal şi uman evoluează, dar fiecare într-un ritm diferit, unul față de altul. De asemenea, şi suportul spiritului sau trupul mineralului, plantei, animalului sau omului evoluează în timp inegal. Chiar entitățile umane evoluează în perioade de timp diferite. Duhurile roşii necesită un timp de evoluție diferit de cele albastre şi aşa mai departe. Evoluția valului nostru ține aproximativ 25-30.0,00 de ani. Evoluția sistemului nostru planetar va dura peste zece miliarde de ani. Fiecare corp - mare sau mic - îşi are termenul său de evoluție. Spiritul mineral va fi încătuşat în corpul mineralului atâtea miliarde de ani cât va dura această planetă. Durata evoluției plantelor este cu mult mai scurtă; unele şi-au terminat evoluția pe această planetă, dispărând ca forme. Terminându-şi traiul pe această planetă, unele animale au plecat, lăsând tiparul formei lor în straturile pământului sub formă de fosile. Aşadar fiecare regn îşi are durata de evoluție.

În afară de ce este viu pentru voi - impropriu spus, căci totul este viu - în spațiu circulă vietăți numite idei. Am spus că ideea are o formă şi un conținut, iar conținutul ei se numeşte cunoştință. Dacă m-ai întreba ce este o idee, ți-aş răspunde: o formă vie. Ce conține forma? O cunoştință. Ideile sunt la fel? îți voi răspunde că nu. Fiecare idee îşi are forma sa. Duhul va interpreta conținutul unei idei după gradul său de evoluție. Să mă explic.

Iau ideea casă. Toate ideile de casă sunt identice ca formă, dar conținutul lor va diferi, după gradul de evoluție al entității spirituale şi, în general, al mediului său înconjurător. Casa este o construcție în care omul se adăposteşte de intemperii. Bordeiul țiganului e tot o casă; locuința gospodarului de la oraş e o casă mai confortabilă, mai civilizată; palatul marilor milionari e tot o casă. Dacă ar veni un om de pe o planetă inferioară Pământului şi l-ai întreba ce este o casă, el îți va descrie o construcție asemănătoare unui bordei. O entitate de pe planeta noastră, întrebată de ideea casă, îți va descrie construcțiile frumoase din marile oraşe. Însă există planete unde casa este o construcție cu mult mai artistică, cu dispozitive ce asigură un confort necunoscut încă aici. Întrebată ce înțelege prin ideea casă, entitatea de pe planeta respectivă ar descrie o locuință prin idei al căror conținut noi, cei de aici, nu l-am cuprinde, deoarece nu am ajuns încă la gradul cunoaşterii unei asemenea case. Supuse unui examen referitor la ideea casă, trei entități de evoluții diferite emit idei cu conținut deosebit. Entitatea de pe o planetă inferioară nu a văzut şi auzit decât de o casă asemănătoare unui bordei. Entitatea de pe planeta noastră va descrie casa expunând înfățişarea ei exterioară şi interiorul său; descriere pe care entitatea inferioară, venită de pe o altă planetă, unde nu a văzut aşa ceva, nu o va înțelege nu va putea pricepe conținutul acelei idei. Ce să mai spunem de ideea construcțiilor fantastice de pe alte planete, mai avansate decât a noastră? Ideea e un fel de germene, care se dezvoltă treptat, paralel cu evoluția ei şi a individualității umano-duhuală.

Acum mă întorc la adevărul propovăduit de Domnul nostru Isus Christos. El a comunicat ucenicilor Săi rugăciunea dominicală Tatăl nostru. Dar să vedem cum au fost predicate învățăturile SaleA cum le-au propovăduit apostolii şi cum au fost ele scrise.

Învățăturile Mântuitorului nostru au fost date apostolilor potrivit gradului lor de evoluție. Nici apostolii n-au fost de aceeaşi evoluție. Mântuitorul a vorbit cu fiecare în parte şi mereu le-a spus unora un adevăr mai dezvoltat, şi altora un adevăr mai restrâns. Misterul acesta l-au cunoscut şi evangheliştii, şi ei au scris evangheliile potrivit gradului de evoluție al omenirii de pe atunci, ca să se poată creştina sau boteza în ideile Domnului nostru, preamărita Lumină a sistemului nostru. Tot ce s-a spus a fost conform mentalității de atunci. Celor de azi - şi, mai ales, celor cu o evoluție personală mai avansată - li se poate spune conținutul superior al ideilor, deoarece evoluția lor le permite să afle fără nici un pericol de a se tulbura şi fără nici o responsabilitate, pentru entitatea care le-a prezentat conținutul respectiv.

Adevăr grăiesc, când vă spun că greşeala nu se iartă. Dar de acest adevăr nu trebuie să afle omul de rând. Nu există iertare când s-a făcut o greşeală. Legea e lege, e dreaptă şi veşnică, nici Tatăl ceresc neputând-o încălca. Autorul legii nu poate încălca propria Sa lege. Cine a făcut o greşeală trebuie să plătească, până la ultima centimă.

Dar cui poţi să-i spui mai pe larg acest adevăr? Negreşit, celui care nu mai are înclinare de a mai greşi. Cel ce nu mai poate greşi poate să afle că greşeala nu există şi deci Dumnezeu n-are ce ierta. Acest adevăr este cunoscut de noi, dar nu îndrăznim să-l afirmăm în orice cerc şi oricărei persoane venită acolo, deoarece nu ne permite evoluția lor.

Voi generați suferințe şi dureri aproapelui vostru. Creatorul nu e vinovat de acțiunea voastră. El, ştiind cât de reduşi sunteți, vă iartă, prin infinita Sa bunătate, dar de suferința produsă cum vreți să vă dezlege?

Cineva a ucis. Creatorul îl iartă, pentru că îi ştie nepriceperea. Să presupunem că, venind sus la noi, victima iartă şi ea, dar cu suferința produsă victimei cum rămâne? Se poate ierta? Da, ar fi posibil, dacă s-ar distruge efectul greşelii, dar nu s-a făcut o greşeală, ei o acțiune ce are un efect. Acțiunea - în chip de cauză - poate fi iertată, dar cum rămâne cu efectul acestei acțiuni? Tatăl şi victima iartă pe ucigaş, dar trupul ucis se mai poate reface? Nu. Dacă ucigaşul nu poate învia trupul distrus, efectul aşa-zisei greşeli nu mai poate fi anulat.

Atâta vreme cât efectul acțiunii nu poate fi distrus, prin nici o forță din lume, iertarea Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh nu poate produce nici un efect, pentru că între victimă şi autorul crimei s-a interpus efectul, care nu poate fi distrus în vecii vecilor. Efectul trupului ucis a rămas întipărit în memoria autorului. Nu va fi uitată, ştearsă din memoria sa spirituală decât în cazul când autorul ar fi distrus ca spirit, ceea ce nu o poate face nimeni în lume. Aşadar, efectul neputându-se distruge dm memoria entității care a produs suferința, rezultă că ea trebuie să repare - prin iubire - suferința aplicată semenului său.

Să presupunem că Tatăl şterge din memoria autorului efectul acțiunii comise de ei. Ca urmare ucigaşul comite crime la infinit şi nu va mai evolua niciodată.

Omul care a greşit - producând aproapelui său o pagubă, insultă, durere, crimă - trebuie să repare greşeala sa. Între victimă şi autor s-a stabilit din acel moment un raport, o legătură spirituală. Nici autorul, nici victima nu se pot dezlega de legătura nevăzută, fluidică stabilită între ei.

Domnul nostru Isus Christos a recomandat să ierți mereu, de şapte zeci de ori câte şapte. Pentru ce? Pentru că tu, victimă, iertând pe cel ce ți-a greşit, prin însăşi acest fapt ai rupt legătura stabilită între tine şi autorul greşelii. Nu mai eşti nevoit să vii, în altă viață, în preajma autorului, pentru a-i da ocazia să repare paguba, durerea, acțiunea produsă asupra ta. Destinul tău e liber de acest raport. Se schimbă situția în ceea ce-l priveşte pe autor. El va căuta mereu să urmărească reîntruparea victimei sale, pentru ca într-o altă viață să repare acțiunea sa. El trebuie să repare, ca să şteargă din arhiva sa scrisul faptei sale. Reparând greşeala comisă, el se eliberează de înregistrarea în memorie a imaginii acțiunii sale, care, altfel, îl va apăsa în veşnicie. O dată ce va face un act oarecare de iubire, se va şterge din arhiva lui fluidică orice urmă a faptei sale şi de acum înainte destinul său îşi va urma calea. Legea Tatălui a fost satisfăcută. Ura, paguba, durerea s-au transformat în iubire - temelia existenței tuturor lumilor.

Crearea plantelor, animalelor şi omului

Zilele acestea te-ai întrebat dacă e permis unui spirit să se materializeze, să ia o formă trupească şi să se înfățişeze cuiva.

Trupul oricărei ființe ce trăieşte pe suprafața acestei planete, nu este altceva decât materia acestei planete, transformată până la gradul de a nu mai putea bănui că a fost pământ.

Biblia spune: „Dumnezeu a luat țărână şi a făcut pe om". Da, ea spune un mare adevăr, dar voalat, atât de acoperit, încât bietul om crede că e o simplă poveste. Dar Biblia spune mai departe: „După ce i-a dat forma de om, a suflat Duh divin asupra lui şi l-a făcut viu".

Primul om este materie planetară, transformată şi pe urmă vivificată de Divinitatea centrală, punând în el un duh. Dar Biblia de unde a luat acest adevăr? De la noi, cei din spațiu.

Ceea ce a făcut Divinitatea atunci, azi ar fi o încălcare de lege? Da şi nu. Da, pentru că ceea ce s-a făcut cu milioane de ani în urmă nu trebuie să se mai facă azi. Nu pentru că o materializare, este un act experimental, permis uneori şi în anumite locuri de pe suprafaţa pământului, de către marile Lumini ale Cerurilor.

La începutul activităţii sale, planeta noastră nu era locuită de oameni. Ea avea în eterul din jurul ei lumea îngerilor planetari şi printre ei erau şi îngerii solari, veniţi din Soare să creeze trupul uman. Să ne întoarcem, cu gândul, la epoca de atunci - a creaţiilor sau a materializărilor. În urmă cu miliarde de ani, materia acestei planete trecea printr-o perioadă de transformări chimice şi fizice. Această materie nu putea de la sine să producă ceva. De aceea au venit entităţi spirituale, îngeri solari, care să creeze cu materia pământului forme de plante, animale şi oameni. O dată cu dezlipirea globului eteric din nebuloasa solară - care, prin răcire, va da naştere Terrei - o lume desemnată de Guvernatorul solar a plecat din Soare. O dată cu despărţirea Pământului din nebuloasa solară, această lume vine să-şi ducă traiul în atmosfera fluidică a Pământului, identică la început cu cea solară. Lumea de pe cea mai îndepărtată planetă a acestui sistem vedea pe cer, în afară de Soărele-Tată, pe un altul mai mic, copilul său, fiu care nu se deosebea întru nimic, din punct de vedere fizico-chimic, de tatăl său, Soarele. Anii se scurg cu milioanele şi copilul începe să ia alt aspect. Planeta începe să-şi concentreze materia cea mai densă către centrul său, astfel că solidificarea a început de la centru, iar nu de la suprafaţă, cum se crede în lumea voastră, zisă savantă. Întreaga serie de materii s-a ordonat de la centru către periferie. Astfel, la centru s-a constituit solidul, în jurul lui - lichidul învelit de gaze, şi, în fine, la periferie s-a format pătura generală de eter planetar. După apariţia uscatului şi a apei oceanelor, încep să apară toate fenomenele de prefacere ale materiei zise inertă, a vieţii mineralului, în vieţi cu forme superioare.

Azi, oamenii fac pe Pământ şcoală. Pe vremea aceea, îngerii îşi făceau aici şcoala creaţiilor, îngerii nu vor uita niciodată ceea ce au făcut atunci, pentru că operaţiile de creaţie, de materializare le-au făcut milioane de ani, repetând mereu aceeaşi operaţie şi perfecţionând-o din ce în ce mai mult. După ce au trecut faza combinaţiilor fizice şi chimice, faza de laborator, îngerii au început operaţiile lor de creare, pornind de la vietăţile cele mai mici şi mai simple, şi anume cu plantele. Când pe pământ un elev descompune apa în oxigen şi hidrogen şi apoi le recombină, făcând apa la loc, el nu va uita în vecii vecilor că apa este compusă din două elemente chimice, pe care va şti cum să le descompună şi recompună.

Au trecut miliarde de ani de când îngerii nu mai fac experienţe de materializare pe această planetă şi cu toate acestea, ei le pot face oricând. Dar să nu se creadă că ceea ce s-a realizat în sute de milioane de ani se poate reface acum într-o clipă. Dacă, de exemplu, s-ar cere să se facă, acum, un mamut, îngerii l-ar putea face, dar pentru aceasta le-ar trebui timp şi multă muncă. Apoi, ca el să devină viu, ar mai ttebui să aducă de aiurea un duh de mamut şi să-l introducă în forma mamut, îngerii alcătuiesc forma materială din materia zisă inertă a acestei planete. Dar ce este rnateria inertă? Materia inertă este mineralul, iar mineralul este o sumă enormă de duhuri minerale, lalipite unele de altele, fiecare ayănd în jurul lor un grup de particule-viaţă, ce formează fluidul mineral. Să mă explic mai bine. Pui pe o masă un bolovan. Piatra, ca orice în lume, "este înconjurată de fluidul său mineral. Dacă eu, cu puterea mea, defluidizez corpul pietrei, imediat întrupaţii de lângă tine nu vor mai vedea nimic pe masă. Piatra a dispărut deoarece i-am scos dublul său, care ţinea duhurile minerale alipite şi care acum, depărtându-se unele de altele, piatra, ca şi corp solid, s-a descompus în elementele componente risipite. Dacă iei un asemenea bulgăre de piatră şi-l sfărâmi, faci din el o făină. Pisezi această făină, până o faci de o fineţe deosebită. Bobul abia vizibil este tot mineral, tot piatră, pentru că el are nenumărate forvispii de minerale, alipite unele de altele prin puterea de coeziune a fluidului mineral ce îl înconjoară. Pe baza acestei vaste ştiinţe fizico-chimice, îngerii pot crea orice piatră. În analele voastre spiritiste sunt amintite creaţii de pietre preţioase.

Îngerii au învăţat, teoretic, în Soare modul de a crea din minerale forme superioare, pe care apoi să le vivifice un duh. După ce au învăţat teoria, îngerii ştiu să o pună în practică. Oamenii pot afla de această ştiinţă, dar nu o vor putea pune în practică. În această direcţie oamenii pot învăţa teoretic de la lumea angelică, dar nu pot face ceea ce ei au creat pe Terra la începutul vieţii omeneşti.

La început, planeta noastră a fost populată numai de lumea angelică venită din Soare. Alături de îngerii solari au sosit şi subalternii lor - îngerii planetari. Sosiţi pe această planetă, ei au pus în practică teoriile lor asupra materiei minerale prime a pământului.

Nebuloasa acestui sistem planetar a pornit din Sfera divină, din Mamar, cu toată materia fluidică, ce a dat naştere prin concentrare mineralelor de tot felul, constituind şi globul nostru pământesc. O dată cu nebuloasa, a sosit aici şi toată gama de spirite: minerale, vegetale, animale, umane, angelico-planetare şi angelico-solare. Iniţial se rup din Soare, rând pe rând, planetele. Ele au trecut treptat prin starea fluidică, gazoasă, lichidă şi, în fine, solidă-minerală. Chiar din primul moment al dezlipirii nebuloasei globului nostru din nebuloasa solară, lumea angelică solară a trecut pe mica noastră nebuloasă terestră şi a început opera lor constructoare, adunând particule fluidice, pentru a transforma nebuloasa din fluidică într-un glob gazos. Îngerii şi-au continuat opera şi din starea gazoasă, au transformat materia globului nostru într-o materie incandescentă, plurimineralā, în stare lichidă. În fine, procesul a continuat şi au alipit şi mai strâns forvispiile minerale între ele formând astfel mineralele pământului, adică au transformat pământul, dintr-un glob lichid incandescent, într-un glob rece mineral.

O dată ce suprafaţa pământului s-a consolidat într-un amalgam de minerale solide, o altă categorie de îngeri constructori încep crearea, materializarea/brme/or vegetale din materia minerală a pământului. Rând pe rând, anumite categorii de constructori fac forme animale, până se ajunge Informa om. Arhitecţii, constructorii care au făcut totul pe această planetă, au încetat de atunci orice creaţie, rămânându-le doar să perfecţioneze formele create, mai ales să le conducă viaţa.

Milioane de ani îngerii sosiţi pe plaiurile noastre au făcut studii de materializări. Ei ne fac nouă, spiritelor albe, descrierea operaţiilor lor, dar termenii şi cunoştinţele expuse sunt pentru noi adevărate hieroglife.

„Noi - spun îngerii - facem încercări peste încercări şi când practica noastră a dat cele mai strălucite rezultate, elaborăm Legea operaţiilor noastre. Aşa am lucrat noi. Vouă, duhuri albe, vă spunem întâi teoria, pentru ca atunci când va veni vremea, să o scoateţi din arhiva memoriei voastre şi să o realizaţi în practică. Încercând, veţi constata că himera teoriei noastre ia viaţă şi se transformă într-o fiinţă identică cu omul trupesc. Pentru voi, această experienţă va fi verificarea teoriei învăţate. Materia pământului a fost transformată, combinată şi condensată, iar din anorganică a fost făcută organică. Greu a fost până am transformat materia până la punctul când a început să activeze singură, deci până am făcut prima sământă. Bineînţeles, nu sământa unei plante superioare - ca de exemplu grâu - căci aceasta este prea complicată, ci sământa, sporul celei mai simple plante. O dată sământa făcută, am pus-o în pământ, pentru a da naştere celei mai simple plante ce există sau a existat pe pământ. Prin urmare, nu s-a adus nici o sământă de aiurea. Noi, îngerii, am adus numai amintirea noastră din lumile pe unde am peregrinat şi pe unde au existat aceste forme vegetale. Am lucrat milioane de ani cu puterea gândului şi am prefăcut materia. Am făcut sământă şi pământul a acoperit-o, dar nu a germinat. Atunci ne-am adus aminte că-i lipseşte materia dătătoare de viaţă - spiritul. Cu aceeaşi putere cu care am orânduit materia în forma seminţei, am chemat şi spiritul vegetal şi l-am introdus în sânul seminţei..Atunci, sub razele electrice ale soarelui, sub acţiunea nutritivă a mineralului - fraţii mai iniei ai spiritului vegetal, şi sub impulsul eleelro-inagnelie al duhului, sământa s-a dezvoltat într-o plantă, pe care o urmăream în dezvoltarea ei şi o modelam după memoria noastră acumulată pe alte planete. Aşa am făcut prima plantă. De acum înainte, ea este o vietate care trăieşte, suferă, absoarbe hrană şi se reproduce. Planta are grijă de acum să-şi facă urmaşi, căci spiritul din ea conduce mersul vieţii formei în care a fost încorporat.

Ce pustiu era pământul când am venit noi! Nici o vietate nu-şi înălţa capul spre cer, pentru a-i mulţumi Tatălui că i-a dăruit un glob unde să-şi desfăşoare o parte din viaţa veşnică. Pământul era un glob lipsit de o vegetaţie, care să-l împodobească aşa cum îl îmbracă azi. Dacă noi n-am găsit aici nici copaci măreţi, nici flori cu splendide culori, nici fluturi încântători, nici femei frumoase, aveam bucuria de a crea tot ce exista pe planetele unde am yieţuit miliarde de veacuri anterioare. Eram nerăbdători să punem în practică ceea ce învăţaserăm de la marile şi glorioasele Lumini - spiritele solare.

Auziserăm noi adevăruri mari şi adânci de la Domnii solari, cunoştinţe ce ni se păreau minuni de neînţeles, aşa după cum aţi explica voi unui om simplu că trupul uman este alcătuit din milioane de celule, molecule, atomi şi aşa mai departe. Te ascultă bietul om dar nu pricepe nimic. Un spirit naiv vine înaintea noastră şi cu smerenie mă întreabă:

- Sfinte stăpâne, ai spus că acest Pământ, laborator divin, v-a fost dat de sfântul Guvernator solar, cu aprobarea Tatălui ceresc. Spune-mi, te rog, stăpâne, pentru ca să faci sămânţa cea mică a primei plante ţi-a trebuit un instrument, o lingură sau o bucată de lemn, în fine, ceva cu care tu ai lucrat. Cu ce ai făcut mai târziu animalele şi pe om, cu găurile ochilor, cu gura lui frumoasă?

- Dragul meu, noi suntem fiinţe ca tine, fluidice şi de formă sferică, după cum vezi. Nu avem mâini şi nici un fel de instrument cu care să lucrăm. E drept că faţă de noi, materia minerală a pământului e tare, ca oţelul pentru un întrupat, dar am avut cu noi fluidul solar, un instrument mai puternic ca orice pe acest pământ. Alături de el dispuneam de fluidul acestei planete – fluidul planetar, şi mai presus de acestea două, aveam fluidul central divin, sosit mereu de la Tatăl central. Cu aceste trei forţe negrăite am făcut ceea ce vezi pe acest pământ, prin voinţa şi gândul nostru având în memorie modelul văzut cândva şi ştiinţa învăţată în mii şi mii de ani de la îngerii solari!

Văd că ai un aer nelămurit. Îţi mai explic, să înţelegi. Să presupunem că eşti duh întrupat şi ai o bucată mare de fier de 10-20 de tone şi vrei să o aşezi pe un vapor. Ce vei face?

- Stăpâne, pentru acest lucru voi aduce o sută de oameni, o urnesc din loc şi o urc pe vapor.

- Nu aşa. Uită-te la acest mare electromagnet. Uite cum acest metal magnetizat şi mişcat prin electricitate se apropie de bucata de fier, o lipeşte de el, o transportă şi apoi fiind demagnetizat o lasă pe vapor. Nu a mai fost necesară nici o forţă umană, electricitatea l-a mutat.

Electricitatea, dragul meu, este o forţă fluidică sosită de la Tatăl central şi bifurcată în două: ramura pozitivă merge în soare, iar cea negativă în pământ. Noi, îngerii, şi dumneavoastră, oamenii spaţiali, posedaţi această electricitate, ca de altfel orice fiinţă sau lucru din univers.

Tot ce vezi pe pământ, toate au fost făcute de noi, îngerii constructori, cu puterea procurată de aceste două fluide: solar şi planetar. Cu ajutorul cunoştinţelor noastre câştigate prin existenţa de miliarde de ani, posedăm secretul de a transforma mineralele acestui pământ în sămânţă sau formă corporală a oricărei vietăţi, având la dispoziţie puterea fluidică solară şi planetară. Electricitatea captată de om prin dinamuri sau generatoare - aplicată şi în cazul electromagnetului - este fluidul nostru solar şi planetar. Puterea electromagnetului care atrage fierul este gândul sau cugetarea mea.”
Revin la întrebarea pusă la începutul acestui capitol. Azi, materializările de plante, animale şi oameni sunt un păcat? Se încalcă vreo lege? Acum pot să vă spun: Nu, nu se încalcă nici o lege, pentru că ele sunt sporadice şi existenţa lor este efemeră; ca atare, nu împiedică cu nimic mersul progresiv al Pământului. Dacă materializările se fac rar şi cu foarte mari greutăţi, sub preşedinţia unor mari spirite, este pentru că se opune evoluţia socială a oamenilor, care cere ca ceea ce s-a făcut odată să nu se mai facă acum, diferitele forme de plante, animale şi oameni reproducându-se acum pe calea firească, sexuală.

Azi nu se mai pot face materializări decât cu ajutorul unui întrupat numit medium de materializare. Să ştiţi însă că mediumul nostru, cu care se mai fac asemenea mari experienţe, nu este un om obişnuit, deoarece spiritul său are un grad înalt în Cer, şi apoi se deosebeşte de ceilalţi oameni prin faptul că deţine o cantitate mare de fluid solar.

Îngerul continuă: „Când am reuşit să facem prima plantă, au răsunat spaţiile sistemului nostru planetar de bucuria noastră, a tuturor îngerilor. Să vezi că din pământ ai creat o formă vie, care se mişcă, palpită, îşi păstrează forma şi trăieşte prin ea însăşi - este culmea fericirii. O, Doamne - am exclamat cu smerenie - mari sunt puterile Tale! Am văzut realizându-se cuvintele îngerilor solari. Rând pe rând, mii şi mii de ani, toţi îngerii ne întreceam să facem plante mai frumoase, mai complicate, mai viguroase şi aşa, încetul cu încetul - fiul meu - am îmbrăcat uscatul şi am umplut mările cu tot felul de vietăţi vegetale. Milioane de ani am urmărit creşterea plantelor şi, cu puterile noastre de atracţie şi respingere, conduceam viaţa plantei şi o influenţam mereu, ca să o perfectăm. Le ajutam în creşterea lor şi mai ales supravegheam înmulţirea lor, calea lor generatoare.

Când a sosit timpul, alături de plante, cei mai înaintaţi dintre noi au creat forme animale. Şi de această dată s-a pornit de la cele mai mici, animale microscopice, de la cele mai simple, spre cele

mai complicate. Am creat şi de această dată cele mai simple animale acvatice şi numai după aceea pe cele terestre, divizate cu vremea în zburătoare şi nezburătoare. O, câte milioane de ani ne-au trebuit să facem animalele! Azi aveți forme nenumărate de animale pe suprafața globului vostru. Toate au fost opera noastră.

A venit timpul să creăm forma umană, un mare eveniment de creație pe Pământ. Din acelaşi pământ din care făcuserăm plantele şi animalele, am făcut şi forma om. Când am izbutit să modelăm forma umană, Stăpânul nostru, Guvernatorul solar, a coborât pe Pământ şi El a întrupat pentru prima oară în acea formă umană un spirit cu rang de înger. Tată acum omul trupesc pe deplin format.

Biblia spune adevărul în înşiruirea cronologică a creației vietăților de pe pământ şi când spune de om: “Dumnezeu a suflat peste om duh divin, dându-i viață». Da, pentru că s-a introdus un duh în acea formă.”

Ierarhia în lumea duhurilor albe

Observați viata semenilor voştri şi luați în considerare şi respectați pe cei ce cred în Divinitate şi au o conduită morală ireproşabilă. Nu vă'impresionați de averea unora, de rangul social al altora. Cel ce va crede în Divinitate, în lumea sfinților, în existența lumii noastre, va fi împodobit cu fericirea cerească.

Pe frontispiciul cimitirelor voastre scrie: „Gloria pământească, fericirea cereasca . E un mare adevăr, neînțeles nici de cel ce l-a scris acolo. Gloria pământească este una, fericirea cerească este alta. Una se dobândeşte pe pământ şi este efemeră, iar cealaltă - în Cer şi este veşnică.

Cei mici doresc gloria pământească, cei evoluați - fericirea cerească. Cele mai multe entități spațiale doresc ca atunci când se vor reîntrupa, să se bucure de toate bunurile pământului şi de gloria omenească, căci, deocamdată, pentru ele este foarte greu de dobândit fericirea cerească. Cine se poate bucura, chiar întrupat fiind, de fericirea cerească? Numai cel ce a atins rangul de sfânt.

La exterior, sfântul e un om ca toți oamenii, dar toate gesturile, vorbele, dorințele, întreaga lui conduită dovedesc că e din ceata marilor Lumini ale spațiilor. El va trăi modest şi retras, pentru că rangul său nu se poate împăca cu agitația şi goana după averi, onoruri, plăceri materiale.

Să nu faceți confuzie între situația unui sfânt, şi noțiunea ce o aveți voi despre sfinți. Prin sfânt, noi înțelegem un spirit care a urcat trepte peste trepte în existența lui plurimilenară pe această planetă sau pe alta. El a atins sau obținut de la Stăpânul sistemului - după recomandarea Guvernatorului planetar - rangul de sfânt.

Rangul de sfânt este un titlu care conferă în Cerul acestei planete dreptul la anumite atribute. Dar acest rang nu înseamnă că el a devenit infailibil. Nicidecum. E posibil ca într-o întrupare, să-l prindă mrejele vieții pământeşti, şi într-un moment de slăbiciune, de întunecare a conştiinței sale, să greşească. Dar, într-o altă întrupare, îşi va plăti amarnic greşeala, pentru că el nu este un spirit oarecare din lumea acestei planete, ci este o entitate care posedă unul din titlurile supreme ale ierarhiei umane.

Lumea spiritelor albe se împarte în: preoți, călugări şi sfinți.

Primul grad este preotul ceresc, dar el nu trebuie confundat cu preotul pământesc. Poți fi preot în Cer şi să nu fii niciodată preot pe pământ. Urmează călugărul spațial, un spirit ce nu are nimic comun cu călugărul de prin mănăstirile voastre. Deasupra rangului de călugăr urmează diferitele grade de sfinți părinți. Fiecare din aceste trei trepte are o mulțime de subtrepte. Noi căutăm să influențăm pe fratele nostru sfânt în Cer, îl supraveghem când este pe pământ, ca nu cumva să cadă. Nu-l părăsim un minut, deoarece o greşeală a lui atrage automat o stare sufletească deplorabilă pentru întregul grup de sfinți. Ne silim ca viața lui să fie un model de viața. Interesul şi solidaritatea ne împing să apărăm pe fratele din grupul nostru.

Viața noastră e urmărită de mai-marii noştri, atât în Cer, cât mai ales când suntem întrupați. De dimineață până seara un membru al ordinului nostru stă de gardă pe lângă întrupat, mspirându-l spre bine şi oprindu-l de la greşeală. Când, prin neatenție, cade un membru de-al nostru, o jale nemaipomenită îi cuprinde pe toți din gruparea noastră.

Sfântul nostru a renunțat de mult la fericirea materială. Când ne întrupăm, nu ne mai preocupam de fericirea asigurării unui trai în mare belşug. Dar demnitatea ordinului nostru cere ca unul dintre ai noştri, când se află jos printre întrupați, să nu ducă o viață mizerabilă, neavând nici măcar strictul necesar. El va avea ce-i trebuie, fără să fie bogat. Numai când i se dă o misiune importantă, i se impune o sărăcie completă, dar va fi pe deplin sănătos.

Mânuirea fluidelor

Mi se pare că prin anul 1929, în casa unei familii onorabile şi culte din Bucureşti, într-un cerc intim, se țineau şedințe spiritiste. Una din persoanele asistente era medium de materializare.

Într-o seară, ghidul şedințelor anunță cercului că le va prezenta un fenomen frumos şi le-a cerut să stingă lampa, dar imediat îi opri, spunându-le: «Lăsați că sting eu lampa electrică». Se făcu întuneric, fără ca cineva să se ridice din locul său. După un minut de aşteptare, s-a auzit căzând ceva, cu un sunet surd, pe masă, de unde se rostogoli pe podea. Lumina se aprinse de la sine. Asistenta observă, cu mirare, o mandarină pe covor. Au luat-o de jos şi au examinat-o cu toții şi nu puteau să-şi explice proveniența şi înțelesul prezenței ei. Prin mediumul aflat în transă, ghidul şedinței le spuse: «Desfaceți mandarina şi mâncați-o». Cu o oarecare ezitare, au executat îndemnul entității. Rupând coaja şi desfăcând feliile, au observat - cu o mirare şi mai mare - un sul mic de hârtie. Au luat hârtia şi, desfăşurând-o, au constatat că pe ea se află desenată o cruce şi cuvântul «credeți». Pe când examinau bucățica de hârtie şi cuvântul scris, întrebându-se cum a ajuns acest bilețel în mijlocul mandarinei, mediumul a început să vorbească: «Iubiții mei, aflați acum ce operație s-a făcut. Stăpâna casei a cumpărat azi dimineața douăsprezece mandarine şi le-a pus în bufetul cel mare. Eu am prefăcut una din aceste mandarine în fluid. În acelaşi timp, m-am dus în biroul soțului - el nu era de față - şi am rupt un colț de hârtie dintr-o coală aflată pe birou şi apoi am proiectat pe ea plombagină, creată din fluidul ce era în cameră, şi cu el am scris cuvântul avut în mental. O dată scris bilețelul, l-am răsucit şi apoi l-am dematerializat. Acum, cu bilețelul fluidizat, am venit, aşa strâns cum era, şi l-am introdus în mijlocul mandarinei fluidice. După ce am făcut aceste două operații, am trecut mandarina prin pereți şi uşile camerelor, până la voi. Aici am rematerializat mandarina fluidică, făcând-o iarăşi cum a fost la început în bufet, plus bilețelul din interiorul său, materializat şi el. Dragii mei, noi, duhurile, putem transforma materia voastră pământească, corpurile voastre solide în corpuri fluidice şi viceversa. Am vrut să vedeți în această seară un fenomen ce pare supranormal pe pământul vostru şi să vă țin o mică lecție de fizică şi chimie cerească. Acum verificați cele ce v-am spus.»

După ridicarea şedinței, s-au dus în sufragerie şi, descuind bufetul, au găsit numai unsprezece mandarine. Una lipsea - cea care le-a fost adusă în camera de şedință. În birou au găsit o coală de hârtie cu un colț rupt, unde se potrivea hârtia găsită în mandarină. A fost o demonstrație frumoasă şi interesantă a celor din spațiu.

Întrebându-i despre acest experiment, amicii spațiali mi-au comunicat următoarele:" Iubite frate, cu alte ocazii ai aflat că, din când în când, din Sfera-Laborator coboară materia primă, care - pe măsură ce se depărtează de Centrul creator - se tot concentrează, formând în locul unde se va naşte un nou sistem planetar, o gamă aproape infinită de fluide, gaze, lichide şi solide. Toate aceste prefaceri şi diversificări ale uneia şi aceleiaşi materii prime au fost făcute de Forțele spirituale de diferite grade, marile Spirite, Creatori divini. Ți s-a mai spus că există globuri în diferite stări ale materiei: fluidice, gazoase, lichide şi solide, cum e globul vostru terestru. Pământul are starea de echilibru permanent solidă, fiind lipsită de stările gazoase ale multor corpuri cereşti. Pe globul vostru nu se mai văd nori de aur, argint sau platină. În jurul globului vostru se văd pe cer numai nori de vapori de apă, formați din două elemente: hidrogen şi oxigen. În soare, în atmosfera solară, există nori formați din multe metale întâlnite pe pământ.

În laboratoarele pământului se poate topi aurul şi face lichid, dar imediat ce ai ridicat vasul de pe foc, aurul îşi reia starea solidă, o stare normală azi pe pământ. Aur, platină, argint, toate metalele de pe pământul vostru se găsesc topite în masa soarelui în stare de echilibru natural. Nu orice om a văzut aurul lichefiat. Mor milioane de oameni şi ei n-au văzut decât aurul în stare solidă. În ştiința voastră s-a stabilit, teoretic, că orice corp din solid se poate face lichid şi din lichid în gazos. Acum

aveți până şi aer lichid şi se tinde să se obțină aer solid. Omul simplu ştie şi el că gheața, prin căldura soarelui, se topeşte în apă, iar apa se transformă în aburi. Elevii din primele clase ştiu că prin răcire norii se prefac în picături de apă, dând naştere la bălți, lacuri, râuri etc, iar apa lor, prin frigul iernii, se transformă în apă solidă sau gheață.

Fenomenele fizico-ehimice din soare dau naştere unei temperaturi foarte ridicate. Din această cauză, din masa pluriminerală a soarelui se ridică aburi, formând nori metalici în atmosfera lui. La oarecare depărtare de soare, vaporii de diferite metale se răcesc şi, condensându-se, cad pe suprafața globului solar, sub formă de ploaie sau picături lichide de aur, argint, platină, fier etc. Picăturile lor sunt grele şi cad cu viteza gloanțelor voastre. Asemenea fenomene s-au petrecut odată şi pe pământ, dar globul nostru fiind foarte mic, durata şi intensitatea lor a fost de scurtă durată.

Noi, micile albine ale Tatălui, avem posibilitatea să realizăm chiar acum pe pământ toate fenomenele petrecute în mod firesc pe soare. Noi putem să desolidificăm o portocală şi să o aducem la starea fluidică, sau putem crea un obiect oarecare din fluid. Se înțelege că numai spiritele albe pot realiza, în deplină cunoştință, asemenea fenomene de înaltă fizică. Prin urmare, oricât de complicată va fi materia organizată, ca şi cea minerală sau neorganizată, putem să o dezagregăm şi să o transformăm într-una din cele patru stări ale materiei: solidă, lichidă, gazoasă sau fluidică. Ne vine mai uşor să mutăm un obiect, ridicându-l şi transportându-l prin puterile noastre fluidico-electrice, decât să materializăm sau să solidificăm un fluid şi cu mult mai greu ne este să dematerializăm un obiect în fluid şi apoi să-l rematerializăm la loc. Dar, în fine, greu, uşor - totul ne este posibil.

Manifestările de materializare sunt rare pe pământ şi când le producem, avem în vedere un anumit scop: Să facem şcoala unor anumite spirite din spațiu, ca să afle şi ele cum se pot preface materiile şi cum s-a creat odată - de forțele angelice - tot ce există pe pământ. Aşadar, fenomenele produse în mediul material solar nu se mai produc aici, după cum nici cele produse pe Lună nu se pot realiza uşor aici pe pământ.

Noi, duhurile, cunoaştem multe taine, pentru că le-am aflat, studiat şi practicat pe alte planete, pe unde am petrecut şcoala noastră nesfârşită. Dar să revin la subiectul nostru.

Putem să dematerializăm o floare din Asia, de exemplu, şi să o aducem pe masa voastră, până şi cu rouă pe ea. Cu puterea gândului meu şi a corpului meu spiritual, care e un puternic electromagnet, am dematerializat-o în fluid şi o aduc aici în camera ta. Apoi, tot cu puterea voinței şi a imaginației mele, prefac fluidul în floare solidă. Un asemenea aport se poate păstra până se va veşteji planta respectivă. Deşi mai greu, avem facultatea ca prin puterea imaginației şi memoriei noastre, să vă creăm o plantă sau piatră oarecare, din materia fluidică a pământului, pe care concentrând-o, o transformăm în plantă sau piatră solidă.

Ramura sau floarea ruptă dintr-o plantă oarecare, va trăi prin inerția vieții celulelor ce o compun, dar după câteva zile va muri. Se schimbă situația când aduc o plantă întreagă. În cazul acesta, aduc trupul fluidizat al plantei şi, în acelaşi timp, atrag după mine scânteia divină a plantei, cu învelişurile sale. O duc la locul dorit, unde refac planta fluidică în plantă solidă şi, în acelaşi timp, introduc duhul plantei în trupul ei. La fel fac cu o pasăre, vierme, rac sau orice animal.

Când creăm o ramură cu flori, ea nu poate dura decât o perioadă scurtă de timp, câteva ore sau zile, şi apoi piere, pentru că nu ne mai este permis să creăm permanent, ceea ce s-a făcut odată. Cu înaltă autorizare putem să facem câte o piatră prețioasă care să persiste ani de zile şi să o poarte cineva la un inel, ca amintire de la noi. Asemenea materializări sunt foarte rare.

In general, facem materializări mult mai uşoare: concentrăm şi transformăm fluidul până constituim din el o mână plastică, uneori vizibilă, iar alteori perceptibilă, dar invizibilă. Adică putem materializa o mână solidă, vizibilă, dar care nu este mână trupească. Dacă o asemenea mână s-ar putea tăia, am vedea că nu curge nici o picătură de sânge din ea. Putem crea un organ, ba chiar un trup întreg, care va avea moliciunea pielii, tăria oaselor şi căldura animală; va fi solid, dar nu fiziologic, ci numai o materie fluidică solidificată.

De ce sunt rare materializările - fie parțiale, fie totale? Pentru că nu ne este permis să speriem lumea. Le producem cu scop ştiințific, în fața cunoscătorilor. Nu producem des asemenea fenomene, ca nu cumva să vadă şi să învețe de la noi entitățile inferioare, care - în ignoranța sau răutatea lor - ar face materializări pentru a speria şi persecuta pe cei întrupați. Numai înaltele entități

posedă această știință. Când se execută asemenea operații, se iau toate măsurile să nu asiste la ele nici o entitate căreia nu-i este dat să afle asemenea taine. Materializările se fac în fața oamenilor cărora le este permis să vadă asemenea prefaceri ale materiei. Numai noi, entitățile superioare, am ajuns să mânuim fluidele şi să lucrăm cu ele tot ce vrem. Luna este laboratorul unde ni se pune la îndemână, din abundență, materie fluidică, şi unde putem lucra nestingheriți de nimeni.

Ceea ce ne este interzis să facem des pe Pământ putem face cu uşurință şi oricând în Lună, unde nu suntem stânjeniți de entitățile inferioare, pentru că ele nu se pot sui până acolo. Cât despre spiritele sosite să-şi facă şcoala pe Pământ, ori cele pregătite să emigreze pe alte corpuri planetare, ele sunt cantonate în anumite regiuni ale Lunii, aşa că nu asistă la operațiile şi studiile noastre făcute în prezența marilor forțe angelice.

Luna e sediul lumii angelice şi a spiritelor albe. Pământul c şcoala lumii entităților inferioare Ele nu pot fi excluse de pretutindeni, fără a produce în sufletul lor mâhnire.

Raritatea acestor fenomene este explicabilă, Pământul nefiind locul ideal pentru asemenea experimentări. În Lună, fiind un mediu prielnic, putem face tot felul de materializări şi dematerializări, creații de forme anorganice şi organice. În Lună încercăm şi reuşim să creăm tot felul de vietăți, plante şi animale de tot felul, şi diferite modele de oameni. Bineînțeles, toate sunt creații fluidice. Viața trupească, asemănătoare cu cea terestră, nu este posibilă pe Lună, nefiind aer şi apă.

Pe când în jurul pământului există o atmosferă gazoasă, în jurul globului selenar nu este decât o atmosferă fluidică, la fel ca în Soare, exceptând căldura lui. Soarele, Luna şi Pământul sunt corpuri sau laboratoare cereşti, unde entitățile fac studiile cerute de Tatăl central. Desigur că studiile făcute pe Soare sunt superioare celor făcute pe Lună şi Pământ. Studiile făcute pe Pământ sunt omeneşti, iar cele de pe Lună sunt studii angelice.

Medicul lunar trebuie să cunoască mult mai bine anatomia omului decât medicul uman. Aşa de exemplu, i se ordonă medicului lunar să construiască, prin puterea gândului său, un om din fluidul selenar. Dacă nu este savant cunoscător al anatomiei trupului uman nu va putea crea o ființă umană corectă; va ieşi o caricatură de om. Astfel, îngerii de pe Lună cer: „Fă-mi un om fără piele, ca să văd dispunerea venelor şi arterelor trupului uman de pe pământ". Numai cel ce cunoaşte admirabil dispunerea acestor vase va putea realiza rețeaua cerută de profesorul angelic.

Dragul meu frate, trebuie să studiem şi cercetăm întreaga creație de pe pământ, de la cel mai microscopic viețuitor, până la om; de la cel mai fără valoare mineral, până la cele mai dorite pietre prețioase: safire, smaralde, diamante. Cine ştie câte milioane de ani ne vor mai trebui aici şi pe alte planete ca să ştim ceea ce ştiu prea sfinții îngeri ai noştri.

Din când în când, coboară pe pământ câte unul din ceata îngerilor, cu autorizația de a face o mică demonstrație, anormală pentru mediul de aici. Când materializarea este finalizată, la vederea ei, cei din spațiu - duhuri roşii şi albastre - se minunează de înalta operă şi devin dornici de a-şi ridica nivelul moral şi intelectual şi a-şi grăbi astfel ascensiunea spirituală. Voi, oameni trupeşti, când le vedeți, rămâneți cu ochii mari şi gura căscată. Priviți şi nu vă vine să credeți, şi cu cât veți lua mai multe măsuri de control, cu cât veți fi mai riguroşi, entitatea operatoare, de înaltă vechime şi rang, va fi mai fericită de a vedea pe alții admirând opera ei, impusă de un înger planetar.

Acum, frate iubit, termin comunicarea de azi, spunându-ți: Mâine pleci de aici, dar vrem ca adevărurile comunicate de noi să poarte pecetea ştiinței. Nu vrem să cădeți pe panta religiei sau filosofiei. Religia este foarte bună şi absolut necesară, păcat însă că ea, aşa cum e predicată azi, încătuşată în dogme, închide calea cercetătorului. Filosofia e frumoasă, dar ea te poartă din ipoteză în ipoteză şi deci nu dovedeşte nimic. Noi vrem ştiință şi iar ştiință, care să lărgească orizontul cunoştințelor pământeşti, prin probele văzute şi produse de lumea noastră.

Întâi a fost creația fluidică, apoi cea solidă

Ştiința pământului susține că celulele trupului vostru sunt dependente unele de altele.

Eu afirm că nici o celulă nu ascultă de ordinul celeilalte celule, fiecare ducându-şi viața şi munca independentă una de alta. Este altceva că prin munca lor, celulele duc la un rezultat unic.

Prin ştiinţa noastră şi urmând planurile celor mai mari ai noştri, modificăm mereu mediul înconjurător al planetei, şi ca urmare formele se modifică şi se perfecţionează. Dar oricât de numeroase şi diversificate vor fi formele, prima formă - celula - se menţine aceeaşi.

O celulă oarecare îşi poate duce singură viaţa. Dar dacă vrea, un Duh creator poate asocia sau comuniza sub o singură direcţie două celule. Instrumentul cu care Duhul creator poate face această lucrare este fluidul electric.

Spiritul a luat două celule şi, lucrând asupra lor, le-a pus în imposibilitatea de a mai putea trăi singure.

Iată înţelesul acestui fapt.

Se ştie că fiecare celulă este încărcată cu două feluri de electricităţi: pozitivă şi negativă. Spiritul, cu puterea evoluţiei sale, va modifica distribuţia acestei electricităţi în cele două celule. El va face astfel ca o celulă să aibă mai multă electricitate pozitivă decât negativă, iar în a doua celulă, vecină cu ea, să fie mai multă electricitate negativă decât pozitivă. De acum cele două celule sunt robite una alteia, pentru că ele se atrag una către alta. Pe când celulele erau libere, fiecare avea în interiorul ei cele două electricităţi, separate printr-un perete ideal de electricitate neutră. Acum această forţă neutră s-a exteriorizat şi s-a aşezat între cele două celule. Din acest moment, cele două celule sunt'ţinute în echilibru de forţa mediană externă neutră şi se atrag una către alta prin atracţia celor două electricităţi preponderente din interiorul lor. Din această cauză, celulele au fost silite să se asocieze, să se comunizeze. Pe acest principiu s-a clădit întreaga viaţă armonică din universuri.

Cu altă ocazie, am spus că în Sfera divină există corpuri, fiinţe vii infinit de mici. Dar oricât de mică este această vietate, totuşi are un conţinut, şi materia din interiorul acestui conţinut este împărţită în trei. O parte este încărcată cu energie sau facultate pozitivă, o altă parte are însuşire negativă,-şi între ele se află o cantitate de substanţă electrică neutră. Cu această particulă, infinit de mică, cu această vietate, Creatorul a creat totul, deci şi materia în starea a patra, numită solidă.

Însuşi Creatorul este organizat după modelul acesta, infinit de mic, dar plin de viaţă. Celula-viaţă este cel mai simplu corp din veşnicie şi în tot Infinitul.

După ce a fost creată prima celulă, primul vieţuitor pe pământ, s-au luat două asemenea celule şi au fost asociate, comunizate. Cât timp celulele erau libere, moartea uneia nu influenţa deloc existenţa celei vecine. Din momentul când au fost asociate, moartea uneia dintre ele va provoca şi moartea celei de a doua. Prin moartea celulelor, vieţile fluidice, particulele vii robite se vor separa, fiind puse fiecare în libertate.

Cât au fost împreună, cele două celule s-au hrănit şi au crescut. De la un timp, ele au început să se dividă şi au format astfel patru celule. După un timp, cele patru celule crescute s-au divizat în câte două şi au format opt celule, şi aşa s-a urmat mereu, în progresie geometrică. Astfel s-au format marile şi complicatele vieţuitoare. În felul acesta se înmulţeşte totul în cosmos.

Prin asocieri continue s-a format o celulă care e o colonie de vieţi, particule, celule fluidice. Noi avem corpul spiritual format tot dintr-o imensitate de asemenea asocieri. După modelul lumii spirituale, duhul a creat celule vegetale, animale şi umane, aici, jos, în a patra stare a materiei.

Tatăl creează numai cu materia aflată în prima stare. Aici, jos, se lucrează totul cu aceeaşi materie, dar aflată în starea a patra. Omul coborât pe pământ, are posibilitate să găsească toate felurile de materii, dezvoltate din treaptă în treaptă, de la simplă până la asocieri de câte două, patru, opt şi aşa mai departe.

Cele două feluri de electricităţi pomenite au nu numai anumite proprietăţi, dar şi anumite culori, cea pozitivă fiind albastră, iar cea negativă - roşie-gălbuie. Toate fluidele din univers sunt colorate, au culori diferite, după rolul jucat în univers.

Celula fluidică unică, particula-viaţă venită din Infinit, este colorată şi ea, jumătăţile sale având culori diferite, separate printr-o bandă infinit de subţire de o materie colorată violaceu. Noi putem atrage aceste particule, deoarece nu ne pot rezista. Le putem absorbi în corpul nostru, unde imediat sunt silite să se asocieze în câte trei, deoarece corpul nostru nu e compus din celule simple, ci din grupe treimice. Din aceste celule simple s-a făcut şi se face totul, prin comunizarea lor la infinit, însuşi Tatăl le absoarbe şi le comunizează în trupul Său la infinit.

Existența acestei celule prime este o raritate aici pe Pământ şi constituie pentru noi mai mult un obiect de studiu. Existența ei liberă nu este posibilă decât temporar. Aici, totul este comunizat. Cum fiecare corp îşi are culoarea sa, noi suntem ajutați, în studiile noastre, de culorile lor.

Celula primă sau particula-viață ultramicroscopică am spus că este o ființă. Oricât de mică este, noi, spiritele superioare, trebuie să-i studiem viața şi manifestările. Cum nu avem posibilitatea să o studiem individual, suntem nevoiți să facem studii asupra asociațiilor ei. Celula fluidică, particula-viață o găsim asociată cu multe alte particule vii, chiar în corpul celui mai mic microb, care, deci, este o colonie de particule-viață. Fiecare celulă din trupul vostru este o vastă colonie de celule fluidice, particule-viață, din lumea noastră spirituală. O globulă roşie din sângele vostru este o mare colonie de celule fluidice, particule-viață sau ființe vii.

În ultimă analiză, trupul vostru este o vastă colonie de celule trupeşti, care, la rândul lor, sunt asociații de mari colonii de ființe vii, celule fluidice. Cu alte cuvinte, trupul vostru este format din miliarde de individualități, de ființe vii infinit de mici. Celula fluidică, particula vie, constitutivă a tot ce există în univers este atât de mică, încât cel mai mic viețuitor de pe pământ, vizibil doar cu microscopul, e un elefant pe lângă ea.

Totalitatea celulelor fluidice, diversele lor asocieri formează fluidul. Fluidul e o materie, şi anume o materie divină formată din asocieri de particule vii. Cel mai pur fluid dintre toate fluidele umple Mamarul Sferei divine. El este întreținătorul vieții din univers.

Rând pe rând, printr-o evoluție lungă, de-o veşnicie, aceste celule simple, divine, au ajuns să aibă diferite însuşiri. Ele ne păstrează cunoştințele agonisite în decursul nenumăratelor existențe, constituind corpul nostru memorie. Tot o celulă divină constituie forța energetică ce ne permite cugetarea. Bineînțeles, în scânteia sau corpul nostru divin ele se află tot treimizate, căci libere, simple, nu se află decât în Laboratorul divin.

Rețineți: Orice ființă, orice lucru, tot ce vedeți în jurul vostru a pornit de la această mică făptură, particulă vie, cea mai simplă viață din tot cosmosul.

De la simplu urcăm, chiar şi noi, pe scara progresivă a construcțiilor fluidice sau divine. Aceste ființe, infinit de mici, progresează, dar şcoala lor, la fel cu cea a duhurilor, se face prin asociere. Unirea face tăria. Cu cât o colonie este mai numeroasă, cu atât va atinge grade mai înalte de evoluție. Timpul necesar pentru a se ajunge la trepte superioare - e o altă problemă.

Una din marile colonii de astfel de vietăți ultramicroscopice este trupul îmbrăcat de spiritul uman. Fiecare din celulele acestui trup e o colonie de ființe simple divine. Cât timp celula trăieşte, colonia divină observă, învață şi progresează. Când celula trupească moare, colonia se destramă pentru un moment, şi apoi se regrupează şi reîntrupează într-o altă celulă trupească, pentru a-şi continua evoluția.

Grație absorbirii şi regrupării de particule vii, trupul uman creşte mereu, de la ou până la maturitate, prin diviziunea şi, deci, înmulțirea şi creşterea celulelor trupeşti. Celulele trupului uman sunt colonii mereu reînnoite de particule vii, care, fiind avide de şcoala vieții, vin să-şi trăiască viața în trupul uman. Când trupul omului moare, coloniile, infinit de numeroase, se pun în libertate, dar aşteaptă în spațiu ocazia să formeze trupuri noi, unde vor căuta să se reîntrupeze şi ele, rând pe rând. Prin urmare, şi celulele fluidice, particulele-viață trec printr-o continuă reîntrupare, în vederea studiului, al progresului, asemenea spiritului întrupat în mijlocul coloniei de celule trupeşti.

Fiecare celulă trupească are viața sa proprie; totuşi, e robită întregului.

După cum ştiți, omul este o trinitate formată din spirit, perispirit şi trup. Perispiritul - denumit inexact de voi dublul sau tiparul - este format şi el tot din particule-viață, fiind o colonie de celule fluidice, ființe divine. Dar materia lui nu e simplă, ci compusă. La Centrul creator aceste celule fluidice, ființe vii, sunt simple, deci separate. Din Sfera divină se tot asociază în diverse feluri şi apoi sunt trimise în lume, pentru a constitui creația. Ceea ce face Tatăl în Sfera divină, facem noi aici, cu singura deosebire că El lucrează cu materia divină simplă, iar noi lucrăm cu materia divină asociată şi transformată prin evoluție.

Una din cele mai importante celule ale trupului uman este spermatozoidul. De asemenea, el este format dintr-o mare colonie de celule divine. Cunoscând ce face şi pe unde merge, spermatozoidul este cea mai inteligentă celulă a trupului uman. O forță irezistibilă îl atrage către

sora sa - celula umană numită ovul. De ce? Pentru că el este încărcat cu electricitate pozitivă, iar ovulul - cu electricitate negativă. Celulele divine care formează spermatozoidul sunt preponderent cu forță pozitivă, iar cele ale ovulului au mai mult o forță negativă.

Prin unirea celor două ființe umane - bărbatul şi femeia - se formează în corpurile lor un câmp magnetic. Înotând în acest câmp de forță energetică, cele două celule creatoare se doresc şi caută să se unească. Acest câmp magnetic s-a născut datorită unui vârtej de particule sau celule divine. Grație acestui curent, spermatozoidul;este atras către centrul spiralei în mijlocul căreia se află ovulul. O dată ce spermatozoidul s-a atins de ovul, se confundă în masa lui, se sacrifică, în folosul comunității de celule divine. Rezultatul fuzionării acestor două celule umane se numeşte ou.

Ca orice în univers, celula-ou va începe şi ea să se dividă pe cale geometrică.

Cine a făcut pruncul? Ştiința spune că tatăl şi mama lui. În realitate, l-a făcut Creatorul, căci dacă El nu pregătea celulele divine sau fluidice, spermatozoidul şi ovulul nu mai existau.

Voi ştiți atâta cât vedeți. Noi vedem dincolo de vederea voastră, cunoaştem realitatea profundă a fenomenelor. Când cei doi oameni se strâng în brațe şi „se iubesc”, veghetorii lor nu stau cu brațele încrucişate. Dacă din anumite motive în destinul lor e prevăzut să nu aibă copii, veghetorii anulează, distrug câmpul magnetic şi defluidizează fiecare din elementele sexuale. Lipsite de forțele de atracție, cele două celule sexuale rămân depărtate una de alta şi după un timp mor. Examinând cuplul, medicul uman constată că cei doi soți sunt sănătoşi, şi nu ştie nici el de ce nu fac copii. Insă veghetorii lor ştiu, pentru că ei au contribuit la sterilitatea elementelor sexuale.

Dacă în destinul soților e înscris ca ei să aibă copii, cursul fenomenelor normale are loc, şi de acum începe marea operă a creării unui nou om. Spiritul orânduit să vină în sânul acestei familii a şi sosit la noua existență trupească. Depinde de trecutul său, dacă a venit la o viață de bucurii şi mulțumiri, sau la chinurile iadului vieții terestre.

Propagarea Adevărului

Noi am avut mediumi superiori de când există lumea, numai că activitatea noastră a fost cu intermitență. Astfel, au fost epoci când am avut un raport foarte bogat cu lumea trupească, şi au fost alte timpuri când lumea trupească a rămas aproape în întuneric. Totul a decurs după felul spiritelor întrupate jos pe pământ. Azi ne vine în ajutor ştiința oficială, care, făcând descoperiri în domeniul undelor, vibrațiilor, oferă lumii întrupate posibilitatea să înțeleagă mai uşor natura noastră constitutivă. Sperăm că în timpurile ce vor veni nu vor mai fi îndoieli în ceea ce priveşte existența noastră.

Unii dintre noi spun; „E mai bine ca frații noştri trupeşti să nu ne cunoască deloc”.

Da, aşa este, din unele puncte de vedere, dar ne este milă de durerea voastră, cauzată de ignoranța în care plutiți, de necunoaşterea legilor morale, care conduc universurile. Mila față de voi ne îndeamnă să ne rugăm Tatălui ceresc, să ne îngăduie să ne revelăm şi să vă încurajăm în drumul vieții voastre plin de dureri. E drept că din alte puncte de vedere este mai bine ca omul trupesc să nu ştie de existența noastră. Aşa, de exemplu, de ce să ştie el că este vegheat în fiecare clipă a vieții sale, că nu poate săvârşi nici o acțiune, oricât de tainică, fără să nu o ştie martorul nelipsit, alipit de ființa sa, chiar în momentul conceperii sale.

Cu această ocazie, din nou, se va ridica obiecția: „Dar atunci omul nu mai este liber”. Ba da, el este liber, dar are o libertate relativă. E liber să facă ce vrea, dar să nu spună la Judecată că nu a fost sfătuit, că nu i s-a arătat calea dreaptă. Omul primeşte o simplă sugestie, atât şi nimic mai mult, apoi e liber să facă ce va dori, cum va socoti el; este liber, pentru că, în definitiv, nu-l vede pe veghetorul său; e liber să facă ce vrea, crezând că nu este văzut de nimeni. Dacă s-ar şti văzut, şi-ar ascunde pornirile. Care hoț ar mai fura, dacă ar vedea pe comisar alături de el?

Legea divină spune: Omule, să nu ucizi. De ce să sfărâmi o viață pe care nu eşti în stare să o creezi? Aşa a spus Tatăl, dar omul, nevăzând pe Tatăl, cade în păcat şi comite uciderea. Actul său s-a înscris în perispiritul său, în arhiva planetei şi în plus este ştiut de veghetorul său. Acum mai este posibilă negarea? Urmarea este ispăşirea prin suferințe crude.

Spiritul liber, neîntrupat, nu poate comite asemenea ilegalități, deoarece deşi el nu vede pe Tatăl central, totul din jurul său îi demonstrează existența Sa. Aşadar spiritul greşeşte foarte rar, pe când întrupatul greşeşte mereu şi adesea încalcă legile cele mai importante.

Viața trupească e un examen, prin care conştiința spiritului este pusă la încercare. Ea este termometrul care arată gradul de înțelegere al spiritului, tăria sufletului său şi supunerea sa față de Forța Primă de unde a pornit odată. Reîntruparea este un act dureros, dar inevitabil, deoarece fără ea nu se poate face nici un progres.

Cu cât cineva este mai apropiat de perfecțiune, mai avansat din punct de vedere moral, tendințele sale de a cădea sunt mai rare. Pe măsură ce Forul superior vede că duhul întrupat are tendința de a nu mai greşi, i se permite ca în starea sa de veghe să ne cunoască, să poată experimenta direct cu noi, prin intermediul unui medium. Astfel, duhul va obține rezultate atât de bune, încât deşi este încă în haina de lut, înainte de a o fi lepădat, el a şi intrat în lumea de unde a plecat, prin ideile şi facultățile sale spirituale.

Una din condițiile principale ca un întrupat să afle de lumea noastră şi să se întrețină cu noi este curățenia perfectă, sfințenia vieții sale. Nu e suficient ca cineva să citească ceva despre noi, sau să asiste şi să audieze cuvântările noastre, prin intermediul unor mediumi. Nu e deajuns să fie convins de existența noastră, ci trebuie să ducă o viața curată, din punct de vedere moral.

Noi existăm. Majoritatea ne neagă, iar o minoritate ne bănuieşte. O infimă parte de suflete curate ne cunoaşte perfect, ne cunoaşte puterea şi câmpul vast al cunoştințelor. Chiar dacă ați avea zeci de mediumi auditori-scriitori, v-am putea dicta cunoştințele noastre din domeniul spațiilor, zi şi noapte, până la infinit. Dar evoluția umană terestră ne împiedică să le desfăşurăm, rămânând să dăm numai spicuiri, câte ceva din ele.

Forma corpurilor cereşti

Sunteți fericiți când auziți comunicările noastre, dar nespus de fericiți suntem noi, că ni se permite să vă inițiem în tainele noastre, în alcătuirea noastră socială.

Vedeți în jurul vostru că miliardele de stele şi planete au forma sferică. Atomul vostru e sferic, picătura de rouă de pe frunză tinde să ia tot forma sferică. Ei bine, dragul meu, forma sferică este forma de bază a tot ce există în lume. Forma sferică, asemănătoare cu o portocală, o iau şi spiritele superioare. Sferică e şi forma Tatălui ceresc. În junii Sferei Tatălui ceresc se rotesc cele patrii universuri, sferice şi ele.

Asemănător - sau, mai exact, spre asemănarea Tatălui central - este şi trupul omului şi al animalelor superioare. Capul vostru este rotund şi aşezat alături de trupul oarecum oval. Ca şi Sfera divină, şi trupul vostru are patru anexe, sau apendice - cele patru membre - corespunzătoare celor patru universuri, aflate în legătură fluidică cu Centrul. Deşi omul are forma trupească cea mai evoluată de pe această planetă, totuşi forma sa nu este perfectă.

Să reamintim în fugă cum e construit corpul Tatălui. Tatăl este o sferă mare denumită Sfera divină. În centrul acestei sfere se află o sferă mai mică, numită Capul Tatălui. În jurul ei se află o sferă mai mare, numită Toracele, Pectoralul Tatălui şi, în fine, în jurul acesteia se află o altă sferă, concentrică cu primele două, numită Mamarul, Pântecele sau Laboratorul Tatălui.

Pentru ca trupul uman să fie asemănător cu forma corpului Tatălui, ar trebui ca sfera capului omului să se afunde în mijlocul pieptului, iar sfera pieptului să se afunde în mijlocul abdomenului. Atunci capul va fi central, în jurul său va fi pieptul sau toracele, iar în jurul amândurora va fi pântecele sau abdomenul. La patru puncte ale pântecelui ar rămâne cele patru apendice, mâinile şi picioarele actuale, corespunzătoare celor patru universuri din jurul Sferei divine.

Azi, cele trei părți ale trupului uman şi ale animalelor superioare, sunt desfăşurate liniar, ca şi segmentele unei lunete deschise: capul - la extremitatea pieptului, iar pieptul - la extremitatea pântecelui. În viitor, capul se va apropia cât mai mult de piept, prin reducerea gâtului. Cu cât se va apropia capul de centrul pieptului, omul va deveni mai inteligent. Ca probă de acest fapt, sunt frații voştri cu şira spinării scurtată, prin apariția cocoaşei dorsale, având centrul capului mai apropiat de centrul pieptului. Din această cauză aceşti oameni sunt, în general, foarte inteligenți. Vor trece multe mii, zeci de mii de ani, şi capul omului va tinde să se apropie de centrul pieptului.

Dacă ar mai trăi omul din miile de veacuri trecute, aţi spune că este un monstru. Dacă aţi trăi aici, peste sute de mii de ani, oamenii acelor vremuri, v-ar socoti monştri. Spiritul evoluează în veşnicie, apropiindu-se de Gloria Tatălui. Dar alături de evoluția spiritului, există şi evoluția formelor trupurilor în care se întrupează spiritele, pentru a face şcolile planetare. Îngerii pământului, creatorii formelor de plante, animale şi oameni, lucrează chiar şi azi la perfecționarea trupurilor acestor ființe, potrivit gradului la care păşeşte mereu globul acesta pământesc.

Prin urmare, să nu credeți că tot ce vedeți azi pe pământ a atins perfecțiunea, finalul evoluției. Să nu credeți că s-a terminat şcoala evoluției pentru formele trupurilor tuturor viețuitoarelor. Ele sunt forme de tranziție spre forme mai apropiate de perfecțiune, căutând mereu să se apropie de forma sferică a Tatălui central.

Duhul pleacă neştiutor de la Centru şi se înapoiază în glorie spirituală

Cunoştințele noastre sunt vaste în toate domeniile, atât din cele cunoscute de ştiința voastră, cât, mai ales, în multe domenii neajunse la cunoştința voastră. Greutăți insurmontabile şi, mai ales, ordine ne îngrădesc, să vă comunicăm chiar şi atât cât posedați ca spirite libere.

În memoria ta de spirit sunt acumulate multe taine. Dar nici măcar din aceste cunoştințe ale tale nu-ți putem revela totul acum, în existența ta de om trupesc.

În afară de cunoştințele obținute prin observațiile şi studiile noastre proprii, primim multe cunoştințe de la lumea angelică. Ei nu pot să ne mintă. Minciuna este cea mai mare decădere morală pentru un înger, preferând să-şi arate neştiința în ceea ce priveşte un subiect oarecare, decât să ne spună o minciună. Să mintă pe un duh roşu este nedemn, condamnabil. Să mintă pe un duh alb este imposibil, pentru că noi putem întreba alți îngeri şi se va dovedi minciuna.

Minciuna este afirmarea unui neadevăr. De multe ori, micii noştri frați roşii vă toarnă neadevărul. Spiritele albe nu vă pot minți, fiind conştiente că vor fi pedepsite.

Divinitatea, o ființă ca şi noi, stă în centrul lumilor create de Ea şi de acolo conduce totul. La naşterea noastră, divinii Creatori ne-au voalat memoria divină şi astfel am rămas numai cu o fărâmă de memorie. La întruparea duhului, facem cu el la fel. De câte ori se întrupează duhul, legea cere să-l acoperim, să-i întunecăm toată ştiința de duh, toate cunoştințele sale despre tainele lumilor, aşa că, devenind om trupesc nu mai ştie absolut nimic - cine este, de unde vine, pentru ce s-a născut, îşi deapănă viața terestră ca şi cum s-a născut pentru prima oară şi va trăi pentru ultima oară.

Trăiți şi suferiți influența mediului vostru, al naturii şi al societății, dar urmărim şi înregistrăm simțurile şi gândurile voastre, şi ne dăm seama de felul, de gradul gândirii şi evoluției voastre. Noi, spiritele diriguitoare, ne facem şcoala pe pielea voastră. Prin noi Tatăl ceresc este informat, neştiut de noi, iar noi ne informăm despre viața terestră prin voi.

Am să revin asupra duhului-copil, părticica divină din Tatăl divin.

Scânteia divină este expulzată din Capul divin şi aruncată în Sfera-Mamar. Aici este luată în primire de o primă categorie de mari Duhuri, care odată au fost şi ele duhuri mici, ca mine. Aceşti mari Auxiliari divini imperfecționează copilul divin, îi voalează memoria divină. Această operație este absolut necesară, deoarece particula divină - dumnezeu adevărat, născut din Dumnezeul unic - dacă ar fi fost trimisă în lume perfectă, aşa cum a fost născută, nu s-ar fi putut menține în sfera creațiilor, fiind atrasă de marele Tot perfect - Dumnezeu. Ca urmare, toate sferele, toate creațiile s-ar fi dizolvat imediat, tot ce a fost creat s-ar fi întors la marele Creator.

Pentru a se menține totul în echilibru, a trebuit ca Totul să se divizeze în două părți: 1. o parte a rămas pe loc, ca Perfect absolut; 2. a doua parte a fost trimisă în lume ca imperfect absolut.

Aceste cunoştințe ale lumii noastre au fost dictate în toate veacurile marilor inițiați ai noştri, fie în vechea Indie, Persie, ori în templele egiptene, pe timpul lui Rama, Krişna şi Hermes.

Tatăl nostru planetar, întrupat în Moise, a dat poporului evreu din tainele vieții şi ale creației, sub formă de basm, potrivit mentalității omului de atunci. Astfel, le-a vorbit de naşterea lui Adam în rai, de viața sa fericită, de neascultarea sa - gustând din pomul binelui şi răului, şi apoi gonirea sa din rai. Raiul este sânul Tatălui, Sfera-Mamar de unde a plecat duhul în lumile create, ca să vadă ce a făcut Tatăl, cum le-a făcut şi pentru ce le-a făcut. Aici, prin vieți infinit repetate, duhul a învățat, îndurând tot felul de suferințe. Aşadar, duhul e tot Dumnezeu, pentru că e corp din corpul lui

Dumnezeu. În jurul scânteii divine, Fiii Săi divini i-au alăturat fluide necesare formării unui corp sau vehicol duhual, prin ajutorul căruia să poată călători prin lumile create, în vecii vecilor, până se va întoarce la Centrul creator, în plină glorie de Dumnezeu Creator.

Duhul plecat în lume are cunoştinţa că e liber, pentru că libertatea este o forţă înnăscută în duh, ca şi iubirea. Duhul ştie că e fiul lui Dumnezeu, dar în lume, în creaţie, el nu trebuie să se considere Dumnezeu. Fiii creatori divini din Mamar îl întreabă pe noul-născut, duhul-copil imperfectat: „Eşti Dumnezeu?" Iar el răspunde: „Nu. Numai unul e Dumnezeu." Din acest răspuns, Ei trag concluzia că memoria duhului este bine învăluită, a fost bine imperfectată.

Prin Slujitorii Săi, Tatăl atotştiutor a transformat pe fiul Său în duh neştiutor, şi l-a trimis la şcoala lumilor ca să înveţe şi să redevină, prin el însuşi, atotştiutor.

A sosit timpul să-ţi dezvălui şi un alt adevăr.

Divinul e unu, dar indivizibil; El nu se poate diviza. Ceea ce ţi-am spus până acum a fost numai să înţelegi alte taine, pe care ţi le voi spune într-o altă comunicare. Cine şi le însuşeşte pe toate planurile - fizic, psihic, intelectual şi moral - are tendinţa de a redeveni Dumnezeu.

Fiul de aici, Guvernatorul nostru solar, aşteaptă de miliarde de ani tereştri rangul de Fiu divin mamar, dar încă nu a atins apogeul reîntoarcerii împreună cu nebuloasa Sa în Mamar. Când va ajunge în Sfera divină, iubitul nostru Guvernator solar, va porni iarăşi cu o altă nebuloasă, spre o nouă evoluţie, pentru ca după aproape o veşnicie, conducând sisteme din ce în ce mai înalte, să fie ridicat la rangul de Fiu mamar. Când va termina ultimele trepte de Divin mamar, va reintra în trupul Tatar, devenind una cu El. Aşadar, materia divină sau trupul divin se reintegrează din nou cu materia Sa, care a făcut înconjorul lumilor de El create şi s-a reîntors definitiv la Sursă.

Să nu crezi că cele spuse sunt cunoştinţele noastre; ele sunt studiile şi cunoştinţele lumii angelice de la noi şi de pretutindeni. Aceste taine au fost ştiute de apostoli, deoarece le-au fost date de marea noastră Lumină - Solarul nostru întrupat şi cunoscut de voi sub numele de Isus Christos. Tainele acestea nu au fost scrise în Evanghelii, însă ne-au fost predicate nouă, spiritelor albe, de Guvernatorul solar, în timpul cât, după destruparea Sa, a stat în preajma şi atmosfera fluidică a Pământului, întărind adevărurile spuse de lumea angelică. Marile taine nu au fost scrise, dar va veni odată timpul când lumea trupească să ştie că divinul nostru Creator nu este un Dumnezeu pedepsitor, ci un Dumnezeu plin de infinită Iubire. Când oamenii pământeni vor cunoaşte aceste sfinte taine, . noi vom fi deja plecaţi pe alte globuri plutitoare în univers, pentru aflarea altor adevăruri cereşti, şi mai tainice.

Ştiinţa revelată va lumina lumea

Viitorul va aduce multe prefaceri. Eu mă voi reîntrupa în această ţară şi voi găsi o mentalitate diferită de cea actuală. Avem posibilitatea să vedem tot trecutul unui neam şi, din examinarea lui, ştim ce fel de entităţi se vor reîntrupa în el şi ce formă de viaţă va avea, în general. Când voi reveni aici, jos, voi citi aceste rânduri dictate de mine. Vreau ca, venind în lumea trupului, să nu fiu un om de rând şi nici neştiutor în misterele naturii. Scopul vieţii mele viitoare este să desfăşor o activitate intens spirituală, să primesc de la fraţii mei de sus o iniţiere integrală. O asemenea iniţiere nu o posedă pe pământ decât foarte puţini oameni şi râvnesc să mă număr printre ei.

Cred că la vremea când mă voi reîntrupa, biserica creştină ortodoxă nu va mai fi dependentă de stat. Atunci ea va ieşi din letargia actuală şi din exoterismul simplist de azi. Noi, mirenii, vom desfăşura mai cu spor ştiinţa revelată, iniţiatică, ajutând la ridicarea bisericii ortodoxe şi străduindu-ne să iniţiem pe fraţii noştri preoţi în adevăratele taine - învăţături ezoterice sau secrete ale lumii spaţiilor şi a vieţii de pretutindeni. La lumina acestor adevăruri, preotul şi biserica vor redobândi prestigiul avut în veacurile apuse ale vechii Indii, Asiriei şi Egiptului.

Tu ştii, frate, că Tatăl ceresc guvernează în centrul sferei cu creaţii, divinul nostru Solar îşi are tronul conducerii în Soare, iar tronul Guvernatorului suprem al Pământului este în Lună.

Azi, biserica ortodoxă nu mai posedă asemenea cunoştinţe, cu toate că ele erau deţinute de preoţii egipteni timp de aproape douăsprezece mii de ani. Conştiinţa stării de veghe a omului e de o miopie de necrezut. El nu vrea să ştie decât ceea ce cunoaşte sau a citit în lucrările religioase.

Luminarea acestui întuneric al omului şi, în special, al preoţimii mă interesează pe mine. Acesta va fi programul meu de activitate. Noi, duhurile, vedem marea lipsă a bisericii creştine. Ea nu posedă cunoştinţele iniţiaţilor altor neamuri. Din diferite motive şi interese, vechile sinoade au înlăturat partea ezoterică a învăţăturilor creştine. E drept că înlăturarea părţilor secrete ale creştinismului a atras preoţimii o mai mare libertate de acţiune omenească, dar acest fapt s-a întors în contra ei, azi nemaicunoscând nimic.

De la Constantin cel Mare, preoţia a devenit o carieră, pe când în veacurile îndepărtate preotul era un învăţător, un luminător, care trăia din munca sa, dintr-o meserie oarecare, iar nu din capitalul de taine dobândite prin revelaţii, din Cer.

Lipsa legăturii bisericii creştine de azi cu lumea duhurilor, cunoaşterea numai a cultului şi literelor celor câtorva cărţi religioase au contribuit ca religia să rămână în urma datelor ştiinţifice, asupra cărora se îndreaptă atenţia întregii omeniri. Omul trupesc are nevoie de templu, de biserică. Ce s-ar face bietul om fără această mângâiere şi speranţă? Ce ne-am face dacă întrupându-ne, am fi lipsiţi de căldura sfintelor învăţături ale Solarului nostru?

In spaţiu, unde am rangul de arhiereu ceresc, sunt în ceata celor ce posedă multe taine. Când voi fi jos, pentru toate comorile pământului nu voi abjura de la ceea ce am făgăduit sus: Să propovăduiesc cunoştinţele ezoterice în lumea slujitorilor altarului. Ca să am un îndreptar al acţiunii mele, am dictat aceste rânduri pe care, citindu-le, să am tăria de a forma şi în lumea creştină asociaţii de iniţiere, după modelul preoţilor egipteni, asirieni şi indieni - pe unde am trăit odată -şi aşa cum au evreii în zilele de azi. Cunoaşterea lumilor superioare, această activitate producătoare de fericire, nu o voi pierde din vedere cât voi trăi. Evoluţia mea cere această activitate, spre fericirea mea, a fraţilor mei creştini şi chiar necreştini. A venit vremea ca după 1.800 de ani de întuneric, biserica creştină să cunoască adevărurile înalte pe care le-a pierdut.

De acum înainte, faţă de progresul ştiinţific, de prefacerile naţionale şi sociale aflate în perspectivă, şi acest colţ al pământului, ţara aceasta, va deveni un loc prielnic pentru întruparea entităţilor spirituale superioare, putând să se hrănească cu mana Cerului, cu tainele mărturisite de lumea invizibilă.

Totul evoluează

Regret, iubitul meu frate, că nu pot - precum doreşti - să-ţi spun despre toate tainele lumilor create, şi în special despre tainele Centrului de unde am plecat. Îmi ceri să-ţi explic cum se poate ca din trupul Tatălui să plece încontinuu creaţii noi şi El să nu se micşoreze sau chiar să dispară la un moment dat.

Noi existăm, dar voi nu ştiţi nimic de noi. În toate veacurile, ne-am dezvăluit numai florii noastre spirituale: yoghinilor indieni, preoţilor egipteni, profeţilor iudei şi primilor creştini.

De la Centru vin ideile divine, precum ţi s-a spus. De acolo întreaga creaţie îşi extrage cunoştinţele. Tot ce vine de la Centru este deci Adevăr. Centrul emite lumina necesară entităţilor spirituale răspândite în diferitele creaţii ale Sale. Centrul spune mereu cele ce trebuie să se facă pentru ca totul să progreseze, şi nu spune niciodată cum este El.

Întrebarea pusă de tine, frate, o punem şi noi lumii angelice, şi doar ea poate răspunde, dacă crede de cuviinţă. În afară de executarea ordinelor primite de la Centru, care contribuie la evoluţia duhurilor şi a pământului, aparţinând ştiinţei şi religiei Cerului, noi, duhurile, ne mai ocupăm şi de ştiinţa presupunerilor şi comparaţiilor celor văzute şi cunoscute, adică facem şi puţină filosofie.

Divinul este Adevăr, dar ne este imposibil să spunem cum este acest Adevăr, din ce se compune şi cum lucrează El, cu exactitatea Sa matematică. Noi nu putem face religie. Nouă ne este rezervat doar să aplicăm Codul ceresc. Nu cel ce se roagă Divinităţii, cel ce proslăveşte pe Creator şi Il recunoaşte ca pe Tatăl său Creator este credincios, ci cel care se pune cu trup şi suflet în serviciul Tatălui central, al Fiului şi al Sfântului Duh. E frumos să proslăveşti pe Tatăl, dar proslăvire fără împlinirea celor spuse în Codul ceresc nu i are nici o valoare.

De la Centru ne vin ordinele. Ele ne dau o nouă însufleţire în acţiunile noastre. Putem spune şi noi, ca şi Domnul şi Preamăritul, în vecii vecilor, fostul Isus, în ultima Sa întrupare pe Pământ: „Eu nu voi face voia Mea, ci a Tatălui Meu din Ceruri”.

Pentru că, slavă Domnului, ne mai rămâne destul timp după ce îndeplinim activitatea noastră divină, ne punem diferite probleme spre cercetare şi trebuie să ajungem la o oarecare concluzie. Aceste concluzii nu sunt decât idei filosofice, iar nu ordine de executat. Aşadar, afirmaţiile mele de mai jos sunt sinteza celor expuse nouă de lumea îngerilor, care, graţie evoluţiei ei foarte înalte, este în măsură să ştie şi să ne dea o idee cât mai apropiată de Adevărul absolut.

Iată o problemă ce ne frământă pe noi, spiritele albe, dar preocupă şi lumea îngerilor: De unde a luat naştere Primul Creator, sau Prima Fiinţă inteligentă? De unde a luat naştere prima materie? De unde a luat naştere Animatorul materiei? Cine L-a făcut? Cum s-a făcut pe Sine Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute? Probleme înfricoşător de tainice, pentru care nu primim răspuns de la Centru. Atunci, ne frământăm mintea şi mai întrebăm pe îngeri, savanţii Cerurilor noastre.

Tatăl ne trimite ordine, dar El nu ne spune unde se află, înconjurându-se de un adânc mister. Iepurele aude un zgomot, ciuleşte urechile şi ştie de unde vine. Noi, duhurile, auzim unda divină, dar nu ştim de unde vine. Ea vine de undeva, dar nu ştim de unde, precum nu ştim nici de unde vine unda-gând sau apelul amicului care ne cheamă, dacă nu ne indică locul unde se află. După cum voi ştiţi să faceţi deosebire între vocea unui copil, a unui bărbat sau a unei femei, tot astfel şi noi putem şti, după felul şi lungimea vibraţiei sale, că o undă vine de la Centru, de la Fiul sau de la Sfântul Duh.

Suntem în măsură să citim unda-gând a duhului întrupat într-un animal sau o plantă oarecare. Există o gamă foarte mare de unde, pe care le putem distinge foarte bine. În lunga noastră şcoală, un capitol special care trebuie învăţat este cunoaşterea undelor. Toată învăţătura noastră pluteşte în spaţiu. Din spaţiu o luăm, în spaţiu o trimitem. Noi suntem deci un post permanent, transmiţător de ştiri şi cunoştinţe.

Nu poţi face apel la Tatăl, Fiul sau Sfântul Duh, ca să te lămurească asupra unei probleme oarecare. Chiar dacă am face apel la aceste înalte Forţe divine, Ele nu ne-ar răspunde; atunci nu ne rămâne decât bunăvoinţa lumii angelice. Numai lumea îngerilor ne satisface marea dorinţă de a afla tainele lumilor. Îngerii ne dau numai noţiuni potrivite înţelegerii noastre, mărturisindu-ne: „Capacitatea voastră de percepere nu vă permite să le transformaţi în dogme, ci să aveţi doar idei-nuclee, cu care să filosofaţi”.

Prin urmare, şi filosofia este o necesitate, pentru că dacă nu te poate lumina pe deplin, cel puţin îţi dă o satisfacţie producătoare de o linişte - durabilă sau trecătoare - a preocupărilor tale sufleteşti. Fel de fel de probleme ne vin în minte şi n-avem odihnă până nu primim o explicaţie. Aşa, de pildă, ştim că trăim de milioane nenumărate de ani, şi totuşi ne punem întrebarea: Oare Sfântul Duh, de aici de la noi, nu va muri el vreodată? Oare cândva, în veşnicie, nu va pieri şi Fiul lui Dumnezeu? Şi, prin deducere, mergem mai departe: Oare niciodată nu va sfârşi Tatăl ceresc?

Îngerii noştri ne aud şi „se amuză” de asemenea întrebări copilăreşti. „Nu, fiilor - ne răspund ei - duhul nu moare niciodată, iar materia este veşnic în transformare. Duhul e veşnic în ascensiune, iar materia e în veşnică prefacere spre mai bine”.

Ca să cunoşti legea circulaţiei materiei, îţi trebuie multe miliarde de ani, pentru că nu o poţi înţelege pe deplin decât văzându-i măcar un ciclu de la Centru spre periferie şi de la periferie la Centru. Totul circulă. Cosmosul se mişcă într-una. Totul se mişcă după două mişcări: una de rotaţie, dublată de a doua, în spirală. Sfera universului se învârte în jurul axei sale şi, în acelaşi timp, are o traiectorie spiralată. Totul pleacă de undeva şi revine de unde a plecat. Totul pleacă de la Centrul creaţiilor, se roteşte în formă de spirală, ajunge la marginea extremă a creaţiilor şi apoi revine pe un alt drum la Centru, tot într-o mişcare de rotaţie şi pe o traiectorie în spirală.

Din acest punct de vedere universul este interminabil sau indesfiinţabil. Materiile universului, globurile lui apar, Uăicsc şi dispar, dar în definitiv ele există în veşnicie, pentru că pe când unele dispar, altele apar sau sunt în cursul existenţei lor. Aceasta este încă una din legile veşnice ale Tatălui.

Dacă universurile nu pier niciodată, dacă creaţia nu piere niciodată, nici Creatorul ei nu va pieri în vecii vecilor. Totul se preface, totul circulă, şi cel mic, ca şi cel mare. Această lege a circulaţiei se aplică nu numai materiei, ci şi duhurilor, nu numai materiei fizice, ci şi celei psihice.

Duhurile sosesc mereu din Centru în lumile create şi se întorc la Centru, pentru a pleca iarăşi şi iarăşi în lume, spre o ascensiune în veşnicie.

Am spus că materia circulă, având o mişcare de rotaţie şi una de revoluţie, în spirală. Mişcarea stelelor, planetelor, precum şi a nebuloaselor este tot de rotaţie şi revoluţie, având o traiectorie spiralată. Pe această lege se bazează lumea îngerilor când ne vorbeşte de Divinitatea centrală.

La plecarea ei de la Centru, materia are o forţă centrifugă; ea scade pe măsură ce se depărtează. După un timp, această forţă se anulează şi ia naştere în materie o nouă forţă care, de această dată, o readuce către Centrul de unde a plecat. Rotindu-se a făcut acest drum, dar nu după o traiectorie circulară, ci în spirală. Această mişcare nu există pentru voi, deoarece nu o vedeţi, iar observarea ei necesită miliarde de ani. Trebuie să pleci o dată cu nebuloasa de la Centru, să ajungi la periferia creaţiilor, la centrul uneia din cele patru sfere-univers, şi după un drum egal cu o veşnicie să te întorci la Centrul creator cu materiile ei refăcute, sub formă de nebuloasă, pentru a avea o idee completă despre legea circulaţiei materiei, a prefacerilor ei şi a drumului parcurs.

Materia şi duhurile fac drumul de la Centru la periferie şi de la periferie la Centru, în formă de spirală. Omul trupesc este supus şi el aceleiaşi legi a circulaţiei materiei şi a veşnicei ascensiuni. Cu pământ se dezvoltă trupul său, şi în pământ revine, dar cu alte calităţi decât la început.

Dacă nebuloasa revine la Centrul de unde a luat naştere, la fel trebuie trasă concluzia şi în ceea ce priveşte Centrul centrului. Din concluzie în concluzie, se poate afla ceva. Însă totul se bazează pe ipoteze construite din noţiunile primite de la lumea îngerilor, la fel cum savantul pământului ar da anumite noţiuni copiilor din clasele primare, numai pentru a le satisface curiozitatea. Ei înţeleg rostul întrebării noastre şi ne răspund, spunându-ne unele adevăruri ca nu cumva să credem că odată şi odată, duhul ar putea pieri.

Îngerii ne spun mereu: „Nimic nu moare în univers, totul se preface în mai bine, apropiindu-se de perfect. Nu ai fost cândva duh roşu? Nu ai fost în alte planete duh albastru? Iată-te acum, pe această planetă, duh alb. Mai semeni cu starea când ai început viaţa de duh? Când ai fost mic, când erai duh roşu, aveai anumite idei închistate în fiinţa ta. Rând pe rând, ai dobândit altele, iar pe cele simple, ale stagiului de roşu, le-ai părăsit, le-ai eliminat. Treptat, memoria ţi s-a încărcat cu idei şi cunoştinţe mai înalte, şi în stadiul actual de duh alb, posezi o vastă comoară, aruncând toate ideile inutile stării tale trecute. Ai făcut şi tu ceea ce face elevul de liceu, care nemaiavând nevoie de abecedar, îl dăruieşte, ca să nu mai ocupe loc în biblioteca sa.”

Voi - duhuri întrupate, şi noi - duhuri libere, suntem instrumente divine, fermenţi divini care fecundează, prefac materia, fie ea fizică, psihică sau fluidică.

Concluzia generală este: Materia e transformabilă, duhul e transformabil, deci şi Tatăl - care e duh - este transformabil ca trup.

Pe măsură ce avansăm, lepădăm din ideile noastre, pentru că schimbăm mereu mediul sau şcoala evoluţiei noastre, pe când Tatăl, fiind pururea în mijlocul creaţiei Sale, nu poate lepăda nici o idee din Memoria Sa divină, infinită, fiindu-i mereu necesară.

Noi prindem din spaţiu o idee venită de la Centru, o examinăm şi după o vreme o eliberăm în spaţiu, pentru-a fi prinsă de fraţii noştri mai mici, şi prin intermediul ei, să se ridice şi ei în cunoaştere. Prin urmare, memoria noastră este transformabilă.

Existând legea circulaţiei şi a veşnicei transformări, existând viaţa veşnică a duhurilor şi a materiei, deducem că şi Centrul este nemuritor. Deşi nu se mai comunică nimic de la Centru în această privinţă, totuşi, bazându-ne pe legile universale, dezlegăm multe probleme şi concepem Divinitatea centrală. Dacă totul pleacă de la Centru, se preface, se perfecţionează şi se întoarce la Centru, pentru a pleca iarăşi şi iarăşi, deducem că şi Centrul divin este într-o continuă prefacere.

Dar, deoarece nu avem o lege după care să ne orientăm, problema insolubilă pentru noi este cea a originii materiei prime. De unde a luat naştere materia primă, fie cea fizică sau psihică? Nu putem dezlega acest mister, pentru că nu există o lege referitoare la ea.

Divinitatea se descoperă numai prin Legile Sale. Ordinele sosite de undeva, glasul Cuiva care ne ordonă, ne arată că există un Dumnezeu. Tot ordinele Sale, care se schimbă din epocă în epocă,

ne arată cum evoluează materia din Mamarul Creatorului. Legea este izvorul după care noi putem ajunge la concluzii asupra celor aflate în Centrul cosmosului.

A trage concluzii în afară de ceea ce experimentăm şi în afară de seria de legi care domnesc în lume, ar fi să visăm, să ne lăsăm conduşi de iluzii. Multe taine, multe adevăruri am dedus, am scos la iveală numai după felul cum conduce Tatăl universurile, în baza Legilor Sale.

- Eu sunt Ordinul auzit de tine. Eu sunt Dumnezeul tău. De Mine tu să asculți.

- Cum eşti Tu, Doamne, Dumnezeul meu? - am întrebat.

- Eu sunt precum tu Mă poți concepe, după felul cum funcționez, în baza unor legi orânduite de Mine. Eu sunt Cel ce te-am născut şi trimis în lume.

Duhul, gândind că Tatăl nu l-a putut face altfel pe copilul Său, şi ştiind ce formă şi constituție are el, şi-a zis: Tatăl e sferic şi strălucitor, este o lumină ca mine, căci El m-a făcut după chipul şi asemănarea Sa. Eu sunt sferic, sorii sunt sferici, planetele sunt sferice, sfera este forma geometrică desăvârşită, atunci şi Tatăl este sferic. Cum ar putea Divinitatea să facă excepție şi să nu semene cu creațiile Sale?

Din concluzii în concluzii, ajungem să aflăm adevărul cuprins în noțiunea numită Dumnezeu.

Ne frământăm mintea să aflăm cât mai multe răspunsuri la întrebările ce ne preocupă. Sunt aici lângă noi Fiul de Dumnezeu şi Sfântul Duh, dar în van îi întrebăm. Nici îngerii de lângă noi nu ne spun totul; de aceea apelăm la superiorii noştri, de la care mai aflăm ceea ce cred ei de cuviință să ne spună.

Concluzia este că Dumnezeu este etern. Materia pleacă rând pe rând din Mamar şi treptat se întoarce în Mamar, dar sub un aspect diferit decât cum a plecat. După fiecare evoluție, nebuloasa se întoarce perfecționată. Materia pleacă şi se desăvârşeşte într-una. Pleacă spiritele, se întorc şi pleacă din nou pentru a se perfecționa, tot mai sus, în veşnicie. Divinitatea este o ființă care îşi desăvârşeşte într-una copiii, formează corpurile cereşti, şcoli tot mai perfecționate, unde duhurile, trup din trupul Său, evoluează şi devin din ce în ce mai sublime. Totul e o şcoală din ce în ce mai înaltă, în care lumile, duhurile şi Creatorul se ridică din ce în ce mai sus, spre perfecțiune.

Dacă există o lege a evoluției aplicată atât atomului cât şi nebuloaselor, aplicată atât spiritului mineral cât şi arhanghelilor, atunci însuşi Autorul legii trebuie să se supună ei. Prin urmare, Legea evoluției este aplicabilă şi Tatălui ceresc.

Te uimeşti când stai şi meditezi asupra concluziilor îngerilor de aici. Ei spun: „Am trăit miliarde de miliarde de ani de-ai voştri, de am ajuns gradul înalt de înger, şi deşi ştiu multe, declar că infinit de multe mai am de învățat. Aş putea spune că ştiu prea puțin".

Nici Sfântul Duh, nici Fiul de Dumnezeu nu se pot lăuda cu ştiința Lor divină; şi Ei mărturisesc: „Multe ne-a spus Tatăl, dar nu ştim totul, mai avem încă de învățat".

Sfântul Duh evoluează, Fiul de Dumnezeu evoluează, deci toți şi totul evoluează, fără de sfârşit. Legea evoluției nu permite nimănui şi la nimic să stagneze. Invredniceşte-ne, Tată, să ne întoarcem în lumina Ta, ca să proslăvim în vecii vecilor înțelepciunea şi Iubirea Ta nesfârşită! Amin.

Formarea Sferei divine

Din când în când, câte o mare Lumină a spațiilor coboară şi se face om trupesc. Ea aduce cu sine o vagă amintire a ceea ce a studiat în spațiu, cunoştințe ştiute perfect ca duh. Muncind, trudindu-şi mintea şi fiind ajutat de frații săi de sus, prin sugestii, dă la iveală ceea ce poseda în Cer - idei, teorii şi descoperiri noi. Aşa s-a întâmplat şi cu ultimele cunoştințe referitoare la atom. Nimeni n-a văzut atomul. El este o ipoteză dusă şi mai departe, spunându-se că atomul este constituit din două elemente, numite electron şi proton. Ce intuiție genială a avut Bohr, primul care a descris constituția atomului, ca fiind format din aceste două feluri de materii.

Ce sunt electronii şi protonii? Sunt mici sfere de materie, asemănătoare cu materia perispiritului meu. Am spus şi repet mereu: Tot ce există - ştiut şi neştiut, văzut şi nevăzut - a provenit dintr-una şi aceeaşi materie. Creatorul emite mereu această materie. Dar rețineți bine: Creatorul nu a creat-o. Din acest punct de vedere, termenul de Creator nu corespunde realității. Un termen mai just ar fi Emițătorul, căci El numai o emite, şi nu o creează. Această materie a existat şi

există din veşnicie. Cum spiritul nu a avut şi nu are odihnă, scotoceşte şi caută să afle mereu mai mult. Este greu de spus ce cuprinde în interiorul ei, acest Unul, această materie primordială, pentru că nu putem analiza natura acestei materii-unu. Atâta ştim, că acest unul este o ființă vie. Unul e emis de Tatăl, dar nu e Tatăl în persoană. Constatăm însă că acest unu are aceleaşi proprietăți ca mine, duh, copilul Tatălui, şi deci - prin deducție - el este la fel cu Tatăl. Unul nu este chiar Tatăl, dar e asemănător cu El.

Bine spun Scripturile că Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa. Primul Adam creat nu a fost pe Pământ, ci în Sfera-Mamar. Acolo, departe, în abisul Cerurilor, în Sfera divină a fost creat primul duh, primul Adam.

Lumea angelică ne spune că particula-unu - aşa simplă cum e ea - are trei atribute, sau proprietăți, pe care le vom studia mai târziu. Am spus că această materie este vie, deoarece a fost fecundată, vivificată de Capul Tatar. Nu toată materia primă, Unul din Mamar este fecundată.

În Mamar, există două feluri de materii-unu: 1. materia-unu fecundată; 2. materia-unu nefecundată de Tatăl central. Materia nefecundată este țărâna din Biblie, cu care a făcut Dumnezeu pe om, iar materia fecundată este cea cu care Creatorul a făcut duhul mineralului, vegetalului, animalului, omului, îngerului sau al Fiilor Săi Creatori.

Materia-unu e vie, are viață, pentru că se mişcă. Această mişcare este voită şi rațională, deci inteligentă. Ea posedă voința sa proprie, independentă de Emițător. Materia-unu a fost emisă astfel, întâi, Capul - Sfera centrală a Sferei divine - s-a umflat, s-a dilatat. Materia Sferei a doua, concentrică, numită Pectoral, s-a strâns în unele regiuni, confundându-se oarecum cu Capul. În acele regiuni Sfera centrală, Capul s-a alipit de Sfera a treia, concentrică, cea exterioară, numită Mamar. După aceea, din loc în loc, au apărut în Sfera centrală o serie de proeminențe care au pătruns în adânciturile Sferei-Mamar. Prin aceste protuberante, Sfera-Cap a emis o ploaie de miliarde de particule, sau scântei de materie-unu, în materia Sferei-Mamar, iar din Sfera-Mamar au intrat o altă serie de miliarde de particule-mamare în Capul central. Prin urmare, s-a făcut un schimb de particule-unu. În a doua perioadă, Sfera-Cap se concentrează, îşi reia forma inițială şi astfel materia Pectoralului desparte din nou Capul de Sfera periferică, pe Tată de Mamă. Apoi o nouă emisie are loc, şi aşa s-a repetat şi se repetă fenomenul până azi.

S-ar părea că în Sfera divină au avut loc două acte: o dilatare şi o contractare. În realitate, au fost patru acte: o dilatare, o pauză, o contractare şi s-a terminat cu o altă pauză. Aşadar, două activități şi două pauze, sau mai scurt, o activitate şi o pauză. Durata acestei activități a ținut şase timpi, iar durata repausului un timp. Iată înțelesul vorbelor din Biblie: „Dumnezeu a făcut creația în şase zile şi în a şaptea s-a odihnit”.

Prin urmare, cele două Sfere cu potențial electric diferit - Tatar şi Mamar - s-au unit şi au făcut un trup, ocazie cu care a avut loc un schimb de materii haotice între ele. Iată corespondentul în Ceruri a tainei unirii celor doi soți pe pământ.

Materia din Tatar fără materia din Mamar nu este perfectă. Nici Capul, nici Mamarul nu sunt Dumnezei perfecți, ci numai împreună formează un Dumnezeu perfect. Capul nu este Dumnezeu perfect, decât în stare activă, iar Mamarul nu e Dumnezeu perfect, decât în stare pasivă. În momentul alipirii celor două Sfere - Tatar şi Mamar - se formează Dumnezeul perfect. Numai din unirea lor perpetuă Dumnezeu va putea face tot ce vedem şi nu vedem.

Ajungând în Mamar, scânteia emisă de Tatăl central este îmbrăcată cu o materie din interiorul Sferei-Mamar. Această scânteie este luată în primire de glorioasele Spirite din Mamar, numite Fii divini, care - cum am mai spus - îi întunecă memoria divină. De acum s-a născut un duh. Trei factori au contribuit la naşterea unui duh: Tata, Mama şi Fiul. Există miliarde de Fii divini în Sfera-Mamar, Lucrători sublimi ai Tatălui ceresc. Când iese din Capul central, scânteia este o materie perfect asemănătoare cu materia Capului. Intrând în Mamar, scânteia este luată de Fiii divini, care îi adaugă ceva, o prepară şi o formează duh. În definitiv, s-ar putea spune că Fiii divini au creat duhul. Sfera divină - Macrocosmul - a creat duhul, iar duhul - în veşnicia ce va veni - va face şi el ceea ce s-a făcut cu el în Sfera divină. Sfera-Mamar se alimentează mereu cu particulele vii de la exteriorul ei, cu materia haotică aflată în afara Cosmosului, în Infinitul care înconjoară Sfera-Cosmos. Dar

cum a ajuns această materie în Sfera-Divină? Ea a fost absorbită din haos prin învârtirea Sferei-Cosmos în jurul axei sale închipuite.

Particula din Infinit, intrată în Sfera-Mamar, este apoi absorbită de Sfera-Cap, unde se asociază cu cele aflate acolo. Aici, aceste particule suferă o prefacere, o influenţă a mediului divin, şi când au devenit apte pentru viitoarea lor misiune, sunt expulzate din Sfera-Cap în Mamar. Particulele haotice suferă o primă prefacere la Centru, în Sfera-Tatar, şi. apoi în Sfera-Mamar - Laboratorul unde se prepară toată gama de fluide şi mai apoi duhurile.

Din cele expuse mai sus, se vede că Dumnezeu este o unitate, o individualitate, şi totuşi este compus dintr-o masă de individualităţi simple, a căror autonomie personală a dispărut. Dumnezeu este o colectivitate perfect unitară, care se arată la exterior ca un Tot unitar.

Dumnezeu este Nirvana indienilor, în sânul căreia domneşte fericirea desăvârşită. El este format dintr-o infinitate de individualităţi, Spirite divine, ajunse la o treaptă superioară a evoluţiei lor. Deşi fiecare Divin îşi păstrează conştiinţa individualităţii Sale, atât de înaltă este înţelegerea rolului fiecăruia dintre Ei, încât acolo domneşte o singură voinţă şi un singur gând.

Fiul divin mamar este o treaptă superioară a scării infinitei evoluţii parcurse de duh. După ce vei atinge acest grad de evoluţie, poţi spera să reintri în Personalitatea-Tatară, compusă din miliarde infinite de individualităţi, cu o libertate perfectă şi egală, de care însă nu abuzează nimeni, pentru că Ei sunt Zei perfecţi, cunoscători ai tuturor legilor. Ajunşi acolo, Ei nu mai pot greşi, pentru că se simt foarte fericiţi, tocmai prin această asociere şi muncă în comun.

S-a sfârşit aici cariera duhului? Grozavă problemă! Oare când Tatăl revarsă miliarde de scântei în Mamar, n-o fi revărsând El şi vreun Fiu divin, absorbit din ciclul său anterior? Ba da - ne spun îngerii solari - acest fenomen a avut loc şi are loc şi azi.

Acum ştim că în interiorul Sferei-unitare-Tatare vieţuiesc miliarde de individualităţi sublime, numite celule divine, toate absolut perfecte. Aceste perfecţiuni, fiind legate prin legea iubirii de alte particule-viaţă, fraţi începători, vor părăsi de bună voie Sfera-Cap şi vor intra din nou în Sfera-Mamar. Aici se sacrifică pentru mântuirea celor trimişi în sfera creată, şi se lasă răstigniţi, răpindu-li-se sublima ştiinţă şi memorie. Întunecarea este făcută de Fiii divini, care îi transformă în Dumnezei imperfecţi, pentru ca apoi să plece, în roiuri, în lumile create cu puzderia de fraţi mai mici.

Oare Dumnezeu este format dintr-o materie fixă, stabilă? Nu. Şi El este format dintr-o materie instabilă, într-un veşnic progres. Materia ce formează Sfera-Cap are însuşirea electricităţii pozitive. Materia din Sfera-Mamar se comportă ca o materie electrică negativă. Între^ aceste două se află Sfera-Respirator, formată dintr-o materie neutră din punct de vedere electric. Întreaga Sferă divină este formată din trei feluri de materii: tatară, respiratorie şi mamară, sau activă, neutră şi pasivă.

Electronul din atom este de natură mamară, protonul de natură tatară, iar între ei şi în jurul fiecăruia se află materia neutronică. Electronul se învârte în jurul protonului, după cum Sfera-Mamar se învârte în jurul Sferei-Tatar.

Capul de Tată conţine numai materie psihică de natură activă, electric pozitivă. Mamarul are în el mai abundent materie electrică pasivă sau negativă. În fine, pe acestea le separă materia respiratorie neutră. După cum Sfera-Tatar şi Sfera-Mamar se află într-o veşnică activitate, protonul pozitiv şi electronul negativ sunt într-o veşnică activitate. Electronii sunt într-o cursă nebună după protoni, însă, nu se pot alipi sau contopi, fiind separaţi sau scufundaţi într-o materie neutră, asemănătoare cu materia Pectoralului, aflată între Tatar şi Mamar.

Strălucită minte a avut Cel ce a conceput atomul - infinit de mic, aidoma cu Sfera divină - infinit de mare. Atomul este cea mai mică şi simplă reprezentare a Sferei divine. După cum Capul de Tată şi Mamarul sunt pluralităţi, tot astfel şi protonul şi electronul sunt pluralităţi de particule vii, fost haotice. Prin urmare, atomii nu sunt particule simple, nu sunt ultimii reprezentanţi ai formei şi materiei.

Tatăl există din veşnicie, fără de început prin esenţa sa. La început, El era o entitate neutră, o particulă haotică, fără mişcare; era mic, ultramicroscopic, şi atributul său esenţial era gândirea. Acestei entităţi microscopice îi dăm numele de idee. Ideea există din eternitate şi va exista în vecii vecilor. La început, Tatăl a fost o idee, un cuvânt, o gândire. Această mică particulă divină, văzând

materia primă în care se scaldă, văzând liniştea şi tăcerea ce domnea din veşnicie în haos, s-a întristat, căci totul părea mort în jurul său, şi a plâns amarnic din cauza acestei inactivităţi, acestei înfiorătoare nemişcări şi tăceri. Din acel moment, particula divină, din inactivă, începe să se mişte, formând prin însăşi această mişcare un fel de curent, de electricitate. Urmarea activităţii, a gândirii particulei divine, provoacă pe vecinele sale la asociere, şi mai târziu la organizare. Încetul cu încetul se naşte o nouă idee: solidaritatea. Particulele s-au apropiat între ele, s-au sfătuit, căci erau fiinţe vii, inteligente şi cu voinţă, şi decid să se solidarizeze. Ele fac apel, cu gândirea lor, şi un glas mental răsună ca o trâmbiţă prin întinsul haosului, chemându-le pe toate la mişcare, la o viaţă activă. Iubirea le cheamă, şi de la o vreme încep să se aglutineze între ele, formând o masă de particule vii, egale în mărime, înţelegere şi voinţă, alcătuind astfel prima colectivitate socială de particule-viaţă, constituind prima Sferă: Capul de Dumnezeu. Iată ziua întâia a creaţiei!

Ceea ce numim noi Dumnezeu a luat naştere din asocierea ideilor din haos la chemarea primei idei. Dacă Dumnezeu m-a făcut pe mine, acum ştiţi cine l-a făcut pe Dumnezeu: Ideile răspândite în haos. Ele umpleau Infinitul asemenea particulelor de praf ce înoată prin aer, sau a particulelor de nămol ce plutesc prin apa mării. Haosul e plin şi azi de infinitatea de idei, particule vii, simple şi fixate locului. În haos există şi azi idei simple, indivizibile, neasociate, neorganizate, precum şi o infinitate de idei pe cale de organizare.

S-a format primul nucleu, prima sferă, prima colectivitate de fiinţe vii, active. Prin forţa lor atractivă, prin mila născută în ele de starea surioarelor ce dormeau somnul morţii din veşnicie, ele au atras cu putere şi alte particule vii, mai puţin active, organizându-le în jurul primului nucleu al Capului divin, formând astfel Sfera înconjurătoare, sau Mamarul. În fine, între Cap şi Mamar au fost aşezate ideile haotice originare, simple şi neutre, care au constituit Sfera-Pectoral. Acesta a fost începutul modest ai Sferei divine.

Din acel moment, Sfera divină a absorbit mereu din haos materia haotică, formând din ea apoi toată gama de fluide şi mai târziu de duhuri, care au constituit sfera creată.

Azi ideile trecute prin Mamar şi apoi prelucrate de Fiii divini devin materia eterică, prelucrată prin evoluţie în duhuri; în definitiv, acestea vor fi întru totul la fel cu Tatara şi Mamara Personalitate, adică o mică icoană a marii Sfere divine. Duhul este o mică reproducere a Sferei divine, din care cauză a fost denumit Microcosm.

În Infinit, ideile sunt libere, independente unele de altele, şi ca atare trebuie convinse să se asocieze, pentru a deveni puternice şi atotştiutoare. Urmând aşa, în veşnicie, Sfera cosmică se va mări din ce în ce mai mult, în dauna materiei-viaţă din haos.

Dar de unde, când şi de Cine au fost produse aceste particule, sau celule vii? Mister şi iar mister! îngerii ne spun că numai în veşnicia viitoare, când vom ajunge în sânul Tatălui, vom elucida acest mister profund.

S-a întrebuinţat termenul de idee pentru aceste mici vietăţi, particule vii, aflate în haos. Însă ele nu trebuie confundate cu ideile emise de om când gândeşte, sau cu ordinele-gânduri ale Tatălui ceresc. Aceste idei sau gânduri sunt altceva, şi ne vom ocupa de ele cu altă ocazie.

Divinitatea munceşte să cucerească, prin iubire, prin legea solidarităţii, miliardele de miliarde de particule vii, risipite pe întinsul Infinitului; să le atragă, lămurească şi supună supremaţiei Sale. Tatăl este Templul sfânt care caută să adune oiţele din haos, pentru a le pune în circuitul marelui curent al evoluţiei veşnice.

În concluzie, Infinitul e plin de particule vii şi inteligente. Ele nu circulă, ci sunt staţionare. Din acest punct de vedere, aceste particule - numite idei - se deosebesc de ideile ce formează gândirea duhurilor - libere sau întrupate - pentru că acestea din urmă călătoresc prin spaţiu, pătrund şi ies din duhuri, călătoresc veşnic prin univers, străbat prin tot şi toate, producând efecte incalculabile. Am adoptat cuvântul idee doar pentru înţelegerea problemei Sferei divine. În realitate, ele sunt fiinţe care au existat înainte de a fi luat naştere trupul lui Dumnezeu, existând şi azi în haos, în starea primitivă în care au fost din veşnicia fără de început.

Duhurile umane nu văd aceste fiinţe prime ce umplu Infinitul. Numai uriaşele Forţe ce constituie Sfera divină au facultatea de a le vedea. Mintea omului nu-şi poate face nici o idee de micimea lor. Atomul este atât de mic încât nu-l puteţi vedea cu nici un instrument creat până azi!

închipuiți-vă aceste vietăți, aceste particule haotice, materie vie cu care începe orice creație, cât de mici trebuie să fie, dacă într-un atom intră mii şi mii de particule ale haosului.

Toate aceste particule au fost în veşnicia infinită de un singur fel, toate au fost vii, vibrante, dar erau neutre sau inactive, fixate locului din vecii vecilor. Azi, din cauza influenței Sferei divine şi a întregului cosmos, adică a sferei ce cuprinde tot ce s-a creat până acum, unele din aceste particule - cele din preajma cosmosului - s-au deştelenit din nemişcarea lor, a început să licărească în ele un strop de activitate, trecând din starea neutră în starea denumită de noi pasivă. În fine, unele din ele au ajuns la o conştiință mai vie, la o activitate internă şi externă mai dezvoltată. Pe aceste particule le numim active.

Particulele în care a început a miji o mică activitate, s-au asociat într-un mic glob strălucitor. Acesta e începutul, care va deveni uriaşa sferă de mai târziu: Sfera divină, Laboratorul creator a tot ce se ştie şi nu se ştie.

Primele creații sunt modeste şi oarecum imperfecte. Dar observându-se mereu rezultatele, s-a ajuns la forme superioare. Din analiza vieții primelor creații, s-au elaborat regulile, s-au statornicit legile, pentru veşnicie. De atunci, totul se conduce după aceste legi. Cu cât vor trece mai multe miliarde de veacuri, cu atât Centrul va crea un grad mai înalt de perfecțiune, şi deci legile prime, legile de bază, vor avea anexe din ce în ce mai complexe. Tot aşa ca în lumea umană, Legile prime constituie Constituția creațiilor.

La început, o singură particulă a sunat din trâmbița ei mentală peste oceanul infinit, chemând la viață şi activitate pe surorile sale. După veacuri, o a doua a răspuns la această chemare plină de iubire. În fine, după-o vreme s-a alipit la cele două şi a treia. Prima asociere a fost o treime, alcătuită prin dragoste, milă şi înțelegere. Din acest moment s-a instituit Legea iubirii şi Legea asocierii. Inițial, fiecare particulă era liberă. Prin asociere, ele au pierdut libertatea, dar, în schimb, au simțit o mare mulțumire prin faptul muncii lor în comun.

Dar, ce este iubirea? Iubirea este un schimb de substanțe între două individualități. Alipirea şi schimbarea reciprocă a unei anumite cantități de substanță din corpul lor se numeşte iubire.

Materia haotică, redusă la prima ei stare, a fost şi este o materie neutră. Când soarele nostru ajunge de la centru la periferia universului, atrage către sine din spațiul mleruniveisic particule haotice,, în anumite stări de asociere. Ele se găsesc în atmosfera solară, şi deci şi în jurul pământului. Soarele şi, indirect, pământul, absorb din haos puzderie de ființe haotice, particule divine, care în eternitatea viitoare vor deveni divinități. În timpul călătoriei soarelui către centrul sferei-univers, izolăm aceste particule haotice după care le absorbim în corpul nostru perispiritual şi căutăm să le deprindem să se asocieze câte trei într-una. După mii de ani de răbdare şi muncă, reuşim să facem din ele unități treimice. Corpul meu angelic[1] este astfel organizat, încât iau cunoştință imediat că a intrat în mine o asemenea particulă haotică, pentru că prezența ei mă întristează. Această particulă haotică liberă vede şi simte, după puterile ei. Imediat ce a intrat în mine, particula haotică vine în contact cu particulele corpului meu spiritual, care sunt de aceeaşi origine cu ea, dar în mine sunt organizate, adică grupate pe baza formulei trei într-una, unindu-se printr-o iubire continuă. Particulele mele simt particula haotică şi mă întristez. Tristețea mea este trecătoare, deoarece îmi dau seama de contribuția adusă, prin iubirea mea, la educarea fraților mei începători în viața creației. Contactul lor cu corpul şi gândul meu plin de iubire pentru ele le determină, după o oarecare vreme, să se treimizeze, după chipul şi asemănarea Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh.

[1] Comunicarea provine de la o entitatea spirituală ce are rangul de înger.

Prin urmare, noi, îngerii, şi voi, duhurile umane albe, educăm mereu materia haotică. Până la întoarcerea soarelui la centrul universului, noi am şi treimizat aceste particule vii active. Ele învață să se iubească şi să se asocieze câte trei la un loc.

Materia haotică numărul-doi, cea care va deveni materia duhuală, formând scânteia sau duhul, nu o pot asimila sau organiza, nici dacă aş fi Fiu de Dumnezeu. Ea urmează să evolueze până la forma de particulă activă, când va fi transformată sau întrebuințată pentru constituirea unui duh.

Cele trei particule vii, treimizate, formează acum o nouă ființă care, servindu-ne ca hrană, contribuie la repararea corpului nostru duhual.

Asocierea acestor trei particule a dat naştere la începutul începutului Personalității-Cap. Ele au absorbit mai apoi din haosul înconjurător alte particule, pe care le-au organizat, aşa cum le absorbim şi le organizăm şi noi, pentru a ne putea hrăni corpul spiritual şi a-l face nemuritor în vecii vecilor.

Acum să facem o sinteză a celor spuse. În Cap predomină materia activă, numărul-unu. În Mamar predomină materia pasivă, numărul-doi. Desigur că expresia predomină a stabilit deja în mintea ta că şi în Cap se află materie numărul-doi, precum că şi în Mamar se află materie numărul-unu, adică fiecare are câte ceva de la cealaltă Personalitate. Toate celulele din Mamar sunt organizate, pentru că imediat ce sunt absorbite, Mamarul le organizează pe baza formulei treimice. Operația aceasta se face spontan, de la sine, fără nici o intervenție sau forță. Celulele din Mamar constituie pentru Sfera divină un fel de hrană sau mană divină. În fine, Personalitatea neutră, Pectoralul, a chemat şi cheamă mereu din haos materie neutră pe care o organizează tot treimic. Această materie neutră hrăneşte şi măreşte Sfera Pectoralului, şi îmbracă cele două elemente constitutive ale atomului - protonul şi electronul.

Atât corpul duhului uman, cât şi cel angelic se hrănesc cu această mană divină din Infinit, care o dată intrată în duh se organizează.

Prin activitatea, prin gândirea mea, din această clipă am eliminat, alături de gândurile mele proprii, şi o parte importantă din corpul meu. Cu toate acestea nu slăbesc, nu pier niciodată, pentru că în momentul când elimin această mană, care însoțeşte cugetarea mea şi formează „cuvintele” mele, absorb şi asimilez altele de aici, din această atmosferă; cu alte cuvinte, din spațiu.

Reîntruparea este un examen necesar colectivității

De la o vreme constatăm că şi pământenii au ajuns să dibuiască, pe ici-colo, din cunoştințele duhurilor. E firesc să fie aşa, pentru că evoluția acestui glob permite omului trupesc să ştie cu mult mai mult decât acum 25.000 de ani.

Un anumit val de duhuri întrupate şi destrupate va atinge peste câteva veacuri, în ciclul prezent, apogeul său, din punct de vedere ştiințific şi moral. Când aceste duhuri - ce populează în diferite locuri suprafața pământului şi atmosfera lui fluidică - vor termina cei 26-30.000 de ani de şcoală planetară, vor'emigra şi în locul lor vor veni duhuri inferioare, de pe o altă planetă. Atunci, viața simplă şi primitivă se va înscăuna din nou pe această planetă.

Cunoscând evoluția ciclică şi în spirală a civilizațiilor, noi afirmăm: pe acest glob au mai fost multe civilizații, prăbuşite rând pe rând.

Evoluția duhului se traduce printr-o voință dârză de a înainta prin învățare. Pentru că Divinitatea nu poate conduce pe fiecare duh în parte, s-au constituit grupări, colectivități sau partide, de la cele mai mici, până la cele mai mari.

Colectivitatea aduce după sine fericire, iar individualismul - nefericire.

Făcând parte dintr-o grupare sau asociație duhuală, fiecare individ constituie o celulă a acelui grup. Grupul este interesat ca individul să progreseze. De aceea îl supraveghează şi-l ajută pe cât îi este posibil.

O dată ce duhul s-a asociat unui grup, conducătorii lui, dar mai ales voxpopuli, care reprezintă mulțimea, stau cu ochii pe duh, să vadă cum are să-şi ducă viața trupească - o probă a voinței şi tăriei conştiinței sale. Dacă duhul are un grad mai înalt în partid, este urmărit cu o atenție deosebită, văzându-se dacă mai merită treapta sau poziția ocupată în grupul lor.

Poziția unui duh-în sânul partidului nu durează la infinit. Ea se poate pierde, prin căderea la examenul întrupării. Duhul căzut la un examen, nu este încă retrogradat, ci este supus la o întrupare şi mai grea. După câteva reîntrupări nefericite şi nefinalizate cu succes, poziția sa e pierdută.

Întrupările au în vedere mai ales evoluția morală. Nu se fac reîntrupări pentru avansarea intelectuală. Când e vorba de adunat cunoştințe, ele se pot obține mai bogat şi mai clar în spațiu.

Toate cunoştințele lumii trupeşti provin din lumea noastră. Ştiința noastră este cu mult superioară celei mai înalte ştiințe de pe pământ.

Prin urmare, ceea ce foloseşte partidului este avansarea celulelor sale, din punct de vedere moral şi spiritual. Abnegaţia, moralitatea, iubirea de semen sunt pârghiile avansării fiecărui spirit. Toate aceste însuşiri se obţin prin lupte şi suferinţe grele, în mediul social unde duhul s-a întrupat.

Moralitatea nu se poate obţine decât pe pământ. În Cer neexistând tentaţii, spiritul nu are condiţiile care să-i pună la încercare tăria sufletului. Meritul spiritului este când, fiind întrupat, deci neştiutor de existenţa Tatălui şi a lumii spaţiale, neştiutor că e supravegheat de veghetorul său şi de o ceată nesfârşită de duhuri, de membri partidului său, duce o viaţă morală, demnă, conştientă de rostul său în lume.

Osândit în ocna cărnii, ştiindu-se singur, duhul îşi dă drumul pornirilor şi gândurilor sale. În spaţiu duhul e cuminte şi îşi ascunde gândurile.

„Intrupează-te, frate - îi spun cei din partidul său - să te vedem ce faci, şi mai ales să-ţi citim gândurile ascunse cu grijă în forul tău intern spiritual. Întrupează-te, şi când vei gândi în urma celor văzute şi auzite, noi îţi vom citi gândurile, şi vom şti până la ce grad de evoluţie a ajuns voinţa şi conştiinţa ta şi dacă mai meriţi gradul de sfânt obţinut până acum. În spaţiu, unde ne cunoaştem, e uşor de înţeles iubirea şi ajutorul reciproc. Mergi, frate, jos, să te vedem'atunci când fiind şi noi oameni trupeşti şi necunoscuţi, cum te porţi cu noi, cât iubeşti tu pe om, care e gradul milei tale.”

Reîntruparea este un examen necesar pentru ridicarea individului spre spiritualizare.

Construirea mineralelor, vegetalelor, animalelor şi a omului

In general, după vârsta de optsprezece ani omul începe să se ocupe de idei pragmatice, de problemele pământeşti. Aproximativ după vârsta de patruzeci de ani, iar alţii chiar după cincizeci, omul începe să se ocupe şi de problemele sau ideile spirituale.

Duhurile mari întrupate sunt preocupate chiar de la vârsta de optsprezece ani de problemele spirituale; citesc, se interesează de ezoterism, ocultism, magnetism, religie etc.

Această preocupare timpurie pentru subiectele de dincolo de viaţa trupească denotă o înaltă evoluţie. Noi, lumea superioară, îi urmărim în existenţa lor pe aceşti întrupaţi şi îi menţinem sub focul sacru al ideilor noastre spirituale.

În lumea noastră, ca în a voastră, ideile sunt de două feluri:

1. abstracte - nu le putem experimenta, primindu-le de sus;
2. concrete - avem posibilitatea să le punem în practică, de exemplu: mânuirea, analiza, sinteza şi diferitele combinări ale fluidelor.

Ceea ce e concret la noi pentru voi e abstract. Noi, spiritele, ne vedem, simţim şi auzim. Ştiţi voi ceva de prezenţa şi convorbirile noastre, de cele ce facem în jurul vostru? Nu ştiţi. Totul de la noi e ca inexistent pentru voi. Fenomenele lumii noastre sunt pentru voi probleme abstracte.

În decursul vieţii sale, treptat, duhul întrupat se luminează asupra multor probleme, în funcţie de vechimea sa şi de mediul său uman, iar noaptea când trupul său doarme - în funcţie de mediul ceresc unde se scaldă.

Să citām un pasaj din Biblie: „Dumnezeu a făcut pe om din ţărână”. Aşa învaţă omul care nu trebuie să ştie mai mult. Omul simplu râde de aceste cunoştinţe, căci anatomia, biologia, geologia îi arată altfel, întrupatul aflat în legătură cu noi, cunoaşte adevărul referitor la crearea trupului uman, fenomen petrecut şi acum în alte părţi ale universului, pe alte planete.

Evoluţia noastră spre Divinitate cere să cercetăm şi studiem mereu. În lumea noastră nu e ca în a voastră, ca să credem fără să cercetăm ceea ce auzim. Noi trebuie să experimentăm cele aflate.

Tatăl meu ceresc de aici, Guvernatorul planetei noastre, ne spune: „Tu cunoşti tot ce ai văzut, auzit, simţit până acum, rămâne ca prin proba experienţei tale să păstrezi pe veci ceea ce ai învăţat”.

Luminile noastre, mai-marii noştri, ne spun: „înainte de a fi fost creat primul om - nu ca al vostru, ci mult mai primitiv - au existat pe Pământ anumite entităţi care au plecat, nemaiputând evolua aici, nemaigăsind aici condiţii de evoluţie”.

În Mamar se face corpul spiritual perfect, .aidoma cu trupul divinului Tată. După ce corpul spiritual a fost făcut perfect, rămâne să i se facă aici, pe pământ, şi trupul pământesc. Dar cât timp se cere până se face o fiinţă vie - omul trupesc! Există planete risipite în universul nostru unde acum

se face pentru prima oară un trup de om; i se fac mai întâi, din fluidul acelei planete, corpul vital, şi apoi - cu pământul, cu mineralele acelei planete - i se face şi trupul.

Reuşind să facă o asemenea construcție umană, oricât de pocită ar fi, îngerul este pe deplin fericit când vede că după ce a introdus spiritul uman în acea formă, ea începe să se mişte, să trăiască, să înțeleagă, pentru că această construcție este o operă grandioasă. Până a ajuns să facă acest trup de om, îngerului i-au trebuit miliarde de ani, învățând să facă mai întâi o formă de plantă, apoi peste alte milioane de ani - un tipar sau trup de animal şi, în fine - trupul uman.

Darwin a crezut că omul se trage din maimuță. El a întrevăzut filiera evoluției, dar n-a cunoscut adevărul. Adevărul este că omul a fost construit de îngeri superiori, îngeri constructori, la fel ca pe planetele unde acum se înscăunează pentru prima oară primii oameni. Lumea angelică a construit trupul, unde îşi va face şcoala spiritul uman. Această ființă umană va evolua pe diferite globuri, în diferite sisteme, şi duhul său va urca treaptă cu treaptă gradul de om, supraom, înger, Fiu de Dumnezeu şi aşa mai departe. Va urca grade, dar el tot om va rămâne. Fiul de Dumnezeu este tot om, nu este Dumnezeu în persoană, ci este un om divinizat sau îndumnezeit.

Există planete unde chiar acum îngerii construiesc din materia ei fluidică fel de fel de minerale. Acele planete sunt în prima lor fază de solidificare, iar îngerii constructori de acolo sunt cei mai de jos din seria constructorilor de forme de viață. Pe alte planete, aflate pe o treaptă superioară, îngerii constructori încep construirea seriilor de forme vegetale. În fine, există planete unde, pentru prima oară, se construiesc forme animale. A face o formă în care să sălăşluiască un spirit animal e o operă mai grea, mai complexă decât a face o formă de plantă. Aceste forme animale nu pot fi făcute decât de îngeri savanți, maeştri în pregătirea din materia acelei planete a țesuturilor, aparatelor trupului animal. În fine, există planete unde o categorie şi mai înaltă de îngeri constructori creează forme trupeşti de om.

În afară de aceste patru trepte de creații angelice - minerale, vegetale, animale şi umane - există planete superioare unde omul este într-atât de perfectat, încât el vede, simte, aude îngerii din spațiu, din atmosfera fluidică ce înconjoară planeta respectivă. El este un înger întrupat, care stă de vorbă cu îngerul destrupat. Forma şi materia trupului său sunt cu mult mai evoluate, mai fine, decât cele întâlnite pe pământul nostru.

Toate sistemele solare, toate planetele sale trec prin următoarele faze. Nebuloasa primitivă, marea nebuloasă se va divide, rând pe rând, pentru a da naştere la nebuloase mai mici, la sori mărunți. Materia fluidică trece în stare solidă, prin opera de prelucrare a îngerilor constructori de minerale. Când opera lor a fost terminată, intră în acțiune a doua serie de îngeri, care ştiu să facă trupuri de plante. Planeta avansează, şi cu ea - întregul sistem. Urmează ca îngerii cunoscători în construirea formelor animale, să facă întregul regn animal, timp de sute de milioane de ani. În fine, când timpul a sosit, îşi încep opera îngerii constructori de trupuri umane; bineînțeles, nu ca ale voastre de acum, ci cu mult mai primitive.

Toate au pornit de la eterul provenit din fluidele plecate de la Tatăl. Materia pregătită de Tatăl pleacă într-unui din universuri şi îngerii o prelucrează, făcând din ea toată gama de viețuitoare întrupate.

Îngerii au aflat ştiința construcțiilor de tot felul de la Tatăl. El ştie să facă orice lucrare de pretutindeni, în cele patru universuri ale Sale. Tatăl a creat odată în veşnicia ce a trecut, acum El nu mai face nimic, construind totul numai prin Copiii Săi majori.

Tot ce există pe Pământ a venit de la Tatăl. Cel ce examinează pe om, examinează pe Tatăl, care nu are forma de om, dar are tot ce exislă în om. Tot ce e într-o râmă se aflâ în Tatăl. Râma este o parte din Tatăl, dar nu este la fel cu fatal prin forma sa. Râma e o viciate a pământului, o formă imperfectă încă, făcută de o anumită categorie de îngeri - fericiți când au reuşit să o facă, să o vadă trăind şi reproducându-se.

Spiritul de orice grad vine din Tatăl. Materia care va servi de pârghie sau formă spiritului a fost trimisă din Mamar. Din Mamar pleacă fluidul, din Tatar pleacă scânteia sau superfluidul. Materia trebuie să evolueze, dar singură nu este capabilă. Duhul trebuie să evolueze, dar nici el nu poate să stea prin diferitele planete, sisteme sau universuri fără învelitori materiale, fără materie. Unul ajută la evoluția celuilalt.

Omul este ultima treaptă de perfecțiune a formei animale. Treptat, devenind tot mai apropiat de perfect, duhul părăseşte gradul uman, pentru a se urca pe treapta sau la rangul de înger. Ce mult ne mai trebuie nouă, oamenii Pământului din faza actuală, până să devenim oameni perfecți! Dar ce lungă este calea până să devenim îngeri!

Îngerii lucrează mereu asupra formei voastre, pentru a vă desăvârşi. În vederea acestei perfecțiuni, îngerii îmbunătățesc condițiile de existență ale planetei: aerul, apa, pământul, mediul înconjurător, pentru ca opera de modificare asupra trupului să le fie mai uşoară.

Nu tot ce construiesc îngerii, în decursul sutelor de milioane de ani, este perfect. Câte dibuiri, câte imperfecțiuni, câte greşeli au făcut şi ei! Dar observând că un spirit silit să se întrupeze într-o formă incorectă nu poate evolua, cercetând defectele formei, caută să facă o altă formă în care spiritul corespunzător să se simtă mai bine şi să poată progresa.

Fiecare mineral, fiecare element chimic a avut un anumit autor. Există serii de îngeri creatori de minerale. Fiecare fel de plantă este făcută de o altă treaptă de înger creator de plante. Formele de plante nu sunt nici ele făcute de acelaşi înger constructor, ci rând pe rând, de îngeri din ce în ce mai îndemânatici, mai ştiutori. Acelaşi lucru e valabil şi cu seria de animale.

Când pe o planetă s-a terminat toată gama de minerale, îngerii constructori de minerale părăsesc planeta respectivă. De asemenea, când pe o planetă s-a terminat toată seria de plante şi altele nu se mai pot face, îngerii constructori de plante părăsesc şi ei acea planetă, pentru a se duce aiurea, unde au posibilitatea de a construi plante superioare. La fel procedează, rând pe rând, îngerii constructori de animale şi oameni.

Ceea ce se petrece cu îngerii se petrece şi cu duhurile. Nemaiavând forme mai evoluate în care să-şi facă şcoala planetară, duhurile pornesc pe alte meleaguri, iar planeta rămânând fără duhuri, dispar şi formele. Astfel planeta părăsită se reduce la faza primă, când era lipsită de vegetație, viață animală şi forme umane, rămânând numai duhurile minerale. La o vreme, planeta îşi va pierde magnetismul, şi din acel moment mineralele se vor dezorganiza, spiritele minerale, forvispiile fiind puse şi ele în libertate. Fosta planetă se va transforma într-o pulbere, din care o parte va fi atrasă de alți sori, iar o altă parte se va fluidiza şi întoarce la Centru, de unde a pornit cândva.

Nebuloasă a venit din Sfera divină, şi nebuloasă se întoarce. Ea a trecut printr-o serie nesfârşită de faze, care au constituit tot atâtea şcoli pentru toată gama de duhuri: minerale, vegetale, animale, umane şi angelice, de toate felurile. Cu cât soarele şi planetele derivate din ea îmbătrânesc, cu atât devin o şcoală de o treaptă inferioară.

Duhul evoluează, urcă din ce în ce mai sus, iar materia planetei unde a viețuit devine, de la o vreme, tot mai neprielnică stadiului ajuns de spiritele ce o populează. Duhul avansează, materia se retrogradează, iar planeta - terminându-şi misiunea sa de şcoală - se va dizolva, întorcându-se la Centrul creator.

Creația Centrului

Intr-o altă prelegere, am spus că Sfera-Tatar se dilată şi se atinge, din loc în loc, de fața internă a Sferei-Mamar. Sfera-Tatar face în aceste puncte de contact protuberante pe suprafața sa şi, corespunzător lor, se creează adâncituri pe suprafața internă a Sferei-Mamar. Această dispoziție fiind îndeplinită, din dreptul protuberantelor Sferei-Tatar sunt aruncate scântei, absorbite de Mamar.

Când trece din Tatar în Sfera-Mamar, scânteia îmbracă materia neutră a Respiratorului. Prin acest fapt scânteia, parte din Dumnezeu, cu toate calitățile şi puterile Tatălui, devine o individualitate, un Dumnezeu în miniatură. Ieşind din Sfera-Tatar, particula devine o entitate separată de Tatăl.

În Sfera-Tatar scânteia era o celulă a Tatălui. De îndată ce a ieşit din Colectivitatea-Dumnezeu şi s-a îmbrăcat cu haina substanței din Respirator, scânteia a devenit un candidat de duh. Ajunsă în Mamar, scânteia este îmbrăcată cu materia mamară şi, în acelaşi timp, este dememorizată.

Sfera divină, denumită şi Dumnezeu, este compusă — după cum am mai spus - din trei corpuri sferice, care se învelesc unele pe altele, fiecare fiind formată dintr-o anumită materie: materia tatarului, materia respiratorului şi materia mamarului.

În ansamblul ei, Sfera divină se comportă ca o ființă supraeterică, formată din două părți: una fecundatoare - pozitivă şi masculină; şi alta fecundată - feminină şi negativă. Adică această Ființă - uriaşă ca dimensiune, mai mare decât oricare din cele patru universuri - se auto fecundează, corespunzând din acest punct de vedere unei ființe hermafrodite de pe pământ. Sfera-Tatar fecundează Sfera-Mamar, iar după mii şi mii de ani petrecuți în Sfera-Mamar, scânteile primite şi preparate de Fiii divini sunt trimise în unul din cele patru universuri.

Aceste celule divine, aceste scântei-dumnezei, nu au nume, pentru că sunt miliarde nesfârşite. Să luăm un exemplu, pentru a face înțeles acest anonimat. Regele vostru priveşte poporul. El nu cunoaşte numele fiecărui cetățean în parte. El înțelege şi vede în fața sa o colectivitate de indivizi: poporul român. Poporul este un termen, fără a spune un nume propriu de individ. La fel şi cu duhurile. Ele sunt asemenea nisipului oceanelor, fără număr. Nu au nume, dar se disting între ele după culoarea lor.

Culoarea unui duh este în legătură cu evoluția sa. Astfel, duhurile Pământului - s-a mai spus - se împart în trei categorii mari: roşii, albastre şi albe. Îngerii Pământului au culoarea albă aurie, iar sfintele duhuri au, pe lângă culoarea îngerilor, anumite decorări sau semne, care le indică rangul în ceata îngerilor. Există planete unde duhurile-oameni au culori verzi, albastre, violacee etc. Entitățile de pe fiecare planetă sau soare au culorile lor şi semnele aplicate pe culorile lor, indicând tot atâtea trepte, chiar în sânul aceleiaşi categorii de spirite.

Nu poți da un nume unui duh, ci ştii că este dintr-o anumită categorie. Când priveşti o ceată de vrăbii, ştii că sunt vrăbii, dar cum să le spui pe nume la fiecare? Nu li se poate da decât numele grupului din care fac parte. Jos, la suprafața pământului, fiecărui duh întrupat i se dă un nume. În spatiile infinite nu mai este posibil să se dea fiecărui duh un nume, ci cel mult numele grupului omogen format de acele duhuri: îngeri, arhangheli, serafimi, ofanimi etc. Prin urmare, Rafael, Mihael, Gabriel etc. nu este numele unei entități, ci numele gradului unei serii de îngeri.

Tatăl nu se mai ocupă de evenimentele ce se vor petrece într-un sistem solar oarecare. El dă delegație Guvernatorilor solari şi planetari ca în numele Său şi după legile Sale, să conducă evoluția acelui sistem planetar.

Venind într-una din sferele create, pentru a îndeplini opera la care au fost trimise, duhurile superioare sunt silite să se asocieze câte trei la un loc, pentru a forma o forță treimică.

Trei entități conduc pe fiecare din miliardele de sori. Trei entități conduc miile de miliarde de planete de pretutindeni. Veşnic, o trinitate conduce totul. Această trinitate este înconjurată de un cordon fluidic, care, virtual, le obligă să lucreze totdeauna împreună, dând o singură directivă.

Pe când erau răspândite în veşnicia anterioară, libere prin haos, celulele divine erau individualități cu aparență de corpuri moarte, fără viață. Când au auzit chemarea primelor trei celule, care au format primul Nucleu divin, au început să se mişte şi să se asocieze şi ele câte trei, înconjurându-se cu un fel de substanță lipicioasă, emanată de prima treime. Înconjurate cu această substanță, au fost atrase de iubirea nucleului Tată-Dumnezeu, şi astfel diametrul acestui nucleu a crescut prin creşterea numărului celulelor sale. Această creştere se continuă mereu.

Azi, Sfera-Tatar este incomensurabilă. Ea absoarbe şi emite mereu celulele divine. Unele dm aceste celule au misiunea să contribuie la perfectarea sferei cu creații; altele sunt trimise ca misionari la marginea cosmosului, ca să atragă - prin convingere - din haos particule haotice noi.

Scânteile ieşite din Tatar au două roluri de îndeplinit: ori pornesc în lumea creată, ori vor chema pe surorile lor din haos.

Cât timp celula divină este în interiorul Sferei-Cap, lucrează în armonie cu celelalte miliarde de celule divine, la marea operă a evoluției, a tot ce Tatăl creează. De îndată ce a ieşit din Sfera-Tatar şi s-a sustras legii colectivitățiii, ea devine o forță liberă, activând cum i se va părea mai bine.

Odată, la începutul începutului oricărei creații, trei celule sau particule din haos s-au unit, pentru prima oară, prin dragostea ce au simțit-o una față de alta. Aşa a fost la început. De atunci a trecut o veşnicie. Azi condițiile s-au schimbat, prin infinita evoluție. Când o celulă divină supusă şi înțelegătoare iese din Sfera-Tată, este îmbrăcată cu o anumită haină în Mamar - dacă e destinată să prelucreze materiile din universuri, şi este îmbrăcată cu altă haină - dacă va pleca să lucreze direct asupra particulelor din haos.

În al doilea caz, i se lasă scânteii toată puterea şi înțelegerea că este Dumnezeu.

Câtă dragoste, câtă înțelegere şi cunoştinţă despre opera grandioasă a creaţiilor trebuie să aibă acest mic Dumnezeu, liber şi individualizat - parte din Totul - pentru ca el să nu devieze, să nu se înfumureze, să nu lucreze în afara Voinței centrale, a colectivității Capului de Dumnezeu. Numai această dragoste şi înțelegere poate aduce rezultate sublime. O răzvrătire a celulei divine destinată să lucreze asupra particulelor din haos poate produce rezultate incalculabile, distrugând într-o clipă toate universurile, totul dezintegrându-se şi particulele întorcându-se în haos, în starea lor primitivă.

Această nenorocire s-a întâmplat odată, în veşnicia ce a trecut. Din această cauza, Tatăl - cât e El de înțelept şi bun - se teme de nechibzuința vreuneia dintre celulele Sale.

Prin asocierea particulelor haotice s-a format Tatăl, şi El - prin chemarea particulelor haotice şi organizarea lor - a creat universurile de până azi.

O anarhie, în masă, a duhurilor din cosmos poate face să piară universuri, spunând în pericol Divinitatea centrală. Armonia tuturor contribuie la progresul totului. Azi legea le ține pe toate ca într-un cerc de fier. Cine se abate de la legile care contribuie la progres, cade imediat sub sancțiunea suferinței. Cea mai mică încălcare a codului ceresc se poate transforma, prin repetare, în anarhie sau răzvrătire. De aceea cea mai mică greşeală este prompt urmată de pedeapsă, pentru a se imprima adânc şi pentru veşnicie în conştiința fiecăruia că orice abatere atrage după sine suferința, conform legilor stabilite.

Evoluția se face individual, dar şi în colectiv

Verbul este Mântuitorul nostru, Stăpânul sosit în acest punct al universului cu nebuloasa Sa primită în Mamar, pentru a o prelucra şi perfecționa. Nebuloasa i-a fost dată spre a servi şi propriei Sale perfecționări. Materia Pământului, desprinsă de miliarde de ani din nebuloasa solară, este a Lui. Când ne întrupăm, ne facem una cu Verbul, deoarece trupul în care ne afundăm este materia condusă de El, de miliarde de ani. Materia e pusă în slujba Lui, dar şi pentru evoluția noastră. El este Mântuitorul nostru, în materia Sa ne întrupăm ca să facem şcoală.

Iată înțelesul cuvintelor Domnului: „Luați, mâncați din această pâine — acesta este trupul Meu; luați, beți din acest vin - acesta este sângele Meu “. Într-adevăr, ele au derivat din materia Pământului, sunt duhuri ce fac parte din materia pusă sub conducerea Lui.

Prin liberul nostru arbitru am ales acest sistem solar. Sosiți aici dintr-un alt sistem solar, ni s-a indicat planeta unde să ne întrupăm, ca fiind cea mai potrivită gradului nostru evolutiv.

Pe Solar ni s-au dat toate indicațiile. Am zis Solar, şi nu soare, pentru că una e soarele, şi alta e Solarul. Soarele este astrul vizibil ochilor voştri, iar Solarul este globul fluidic, unde tronează Verbul solar, Guvernatorul acestui sistem planetar. Solarul, fiind fluidic, este invizibil pentru voi.

Pe Pământ ne facem evoluția spirituală şi materială, ca spirit liber şi întrupat. Pământul este pentru noi un laborator, unde studiem şi facem experiențe cu materiile sale fiuidice, gazoase, lichide şi solide. Când se întrupează, duhul se supune evoluției acestei materii. Ce de ani pierde duhul la începutul întrupării sale, până îşi construieşte casa-trup, prin care va trăi ani de zile pe pământ! Spiritul, trăind în sânul trupului său, îl îmbibă, purifică şi influențează cu fluidele sale. Întrupându-se miliarde de duhuri, ele prefac materia acestui glob, îl perfectează.

Prin urmare, duhul e colaboratorul Guvernatorului solar şi al Tatălui ceresc.

Ştii că duhul îşi face evoluția, întrupându-se mereu, veacuri necurmate. Află acum că evoluția se face numai în stare de duh liber şi numai în Cer. Aceasta nu este o regulă, ci o axiomă.

Duhul întrupat nu-şi face evoluția, ci conlucrează doar cu cei din spațiu, lucrează la o operă comună împreună cu cei din mediul fluidic. Cei din spațiu fac şcoală, iar întrupatul e un colaborator coborât în sânul materiei, o sondă prin care spațialii studiază şi prefac materia.

Precum Mamarul îşi pune materia la dispoziția marilor Entități, pentru ca aceştia să-şi facă evoluția, la dispoziția duhurilor se pune materia sau laboratorul numit planetă. O entitate se întrupează în acest laborator şi alte trei entități spațiale - dreptaşul, stângaşul şi cel-de-creştet - conlucrează cu ea. Cele trei entități protectoare nu prea interyin cât timp omul e sugar, pentru că mama îl ține în preajma ei, iar dreptaşul şi stângaşul mamei pot face oficiul dreptaşului şi stângaşului copilului.

Când copilul a început să se îndepărteze de mama lui, când el a început să ia oarecum inițiativa, trebuie condus, şi intervin protectorii săi spațiali. Pe măsură ce creşte copilul, acțiunea dreptaşului, a stângaşului şi a celui-de-creştet este mai activă. Cu cât materia trupului se preface mai mult, activitatea asistenților spațiali este mai încordată, mai ştiințifică.

Din acest motiv, asistenții proiector! se schimbă la fiecare din etapele vieții trupeşti. Adică cei trei asistenți din tinerețe au înlocuit pe cei din copilărie, iar la rândul lor vor fi înlocuiți cu alți trei, când tânărul va fi bărbat, şi aşa mereu, până la destrupare.

Sugarul trece în faza de copil, apoi de elev, adolescent, tânăr, bărbat şi bătrân. Mereu alte gânduri şi simțuri, mereu alt material corporal, mereu alte modalități de funcționare ale diferitelor sale organe. Din copilărie până la bătrânețe se înşiră o serie de fenomene fizice, fiziologice, psihice etc, constituind material de studiu şi conlucrare.

Cei trei protectori şi îndrumători spațiali nu sunt numai aşa alăturați de un întrupat, ci sunt legați de el printr-un cordon, fluidic, stabilit de superiorul grupului sau colectivității din care fac parte aceste patru duhuri. Din această cauză ceea ce simte întrupatul simt şi ceilalți trei din spațiu legați de el. De o plăcere şe bucură şi ei, de o durere suferă şi ei. Când se face o operație chirurgicală întrupatului, toata durerea lui o va împărtăşi, vrând-nevrând, şi celorlalți trei spațiali.

Teoretic, s-a spus că există trei colaboratori spațiali, care concură la studiul terestru al întrupatului. În realitate, nu este numai o treime - un dreptaş, un stângaş şi unul-de-creştet - ci o asociație din fiecare. Vor fi mai multe entități de-dreapta, de-stânga şi de-creştet.

Am mai vorbit despre rolul celor trei îndrumători şi colaboratori. Dreptaşul spune: „Aşa e bine”. Stângaşul nu impune, ci arată că mai există şi o altă cale. Tras de o parte, împins de alta, bietul întrupat rămâne să aleagă în virtutea deplinei sale chibzuinți. După o zi întreagă de conlucrare, vine examenul a tot ce s-a făcut peste zi. Examenul se dă în fața celui-de-creştet. El va judeca faptele executate, iar nu intențiile sau ideile ce au frământat spiritul în timpul zilei.

Ideea, ca idee statică, nu are nici o forță în lumea trupească. Fiind pusă în acțiune, ea se transformă în forță dinamică. Cât timp trăim în spațiu, căutăm să punem în practică ideile Tatălui şi ale Verbului. După ce ne-am întrupat, căutăm să fim în acord cu ideile Tatălui, sau ideile spirituale, dar în aceiaşi timp şi cu ideile referitoare la materia Verbului, ale Purtătorului de cuvânt al Tatălui.

Întrupatul a venit cu ideile sale teoretice din spațiu şi caută să le pună în practică aici jos, deoarece se referă la materia de aici. Am spus că evoluția se face în spațiu, dar acolo ea nu este completă, deoarece se face asupra substanței tatare şi mamare, aflată în stare fluidică.

Toate ideile referitoare la spirit, se numesc idei spirituale sau masculine. Toate ideile referitoare la materie, de orice grad, se numesc idei materiale sau feminine.

Analiza ideii, cercetarea şi urmărirea acțiunii ei se face de spirit, care o fecundează. Spiritul combină ideile masculine cu cele feminine, ca să vadă urmările acestei combinări. Spiritul vine din spațiu cu idei cereşti spirituale, dar se întrupează să vadă ce se va petrece când, coborât în trup, în materia planetară, va căuta să aplice ideile spirituale sau cereşti asupra materiei. Adică ce urmări vor fi când va împreuna ideile masculine cu cele feminine.

Rolul întrupării este să ofere spiritului posibilitatea de a pune în practică ideile cereşti, aplicându-le asupra materiei globului pământesc. Întrupatul este un sacrificat, scufundat în sânul materiei globului terestru, în folosul fraților din colectivitatea sa, pentru ca cei din Cer să-şi facă studiile prin el.

Sacrificiul acesta nu poate fi etern. De aceea s-a pus un termen duratei sale, dându-i-se libertate duhului întrupat prin actul numit moarte. Moartea înseamnă terminarea calvarului, a sacrificiului făcut de duh față de colectivitatea din care face parte. Dar în loc ca frații săi de sacrificiu să se bucure că unul dintre ai lor s-a eliberat din materie, ei îl plâng. Sărmanii, cât de neştiutori sunt de tainele cereşti!

Dacă sacrificiul a fost pe deplin îndeplinit, duhul va culege la finele vieții trupeşti roade frumoase, de care se vor împărtăşi şi ceilalți colaboratori ai săi. Evoluția se face în mod colectiv, întrupatul s-a sacrificat benevol în folosul colectivității spirituale din care face parte, pentru că ştie că altul va face mâine la fel.

Uneori dreptaşul şi stângaşul se schimbă între ei, făcând ambele şcoli, adică a aplicării ideilor de dreapta şi de stânga.

O idee este considerată de dreapta când e în sensul legilor universale, şi o idee este considerată de stânga când e contrară legilor cereşti. Întrupatul, dreptaşul şi stângaşul fac o treime: unul propune, altul contrapropune şi întrupatul dispune, dar în urma deciziei întrupatului toți trei vor ajunge la suferință sau fericire.

În concluzie, nici un duh nu evoluează individual, ci numai în colectivitate, ca şi Tatăl ceresc împreună cu miliardele Sale celule divine, infiniți Dumnezei.

După ce întrupatul şi-a terminat sacrificiul, este lăsat câtva timp liber, să se întremeze, să se odihnească şi să mângâie pe cei lăsați jos. De la o vreme, superiorii, găsind că a stat destul, îi ordonă să reintre în activitatea cerească, să fecundeze ideile cereşti.

În Cer, ca şi pe pământ, unii aleargă după o plăcere trecătoare, urmată de multă şi îndelungată suferință, pe când alții se angajează la o durere temporară, ca să se bucure de o fericire prelungită.

Ciclurile evolutive

In universurile sferei create, există trei mari grade de sisteme planetare, care sunt corespunzătoare: 1. Sfântului Duh; 2. Fiului-solar; 3. Tatălui central.

Evoluția cere trecerea de la planetar la solar şi de la solar la divin.

La începutul creației sistemului s-a trecut invers, de la starea nebuloasă sau divină, la cea solară şi de aici la cea planetară. După ce, prin involuție, planeta a atins starea fizică cea mai solidă, începe urcuşul, evoluția, ascensiunea spre divin.

In prima perioadă, pentru transformarea nebuloasei într-un glob solar, au lucrat Divinii. După ce şi-au terminat opera au plecat la Centru. Au urmat îngerii solari, lucrândja construirea planetelor. Când şi-au terminat opera, au părăsit planeta şi s-au întors în soarele lor. În fine, aceste planete au fost luate în stăpânire de îngerii planetari. Prin urmare, Constructorul divin a fost înlocuit cu constructorul solar, iar el a fost mlocuit cu constructorul planetar, sau mai bine zis lunar.

Din divină, nebuloasa a coborât mereu, miliarde de ani, până la starea planetară. Apoi planeta a început urcuşul spre divinizare, şi viața de pe ea va progresa într-una, pentru a deveni şi ea divină. Din Tatăl a pornit nebuloasa. Ea era la început casă divină, unde lucrau îngerii divini, Constructorii centrali. După trecerea a multe milioane de ani, nebuloasa ajunge la gradul de a se preface în soare. Din moment ce nebuloasa a luat consistența de soare sau astru, Constructorii centrali s-au retras, opera lor fiind terminată. Sub conducerea Fiului a rămas aici lumea constructorilor solari. Ei au început opera creării şi evoluției solare.

De la o vreme, s-au desprins din soare, rând pe rând, planetele. Pe fiecare planetă s-au stabilit constructorii planetari. Când o planetă a fost gata, constructorii solari s-au retras pe soare, pentru a continua opera lor solară, până la- terminarea sau disoluția întregului sistem.

Prima planetă desprinsă din soarele nostru este acum la o distanță foarte mare de el şi este invizibilă vouă. Depărtându-se mereu, va ieşi din sfera de atracție a soarelui. Efluviile solare nemaiputând lucra asupra ei, materia sa minerală se va dezagrega şi preface în pulbere cosmică. Aceasta va fi soarta, rând pe rând, a planetelor din sistemul nostru planetar. O parte din pulberea lor va cădea pe alte corpuri planetare, pentru a-şi termina evoluția minerală neterminată încă, iar o altă parte se va fluidifica şi întoarce în Centru, pentru a fi întrebuințată, după o prealabilă prelucrare, la crearea de nebuloase noi, sisteme siderale, sori sau sisteme planetare. Toți sorii şi planetele sunt muritori, creându-se în locul lor alții, superiori, îngerii solari au prezidat la despărțirea Lunii de Pământ. În sistemul nostru Luna este o formațiune de gradul al treilea, Pământul - de gradul al doilea, iar Soarele - de primul grad.

Toate formațiile de gradul al treilea din întregul univers n-au posedat şi nu vor poseda niciodată viață trupească, ci numai duhuală. Ele se vor dezagrega înaintea corpului din care s-au dezlipit. De la dezlipirea Lunii din pământul pe care călcați, au trecut multe milioane de secole. După ce planeta a fost terminată, a venit să-şi facă şcoala pe ea lumea angelică planetară. Ceva mai târziu au început să vină pâlcuri de duhuri, de toate categoriile, ca să-şi facă evoluția. De la

începutul sosirii lor, viața acestor duhuri a fost mereu îndrumată de lumea angelică planetară, cu sediul pe Lună.

După dezlipirea Lunii, Pământul a devenit sediul duhurilor sosite din toate părțile universului, ajunse la gradul acestei planete. Primele duhuri umane au fost din cele inferioare. Treptat, în decursul miliardelor de ani, ele s-au ridicat până au ajuns spirite superioare, în definitiv, trei mari categorii de duhuri umane au venit pe Pământ: 1. diavoliştii;.2. fiuliştii; 3. diviniştii.

Diavoliştii sunt spirite inferioare. Negrii din Africa, Asia, Australia etc. ar corespunde azi acestor feluri de spirite. Fiuliştii sunt spirite mai evoluate, având, ca oameni, o religie şi o credință în forțele Cerului, crezând într-un Dumnezeu. Diviniştii sunt spirite întrupate, posedând cunoştințe profunde despre alcătuirea universului, viața de pretutindeni şi legile din natură. Diviniştii sunt iluminați şi mulți dintre ei au legături directe cu cei din spațiu.

Viața omenirii pe Pământ şi a tuturor planetelor din univers nu se continuă într-un veşnic urcuş, ci se desfăşoară sub formă de cicluri. După ce s-au perindat pe suprafața planetei cele trei categorii de duhuri întrupate, terminându-se ciclul divinist, un cataclism mătură, distruge toată civilizația omenirii diviniste, şi în locul ei vine un val de diavolişti. De acum seriile se urmează mai departe, trecând prin fiulişti, şi se termină cu divinişti, după care un nou cataclism şterge orice urmă de înaltă civilizație a diviniştilor.

Să nu se creadă că la un moment oarecare al vieții pământului se găsesc pe ci numai divinişti ori fiulişti. Pe lângă duhurile majoritare se află, în minoritate, şi din celelalte categorii. De exemplu, în vremea diviniştilor majoritatea oamenilor o formează cei adânc credincioşi şi în permanentă legătură cu Cerul, cei mai mulți fiind chiar mediumi auditivi. Dar printre ei se află, în minoritate, diavoliştii şi, ceva mai mulți, fiuliştii. La fel se întâmplă şi în epoca fiuliştilor şi a diavoliştilor. Legenda lui Noe nu e o poveste goală, lipsită de adevăr. Noe a fost o realitate, un om divinist. Se înțelege că nu piere toată viața animală, vegetală şi umană cu ocazia unui astfel de cataclism. Iată înțelesul real al ființelor salvate de Noe prin corabia sa.

Cataclismul s-a dezlănțuit prin forțele venite din Sfera divină. Apele oceanelor au inundat în câteva clipe continentul, măturând aproape totul din calea lor. După câteva zile, apele au intrat în matca lor şi liniştea morții domneşte pe suprafața pământului. În urma cataclismului aproape toți oamenii s-au destrupat. Spiritele diviniştilor au pornit spre Lună, şi de acolo către Soare. După ce au dezbrăcat haina planetară şi solară, s-au îndreptat spre alte meleaguri, către alți sori ai universului. Noe împreună cu alți divinişti au scăpat de cataclism, deoarece i-am avertizat noi, cei de sus. Celorlalți divinişti, deşi erau în legături cu noi, nu li s-a spus nimic despre potop, pentru că aşa era orânduit să se întâmple, ca să înceapă un alt ciclu.

Cel din urmă ciclu divinist a fost descris în legenda lui Noe. Atunci a început ciclul diavolist, aflat acum pe sfârşite şi va începe un nou ciclu - ciclul fiulist. El va dura aproximativ 360.000 de ani, după care va urma un nou ciclu divinist. Astfel, ciclurile se vor urma mereu, până la moartea acestei planete. După Biblie, s-ar crede că potopul lui Noe s-a produs acum câteva mii de ani. Adevărul e că de la cel din urmă cataclism până azi a trecut cu mult mai mult timp decât cum înțelege omul din Biblie. Ultimul potop s-a petrecut într-un timp foarte îndepărtat.

Din cele de mai sus, se deduce că majoritatea omenirii actuale aparține ciclului diavolist. Fiuliştii formează o mică masă, iar diviniştii sunt extrem de puțini.

Divinistul nu se preocupă de deşertăciunile vieții trupeşti. El este idealistul pământului, căutând să se adape din izvoarele nesecate ale ştiinței cereşti şi oferind, întrucâtva, norme de conducere celor din jurul său. Fiulistul ține calea de mijloc dintre spirit şi materie, iar diavolistul este un materialist feroce, un egoist fără seamăn.

Către sfârşitul ciclului diavolist, aproape toți conducătorii mari şi mici ai popoarelor sunt fmlişti. În ciclul prezent al diavoliştilor sunt puțini divinişti - mediumi de toate categoriile, inspirați, mari gânditori şi mistici - fiind pierduți în marea masă a diavoliştilor atei sau ignoranți.

Treapta cea mai de jos a diavoliştilor formează triburile negrilor din Africa, Brazilia, Australia. Cu toate acestea, fiecare trib are un divinist, superiorul socotit învățat, medic şi vrăjitor.

În întreg universul se lucrează la fel. Oricare ar fi rangul spiritual al duhului, când se întrupează, trebuie să înceapă cu abecedarul. Omul nu poate să reia învăţătura de unde şi-a întrerupt-o în viaţa trupească precedentă.

Acum pot exclama: Iubite frate, ciclul diavolist e pe sfârşite şi va începe cel fiulist! Noi nu mai apucăm ciclul divinist care va urma, căci până atunci vom fi plecaţi pe altă planetă a unui alt sistem solar, unde vom găsi ciclul divinist, pentru a ne continua studiile. Nu vom mai şedea aici, deoarece nu mai putem aştepta câteva sute de mii de ani, cât va dura ciclul fiulist, până abia să se arate la orizont perioada divinismului, necesară evoluţiei noastre.

Din cele expuse mai sus, s-ar părea că viaţa pe Pământ şi pe alte planete asemănătoare ei, se face pe perioade sau cicluri, care urcă şi coboară şi că, în definitiv, nu există nici un progres, că totul stă pe loc. În realitate, ciclurile evolutive urmează în aşa fel încât nici un ciclu nu începe de la aceeaşi treaptă ca şi cea precedentă, ci ea revine cu ceva mai sus. În definitiv, toate ciclurile devin din ce în ce mai evoluate, aşa încât forma de viaţă a trupului şi a tuturor fiinţelor se va manifesta sub un alt aspect, mereu superior, mereu în progres. Totul este împins înainte de legea evoluţiei. Pământul nostru - ca şi miliardele de corpuri cereşti - se află mereu pe drumul veşnicei perfecţiuni.

Totul s-a născut din particule haotice

Fericit omul care lucrează din toate puterile sufletului său, pentru avansarea colectivităţii din care face parte.

Eu sunt unul, sunt o celulă divină îmbrăcată cu o haină nealterabilă dăruită de Cei din Respirator. Peste această haină mi s-au pus două învelişuri, făcute din materia mamară. Prin urmare, am plecat din Sfera divină învelit în trei haine divine.

Pe când eram în haos aveam libertate deplină. Pe baza acestei libertăţi, şi azi aş putea să-mi duc singur viaţa. Însă, experienţa ne-a dovedit că e de preferat viaţa în colectivitate, căci în sânul ei poţi avea ajutorul, tăria şi fericirea, pe când stingher nu poţi nimic, deci nu ai parte de nici un spor. Am fost liber să aleg singurătatea sau să intru în asociere cu alţii. Graţie acestei libertăţi, am examinat ideile care circulă în lume şi am făcut, într-un fel sau altul, după cum mi-a dictat conştiinţa.

Entităţile spirituale au avut, au şi vor avea întotdeauna două idei, relativ la orice problemă: ideea A şi opusul ei, ideea B. Teologic vorbind, ideii A i s-a dat numele de rău şi ideii B i s-a dat numele de bine. Nu există bine şi rău, ci două idei egale, dar opuse. Aceste două idei opuse au fost şi sunt necesare, pentru că din ele iese lumină în spiritul oricărei entităţi. Trebuie să te arzi, ca altă dată să ştii să te păzeşti de foc. Trebuie să fi fost cândva bolnav ca să preţuieşti sănătatea.

Datorită acestei libertăţi şi a veşnicei experimentări, urcăm scara spre Divinitate.

Doamne, ce de experienţe trebuie să facem, ca să ajungem la înţelepciune! Chiar Divinitatea primă a trecut prin această lungă, veşnică experienţă, ajungând să-şi stabilească seriile de legi, care acum conduc lumile create. Divinitatea nu cere de la copiii Săi nici o grabă în studierea ideilor contrare. Spaţiul este infinit şi durata o veşnicie. Duhul are timp destul să tot studieze, pentru a se lămuri într-o problemă oarecare, cum e mai bine: să aleagă şi să execute ideea A sau ideea B.

Toate experienţele le facem pe rând, miliarde de ani, pe diferite planete şi sisteme planetare, asupra tuturor formelor de viaţă şi felurilor de materii, dar nu putem avea o ştiinţă completă, până nu coborâm la starea materiei celei mai dense, a materiei planetare. Iată necesitatea întrupării. Numai având un instrument terestru, putem lucra asupra materiei terestre.

Însăşi Divinitatea studiază Adevărul. Ea are mereu în faţa Sa noi probleme, metode şi stări de progres, dar vrea să-şi verifice concluziile prin particulele emanate din Ea, prin copiii Săi plecaţi în lume. Rezultatul experienţei miliardelor de copii plecaţi în creaţie, oferă Divinităţii posibilitatea de a se încredinţa de justeţea vederilor Sale. Astfel Divinitatea îşi controlează observaţiile şi hotărârile. Din haosul infinit s-a format Divinitatea. Miliarde nesfârşite de secole solare i-au trebuit Divinităţii să evolueze până a ajuns la stadiul actual, aflat în veşnică prefacere, pentru că evoluţia nu are sfârşit, în mod direct, dar mai ales prin celulele divine plecate din Cap, Tatăl cheamă mereu particule haotice, cu care creează globuri cereşti şi umple infinitul cu creaţii. Spaţiile sunt pline de apeluri, de idei al căror conţinut creşte mereu, prin aplicarea lor în existenţe din ce în ce mai

evoluate. Tot ce e spirit şi materie a provenit din Tatăl şi, la urma urmei, totul s-a născut din haos. Haosul e originea a tot şi toate. Particulele haotice stau nemişcate din veşnicie. Gândul lor se împacă cu starea lor de inerție, pentru că nu cunosc starea de fericire trăită într-o colectivitate. E rău - zicem noi acum - dar pentru ele e bine. Binele stării noastre de acum corespunde binelui stării noastre de atunci şi de acolo. Ambele cuprind aceeaşi noțiune. Numai prin compararea uneia cu cealaltă se poate vedea deosebirea. Datorită necunoaşterii unei alte stări, am stat locului o veşnicie în haos. În acele vremuri era bine acolo pentru noi. Aşadar binele e relativ şi nu are o limită superioară.

Intr-o bună zi, a apărut, a țâşnit alături de ideea A şi ideea B. Din acel moment, s-a născut dorința de a încerca, de a experimenta şi această nouă idee. Aşa s-a născut prima asociere. Acesta e începutul creației.

Voi credeți că întâi a fost binele şi apoi a venit răul. Adevărul e altul: întâi a fost răul, şi apoi a venit binele. Întâi a fost ideea A - ideea izolării, a independenței, şi apoi a venit ideea B - ideea asocierii, a muncii colective. Două idei, două stări, bună şi una, bună şi cealaltă, dar opuse, una fiind superioară celeilalte.

Multe miliarde de ani i-au trebuit particulei haotice până să înțeleagă că ideea B e de preferat ideii A. Ați putea râde de afirmația mea: „Cum, pentru o idee atât de simplă i-a trebuit particulei haotice o veşnicie?" întocmai. Lumea a râs de Columb când printr-o mişcare a pus oul în poziție verticală, zicând că aşa ceva oricine poate face.

Acum vi se pare un lucru neînsemnat, dar când te gândeşti că particula haotică viețuia de o eternitate într-o anumită stare, se înțelege că i-a trebuit un timp foarte mare ca să se nască în ea alt gând, relativ la o altă formă de existență. Azi lucrurile merg mai uşor, pentru că asupra particulelor haotice se exercită o chemare, argumentându-li-se fericirea vieții în comun. Colectivitatea propagă mereu respectul libertății, avută de particula haotică în Infinit. Viața în comun nu e o constrângere, ci o necesitate născută dintr-o convingere. Niciodată un duh nu poate fi constrâns, ci numai convins; altfel, el ar putea reclama libertatea avută în haos, cerând întoarcerea în el.

Viața spațială ne-o trăim în grupuri, iar în viața trupească suntem oarecum înclinați spre o viață mai mult individuală. Dar totuşi cât de cât, suntem porniți spre colectivitate, căci familia ce este? neamul ce este? rasa ce este? Tot colectivități. Şi apoi întrupatul nu se află mereu în compania celor trei colaboratori din spațiu? Asocierea, cât de mică, aduce posibilitatea de progres. Iată înțelesul cuvintelor Domnului nostru: „Iubeşte pe aproapele tău, iubeşte pe duşmanul tău, căci cu toții sunteți frați, plecați din acelaşi Izvor de viață".

Viața izolată, solitară, are ca urmare multe neajunsuri, dibuiri prin întunericul vieții pământeşti, urmate de multe suferințe. Din suferințele oamenilor, noi, duhurile libere, extragem'lecții şi toate spiritele se conving de necesitatea vieții în comun. Iată de ce vă iubim şi, pe cât putem, venim în ajutorul vostru, pentru că avem conştiința solidarității, care ne ajută în progresul nostru infinit.

Apariția omului pe pământ

In vremurile îndepărtate ale existenței acestui glob, după ce a apărut toată seria de plante şi animale, îşi făcu apariția şi omul. Înfățişarea lui era mult deosebită de a omului de azi.

Ce uşor e de gândit şi zis: A apărut omul.

Dar cine îşi poate închipui ce operă grandioasă a fost crearea trupurilor primilor oameni. La timpul oportun, au coborât din Soare strălucite duhuri îngeri constructori, care, prin cunoştințele lor savante, au materializat din materia Pământului mai multe trupuri umane, şi după ce le-au desăvârşit trupeşte, s-au întrupat chiar ele în aceste forme umane. S-au creat astfel mai mulți indivizi, care au trăit ca oameni, ducându-şi existența până la adânci bătrâneți, fiind supuşi tuturor legilor omeneşti, deci şi procreării.

Pe când primele forme umane au fost creații - sau, mai exact, adevărate materializări - spiritele solare următoare s-au întrupat în trupurile produse de precedenții generatori umani. După o serie de generații, constructorii solari au părăsit Pământul, după moartea trupului lor, întorcându-se la centrul solar, de unde au coborât.

Ca descendenți ai lor, au urmat la întrupări îngerii planetari, constituind pe pământ o lume divină, pentru că deşi erau oameni, totuşi se bucurau de facultatea mediumică de a vedea şi auzi lumea duhurilor. Oameni trupeşti erau, şi totuşi aveau puterea duhurilor.

În fine, a sosit timpul retragerii îngerilor tereştri şi au urmat la întrupare, în trupul noului prunc, duhurile umane. Astfel s-a născut omul veritabil, trup animat de un duh uman. Dar ce simplu, ce neştiutor era acest om! Era un cvasi-animal. Înțelepciunea marilor duhuri constructoare ale centrului solar a hotărât ca, mii şi mii de ani, să trăiască încă printre aceşti sălbatici un mare număr din lumea duhurilor angelice. Întrupându-se ca oamenii, îngerii îşi conduceau şi instruiau nefericiții lor frați ignoranți.

Prin urmare, la acea vreme lumea terestră era formată, în majoritate, din duhuri umane, iar printre ele se aflau întrupați şi îngerii.

Azi, lumea întrupată, în majoritate, este animată de duhuri umane.

Pe măsură ce omul progresa mental şi era în stare să se conducă singur, lumea angelică solară se retrăgea, până n-a mai rămas întrupat pe pământ nici un înger solar. Azi îngerii solari mai vin la întrupare, în misiuni, când au de îndeplinit crearea unor curente noi de idei, care să ducă omenirea cu un pas mai departe pe drumul evoluției.

Au trecut mii de veacuri, iar trupul omului s-a micşorat, dar a devenit mai complex şi mai fin, mai ales sistemul său cerebral. Grație acestui minunat instrument, duhul poate face descoperiri noi, lărgindu-şi mereu câmpul cunoştințelor umane. Pe când înainte îşi ducea o viață cvasi-animală, muncind şi folosindu-şi mintea numai pentru împlinirea năzuințelor animale, acum mintea omului scotoceşte adâncul mărilor şi al cerurilor, asociază ideile, le combină în fel şi fel şi deduce adevăruri noi. Un număr foarte redus de oameni, îndrăznesc să se înalțe de la preocupările pur materiale în speculații metafizice şi metapsihice, deci în sferele spiritualității.

Veacurile se scurg, trupul se va perfecționa, duhul dispunând de instrumente din ce în ce mai bune. Dar vine şi vremea declinului, când urmează o uşoară degenerare, accentuată în decursul timpului. Ca urmare, duhul va suferi, căci îşi va exercita mai greu facultățile înalte, având un instrument din ce în ce mai imperfect. Totul se naşte, evoluează şi moare, pentru a se desăvârşi.

În esența sa, duhul este format din trei particule

Pământul este o masă de duhuri, asemenea miliardelor de planete, sori, stele şi comete, din întreaga sferă a creațiilor. Aerul, apa şi mineralul sunt aglomerări infinite de candidați de duhuri. Totul în univers este făcut din duhuri.

Acum să vedem cum a luat naştere un duh. În esența sa, orice duh se compune din trei părți, din trei particule vii, ce formează un tot. Ele au fost alcătuite sau asociate de Creator din particule vii, absorbite din cosmos. Creatorul primeşte continuu aceste particule ce au evoluat miliarde de ani, şi din ele creează mereu duhuri. Ele îi sosesc din sfera cosmică unde şi-au făcut şcoala, evoluția.

Se pune întrebarea: Cum au luat naştere odată şi odată aceste particule materiale infinit de mici, şi totuşi vii?

Toate marile lumini angelice răspund: Particulele vii au provenit din Infinitul ce înconjoară sfera cu creații sau cosmosul, dar Cine le-a făcut, e un mister.

Să insistăm puțin asupra acestei taine a tainelor.

Toate stelele şi planetele din cele patru universuri, văzute şi nevăzute, şi toate felurile de eteruri formează, împreună cu Sfera divină sau Laboratorul lumilor, o sferă uriaşă, denumită cosmos. Această sferă, cosmosul, pluteşte ca un balon în Infinit sau Haos. Acest Infinit nu este gol, ci, la rândul său, e plin de o pulbere neînchipuit de densă, formată din particule infinit de mici.

Sfera-cosmos este inimaginabil de mare, dar față de Infinit, e cât un atom față de universul nostru, şi poate comparația e insuficientă. Prin urmare, de o parte se află Infinitul, şi de alta Finitul, alcătuit odată din materia Infinitului. Însăşi prima Divinitate creatoare a luat naştere din una din aceste particule ale Infinitului.

Nu vă tulburați la citirea acestei afirmații, ci puneți răbdare şi citiți mai departe. Particulele din Infinit sunt vii, pentru că se mişcă, sunt inteligente şi gândesc în interiorul lor. Dar vibrația lor e

dezordonată, neputându-şi exterioriza gândirea, pentru a produce un lucru oarecare. Din această cauză, particulele vii din Infinit nu au o țintă, un scop, nu urmăresc un drum, pentru a progresa. Ele par a fi veşnic staționare, rămânând în aceeaşi stare în vecii vecilor.

Întrevăd în mintea cititorului gândul că expunerea mea este o speculație filosofică. Nu, frate, noi nu filosofăm, noi experimentăm cu aceste particule vii, cu această materie vie, şi scoatem din ea învățăminte. Ca atare, noi facem experiențe, parcurgem şcoala vieții sau a naturii. Vouă, neavând posibilitatea să prindeți eterul şi să experimentați cu el, nu vă rămâne decât să credeți în cele spuse de noi. Nouă nu ne este permisă recomandarea din religiile voastre: „Crede şi nu cerceta". Ori de câte ori avem posibilitate, noi trebuie să cercetăm. Dacă am putea, am cerceta însăşi Ființa creatoare şi conducătoare a cosmosului. Dar ştim că această Ființă supremă, adorată de toți, pentru că ne-a chemat la viață şi conştiință, este formată din aceleaşi esențe de particule vii, haotice ca şi noi.

Neputându-ne duce până la Sfera centrală a Laboratorului - ca să vedem din ce fel de materie e constituit Creatorul - şi pe de altă parte neputându-ne duce până în adâncul Infinitului - ca să analizăm însăşi particula vie, aşa cum este în starea ei primordială - ne mulțumim să studiem toată gama de materii concentrate şi eteruri de tot felul, ce formează planetele, sorii, ființele şi duhurile. Din analizele mereu repetate de mine şi de miliardele de duhuri, analize duse până la ultima expresie, am constatat, în mod constant, că ne întâlnim mereu cu aceeaşi particulă vie, cu acelaşi element-numărul-unu, care umple din eternitate Infinitul. De aici concluzia: Viața este pretutindeni, Pământul este viu, Soarele este o unitate compusă din elemente vii, universul formează o unitate vie, întregul cosmos este format din Tatăl cu copiii Săi, de toate vârstele.

Greu, foarte greu cuprinde mintea omului ideea că o particulă infinit de mică este dotată cu anumite însuşiri şi cu viață. Din acest motiv asemenea taine nu pot fi comunicate oricui, deoarece omul nu a" fost pregătit prin nici o idee asemănătoare, pentru a înțelege asemenea adevăruri.

Parcă văd în mintea voastră întrebarea: „Cum e cu putință ca o infimă particulă materială să aibă inteligență?"

Ca întrupați, aveți dreptate, pentru că nu cunoaşteți nimic dincolo de materia vizibilă. Dar marile Lumini ale Cerurilor afirmă cu desăvârşită hotărâre şi certitudine că particulele vii ce umplu Infinitul sunt vietăți cu facultăți în stare latentă, inteligente şi gânditoare, că viața e pretutindeni; corp lipsit de viață nu există nicăieri în lume, nici în Infinit nici în Finit sau cosmos.

Din această materie-unu, prin concentrări multiple, se vor constitui, în eternitate, particule mai mari, numite duhuri, care vor gândi ordonat şi vor produce efecte, manifestând o energie cinetică. Voi înotați într-un noian de mistere. Cu timpul veți evolua, ştiința noastră va pătrunde tot mai mult în ştiința terestră şi veți ajunge să vă minunați de fenomenele de la noi. Voi sunteți instrumentele noastre, pentru că prin voi, prin trupul vostru ce se compune şi descompune, noi urmărim procesul materiei-unu în lumea voastră terestră.

Am spus că viața este pretutindeni şi moarte nu există. Iată un exemplu din care se va vedea că aparența înşeală întotdeauna. Aerul, când este liniştit, nu se vede şi nu se simte. Din această cauză s-ar putea spune că aerul e o materie moartă. Omul simplu nici nu are o noțiune despre existența lui. Numai când aerul va trece din starea statică în stare dinamică, producând ceea ce se numeşte vânt, va impresiona simțul ,tactil al omului, iar acesta va spune că aerul e viu pentru că se mişcă şi produce efecte. Aerul mort a dat naştere vântului viu. Cu alte cuvinte, o dată cu gradul de dezvoltare al inteligenței omeneşti, se schimbă şi părerile sale asupra tot ce există în jurul său.

În concluzie, materia din jurul nostru e$te un agregat de particule vii, de inteligențe producătoare de idei sau gânduri, şi care determină efecte.

Particula din Infinit are prin ea însăşi o energie potențială, care - trecând în lumile create devine o energie dinamică, devine cauza a diferite efecte. Din aceste particule-unu, Tatăl creator formează mereu unități treimice, care încep să vibreze din ce în ce mai accentuat, mai rapid, pe măsură ce ele progresează. Prin concentrări multiple, aceste particule treimizate vor da naştere la toate corpurile din natură.

Infinitul este cariera sau comoara din care Divinitatea ia mereu materie primă, pentru a crea duhuri, atomi, molecule, planete, stele, universuri.

Învârtindu-se în junii axei sale, ca şi Pământul, sfera-cosmos produce o absorbție, asemănătoare unui dinam. Din această cauză, particulele din Infinit sunt atrase în interiorul sferei cosmice. Cum universurile se învârtesc în jurul axei lor, fiecare univers absoarbe, la rândul său, particule haotice din câmpul cosmosului. În fine, Sfera divină sau Laboratorul, având şi ea o mişcare de rotație, cu o viteză enormă, absoarbe particulele haotice din interiorul universurilor. Şederea particulelor haotice prin aceste patru sfere - Infinit, cosmos, universuri şi Laborator - durează o infinitate de miliarde de ani, ele progresând din treaptă în treaptă. După terminarea unei game infinite de forme de viață, particulele haotice ajung - în fine - în pragul de a se face din ele un duh. Astfel, particulele haotice au trecut din Infinit în cosmos, din cosmos în univers, şi din univers în Sfera divină.

De acurn particula vie începe o nouă carieră. Ea va deveni o unitate conştientă şi doritoare de perfecțiune. În acest scop, particula ajunsă cu evoluția până în pragul devenirii de spirit sau duh, este absorbită de Sfera-Mamar, de unde este atrasă de Pectoral şi apoi de Sfera centrală a Laboratorului, adică de Tatăl. Tatăl adună trei particule din această pulbere vie, evoluată în miliarde de ani, şi prin puterea Sa le alipeşte una de alta, formând un tot, numit spirit sau duh.

Ca să cunoaştem ce este în jurul nostru, trebuie mai întâi să ne cunoaştem pe noi înşine. Această unitate treimică, făcută de Tatăl meu ceresc, este esența din care sunt format eu, duh. Ce putere, ce gândire, ce înțelepciune are Tatăl ca din trei unități, particule vii, să facă o unitate tot infinit de mică, dar perfectă, mai înțeleaptă şi mai puternică decât fiecare din ele, putând acum lucra asupra materiilor din jurul ei, ba chiar şi asupra semenilor ei. Divinitatea a luat o unitate din Infinit şi a combinat-o cu o altă unitate din Ființa Sa, provenită cândva tot din Infinit, şi la aceste două a adăugat încă o unitate, a treia, absorbită din Mamar, formând din toate trei o unitate treimică, numită duh.

La unul, particulă-energie din Infinit, s-au adăugat două particule, tot din Infinit, dar prelucrate de divinul Creator. La unul, energie haotică neutră, Tatăl a adăugat pe unul - particulă activă provenită din Sfera-Tatar şi pe unul - particulă pasivă provenită din Sfera-Mamar. Unul din Infinit a dat naştere unui Unu finit, unei ființe vii, care s-a unit cu unul activ de la Tatăl şi cu unul pasiv de la Mamă, formând un tot, o unitate, ceva mai mare şi de o inteligență perfectă.

Pe când inteligența neutră a haosului producea la locul ei de origine, în Infinit, o mişcare lipsită de țel, ajunsă în câmpul cosmosului, într-un nou mediu, ea vibrează ordonat, ritmic, cu unde egale, în timp egal. Grație acestor particule-unu — simple, microscopice şi independente unele de altele, ce vor evolua şi deveni puzderie - întreg cosmosul vibrează uniform. Cu forța produsă de această infinită totalitate de vibrații, Creatorul a creat, creează şi va crea în vecii vecilor totul în lume. Duhul trăieşte într-o apă vie, ce umple universurile.

Particulele din Infinit având o gândire^ interioară şi o mişcare dezordonată, activitatea lor nu se putea traduce prin nimic în exteriorul lor. În schimb gândirea unului treimizat, adică a duhului, este o gândire ordonată, producând efecte voite. Noi, duhurile, putem produce orice acțiune, bazați pe inteligența, voința şi puterea noastră, numită energie cinetică.

Noi suntem mereu sub puterea infinită a Tatălui nostru, iar materia-unu, sub toate stările ei, este sub puterea inteligenței şi voinței noastre. Pentru a progresa, Tatăl ne provoacă la muncă, prin fluidele Sale electrice şi magnetice, iar noi punem în mişcare ordonată inteligențaparticulelor-unu, venite din Infinit. Totul se înlănțuie, toate acționează pe scară descendentă, unele asupra celorlalte, cele superioare asupra celor inferioare.

Spiritele de curând născute abia se mişcă, deoarece n-au cunoaştere, n-au siguranță, deci vrând-nevrând au tendințe de oprire, de ezitare, de pasivitate. Cu cât un duh este mai bătrân, cu atât este mai luminat, mai ştiutor, mai sigur, mai tare pe voința sa şi mai activ.

Spiritele tinere, pasive, sunt atrase de materie şi în special de materia solidă. După evoluții milenare, duhul tânăr trăind, suferind, studiind materia de toate treptele - de la solid până la eterul cel mai diafan - învață, se spiritualizează, şi nu-l mai atrage materia inferioară.

Particula sosită din Infinit a fost atrasă mai întâi în cosmos, de aici în univers, până la globurile solide. După ce a devenit din unu trei şi din trei nouă - adică s-a asociat în unități din ce în

ce mai mari, pentru a forma gama nesfârşitelor materii eterice - a dat naştere duhurilor, unităţi treimice.

Puteţi să vă faceţi o idee câte unităţi treimizate se află în piatra unui diamant ce împodobeşte un inel? Nu! Sunt miliarde!

Toate unităţile din univers au provenit din unul - sosit din Infinit - pe cale de concentrări şi apoi prelucrate în unităţi organizate.

Cei de jos, de sub noi, instrumentele noastre, coordonează activitatea noastră cu a lor şi noi urmărim, în veşnicie, procesul compunerii şi descompunerii materiei-unu, nemuritoare şi în veşnică prefacere. În Centrul divin se petrec toate desfacerile şi asocierile, în vederea noilor creaţii, tot mai perfecţionate. Minunile petrecute acolo nu pot fi cuprinse de noi, darmite de mintea voastră, bieţi întrupaţi. Unul, particula din Infinit, se combină într-un anumit mod cu celelalte două - pentru a forma un duh mineral, şi într-un alt mod - pentru a forma un duh vegetal, animal, uman, angelic etc. Tot unu-treimic e în toate cazurile, dar asocierea celor trei particule este făcută în diferite moduri. La exterior nu există nici o deosebire între un duh de piatră sau de înger, ceea ce le deosebeşte este numai orânduirea lor interioară.

Organizatorii centrali - Tatarul şi Mamarul, cele două colectivităţi de mari Duhuri - aşează în interiorul duhului cele trei particule, într-un anumit mod, după intenţia de a forma un duh oarecare, trimis să activeze într-un anumit mediu al sferei create. De aici marea gamă de duhuri minerale, vegetale, animale, umane, angelice, Fii de Dumnezeu etc.

Duhul inferior este dominat de lene intelectuală, dar această lene de gândire îi dă în schimb posibilitatea unor mari activităţi materiale. Pasivitatea intelectuală canalizează energia virtuală a treimicei forţe spre materie. Cu cât duhul este mai bătrân, mai evoluat, activitatea sa intelectuală este mai intensă, îl atrage spre spiritualitate şi îl îndepărtează de materie. Duhul inferior va fi fericit simţind efectele materiei, iar duhul superior caută să domine materia. Duhul inferior mai întâi pune în mişcare energia sa asupra materiei înconjurătoare şi pe urmă vede ce efecte s-au născut, iar duhul superior ştie că stârnind o anumită cauză, va obţine efectul corespunzător. Punând în joc mai întâi ştiinţa, şi pe urmă energia sa, duhul superior comandă materiei, de la cea fină până la cea mai dură. Duhul inferior este robul materiei, duhul superior creează anumite forme de materii. Omul inferior reuşeşte la întâmplare să finalizeze o lucrare. Omul superior reuşeşte prin cunoaşterea cauzelor care duc la reuşită.

De aici concluzia că există două feluri de oameni: 1. pasivi; 2. activi.

Pasivul, duh întrupat, puţin evoluat, îl cunoşti pentru că îl atrag plăcerile produse de materie.

Activului, duh evoluat întrupat, dacă Divinitatea îi oferă în calea vieţii materie din belşug, el o pune şi la dispoziţia semenilor săi; el trăieşte şi pentru alţii.

Omul inferior poate face avere, pentru că îi place, o iubeşte din toate puterile sufletului său, dar în această acumulare de avere este ajutat de duhurile inferioare. Dacă în destinul omului superior e prevăzut să aibă avere, pentru a putea realiza opere sociale, această avere i-o punem la dispoziţie noi, duhurile superioare.

Pasivii din lumea voastră, sunt pasivi şi în lumea noastră, oricât de inteligenţi ar fi, căci inteligenţa nu înseamnă neapărat şi un grad înalt de evoluţie. Se poate ca un salahor, un hoţ, un şarlatan să fie foarte inteligent, foarte iscusit; cu toate acestea, puterea de gândire, de concepţii înalte, abstracte, îi este foarte redusă.

Duhurile superioare se întrupează des numai în cazuri de misiuni speciale; în general ele, fug de viaţa din mijlocul materiei dure şi a amăgirilor ei. Duhul inferior e doritor să vină cât mai curând la reîntrupare, ca să aibă parte din nou de case, bani, onoruri, plăceri, frământări politice. Omul superior aleargă după hrană spirituală, cumpără o carte, participă la conferinţe, urmăreşte emisiuni cu conţinut ezoteric, caută să afle, să înveţe mereu. El nu are nevoie să facă şcoală pe pielea lui, ci culege învăţăminte din suferinţele celor nepricepuţi.

Pasivul învaţă suferind, activul învaţă cugetând şi studiind suferinţa pasivului.

Lumile se conduc prin puterea sugestiei

Cunoştinţele lumii cerurilor sunt ca o comoară încuiată cu multe lacăte. Dacă nu posezi cheia nu vei afla aceste cunoştinţe; iar această cheie se găseşte numai în lumea noastră superioară.

Materia există pretutindeni. Ea se arată pe o scară infinită de condensări şi poate fi numită în fel şi fel de chipuri. Voi, întrupaţii, analizaţi cu simţurile voastre materia terestră din jurul vostru. Noi vedem, simţim şi analizăm materia din jurul nostru. Dar duhul care face aceste două analize este unul şi acelaşi.

Coborând din Sfera centrală, duhul îmbracă haină după haină, din ce în ce mai groasă, mai densă. Din cauza ultimelor sale haine terestre - cea vitală şi minerală - duhul nu mai are posibilitatea să-şi vadă corpul spiritual. El nu-şi va vedea decât trupul, haina periferică.

După cum întrupatul nu-şi vede corpul spiritual, tot aşa duhul nu vede un spirit superior, mai fin decât el. După cum omul, nevăzând duhurile, spune că ele nu există, tot aşa un duh inferior, nevăzând duhul superior şi neauzindu-i vorbirea, va spune că deasupra sa nu mai există alte grade de duhuri. De ce? Pentru că el nu poate-percepe o materie superioară. Din această cauză, duhul superior conduce duhurile inferioare, care nu i se pot opune, pentru că nu ştiu de prezenţa lui, nevăzându-l, nesimţindu-l, neauzindu-i vorbirea spirituală.

Dar cum conduce un duh superior pe unul inferior? Prin sugestie. Sugestia nu este un ordin, ci un îndemn, un imbold, tradus în duhul inferior sub formă de idei sau cugetări.

Un duh oarecare şopteşte unui frate mai mic idei inaudibile. Aceste idei răsar în fiinţa duhului inferior şi el crede că e propria sa gândire. În lumea pământului asemenea idei născute în sânul duhului se numesc sugestii sau porniri. Sugestia este ideea unui duh superior - deci invizibil - transmisă unui duh inferior. Sub impulsul acestui imbold, inferiorul pune în lucrare gândirea respectivă, crezând că e propria sa cugetare.

De multe ori s-a întâmplat unui om din lumea trupească să simtă imboldul de a face o acţiune, şi după ce a făcut-o, îi pare ciudat că a putut să facă un lucru contrar naturii sale.

Aşa este organizat universul: superiorul îl conduce pe inferior. A execută sugestia lui B, fără să bănuiască influenţa lui B. La rândul său, B execută imboldul gândirii lui C, iară să ştie că este manevrat prin jocul ideilor, tot aşa cum şi el sugerează duhurilor de sub el. Şi aşa se procedează descendent, din treaptă în treaptă.

Ierarhia spirituală se poate compara cu o scară. Cel din vârful scării vede toate duhurile de pe toate treptele de sub el. Cel de pe ultima treaptă nu vede nici un duh aflat pe treapta superioară, decât pe cei aşezaţi pe aceeaşi treaptă cu el. La rândul lor, cei de pe penultima treaptă văd pe cei de pe ultima treaptă, dar nu văd pe cei de pe treapta superioară. Fiecare duh, de pe una din treptele mijlocii, va constata că cel de sub el este surd şi orb faţă de toate duhurile de pe treptele mai înalte. La capătul inferior, pe ultima treaptă a acestei scări se află omul trupesc.

Duhul întrupat trăieşte, gândeşte şi lucrează. El crede că lucrează după propriul său imbold sau reflectare. În realitate, lucrurile sunt în aşa fel stabilite de Divinitate ca omul să se conducă în viaţă şi după sugestiile transmise de cei doi veghetori ai săi - cel de dreapta şi de stânga - idei pe care, frământându-le în sinea lui, să scoată din ele o concluzie tradusă printr-o acţiune. Gândirea omului este rezultatul frământării a trei idei, iar concluzia extrasă din cele trei idei şi voinţa aplicării ei sunt proprii omului.

Dacă omul ar fi un simplu instrument şi ar executa numai ceea ce i se sugerează, el nu ar mai fi responsabil de actele sale. Dar el primeşte numai îndemnuri, rămânând să le analizeze prin judecata sa, şi dacă i se vor părea rele, să le respingă şi să facă numai ceea ce îi dictează conştiinţa.

Prin urmare, hotărârea şi voinţa omului îi determină responsabilitatea.

Întrupatul, asemenea duhurilor libere din spaţiu, nevăzând pe nimeni în jurul său şi primind sugestii, crede că ceea ce îi trece prin minte este propria sa gândire.

Inferiorul vede pe superior numai când acesta va îmbrăca fluide inferioare, şi îi va auzi glasul când superiorul îşi va coborî vibraţiile gândirii la vibraţiile gândirii inferiorului.

Pentru înţelegerea acestui fapt voi lua un exemplu din lumea voastră pământească. Peştele nu vede bine decât în apă. Dacă se află în adâncul apei, peştele nu va vedea bine pe omul care se scaldă sau se plimbă cu barca pe suprafaţa acelei ape. Iar dacă va scoate capul din apă, peştele va vedea şi mai rău pe omul ce se plimbă pe malul apei.

Toate categoriile de duhuri sunt orânduite în zone sau sfere concentrice în jurul pământului. În atmosfera aeriană şi eterică de la suprafaţa solului, trăiesc duhurile plantelor şi animalelor. Ceva mai sus, trăiesc duhurile oamenilor sălbatici şi treptat, mai sus, spiritele umane evoluate prin sentimente şi intelect. Cele din vârful piramidei vieții terestre conduc torul de sub ele, prin puterea sugestiei, împingând duhurile spre progres.

Unul este Tatăl ceresc. Unul este Fiul Său, Guvernatorul şi Stăpânul acestui sistem planetar. Unul este Sfântul Duh al Pământului. Câte trei conduc în sferele lor de activitate, dar Sfântul Duh conduce în trei feluri, ca: 1. Sfânt Duh pozitiv; 2. Sfânt Duh negativ; 3. Sfânt Duh neutru.

Sfântul Duh pozitiv cere supunere, prin puterea sugestiei, conducând spre fericire. Sfântul Duh negativ conduce tot spre evoluție, dar pe calea durerii. Sfântul Duh neutru aprobă şi calea fericirii şi calea suferinței, conducând pe ambele căi ce duc spre progres.

Ideea conduce totul. Din gândire s-au format lumile. Cu ideile prime - primele particule vii -a început creația. Prin idee sau sugestie se conduce ceea ce s-a creat.

Nu numai omul e condus prin sugestii, dar şi duhul mineral, vegetal şi animal. Nimic şi nimeni nu poate fi condus prin forță, deoarece, cu cât vietățile sunt mai de jos pe scara evoluției, cu atât sunt mai îndărătnice, mai puternic ancorate în inerția lor, deci au putere de opunere.

Ne rămâne atunci lucrarea pe calea nevăzutului, a sugestiei, a ideilor emise de duhurile superioare, invizibile şi insesizabile.

Divinitatea nu vrea, nu poate ordona prin reprezentanții săi, pentru că a stabilit legea deplinei libertăți. Dacă ar fi să se ordone, ordinul ar fi comentat şi mai la urmă poate chiar respins. Şi apoi, când vrei să le dai ordin, cum să o faci, dacă nu te văd? Iar dacă te faci văzut, te consideră egal cu ei şi nu se supun ordinului.

Divinitatea a considerat că e mai bine ca duhul inferior să nu ştie de existența unei lumi superioare, dar să primească de la duhul superior sămânța gândirii, crezând că ceea ce s-a născut în mentalul său e propria sa idee, şi să zică: „Iată, mi-a venit o idee; ia să o pun în lucrare, căci e minunată.” El crede că e ideea sa, dar în realitate execută o idee, o gândire furişată în duhul său de un duh superior, nevăzut.

În lumea duhurilor se sugerează, şi nu se comandă ca în lumea voastră trupească, unde, în urma ordinelor, se culege opunere şi revoltă. În Cer nu se ordonă, ci numai se sugerează.

Particulele vii alfa, beta şi gama

Infinitul e plin de pulbere haotică. Pe tot cuprinsul Infinitului stăpâneşte o tăcere înfiorătoare şi un întuneric desăvârşit. Fiecare particulă stă ca pironită locului, dând impresia că e o materie moartă. Aceasta e numai aparența. În realitate, toate particulele sunt vii, pentru că au o palpitare, o uşoară mărire şi micşorare a volumului lor sferic. Toate sunt inteligente, deoarece gândesc în sinea lor, şi totuşi nu ştiu ce există în afara lor, de jur-împrejurul lor.

De unde au viață aceste particule infinit de mici? Dar mai presus de toate, Cine a făcut această materie vie a Infinitului? Noi nu ştim. Poate marii Zei Creatori din Sfera-Laborator să ştie. Poate că numai Tatăl ceresc ştie cum s-a făcut Infinitul, nemărginirea sa fără de sfârşit şi veşnicia sa fără de oprire. Noi atâta ştim: Particulele din Infinit sunt vii şi nu fac decât să se umfle şi dezumfle. Noi nu putem să ne ducem până în mijlocul Infinitului, pentru a studia particulele vii la locul lor de origine, dar deducem însuşirile lor după studiile făcute asupra particulelor nou sosite, proaspăt absorbite de universul nostru. Luăm o particulă vie, o privim, şi orice am gândi sau face, ea rămâne nesimțitoare. Dacă n-am vedea-o că se dilată şi se contractă, adică se mişcă, am zice că e ceva mort. Această particulă vie şi gânditoare, care se mişcă, palpitând ca inima omului, s-a zis că e în stare neutră sau în stare potențială, față de mine, o inteligență în mişcare. Eu mă deplasez şi acționez asupra a tot ce există în jurul meu, deci sunt în stare cinetică.

Dacă cercetăm mai amănunțit, descoperim alte particule vii, care - față de acțiunile şi gândirea noastră - par să aibă o oarecare reacție, par să înțeleagă ideile ce i le adresăm. Pe când particulele neutre nu voiau să se supună voinței mele, acestea par mai docile. Într-adevăr, dacă iau o particulă neutră şi o aşez într-ălt loc decât unde se afla, văd că de îndată ce am slăbit-o de sub puterea voinței mele, ea revine imediat la locul ei inițial. De aici concluzia că are o voință a sa proprie, în felul său.

Dacă ne adresăm acestei a doua categorii de particule, mai sus amintite, constatăm că sunt mai supuse, căci unde le aşezăm, acolo rămân. De aceea, acestor particule le-am dat numele de ascultătoare sau particule pasive.

In fine, printre particulele vii se găseşte o a treia categorie de particule, care par nu numai că simt, aud şi înţeleg tot ce există în afara lor, dar caută să producă anumite manifestări. Acestor particule rare li s-a dat numele de particule active.

Din cele sosite în universul nostru, deducem că în marele Infinit ce înconjoară sfera-cosmos, cel puţin în vecinătatea lui, se află trei feluri de particule: l. particule neutre - reprezentând majoritatea; 2. particule pasive - o minoritate; 3. particule active - foarte rare.

Oricare ar fi stadiul lor, toate particulele se mişcă, toate se dilată şi contractă, deci sunt într-o veşnică vibraţie. Cine determină această vibraţie? Această vibraţie se naşte din faptul că particula gândeşte, concluzie dedusă din însăşi fenomenul petrecut în noi, duhurile. În momentul când nu gândesc deloc, volumul meu spiritual rămâne acelaşi. Când gândesc, constat că încep să mă dilat. De îndată ce am început să concep o idee, volumul corpului spiritului meu se măreşte, până atinge un maximum. De la o vreme, surit gata cu gândirea mea şi deodată mă destind, în mod brusc. Prin acest fapt, am emis din corpul meu ideea concepută.

Pentru fiecare fel de idee, trebuie să mă dilat într-o anumită măsură: Ceea ce fac eu când gândesc, faceţi şi voi, întrupării, când cântaţi. Într-adevăr, când aveţi de gând să daţi o notă mai prelungită, absorbiţi o mai mare cantitate de aer în plămâni, umflându-vă pieptul. Când vreţi să emiteţi o notă mai scurtă, inspiraţi o cantitate mai mică de aer, şi deci pieptul se umflă mai puţin, în mişcarea mea de destindere bruscă pot să penetrez o altă entitate spirituală aflată în acelaşi mediu cu mine. Dacă această-entitate este sincronizată cu mine, va şti ce arii gândit şi va înţelege comoţia mea, pe care, involuntar, o va repeta şi prin aceasta o va transmite mai departe. Eu voi mişca pe a, a va mişca pe b, b va mişca pe c şi aşa mai departe, vibraţiile se vor transmite până la marginea universului, până la materia haotică; iar aceasta nu va mai răspunde la vibraţia sosită. Mişcarea vibratorie a particulelor vii din haos se datoreşte faptului că aceste particule gândesc. Gândind, materia din interiorul particulelor se mişcă, mişcare exprimată la exterior prin mărire şi micşorare de volum; desigur, fără nici un fel de emisie. Numai particulele ajunse în stadiul de a fi active pot emite din interiorul lcr o porţiune din materia corpului lor, porţiuni-idei corespunzătoare ideilor noastre şi care pot fi primite şi înţelese de particulele pasive. Prin acest act, volumul corpului acestor particule vii se va micşora şi mai mult. Această reducere de volum se remediază prin faptul că particulele active absorb ideile emise de alte surori gânditoare. Substanţa ce compune particulele este aceeaşi. Ideile emise au aceeaşi compoziţie cu substanţa emitentului şi, ca atare, ideile fiind reabsorbite, se va reface echilibrul primordial.

Din cele expuse până acum, rezultă că există două sfere incomensurabile chiar şi pentru noi: 1. sfera-cosmos -finitul, format din Sfera divină şi cele patru sfere-univers; 2. Sfera-Infinit. Sfera-cosmos este cuprinsă în Sfera-Infinit, plutind în mijlocul ei.

Cu altă ocazie am făcut o comparaţie spunând că sfera-cosmos este inimaginabil de mare, dar faţă de Infinit, e cât un atom faţă de universul nostru. Lumina străbate spaţiile cu o viteză de 300.000 kilometri pe secundă şi totuşi razele fluidice ale luminii unei stele au nevoie de un milion de ani pentru a călători de la marginea universului până la Pământ. Cosmosul sau finitul este mic faţă de Infinit, cu toate acestea finitul, prin dimensiunea lui, este un adevărat infinit, chiar şi pentru noi, duhurile. Cosmosul e relativ mic, dar străluceşte de lumină în bezna Infinitului haotic.

Cu cât un duh este mai tânăr, are o talie mai mare, în schimb lumina sa e redusă, iar vibraţiile sale sunt rare şi brutale. Cu cât un duh este mai evoluat, corpul său este mai mic, dar mai strălucitor, vibrând cu o undă foarte scurtă, abia simţită, dar propagată cu mult mai departe decât vibraţia duhului inferior.

Revin la poblema emiterii ideilor. Ce proces adânc se înfăptuieşte când gândeşte un duh! Dar minunea se produce când ceea ce gândeşte duhul, în forul său interior, este emis în afară şi această emisie este înţeleasă de un alt duh.

Când a fost creat micul duh, începătorul vieţii de duh, a fost luat de anumiţi Fii divini din Mamar şi învăţat cum să se umfle şi dezumfle, cum să inspire şi expire idei. De pe când era în haos,

duhul avea posibilitatea să gândească în interiorul micului său corp, dar nu ştia cum să-şi exteriorizeze, să-şi comunice altora gândurile. Duhul treimizat - născut prin asocierea unei particule din Infinit cu una din Tatar şi una din Mamar - a stat în Mamar, întâi să învețe să se umfle - acum fiind o treime - şi abia după mii de ani de umflări şi dezumflări, ceea ce făcuse o veşnicie şi în haos, a ajuns să ştie să emită o idee. Au urmat alți mii de ani ca să învețe nu numai să emită idei, ci să fie capabil să le şi primească. Gândirea e o artă desăvârşită, o adevărată minune a Divinității.

Toate particulele din haos palpită, se umflă. Dar cum ele sunt foarte dese, apropiate între ele, toate dorind să se dilate, rezultă că atunci când unele se umflă, silesc pe vecinele lor să se dezumfle. Cum dezumflarea atrage nevoia dilatării, înseamnă că în haos, această pulsație se face cu mare greutate, cu mari piedici şi deci cu suferință. Iată că suferința există de la începutul începuturilor, şi este legată chiar de existența ființei.

Aceasta e viața particulelor haotice: una trage într-o parte, alta într-alta - o mişcare dezordonată, căci una se umflă ridicându-se, pentru că acolo e ceva mai liber, alta în timp ce se umflă coboară; una către dreapta, alta către stânga; una înainte şi alta înapoi. Prin urmare, în haos e o viață de mare strâmtoare, înghesuială. Cât e Infinitul de infinit şi totuşi particulele haosului nu au loc suficient pentru mişcarea lor, nu au libertate deplină.

Din această cauză, s-a produs şi se produce şi azi următorul fapt: dacă în această mişcare de umflare două particule se ating mai pronunțat, se produce fenomenul aglutinării sau alipirii lor. Se unesc două particule între ele şi apoi de ambele se alipeşte o a treia. S-a format astfel un corp asemănător cu o mură, un golomoz de trei particule haotice. Particula-mură, ajunsă acum ceva mai mare decât particula liberă, unică, începe să fie atrasă de sfera creațiilor, de cosmos. Particula-mură se va strecura printre particulele haotice, alergând către locul care o cheamă, o atrage.

Din trei particule haotice libere, din trei A (alfa), s-a făcut o particulă-mură, o B (beta) treimică. Din trei A s-a născut un B. Beta treimică merge către spațiul dintre cele patru universuri, sau spațiul cosmic, căruia să-i zicem acum spațiu B (beta). Sosit în spațiul B, particula B constată că spațiul cosmic, spațiul B este tot atât de plin ca haosul, şi aici particulele B sunt foarte numeroase, foarte dese. Cum necesitatea de a se umfla e moştenită, fiind necesară gândirii lor, ele continuă şi aici să se dilate şi contracte. ,

În spațiul B se găseşte o materie aflată într-o continuă vibrație. Din cauza necesității de umflare şi a lipsei de spațiu, se întâmplă şi s-a întâmplat şi aici ca trei particule B să se atingă, şi iată-le şi pe ele că se aglutinează, formând un corp mai mare, botezat, pentru înțelegerea fenomenului, cu numele de G (gama). Aici intervine acelaşi fapt ca şi în Infinit. Particula G este absorbită de sferele-universuri şi introdusă în interiorul lor, numit spațiu G (gama). O dată formată, particula G se strecoară printre particulele B şi intră în câmpul unui univers. Universurile cuprind, în interiorul lor, o infinitate de mici corpuri G, care în realitate nu sunt decât aglutinări de nouă particule A haotice. În interiorul universului, particulele gama suferă o anumită preparare, ce le face susceptibile de a fi absorbite de Sfera divină sau centrală.

Drumul urmat din Infinit a fost următorul. Particulele A devenite B au intrat în sfera B - cosmos. Aici particulele B, devenind particule G, au intrat în sfera G - una din sferele celor patru universuri. În interiorul acestor sfere-univers, duhurile din jurul sorilor şi planetelor au luat în primire particulele şi au exercitat asupra lor o anumită influență, pregătindu-le plecarea spre Tatăl ceresc. Când totul a fost gata, particulele G au fost atrase din nou, în sfera B - cosmos, şi de aici în Sfera-Laborator, pentru a fi perfectate şi transformate în materii eterice. În veşnicia viitoare, aceste materii eterice vor da naştere la duhuri, începătorii vieții spirituale în sfera creațiilor.

Particulele A, haotice, aveau mişcarea lor. Particulele B, cosmice, execută aceleaşi mişcări de umflare şi dezumflare, dar din cauza diametrului lor mai mare, au un alt ritm. În fine, particulele G, universice, sunt supuse aceleiaşi nevoi de dilatare şi contractare, dar datorită diametrului lor şi mai mare, pulsația lor este mai rară, mai înceată decât a particulelor A şi B.

Ajunse în Sfera-Mamar, particulele G sunt oprite din vibrația lor, despărțite unele de altele şi pregătite fiecare pentru o nouă formă de viață. Din ele se va face prima materie a creației, prima treaptă a seriilor nesfârşite de eteruri. După ce vor evolua şi urca toată gama de eteruri, vor fi atrase

către centrul Tatar, unde sunt deprinse să judece, să raționeze, să concluzioneze. Când vor fi pe deplin formate, capabile ca din două premise să extragă o concluzie, Centrul le va elimina.

Prin suflul Său divin, Tatăl le-a învățat să judece, dar deoarece gândirea lor este tot internă, Zeii din Mamar le vor învăța să exteriorizeze această gândire, să fie auzită de cei din mediul ambiant, să fie înțeleasă de toți cei din jur. Astfel, fosta particulă A din haos, după ce a colindat lumile o eternitate şi a atins ultimul grad al materiei eterice, va fi transformată prin treimizare în Sfera Tatălui, într-un duh gânditor, un pui de duh, pe care îl aşteaptă o carieră fără de sfârşit, devenind în eternitatea viitoare, dintr-o particulă A, întunecată şi neştiutoare, un duh strălucitor de o lumină necuprinsă de mintea omului; de la ignorantul desăvârşit, cum era în haos, evoluând până la savantul Creator de ființe şi materii.

Aparent sunt lucrări simple, dar taine adânci se ascund în toată această operă divină. Toate fenomenele divine au pornit de la Unul, începutul începuturilor. Unul Dumnezeu a dat naştere lumilor pe care le conduce, iar noi le admirăm. El este O (Omega) tuturor celor care vor lucra în veşnicie, pentru a cuceri Infinitul şi a-l umple cu noi creații.

În Cer se face teorie, iar pe pământ - aplicarea teoriei cereşti

Omule, nu poți să faci şcoala pe acest glob pământesc, fără să nu te supui reîntrupărilor şi fără să nu suferi prin ele. În traiul tău vei întâmpina nenumărate piedici, greutăți şi adversități. Nu e posibil să lupți singur contra lor şi să le învingi, decât asociindu-te cu alții, făcând o comunitate puternică. De aici, împărțirea oamenilor în popoare şi națiuni. Fiecare colectivitate are destinul său, linia sa de evoluție, trasată de la Centru. Fiecare individ dintr-o colectivitate este ca rotița unui mecanism de ceas. Defectarea unei rotițe va dăuna întregului mecanism.

Conducătorii marii asociații urmăresc şi notează toată activitatea şi pasivitatea unui individ. Activitatea unui factor al colectivității poate fi pozitivă ori negativă. Se zice că o activitate este pozitivă, când acțiunea desfăşurată de un individ a avut un rezultat bun. Când o experiență sau acțiune nu a dat nici un rezultat bun, se zice că a fost o activitate negativă. De asemenea, se notează timpul când duhul nu a întreprins nici o lucrare, adică a fost inactiv sau pasiv. Când individul sau unul din elementele colectivității lucrează, el are în fața sa tot ce s-a experimentat de către toți factorii componenți ai acelei colectivități, fie cu rezultate pozitive, fie negative. Fiecare colectivitate are un dosar al activității sale. Acesta este codul existenței sau cartea învățăturilor colectivității.

În Cer, fiecare colectivitate are învățăturile sale. Fiecare membru al colectivității va cerceta această carte a învățăturilor colective şi pe baza ei se va orienta în activitatea sa. Cartea aceasta cuprinde toată experiența făcută de fiecare membru al colectivității, oglindindu-se în ea toată înțelepciunea ce se desprinde din suma acestor experiențe.

A pleca dintr-o colectivitate şi a intra într-alta, ar fi o nebunie, pentru că, în primul rând, duhul va fi considerat un dezertor, fiind disprețuit. În al doilea rând, fiecare colectivitate îşi are învățăturile şi legile sale, extrase din activitatea milenară a individualităților ei, pe care duhul fugar nu le cunoaşte şi nici nu va şti să le interpreteze. Iar în al treilea rând, pentru că fiecare colectivitate îşi are ierarhia ei proprie, iar duhul nou venit, va fi bănuit şi considerat un trădător, ca atare, orice grad ar fi avut în comunitatea sa, nu se va ține seama şi va fi aşezat pe ultima ei treaptă.

După cum există deosebiri între oameni, tot aşa sunt deosebiri şi grade ierarhice între colectivități. Fiecare colectivitate este aşezată pe o anumită treaptă a evoluției. Aşa au luat naştere națiunile. Aşa a luat naştere şi poporul român.

Două sau mai multe colectivități se asociază între ele pentru ajutor reciproc şi formează o colectivitate mai mare, numită familia comunităților respective. O asemenea familie este familia latină, formată din francezi, belgieni, italieni, spanioli, portughezi, români şi romanşii din Elveția. Superiorii acestor mari familii sunt într-o continuă înțelegere cu îngerii Pământului. Fiecare mare colectivitate îşi are cartea experienței sale şi o lege divină opreşte ca o colectivitate sau un individ dintr-o colectivitate să aibă acces la cartea altei colectivități. Fiecare colectivitate îşi are experiența sa, dobândită prin dureri şi sacrificii. Divinitatea impune ca fiecare comunitate să-şi facă studiile pe experiențele proprii, fără să se orienteze după experiențele făcute de alte colectivități, pentru că Tatăl vrea să compare şi să vadă la ce soluție a ajuns fiecare, referitor la o teză elaborată de Centru.

După cum la şcoală nu se permite elevilor să copieze unul după altul, nici colectivitatea nu permite membrilor ei să comunice altei comunităţi rezultatul experienţelor sale. În acest scop s-a sădit în fiecare colectivitate sentimentul îndoielii de ceea ce ştie cealaltă, un sentiment de răceală despărţind comunităţile între ele. Astfel se explică faptul că evreii au Talmudul, cu adevărurile şi superstiţiile lor, pe care îl ascund cât pot, ca să nu ia cunoştinţă de el şi alte neamuri.

Fiecare individ al colectivităţii contribuie cu un mic aport de cunoştinţe şi experienţe, făcute în timpul întrupării sale. Duhul întrupat repetă mereu această muncă de Sisif, pentru că atunci când va fi sus, să verifice faptele sale la lumina cunoştinţelor cereşti.

Uneori duhul sau spiritul îşi însuşeşte anumite idei, care se închistează atât de tare în el, încât nu se mai poate scutura de ele, constituind o piedică în evoluţia sa ulterioară. Pentru a se dezbăra de aceste idei fixe, duhul trebuie să se întrupeze, să vină în lumea vieţii practice şi să constate, prin propria sa experienţă, că ideea respectivă are un alt înţeles, iar nu cel cu care s-a obişnuit. Rutina este duşmanul progresului.

Duhul a făcut odată o experienţă, fericită sau nefericită, pozitivă sau negativă, şi se încăpăţânează să spună că acela este adevărul. I s-a demonstrat că e în eroare, dar el rămâne mereu la aceeaşi părere. Atunci e silit să se întrupeze şi să treacă prin aceeaşi experienţă, ca să vadă mai bine adevărul referitor la problema respectivă. Numai acum are ocazia să vadă acel adevăr sub un alt aspect, pentru că acum nu va mai fi o deducţie mentală, interioară, ci rezultatul analizelor tuturor factorilor care pun în evidenţă acest adevăr. Duhul, ca duh, se poate înşela în părerea lui, dar experienţa făcută ca întrupat îi luminează mentalul, în ceea ce priveşte o anumită problemă. Trupul este un instrument admirabil în mâna duhului, căci cu el află, treptat, adevărurile eterne ale universului, întrupându-se, duhul pune în practică toate conceptele sale spirituale asupra lumilor. Noaptea va concepe planuri, iar ziua va căuta să le traducă în opere concrete. Punând în practică ideile sale, duhul va culege o experienţă relativă la o cunoştinţă a sa. Conducătorii supremi, bătrânii colectivităţii, cunosc adevărurile prin experienţa lor personală, dar copiii de sub ei nu pot cunoaşte tot adevărul. Adevărul nu se poate învăţa din teorie, ci numai prin practica lui.

Ideea vine de sus, de la Centru, dar ea trebuie să fie interpretată. Dacă tot ce e sus este şi jos, nu înseamnă că tot ce e jos este şi sus. Principiul este la fel, dar forma e organizată în mii de feluri. Cum ai să descifrezi principiul din forma necunoscută? Principul e simplu şi limpede ca apa de izvor, dar forma e tulbure, ca torentul munţilor.

Tu ştii că în Dunăre trăiesc peşti. Iată un principiu. Dar cum sunt acei peşti? Fratele spaţial cunoaşte peştele ca idee. După cunoştinţele sale, va face un peşte şi îl va pune în apa Dunării, dar nevăzând niciodată un peşte, nu i-a ştiut aşeza unde trebuie aripioara codală sau cele pectorale şi abdominale. Peştele va trăi un timp în apă, dar nu va şti să se mişte, pentru că nu a fost construit cum trebuie. Principiul, ideea teoretică, a fost tradus în practică, dar nu a reuşit la prima încercare, îi vor trebui duhului vieţi peste vieţi trupeşti, ca să pună un număr corespunzător de aripioare şi acolo unde trebuie, realizând un anumit fel de peşte ce trăieşte în apa Dunării.

Omul află mai întâi principiul, ideile teoretice, în spaţiu, şi apoi are nevoie de vieţi de suferinţă, pentru ca văzând, experimentând în această lume, ideea să i se fixeze adânc şi pentru veşnicie în mica sa sferă spirituală. Bătrânii comunităţii supun pe cei de sub ei la întrupări, pentru ca prin propriile lor suferinţe să câştige cunoştinţe, adevăruri pure, prin îmbinarea teoriilor cereşti cu practicile pământeşti.

„Nu e destul, fiule, să înveţi cele predate de mine - spune un mare duh unui duh mai tânăr. Purul adevăr auzit de la mine, nu poate să-ţi ţină nici cald, nici rece, pentru că tot ce ştiu, am învăţat prin mine însumi. Ştiu că nu te îndoieşti de cele ce-ţi spun, deoarece îmi cunoşti gradul şi cunoştinţele vaste^ dobândite prin experienţe. După ce am pus în aplicare o anumită idee şi am constatat că adevărul ce mi s-a spus este aidoma cu cel aflat de mine, nu am mai uitat acel adevăr, şi nu-l voi uita în vecii vecilor."

Orice idee, oricât de mică ar fi ea, trebuie să treacă prin alambicul suferinţei, altminteri ea nu are nici o valoare, rămânând o idee rece, teoretică. Divinităţile centrale cer pentru toate duhurile examenul greu al învierii din moartea neştiinţei. Nu examenul teoretic, nu colecţia de idei născute şi închistate în mintea ta de duh, ci examenul obţinut prin sacrificiul repetat al vieţii trupeşti; deci se

cere reîntrupare. Nu se cere ştiinţă culeasă de prin foile cărţilor, ci ştiinţa culeasă prin firele de carne ce au tremurat pe tine, tot timpul vieţii tale trupeşti.

Numai mâncând o bătaie ai o idee justă despre ce este bătaia.

Ce frică de om au, de pildă, gândacii de bucătărie, cum fug ei în toate părţile când îl văd. Fug, pentru că de mii de ani omul îi tot ucide şi spiritul lor ţine minte această atitudine. Aşa se dobândeşte experienţă: prin durere, prin moarte.

„Nu vei fi un bun medic - spun bătrânii cerieni - dacă tu, ca medic, nu simţi mila, durerea bolnavului tău. Nu eşti bun medic, dacă pe bolnav îl doare şi pe tine te lasă rece. Nu eşti sfânt în Cer, dacă trecând pe lângă un orb, nu ţi se topeşte inima de mila suferinţei sale."

Dacă nu te întristezi şi nu suferi o dată cu durerea altuia, înseamnă că nu cunoşti bine ideea durerii, sau o cunoşti numai teoretic, şi va trebui să cobori în valea plângerii, să devii om trupesc şi să suferi pentru a şti ce este durerea.

Domnul nostru Isus Christos nu putea să vadă durere fără să nu-i cadă lacrimi din ochi de mila celui suferind, rugându-se Tatălui central pentru vindecarea lui.

Dacă nu poţi să te bucuri de bucuria altuia, dacă nu poţi să plângi, să suferi de suferinţa altuia ca de propria ta suferinţă, înseamnă că nu cunoşti bine aceste idei, sau le cunoşti doar teoretic şi mai ai nevoie de multe întrupări, ca să treci prin ele, astfel ca învăţătura ta să fie desăvârşită. Tot aşa, pe rând, va fi cu toate ideile şi problemele vieţii veşnice.

Orice duh transmite şi recepţionează idei

Trupul omului se poate compara cu o sămânţă, iar spiritul corespunde germenului sau embrionului din el. Sămânţa evoluează pentru a da posibilitate germenului să se dezvolte într-o viitoare plantă. Materia seminţei s-a prefăcut sub influenţa mediului înconjurător şi a efluviilor plecate din embrion, iar embrionul s-a dezvoltat sub acţiunea nutritivă a miezului seminţei. Unul a ajutat pe celălalt. Acelaşi raport există între trup şi spirit. Spiritul evoluează şi contribuie la evoluţia materiei trupului său. Evoluţia unui spirit depinde de trupul său.

Uneori trupul este inferior valorii sau puterii spiritului, şi bietul duh este nevoit să-şi ducă traiul într-o casă inferioară. În aceeaşi situaţie se află melcul. Ar vrea el să se deplaseze mai repede, dar nu poate, fiind nevoit să-şi ducă în spinare casa. Dacă trupul este greoi şi de proastă calitate - ca pedeapsă a destinului - bietul duh e nevoit să se supună imperfecţiunii instrumentului său.

La evoluţia spiritului nu intervine numai calitatea trupului său, ci şi influenţa mediului familiar, şi, într-o oarecare măsură, influenţa mediului naţional. În fine, nu se poate trece cu vederea nici influenţa neamurilor sau a ţărilor ce înconjoară neamul său.

Iată câte împrejurări, stau ca bariere în calea bietului duh. În această stare, în această închistare, programul duhului ar fi foarte lent, dacă n-ar interveni lumea noastră, dacă nu v-am lumina, nu v-am revela tainele lumii ce vă înconjoară.

În vremurile ce vor sosi lumea va fi uimită de progresele realizate în medicină, fizică şi astronomie. Nu va trece mult timp şi fizicienii vor inventa un aparat capabil să perceapă undele gândirii duhului, revoluţionând lumea, prin consecinţele spirituale şi ştiinţifice. Mare „minune" a fost captarea undelor radio, redarea imaginilor şi sunetelor înregistrate pe un film etc. Dar să recepţionezi printr-un aparat gândurile unui duh liber sau întrupat întrece orice imaginaţie. Totul se reduce la orânduirea unor componente electronice şi dispozitive, care să capteze vibraţiile rapide şi scurte ale undelor gândirii omeneşti.

Înţelegeţi greu mecanismul emiterii cugetărilor, dar şi mai greu înţelegeţi că aceste forme-gând, aceste hieroglife, pătrund într-un alt duh, care le vede, le interpretează şi le înţelege.

Cel ce gândeşte este emiţătorul, cel ce primeşte este receptorul. Eu, emiţător, am posibilitatea să ştiu dacă m-a înţeles sau nu receptorul meu, pentru că dacă el a înţeles vorbirea mea, va gândi aceeaşi cugetare şi mi-o va transmite, ca un fel de ecou al gândirii mele. Ecoul sosit îmi dă ştirea că interlocutorul m-a înţeles. Dacă nu-mi va sosi acest ecou, voi şti că cel căruia m-am adresat nu m-a înţeles, deoarece fiind de o evoluţie inferioară cu a mea, nu a înţeles conţinutul ideilor ce le-am trimis, nu a ştiut să citească semnele, neputând reflecta instantaneu şi automat gândirea comunicată.

Pentru mine, acel duh este ca un surd pentru voi. Poate în viața voastră s-a întâmplat să întâlniți un om surd. Nu cunoşti defectul său şi i te adresezi, îi vorbeşti, iar el rămâne nesimțitor, nu-ți răspunde nimic, pentru că nu a auzit cuvintele tale. La fel se petrece şi când un duh superior se adresează unui duh inferior. Duhul inferior nu va vedea nici o formă şi nu va auzi nici o vibrație eterică, fiindu-i invizibilă şi inaudibilă. Din cele expuse, se înțelege că fiecare duh transmite idei şi, în acelaşi timp, le recepționează.

La voi învață cine vrea şi cine poate. La noi se învață încet, dar se învață totul şi pentru o veşnicie. La voi' se învață din cărți, iar noi învățăm numai din memorie. Fiecare superior este un profesor pentru un inferior, iar elevii săi devin profesori pentru cei inferiori lor, şi aşa, din treaptă în treaptă, până la cel mai simplu duh. Legea progresului impune ca entitatea superioară să lupte din toate puterile sale la ridicarea entității inferioare. Dacă în univers nu poate exista egalitate, se cere muncă de la toată lumea, pentru ca evoluția întregului spre perfecțiune să se facă mai rapid.

În lumea duhurilor nu există egalitate, dar la muncă suntem cu toții egali, fiecare muncind după puterile sale la opera de creație a unicului Tată. Noi lucrăm la opera Părintelui nostru, relativ la ceea ce ştim, dar, la fel ca voi, dorim să cunoaştem cât mai mult din tainele operei Sale.

Luăm un subiect şi îl analizăm, îl întoarcem pe toate fețele şi din toate supozițiile şi premisele ipotetice şi prin analogia existentă în toată creația, extragem concluzii apropiate de adevăr.

Omul trupesc ne este mereu punctul de reper în studierea universului, pentru că el este o copie, în mic, a ceea ce în mare, există în univers. Dacă în unele privințe două sau mai multe păreri nu se potrivesc, aceasta nu provine din neştiință, ci din eroarea de a interpreta faptele prezentate de natura înconjurătoare.

Noi muncim şi studiem. Deşi avem la dispoziție eternitatea, nu ne este permis să ne pierdem timpul. Prima şi ultima noastră preocupare este învățarea. Ni se spun, ni se propun de îngerii noştri diferite cunoştințe, dar de cele mai multe ori suntem lăsați să ne chinuim singuri, să aflăm adevărul prin inducție şi deducție, prin comparări şi analogie. La noi e ca şi cum cineva de la voi ar vrea să învețe latina fără dicționar. Pentru a cunoaşte sensul unui cuvânt, duhul trebuie să-l descopere prin intermediul cuvintelor deja cunoscute şi aflate tot prin cercetări. De multe ori trebuie să descifrăm gândirea unui superior, căci gândirea sa nu are totdeauna echivalent în catalogul cunoştințelor noastre. Greutatea cea mare constă în faptul că pe când la voi cunoştințele se referă la lucruri concrete, la noi toate ideile sunt abstracte; în plus, de multe ori conținutul noțiunilor nu prea ne este cunoscut. Iată de ce studiile se fac cu greu şi în decurs de mii de ani.

Ce uşor e la voi. În câțiva ani obții bacalaureatul, iar după alți câțiva ani obții licența sau doctoratul. Examenele voastre se trec mai uşor decât ale noastre, pentru că sunteți cei ce s-au chinuit mii şi sute de mii de ani cu învățarea în spațiu, aşa că atunci când duhul coboară la viața trupească, are în desaga lui spirituală o mare cantitate de noțiuni, cu care se ajută la înțelegerea a ceea ce învață în lumea voastră.

Particulele a de la începutul începuturilor, primele particule vii, haotice, devenite duhuri, au ajuns foarte departe, au un capital infinit de cunoştințe, dar sunt înțelepte şi nu se laudă cu imensitatea ştiinței Lor. De la Ele ne sosesc legile. Centrul formulează legea şi periferia o analizează, o verifică şi apoi transmite Centrului comentarii referitoare la aplicarea ei. Centrul primeşte aceste păreri şi, pe baza majorității tuturor părerilor, modifică legea. Aceasta în teorie, căci în practică legea este absolut justă, micul duh neavând toate elementele de judecată ale Divinității. Legea s-a născut din cele observate şi verificate mai întâi pe însăşi Ființa Ei, pe propria Ei substanță, aşa că îi cunoaşte perfect puterea şi influența. Din această cauză, legea, o dată stabilită, nu se mai modifică niciodată, cel mult primeşte aplicații noi. Pentru a înțelege scopul şi folosul unei legi, trebuie să studiem ani şi ani. Legea e fixă, dar studiile sunt variate, pentru că ştiința e în raport cu gradul de evoluție al entităților spirituale. Legea e generală pentru tot universul, ştiința este personală şi în raport cu cunoştințele fiecăruia. Adevărul absolut îl cunosc numai Cei din capul existenței şi al creației.

Legile Centrului sunt cunoscute în întreg cosmosul. Legea este una şi universală Ştiința este multipla şi locală. Din ştiință extragem sinteza ei -filozofia creațiilor, care în definitiv nu este nici lege, nici ştiință, ci cunoştințe elaborate prin analogie.

Spre exemplu, datorită înclinării axei pământului față de orbita sa, deci fată de soarele de care depinde, în zonele temperate ale pământului există anotimpuri. Concluzia este că în tot universul pe toate planetele cu axa înclinată pe orbitele lor şi față de soarele lor, vor exista patru anotimpuri: primăvară, vară, toamnă şi iarnă. Procedând astfel mereu pătrundem misterul în care s-a înconjurat Tatăl nostru din Ceruri. Aşa am aflat ce este materia, de câte feluri e, cum a luat naştere etc.

Oricât am scotoci tainele Naturii, nu am avansa prea mult fără ajutorul înaltelor somități angelice ale spațiului nostru. Astfel am ajuns să posedăm cunoştințe profunde despre tot ce există în univers, şi pe care nu le putem dezvălui oricui.

Savantul vorbeşte cu familia, cu servitoarea şi cu studenții săi, dar fiecăruia i se va adresa în mod cu totul diferit. Natura vorbirii sale este potrivită cu persoana căreia i se adresează. Aceeaşi atitudine o avem şi în spațiu. Într-un fel vorbim cu duhul mineral, ceva mai sus cu duhul vegetal şi pe o notă mai ridicată duhului animal. Pentru ca duhul mineralului să mă înțeleagă, cobor vibrațiile gândirii mele până la nivelul său, cobor noțiunile până la nivelul înțelegerii sale. Dacă el îmi va reproduce gândirea ce i-am trimis-o, înseamnă că m-a înțeles.

Să nu vă mirați că mă înțeleg şi cu duhul din piatră. E firesc să gândească şi el, pentru că orice duh gândeşte, fiind alcătuit din cele trei particule ale Infinitului, care erau ființe gânditoare. Duhul are înțelegerea, gândirea şi voința sa. Acest lucru se poate deduce şi de voi, duhuri întrupate, căci dacă duhul mineral nu ar avea voință şi cuget, cum şi-ar fi putut organiza materia într-o formă de cristal?

Luați o sare chimică oarecare, o puneți într-un vas cu apă şi ea se topeşte. A dispărut din ochii voştri, şi totuşi particulele ei sunt acolo, în vas, şi cu anumite mijloace le puteți constata ca fiind aceleaşi ca înaintea dizolvării. Noi, pe lângă fenomenul dizolvării sesizat de voi, am simțit în ființa noastră o anumită senzație de plăcere sau durere, suferită de duhul mineral când s-a dizolvat substanța ei.

Voi luați găina şi îi tăiați capul, pentru a face din ea mâncare. În momentul morții, ea încearcă o spaimă şi o durere neînchipuită, însoțită de o emisie de gânduri, o chemare de ajutor şi cerere de îndurare, de milă. Fluidul corpului ei spiritual a vibrat puternic. Aceste vibrații s-au propagat prin spațiu şi mi-au impresionat fluidul corpului duhual. Am simțit toată durerea ei, şi am citit în duhul meu tot apelul de ajutor, milă şi iertare. Din cauza trupului vostru, al materiei sale grosolane - nu simțiți, nu primiți gândirea ei din acele momente. Noi, fiind duhuri libere, simțim toată durerea, de oriunde ar veni. Din acest punct de vedere, suntem nefericite față de voi, pentru că ne impresionăm de toate suferințele voastre, ale animalelor, plantelor şi mineralelor.

Cu cât entitatea are un grad mai înalt de evoluție, cu atât e mai cunoscătoare, dar este mai sensibilă la valurile de durere ce se ridică de pe suprafața globului unde îşi face şcoala vieții.

Sfera divină şi familia umană

Materia din Infinit, particula a, absorbită de sfera-cosmos va ajunge cu timpul la Central transformator, în Laborator. În drumul ei spre Centru, am spus că particula haotică este absorbită de universurile fizice, iar aici este întrebuințată de marile duhuri, pentru diferitele lor operații.

Uriaşa forță de atracție a Sferei centrale cheamă la ea mereu particule haotice, care în prima etapă se adună în sânul Sferei-Mamar, de unde trec în Pectoral şi Tatar, unde vor suferi anumite prefaceri. De la o vreme, preaplinul conținut al Sferei-Tatar goneşte materia pregătită înapoi în Mamar, şi de aici, va peregrina spre unul din cele patru universuri, sub formă de mase mari de materii şi duhuri, formând ceea ce numiți nebuloasă.

Din expunerile făcute până acum s-a înțeles că Dumnezeu nu este un moş cu barbă albă, ci o Asociație infinită de Duhuri divine. De asemenea, Mama sau Mamarul nu este o personalitate feminină, ci tot o Asociație de Entități divine. Ambele Asociații divine urmăresc un scop comun, împărțindu-şi rolurile şi munca, una lucrând ca o Forță activă, şi cealaltă ca o Forță pasivă.

Intre aceste două mari Asociații, am spus altădată, se află o a treia Asociație, numită Respirator, pentru că prin mişcările ei, materia primă pregătită în Mamar şi prelucrată de Tată e trecută înapoi în Mamar, pentru ca mai apoi de aici să fie trimisă în unul din cele patru universuri. Prin urmare, Respiratorul este o Asociație de Divinități care fac legătura între cele două Asociații

mari – Tatar şi Mamar. Dacă Tatarul, are rol de asociaţie activă, iar Mamarul - de asociaţie pasivă, Respiratorul joaca rolul de neutru.

În definitiv, Sfera-Laborator este formată din trei sfere concentrice. Când Sfera centrală, Tatarul este activ, Respiratorul este neutru, iar Sfera periferică, Mamarul este pasiv sau primitor. După aceea Mamarul devine activ-negativ, Respiratorul rămâne tot neutru, iar Tatarul lucrează ca o forţă pasiv-pozitivă, adică El primeşte. Activitatea Tatarului şi a Mamarului alternează, iar Respiratorul rămâne centru de suspensie al pârghiei unei balanţe, dând ajutor atât Tatarului, cât şi Mamarului, după trebuinţă, pentru a se putea face schimbul de materii necesare, în vederea noilor creaţii şi chiar a propriei lor evoluţii. Respiratorul o dată ajută la trecerea materiei prime din Mamar la Tatar, şi apoi ajută la trecerea înapoi în Mamar, a materiei prime prelucrate de Tatar.

Acestei Sfere uriaşe, compusă din trei Asociaţii într-una, i s-a dat numele de Dumnezeu. Ea este Dumnezeul tuturor religiilor de pe pământul nostru. Acestui Laborator infinit, acestei uzine uriaşe a creaţiilor, ne închinăm noi, duhurile. Acestei Forţe vaste şi neînchipuite ridicăm osanalele noastre. Duhurile de pe miliardele de planete şi sori se pleacă cu smerenie acestui Centru creator, pentru iubirea ce o poartă întregii Sale creaţii, operei Sale. Acolo este ştiinţa ştiinţelor, acumulată din eternitate. De acolo porneşte puterea infinită ce ţine cosmosul închegat într-un tot. De acolo pleacă, din timp în timp, materia ce va da naştere unei nebuloase, cu tot ce-i trebuie pentru ca într-o perioadă de zeci de miliarde de ani să dea naştere la tot ce există, de la fluidul număru-unu până la piatră, şi de la plantă până la om. Acolo e Lumina ce luminează lumile. De acolo am luat şi eu naştere cândva, în noaptea veşniciei trecute, pentru ca după ce voi face lunga mea şcoală, să devin unul din cei mai modeşti colaboratori din ceata fără număr a divinilor Creatori ce alcătuiesc acest Centru atotputernic.

Acesta e purul adevăr cunoscut numai de duhurile superioare. Orice altă concepţie referitoare la Dumnezeu este omenească, nereală, potrivită ignoranţei omului trupesc.

Dar acest Adevăr nu trebuie făcut cunoscut omului simplu. El trebuie lăsat să creadă că există o singură fiinţă, mare cât infinitul creat, care conduce cu puterea lui infinită miliardele de corpuri cereşti. Dacă vei îndrăzni să spui omului simplu adevărul, dacă vei distruge din inima sa divinitatea cu chip de om bătrân şi adânc înţelept, îi vei tulbura mintea şi concepţia despre dumnezeul atotcreator, şi nu-şi va mai găsi un sprijin în existenţa sa terestră.

Omul simplu cere Tatălui ceresc să-i dea ceea ce crede că îi lipseşte. Iniţiatul ştie că Centrul creator nu a pierdut din vedere absolut nimic şi că totul a fost prevăzut şi acordat, pentru ca duhul să-şi facă şcoala perfecţiunii în eternitate. Noi ştim că nu ne este permis să cerem, căci totul ni s-a dat. Ruga noastră este numai de mulţumire şi slăvire a infinitei Forţe creatoare, a uriaşei Asociaţii de trei-una, ajunsă la cele mai înalte cunoştinţe şi la o desăvârşită forţă creatoare şi conducătoare a tot ceea ce vedem şi nu vedem, a tot ceea ce ştim şi nu ştim.

S-a repetat de veacuri că omul a fost zidit după chipul şi asemănarea Divinităţii. Mare adevăr s-a spus, dar nu s-a ştiut adevăratul său înţeles decât de iniţiaţi. Asemănare există, dar nu în sensul aparenţei exterioare, a trupului, ci în sensul constituţiei intime a omului. Într-adevăr, trupul omului este format din organe, organele din ţesuturi, ţesuturile din celule, iar celulele din molecule, respectiv atomi. Atomul este cea mai mică formă din lumea fizică. El este animat de un duh, numit duh atomic. Doi sau mai mulţi atomi formează o moleculă. Molecula este condusă şi ea de un duh, numit duh molecular. Duhul molecular are sub sine o mulţime de duhuri atomice. Două sau mai multe molecule, reunite la un loc, formează o substanţă sau un mineral condus de un duh şi mai evoluat decât duhul molecular, numit duh mineral. O asociaţie de mai multe substanţe chimice dă naştere unei entităţi organice numită celulă. Celula este condusă şi ea de un duh, numit duh celular, ce ocupă o treaptă superioară duhului mineral. În definitiv, celula este o sumă de duhuri atomice, moleculare şi minerale. O sumă de celule formează un organ, iar totalitatea organelor formează trupul omenesc. Trupul omului este o sumă uriaşă de duhuri atomice, moleculare, minerale şi celulare. Peste această infinitate de duhuri se află duhul uman. De aici rezultă că trupul uman este o asociaţie de diferite grade de duhuri. Prin urmare, omul reproduce în mic Asociaţia de Duhuri ce constituie Sfera-Laborator, divinul Creator.

Omul terestru este azi împărțit în două sexe: masculin şi feminin. Ambii îşi duc traiul unul lângă altul, întregindu-se şi ajutându-se reciproc. Unul e mai mult cu gândirea, cu voința, deci cu inițiativa. Celălalt - cu gospodăria, cu prepararea a tot ce necesită viața. Din viața lor în coihun se nasc copii, câte trei constituind o unitate socială, numită familie. Tata este factorul activ, mama - factorul supus, pasiv, iar copilul - elementul neutru, iubind şi pe tata, şi pe mama.

În această trinitate copilul constituie factorul de legătură al tatălui cu mama, făcând unirea lor şi mai puternică. Ca om, tatăl este o asociație de duhuri, mama - o altă asociație de duhuri. În fine, fiul, fiind şi el om, este o altă asociație duhuală. Aceste trei asociații constituie familia.

Ei bine, Sfera divină sau Laboratorul corespunde, în totalitatea ei, familiei umane. Sfera exterioară corespunde mamei, Sfera centrală - tatălui, iar Sfera intermediară - copilului.

Sfinxul e un personaj enigmatic. El a interesat totdeauna omenirea şi o va mai interesa şi în viitor, pentru că arată ceva şi totuşi nu spune nimic, te pune pe gânduri şi nu-ti revelează taina formei sale. Tot ce e sfinx atrage. Se ştie că enigmaticul fascinează, necunoscutul preocupă. Iată de ce omenirea doreşte să cunoască misterele operelor Tatălui ceresc. Acum, când datorită ştiinței omenirea a înțeles tainele Naturii, Cerul încuviințează să i se reveleze câteva din misterele ce o înconjoară, să se ridice puțin vălul ce acoperă opera Tatălui creator. Se revelează puțin, pentru a nu se tulbura prea mult mintea omului, care altfel ştia şi credea. Se dă puțină lumină acum, pentru ca lumina prea puternică a profundelor taine să nu orbească bietul neştiutor şi, în loc să-i lumineze mintea, să i-o rătăcească, râzând în rătăcirea sa de alcătuirea sublimă stabilită de Creator. Dar noi, duhurile conducătoare ale planetei Pământ, mulțumim şi pentru puținul permis.

Slavă Ție, Doamne, slavă Celui dintru înălțimi pentru că ai permis să luminăm spiritul închis în trup al fraților noştri! Amin.

Boala duhului

Ca duh, ființa mea a fost făcută de Creator din materia avută la dispoziție şi venită din Infinit. Cunoscând materia din care sunt constituit, voi şti din ce a fost constituit universul, pentru că din aceeaşi materie am fost făcut şi unul şi altul.

Duhurile superioare sunt datoare - tocmai prin rangul sau treapta atinsă - să cunoască aprofundat chimia, fizica, anatomia şi fiziologia corpului unui duh. Întocmai cum în lumea trupească, pentru a vindeca pe omul bolnav, medicina trebuie să cunoască anatomia, fiziologia şi patologia trupului uman, duhurile superioare sunt obligate de evoluția lor să ştie totul în ceea ce priveşte buna funcționare a corpului duhual.

A nu cunoaşte acest capitol din marea ştiință a vieții înseamnă a rămâne în urmă cu evoluția. Trebuie să ne străduim, să observăm, să examinăm structura corpului nostru, pentru a putea scoate concluziile ce ne duc la cunoaşterea adevărului constituției noastre.

Dar pentru că eu, duh, nu mă pot studia pe mine însumi, voi căuta să examinez un semen al meu, şi cum toate duhurile suntem alcătuite după acelaşi plan, voi şti în mod indirect din ce sunt format.

După cum în lumea trupească un om se poate îmbolnăvi de o boală oarecare, tot astfel se poate îmbolnăvi şi un duh, din care cauză el nu mai poate să-şi urmeze studiile evolutive. În virtutea legii solidarității, noi trebuie să facem tot posibilul să-l vindecăm, pentru ca el să nu devină o povară pentru întreaga noastră asociație.

Lenea este una din bolile ce afectează unele duhuri. Voi considerați lenea ca fiind de natură trupească, provenind dintr-o proastă alcătuire a sistemului cerebral, a trupului uman. În realitate, lenea îşi are originea în corpul spiritual, fiind o deficiență a duhului. Cu alte cuvinte, lenea este de natură spirituală, iar nu trupească. A fi leneş înseamnă a fi lipsit de voință, a nu poseda pe deplin această facultate principală a spiritului.

In lumea spațiilor nu există repaus, toată lumea studiază şi lucrează. Dar în această activitate generală constatăm că unele duhuri progresează, şi altele nu. De aici rezultă două feluri de activități: pozitive şi negative. Alături de aceste două stări normale, mai există o stare, anormală, şi anume de inactivitate sau stare neutră.

Fireşte, ne-am pus întrebarea: De unde această lene, această lipsă de voinţă? căci la noi lenea nu e „congenitală”, ca la voi. Neutrul nostru e un duh ce gândeşte, dar gândirea sa nu e tradusă în afară prin nici o acţiune. El nu este un activ şi nici chiar un pasiv. Nu este activ, pentru că nu emite nimic; nu este pasiv sau negativ, pentru că nu primeşte nimic din exterior. Or un asemenea element - care nici nu emite, nici nu primeşte - este un element stagnant în mediul nostru duhual.

Dar legea solidarităţii ne obligă să-i ducem şi pe el în cârcă; din această cauză, îl considerăm o nenorocire pentru gruparea noastră şi de aici toate sforţările pentru a-l însănătoşi.

Noi, căpeteniile marii noastre asociaţii, căutăm să descoperim problema stagnaţilor noştri, să vedem cauza pentru care nu mai funcţionează normal, ca toate duhurile. În acest scop, îi trimitem la reîntrupare şi constatăm că rămân în acelaşi stadiu ca în spaţiu. Chinuiţi de ideea de a-i vindeca, suntem nevoiţi să le cunoaştem structura, alcătuirea corpului lor, care vrând-nevrând, ne va duce la cunoaşterea particulei a din Infinit.

M-ai întrebat, frate, dacă începutul creaţiei - deci şi al duhului - a pornit de la materia sau particula neutră din Infinit. Ei bine, îţi răspund că ai întrevăzut bine această ipoteză: Particula neutră este începutul oricărui început. Neutrul a devenit pasiv sau negativ şi negativul a devenit activ sau pozitiv. Pentru voi e greu să faceţi o deosebire între pozitiv şi negativ, din punct de vedere al activităţii. Om activ şi om pasiv sau negativ este tot om, tot duh, dar cu manifestări deosebite. Există împrejurări când omul poate trece de la o stare la alta, într-un moment cât o străfulgerare, în urma examinării acestor trei stări din lumea voastră şi a noastră, ne-a fugit gândul la alcătuirea materiei din Infinit şi ştiind ce s-a petrecut şi se petrece şi acum acolo, am ajuns la concluzii care ne duc la cunoaşterea modului de a face dintr-un duh neutru unul activ, spre binele asociaţiei noastre.

Ajutorul acordat unui om în lumea voastră - fie el orfan, bolnav sau neputincios - are la bază un interes. În lumea noastră ajutorul este obligatoriu, fiind dictat de legea iubirii şi a solidarităţii. Superioritatea unui duh liber sau întrupat se arată prin gradul de iubire manifestat faţă de celelalte duhuri libere sau întrupate.

Studiile noastre cuprind orizonturi infinite. Voi credeţi că suntem preocupaţi numai de latura morală şi ştiinţifică a duhului, pentru ca el să evolueze. Aflaţi că suntem preocupaţi şi de îngrijirile medicale ce trebuie să le dăm bolnavilor noştri cereşti. Psihiatria abia este cunoscută şi practicată la voi, dar la noi are aplicaţii multiple. Voi credeţi că numai trupul uman este supus bolii; aflaţi acum că şi duhul este supus cauzelor externe, care îi tulbură funcţionarea normală. După cum vă duceţi la medic ca să vadă ce aveţi şi să vă prescrie un anumit tratament, duhurile bolnave vin la noi - superiorii lor, pentru a-i trata şi scoate din starea morbidă în care se află.

Printre alte boli, la voi există şi „nebunia”. Sărmanii „nebuni”! Medicii voştri, necunoscând cauza bolii, îi chinuie în diferite chipuri, şi de nu îi trimit în lumea noastră, rămân în aceeaşi stare dementă. Iar dacă are loc vindecarea, nu au determinat-o ei, ci noi, cei de sus. Când vin în lumea noastră, „nebunii” devin neutrii noştri. Ca şi particula neutră din Infinit, nici ei nu vor primi nimic din afară, nu vor emite nimic din interiorul lor duhual, ci vor fi jucăria celor din jurul lor.

Mă aflu într-o situaţie dificilă, pentru că din lipsă de termeni potriviţi, sunt nevoit să revin. Activul emite, este un fel de post emiţător. Pasivul primeşte, este un fel de post receptor. Neutrul este bolnavul care nici nu emite, nici nu primeşte. A fi activ înseamnă a fi superior. A fi pasiv înseamnă a fi într-o stare de inferioritate. Neutru înseamnă a nu fi nici una, nici alta. La începutul începuturilor materia din Infinit era neutră, adică într-o stare de inferioritate. Pe atunci nu exista nici activitate emiţătoare, nici activitate receptoare, ci domnea o linişte eternă. Din această linişte înfiorătoare s-au născut lumile, cu muzica lor divină. Mă refer mereu când la Infinit, când la duh, ca pe unul să-l explic prin celălalt. Un duh neutru nu este lipsit de inteligenţă, dar, deşi vrea să-şi pună inteligenţa în funcţiune, nu poate, nu ştie să o exprime corect. Este întocmai ca şi cum ai vrea să scrii pe a, dar mâna scrie b. Materia a a Infinitului, fiind neutră, nu putea funcţiona, pentru că nu ştia. Deşi era vie, nu putea da semne de viaţă, de inteligenţa ei.

În lumea voastră, dacă muţi un obiect - o piatră, un scaun - va rămâne acolo în veşnicie, până când o nouă forţă îl va muta şi din acel loc. Din acest fapt voi deduceţi că el nu are viaţă, că nu e viu. În lumea noastră, constatăm că dacă iau o particulă activă sau pasivă, o pot urni din locul ei pentru că ea se supune voinţei mele. În schimb, particula neutră o pot muta din locul ei, dar îndată

ce o las, revine la locul de origine. Aşadar neutrul - ar zice unul de la voi - are instinctul de a reveni la poziţia iniţială, de unde a fost sustras. Din acest punct de vedere, neutrul este un element ce nu poate evolua, pentm că nu poate fi sustras din mediul său ambiant. Dacă de pildă aş avea puterea de a aduce aici o particulă neutră, din Infinit, aş constata că imediat ce ea ar fi slăbită de sub puterea mea de reţinere, se va întoarce fulgerător în Infinit. De aici concluzia că neutrul este o fiinţă inevoluţionistă, sau - în tot cazul - greu de urnit, de a i se schimba starea.

Pe când în Infinit există o linişte desăvârşită, în finitul cosmic este o mişcare fără oprire. Totul din interiorul finitului se mişcă. Fiecare element din interiorul cosmosului are două feluri de activităţi: pozitivă ori negativă, între care, în anumite locuri şi momente, se interpune materia psihică stagnantă, fie ea umană sau animală. Opera începută de Creator la Centru o continuăm noi în universurile create. Noi suntem colaboratorii Creatorului. Nu toate duhurile sunt colaboratorii Tatălui central, ci numai cele active. Cele pasive sunt colaboratorii noştri, în calitate de receptori ai cunoştinţelor noastre, iar stagnanţii formează nefericitul balast, care ne împiedică ascensiunea. Noi tragem de ei, ei trag de noi şi avansarea se face cu greu. Iată de ce trebuie să-i vindecăm neapărat.

Ceea ce se petrece în Infinit se petrece azi în finit. Precum Tatăl central nu poate activa fără materia primă din Infinit, noi nu putem avansa părăsind pe cei ce ne-au fost daţi să-i vindecăm. Povara aceasta ne-a fost dată de Tatăl ceresc pentru a cunoaşte legile Sale fundamentale. Guvernatorul central ne pune la îndemână tot materialul didactic necesar studiilor noastre. Nu putem să ne plângem că n-am putut învăţa, pentru că n-am avut condiţiile necesare învăţării. Nu putem invoca scuza că nu putem să ne ducem în Infinit, ca să studiem materia de acolo. Nu putem zice: Cum să învăţăm, Doamne? Cum să evoluăm, dacă nu avem la îndemână materia de studiu?”

Pentru înlăturarea acestei posibilităţi de obiecţie, Tatăl ne-a dat materia gata preparată, până la faza de O (omega), dar acesta nu funcţionează normal. Curios, dar aşa este. Cea mai perfecţionată materie pe scara evoluţiei este duhul, dar acesta poate să ajungă să funcţioneze anormal. Această împrejurare ne-a dat ocazia să facem studii, şi dintr-un duh anormal să facem un duh normal; dintr-un neutru, care activa numai în sinea lui, să facem un activ sau cel puţin un pasiv. Această operă a noastră este o reproducere - desigur, pe o altă treaptă - a ceea ce s-a făcut odată şi se face şi azi, ca particula neutră să fie scoasă din starea ei, trecută mai întâi în stare pasivă şi mai apoi în stare activă. Tot ce se face la periferia cosmosului şi de Tatăl, în Laboratorul Său, facem şi noi aici, în lumea noastră, dar pe când acolo se lucrează cu o materie simplă, aflată în fază primară, noi lucrăm asupra unei materii avansate, perfecţionate.

Am spus că nu toată materia din Infinit este azi neutră. Unele din particulele ei sunt pasive şi altele active. Prin urmare, şi materia Infinitului a suferit în decursul eternităţii o evoluţie, căci se găsesc acolo trei forme de particule: neutre, pasive şi active.

Legile Tatălui central, aplicate în tot finitul, nu au nici o putere sau aplicaţie în Infinit. Particula Infinitului nu se supune legilor Tatălui, pentru că, după cum am spus, dacă o iau dintr-un loc şi o duc în altul, îşi reia locul iniţial imediat ce încetează puterea care a mutat-o. Particulele din Infinit au tendinţa de a se eterniza în poziţia iniţială, dar această tendinţă nu s-a putut menţine în vecii vecilor. Dacă ar fi fost aşa, lumile şi noi, duhurile, nu ne-am fi născut niciodată.

Pentru ca un duh neutru să poată să-şi schimbe starea, trebuie să intervină o împrejurare ori o forţă exterioară care să-l silească să-şi dea seama, să simtă ce e în afară de el, şi să treacă din starea de indiferenţă în care se află, într-o stare de înţelegere a ceea ce se petrece în jurul său. Ei bine, tot astfel trebuie să se fi petrecut şi în trecut - şi se petrece şi azi - pentru ca o particulă neutră să devină activă.

Într-adevăr, tot Infinitul e plin de o pulbere de particule vii. Ele sunt atât de dese, încât spaţiile dintre ele sunt extrem de reduse. Din cauza densităţii lor şi a unor curenţi ce există acolo, particulele sunt împinse, mânate de aceşti curenţi, care, în definitiv, provoacă o frecare între ele. Particula neutră conţine în interiorul ei, ca germen, facultatea de a deveni activă. Azi împinsă, mâine alunecând şi frecarea repetându-se la infinit, ajunge o vreme când germenul facultăţilor sale se pune în funcţiune şi particula neutră începe să-şi dea seama de starea în care se află. Dacă particula neutră trăia din veşnicie, dar nu înţelegea ce se petrece în jurul ei, acum începe să se orienteze, să priceapă

că există şi alte vietăți, identice cu ea. Din acel moment se naşte ideea sau legea solidarității, înscrisă în ea, ca germen în conținutul său. Aşadar frecarea este cauza deşteptării ei.

Azi, în afară de curenții veniți de undeva de la periferia Infinitului, dacă se poate spune astfel, mai există o presiune exercitată asupra materiei Infinitului de către însăşi sfera cosmică. Materia finitului sau sfera creațiilor se dilată, se măreşte mereu. De câte ori se dilată, de atâtea ori presează materia Infinitului. Această presiune creşte din ce în ce mai mult, pentru că sfera finitului se tot măreşte ca volum, prin materia absorbită din Infinit. Sfera creațiilor tinde să cucerească Infinitul, să ajungă la marginile Infinitului. Particulele din Infinit opun rezistență împotriva acestei presiuni. La fel se petrece şi cu un duh bolnav de neulrită. Într-adevăr, duhul neutru se opune din toate puterile sale de a fi scos din beatitudinea lui.

- Ce fericit sunt în această stare - spune duhul neutru întrupat.

- Frate, iată, acum eşti întrupat şi lumea te consideră nebun şi trupul tău a devenit obiect de studiu al fraților tăi medici - îi spunem noi.

- Facă ce vor cu trupul meu, dar să mă lase să cuget în interiorul meu, căci aşa îmi place.

Nu-l putem lăsa, pentru că evoluția ne impune să-l salvăm. Dar nici nu-l putem scoate rapid din toropeala sa, căzând în starea neutră a materiei din Infinit.

La început - deducem noi - materia din Infinit a fost toată neutră, dar conținea în ea, potențial, facultatea de a intra în activitate, fie ca receptoare, fie ca emițătoare. Ea nu a fost scoasă din starea ei primitivă decât forțată de o împrejurare exterioară corpului ei, împrejurare sau cauză ce funcționează acum normal şi este reglată de cronometrul central - sfera finitului, care, prin mişcările, ei provoacă materia Infinitului la o reacție. Fenomenul repetându-se o veşnicie, în fine, a deşteptat în interiorul particulei haotice o mişcare, o activitate.

Acest fenomen se petrece azi. Dar cum a luat naştere, la început, prima activitate?

Inițial, prima activitate a luat naştere din chiar modul cum este constituită materia din interiorul particulei vii. Cine a creat aceste particule vii? Acesta este misterul misterelor. Eu, duh, sunt foarte mic pe lângă voi, întrupații, dar cât de mică este particula vie din Infinit! Eu sunt o minune a Creatorului meu, dar ce minune este particula din Infinit! Ca duh, corpul meu perispiritual posedă un număr de miliarde de particule vii. Din această afirmație a mea, ați înțeles cât de mică este o particulă vie din Infinit. Ce minune se-află în interiorul lor, cât de minunat este alcătuită materia acestei infinit de mici vietăți, dacă se mişcă în interiorul său, gândeşte, simte şi voieşte.

Dacă ele sunt atât de mici, cât de mic trebuie să fie spațiul dintre ele. În acest spațiu ultramic circulă un alt fluid, şi mai mic. Acest fluid formează curenții pomeniți mai sus. În această neînchipuită lipsă de spațiu, se pare că materia haotică a Infinitului se sufocă. Cât de fericiți sunteți voi că aveți atâta spațiu între voi. Cu cât materia e mai fină, cu cât e mai mică, cu atât e mai deasă. De aceea ea se sufocă. Dacă materia din haos nu era atât de deasă, nu lua naştere creația.

În ziua când particulele din Infinit s-au unit între ele, în grupuri, şi au dat naştere creației numărul-unu - A' (Alfa prim), s-a creat spațiu mai mare. Unirea a creat spații mai mari între particulele unite. Unu s-a unit cu unu şi cu unu, şi au format o unitate. Prin unirea lor, s-a creat în jurul lor un spațiu mai mare decât înainte. Activitatea lor a devenit colectivă, s-a confundat, deci uniformizat, încât la exterior au dat impresia unui singur individ.

Lipsa de spațiu a dat naştere colectivității. Individul nu s-a desființat, dar a renunțat la prerogativa de a avea fiecare un spațiu cât de mic în jurul său; în schimb, comunitatea a dobândit în jurul ei un loc mai mare de acțiune. Cât timp particulele au fost libere, exista o anumită forță magnetică între ele, între substanțele lor interioare. Din moment ce s-au aglutinat, raportul de forțe dintre glomerulele create s-a schimbat, a devenit mai mare.

Voi puneți în seama Creatorului toate legile care domnesc în cosmos. Evoluția voastră de până acum a cerut să credeți astfel. În realitate, Legile cereşti nu sunt ca legile pământeşti. Legea a luat naştere din nevoia de viață, din cauza condițiilor de viață ale colectivităților. Colectivitățile nu au putut trăi - şi nu trăiesc nici în prezent - decât sub anumite condiții, sub anumite forme de viață. Să dau un exemplu. Dacă spre binele meu am executat o anumită mişcare, individul b, de lângă mine, va face şi el aceeaşi mişcare, pentru că şi lui îi va face bine. Individul b va provoca pe c, c pe d, şi aşa la infinit. Prin urmare, cu toții ne mişcăm la fel, involuntar, uniform, în aceeaşi cadență,

pentru că tuturor ne place. Dacă această mişcare este necesară, imperioasă, o vom executa cu toţii mereu. Din acest moment, ea a devenit o lege şi nu mai putem trăi fără ea. Legea s-a născut dintr-o nevoie a vieţii.

Tatăl, împreună cu Colaboratorii Săi, a studiat toate formele de activitate ale creaţiei Lor şi din studiul făcut, pe cale de interpretare, au emis Legea. Aşa a constatat Tatăl, şi Colaboratorii Săi, că e rău să ucizi, să furi etc, pentru că dai naştere la reacţii rele care te vor împiedica în evoluţie. Evoluţia ta este legată de a colectivului; deci prin actul tău, vei împiedica avansarea colectivului. Vedeţi că legea nu a fost decretată pur şi simplu, ci scoasă din experienţa colectivului. O dată legea făcută, ea va servi de normă duhurilor inferioare, pentru ca ele să fie scutite de nefericiri, de încercările făcute odată de marile Duhuri creatoare - Tatăl şi Colaboratorii Săi. Legea e aspră, dar garantează ordinea şi progresul în viaţa creaţiei.

De câte ori se plânge neevoluatul că superiorii îl pedepsesc prea aspru. El uită de actele sale şi nu înţelege că suferinţa sa a luat naştere automat, ca un efect sau reacţie a încălcării legii, a ordinii stabilite. Însă prin suferinţă se ajunge la bine, la perfect, la înţelepciune. Dacă nu era neplăcerea, suferinţa neutrilor din Infinit datorită lipsei de spaţiu, nici azi n-ar fi luat naştere finitul sau sfera-cosmos.. Nefericirea din Infinit a dat naştere finitului.

Particula neutră are un anumit diametru, să zicem a. Particula pasivă, din cauza activităţii sale interne, mai accentuată decât la cea neutră, se măreşte ca volum şi ajunge cu diametrul său până la mărimea b. În fine, particula ajunsă în faza de activitate pozitivă şi-a mărit volumul şi mai mult, ajungând până la diametrul c. Activitatea crescândă a determinat mărirea particulei.

Când particula era în repaus etern, avea dimensiunea cea mai mică - mărimea a. Când a devenit receptoare, a dobândit mărimea b, iar când din receptoare a devenit emiţătoare, a ajuns până la mărimea c. Mărimea c este dublul mărimii a. Prin urmare, activitatea cere o dilatare interioară.

Activitatea interioară şi curenţii extrafluizi haotici au determinat, la început, fricţiunile particulelor haotice, care au sfârşit prin crearea începutului de creaţie. Cele mai mici forme de vietăţi libere unele de altele există numai în Infinit. În sfera celor patru universuri totul este asociat. Aici, chiar cea mai mică creaţie este o asociere de particule haotice. Particulele sosite în univers sunt asocieri, spaţiile dintre ele sunt mai mari, fie că vin din Infinit, fie că vin pregătite din Centrul creator.

Noi, duhurile, avem spaţii suficiente între noi, dar suferim în mişcările noastre pentru că ne frecăm de materia eterică ce umple interiorul universului. Voi credeţi că noi trăim în Nirvana. Nu, nici noi nu suntem fericiţi pe deplin. Numai graţie ştiinţei noastre putem evita multe din neplăcerile mediului în care înotăm şi ne mişcăm. Învăţătura e mama fericirii de pretutindeni.

Vai de cel neştiutor, dar mai nenorocit este cel ce nu poate învăţa, fiind bolnav de neutrită.

Fricţiunile produse între particule sau celulele Infinitului dau naştere unui curent electric neînchipuit mai fin decât electricitatea grosolană născută în univers.

Orice fiinţă se mişcă, întrucât are viaţă, trăieşte. Mişcarea este de două feluri: fizică şi psihică. Când eu mă mişc de la Bucureşti la Paris, am făcut o mişcare fizică, dar când cuget ceva, fac în interiorul meu o mişcare psihică.

Oricare ar fi felul de mişcare, exterioară sau interioară, fizică sau psihică, se produce electricitate. Când citiţi sau meditaţi la ceva, puneţi în vibraţie celulele sistemului vostru cerebral. Mişcarea lor interioară şi exterioară dă naştere la electricitate, care se. exteriorizează şi o puteţi constata şi măsura cu anumite aparate înregistratoare. Din activitatea unei fiinţe se naşte ceva în interiorul său, şi acel ceva - rupt din interior şi eliminat în afară - este viu, pentru că produce anumite reacţii în vecinul de alături, sau mai îndepărtat.

Foarte încet am înaintat în această expunere, pentru că e greu să zideşti ceva ce nu se sprijină pe cunoştinţele voastre. Toată greutatea provine din faptul că voi nu vedeţi şi nu simţiţi ceea ce vedem şi simţim noi. Să ştiţi că există materii invizibile nouă, şi pe care cel mult le simţim. De multe ori această materie invizibilă ne supără. Atunci trebuie să o studiem, să găsim un mijloc ca să nu ne mai supere.

Când vă doare capul, luaţi un piramidon sau un alt preparat. Noi ne vindecăm de o suferinţă oarecare cu ajutorul inteligenţei şi ştiinţei noastre, ori făcând apel la superiorii noştri îngeri. Când

am greşit ceva, superiorii ne pedepsesc, aplicând asupra noastră anumite materii invizibile chiar nouă. Durerile voastre trupeşti sunt cumplite, dar suferinţele noastre psihice sunt negrăit de atroce. De multe ori ne ducem la mai-marii noştri, le spunem că suferim în anumite medii şi întrebăm cum să facem ca să nu mai suferim.

Ei ne răspund: „Studiaţi cauzele care vă produc aceste efecte. Nu vă putem da leacul de-a gata; puneţi-vă inteligenţa la lucru, nu o lăsaţi să cadă în neutrită, şi astfel veţi scăpa de suferinţă".

In încheiere, vă spun: Un curent circulă mereu prin materia interioară a unei particule haotice. Graţie mişcării acestui curent interior, particula e vie, are viaţă prin sine însăşi. Datorită acestei mişcări, se naşte în interiorul particulei haotice electricitate, pe care o va elimina.

Circuitul electric poate fi numai la interior sau poate fi şi exterior. El poate fi pozitiv sau negativ. Oricum ar fi, viaţa sau mişcarea interioară va da naştere la electricitate emisă în afară. Această emisie sau excreţie constituie materia curentului de care am pomenit că circulă printre particule. Celula haotică absoarbe această excreţie vie, se hrăneşte cu ea şi, la rândul ei, emite şi ea o altă excreţie. Particula vie se hrăneşte şi hrana sa este excreţia vecinelor sale. Cum materia ce compune orice particulă haotică este aceeaşi, se înţelege că particulele emise au şi ele aceeaşi compoziţie, deci pot hrăni orice altă particulă. Schimburile se fac continuu, pentru că materia lor este omogenă. Prin urmare, particulele gândesc, activează, dar nu se epuizează, nu mor, pentru că dau şi primesc mereu, fiind nemuritoare.

Din cauza curenţilor intracelulari ai particulei a, a lipsei de spaţiu şi a presiunilor exercitate de sfera finitului, s-a născut în sânul particulelor haotice o conştiinţă a suferinţei, a nefericirii, şi de aici dorinţa de a trece în sfera creaţiilor, unde cred că vor avea parte de un spaţiu mai mare. De aici s-au născut asocierile. Pe măsură ce asocierile vor creşte, spaţiile se vor mări şi deci starea de fericire şi progres va fi mai mare.

Tatăl central a asociat scânteii mele - aceeaşi din veşnicia de când m-am născut - miliarde de grupuri de particule, fost haotice, pentru a mă servi, iar eu, la rândul meu, să le educ. Ele constituie perispiritul meu. Ceea ce fac eu în mic face Tatăl cu noi toţi, copiii Săi, formând cu noi toţi un bloc - El şi trupul Său.

Creatorii centrali

Mă întrebi dacă cele douăsprezece sfere concentrice sau zone ale Mamarului sunt despărţite prin bariere formate din anumite substanţe. Îţi răspund că nu există nici o delimitare între cele : douăsprezece sfere ale Mamarului, doar că, pe măsură ce înaintezi de la periferie spre centru, mediul fluidic este din ce în ce mai fin. Însă există o delimitare reală la exteriorul Sferei divine, despărţind-o de materia cosmosului.

Dacă între zonele din Mamar nu se găsesc frontiere, în schimb, în fiecare zonă se află anumite ; categorii de mari Duhuri, denumiţi în termeni generali Fii de Dumnezeu, Creatori. Se înţelege că nu toţi au acelaşi rol spiritual. Cu cât aceşti Fii de Divinitate sunt mai mici în grad, se află mai la periferie, unde fac o lucrare mai simplă. Cu cât sunt mai către centrul Sferei-Mamar, au ranguri mai mari şi ca urmare fac lucrări mai complexe.

În Sfera divină există o ierarhie de Fii de Dumnezeu. În seria lungă a acestei ierarhii se disting trei mari grupe:

1. în regiunea botezată arbitrar Cap de Tată, se află cele mai mari Divinităţi din Sfera divină;
2. în Sfera-Respirator se află a doua mare grupă;
3. în Mamar se află a treia grupă.

Prin urmare, în Sfera divină mărimile sunt la centru, iar cei mai mici stau către periferie.

Trei grupe formează Sfera divină şi totuşi nu există în nici una un stăpân suprem, după cum în lumile create nimeni nu poate afirma că există un stăpân peste toate Sfintele Duhuri.

Deşi sunt plurale, lumile conducătoare sunt astfel organizate încât formează o unitate prin gândire şi voinţă. Aşa de exemplu, dacă vei întreba pe unul, zece sau o sută de divini Creatori din regiunea Capului, asupra unui anumit subiect, toţi vor răspunde absolut la fel. Tot aşa şi cu Fiii din lumile create. Toate Sfintele Duhuri vor simţi şi vor lucra la fel, pentru că planul le este cunoscut şi

evoluția.personală le dictează același fel de gândire, având aceleași cunoștințe și supunându-se acelorași legi.

Unitatea nu constă în existența unei singure ființe, ci în acțiunea lor unitară. O unitate cerească este o reuniune de miliarde de duhuri supuse acelorași legi, lucrând în același fel și pentru același scop, deoarece planul cunoscut, evoluția și cunoștințele lor, le dictează același fel de gândire. Unitatea spirituală este o reuniune de unități individuale, identice din toate punctele de vedere.

Aș dori să întăresc această afirmație printr-un exemplu. Oceanul Atlantic scaldă la apus cele două Americi, iar către răsărit - Europa și Africa. Umplu o sută de sticle cu apa oceanului de pe coasta americană și alte o sută de sticle cu apa de pe coasta europeană. Le examinez și văd că din punct de vedere chimic, este apă în toate sticlele. Cele două sute de sticle conțin una și aceeași substanță - apa Oceanului Atlantic. Ceva mai mult, apa tuturor oceanelor, lacurilor și râurilor, cea de la suprafață pământului, ca și cea de sub straturile pământului, toate fac o singură unitate - apa.

În Sfera divină se desfășoară o muncă foarte complexă. Cei de la Centru prepară duhurile, iar cei de la periferie prepară fluidele, care prin concentrări și combinări vor forma materia sorilor și a viitoarelor planete. Când toate fluidele au fost adunate, când s-au terminat toate combinările lor, pregătindu-se toată lumea duhuală, de la mic la mare, cu toții sunt expulzați din Sfera divină, formând ceea ce știința oficială numește o nebuloasă. La început nebuloasa se prezintă sub aspectul unui nor fără formă, fiind înconjurată de sfintele Duhuri solare și planetare care au asistat la pregătirea ei în Sfera divină.

Uneori se întâmplă ca materia nebuloasei, a noului astru-copil, să se disocieze și să se întoarcă la Centru, ca atrasă de un uriaș magnet. Acest fenomen provine din faptul că Guvernatorii acestei corăbii a lui Noe au fost slabi în cunoștințele Lor teoretice și în puterile Lor. Au învățat Ei la Centru, și-au încercat puterile în Mamar, dar când au plecat la drum cu nebuloasa, nu au mai putut-o ține sub forța Lor ca la Centru, și s-a sustras stăpânirii Lor. În acest caz, nebuloasa - fiind în totalitatea ei o ființă vie, compusă dintr-o infinitate de viețăți - revine la Matcă, unde este pusă sub o conducere mai experimentată, și expulzată din nou în lumile create.

Tatăl periferic

Din cele descrise am văzut că marile Forțe cerești nu pot destăinui unui om din tainele Cerului decât atât cât permite Cerul, evoluția omului și a mediului său înconjurător. Dacă trec peste acest . comandament sunt pedepsite de mai-marii lor. Dar chiar unui fericit muritor nu i se poate da știința Cerului decât treptat, pentru că altele sunt cunoștințele cerești și altele cele pământești.

Trăind în lumea trupească, omul ia cunoștință de lumea din jurul său prin intermediul simțurilor sale. Cum aceste simțuri sunt făcute să înregistreze numai materia terestră și fenomenele din sânul ei, se înțelege că omul nu va putea ști nimic de materiile eterice mai fine. La aceasta se adaugă și faptul că materiile solide, lichide și gazoase sunt conduse sau supuse influenței materiilor eterice. Din această cauză, înregistrarea și analiza fenomenelor fizice și chimice sunt greșit interpretate. Prin urmare, știința umană, fiind bazată pe concepții greșite, nu poate fi exactă.

Să zicem că a fost elaborată o nouă teorie umană. Toată lumea o examinează și o găsește bună, ingenioasă. Trec anii și un alt savant, în urma mai multor experiențe, constată că prima concepție a fost greșită. Din acel moment, toată lumea părăsește vechea concepție și adoptă noua interpretare, noile date științifice. Dar un alt savant va veni mai târziu și o va dărâma și pe aceasta. E firesc să fie așa, întrucât a aflat de factori noi care intră în constituția materiei și o țin sub influenta lor. Astfel, stau față în față două științe:

1. știința duhului întrupat, a omului trupesc - redusă și în parte eronată;
2. știința marilor Forțe cerești - cuprinzând întreaga creație și exprimând purul Adevăr.

Adevărul se dă treptat. Având în vedere acest precept, s-a spus până acum că Cel ce a făcut totul - văzut și nevăzut - este Tatăl ceresc, avându-și Tronul împărătesc în mijlocul Sferei divine.

Azi pășim ceva mai departe spunându-vă: Divinul Creator, Ființa supremă, care a făcut însăși Sfera centrală cu toate miliardele de Creatori de acolo, se află în Infinit, în afara uriașei sfere a

tuturor creațiilor. De acolo El ordonă cele ce trebuie să facă marii Creatori din Sfera centrală. De acolo pleacă ordinele care umplu câmpul cosmosului şi al celor patru universuri.

Odată, în eternitatea dinaintea timpurilor actuale, la începutul începuturilor, n-a existat decât Infinitul şi materia ei haotică. Din sânul acestui Infinit şi din această materie haotică s-a ivit Dumnezeu. El şi-a ales un punct matematic în sânul Infinitului unde a început prima Sa operă.

Toate religiile pământului vorbesc de existența lui Dumnezeu, dar nici una nu dă cel mai mic indiciu de natura, atributele şi sediul Său. Ca să poată deveni Auxiliarele Părintelui lor, marile Duhuri trebuie să ştie cât mai mult despre El. Duhurilor li se spune mereu de către marile Lumini cereşti - îngeri, Guvernatori planetari şi Guvernatori solari - cum a fost odinioară, cum este acum, Cine a făcut totul, cum s-a făcut lumea, unde este Ființa care a conceput, concepe şi conduce totul. Dar asemenea taine nu se pot aşterne azi şi aici, în paginile acestei cărți. Ele sunt prea sfinte pentru a fi citite, discutate şi comentate de cei nepregătiți.

Din cele descrise până acum, ai înțeles că fiecare din cele patru universuri, ca şi Sfera-Laborator, au la periferia lor o pătură de materie eterică, fiind delimitate de restul Sferei cosmice. De asemenea, Sfera cosmică are la periferia sa un hotar, o barieră de o anumită materie eterică, ce o delimitează de restul materiei haotice a Infinitului.

Atât de sublim le-a orânduit divinul Tată, încât nici unul din sorii sau planetele, care plutesc în sânul universului nu poate ieşi din interiorul sferei-univers. De asemenea în aşa fel sunt țintuite şi conduse cele patru universuri, încât nici unul nu poate părăsi sfera cosmică şi să peregrineze prin Infinit. De la mic până la mare, toate corpurile cereşti sunt fixate în pozițiile lor, mişcându-se pe traiectorii desăvârşit orânduite. Iată pentru ce nu orice duh poate părăsi zona sa de evoluție. Iată pentru ce numai noi, duhurile albe ale Pământului, putem să ne ridicăm până la Lună, unde asistăm la înaltele studii şi prelegeri angelice.

Nu se poate îngădui, oricum şi oricând, unui duh să vagabondeze din planetă în planetă şi din soare în soare. Când, cu ocazia unor prelegeri, ne ducem în Lună, trebuie să dezbrăcăm - după cum am mai spus - o parte din haina noastră fluidică planetară. Când va sosi vremea, vom dezbrăca de tot acest înveliş planetar şi ne vom duce în Soare. Şi aşa mai departe, dezbrăcând pe rând toate învelişurile universice şi cosmice, ne vom întoarce de unde am plecat, în Sfera divină.

Din Infinitul ce înconjoară sfera cosmică, vin ordinele care circulă prin Sfera-Laborator şi cele patru universuri. Noi, duhurile, cugetăm, dar cugetarea noastră nu ne aparține; ea este a Tatălui ceresc. Cugetarea noastră este transcendentală, apriorică, iar nu aposteriorică, deoarece ideile nu sunt creația noastră. Noi nu facem decât să atragem ideile din spațiu, să le citim şi să le înțelegem, să le „fotografiem" şi apoi să le dăm drumul. Ideile nu au fost create din experiența noastră, ci din experiența unei Ființe uriaşe, colective, căreia voi îi ziceți Dumnezeu.

De acolo, din Infinit, ne vin mereu valuri de idei, care circulă la anumite timpuri şi pe o undă a cărui conținut este vizibil, audibil şi inteligibil numai de marile Lumini. Cei ce le aud, sunt răpiți de farmecul resimțit la ascultarea lor. Această vorbire divină este uneori emisă şi pe o gamă de unde inferioare, pentru a fi auzită şi de îngerii solari şi planetari.

Odată am îndeplinit şi eu, cu smerenie şi dragoste, o misiune, întocmai cum mi s-a poruncit. Pentru râvna depusă în lucrarea încredințată, slăvitul nostru Guvernator solar m-a binecuvântat, X ordonând unui înger să-mi ridice haina planetară. Rămas la exterior numai cu haina solară, am avut negrăita fericire de a percepe şi eu unda Tatălui divin, destinată numai îngerilor solari şi planetari, - îmi lipsesc cuvintele pentru a vă face să înțelegeți sentimentul încercat atunci, auzind glasul Celui nevăzut. Atunci am înțeles dragostea nesfârşită şi supunerea oarbă a miliardelor de Creatori divini din Sfera-Laborator, pentru Cel aflat în Infinit şi invizibil chiar şi pentru Ei. În acele momente, îmi părea că sunt chiar în fața Celui atotputernic.

Cum să vă fac să înțelegeți această senzație de fericire? Am să încerc să fac o comparație. Inchipuiți-vă că aveți în față un aparat de televiziune adaptat unui aparat de radio. Dacă pe iubitul vostru frate de la Berlin îl vedeți pe ecranul din față şi îi auziți vorbirea, aveți impresia că sunteți chiar în fața lui, la Berlin.

Ei bine, minunea aceasta omenească, venită din ştiința Cerului, vă va umple de mirare şi plăcere.

Cel ce a auzit şi văzut ideile Celui infinit şi nevăzut va simți cea mai negrăită fericire şi va fi, în vecii vecilor, robul smerit şi iubitor al Celui ce conduce totul cu iubire, al Celui ce este atât de înțelept, încât prevede totul, şi iubeşte atât de mult, încât suferă de suferința celui mai mic fiu al Său, pierdut în imensitatea creației Sale.

Am început să-ți vorbesc despre Tatăl suprem. Spuneam că El este nevăzut. De aici ideea celor mai mici ai noştri, că dacă nu L-a văzut niciodată nimeni, poate că nici nu există.

Noi căutăm să le înlăturăm această presupunere, spunându-le: „Fiule, noi auzim vorba Tatălui suprem, şi dacă ne vorbeşte, înseamnă că El există. Unde este, vei afla la timpul tău”.

Dar tot neştiința lor îi face să le treacă prin minte că Tatăl suprem, nefiind văzut de nimeni, poate că nu e făcut din materie; numească-se cum vreți: substanță, esență, chintesență etc.

Noi le spunem: „Tatăl suprem a făcut tot ce vedeți în jurul vostru, iar nimicul nu poate face ceea ce există; deci El este făcut din ceva, pentru că nimicul nu poate funcționa, activa. Oamenii trupeşti nu ne văd pe noi, duhurile; de aici - credința lor greşită că nu existăm. Cu toate acestea, vezi şi tu că trăim şi evoluăm. Oamenii întrupați care cred în existența noastră, nevăzându-ne, bănuiesc că suntem imateriali, şi tu vezi bine, fiule, că suntem făcuți din ceva: din eter, din particule vii treimizate. Vezi tu îngerii? Nu-i vezi, pentru că materia lor e mai fină decât a ta; de aici, eşti înclinat să spui că ei nu există, şi totuşi noi stăm de vorbă cu ei şi după cum te văd acum, aşa îi văd şi pe îngeri; aşadar, şi ei sunt făcuți din materie. Din materie este făcut şi Guvernatorul nostru solar, din materie sunt alcătuiți şi Cei din Sfera divină. Concluzia firească este că şi Cel ce ne-a chemat pe toți la viața şi conştiința deplină este făcut din materie.”

Nicăieri în lume nu am întâlnit imaterie care să funcționeze ca materie. Totul din lume fiind făcut din materie, nu se poate concepe ca Cel mai mare peste toți să nu fie făcut din ceva, cât de fin, dar din ceva concret. În fața acestei argumentări nimeni nu mai poate spune nimic.

Spațiile prin care plutesc miliardele de corpuri cereşti răsună de cuvintele Lui: „Eu am creat duhul şi i-am dat posibilitatea să evolueze. Cu ajutorul Meu, voi toți — de la mic la mare — trăiți, dar trebuie să vă iubiți şi să progresați”.

La început, finitul era mic, avea un volum mic. Eternitatea se scurgea, iar finitul absorbind mereu materie din Infinit a crescut, luând proporții din ce în ce mai mari, şi va creşte în veşnicie. Centrul finitului se organiza şi din el porneau creații ce înconjurau Centrul organizator. Dar Cei organizați de Tatăl la Centru, când au ajuns la perfecțiune cu atotştiința Lor, au trecut în jurul sferei finitului. Încetul cu încetul, Creatorii finitului, Cei care l-au organizat şi mărit, au trecut afară, departe de sfera finitului, şi au cuprins astfel o arie infinită, din Infinitul înconjurător, constituind cu toții o formă sferică şi înconjurând finitul.

Primul Tată ceresc, Creatorul Prim, este azi o uriaşă Sferă, ce cuprinde în sânul Său „mica” sferă a creației. Trupul Tatălui este deci un Infinit, iar în acest Infinit pluteşte cosmosul cu cele cinci sfere ale creației Sale.

Sferică este particula din Infinit, sferic sunt şi eu, duh, sferice sunt miliardele de planete şi sori, sferice sunt cele patru universuri şi Laboratorul central, sferic este Cosmosul întreg. Trupul infinit al Primului Tată ceresc este şi El tot sferic, de o mărime de neconceput pentru mintea omenească. Este infinit de mare! Un Infinit intern, plutind într-un Infinit extern, periferic.

Sfera infinitului Tată absoarbe din Infinitul periferic materia haotică, îndreptând-o către Sfera centrală sau Laboratorul creațiilor. Acest Trup divin se dilată, se măreşte mereu, mărind spațiul interior din sânul Său. Din această cauză, materia îndesată a Infinitului periferic se îndreaptă din toate părțile spre Sfera Infinitului intern.

„Copii - ne spun îngerii planetari şi solari - ceea ce auziți acum de la noi, vă par basme sau idei filosofice, dar nu suntem puşi să ne pierdem timpul încurcându-vă mințile, ci grăim adevăr. Tatăl periferic gândeşte şi ordonă, Fiii de Tată de la Centrul creator pun în lucrare, iar Sfintele Duhuri, Guvernatorii stelelor şi planetelor, conduc mai departe corabia Lor, cu tot ce se află în ele, către perfecțiune. Externul, unul Dumnezeu ordonă, Centrul se supune şi lumile iau naştere.”

Pe planeta noastră există trei Forțe conducătoare. Pe Soare sunt de asemenea trei Forțe conducătoare. În Sfera centrală trei mari Duhuri conduc veşnic. O treime conduce marele şi micul.

Până acum v-am spus că Centrul este Tatăl, pe Soare se află Fiul şi pe planete - Sfântul Duh. Sfânta Treime a Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh conduce şi una sunt în conducere şi supunere faţă de Lege. Acum, cercul înţelegerii voastre lărgindu-se, pot să vă spun că Tatăl este Periferricul din Infinit, Fiul este tot ce cuprinde Centrul sau Sfera divină, iar Sfintele Duhuri sunt toţi Guvernatorii corpurilor cereşti, dar Una sunt - trei într-una - prin scop, voinţă şi supunere faţă de Lege.

Gândeşte adânc, cititorule, şi vezi profunzimea alcătuirii sublimului nostru fată. El, Puterea puterilor, Infinit născut din infinit, punând mai presus de toţi şi de Sine ascultarea, Legea. Ia aminte şi te smereşte omule, căci El este totul şi tu trăieşti în El, care e supus Legii statornicită de El.

Departe de sfera cosmosului, în adâncul Infinitului, la periferia finitului - se află Gloria duhurilor de pretutindeni. De acolo porneşte cugetarea, forţa creatoare, atributul gloriosului Tată, Logos-ul Său. Fără această cugetare1 nimic nu s-ar fi putut crea. Prin forţa cugetării Sale toate astrele îşi urmează drumul. Prin puterea gândului Tatălui glorios, toate corpurile cereşti se ţin în echilibru. Fără această gândire, noi am fi ca pământul fără lumină. Cugetarea gloriosului Tată este motorul care mişcă totul: universurile, stelele, planetele etc. Datorită acestui Izvor nesecat de gândire, ia naştere orice fenomen. Din eternitate, gândirea, această energie uriaşă, pleacă mereu din Fiinţa Tatălui şi se revarsă în imensul ocean fluidic în care înoată toate creaţiile, asemenea unor insule.

Cu învoirea Sfintei noastre Treimi, marile duhuri ale Pământului stau în Lună, ascultând cuvântările venite de la periferia finitului. Au existat şi există mari şi sfinte duhuri - chiar întrupate fiind, ca oricare om trupesc - cărora li s-a acordat de către Sfântul Duh al Pământului privilegiul să audă, la anumite timpuri, vorbirea Primului Tată, de la periferia finitului.

Din timp în timp, răsună imensele spaţii ale cosmosului de vorbirea Celui nevăzut. Ferice de cel ce s-a făcut demn de a fi dăruit cu harul auzirii cuvântului gloriosului Tată periferic.

[1] Prin actul gândirii Sale, Ein-Sof, Infinitul, iese din Menuha, din repaus, din starea Sa ascunsă, şi creează. Prin canale numite Sefirot, Ein-Sof revarsă Orot - luminile forţei Sale. Pe măsură ce se îndepărtează de Sursa lor, strălucirea acestor lumini se atenuează, dând naştere la my orot - coji, lumea materială percepută de omul trupesc.

Deoarece Tatăl periferic este dincolo de orice percepţie, gândire, sentiment şi inteligenţă, nu există nici un nume pentru El. Cabaliştii îndrăznesc să-L numească Ein-Sof - Infinit.

Sfânta Treime a Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh este formată din Ein-Sof, Tatăl, Gloriosul periferic, care cuprinde în Sine pe Fiul aflat în Sfera centrală sau Laborator. În jurul Sferei centrale se rotesc cele patru sfere-univers cu nenumărate sisteme solare conduse de Guvernatorii solari şi planetari - Sfinte Duhuri.

In Sfânta Scriptură, Divinitatea creatoare poartă numele de Elohim, în traducere însemnând Entităţi superioare, Creatori divini - Arhitecţii Cerului şi pământului.

Datorită mărimii sale incomensurabile, infinite pentru conştiinţa umană, sfera cosmos, finitul sau sfera creată este numită infinit.

Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh

La marginea finitului se află Părintele veşniciei. Noi trăim în trupul Său, ca puiul în găoacea lui. Totul se mişcă şi evoluează în sânul Lui. Nu putem merge la El, dar El ne vorbeşte despre Sine şi opera Sa. Prin difuzarea gândirii Sale, aflăm de operele Sale.

Micul duh de pe treptele inferioare ale evoluţiei trebuie înştiinţat că Cineva l-a creat, trebuie să-I audă glasul, ca să înţeleagă că Cineva a făcut Legea, şi el trebuie să muncească în virtutea ei, pentru ca din slab să devină tare şi de la lumina unui opaiţ să ajungă la strălucirea orbitoare.

După cum Tatăl extern difuzează pe cale de unde gândirea Sa, tot astfel şi Tatăl intern comunică tuturor din creaţia Sa. La fel Guvernatorii solari şi planetari glăsuiesc lumilor aparţinătoare lor, cele ce s-au făcut şi se vor mai face. Aceste comunicări sunt imbolduri, îndemnuri ca să vadă micul duh că divinii săi Superiori lucrează în veci la ridicarea, mărirea şi perfecţionarea operei Tatălui ceresc. Perifericul Tată difuzează lumilor: „Eu absorb din Infinitul extern particulele vii şi le îndrept către Centrul creator, către Creatorii Mei”. La auzul acestor cuvinte, cădem pe gânduri, şi din gândire ajungem la supoziţii ce aproape ne întunecă mintea.

Meditațiile noastre sunt întrerupte de valuri noi de unde-gând: „Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel de la periferia operelor Mele”.

După care auzim Logos-ul Autorului a tot ce s-a creat până azi: „Eu sunt unicul vostru Dumnezeu. De ce?”

Trece o bucată de „vreme” şi din nou imensitatea spațiilor e străfulgerată de o nouă undă-gând: „Eu sunt unul Dumnezeu”, şi iar se aude întrebarea: „De ce?”

Aceste cuvinte se repetă într-una, toate duhurile evoluate le aud. Din sfert în sfert de oră duhul aude mereu, de ani şi mii de ani, în eternitate, acelaşi enunț: „Eu sunt unicul vostru Dumnezeu”. În asemenea condiții, pentru aceste duhuri nu se mai pune niciodată întrebarea dacă mai există sau nu un Creator, căci El se afirmă însuşi, în vecii vecilor. Iar întrebarea mereu repetată: „De ce? “ se adaugă, ca să rămână în mintea duhului şi să analizeze de ce Tatăl este unicul Dumnezeu din cele ce vede şi a aflat până atunci, de ce există şi trebuie să existe un unic Dumnezeu.

În afară de unda plecată de la periferia finitului, se mai aude, din oră în oră, o altă undă-gând, plecată din Centrul Sferei divine: „Eu sunt Fiul Tatălui. Din Sfera Mea pornesc toate creațiile. Mie îmi sosesc toate Unurile trimise de Tatăl Meu, care sunt treimizate şi transformate astfel în a (alfa) tuturor creațiilor”.

Din zi în zi se aude o a treia undă-gând: „Eu sunt Stăpânul acestui sistem. Eu sunt A (Alfa) şi O (Omega) şi locuiesc pe Soare “.

În fine, din lună în lună, porneşte de pe Lună o altă undă-gând: „Eu sunt Stăpânul acestui Pământ şi mă aflu pe satelitul său “.

Vouă ceasul vă indică ora, iar lumina şi întunericul vă determină ziua şi noaptea. Calendarul nostru ne spune ora, ziua şi luna cerească, indicate prin undele-gânduri ce străbat spațiile pe arii din ce în ce mai mari. Acestea sunt dovezile indiscutabile ale guvernării de toate gradele, orânduite de unicul Dumnezeu.

Spațiile răsună de unde-gând, pe frecvențe din ce în ce mai ridicate şi, în aceeaşi măsură, pe game din ce în ce mai complexe, mai bogate. Ele simt normele de conducere date de unicul Dumnezeu Guvernatorilor planetari, normele mai înalte date Guvernatorilor solari, şi - în fine - norme şi mai sublime, necesare Celor din Sfera centrală.

Cuvântările Tatălui pornesc de la simplu la complex, adresate pentru toată creația, de la cele mai joase entități până la cele mai înalte. Ele pornesc de la 3 cuvinte: „Eu unul Dumnezeu [1]“. Apoi se exprimă prin 6 cuvinte: „Eu sunt unicul vostru Dumnezeu periferic”. Într-un grad superior, cuvântul Tatălui este şi mai bogat exprimat, prin 12 cuvinte, apoi prin 48 şi aşa mai departe, până la cursuri întregi.

De când există Pământul nostru, de peste trei miliarde de ani, se aude mereu, în zona lui fluidică, cuvântul Tatălui unic, atenționând duhul de existența şi legea Sa.

Mari şi fericiți sunt Conducătorii de planete, stele şi Cei din Sfera centrală, dar au o mare responsabilitate şi cu o mare atenție trebuie să-şi desfăşoare activitatea.

Tatăl trimite o primă undă-gând Fiilor Săi din Sfera-Laborator a lumilor. A doua o adresează Guvernatorilor solari şi a treia este destinată Guvernatorilor planetari.

[1] Se subînțelege *sunt*.

Toate aceste ordine şi învățături trebuie învățate pe din afară, memorate, în spațiu neexistând cărți. Diviziunea muncii există pretutindeni în Ceruri, ca şi pe pământ. Atunci, unul auzind, al doilea ordonând punerea în execuție şi al treilea primind raportul punerii în execuție, ar urma ca unul să nu ştie de activitatea celuilalt. Dar nu se întâmplă aşa, pentru că cele trei Forțe sunt legate între ele printr-un cordon ce face din ele o forță unică. Rezultă că cel ce a auzit ştie ce a ordonat al doilea, iar al treilea cunoaşte cele auzite de cel dintâi şi ordonate celui de-al doilea.

Sfânta Treime solară comunică îngerilor solari, pe înțelesul lor, cele sosite de la Tatăl periferic. Cum majoritatea îngerilor au şi ei diferite misiuni de îndeplinit, nu toți au luat cunoştință de cele comunicate de Guvernatorul solar, şi atunci urmează ca cei care au auzit direct de la

Guvernatorul solar să comunice şi celorlalți frați îngeri solari. La fel se petrece şi cu îngerii planetari.

Pe pământ omul îşi are plăcerile şi bucuriile produse de mediul său ambiant: câmpul cu florile sale, muntele cu pădurile sale, marea cu valurile ei etc. În spațiu, duhurile superioare se bucură de muzica sferelor cereşti, produsă de mişcarea lor prin sânul oceanelor fluidice, de feeria culorilor fluidelor şi, mai presus de toate, de Cuvântul unicului Dumnezeu, precum şi de tainele Lui.

În decursul veacurilor mereu se ridică, unul câte unul, vălurile ce acopereau misterele operelor unicului Dumnezeu. Duhurile superioare nu mai sunt atrase de nimicurile lumilor planetare. Ele sunt fericite să tot afle şi să lucreze la opera de creație a Tatălui, fiind conştiente că prin muncă vor ajunge la fericiri şi mai mari.

Elanul lor sporeşte când aud pe Superiorul îngerilor acestei planete spunând: „Aştept să se termine evoluția acestui glob, ca să mă duc lângă Domnul şi Stăpânul meu solar".

La rândul Său, Fiul Treimic solar spune îngerilor Săi: „Aştept fluidizarea acestui sistem, trup din trupul Meu, pentru a-l preda Fiului divin din centrul Sferei divine şi apoi Mă voi prezenta eternului Meu Tată, pentru a-i expune tot ce am făcut pentru El. Dacă voi trece cu vrednicie acest examen, voi fi trecut în ceata Fiilor Săi din Sfera-Laborator. Dacă nu voi fi fost întru totul conform instrucțiunilor Sale -primite în cei aproape douăzeci de miliarde de ani, cât va dura sistemul Meu — Mă va trimite din nou cu altă nebuloasă în univers, pentru alte multe miliarde de ani, ca un semn că îmi măi lipseşte ceva din ştiința conducerii unei mari împărății cereşti.

Ştiu că sunteți fericiți că stați în preajma Mea, dar fericirea ce o voi resimți când voi fi între Fiii Tatălui, în Sfera centrală, va fi cu mult mai mare decât a voastră. O iubire necuprinsă de mintea voastră Mă atrage cu putere către Cel ce este Tatăl Meu şi al vostru.

In decursul miliardelor de ani de când conduc acest sistem, am fost de multe ori la Tatăl Meu şi acelaşi l-am găsit întotdeauna. Cum este Tatăl Meu nu vă pot grăi, vă pot spune doar că El nu seamănă cu Mine sau cu voi, pentru că este Unul. Unul este Dumnezeu, dar ca formă El nu seamănă cu Fiul sau cu Sfântul Duh. Rugați-vă şi lucrați pentru El, ca să ajungeți să-L vedeți şi voi cândva.

Din El a purces Fiul şi prin Fiul a purces Sfântul Duh. Din El a purces micul duh mineral, prin Fiul s-a format şi prin Sfântul Duh, din nebuloasă, s-a închegat piatra acestui glob. Fiți fericiți că sunteți veşnici ca Tatăl şi veți ajunge cândva să stați la dreapta Lui".

Referitor la cunoştințele predate de îngeri, ei nu pot aduce nici o dovadă spre încredințare, dar ne spun: „Frate, întreabă pe cel mai mic duh al acestui pământ dacă a auzit şi el ceva ca venind de undeva, din spațiu, şi vezi că el îți va spune: «Eu am auzit unda a, b şi c. Ara auzit unda-gând din Lună, unda-gând din Soare şi unda-gând din Centrul creator». Tu, care auzi o serie de unde-gânduri mai mare decât el: a, b, c, d, e, f, g, crezi ceea îi spun lui, pentru că tu ai auzit şi undele neauzite de el: d, e, f, g. Eu, conform gradului meu de înger, am auzit undele-gând a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o. Tu întrebând duhurile inferioare ție, vei constata că undele auzite de ele - a, b, c - sunt un fragment din undele auzite de tine - a, b, c, d, e, f, g. Dacă aceste verificări au confirmat că undele sunt recepționate în funcție de gradul evolutiv al duhului, de ce să nu crezi în exactitatea undelor auzite de mine, dar încă neauzite de tine? Iar dacă ai îndoieli, mai întreabă referitor la cele ce ți-am spus şi pe alți frați îngeri şi vezice-ți vor spune ei".

Neîncrezător, dar cu răbdare, am întrebat în stânga, în dreapta şi toți mi-au spus la fel; deci cele comunicate de înger sunt purul adevăr.

Acum îmi continui expunerea.

Printre alte comunicări, gloriosul Părinte de la marginea finitului spune: „Plutesc în materia Infinitului extern. Sunt scăldat la fața Mea internă de materia finitului. Nici o altă creatură nu are forma Mea. Eu sunt Dumnezeul vostru, dar nu există un al doilea ca Mine, căci pe când voi sunteți aceeaşi şi plini, în sânul Meu înoată creațiile Mele ".

Divinul Tată periferic este sferic, mijlocul său fiind umplut cu o materie haotică ce a suferit o primă transformare şi în care înoată Sfera centrală şi cele patru universuri.

Biserica creştină afirmă că unul este Dumnezeu, dar în trei persoane. Ea a înțeles greşit adevărurile revelate în alte timpuri. Tatăl este numai Unul, şi iudeii afirmă acelaşi lucru.

Într-adevăr, însuşi Tatăl difuzează în lume: „Eu am creat în lume pe Fiul şi pe Sfântul Duh, dar Ei ca Mine nu sunt”.

De aici rezultă că omul nu este făcut după chipul şi asemănarea Tatălui, ci este la fel numai cu Fiul din Sfera-Laborator, despre care ştim că e compus din trei părți, ca şi omul, din trei particule ce formează o unitate: spiritul.

Am spus că trupul Tatălui este permeabil, permițând materiei Infinitului extern să intre în finit, dar nici o creație din sânul Tatălui nu va putea ieşi din Tatăl, pentru a se pierde în Infinitul extern. Asemenea forțe există în sânul Tatălui, încât El absoarbe materia haotică a Infinitului extern şi o trimite spre Sfera divină sau Sfera-Laborator, care o absoarbe în interiorul ei. Aici, Fiul transformă materia haotică, pregătind-o pentru crearea unei nebuloase, pe care apoi o va expulza din sânul Său, întocmai cum mama îşi naşte copilul. Pe măsură ce se îndepărtează de Sfera divină, nebuloasa se învârtoşează. La o vreme, a ajuns atât de densă, încât se anulează forța de respingere a Centrului şi se echilibrează cu forța de atracție. Din acest moment, nebuloasa rămâne țintuită într-o regiune a spațiilor unde îşi va duce traiul şi îşi va desfăşura evoluția. Punctul unde a ajuns a fost determinat de calitatea materiei ce formează nebuloasa. După o vreme nebuloasa se transformă într-un sistem solar. După miliarde de ani, sistemul va începe să se dematerializeze şi din acest moment va începe călătoria sa, tot pe un drum spiralat, materia sa fluidică fiind atrasă de Sfera centrală.

Newton a constatat forța de atracție a pământului, şi a denumit-o gravitație, dar nici el nu a ştiut din ce cauză exercită pământul această forță. Nu i-a trecut prin minte că forța magnetică a pământului se datoreşte faptului că el este înfăşurat de un uriaş circuit eteric, de natură electrică, transformându-l într-un uriaş magnet. Tot grație acestui circuit se produce şi învârtirea pământului în jurul axei sale. Devenind astfel un uriaş magnet, pământul atrage la sine tot ce este pe suprafața sa şi în jurul său, proporțional cu densitatea materiei respective.

Sfera Tatălui periferic se roteşte şi Ea în jurul axei sale închipuite, creându-se un sorb, ca la orice dinam. Grație acestui fapt, Ea absoarbe din Infinitul extern materia haotică ce trece prin pereții corpului Său şi o împinge mai departe spre centrul Său.

A fost odată, când gloriosul Tată era mic şi plin la interior. El şi cu alte Entități glorioase de mai apoi au hotărât să facă un gol în mijlocul Lui şi golul s-a făcut. Greându-se acest gol, materia din Infinitul extern a început să exercite o presiune asupra acestui Corp sferic, gol la mijloc. Pentru a face față acestei presiuni din afară, Sfera gloriosului Tată a început să se rotească. Prin această mişcare, pe de o parte s-a înlăturat presiunea din afară, iar pe de alta se absoarbe materie haotică, însă, trebuia să existe ceva la centrul Sferei care să contrabalanseze presiunea venită din Infinitul extern. Prin urmare, Tatăl a ales un punct material central al Sferei Sale şi în acel punct a început să îngrămădească o materie, o combinație din materia Ființei Sale şi o parte din materia din afara Sa, din Infinitul extern. Pentru ca rezultatul să fie şi mai mare, a dat acestei mase centrale o mişcare de rotație. De acum, Tatăl absoarbe materie din Infinitul extern şi o trimite Sferei centrale. Din această'cauză, Sfera centrală creşte şi tinde să se apropie de fața internă a Sferei gloriosului său Părinte, asemenea copilului în pântecele mamei sale. Sfera internă deveni Gloriosul intern, sau Fiul Său.

Când nu exista Sfera internă, gloriosul Tată gândea, plănuia, dar cugetarea Sa era internă, nu se putea verifica şi realiza în afara Lui. De îndată ce a creat Sfera centrală - compusă din materia trupului Său combinată cu materie din Infinit - Gloriosul Tată gândea, iar planurile Sale se realizau de cei din Sfera centrală, de Fiul Său.

Dar pentru că Centrul primea mereu materie trimisă de Tatăl, Sfera Fiului se tot mărea şi ar fi ajuns să se contopească cu fața internă a Sferei Paterne. Pentru a se înlătura această împrejurare, Tatăl a îngrămădit materia haotică ținută într-o anumită fază, formând o zonă izolatoare, separatoare între Tatăl şi Fiul, între Sfera Gloriosului extern şi Sfera Gloriosului său Fiu intern.

La o vreme, Fiul s-a dezvoltat şi perfecționat atât de mult, încât a început să pregătească în sânul Său prima nebuloasă. Când a fost pe deplin alcătuită, a eliminat-o în spațiul dintre Tată şi Fiu, şi astfel a luat naştere prima stea, bineînțeles imperfectă, ca orice început, şi inexistentă azi, deoarece de atunci a trecut o veşnicie. A urmat a doua, a treia nebuloasă şi aşa mai departe.

O dată sistemul solar creat, Fiii de la Centru au desemnat pe Unul dintre Ei, pe cel mai tânăr, să conducă acest sistem planetar, şi astfel s-a instituit pe ele a treia persoană, Sfântul Duh.

Întâi a fost unul, apoi doi şi, în fine, au devenit trei: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. De atunci sorii s-au înmulţit, Sfera centrală s-a mărit şi Tatăl a ajuns o Infinitate.

Dacă materia absorbită din cosmos are aparenţa că este moartă - deoarece nu se mişcă de la sine, dintr-un loc în altul - materia din afara Sferei gloriosului Tată, din Infinitul extern, este, într-adevăr, mai degrabă moartă decât vie, căci aşa mărturiseşte El în unele din difuzările Sale: „Eu plutesc într-o materie lipsită de mişcare şi voinţă, pe care o absorb în sânul Meu şi o vivific, şi din acest moment devine materia vie a finitului".

Din această materie vie, Fiul confecţionează toate vietăţile de pe toate globurile cereşti, de la fluidul fizic până la mineral şi de la duhul mineral până la arhangheli.

Din cele spuse vi s-ar părea că acum ştiţi totul. Nu, frate, există multe taine pe care nici noi nu le ştim. Aici am făcut doar o sinteză foarte sumară a cunoştinţelor noastre, căci încă omenirea terestră nu a ajuns la punctul de a lua cunoştinţă de tainele mai profunde. Când timpul va veni, se vor da lumii cunoştinţe mai înalte. Am dorit, frate, ca la lumina acestor adevăruri omul să vadă calea, să nu mai rătăcească şi să nu mai întârzie în călătoria sa spre fericirea cerească.

Nu ştim multe despre gloriosul nostru Tată, pentru că nu l-am văzut, dar îi auzim poruncile ce răsună prin Ceruri, din vecii vecilor. Poruncile Lui nu sunt ordine pe care dacă nu le îndeplineşti imediat, vei fi pedepsit. El vorbeşte Fiilor Săi de la Centrul creator, iar Fiii Săi de acolo comunică ordinul primit, Sfântului Duh, căruia i s-a dat dreptul şi puterea de a pedepsi.

Tatăl vorbeşte înţelepţilor, iar Sfântul Duh - nerozilor, care neascultând de legile Tatălui, Sfântul Duh va da ordin să fie pedepsiţi. Sfântul Duh controlează cohortele de îngeri de sub El, iar El este sub controlul Fiului, care raportează Tatălui de punerea în lucrare a ordinelor Sale.

După cum am spus, ordinele gloriosului Tată fiind prea abstracte, prea concise, trebuie interpretate de Fiul, iar acesta le comunică Sfântului Duh. La rândul Său, Sfântul Duh trebuie să le comunice pe înţelesul îngerilor, care le vor pune în execuţie.

Ordinele Tatălui constau în învăţături, în norme pentru noile etape ale evoluţiei fiecărui sistem solar sau ale fiecărei planete. Tatăl ştie în ce moment, la ce etapă a evoluţiei a ajuns orice corp ceresc, pentru că e înştiinţat de miliardele de Colaboratori care urmăresc mersul vieţii lor.

El ştie absolut tot ce se petrece pe fiecare planetă, întrucât pentru fiecare sunt mii şi milioane de ochi divini care îl informează.

Cu ajutorul miliardelor de miliarde de Colaboratori, Tatăl ştie în orice secundă tot ce se petrece în sfera creaţiilor. Aşa se explică faptul că divinul Tată vede şi ştie tot.

El nu ştie ce se petrece în Infinitul extern, din afara Lui, pentru că nu are nevoie să ştie şi pentru că această împărăţie mută nu este sub dependenţa Legilor Sale.

Tatăl este Lumina ce radiază ştiinţa ştiinţelor. De la El pleacă viaţa şi El o îndrumă pe cărările legilor Sale. Cu drept cuvânt, El este Calea, Adevărul şi Viaţa.

Oricât de infinit de mare este Tatăl, El ţine seama chiar şi de suferinţa unui fir de iarbă, a unui bob de nisip, pentru că e opera Lui, pentru că au fost pregătite cu o parte din Fiinţa Sa.

Particula moartă şi întunecată a Infinitului extern, a Infinitului fără lumină, trecând prin trupul Tatălui, a primit ceva de la El, şi din acel moment din întunecată a devenit luminoasă. Aceste particule durau în Infinit, izolate, separate unele de altele. De îndată ce au trecut în Infinitul intern al Tatălui, ele au fost luate şi unite la un loc, câte trei, printr-o substanţă a trupului gloriosului Tată.

Astfel, din trei individualităţi libere a făcut un glomerul de trei particule, o unitate treimică.

Înainte de a fi unite, treimizate, Tatăl le-a pregătit în vederea scopului urmărit: uneia din ele i-a dat puterea de a lucra ca o forţă pozitivă, pe cea de a doua a influenţat-o să activeze ca o forţă negativă şi, în fine, pe cea de a treia a lăsat-o aşa cum a venit din Infinitul întunecat, adică neutră.

Desigur, în mintea cititorului se va naşte întrebarea pusă şi de noi: „De ce o fi procedând astfel Tatăl, părtinind pe primele două - oarecum îndumnezeite, iar pe a treia nu?"

Ne-am întrebat pentru că nu ştim profunzimea înţelepciunii Sale divine. Procedând astfel, Tatăl a vrut să dea naştere unei-vietăţi perfect capabile de evoluţie, şi în acelaşi timp să-L înştiinţeze automat de părerea ei, unică şi totuşi pornind de la trei păreri.

Dacă pe toate le-ar fi făcut de un fel, n-ar mai fi avut o părere deplină, o judecată completă, pentru că ar fi lipsit comparaţia, nu ar mai fi fost o afirmaţie, o negaţie şi deci o controversă. Divinitatea a vrut să-şi facă un instrument perfect, o unitate divină, care să rezolve orice problemă prin trei judecăţi.

Dar Tatăl este trinitar? Nu, El este numai Unul, ca şi particulele din Infinit. Prin acest fapt, Tatăl se deosebeşte de toate făpturile Sale din sfera cosmică, entităţi care toate sunt treimi, treiuna.

Din cele expuse până acum, s-a văzut că Infinitul extern este întunecat, nemişcat şi compus din particule separate, ce au aparenţa de a fi lipsite cu totul de viaţă, pe câtă vreme Infinitul intern este luminos, plin de mişcare, deci şi de viaţă, şi compus din particule treimice.

Infinitul extern, unicitar nu simte nevoia divinului Tată, dar El simte o mare iubire pentru Infinitul extern, din care s-a născut cândva. Gloriosul Tată, forţă vie, iubeşte această materie ce pare moartă şi doreşte să o cheme pe toată la o viaţă deplină şi activă, să o facă şi pe ea luminoasă şi fericită.

Ajunsă în Infinitul intern, particula haotică sau unitatea treimică formată din trei particule ale Infinitului extern, se exprimă astfel în noul mediu. Particula pozitivă a acestui glomerul treimizat spune: „Sunt sigură că acum am ajuns în trupul Tatălui”. Particula a doua, cea negativă, spune: „înclin a crede că am ajuns în trupul Tatălui, dar poate sunt în altă parte”. Iar cea de a treia, particula neutră, îşi spune şi ea părerea: „Nu cred că am ajuns în trupul Tatălui. Eu cred că sunt tot în Infinitul meu extern, de unde am venit, pentru că în întuneric eram acolo şi în întuneric sunt şi aici”.

Din spusele acestei mici vietăţi, rezultă că periferia externă a Infinitului intern e tot atât de întunecată ca Infinitul extern.

Gloriosul Tată e fericit la auzul acestor trei păreri, deoarece constată că a făcut o vietate corespunzătoare principiului sau comandamentului Său divin: Chiar dacă este în sânul Tatălui, glomerula treimică să nu vadă pe Autorul, pe Tatăl ei.

Una din marile principii ale Tatălui este ca nici o creatură a Sa să nu-L vadă. El doreşte ca orice duh, orice creaţie a Sa, să-L iubească şi să-L dorească, dar să nu-L vadă. El vrea să fie ca mirele, în veci aşteptat şi nevăzut, pentru că mireasa, dacă îl va găsi şi îl va vedea, îşi va pierde iubirea ce şi-o făurise faţă de cel mult aşteptat. Tatăl se ascunde, vrea să fie nevăzut de lumea creată de El, dar vrea să I se audă glasul, astfel ca să fie fermecat cel ce va auzi vorbirea Sa. Tatăl vesteşte lumii create: „Eu sunt cel ce am fost, sunt şi voi fi”.

Tatăl este o fiinţă dorită şi căutată în veşnicie, pentru că fericirea nu mai produce fericire decât cu condiţia să n-o atingi niciodată. Femeia cea mai frumoasă din lume este cea născută doar în imaginaţia ta, fără s-o vezi şi s-o atingi vreodată. Cea mai iubită Fiinţă din toată Sfera creaţiilor este Tatăl, pentru că nimeni nu poate să-L vadă.

Tatăl este iubit pentru că El nu face decât bine şi nu urăşte nici un duh. Oricât de nenorocit ai fi, orice ţi s-ar întâmpla, nu poţi să-I atribui nefericirea ta, pentru că El nu are nici un raport direct cu copiii Săi. El spune în veci: „Eu fac aşa şi sunt fericit. Faceţi şi voi la fel şi veţi fi fericiţi”. Iar noi, copiii Săi, răspundem în cor: „Vom face aşa, Tată, dar unde eşti Tu acum?” El răspunde: „Aici, sunt lângă voi”. Iar noi nu ştim ce să mai credem, de nelămuriţi ce rămânem.

Tatăl nu pedepseşte pe nimeni pentru încălcarea Legilor Sale. El dă numai sfaturi: „Să fie aşa, să faceţi aşa “. Sfintele Duhuri observă păstrarea ordinii şi încălcarea legilor, şi numai Ele pedepsesc. Acum, iubite frate, îţi voi destăinui una din tainele de care nu s-a mai scris nicăieri până acum. Această taină ţi-o împărtăşesc cu învoirea Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh.

O dată pe an, lumea duhurilor albe este convocată de Sfânta Treime a Pământului la o sfântă liturghie ce are loc pe Lună. Acolo, toate duhurile cuvioase sunt înconjurate de anumiţi îngeri cu un fir fluidic, făcând din toţi un mănunchi de duhuri. Reprezentantul Tatălui, din Sfânta Treime a Pământului, începe liturghia divină, aducând prinos de dragoste şi smerenie Unicului Dumnezeu. În fine, se proslăveşte Fiul central şi Sfântul Duh de pretutindeni. Rugăciunea mentală o urmărim şi noi în gând, fiind legaţi de îngeri, iar îngerii - de Sfânta Treime a Pământului. După terminarea sfintei liturghii, îngerii cântă în cor cântece de adorare Celui nevăzut. În fine, Sfântul Duh binecuvântează toată asistenţa, în numele Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, din care şi El este unul.

La această sfântă liturghie asistă şi duhul fostului iudeu, chinez, român etc., toți câți au dreptul să asiste în această sfântă biserică din atmosfera fluidică a Lunii.

Apoi toată suflarea de duhuri stă în tăcere şi deodată se aude un glas divin: „ Vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc, căci voi sunteți copiii Mei”. Urmează comunicarea Tatălui, auzită de toți cei prezenți, pentru că suntem una cu îngerii şi Sfânta Treime fiind legați prin cordonul fluidic. Corul cântă din nou şi acum se aude şi glasul Fiului de la Centru. În fine, corul cântă a treia oară şi sfânta slujbă se termină, iar noi suntem descordonizați, fiecare mergând la treburile noastre, plini de fericire că am auzit grăind pe Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Lucrează şi iubeşte şi tu, frate, ca venind aici să fii între noi, să auzi şi tu cuvântul Celui de la periferia finitului.

Momentul acestei sfinte slujbe este calculat cu mare precizie de savanții noştri îngeri, pentru că datorită unei erori s-ar putea întâmpla ca Sfântul Duh să facă slujba şi răspunsul Tatălui şi al Fiului să nu se audă, ele având loc la un anumit termen fix.

Sfânta liturghie e în legătură cu vorbirea Tatălui. O asemenea slujbă face şi Fiul în Sfera centrală, în asistenta divinilor Creatori de acolo. Cu toții, înaltă osanale Unicului Tată nevăzut.

După ce termină ei, Sfântul Duh solar, împreună cu îngerii Săi, face slujba de închinăciune gloriosului Tată. În fine, numai după terminarea slujbei lor încep Sfintele Duhuri planetare slujba lor. O dată pe an se face această sfântă slujbă în tot cosmosul şi succesiv se aude cuvântul Tatălui al Fiului şi al Sfântului Duh, fie El solar sau planetar.

Cei mai puțin stăruitori, neavând dreptul să participe la această sfântă liturghie, vin la noi, tații lor, se spovedesc şi se roagă: „Sfinte părinte, spune-ne şi nouă cuvintele sfinte ale Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, ca să fim şi noi părtaşi fericirii voastre”.

Frate, sileşte-te din toate puterile sufletului tău să nu greşeşti, iubeşte pe toți şi iartă tuturor care îți vor greşi, ca să fii demn să te urci în Lună şi să auzi cuvântul Tatălui nostru din Ceruri. Propovăduieşte tuturor să nu mai facă groaznicul păcat de a blestema pe cineva. Dacă ați avea zece obraji, oferiți-i pe toți să fie pălmuiți şi scuipați de cel rău, şi totuşi să-I iertați pentru fapta lui, deoarece nu ştie ce face. Dacă îți va greşi cineva, spune-i în gând, în casa ta, deci fără ştirea lui: „Frate, eu te-am iertat, Domnul să judece fapta ta”. Cel ce blestemă, cel ce răspunde cu rău, se face pe sine judecător şi judecata omului este nedreaptă. De aceea iertați şi iar iertați, ca să nu vă căiți mai târziu, văzând suferința aproapelui vostru, din cauza neiertării voastre. Mai bine să vă căiți că ați greşit de l-ați iertat, decât să vă pară rău mai târziu că nu l-ați iertat. Pentru fapta lui să-l judece cei din Cer, căci judecata lor e dreaptă. Dar mai ales nu blestemați, căci de blestem va suferi cel blestemat, iar blestemul se întoarce şi asupra celui ce a blestemat. Vinovatul va şti că ai fost fără milă şi te va urmări cu ura lui, pentru că te-ai instituit în judecător nemilos.

De câte ori îți greşeşte semenul, aminteşte-ți rugăciunea Domnului: „Şi-mi iartă, Doamne, greşelile, căci şi eu am iertat pe ale fratelui meu”. Zi aceasta de trei ori, pomenind pe cei ce ți-au greşit, şi se va lua notă în Cer de declarația ta. În zilele viitoare, vei trece pe lângă cel ce ți-a greşit şi vei vedea minunea Legilor divine: el îți va ieşi în cale, îți va zâmbi şi poate chiar îți va cere scuze sau iertare pentru fapta sa. Faceți aşa, fraților, şi va fi bine de sufletul vostru în Ceruri.

Am spus că Tatăl este periferic. El trimite către centrul finitului o ființă treimică formată din trei particule haotice. În drumul său, acest glomerul treimic s-a asociat cu alte două glomerule, formând o unitate şi mai mare, compusă din de trei ori trei particule haotice. Această nouă particulă este absorbită de Sfera centrală a Fiului, pentru a pregăti din ea materia diferitelor creații.

După moartea unui sistem planetar, Conducătorul lui se întoarce la Centrul creator cu toate cetele de duhuri avute sub ordinele Sale, de la cel mai mic duh - duhul mineral, până la îngerii solari. Fiul central examinează evoluția duhurilor aflate sub ocrotirea Solarului şi dacă va fi găsit că şi-a îndeplinit cu vrednicie misiunea, se va comunica gloriosului Tată periferic.

Guvernatorul solar va pleca la Tatăl periferic, unde va primi binecuvântarea şi va fi înaintat ca Fiu divin mamar, bineînțeles, cel mai mic în grad. După miliarde de ani, Fiul mamar va urca, treaptă cu treaptă, până în preajma Capului divin. Când a terminat cu bine şi această etapă, va intra în Capul divin al Fiului.

Termenul de cap nu e just, întrucât nu este propriu-zis un cap, ci o conducere. În realitate, această Sferă din Centrul Sferei-Laborator este o reuniune de capete, de duhuri, de Fii de Dumnezeu, cei mai evoluați Fii din Sfera-Laborator.

Sosit în Cap, Fiul va înainta prin toată filiera Fiilor centrali de Divinitate şi când a atins şi aici ultima etapă, va ieşi din Capul divin şi se va îndrepta către periferia finitului, unde va depune un examen. Dacă îl va trece cu vrednicie, se va alătura celorlalți Frați glorioşi, ce formează trupul gloriosului Tată, devenind de acum un Colaborator în uriaşa Sa operă de conducere a tot ce s-a creat până în acel moment.

În rezumat, Fiul solar devine Fiu mamar, acesta - Fiu tatar sau Divinitate centrală, în fine, acesta se înalță în grad şi devine Colaborator al Tatălui periferic.

Din trupul gloriosului Tată a plecat cândva, în noaptea eternității trecute, revenind în chip de Celulă, în trupul Tatălui periferic. A devenit Colaboratorul Tatălui; primind de acum înainte particule-unu, particule neutre sosite din Infinitul negru sau întunecat, pregătindu-le şi apoi treimizându-le pentru a face din ele materia Infinitului luminos.

Din această expunere seva înțelege că nici incomensurabila Sferă a Tatălui glorios nu este formată dintr-o singură personalitate, dintr-o singură ființă - căci ce ființă ar cuprinde infinita Sferă a Infinitului intern? - ci dintr-o infinitate de Divinități, care prin strălucirea Lor, prin nesfârşita Lor înțelepciune şi putere, fac Una cu Toatele, constituind Una prin acțiunea, voința şi simțirea lor. O unitate perfect armonică şi indisolubilă, o unitate în care în vecii vecilor sunt robiți unul altuia. Această totalitate formează Ființa gloriosului Tată extern.

Unul a fost la început, apoi doi şi, în fine, trei. Aceasta este prima treime. Din acest modest început, prin evoluția fraților veniți mereu din Infinitul mort, s-a format o Sferă vie, luminoasă, care a tot crescut, încât a ajuns un Infinit. Ea creşte mereu şi azi. Rând pe rând, după o evoluție egală cu veşnicia şi după ce devin perfecți, foştii copii ai Tatălui vin să se alăture primului lor Tată, fiind egali în mărime şi constituție cu El, contribuind la cucerirea Infinitului extern.

Azi, această infinită reuniune de strălucite Duhuri este atât de savant organizată, încât Fiecare are o atribuție, Fiecare conduce un anumit departament al cosmosului. Totul e prevăzut şi ştiut.

Unii prepară materia venită din haosul extern. Alții împânzesc spațiile celor patru universuri cu anumiți curenți nutritivi. Alții peregrinează prin sferele create şi controlează cele ordonate. Aceştia sunt ochii Tatălui periferic, care - după cum se afirmă - este aici şi în tot locul, şi vede totul. Prin Ei, Tatăl periferic ştie tot ce se petrece în fiecare colț al creației Sale.

În fine, alții comunică în cor, pe o aceeaşi gamă, cuvântările-ordine răspândite - după cum am văzut - în Sfera centrală şi la Guvernatorii solari şi planetari.

Aşadar, Forța conducătoare solară împreună cu cea planetară, fac una. Centrul e considerat numărul doi; departe, la exteriorul sferei cosmice, a finitului, se află numărul trei, şi toți trei - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh - fac împreună Forța treimică de lucru, ca trei într-unui.

Din cele expuse se vede ce departe este un Guvernator solar de Tatăl Său, El fiind încă un duh mic în grad, pe lângă Fiii de Dumnezeu din Capul central al Sferei divine. Fiii de Dumnezeu din Tatar, sau Capul Sferei centrale, sunt Ființe desăvârşite, asemenea Tatălui glorios, ce i-a chemat odată la viață din Infinitul întunecat, şi locuiesc acum lângă Tatăl Lor şi fac una cu El, din toate punctele de vedere. Iată, frate, ce perspective ne aşteaptă. Dar când vom ajunge şi noi acolo? În veşnicia viitoare. Doamne, Tată, ajută-ne să devenim şi noi cândva Colaboratorii Tăi. Amin!

Două abisuri stau față în față: unul sferic, luminos şi plin de viață, şi altul infinit, întunecat şi liniştit ca moartea. Între ele se află Ființa gloriosului Tată, formată din două feluri de celule, unele permanente şi altele temporare, în trecere ca orice călător.

La dreapta Tatălui, sau către interiorul Său, stau glorioşii Săi Fii, cei mai evoluați Tați ai lumilor create; la stânga Sa, sau în afara Lui, stă lumea nemişcată, aparent moartă. Tatăl sau glorioşii Săi Fii conduc cosmosul. Ei dirijează Sfera centrală. Cu adevărat, aceşti mari înțelepți, bătrâni încărcați de ani cât nisipul mărilor, au ajuns în Nirvana indienilor şi acum fac una cu Tatăl lor şi al nostru.

Ei trimit nesfârşitele lor unde-gânduri prin interiorul întregului cosmos. Acolo domneşte împărăția ideilor abstracte şi fericirea veşnică. Acolo nu se desfăşoară nici o altă activitate, decât

gândire. Acolo este Excelsior după care oftează toţi Fiii de Dumnezeu din Sfera centrală şi toate Sfintele Duhuri din cele patru universuri. Acolo mă voi întoarce şi eu odată; când - nu are importanţă, dar ştiu sigur că acolo voi ajunge.

În afara trupului Gloriosului se întinde în toate părţile lumea nemişcării eterne a întunericului şi a morţii. Hrănindu-se cu această materie, cu această lume moartă, Gloriosul o învie. Divinul mănâncă lume moartă şi prin acest act o trezeşte la viaţă. El este Creatorul a toate, El este dătătorul de viaţă. În interiorul Său e viaţă şi numai viaţă. Moarte nu există nicăieri. Piatra, lemnul, sticla, pielea - totul cuprinde viaţa. Apa, aerul, pământul - toate sunt făcute din particule ce au viaţă veşnică. Tatăl dă viaţă din veşnicie, iar ceea ce a înviat odată nu a mai dezviat niciodată.

Iată de ce trebuie să slăvim în veci pe Tatăl nostru din Ceruri.

Am spus că dincolo de Fiinţa gloriosului nostru Tată se află, în Infinitul extern, ceva, pe care - din lipsă de alt termen potrivit vorbirii voastre - l-am numit materie; dar pentru voi nu e materie, deoarece ideea voastră de materie se leagă de noţiunea lipsei complete de viaţă. Or acolo, în Infinit, se află acel ceva care deşi are aparenţă de moarte, totuşi în sinea ei are viaţă.

Unii, mai puţin cunoscători din lumea noastră, au spus că în afară de gloriosul Tată nu mai există nimic; cu alte cuvinte, spaţiile infinite ale Infinitului extern ar fi goale. Aceasta nu se poate admite, deoarece cu acel ceva şi din acel ceva gloriosul Creator a făcut totul. Din nimic, chiar Tatăl - binecuvântat fie numele Său - nu ar fi putut face ceva. Prin urmare, în afara Sferei trupului gloriosului Tată se află Infinitul extern, plin de ceva - lipsit de lumină şi mişcare, ceea ce i-a determinat pe unii să afirme că e mort. De aici ideea că lumina e viaţă şi întunericul - moarte.

Acestea sunt cunoştinţele sorbite în Lună de la marile lumini angelice lunare şi solare. Tu ai ajuns să înţelegi până unde te-am luminat eu. Ştiinţa mea. a ajuns până acolo unde pot să pricep de la un înger lunar, iar cunoştinţele sale până acolo unde a putut să înţeleagă de la un înger solar.

Pe lângă îngerul solar trec aceleaşi unde-gânduri ca şi pe lângă mine, dar el le vede şi le pricepe. Eu nu le aud, iar când le aud, nu le înţeleg, fiind pentru mine un fel de algebră abstractă. Le privesc, le analizez, dar nu le pricep, nu le pot concretiza, pentru că ele nu răscolesc în mine nici o cunoştinţă, nici un sentiment. Ca să pricepi o idee, trebuie să o poţi transforma în ceva concret, pe care fiinţa ta să o simtă şi, simţind-o, să o poţi analiza, defini; ca urmare, să o poţi înţelege.

Ideea trebuie să aibă un ecou în fiinţa ta, să-ţi producă un sentiment. Din cauza acestei simţiri deosebite, şi fericirea oamenilor este de diferite nuanţe sau intensităţi. Unul se va simţi fericit auzind cele comunicate acum de mine, iar altul, ascultându-le sau citindu-le, le va arunca cât colo, pentru că nu-i vor face nici o plăcere, ba chiar îl vor plictisi. Nu poţi pricepe ceea ce nu poţi simţi. Nu oricine poate înţelege o idee. Autorul care a emis-o în lume urmăreşte un anumit efect şi a trimis-o către un anumit punct al spaţiului, cu o anumită destinaţie. Numai aceia sau numai acela căruia i-au fost destinate aceste idei le va prinde şi înţelege. Iată de ce pentru toţi ceilalţi aceste unde-idei rămân hieroglife.

Am spus că în trupul Tatălui periferic există miliarde infinite de duhuri, de glorioşi Dumnezei. Din acest trup de Tată pornesc curenţi de idei,.împânzind spaţiile cosmosului. Unele duhuri divine, celulele Tatălui, emit idei mai simple, altele emit idei mai complexe, care par unora dintre noi imposibil de înţeles. Deşi toate ideile sunt transmise pe una şi aceeaşi limbă universală, totuşi unele dintre ele cuprind o asemenea asociaţie de idei, încât nu produc efecte, simţiri, sentimente, decât în anumite duhuri din imensitatea creaţiei.

Nu poţi înţelege ceea ce nu simţi. Sentimentul, simţirea precede cugetarea, înţelegerea. Duhul de piatră ce animă elementul cel mai solid nu simte orice, dar înţelege ceea ce simte că se petrece în jurul său şi cu fiinţa sa. El înţelege numai ceea ce a simţit. Dacă se întâmplă la fel cu toate duhurile din cosmos, tragem concluzia că prima operaţie făcută de Tatăl când absoarbe particulele din Infinitul extern e că le vivifică, le dă viaţă, adică din nesimţitoare le face sensibile, în bezna Infinitului extern se află o materie vie, dar aparent moartă. E vie, dar nu simte nimic din afara ei, nici cât simte duhul mineral când sfărâmi piatra, când o pui la foc sau o dizolvi.

Cu alte cuvinte, în Infinitul întunecat, în Infinitul- *Nu* sau *Ayin*, cum i se spune în Zohar - se află o materie, o substanţă, un ceva, care - în definitiv - nu e mort, pentru că poate fi făcut să simtă, să devină simţitor.

De aici concluzia că Infinitul extern este plin cu un fluid neorganizat pe care gloriosul Tată îl transformă sub radiațiile Ființei Sale infinite şi îi dă facultatea de a simți.

Gloriosul Tată absoarbe din Infinitul extern fluidul întunecat, sau - mai corect - fluidul-nu, pe care îl face un fluid-da, sau fluid luminos. Acel ceva ce există în Infinitul extern este întunecat, un întuneric viu, transformat prin puterea Tatălui într-o particulă luminoasă, vie şi simțitoare.

Cu aceste particule vii, simțitoare şi făcute glomerule, Tatăl a umplut cosmosul. Nicăieri în cosmos nu este întuneric. Peste tot, până la marginea externă a finitului, există o mare de lumină, lumea duhurilor scăldându-se într-un ocean de materie luminoasă.

Dar totuşi, şi noi, duhurile, avem noțiunea de întuneric. De unde avem această noțiune, când peste tot vedem că există lumină? De la voi, duhuri întrupate.

Voi spuneți că e zi sau noapte, aveți această noțiune de întuneric, care e un fenomen astral. Trupul vostru, aşa cum este el constituit, vă face să vedeți fenomenele solare de zi şi de noapte. Acum nu vezi, deoarece - zici tu - e întuneric, e noapte. Când îți va adormi trupul, vei veni iar sus printre noi şi vei vedea lumina veşnică.

Lumina cea mai splendidă o vedem când ne depărtăm de pământ. Departe, unde fluidul e pur, pământul se arată în toată strălucirea sa. Din aceste depărtări, privind la pământ, îl vedem luminos, după cum vedeți voi noaptea Luna pe cer. Toate corpurile mari sau mici au lumina lor, sunt prin ele însele luminoase, iar grație acestui fapt, noi, duhurile, le vedem.

Noi înotăm într-un ocean de materie luminoasă mai subtilă decât materia corpului nostru şi mai puțin luminoasă decât lumina corpului nostru duhual. Acest fluid luminos îmi dă posibilitatea să văd tot ce există în spațiu şi să văd la mari distanțe, dacă mă izolez.

Noapte sau întuneric nu există în spațiu, ci doar lumină veşnică. Întuneric există numai pentru voi, datorită trupului vostru ce împiedică duhul din interiorul său, să vadă lumina fluidului universic. O dată ce îți vei părăsi trupul, nu vei mai spune că e zi sau noapte, pentru că nil vei mai avea ochi care să-ți dea percepția fenomenelor electrice produse între soare şi pământ. Aici vei vedea cu tot corpul tău duhual materiile şi duhurile, dar nu pentru că ar fi luminate de ceva, ci pentru că ele însele sunt luminoase.

Când cobor la voi, văd mai bine noaptea decât ziua, pentru că ziua lumina electrică născută la suprafața pământului, din combinarea razelor eterice ale soarelui şi pământului, îmi ascunde lumina voastră proprie. Acum, când lumina becului electric îți luminează camera, te văd mai puțin clar decât dacă ar fi întuneric. Te văd luminos nu numai pe tine, ci şi hainele de pe tine. Fiecare corp îşi are lumina şi culoarea sa deosebită.

Dacă se aşează în fața mea duh lângă duh, nu mai văd nimic dincolo de ei, corpul lor duhual constituind o barieră opacă. Printr-un orificiu rămas pe lângă sau printre ei, pot vedea tot ce e dincolo de ei. Prin urmare, există şi la noi opacitate. Dar dacă nu pot vedea când sunt înconjurat de duhuri, în schimb aud perfect, chiar dacă sunt împresurat de o sferă de duhuri; aud undele gândirii, de oriunde ar veni, ceea ce înseamnă că ele trec prin corpul duhurilor.

Dintre auz şi văz, deducem că văzul ne aparține, pe când auzul, percepția vorbirii, a cugetării sosite de undeva, nu ne aparține; adică vorbirea, cugetarea, soseşte sub formă de unde-gânduri, intră în mine şi o simt. Cu cât această simțire este mai puternică, cu atât suntem încredințați că ne-a fost trimisă de un duh mai evoluat, de o forță spirituală mai mare.

Tot ce este viu e luminos şi este cu atât mai luminos, cu cât e mai evoluat.

Lumina poate deveni instrument de pedepsire a duhurilor rebele, a celor nesupuse ordinelor ce li se dau. Duhul recalcitrant este înconjurat de o ceată de duhuri puternice şi orbitoare. Lumina, energia emisă din corpul lor, produce o anumită transformare - o stare anormală - în corpul celui vinovat. Din acest moment, duhul recalcitrant nu mai vede nimic; a orbit spiritual. Nemaivăzând nimic în jurul său, este cuprins de o adâncă disperare şi supliciul acesta se prelungeşte până ce duhul greşit cere iertare şi făgăduieşte supunere desăvârşită legilor şi mai-marilor săi. Numai la perspectiva acestui chin, oricât de rebel ar fi un duh, îşi revine şi se supune ca un miel. Aşadar, există şi în lumea noastră orbire.

Iar acum, după un ocol atât de mare, termin acest capitol, spunându-ți: O dată ce particulele haotice intră în trupul gloriosului Tată, venind în contact cu Zeii de acolo, sunt prefăcute, devin

luminoase şi sunt reunite în glomerule de câte trei, începând să se mişte. În mişcările lor se ating, se freacă unele de altele, şi din mişcarea lor internă şi externă s-a născut viaţa şi lumina lor. Mişcarea lor este cauza luminii şi a vieţii lumilor, a tot ce există în sfera creată.

Cele trei zone ale Gloriosului periferic

La exteriorul lumilor se află prima Forţă, despre care ţi-am vorbit de atâtea ori.

Nu prea ştim cum e Centrul creator, dar despre Sfera periferică cunoaştem şi mai puţin.

Despre această infinită Forţă ni se spune prea puţin, şi neputând verifica, le considerăm ipoteze. Eu ţi le spun ţie şi voi desigur le veţi considera paraipoteze. Însă, un lucru e cert: în Sfera periferică materia este cea mai simplă, iar către interior devine din ce în ce mai complexă şi mai densă.

Ni se mai spune că, din punctul de vedere al consistenţei, Centrul sau Sfera centrală este faţă de Periferie ca piatra faţă de eterul corpului meu. Cugetul admite, şi realitatea este că materia merge din concentrare în concentrare, de la materia cea mai fină până la piatra călcată cu piciorul de câte ori am fost întrupat.

Omul simplu nu admite decât existenţa a ceea ce vede şi simte. Un om superior constată că, pe lângă el şi în el, există fiinţe invizibile şi insesizabile - noi, duhurile. La rândul nostru, nu vedem şi nu simţim materia primă, şi cu toate acestea am fost făcuţi din ea; Tatăl a creat din ea tot ce se vede şi nu se vede.

Noi cunoaştem multe, dar cum să vi le facem cunoscute, când nu le-aţi văzut niciodată? Multe ni s-au afirmat de îngeri, dar le-am asimilat greu, deoarece nu le-am văzut niciodată. Ce greu îmi este în momentul de faţă să-ţi vorbesc de Tatăl nostru periferic, de substanţa din care e alcătuit şi modul cum e organizat, când eu însumi nu L-am văzut, ci numai L-am auzit şi mi s-a vorbit de El.

Din cele descrise mai înainte, admitem logic că materia cea mai simplă din eternitate este materia a (alfa), ce umple Infinitul întunecat sau extern. Ea este atât de mică şi fină, încât îngerii noştri ne spun: „Particula a este atât de mică, încât nu reprezintă nimic pentru voi”. Din acest motiv cabaliştii descriind Infinitul extern, spun că acolo nu există nimic, *Ayin* sau *Nu*.

Totuşi, pe baza celor relatate de îngerii noştri, de Sfânta noastră Treime, de îngerii solari şi de Guvernatorul nostru solar, eu afirm că acel nimic de acolo este un ceva, invizibil chiar şi duhului ce percepe eterurile cele mai fine. Dar dacă nu e perceptibilă nouă, duhurilor albe, desigur că materia a este văzută şi simţită de marile Forţe cereşti aflate în centrul Creator, şi mai ales de Luminile orbitoare ce compun trupul Tatălui periferic.

Din această realitate, din aceste particule vii unicul Tată a creat materia B (beta), din care au derivat apoi rând pe rând toate materiile cosmosului.

Despre materia a s-a zis că e moartă, pentru că e nesimţitoare şi nu se mişcă. O primă condiţie a vieţii este mişcarea. Or aceste particule ale Infinitului întunecat nu se mişcă. Numai când materia a a Infinitului întunecat a trecut dincoace, în interiorul Sferei perifericului Tată, a început să se mişte, să învie, devenind luminoasă. Mişcarea a dat naştere vieţii şi ca efect al vieţii, a urmat lumina.

De aici, inversând judecata, s-a zis: în Infinitul întunecat nefiind mişcare, nu există viaţă. Această materie fără viaţă a fost absorbită, vivificată şi apoi trimisă Centrului, pentru a fi pregătită, iar de acolo - trimisă în lume pentru a constitui creaţia.

Viaţa se bucură de mişcare, iar spiritualitatea - de gândire. Să nu se uite că gândirea nu este totuna cu judecata. Cristalul este făcut din milioane de duhuri, care toate gândesc, dar nu pot încă judeca. Gândirea lor se traduce pe înţelesul vostru prin ceea ce voi numiţi instinct. Gândirea simplă a duhului inferior îl îndeamnă să facă aşa şi nu altfel, fără a produce în forul său interior un proces complex de gânduri care să ducă la o judecată.

Sfera infinită de la periferia finitului luminos este formată de un infinit număr de Glorioşi. Ei transformă materia întunecată a Infinitului extern în materie luminoasă. Din a fac pe B, care umple tot interiorul finitului. S-ar părea că această lucrare este foarte uşoară, dar de fapt este o operă uriaşă, necuprinsă de mintea noastră, deoarece din ceva mort trebuie făcut ceva care să palpite, să fie plin de viaţă. Din ceva nemişcat, trebuie făcut ceva care să se mişte de la sine putere, din ceva

neştiutor - o fiinţă care să vadă, să audă şi să simtă tot ce există în jurul său. Minunea aceasta - minune şi pentru noi - constă într-o operaţie savantă, dar naturală a Glorioşilor, prin care pun ceva din Fiinţa lor în particula a din Infinitul extern, ceva care să o cheme la viaţă, şi astfel, din nemişcată şi nesimţitoare, să fie vie, să simtă şi să se mişte.

Trecând momentele grele ale naşterii, mama e fericită când strânge în braţe copilul adus în lume. Dar cât de fericiţi sunt glorioşii Colaboratori ai Tatălui, când dintr-un nimic, din ceva mort, fac ceva viu. Îngerii noştri ne spun: „Fraţilor, nu vă puteţi imagina ce bucurie simte Divinitatea când vede această trecere de la moarte la viaţă. Ce preocupări minuscule avem noi şi ce opere grandioase săvârşesc Ei."

La gradul ajuns, evoluţia cere să ni se dea cunoştinţe despre tot ce a creat Tatăl, dar ele nu sunt decât sinteze "concentrate, socotindu-se că încă nu avem nevoie nici noi să cunoaştem mai amănunţit tainele cereşti. Am fi fericiţi să ştim şi noi cât ştiu îngerii, deşi nici ei nu posedă pe deplin cunoştinţele referitoare la tot ce a făcut Părintele veşniciei. Numai Sfânta Treime solară este posesoarea marilor taine, în toată splendoarea lor. Dar Ea nu are timp să stea cu noi de vorbă şi să ne ţină mereu la curent cu cele ce sufletul nostru avid doreşte să cunoască.

Savanţii noştri profesori ne-au mai spus: „Acest mare sublim şi sfânt Periferic este format la rândul Său din trei Sfere concentrice şi suprapuse. Prima Sferă, cea externă, are misiunea de a absorbi materia a din Infinitul extern. A doua Sferă este sediul unde Glorioşii prefac materia moartă în materie vie. Urmează Sfera vecină cu finitul luminos, Sfera a treia, unde materia vivificată, îmbrăcată în haina vieţii, este educată să se mişte într-un anumit fel. Pe când la început mişcarea era condusă, ulterior, particula - ca şi copilul care învaţă să umble - este lăsată să se mişte singură. Astfel, din neviaţă a trecut în viaţă şi constituie de acum materia luminoasă a finitului.

De acum, materia prefăcută şi concentrată se îndreaptă către Centrul creator, trecând prin stări din ce în ce mai dense. Plecarea de la Periferie la Centru dă particulei vii impresia pe care o avem când coborâm din zonele noastre diafane şi trecem prin straturile din ce în ce mai dense ale eterului din jurul pământului nostru.

Ajunsă în inimu Sferei centrale, în regiunea numită de noi Cap de Tată central, pe lângă viaţa ce o primise, particula primeşte şi spiritualitate, adică facultatea de a gândi, sub forma cea mai simplă. Odată dobândită această facultate, particula vie simte un puternic impuls să se întoarcă la Cei ce i-au dat viaţă. De aceea reia drumul către Periferie, străbate finitul luminos, trece, ca printr-o sită, prin cele două Sfere interioare şi ajunge în Sfera externă, unde primeşte binecuvântarea. I se dă o anumită destinaţie, înscriindu-se în ea un anumit destin pentru a constitui materia numărul-unu a viitoarei nebuloase.

De acum particula face din nou drumul către Centru, iar în Mamar este asociată cu alte infinite duhuri de toate treptele, cohorte de fraţi mai mari, având în frunte cele trei uriaşe Forţe, Sfânta Treime solară. Apoi pornesc cu toate în unul din cele patru universuri, pentru a constitui o nouă creaţie, pe lângă sutele de miliarde de sisteme solare."

În interiorul universului, stelele sunt ca nisipul mării. Ceea ce au descoperit astronomii pământului este nimic pe lângă ceea ce vor mai afla.

Lumea noastră superioară ne spune: „Ai să trăieşti şi ai să vezi multe pe lângă cele ce ai văzut, căci puterea creatoare a Tatălui - binecuvântat fie Numele Său - este infinită. Degeaba îţi mai frământi mintea, există forme pe care nici nu poţi să ţi le închipui şi există legi ce ţi s-ar părea absurde, şi totuşi, totul e sublim, căci a pornit din gândirea lui Excelsior."

Tot ce auzim despre alte lumi vă comunicăm şi vouă, iar vorbele noastre se transformă în legende, prin intermediul conştiinţei voastre. La noi e lumea „visurilor frumoase", la voi - lumea „realităţilor triste", dar ceea ce e vis şi poveste în lumea noastră e o realitate în împărăţia gloriosului Tată ceresc.

Totul trăieşte în sânul Tatălui

Iar acum, frate, o mică recapitulare.

Priveşti în dreapta, în stânga, în sus, în jos, înainte şi în urma ta, şi vezi materii şi fiinţe care, în definitiv, sunt compuse toate din particule pline de viaţă. Totul e viu.

Spiritul - întrupat sau neîntrupat - ar vrea să vadă pe dragul nostru Tată, aşa cum tu vezi omul întrupat, adică tu fiind de o parte şi El de altă parte. Dragul meu, acest lucru nu va fi posibil niciodată, în vecii vecilor.

Odată globula roşie din sângele trupului uman a auzit de o fiinţă numită om. În dorinţa de a şti unde se află omul, ca să-l vadă, a întrebat pe surorile sale şi pe globulele albe unde o fi locuind acest om, ca să se ducă acolo, să vadă ce fel de fiinţă este.

Alături de globula roşie şi albă, în sânge se afla şi microbul. Acesta, auzind conversaţia globulelor sanguine, s-a amestecat în vorbă şi le-a spus: „Nu mai căutaţi nici un om de care spuneţi că e bun şi iubitor. Nu cred să existe nicăieri în lume acest om”.

Atunci toate globulele au răspuns în cor: „Există un dumnezeu, acesta este tatăl nostru şi el, în lumea sa, se numeşte om”.

Dar microbul răspunse: „Dacă ar exista acest dumnezeu, despre care voi aţi aflat că se numeşte om, de ce nu are el milă de mine şi vă lasă pe voi să mă mâncaţi?”

Într-o zi, un om a fost cuprins de somnul morţii şi a îngheţat. După o vreme, microbii s-au văzut afară din trupul său şi acum au zărit omul, dar o dată cu el au observat mai mulţi oameni. Atunci şi-au zis: „Câtă vreme eram în om, căutam pe om şi nu-l găseam, acum uite că în loc de un singur om, vedem o mulţime de oameni”.

Din toate vremurile duhul se întreabă şi descoase şi pe alţii de lângă el: „Unde o fi Dumnezeul nostru, Părintele creator?” El nu ştie că se află chiar în trupul lui Dumnezeu.

Frate, îţi afirm că noi trăim în acest Infinit, trupul lui Dumnezeu, trăim cu toţii în chiar Fiinţa lui Dumnezeu. Despre cât de mare este El nu ne putem face nici măcar o idee palidă. Eu, tu, noi toţi, suntem nimicuri faţă de planeta unde trăim. Dar pământul, faţă de soarele în jurul căruia se roteşte, este ca o sământă de mac faţă de un pepene verde. Faţă de steaua Antares, măreţul nostru Soare este ca o sământă de mei faţă de un dovleac. Ei bine, universul e plin de miliarde nesfârşite de asemenea uriaşi ai cerurilor, ca Soarele nostru şi ca Antares. Dar Sfera centrală, unde se află împărăţia Fiilor de Dumnezeu, mai mare decât oricare din cele patru universuri, cât de mareea fie? Dar finitul luminos ce cuprinde întregul cosmos? Şi, în fine, Sfera gloriosului Tată, pare înconjoară la periferie acest finit luminos, la rândul ei cât de mare o fi? Mintea îţi stă în Ioc şi nu poate cuprinde, nu poate să-şi imagineze cât de mare este această Sferă, acest Trup a lui Dumnezeu, în care plutesc celulele Sale, miliarde de corpuri cereşti.

Doamne, Părinte, mari au fost faptele Tale, sublime au fost concepţiile Tale. Iartă-ne că noi, fire de praf pierdute în Infinitul Tău, Te căutăm să te proslăvim.

Din cele spuse, ai înţeles, frate, că totul este spirit, totul este format numai din duhuri. Totalitatea celor mai savante şi mai puternice Duhuri, a celor mai iubitoare Fiinţe, formează Sfera periferică, ce ne înveleşte pe toţi şi căreia voi îi ziceţi Dumnezeu Tatăl.

Unul a fost la început, Unul s-a născut din pulberea haosului infinit. Nici o putere mentală nu va putea imagina un număr de unităţi de ani-lumină care să ne apropie de acea eternitate, când Unul s-a ridicat din lumea tăcerii de mormânt şi a frigului morţii şi a devenit viu. Acestui Unu, acestui Prim între primii veşniciei, ne închinăm şi îl slăvim, căci prin dragostea Sa, prin puterea Sa ne-a chemat pe toţi la viaţă şi azi formăm cu toţii Sfera tuturor creaţiilor. Azi, acel Unu Prim este pierdut în infinitatea Unurilor Colaboratori, aflaţi în jurul Său, şi cu toţii formează Sfera gloriosului Tată de la periferie.

Toate duhurile - de la mic la mare, de la duhul pietrei până la Sfintele Duhuri ale miliardelor de planete şi stele, de la Fiii centrali şi până la glorioşii Taţi periferici - toţi cântăm şi aducem slavă Celui ce s-a născut şi nu a avut martor pe nimeni în Infinit. Acest Unu a făcut apoi pe Fiii Săi, iar Fiii au făcut Sfântul Duh. Glorioşii Taţi sunt la periferie, Fiii de Dumnezeu sunt în Sfera creatoare de la centru, iar Sfintele Duhuri conduc viaţa de pe sori şi planete, şi cu toţii împreună - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh - formează Una, în ceea ce priveşte aplicarea Legii, care este mai presus de toţi şi toate.

Gloriile spirituale ale unicului Tată divin

E timpul să încheiem comunicările noastre. Este suficient pentru vremurile pe care le trăiţi. În esenţă, s-a dat explicaţie multor fenomene şi situaţii în care se găseşte Creaţia în stadiul actual. Despre tainele Unicului s-ar putea scrie mii de cărţi şi tot nu se va putea reda seria de fenomene petrecute secundă de secundă în jurul vostru, în întreaga sferă creată, în esenţă, starea de fapt este următoarea.

La periferia a tot ce s-a făcut de către Unicul, din primul moment al creaţiei Sale şi până în zilele acestea, se află cele mai strălucite Duhuri, cele mai glorioase Creaţii. Ele există de o infinitate de veacuri - necuprinse de vreo minte omenească, şi nici chiar angelică - evoluând într-o durată de timp inimaginabilă, de o veşnicie, din eternitate.

La rândul lor, nu toate Entităţile glorioase au aceeaşi vechime şi deci nici aceleaşi forţe. Din această cauză, am distins trei categorii de Glorioşi, de Duhuri supreme. Unii sunt la periferie, formând zona externă a infinitei Sfere a glorioşilor Creatori. Ei sunt vecini cu Infinitul întunecat, cu Infinitul unde nu se vede nimic, cu Infinitul unde se pare că nu mai există nimic. Acestora le vom da numărul zece, ca fiind Coroana Creaţiei Unicului fără nume, sau cu nume Sfânt, necunoscut mulţimii. Spre interior urmează a doua Sferă, a doua zonă de Glorioşi, mai mici în grad decât Cei dintâi, care îndeplinesc o altă categorie de acţiuni, Glorioşi desemnaţi în anumite texte sacre cu numărul nouă. În fine, în interior urmează o a treia Sferă concentrică, mărginindu-se sau învecinându-se cu finitul luminos. Infinitatea de duhuri care compun această a treia zonă de strălucite Forţe divine execută o altă serie de lucrări, de un ordin şi mai scăzut decât primele două. Acestora li s-ar putea pune numărul de ordine opt.

Periferia creaţiei Unicului cuprinde trei mari categorii de duhuri, cele mai mari, mai sublime, mai puternice Forţe spirituale din tot ce există azi. Aceste trei categorii formează Prima Treime, Prima Forţă, Primul Triunghi, ce conduce lumile existente şi creează pe cele viitoare.

A doua Treime, a doua mare categorie de Duhuri, sunt Cei ce formează, în bloc, Sfera divină. Există şi aici o infinitate de Duhuri creatoare. S-a aplicat şi în Sfera divină principiul diviziunii muncii, şi aici există o ierarhie în sânul căreia distingem trei mari trepte: Cei de la centrul Sferei divine, denumiţi, în bloc, Capul divin sau Tatarul; Cei din jurul Lor au constituit ceea ce am numit Pectoralul; în fine, Cei din afara Lor, Cei ce la un loc au constituit a treia parte a Sferei-Laborator şi căreia i-am dat numele de Mamar sau Abdomen.

Pe când în Treimea Glorioşilor periferici Cei superiori erau în afară, în a doua Treime de Duhuri creatoare, Cei superiori sunt la centrul Sferei creatoare, iar Cei mai mici în grad sunt la periferie, fiind aşezaţi invers decât în Sfera primei Treimi.

Dacă am pune numărul de ordine ierarhic şi aici, am da nota şapte Celor din Cap, şase - Celor din Pectoral şi cinci - Celor din Mamar. În numărul sau nota ierarhică cinci nu intră decât cele două prime categorii de Duhuri mamare, adică Cei ce desperfectau sau făceau imperfecte spiritele-copii şi Cei ce le dezvoltau puterea de a fi supuşi şi înţelegători a ceea ce vor auzi şi vedea în lumile create.

Următoarele trei trepte de Duhuri Fii de Dumnezeu sau Creatori ai Sferei-Laborator constituie a treia Treime de strălucite Duhuri divine. Ele vor fi notate cu numerele patru, trei şi doi.

În fine, în categoria numărul unu, sunt Cele ce creează nebuloasele.

Aşadar există trei Treimi, care fac nouă ranguri de Forţe creatoare, iar a zecea, cea mai de jos, lucrează la concentrarea materiei prime, pentru a forma dîn ea începutul noilor lumi materiale.

Prima Treime este Sfera Glorioşilor, Sfera gândirii celei mai sublime, Sfera bătrânilor Taţi spirituali. Sfera centrală este lumea Fiilor de Dumnezeu, Sfera creaţiilor fluidice şi a duhurilor. În fine, cele patru universuri constituie lumea creaţiilor materiale - a sorilor, cometelor, planetelor etc. - lumea Sfintelor Duhuri. În lumea aceasta nu locuieşte nici un Fiu de Dumnezeu, Conducătorii sorilor şi planetelor fiind toţi Sfinte Duhuri, cu grade diferite, după vechimea lor.

Dacă în decursul acestor comunicări Guvernatorii solari au fost denumiţi Fii de Dumnezeu, am făcut-o pentru a învedera gradul Lor superior faţă de Guvernatorii planetari, care, în definitiv, tot Sfinte Duhuri sunt, dar pe o treaptă evolutivă inferioară.

Ultimul meu cuvânt

Iubite cititor, mă voi sili să fac un rezumat chintesențial al celor expuse în acest tratat. Te rog să mă ierți dacă nu voi putea să înşir în mod neîntrerupt fenomenele cereşti petrecute în veşnicia trecută şi prin care s-a ajuns până la creația actuală.

Din cele expuse, s-a văzut că totul a provenit din Infinit, din haosul plin de particule vii, particule de viață. De acolo au pornit şi pornesc şi azi pe drumul evoluției veşnice aceste vietăți inimaginabil de mici, sfere-gânduri numite idei sau cuvânt.

Odată, cândva, în eternitatea trecută, Infinitul era plin de particule numai de un singur fel. Veşnicii peste veşnicii au trecut, şi din cauza desimii lor s-au produs atingeri şi frecări între ele. Din această cauză s-a născut în sânul lor o mişcare ce a adus cu sine o conştiință, o viață a lor proprie, de natură electrică.

Ajunsă în acest stadiu, particula s-a bucurat de alte forțe şi a avut o altă situație față de semenele ei. Ea trecu din prima stare - neutră, în cea de a doua - pasivă.

După o viețuire egală iar cu o veşnicie, procesul petrecut în prima categorie de particule, cele neutre, s-a derulat mai departe, iar energia născută în interiorul particulei s-a exteriorizat de această dată sub forma unei porțiuni infinit de mici, din însăşi substanța ce o forma. Această particulă avea şi ea viață şi forță electrică în ea. Totalitatea acestor particule a constituit un fluid, o esență, o chintesență, care circula printre particulele neutre din care s-au născut.

Din acest moment, particula haotică a trecut într-un nou stadiu, a devenit activă. La o vreme, în haos se găseau - şi se găsesc şi azi - trei categorii de particule: neutre, pasive şi active.

Ele se deosebeau şi se deosebesc între ele după activitatea lor, după gradul lor de sensibilitate şi mai ales -după puterea lor energetică. Pe când particula neutră e o ființă care trăieşte şi cugetă în forul ei interior, dar nu simte şi nu ştie nimic de existența lumii din preajma ei, particula pasivă a devenit o vietate care, pe lângă atributul vieții, are conştiința că mai există şi o altă lume în vecinătatea ei.

În fine, particula activă nu numai că simte, cugetă, aude şi vede lumea înconjurătoare, dar a ajuns la gradul de a-şi exterioriza gândul, recepționat şi înțeles de particulele pasive.

La începutul începutului, o particulă activă a devenit conştientă de noaptea adâncă şi tăcerea de mormânt ce domnea în infinitatea Infinitului, şi se născu în sânul ei dorința de a chema la conştiință şi la viață activă şi pe semenele ei. Mii şi milioane de ani, ea strigă cu glasul gândului către abisurile Infinitului.

După o „vreme”, încă o particulă îşi reveni din somnul cel de veci, şi auzind glasul chemător al primei sale surori, porni către ea şi i se alătură. Astfel, dintr-o unitate s-a născut o dualitate.

De acum, într-un cor, amândouă îşi cheamă iarăşi surorile, mii şi mii de secole, cât nisipul mării.

În fine, o a treia particulă a devenit conştientă de chemarea ce se făcea peste adâncul întunecat şi rece al abisurilor, şi veni şi ea să se alipească celor două surori, formând astfel prima trinitate. Aceasta a fost prima zi a creației.

Iarăşi se înşiră miile şi milioanele de secole, şi iarăşi una câte una dintre particulele active vin să se alipească de prima Trinitate, în vederea unui scop comun şi activității cu spor pentru redeşteptarea surorilor din adâncul haosului, ce păreau că duc o viață moartă. În felul acesta se formează cu timpul o sferulă de ființe haotice, o vastă asociație de particule vii. Acesta a fost începutul formării Sferei Glorioşilor divini.

Aceasta a fost ziua a doua a creației.

Mereu soseau particule vii, şi de cum veneau, se şi alipeau celor preexistente. Gu timpul, unele particule - cele dintâi - au trecut de la periferie la centrul sferei. Aici, spațiul fiind mai larg, au putut să se mişte, să vibreze mai în voie şi din această cauză s-au simțit mai fericite. Auzind de acest lucru, particulele de la periferie au venit pe rând la centru, pentru a verifica şi simți şi ele această senzație, iar în locul lor se aliniau cele ce soseau mereu din Infinit.

Particulele adunate la centru s-au aglutinat într-o sferă centrală, constituind începutul modest al sferei denumite impropriu, Sfera-Cap divin.

Pe măsură ce se mărea Sfera centrală, chiar de la începutul formării sale, a început să se rotească în jurul propriului său centru. Din această cauză s-a născut o forță de absorbție, care a făcut

ca alături de particulele active - sosite mereu să constituie cele două grupări - să fie absorbite şi particule ce se lăsau convinse să fie chemate, atrase, adică soseau şi particule pasive. Ele treceau printre particulele Sferei periferice şi se adunau în jurul Sferei denumită Cap divin, formând cu vremea o a doua sferă - concentrică cu cea dintâi - denumită Mamar.

Din cauza felului de activitate internă a fiecăreia din particulele ce formau Capul divin, el se comportă în totalitatea sa ca o forță electric pozitivă, iar totalitatea particulelor ce formau Mamarul se manifestau, în bloc, electric negativ.

De la o vreme, Sfera periferică, a Glorioşilor, pe lângă particulele active şi pasive, a început să atragă din Infinit şi particule neutre, trimițându-le la centru, unde au fost orânduite între Cap şi Mamar, formând o a treia sferă, denumită Pectoral. Această a treia sferă se manifestă din punct de vedere electric ca fiind neutră.

În acest stadiu se găsea o sferă mare la exterior - Sfera primilor Glorioşi, în mijlocul căreia se afla o sferă mai mică, formată din trei părți: Capul divin, Toracele şi Abdomenul, Născătorul sau Mamarul. În ansamblu, acestei sfere interne i s-a dat numele de Sferă divină, Centru divin sau Sferă-Laborator.

Aceasta a fost ziua a treia a creației.

Într-o fază ulterioară, după mii şi mii de veacuri, Forțele vii ale Laboratorului au format din particulele vii sosite mereu din Infinit o materie vie, care a fost eliminată în spațiul dintre Sfera centrală şi Sfera periferică. Ea a constituit primul fluid, primul eter, prima materie, cu care în veşnicia viitoare se vor face toate, de la care vor porni toate creațiile. Ea a fost şi este şi azi baza tuturor materiilor şi duhurilor.

Acest eter a evoluat în decurs de o infinitate de ani, şi din eter a devenit un supraeter, sau din eter fizic a devenit un eter psihic. În fine, particulele acestui eter au vibrat din ce în ce mai repede, au evoluat din ce în ce mai sus, până la ultimul termen al evoluției lor. Din acest supraeter ultraperfecționat, Centrul creator a făcut mica treime numită duh sau spirit. Acesta a fost primul duh, prima formă spirituală ce va deveni în veacuri duhul desăvârşit, dar, totuşi, învelit sau îmbrobodit în cămăşi fluidice. Acesta a fost duhul mineral.

Din asocierea duhurilor minerale şi din condensări din ce în ce mai puternice, s-a ajuns la formarea mineralului. Mineralul este o materie vie, formată dintr-o asociere deosebit de mare de duhuri minerale. Piatra, oricare ar fi ea, deşi pare nemişcată şi nesimțitoare, în realitate este o materie vie, o sumă infinită de vietăți-duhuri, constituite, în ultimă analiză, din particule vii venite din haos şi pornite pe drumul veşnicei evoluții. La început a fost o asociație de duhuri mai rarefiate, formând un glob fluidic, o planetă eterică. Aceasta a fost ziua a patra a creației.

Această planetă a trăit, a evoluat şi s-a întors la Centrul care o crease. Aici materia ei a fost pregătită pentru a forma din ea o altă planetă, mai compactă, cu duhurile, eterurile şi supraeterurile mai condensate, mai consistente — planeta gazoasă. În fine, din treaptă în treaptă s-a trecut la planeta lichidă şi apoi solidă.

După ce aceste planete solide şi-au terminat evoluția - care, în esență, este reproducerea tuturor faptelor anterioare, plus o fază nouă - începe procesul invers, adică solidul devine lichid, acesta -gaz şi, în fine, gazul se preface în eter, întorcându-se la Centrul creator.

Opera se continuă mai departe. Din nou pleacă din Sfera creatoare duhuri, eteruri psihice şi fizice, pentru a forma de această dată planete unde să apară şi ființe vegetale. Pe când primele planete solide erau pustii, lipsite de orice vegetație, pe acestea începe forma de viață vegetală, care le îmbracă cu o haină de verdeață, cu tot felul de plante. Duhurile vegetale care animă aceste plante sunt fostele duhuri minerale, promovate pe o treaptă evolutivă mai ridicată.

Când traiul acestei planete s-a terminat, ea pleacă la Centru, de unde, cu materia sa prefăcută şi pregătită pentru o nouă formă de viață este trimisă în spațiu, pentru a da naştere unei planete acoperite cu vegetație, dar adăpostind pe suprafața sa şi regnul animal. În fine, în continuarea acestor trei feluri de planete - după întoarcerea în Sfera-Laborator - a venit rândul creării planetelor care, pe lângă plante şi animale, să fie populate şi cu forme umane.

Duhul a trecut prin minerale, vegetale şi animale, obținând rangul de duh uman. Acum se încheie a cincea zi a creației.

De atunci, Sfera Glorioşilor cheamă mereu particule vii din Infinit şi le dirijează pe drumul creaţiilor. Numărul creaţiilor a crescut, fiind create miliarde, sute de mii de miliarde de sori, planete şi sateliţi ai lor. Totalitatea lor constituie universul. Naşterea universului încheie a şasea zi a creaţiei.

Azi, în jurul Sferei divine există patru universuri, a căror totalitate formează un tot numit cosmos.

De acum încolo se continuă în veci evoluţia sau a şaptea zi a creaţiei.

Din descrierea mea, s-ar părea că unele particule haotice au evoluat, cutreierând prin gama nesfârşită a stărilor de eteruri şi duhuri, iar altele au stat numai la Periferie sau la Centrul creator, în realitate, toate particulele ce au constituit Sfera Glorioşilor şi Sfera Divină, rând pe rând, au pornit din Sfera lor respectivă şi au intrat, pe rând, în ciclul evoluţiei nesfârşite.

Azi, Sfera Glorioşilor cuprinde tot ce poate fi mai sublim, ca o ultimă fază de prezent, cel mai înalt stadiu actual al evoluţiei fără de sfârşit. Pentru a înţelege şi mai bine acest final sublim, voi spune că duhul-om a evoluat o veşnicie şi a ajuns - după ce a peregrinat printr-o serie de planete de diferite grade de evoluţie - la gradul de înger planetar.

Cu acest grad, el a trecut din planetă în planetă, prin toate gradele principale de planete, şi a ajuns Guvernator planetar.

Când a terminat şcoala conducerii unei planete, a fost promovat la rangul de înger solar, şi, trecând din soare în soare, a ajuns Guvernator solar.

Drumul evoluţiei se continuă în veşnicie. Guvernatorul solar va conduce o serie de sori, trecând prin toate gradele principale de sori ale celor patru universuri, când va fi trecut ca factor Creator în Sfera divină. Aici, El va fi un modest Lucrător divin, creator de fluide fizice. Apoi, Constructor de fluide psihice, va trece prin etapele de Creator de forvii, Divinitate creatoare de forvispii şi, în fine, Creator de duhuri, după care va intra în Capul divin.

După milioane de ani de evoluţie, va trece de aici în Sfera Glorioşilor periferici, de unde va conduce tot ce s-a creat până azi.

Nu ne putem face nici o idee despre cât timp a trebuit de la prima Idee din haos, de la primul Cuvânt, de la primul Dumnezeu, până azi. E o veşnicie necuprinsă nu numai de mintea omului, dar nici chiar de marile Forţe angelice.

Totul a provenit din particulele vii din Infinit, totul este creat şi va fi construit şi în viitor din aceste fiinţe vii, ultramicroscopice.

Totul a fost organizat de primul Nucleu de asociaţie divină, de modesta sferă de la început. Cu vremea, globul acesta a devenit o sferă infinit de mare, un adevărat Infinit. Ea este Sfera Glorioşilor de la marginea exterioară a finitului luminos. Azi, există un finit ce pluteşte în sânul unui Infinit.

Sfera Glorioşilor divini şi întreaga Sferă a creaţiei, formată din Sfera centrală cu cele patru universuri, este condusă după norme fixe, numite Legi.

În fruntea noianului de legi se află Legea asociaţiei sau a Iubirii, iar anexa ei este Legea evoluţiei, care duce totul - Centrul creator şi sferele create - din ce în ce mai sus, spre perfecţiunea fără de sfârşit, spre desăvârşirea în veşnicie.

Iubite cititor, dacă am putut face puţină lumină în sufletul tău, mă voi simţi fericit când voi fi sus. Dar dacă cele scrise aici ţi s-au părut visări sau fantezii, îţi cer iertare că ţi-am tulburat ideile şi ţi-ai pierdut timpul cu citirea acestei cărţi.

Însă, îţi afirm, în faţa lui Dumnezeu, că tot ce am scris nu e de la mine - căci şi eu sunt un om. ca orice om - ci sunt ideile, gândirea celor din lumea tăcerii, din lumea luminii eterice.

Vor veni după mine alţii, care vor semăna idei şi mai înalte, profunde şi sublime. Ceea ce n-am putut face eu vor face urmaşii mei, căci aşa e legea firii, legea evoluţiei.

Îţi mulţumesc Părinte că m-ai învrednicit să mă achit de ceea ce duhul meu a promis înainte de a veni în lumea trupească. Amin.

Cuprins

5 Închinare
7 Precuvântare
PRIMA CARTE
11 Existenta lumilor invizibile
15 Corpul fizic al omului
15 Trupul
19 Corpul vital
24 Centrele de activitate ale corpului vital
34 Corpul planetar sau terestrian al omului
36 Funcțiile corpului planetar
42 Corpul solar şi corpul mental al omului
50 Moartea
54 Actul morții
70 Concluzii
71 Judecata, viața şi ocupația duhului
71 Judecata duhului
73 Viața duhului în spațiu
76 Ocupația duhului în spațiu
83 Reîntruparea
92 Argumente aduse în sprijinul legii reîntrupării
98 Probele reîntrupării
104 Procesul reîntrupării
116 Regresie hipnotică
120 Destinul omului
121 Influența gândurilor, dorințelor şi faptelor în formarea destinului
129 Destinul colectiv
131 Când îşi termină omul existența terestră?

A DOUA CARTE
135 Comunicări din Cer
135 Se cere tăcere inițiatului
137 Pământul este scena, iar oamenii sunt actorii
138 Cerul trebuie să aibă legături cu omenirea trupească
139 Omul evoluează pe mai multe planete şi sisteme solare
142 Combinarea fluidelor
145 Totul a provenit din concentrarea fluidului primordial
147 Materializarea din Tibet
148 Omul a trecut prin trei faze în existența sa pe Pământ
150 Duhul îşi construieşte viitorul sistem cerebral conform destinului său
153 Duhul nu mai revine pe urmele evoluției sale
155 Trecutul şi viitorul
156 Fiecare om are un veghetor
157 Visul
160 Idei despre creație
162 Ierarhia cerească
164 De ce a venit pe Pământ marele Guvernator solar
165 Combinarea şi asimilarea fluidelor
166 Evoluția duhurilor planetare
167 Din ce este format un fluid
169 Pretutindeni există viață, deoarece pretutindeni există materie vie

171 Evoluția de la piatră la om
173 Cititorii gândurilor
175 Fotografierea entităților spirituale
175 Omul trupesc este instrumentul entităților spirituale
177 Cauza activității
178 Copilăria duhului
179 Opera materializărilor
183 Producerea sunetelor şi vorbirii directe a duhurilor
186 Păzirea legilor aduce fericire, încălcarea lor - nefericire
188 Templul ştiinței cereşti
189 Este posibilă evoluția entității spirituale în Cer, fără să se întrupeze?
192 Duhul-copil
193 Rugăciunea poate înlătura legea divină?
194 Iartă greşeala semenului tău!
195 Despre timp şi spațiu
197 Văzul, auzul şi simțul duhului
198 Scânteia divină este o unitate indivizibilă
199 Crearea premergătorilor duhurilor
200 înştiințarea Tatălui divin despre tot ce se petrece în cosmos
202 Forvispiile
202 Forvispiile şi duhurile s-ar putea vedea
204 Cei trei Guvernatori
205 Conducerea Pământului
206 Lumea spațială a Pământului
208 Botezul şi cordonul fericirii
213 Judecata şi pedeapsa
215 Omul trupesc este instrumentul de studiu al duhurilor cereşti
217 Lucrarea Sfintei Treimi
218 Acțiunea duhurilor
220 Moartea spațială
221 Gândirea
222 Ocupațiile duhurilor întrupate
223 Crearea duhului
225 Rolul dreptaşului, stângaşului şi al celui-de-creştet
227 Conducerea popoarelor
230 Adevărul îşi are gradele lui
230 Evoluția ideilor
233 Cauza şi efectul corespunzător
234 Urmările încălcării legilor cereşti
236 Formarea inițiatului
237 Ideile sunt forțe
239 Despre fluide
241 Ştiința Cerului
242 Luna. Plecarea din acest sistem
244 Suferința este pârghia evoluției
246 Evoluția se face în grupuri
247 Cosmosul - creația
249 Mişcarea şi viața soarelui
251 Constituția soarelui
252 Sfera divină
254 Duhul uman trece prin mai multe feluri de întrupări
255 Sfera divină

257 Plecarea duhurilor de pe planeta noastră
259 Atractivul şi electrivul - magnetismul şi electricitatea
262 Duhul cu cele şapte învelişuri
264 Există specializare şi în Cer
265 Activitatea divinului Tată central
269 Diferite categorii de eteruri
272 Eterul magnetic
273 Şcoala duhului se face prin memorare
275 Legea fizică şi legea morală
277 Liberul arbitru
279 Două forțe concură la evoluția entității spirituale
280 Mecanismul gândirii
283 Omul e un mic univers
285 Cele mai bune lecții sunt câştigate prin dureri
289 Visele
291 Asocierile spațiale
294 Activitatea duhului este înscrisă în el
295 Să slăvim pe unicul Tată divin
296 Gradele spirituale se dau din planetă în planetă
299 Cele trei mari acte ale vieții umane
301 îmbrăcarea duhului cu şapte învelişuri
303 Civilizațiile de altădată - Potopul
306 Pregătirea pentru plecare
307 Progresul e continuu, dar în valuri
308 Cele trei categorii de duhuri
310 Soarele - Razele cosmice
313 Lumina şi căldura de la suprafața pământului
315 Spațiile sunt pline de unde-gânduri
317 Intuiția
319 Trecerea materiei prime prin starea fluidică, gazoasă, lichidă şi solidă
321 Ierarhia duhurilor planetei noastre
323 Ideea este o ființă
325 Adevărul deplin şi adevărul redus
327 Crearea plantelor, animalelor şi omului
330 Ierarhia în lumea duhurilor albe
330 Mânuirea fluidelor
333 întâi a fost creația fluidică, apoi cea solidă
335 Propagarea Adevărului
336 Forma corpurilor cereşti
337 Duhul pleacă neştiutor de la Centru şi se înapoiază în glorie spirituală
338 Ştiința revelată va lumina lumea
339 Totul evoluează
342 Formarea Sferei divine
346 Reîntruparea este un examen necesar colectivității
347 Construirea mineralelor, vegetalelor, animalelor şi a omului
349 Creația Centrului
351 Evoluția se face individual, dar şi în colectiv
352 Ciclurile evolutive
354 Totul s-a născut din particule haotice
355 Apariția omului pe pământ
356 în esența sa, duhul este format din trei particule
359 Lumile se conduc prin puterea sugestiei

361 Particule vii a - alfa, p- beta şi y - gama
363 în Cer se face teorie, iar pe pământ - aplicarea teoriei cereşti
365 Orice duh transmite şi recepţionează idei
367 Sfera divină şi familia umană
369 Boala duhului
373 Creatorii centrali
374 Tatăl periferic
378 Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh
386 Cele trei zone ale Gloriosului periferic
388 Totul trăieşte în sânul Tatălui
389 Gloriile spirituale ale unicului Tată divin
391 Ultimul meu cuvânt

Scarlat Demetrescu s-a născut în Bucureşti, la 26 iulie 1871.

A absolvit Liceul Matei Basarab şi Facultatea de Ştiinţe din Bucureşti.

Licenţiat în ştiinţele naturii şi geografie, a fost dascăl la liceele Sf. Sava şi Gheorghe Lazăr.

Simultan cu o intensă activitate de profesor şi publicist, a fost geolog la Institutul Geografic al României, revizor stenograf la Senat, şi a condus revista metapsihică B. P. Hasdeu.

A murit în Bucureşti la 11 octombrie 1945.

Pe lângă numeroase manuale de ştiinţe naturale, apărute între anii 1913 şi 1929, a publicat lucrările:

- Viaţa dincolo de mormânt (1928);
- Greşeli din alte vieţi (1932);
- Cercetări în domeniul metapsihic şi spiritist (1933);
- Din tainele vieţii şi ale universului (1939).